

பரப்பிரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீ நிச்சல தாசர் இயற்றிய விசார சாகரம்.

முதல் ஐந்துதரங்கங்கள் கோவினார் மடாலயம்
ஸ்ரீ சிதம்பர ஞாந தேசிக ரவர்கள் மாணுக்கர்
சிதம்பரம் மடாலயம்

ஸ்ரீ பொன்னம்பல ஞாநதேசிகர் அவர்களாலும்,

பின் இரண்டுதரங்கம் கோவினார் மடாலயம்
ஸ்ரீ வீரசேகர ஞாநதேசிக ரவர்கள் மாணுக்கரும்,
பாசமய கோளரியாரும், மண்டலேஸ்வரரும்,
உபய பாஷா வேதாந்தப் பிரவர்த்தகாச்சாரியரும் ஆகிய
திருப் பூவண மடாதிபதி

ஸ்ரீ காசிகாநந்த ஞாநாசார்ய ஸ்வாமிகள்
அவர்களாலும்,

தமிழில் வசக வடிவமாக் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு

மங்கலம் - ஷண்முக முதலியாரால்
சென்னை

சச்சிதாநந்த அச்சியந்திர சாலையிலும்,
நோபில் அச்சியந்திர சாலையிலும் அச்சிடப்பட்டது.

மு க வு ரை.

இப் பூலோகத்தில் மனித ஜன்மம் எடுத்தவர்களால் அடையத்தக்கது அந்ந் நிவர்த்தி ஆந்தப் பிராப்தி ரூப மோக்ஷ மொன்றேயாம். அந்த மோக்ஷத்திற்குச் சாதனமாகவுள்ள சாஸ்திரம் வேதாந்தமாம். அவ்வேதாந்த சாஸ்திரம் பல பெரியோராலும் பல பிரகாரமாகச் சம்ஸ்கிருத முதலிய பாவைகளில் இயற்றப்பட்ட.

இவ் விசாரசாகரம் என்னும் கிரந்தம் ஹிந்திபாவையில் நீச்சல தாசு என்பவரால் செய்யுள் ரூபமாகவும் அதற்கு உரை ரூபமாகவும் இற்றைக்கு 200 வருடங்கட்கு முன் இயற்றப்பட்டிருக்கின்றது. இதன் அருமை நோக்கிக் கோவிலூர் மடாதிபதி ஸ்ரீ சிதம்பர ஞான தேசிக ரவர்கள் மாணக்கர் சிதம்பரம் ஸ்ரீ பொன்னம்பல ஞான தேசிக ரவர்கள் இற்றைக்கு 50 வருடங்கட்கு முன் முதலிலுள்ள ஐந்து தாங்கங்களையும் வசந வடிவமாகத் தமிழில் மொழி பெயர்த்து விட்டிப் பாக்கியா யுள்ள இரண்டு தாங்கங்களையும் மொழி பெயர்க் காது விதேக முத்தியை யடைந்து விட்டார்கள்.

பின்னர்ச் சில சாதுக்களும் யானும், கோவிலூர் மடாதிபதி ஸ்ரீ வீரசேகர ஞானதேசிக ரவர்கள் மாணக்கரும், மண்டலேஸ்வரரும், பரசமய கோளரி யாரும், உபய பாஷா வேதாந்தப் பிரவர்த்தகாசாரியாரும் ஆகிய திருப் பூவண மடாதிபதி ஸ்ரீ காகிகாந்த ஞானாசார்ய ஸ்வாமிகளை, பாக்கியுள்ள இரண்டு தாங்கத்தினை மொழி பெயர்த்துக் கிரந்தத்தினை முற்றுவிக்க வேண்டு மென்று வேண்டிக்கொள்ள, சுவாமிகள் அங்ஙனமாம் எனச் சம்மதித்து ஆறு ஏழு தாங்கங்களையும் மொழி பெயர்த்து உதவினார்கள்.

முற்றுவித்த கிரந்தத்தை அச்சிட ஆரம்பித்து இற்றைக்கு எட்டு வருடங்களுக்கு மேலாகியும் இப்பொது தான் அது முடிவு பெற்றது; மத்தியில் பல இடையூறுகளால் அஃது அச்சிட்டு முடிவு பெறுது இருந்தது.

பிரஹ்மஸ்ரீ சிவராவ் என்பவர் இந்நூலைப் பீதாம்பர பண்டிதரின் டிப் பணத்தோடு பின்னர் மொழி பெயர்த்து மும்முறை அச்சிட்டிருக்கின்ற ராயினும் அதில் மொழி பெயர்ப்புப் பிழை பல மலிந்து கிடக்கின்றன. அதனை இந்நூலோடு ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பவர்க்கு அவை நன்கு புலனாம். இப் புத்தகம் வெளிவரின் யாவருக்கும் மிகுந்த உபகாரமாம் என்று கருதி இதனை அச்சிட்டு வெளியாக்கினேன்.

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	தீருத்தம்.
3	25	மேடனை	மேடனை
13	10	கர்த்துரு	கர்த்துரு
15	3	கொள்ளல்	கொள்ளல்
19	9	ஒருவர்க்கும்	ஒருவர்க்கும்
20	18	ஆருடா	ஆருடா
24	16	சாமான்ய	சாமான்ய
"	24	சர்ப்பமு	சர்ப்பமு
30	14	பிராயச்	பிராயச்
35	16	பூயர்	பூயர்
39	20	சுசுப்பிராப்தி	சுசுப்பிராப்தி
42	3	சுப	சுப
"	23	பாபத்தினு	பாபத்தினு
45	8	சாஸ்திர	சாஸ்திர
"	23	உண்டெனல்	உண்டெனல்
52	19	பத்தியைச்	பத்தியைச்
53	14	தர்மா	தர்மா
54	15	திருவ்ஷடி	திருவ்ஷடி
56	17	அத்தியாசத்திற்	அத்தியாசத்திற்கு
59	8	காரண	காரண
"	29	பக்ஷரூப	பக்ஷரூப
60	10	ரூத்	ரூத்
"	14	ரூப	ரூப
65	23	தியனூல்	தியனூல்
"	26	தியனூல்	தியனூல்
67	19	பட்டது	பட்டது
70	33	லெனின்	லெனின்
71	22	செய்ய	செய்ய
76	17	மறுத்தின	மறுத்தின
77	8	திரு	திரு
79	27	சுமான் தன்னை	பிரஹ்மசம்பாவத்தை
"	32	த்தல்	த்தல்
82	19	தொழி	தொழி

83	14	மற்றொரு	மற்றொரு
	22	ன்னர்க் கிடைக் ன்னர் வரக்	
	23	கப்பெறுவானாயின் காண்பானாயின்	
84	26	வென்று	வென்பதை
85	9	ஆத்மா	ஆத்ம
„	34	த்திலில்லை	த்திலுமில்லை
86	32	கூழ்ணிக	கூணிக
88	4	நேரத்	நேத்
	9	த்தாற்	த்தால்
	31	பிரதிதியாக	பிரதிதியுமுளதாதல்
89	2	முள்ள	முள்ளசர்ப்பாதுகளின்
„	23	பாதார்	பதார்
91	31	ஞானமும்	ஞானங்களும்
92	7		
	8	அவித்தையா	அவத்தையா
	31	அவித்தையா	அவித்தியா
94	31	மில்லை	மில்லை
97	31	காசித்தின்றது	காசிப்பித்தின்றது
98	1	பிரகாசிக்	பிரகாசிபிக்
	2	மாத்திரத்தின்	மாத்திரம்
„	7	மாய்ச்	மாய
99	2	அதன்ஞா	ஞா
100	13	பிர—லும்	(பிர—தலும்)
101	11	யின்	யில்
„	16	மாம்	முள
106	27	சித்தின்றது	சிப்பித்தின்றது
109	5	டத்திற்	டத்தில்
„	14	மேகத்திற்	மேகத்தில்
111	29	ஜவனா	ஜீவனா
115	26	யெனப்படும்	உண்டு
117	31	தோடு	தோடும்
121	2	மென்று	மென்றும்
124	9	ஊவிண்	ஊவின்
„	23	யிற்ஸாக்ஷி	யில்ஸாக்ஷி
126	18	ஞ்சிற்று	ஞ்சித்து
131	31	கரண	காரண
133	13	சமாநாகர	சமாநாகார
	32	நீலக	நீலக்க

130	6	வாதத	வாதத
136	4	சஹித	(சஹித)
139	16	தேத்திர	தேத்திர
143	31	துவக்கி	துவக்கி
148	5	மந்த	மந்தைய
151	29	மந்த	மந்தைய
155	2	வஸுக்கன்	வஸுக்கன்
156	28	சொன்னபடி	சொன்னபடி
159	13	ரகத்தின்	ரகத்தின்
173	22	சங்கேஷ்ப	சங்கேஷ்ப
179	26	சுஸ்வரன்	சுஸ்வரன்
181	15	உற்பத்திக்	உற்பத்தி
202	13	நர்க்குண	நர்க்குண
203	32	பிரஹ்ம	பிரஹ்ம
228	10	சந்திப்பு	சந்திப்பும்
229	32	பொருந்துவ	பொருந்துவ
250	17	பகிர்முகப்	பகிர்முக
291	12	சர்மத்தினால்	சர்மத்தினால்
294	7	ஞான	ஞானத்
295	6	விருத்தி	விருத்தி

ஆத்மாநு சந்தாதக் கிரமம்.

நிர்வாண சதகம் .

ஓது மண்ணிலே புதக மிங்கிலே யொளிநூற் தேசிலே காலிலே
பூத விண்ணிலே யிந்தி யமிலே புகன்ற வைகளின் றிரளிலே
யேது மேவிப் சார மேவி யிறப்ப தாவிச் சுழுத்தியில்
மீதி யாயுள பூரண னந்த மேனி யான சிவோகமே.

சாதியு மிலே பாச்சிரம மிலே சாதி யாச்சிரம தருமமா
சீதியு மிலே தாரணை யிலே நிதித்தி யாசன போகமே
பாதியு மிலே சுற்பனை யப வாத வாசிரப மாதலாற்
சோதி யாப்பிலே நின்ற பூரண சுத்த ரூப சிவோகமே. 2

தந்தை தாயிலே தேவரு மிலே தங்கு லோகங் களுமிலே
சந்த வேதங்க ளில்லே யாகங்கள் சகல தீர்த்தங் களுமிலே
தொந்த மற்ற சுழுத்தி யிற்றொட ராது நீங்குத லான்மகா
ந்த பூரண சத்திய கேவல ஞான தித்த சிவோகமே. 3

பன்னு சாங்கிய சைவமு மிலே பாஞ்ச ராத்திர முமிலே
புன்னு சைனம் மாஞ்சை யுமிலே யுலகுண் மற்ற மதமிலே
துன்னு ஞானிக ளனுப வப்பிர சித்த தூய சொரூபமாய்ப்
பின்ன மேயற் நின்ற பூரணப் பிரம மென்ற சிவோகமே. 4

பகரு மேவிலே கீழி லைப்பர வுள்ளி லைப்புற முமிலே
பகல மேநடு வில்கு றுக்கிலே யாகி ழுக்கிலே மேற்கிலே
ககன மென்ன நிறைந்த கண்டசிற் ககன கேவல ரூபமாய்ச்
சுகக னச்சல சுதாதி பேத விகினை சுத்த சிவோகமே. 5

வெள்ளை யுமிலே கருமையு மிலே வேறு பித சிவப்பிலே
குள்ள முமிலே நெடியது மிலே குறை பருத்தது மில்லையே
தள்ளி யித்தனை ரூப முந்தவி ராத சோதி சொரூபமா
யுள்ள பூரண ஞான விற்ப வுபாதி கினை சிவோகமே. 6

சாத்தி ரந்தனைப் போதிப் பாணிலே சாத்தி ரம்படிப் பாணிலே
சாத்தி ரமிலே பாடமு மிலே சாற்று நீயிலே நானிலே
சாத்தி யாதி சுகத்தி லைச்சல மற்று மிஞ்சாத லான்மகா
சாத்தி ரப்பொரு ளான பூரண சாந்த போத சிவோகமே. 7

சாக்கிர மிலே சொப்பன மிலே சார் சுழுத்தி யிலையிதிற்
ருக்கு விசுவனிற் றைசத னிலே தங்கு பிராக்குனு மில்லைமுன்
ருக்கை யுமிலே யவை யவித்தை விகார மாதவி னாவை
நீக்கி நின்றிடு துரிய பூரண தித்த போத சிவோகமே. 8

அதிவி யாபக மாதலா லழி வற்ற தத்துவ மென்றதாற் [ராததாற்
சொத்சித் தப்பொரு ளான தாற்றனில் வேறென் றைத்தொட
சுத்த மாயுள சிவனொழிற் திவன் சகமே னும்பொரு ளேயிலே
யதுவி தென்றுரை செய்வ தற்கரி தாம கண்ட சிவோகமே. 9

சா துமிான் டென்று சொல்லுவ தெங்கனே
 கெடல் மீனை குனியா குனிய
 சிம்சக வெக பூரண வத்துவாற்
 வக மயமாடா டனைத் தொன்ற வெப்படி யோதுவாம்.()

வீவேக சட்கம்.

சுனித்திட முதத் தேகநா என்று இந்தியத் தாங்கநா என்று,
 னித்தவாங் காப் பிராணவர்க் கங்க என்றுந் புந்தியு மன்று,
 தொனித்திரி தா மனைசெவ்வங் களுக்குத் தூரமாஞ் சாட்சிநா
 னென்மர், கனித்ததெத் தியமாப் பிரத்திபகான் மாவார் தற்பதப்
 பொருளாஞ் சிவோகம். 1

பட்டவன் கிருத்த னன் கா ஜோர்கா லத்தினு நகிப்பவ
 னன்று, பட்டவாற் செக காரிய மான வவையெலா மகங்கரத் தல்
 லாம், பட்டவ வடவாஞ் சின்மப மான வெனக்கலை சகலா திட்களமா,
 பட்டவத் தேகனு மெல்லெயற் றிருக்கு மின்பகிற் சொருபமாஞ்
 சிவோகம். 2

சத்சிட னானு னந்தமாய் பிரமத் துதித்திட மாயையிற் சனி
 க்க, பெத்துமில் கலகஞ் செதனத் திடையே நகிக்கும தேதென
 னென்மீந், கக்கசொப்பனமுற் சுழுத்திரி லசத்தார் தன்மைபோற்
 சத்சிவா திருக்குஞ், சத்சுபு ரணமாப் தித்திப மாகித் துலங்கிய
 சொருபமாஞ் சிவோகம். 3

பழகத தன்னிடத்திற் பாம்புதோன் றதல்போற் பரப்பிர
 டத்திட பதனிற், கழிதரு மஞ்ஞா னத்தினற் சீவ னுதித்திடக்
 கண்டவ னொருவன், பழகதையென் றதனற் சர்ப்பமோ கமும்
 போய்ப் பழகதையாப் கண்டது போல், அழிவிதே சுகனார் சீவனீ
 னந்தன் றதைந்திட வாகினென் சிவோகம். 4

ஊக்குமன் னிபமா மூலகமொன் றில்லை யெவ்வுல கங்களெம்
 டத்திட, சமித்துவற் பவமா மாதலான் மாயை வடிவம தேதே
 னிற் சாற்ற, அடைத்தகண் ணாடி விம்பமா நிழல்போ லடங்கியெம்
 மிடத்தினிற் னினங்குற், தமத்துவ மில்லாச் சச்சிதா னந்த தற்பத
 விவவாஞ் சிவோகம். 5

சாக்கிர பதனி கிர்திரி பங்க டமக்குமேற் சாட்சியாஞ் சிவோ
 கம், தேக்குசொப் பனத்தி லுலகா பமதாய்ச் செயம்மனச் சாட்சி
 பாஞ் சிவோகம், தாக்கிய சித்த எசமாஞ் சுழுத்தி யவத்தையிற்
 சாட்சியாஞ் சிவோகம், நீக்கம் றுரியா னந்தமாஞ் சர்வ திர்மல சாட்
 சியாஞ் சிவோகம்.

காசிகாநந்த ஞாநாசார்ய சுவாமிகள்
திருப் பூவண மடம்.

मण्डलेश्वरः परसमय पंज्ञाननः उभय भाषा वेदांद प्रवर्तकः
त्रि भाषा पण्डित रत्नः वीरशेकर ज्ञान देशिक शिष्यः
तिरुप्पूवण मठातीशः श्री काशिकानंद ज्ञानाचार्य स्वामिनः

ஆக ராஜகாமின் உள்ள ராஜஸிம்மராஜா சிச்சலதாசனா உபபதத்து வந்த அரண்மனையில் வைத்துக் கொண்டு அவரது உப சிச்சலதாசனைக் கெட்டு வந்தனர்; ராஜகுடும்பத்தார் பாவரும் அவர்க் குச் சிஷ்யபாம்பிட்டனர்; ராஜாவோ சிச்சலதாசருடைய ஆளுனா ிய்ப்பட வந்தனர். ராஜசிம்மராஜாவும் சிச்சலதாசரிடம் கல்வி கற்று மித்துவார் ஆகி மித்வச்சகையில் சப ஆசனத்தி லிருக் தும் பிராம்பகதாடையல ராகிவிட்டார்.

ராஜசிம்ம ராஜாவும் ஏனைய சிஷ்யர்களும் செய்த பிரார்த்தனை யின் மீது சரிவரத்தக்கீழ்மான் கிரந்தங்களை லோகோபகாரமாகச் செய்த சிச்சலதாசர் ஆரம்பித்தனர். அவரது வித்தையின் மகிமை யால் அவரது கிரந்தங்கள் உலகத்தில் சிரேஷ்டமாக பாவராலும் கொண்டாடப் படுகின்றன. சிச்சலதாசர் இயற்றிய கிரந்தங்கள் ஹிந்தி பாஷையில் பத்திப்பிரகாசமும் - விசாரசாகரமும் - விருத் திப் பிரகாசமும், சமன் கிருதத்தில் கடவல்வி உபசிஷத்தின் மீதாம்பாழும், வைத்தியத்தில் ஒரு கிரந்தமும் ஆம்.

சிச்சலதாசர் 17-வது சம்ஸ்கிருத சலோகம் சங்கிரகம் செய்து கிறிஸ்தோசிராமத்தில் குருக்வரத்தில் வைத்திருக்கின் றார். அக்கன்றன்.

சிச்சலதாசரிடம் போகவாசிஷ்டம் முதலிய கிரந்தங்களைச் சீர வரன்செய்ய வருபவர் பிரஹ்மார்த்தாமிருதத்தில் முழுகித் திளைத்த சிச்சலதாசர் செல்வது வழக்கம். அவர் பாடம் சொல்லும்போது அதனை மேகம்போல் மாறிபாகப் பொழிவார். சிச்சலதாசரது சரீரம் சிந்திராமாமிருத்குப். அவர் பஞ்சநேசம் வைத்திருந்தனர். அவரது முகம் நீண்டு உருண்டிருந்தது. அவர் சரீரத்தில் ஸ்வரத்தின் உபத் திவாய்உண்டு. கொட்டமுதல் கொண்டமான் வகாக்கும், பண்டிதன் முதல் பாபான் வரைக்கும் அவர் சமமான பார்வையிணையுடையவரா ிருந்தனர்; எத்தனை சிஷ்யர்களிருப்பினும் எல்லாக் காரியங்களையும் தம் கைபாலே செய்து கொள்ளுவார்; எப்பொழுதும் கிரந்தம் பார்ப் பதன்கண்ணே காலங்கழித்து வந்தனர்.

இவ்வாறு வருங்கால், ஹிக்கிரம சகம் 1919—20—சிராவண மீதமுள்ள 10-யகப்பாத்தின் பின் சிச்சலதாசர் தமது 70-வது வய தில் 10-11-12 குரு ஆசிரமத்தில் விதேக கைவல்யம் அடைந்தனர்.

20-1923.

கா.—ஸ்வாமிகள்.

ஸ்ரீ கணேசாய நமஃ.
ஸ்ரீ நடேசாய நமஃ.
ஸ்ரீ குருவே நமஃ.

வி ச ர ச ர க ர ம் .

பாயிரம்.

ஆட கத்தனி யம்பலத்
தேட லர்க்கொடி யின்புறு
நாட கத்திரு நாண்மலர்த்
தாட லைக்கொடு தாழ்குவாம். 1

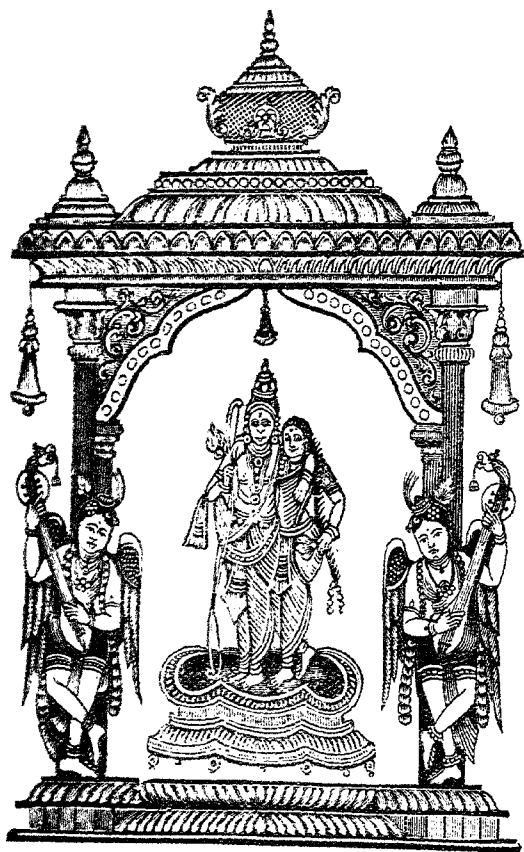
வன்னி கீழல்வாய் வளர்கனி றடிமலர் போற்றி
பன்ன ரும்புகழ் முருகவேன் பதமலர் போற்றி
யென்னை யாண்டருள் கொற்றவா ளிறைகழல் போற்றி
தன்னை நேர்நெல்லை யருட்டிருத் தாண்மலர் போற்றி. 2

பத்து நான்கும் பதைப்பொழிந் தேகிடச்
சுத்த ஞாநச் சுகோததி மூழ்கிட
முத்து ராம முனைவன் றிருப்பத
ரித்த நாண்மலர் நெஞ்சத் திருத்துவாம். 3

இந்த வாக்கையிந் தியமன மகமித மனைத்து
மெந்த வெண்சட ராவிருந் திலங்கியே யின்பா
மந்த மெய்யறி விற்பமே யருள்வடி வாகி
வந்த நற்சிதம் பாகுரு மலராடி பணிவாம். 4

தாதுரா மப்பெரியோன் மாபுதித்தோன் றண்ணருளே
வடிவா யுள்ளோன், மூதுணர்வோர் கொண்டாடு நிச்சலநா
மம்புனைந்த முனிவன் சொன்ன, தீதிலா விசாரசா காநூலைத்
தமிழ்மொழியாற் செப்பு தற்குப், போதுமறி வுடையனலே
னென்னினும்பான் புகுந்ததிறை யருளா னன்றே. 5

பாயிரம் முற்றும்.

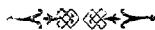

ஓம்
தச்சத்
பரப்ரஹ்மணே நமஃ.

வி ச ர ச ர க ர ம்.

முதற் றரங்கம்.

அநுபந்த சாமாந்ய நிருபணம்.

1. * வஸ்து நிரத்தேசரூப மங்கலம்.

சித்த மாய்விபு வாகி நிகழ்வதாய்
மத்த நாம வருமன் னிடமதாய்ச்
சித்த நண்ணலற் றேசெறி யும்பரி
சுத்த வெல்லையி லாச்சக மேயகம்.

இந்து ஞாயிறு மகபதி யிசன் லின்டொடு நான்முக
னந்த கன்றன பதியருட் சத்தி யைந்து கரத்தினன்
சந்த வானவர் நாகர்கர் தருவர் தானவர் தரையுளோர்

ரூபவ பரமாயத திகழு மென்னுடை யலைகளே. 2

முற்றறி பவனை யநாதியை யாதோ ரருளுடை முதல்வனை
முனிவர், நற்றவத் தியானத் தாற்றித் திடுவர் நனினமென்
மலரகத் திடையே, மற்றவன் றன்னைப் பிரிவினா தென்று
மருவிடு முபாதியா லென்பா, லுற்றனன் பான யா
யோரி லுரைப்பரு மருத்தல கீர்போல். 3

நாரி னரவென யாதனை
யோர்கி லாமையி லுளசகர்
தேரி னன்னதிற் சிதைதருஉ
மாரு மவ்வடி வேயகம். 4

எவ்வி ராமனை யேடனை யின்றியே
செவ்வி ஞானவி ருப்புடன் சேவிப்பர்
அவ்வி ராம னெனதுரு வாதலின்
கவ்வி யாரைப் பணிவன் கருத்திலே. 5

* 1. சுதமாயும், நித்தியமாயும், பிரகாசமாயும், விபுவாயும், ஞானரூபங்
களுக் காதாமாயும், புத்தி யறிபாததாயும், புத்தி யறிவதாயும், சுத்தமாயும்,
அபரமாயு மிருப்பது எதுவோ, அது நான்.

2. கிரந்த மகிமை.

உபாசகரத்தமாகிய சந்திஞர் சம்ப்ரீநமாய் அதி உபாசகரம் விசாரசாகர மென்னும் கிரந்தமானது என்னுற் சொல்லப்படுகின்றது. இதனைத் தீரர் (அதிகாரிகள்) நன்குணர்நதால் ஆர்த்தமாவர். குத்திர, பாஷ்ய, வார்த்திக முதலிய சம்ஸ்கிருத கிரந்தங்களுக்கே மிகுந்தப் பாஷ்யமிற கிரந்த மியற்றுவதா துண்கூடும் மலம் என்னியோ வெனின், மந்த புத்தியுடைய புருடர்க்குச் சம்ஸ்கிருத கிரந்தங்களைப் போதம் உண்டாகாது; மந்தம் பாஷ்யக் கிரந்தங்களில் மந்த புத்தியுடைய புருடர்க்குப் போதம் உண்டாகாதே. இதனால் பாஷ்யக் கிரந்தத்தின்காரியம் சிவ்வலமன்று; பின்னென்னெனின், சம்ஸ்கிருத கிரந்த ராசனகர புத்தியின் வலியிலாவார் யாவர் அவர்கள் மந்த கிரந்தத்தின தாரம்பம் சபலமாம்.

3. ஆ. மும், பாஷ்யக் கிரந்தங்கள் இன்றோ வெனின், சமம் ஆகவனம் உளவேனும் விசாரசாகரமன்றி ஏனைய பாஷ்யக் கிரந்தங்களில் ஆதம்பலத்துவின்கண் சந்தேகம் நீங்காது. தென்னென.

அதேகர் சரவணஞ் செய்து பாஷ்யக் கிரந்தங்க ளியற்றினர். ஆவற்றின் பிரக்கிரிப (பிரகாணுர்த்தம்) சில அம்சங்களில் சாஸ்திராதுசாரமாய்; மற்றும் எவ்வம்சத்தில் சரவணஞ் செய்தும் அர்த்தம் பதார்த்தமாகக் கிரகணஞ் செய்யப்படவில்லையோ அவ்வம்சத்தற் சாஸ்திரங்களைப் விருத்தமாம். ஆதலால் கிரந்தபுடைசமார்பற்றிய கிரந்தங்களினுற் சந்தேக ரகித போத முண்டாகாது.

2. அபாமான எனது சொரூப சமுத்திரத்தில் விஷ்ணு, மகேசன், பிஹ்மா, சூரியன், சந்திரன், உருணன், இயமன், சக்தி, தனேசன், கணேசன் என்பவர்கள் அலைகளாயிருக்கின்றார்கள்.

3. எந்தக் கிருபாவிதியாகிய சர்வஞ்ஞான முரிகள் இருக்கயத்திற் தரித்துச் தியானஞ் செய்கின்றார்களோ, அவர் என்னிடத்து உபாதி யினால் மித்தையாக விளங்குகின்றார்.

4. எதனை யறியாமையால் ஜ்ஞாவிற் சர்ப்பம்போல ஜ்ஞத்துத் தோன்றுகின்றதோ, எதனை யறிவதனால் அந்தச் சர்ப்பம்போல ஜ்ஞத்து கெடுக்கின்றதோ அந்த தன், தானேதான்.

5. புண்ணியவான்கள் எந்த ராமனை ஞானேச்சையால் நிஷ்ட காமமாகப் பஜிக்கின்றார்களோ, அந்த ராமன் எனது ஆத்மாவா யிருத்தலின், யான் யாரை மல்கரிப்பேன்?

முதற் ற ர ங் க ம்.

மற்றுஞ் சிலர் கிஞ்சித் சாஸ்திரம் படித்துப் பாஷாக் கிரந்தங்க ளியற்றினர். அவற்றுனுஞ் சந்தேகாகித போத முண்டாகாது. அஃதேனெனின், அவற்றில் வேதாந்தப் பிரக்கிரியை சம்பூர்ணமாக வின்மையாலாம். இத்தகைய கிரந்தங்கள், இந்துஸ்தானி பாஷா஽ருபமாயுள்ள பஞ்சபாஷை, ஆத்மபோத முதலியன வாம்.

இவ்விசாரசாகரக் கிரந்தத்தில் சம்பூர்ணப்பிரகாணர்த்தங்க ளுள; அவை வேதாந்தாநுசாரமாயே யுள்ளன; ஓரிடத்தும் விருத்தமன்றும்; மற்றும் ஆத்மஞானத்தில் உபயோகமுடையன வாய் எப்பதார்த்தங்களுளவோ, அவற்றினி஽ுபணம் இதன்கண் விரிவாய்ச் செய்யப்பட்டுள்ளன. இதனால் ஏனைய பாஷாக் கிரந்தங்களோடு இந்தக் கிரந்தஞ் சமான மன்றும்; மற்றோ, சர்வ பாஷாக்கிரந்தங்களினும் இந்தக் கிரந்தம் உத்தமமாம்.

4. அதிகாரி முதலிய கிரந்தத்தின் அநுபந்தத்தை அறிந்தா லன்றி விவேகமுடைய புருடர்க்குக் கிரந்தத்திற் பிரவிருத்தி யுண்டாகாது; ஆதலின், எவ் வநுபந்தத்தை யறிந்து கிரந்தத்தைக் கேட்கப் புகுவரோ, அவ்வநுபந்தத்தை யினிக்கூறு தும். அநுபந்தமாவது அதிகாரி, சம்பந்தம், விடயம், பிரயோசனம் என நான்காம்.

5. அதிகாரி வர்ணநம்.

அந்தக்கரணத்தில் மலம், விட்சேபம், ஆவரணம் என்று முன்று தோடங்களுள. அவற்றுள், நிஷ்காம கர்மத்தால் அந்தக்கரணத்தின் மல தோடம் நீங்கும்; உபாசனையால் விட்சேப தோடம் நீங்கும்; ஞானத்தால் ஆவரண தோடம் நீங்கும். நிஷ்காம கர்ம உபாசனைகளைச் செய்தமையால் மல விட்சேப தோடங்க ணீங்கிச் சொ஽ுபத்தின் ஆவரண மாத்திரம் எவ னுடைய சித்தத்தின்க ணிருக்கின்றதோ மற்றும் எவன் நான்கு சாதனங்களையும் உடையவனோ அவனே அதிகாரியாவன்.

6. நான்கு சாதனங்களின் நாம வர்ணநம்.

நான்கு சாதனங்களாவன:—விவேகம், விராகம், சமாதி சட்சம்பத்தி, முமுட்சுத்துவம் என்பனவாம்.

* கிரந்தம் பிரபந்தம் சாஸ்திரம் என்பன பரியாயச் சொற்களாம்.

விசார சாகரம்.

[1.] விவேக லக்ஷணம்.

விவேகமாவது, ஆத்மா அவிநாசியும் அசலமு
யாம் (அவிநாசி - ௪௪ ரகிதம்; அசலம் - கிரியா ரகிதம்);
சகத்து ஆத்மாவிலும் விபரித சபாவ முடையது, அது விநாசி
சலமா மென் திக்காயாரின்ற மரபறி ஞானமாமென்பர். இந்த
விவேகமே சர்வ சாதாங்களுக்கும் மூலமாம். எதனாலெனின்,
முன்னர் விவேக முனதாயின், வைராக்கிய முதலிய உத்தர
சாதாங்க ஞானமாம். விவேக முனதாக வில்லையெல், உத்தர
சாதாங்க ஞானமாகா. இதனால் வைராக்கியம், சமாதிசுட்
சம்பந்தி, முழுட்சத்துவம் என்னு மிவற்றிற்கு விவேகம்
தவரம்.

[2.] வைராக்கிய லக்ஷணம்.

வைராக்கியமாவது, பிரஹ்மலோக பரிபர்தம் எந்தப்
பிரகங்கன் விரும்பப்படுகின்றனவோ, அவை யனைத்தையுந்
திராகம் பண்ணுவ தென்று வேதார்த்தத்தை யறிந்த முகி
கன் கூறுகின்றனர்.

9. [3] சமாதி ஆறன் நாமம்.

சமாகிசுட்சம்பத்திமாவது, சமம், தமம், சிரத்தை, சமாதா
நம். உபராமம். தீதிட்சை என அறுவகைத்து.

10. (i-ii) சம தம லக்ஷணம்.

இவற்றுள், சமமாவது விஷயங்களினின்று மருத்தை
அடக்குவதா மென்று சுதீரர் கூறுகின்றனர். தமமாவது, இந்
திரியங்களை அடக்குவதா மென்று வித்வத் சிரேஷ்டர் கூறு
கின்றனர்.

11. (iii-iv) சிரத்தா சமாதான லக்ஷணம்.

சிரத்தையாவது, வேதவாக்கிய குருவாக்கியங்கள் சத்திய
மென்னும் விசுவாசமாம். சமாதானமாவது, மருத்தின் விட்சே
பத்தை ௪௪ம் பண்ணுவதா மென்று கூறுகின்றனர்.

12. (v) உபராம லக்ஷணம்.

உபராமமாவது, சாதரசகித கர்மங்களனைத்தையுந் திராகஞ்
செய்வதும், விஷயங்களை விஷ சமனமாகக் கண்டு, அவற்றி
லின்று ஓடுவதும், ஸ்திரிகளைக்காணிற் சித்தத்தின்கண் அரு
வருட்படைவதும் மெனபா.

13. (vi) தீதிக்ஷா லக்ஷணம்.

நீட்சையாவது, வெயில் சிதம் பசி தாக முதலியவற் றைச் சுபாவமாகச் சுகித்துக்கொள்வதா மென்று பண்டிதரா கிப முநிசிரேஷ்டர்கள் கூறுகின்றனர். இவ்வாறான சமடாதி ஆறனது சம்பத்தி என்னும் பிராப்தி யாது, அஃது ஒரே சாதநமா மென்று பெரியோர் ஒப்பினைமையால், சாதநம் ஒன்பதல்ல, நான்கே யென்று கொள்க.

14. [4] முமுக்ஷுத்வ லக்ஷணம்.

பிரஹ்மத்தின் பிராப்தியும் அநர்த்தத்தின் நிவிருத்தியும் மோட்சத்தின் சொருபமாம்; அதன் இச்சை முமுட்சத்துவமா மென்று முநிசிரேஷ்டர்கள் கூறுவர்.

விவேகாதி நான்கும், சிரவண மநந நிதித்தியாசந முன் றும், தத்பதார்த்த துவம்பதார்த்தத்தின் சோதந மொன்றுமாய வெட்டும் ஞானசாதநமாம்.

15. அந்தரங்க பகிரங்க சாதநம்.

முற்கூறிய விவேகாதி எட்டும் அந்தரங்க சாதநங்களாம்; யஞ்ஞாதி கர்மங்கள் பகிரங்க சாதநங்களாம்.

அவற்றுள், பகிரங்கசாதநத்தை முமுட்ச தியாகஞ் செய்க; அந்தரங்க சாதநத்தைத் தரிக்க. சிரவணத்தில் அல்லது ஞானத்தில் யானு பிரத்தியட்ச பலமாயுள்ளது அஃது அந் தரங்கசாதநமாம். விவேகாதி நான்கும் சிரவணத்தில் உப யோகமாயுள்ளன. அஃதெதனாலெனின், விவேகாதி யின்றிப் பகிர்முகனுக்குச் சிரவணம் சித்திப்ப தில்லை. அங்ஙனமே சிர வண மநந நிதித்தியாசநங்கள் ஞானத்தில் உபயோகமாயுள் ளன. சிரவணாதி யின்றி ஞானமுண்டாவ தின்று. அங்ஙனமே தத்பதார்த்த துவம்பதார்த்தங்களின் ஞான மின்றியும் அபேத ஞானம் உண்டாவ தில்லை. இவ்வாறு விவேகாதி நான்கு சாதநங்களுஞ் சிரவணத்தின்கண் உபயோகமாயுள்ளன. மற் றுஞ் சிரவணாதிக ணன்கு சாதநங்களும் ஞானத்தின்க ணுப யோகமா யுள்ளன. இதனால் இவ்வெட்டும் அந்தரங்க சாதந மாம்.

16. எது ஞானத்தில் அல்லது சிவனத்தில் பிரத்தியட்ச பலமாய்லாமல் அந்தக்காணத்தினது சுத்திமாத்திரத்தில் பல மாய்லாமது. அது ஞானத்திற்கும் பகிரங்கசாதமென்று சொல் லப்படும். இக்கணபன் பக்ஞாதி கர்மங்களாம். பக்ஞாதி கர்மங் கள் சம்சாரத்திற்குச் சாசங்காரணகமால் அவற்றால், அந் தக்காண சுத்தியும் உண்டெனல் கூடாது. அவ்வன மாயி னும். அவை சமய உருவனுக்குச் சம்சாரத்திற்கு ஏதுவாம்; சிங்காமயுருவனுக்கு அந்தக்காண சுத்திக்கு ஏதுவாம். இவ் வாய்நூல் சிங்காமயுருவனுக்கு அந்தக்காணசுத்தி வாயிலாக (பக்ஞாதி) ஞானத்திற்கு ஏதுவாம். இதனால் இவை பகிரங்க சாதமென்றும், விவேகாதிக ளந்தாங்க சாதந மென்பது.

எது ஞானது பகிரங்கமாம்; சமீபமாயுள்ளது அந்தாங்க மாம். பக்ஞாதி கர்மங்களையும், அவற்றின் சாதநமாகிய ஸ்திரீ பகிரகனாதிகளையும் தியாகஞ் செய்பவன் ஞானாதிகாரியாவன். ஞானாதிகாரியின்கண் பக்ஞாதிகளின் சம்பவ மில்லை; இதனா லவை தூரமாம்.

17. விவேகாதிகட்கு அந்தாங்க சாதநத்தன்மை.

விவேகாதிகள் ஞானாதிகாரியின்கண் சம்பவித்துள்ளன; இதனா லவை சமீபமாம். இவற்றினும் பேதமுன். அவை யெங் கனம்? விவேக முதலியவற்றி னுபயோகஞ் சிவனத்தின்கணுள் ளது; மற்றுஞ் சிவனாதிகள் னுபயோகம் ஞானத்தின்கணுள் ளது; ஆகலால் விவேகாதிகளின் அபேட்சையினுற் சிவனாதிக ளந்தாங்கமாம்; அவற்றின் அபேட்சையினால் விவேகாதிகள் பகிரங்கமாம். ஆயினும், விவேகாதிகளையும் ஞானத்திற் கந்தாங்க சாதந மென்றே சிவ சாஸ்திரங்கள் இங் கூறியுள்ள; பகிரங்கமா யுபைத்திலர். அங்ஙனமாயினும், விவேகாதிகளின் பிரத்தியட்ச பலம் ஞானசாதநமாகிய சிவனத்தின்க ணுள்ளது. மற்றுஞ் சிவனாதிகள் பேரால் விவேகாதிகளும் ஜிஞ்ஞாசுவாற் கொள்ளற் பாலனவாம்; மற்றுநாதிகள் பேரால்த் தள்ளற்பாலன வன்றும். ஆக லான் அந்தாங்க மென்றார். மற்றும் பக்ஞாதிகளை அபேட் சித்தும் அந்தாங்கமாம். இதனும் (விவேகாதிகளை) அந்தாங்க சாதநங்கவிற் சேர்த்துக் கூறினார்.

18. ஞானத்தின் முக்கிய அந்தரங்க சாதன (மகாவாக்கிய)

சிரவண மநந நிதித்தியாசனங்களின் லக்ஷணம்.

விசாரத்தினுற் பார்க்குங்கால் ஞானத்திற்கு முக்கிய அந்தரங்க சாதனம் தத்வமசியாத் மகாவாக்கியங்களாம்; சிரவணாதிசுருமல்ல. அஃதெதன லெனின், யுக்தியினால் வேதாந்த வாக்கியங்களினது தாற்பரிய நிச்சயம் சிரவண மெனப்படும்; ஜீவப்பிரஹ்மங்களினது அபேதத்தின் சாதகமும் பேதத்தின் பாதகமுமாகிய யுக்திகளால் அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தைச் சேர்த்துத் தல் மநந மெனப்படும்; அநாத்மாகார விருத்தியின் * வியவதார ரகித பிரஹ்மாகார விருத்தியின் ஸ்திதி நிதித்தியாசன மெனப்படும். நிதித்தியாசனத்தின் பரிபாகாவன்நையினைச் சமாதி என்பர். இதனால் சமாதியும் நிதித்தியாசனத்தில் அந்தர்ப் பாவமாம்; வேறு சாதன மன்றும். சிரவண மநந நிதித்தியாசன மென்னும் இவை ஞானத்திற்குச் சாட்சாத் சாதன மல்ல; மற்றென்னவெனின் புத்தியின் தோடமாகிய அசம் பாவனை விபரீத பாவனைகளி னுச ஏதுவாம். சம்சயத்தை அசம் பாவனை என்பர்; விபரீதயத்தை விபரீதபாவனை என்பர்.

19. சிரவணாதிக்குப் பரம்பரையால் ஞானத்திற்கு ஏதுவாந்தன்மை.

சிரவணத்தால் பிரமாண சந்தேகம் நிவிருத்தியாம். மநநத் தால் பிரமேய சந்தேகம் நிவிருத்தியாம். வேதாந்த வாக்கியங்கள் அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தைப் பிரதிபாதிக்கின்றனவா? அல்லது அந்நிய வர்த்தத்தைப் பிரதிபாதிக்கின்றனவா? என்றிங்ஙனம் பிரமாணத்தின்கட் சந்தேக முண்டாகுமாயின், அது சிரவணத் தால் யாம். மற்றும், ஜீவப் பிரஹ்மங்களின் அபேதம் சத்தியமா? அல்லது பேதஞ் சத்தியமா? என்றிங்ஙனம் பிரமேயத்தின்கட் சந்தேகம் வரின் அது மநநத்தால் நிவர்த்தியாம். தேகாதிசுருஞ் சத்தியம்; ஜீவப்பிரஹ்மங்களின் பேதமும் சத்திய மென்னும் ஞானத்தினை விபரீதபாவனை என்பர்; அதனையே விபரீதயமென்பர். அதனை நிதித்தியாசனம் நிவர்த்திக்கும். இவ்வாற்றால் சிரவணாதிகள் மூன்றும் அசம்பாவனை விபரீதபாவனைகளின் நாச ஏதுவாம். அசம்பாவனை விபரீதபாவனைகள் ஞானத்தின்

* வியவதாரம் - மறைப்பு.

திபந்த எதுக்களாம். ஆகலால் ஞாத்திற்குப் பிரதிபந்த
மக்கள் மாறாம, அவற்றை எதப்பதற்கும் வாயிலாய்ச் சேவ
சிகள் ஞாத்திற்கு எதுவெனப்படும்; சேவ எதுவன்றும்.

20. அவாந்தர வாக்கியம் பரோகூ ஞாத்திற்கும், மகாவாக்
கியம் அபரோகூ ஞாத்திற்கும் ஏதுவாத்தன்மை.

ஞாத்திற்குச் சாட்சரத் சாதும் சுரோத்திர சம்பந்தி
வேதாந்த வாக்கியம். ஆகவேதாந்த வாக்கியமும் அவாந்தர
வாக்கியம். மகாவாக்கியம் என இருவகத்து பாயாதமா
யின் அல்லது தீவன் சொருப சீபாதகமாகப் வாககயம் அவாந்
தம்; தீவ பாயாதமாக்களின் ஏகத்துவ
வாக்கியம் மகாவாக்கியம் எனப்படும். அவாந்தர
வாககயம் பரோட்ச ஞாநமுதாயம்; மகாவாக்கியத்தால்
முதாயம் பிரஹ்ம முண்டென்னும் ஞாநம்
பரோட்சஞாநாயம்; பிரஹ்மமாக நான் உளன் என்னும் ஞாநம்
அபரோட்சஞாநாயம். சி பிரஹ்மமென் ருசாரிப ருச்சரித்த வாக்க
யம் கேட்பவனுடைய சுரோத்திரத்தோடு சம்பந்தமாகவே நான்
பிரஹ்ம மாகின்றேனென் நபரோட்ச ஞாநம் கேட்பவனுக்குண
மாகின்றேன். கேட்பவனது சுரோத்திரத்தோடு வாக்கியத்
தன்மையால் ஞாந

இதனால்
சுரோத்திர சம்பந்த வாககயம் தத்திற்கேதுவாய். சுரோத்
திர பாயாதி அவாந்தர வாக்கியம் பரோட்ச ஞாநத்திற்கு கேது
வாய். சுரோத்திர சம்பந்தி மகாவாக்கியம் அபரோட்ச ஞாநத்
தற்காவாய். மகாவாக்கியத்தால் எனைவர்க்கும் அபரோட்ச
ஞாநமெ உண்டாகும்; பரோட்சஞாந முண்டாகாது.

21. கேதாந்தத்தின் ஏகதேசியினை முதம்.

(கேவல வாக்கியத்தால் பரோகூஞாந முண்டாம் எனல்.)

கேதாந்த ஏகதேசியின் முதமிதுவாய்:—சேவண மநந
சியாசாசகித வாக்கியத்தால் அபரோட்ச ஞாந முண்டா
தும்; கேவல வாக்கியத்தால் பரோட்ச ஞாந முண்டாம்;
அபரோட்ச (ஞாந) முண்டாகாது. கேவல வாக்கியத்தானேயே
அபரோட்ச ஞாந முண்டாகுமாயின், சேவண மநந நிதித்
தாக்கல் ஸபாதகமாம். சததாநதமத்தில் கேவல
வாக்கியத்தால் அபரோட்ச ஞாந முதாயம்; சேவல 'களால்

அசம்பாவனை விபரிதபாவனைகள் நாசமாகும். இதனால் சிவனாதி
கள் விபரித்த மன்றும்; அங்ஙனமாயினும், எந்த வஸ்து
வினது அபரோட்ச ஞான முளதாமோ, அதன்கண் அசம்பா
வனை விபரிதபாவனை யொருவர்க்கு முளவாகா. இதனால்
கேவல வாக்கியத்தால் அபரோட்ச ஞான முண்டா மென்னும்
வாதியின் சித்தாந்தத்தில் தத்துவமசியாதி வாக்கியங்களாற் பிர
ஹ்மத்தின் அபரோட்ச ஞான முண்டானதன் பின்னர், அசம்
பாவனை விபரிதபாவனை சம்பவியாமையாற் சிவனாதி சாதம்
விபரித்தமாகாதிற்றும். கேவல வாக்கியத்தால் பரோட்ச ஞான
முளதாம். சிவனா மகந நிதித்தியாசநஞ் செய்வதால் அபரோ
ட்ச ஞான முளதாமெனு மதத்திற் சிவனாதிக்கள் விபரித்தமாகா.
இஃது அநேகக் கிரந்தக்காரருடைய மதம். அங்ஙனமாயினும்,
இம்மதம் நன்றன்று. எதனு லெனின்:—

22. கூறிய ஏகதேசியினது மதம் நலமுடையதாகாதேனல்.

சப்தத்தின் சபாவ மிதுவாம். எந்த வஸ்து விவகிதமா
யிருக்கின்றதோ, சப்தத்தால்தனது பரோட்ச ஞானமே யுள
தாகும் ஒருவாற்றானும் சப்தத்தால் விவகித வஸ்துவினது
அபரோட்ச ஞான முளதாகாது. அஃதெங்ஙனம்? விவகிதமாகிய
சுவர்க்க, இர்திராதி தேவதைகளினது ஞானம் சாஸ்திரரூப சப்
தத்தாற் பரோட்சமாகவே யுளதாகாதிற்றுகின்றது. எந்த வஸ்து
அவ்விவகிதமாகமோ அதனது பரோட்ச ஞானம் அபரோட்ச
ஞான மிரண்டும் சப்தத்தால் உளவாம்.

யாண்டு அவ்விவகித வஸ்துவினைச் சப்தமானது அஸ்தி
ரூபத்தாற் போதிக்கின்றதோ, ஆண்டு அவ்விவகிதத்திற்கும்
பரோட்ச ஞான முண்டாகின்றது. அஃதெங்ஙனம்? தசம புருஷ
னுளனென் நிவ்வாறு அஸ்திரூபத்தாற் போதித்த சப்தத்தால்
அவ்விவகித எத்தசம னுளனோ, அவனது பரோட்ச ஞானமே
உளதாகின்றது. மற்றும்,

யாண்டு அவ்விவகித வஸ்துவினை இஃதிருக்கின்றதென்
நிவ்வாறு சப்தம் போதிக்கின்றதோ ஆண்டு, சப்தத்தால் அவ்
விவகிதத்தினது அபரோட்ச ஞானமே யுளதாகின்றது; பரோ
ட்ச ஞான முண்டாகின்ற தில்லை. அஃதெங்ஙனம்? தசம னீ என்
நிவ்வாறு சப்தமானது போதித்த எந்தத் தசம னுளனோ, அவ
னது அபரோட்ச ஞானமே யுண்டாகின்றது.

பெங்களமே பிரஹ்ம சர்வத்திற்கும் ஆத்மாவாயிருத்த
வால், அத்திபந்தம் அகலியவகிதமாம். அதனை அவார்தர வாக்கியம்
அந்திபந்தத்தில் பொதிக்கின்றது. இதனால் அவ்வியவ
கித பிரஹ்மத்தினது ஓரோடும் அவார்தர வாக்கியத்தில் பரோ
ட்சமாகவே உண்டாகின்றது.

22. பேதசப னென்னும் வாக்கியம் பேரால், சுரோ
காள் பதஞ்சம் சொருபமாகப் பிரஹ்மத்தை மகாவாக்கியம்
பொதிக்கின்றது. இதனால் மகாவாக்கியத்தால் அவ்வியவகித
பிரஹ்மத்தினது பரோட்ச ஓரம் சம்பவியாது; பின்னையோ,
பரோட்ச ஓரமே மனதாம்.

23. அன்றமம், எவ்வஸ்துவின்னு அபரோட்ச ஓரம் முண்
டாயோ, அதன்கண் அசம்பாவனை விபரிதபாவனைக ளுளவாகா;
சுவணாக் சிவனுதிகள் சிஷ்பலமா மென்றுகூறின், அச்சங்கை
பொருத்தது; ஆகியாதினு னெனின், இராஜாவிற்குப் பர்ச்ச
யினது அபரோட்ச ஓரம் தேத்திரத்தா லுண்டாகாதின்றும்,
விபரிதபாவனை பெங்களம் விருத்தியாகவில்லையோ, அங்ஙனமே
மகாவாக்கியத்தால் பிரஹ்மத்தின தபரோட்ச ஓரம் முதியா
கின்றது. ஆமினும், எவருடைய புத்தியில் அசம்பாவனை
விபரிதபாவனை மென்னுந் தோடங்க ளுளவோ, அவரது
தோடருப வாக்கத்தோடு கூடிய ஓரமானது பலத்திற்
கேதுமாகாத; தோட வித்தியின்பொருட்டு அவர்கள்
சிவனுதி செப்பவேண்டும். எவருடைய புத்தியிற் றோட மில்லை
யோ அவர்கள் (சிவனுதிகள்) செய்யவேண்டுவ தில்லை.

இக்கிதிமெனல் ஓரத்திற்குச் சாதம் மகாவாக்கியமாம்;
சிவனுதி என்றும். ஆமினும், ஓரத்தினது பிரதிபந்தங்க
ளாகிட தோடங்களை (சிவனுதிகள்) சாசஞ்செய்கின்றன. இதனால்
சிவனுதிகள் ஓரத்திற் கேது வெனப்பட்டன. சிவனுதி கட
கேது வகைவகைகளாம். இதனால் விவேகாதிகள் ஓரம் சாதம்
மனப்பது. விவேகாதி நான்கு சாதத்தே, கூடிய புரு
டன் பாவை அவனை அதிகாரியாம்.

24. சம்பந்த வர்ணனம்.

(அதிகாரி வர்ணிக்கப்பட்டது; இனிச் சம்பந்தம் வர்
கப்படுகின்றது)

கிரந்தத்திற்கும் விஷயத்திற்கும் பிரதிபாத்திய பிரதிபாதக பாவ சம்பந்தமாம். கிரந்தம் பிரதிபாதகமும், விஷயம் பிரதிபாத்தியமும். எது பிரதிபாதநஞ் செய்கின்றதோ அது பிரதிபாதக மெனப்படும். எது பிரதிபாதநஞ் செய்தற்கு யோக்கியமாமோ அது பிரதிபாத்திய மெனப்படும்.

அதிகாரிக்கும் பலத்திற்கும் பிராப்பிய பிராபகபாவ சம்பந்தமாம். பலம் பிராப்பியம்; அதிகாரி பிராபகன். எந்த வஸ்து பிராப்தமாமோ அது பிராப்யமெனப்படும்; எவனுக்குப் பிராப்தியாகின்றதோ அவன் பிராபக னெனப்படுவன்.

அதிகாரிக்கும் விசாரத்திற்குங் கர்த்துநு கர்த்தவ்வியபாவ சம்பந்தமாம். அதிகாரி கர்த்தா; விசாரம் கர்த்தவ்வியம். யாவன் செய்வனாவனோ, அவன் கர்த்தா வெனப்படுவன்; யாது செய்ய யோக்கியமாமோ அது கர்த்தவ்விய மெனப்படும்.

கிரந்தத்திற்கும் ஞானத்திற்கும் ஜந்நிய ஜநகபாவ சம்பந்தமாம்; விசாரத்துவாரா கிரந்தம் ஞானத்திற்கு ஜநகமாம்; ஞானம் ஜந்நியமாம். எஃது உற்பத்தி செய்கின்றதோ அது ஜநக மெனப்படும்; எஃதுற்பத்தியாமோ அது ஜந்ய மெனப்படும். இவை முதலிய மற்றைய சம்பந்தங்களை யு மறிந்து கொள்க.

25. விஷய வர்ணநம்.

(சம்பந்தம் வர்ணிக்கப்பட்டது. விஷயம் வர்ணிக்கப்படுகின்றது).

ஜீவப்பிரஹ்மங்களினது ஏகத்துவம் இந்தக் கிரந்தத்திற்கு விஷயமாம். எது பிரதிபாதநஞ் செய்யப்படுகின்றதோ அது விஷய மெனப்படும். இந்தக் கிரந்தத்தின்கண் ஜீவப்பிரஹ்மங்களினது ஏகத்துவம் பிரதிபாதநஞ் செய்யப்பட்டுள்ளது; ஆதலால், அந்த ஏகத்துவமே கிரந்தத்திற்கு விஷயமாம். இந்த ஏகத்துவத்தினை சர்வ வேதவாக்கியங்களும் பிரதிபாதநஞ் செய்துள்ளன. ஆதலால் எப்புருடர் ஜீவப்பிரஹ்மங்கட்குப் பேதங் கூறுவர் அப்புருடர் ஜடரும் வேத விரோதிகளு மாவ ரென்க.

26. பிரயோஜந வர்ணநம்.

ஃய வர்ணநஞ் செய்யப்பட்டது. இனிப் பிரயோஜந வர்ணநஞ் செய்யப்படும்).

பிரபஞ்சத்திற்குச் காரணமாகப் புருஷமும், பிரபஞ்ச
மும் ஐயம் காரணமுமாகிய துக்கத்திற் கேளுவாம்; ஆதலால்,
அடுத்த மெனப்படும். அவ்வாற்த்தத்தி னிவிர்த்தியும் பரமா
நந்தத்தின் பிராப்தியம் மோட்ச மெனப்படும்; அது கிரந்தத்திற்
சுய் பரமப் பிரயோஜனம். மற்றும் அவாந்தாப் பிரயோஜனம்

எகன்கண் புருஷனுக்கு திச்சைபுண்டாபொ அது பரமப்
பிரயோஜன மெனப்படும் : அதனே புருஷனாத்த மென்றுக்கூறப்
படும். உவ்விச்சை, துக்கநிவிருத்தி சுகப்பிராப்தியின்கண் அனை
வாத்த முன்டாசின்றது ; அதுவே மோட்சத்தினது சொருப
மாகலால், பரமப் பிரயோஜனம் மோட்சமாம்; ஞான மன்றும்,
சகரு கெனின். ஞானம் சுகப்பிராப்திக்குர் துக்கநிவிர்த்திக்
கின் சாக மாம்; ஆயினும், சுகப்பிராப்தி துக்கநிவிருத்தி ரூப
மாகலால், ஆகனின். ஞானம் அவாந்தாப் பிரயோஜனமாம்.

அத்தகர்தவாபிலாகப் பரமப்பிரயோஜனம் பிராப்தமாமோ
மகந்த அவாந்தாப் பிரயோஜன மெனப்படும். இவ்வாறுள்ளது ஞான
மாம். சகரு கெனின், கிரந்தத்தால் ஞானவாபிலாக முத்திருப
மாகப் பரமப்பிரயோஜனம் பிராப்தியாகின்றது; ஆகையால்,
ஞானம் அவாந்தாப் பிரயோஜனம் மென்க.

27. பிரயோஜனத்திற் சங்கையும் சமாதானமும்.

அடுத்த நிவிருத்தியும் பரமாந்தப் பிராப்தியுங் கிரந்தத்தி
ற்கும் பிரயோஜன மென்ற முன்னர்க் கூறப்பட்டது; அது பொரு
ந்தது. உகிச்செனெனின், சிவசேவதக்கனும் ஜீவனைப் பரமா
ந்த சொருபமாக விரிவித்திருக்கின்றன ; சீங்களு மதனை யங்கி
கிரஞ்செய்கின்றீர்கள். எவ்வளவு அப்பிராப்தியாயினது அதன்
பிராப்தி பொருந்தும். சதாப் பிராப்த வஸ்துவின் பிராப்தி எப்
பொழுதும் பொருந்தாது. ஆதலால், சதாப் பரமாந்த சொருப
மாக ஆதவாஹ்ருப் பரமாந்தப் பிராப்தி சொல்லுதல் சர்வப்
பிரகாரத்தாலும் பொருந்தா தென்று சிலர் சங்கியாசிற்பர்.

28. அச்சங்கைபக்கேட்டுக் கிரந்தத்தின் பிரயோ
தில் விசுவாசத்தினை விடலாகாது. மற்றென் செய்வ டெ ின்,

ஆத்மவித்தையினை உபதேசித்தருளாதின்ற குருவினது கிருபையினால் சங்கைரூபமாகிய குதர்க்கத்தினைத் திருஷ்டார்த்தத்தினால் கிரந்ததிசெய்து கொள்ளல்வேண்டும்.

29. அந்தத் திருஷ்டார்த்தங் கூறப்படுகின்றது:—ஒருவனது காத்தின்கண் கங்கண மிருக்க அவனுக்கு என்னுடைய காத்தின் கங்கணம் மூவிவிட்டதென் நிவ்நனம் பிரார்த்தியுண்டாகிப் பின்னர் ஒருவன் வார்த்தையினால் எனது காத்தின்கட் கங்கண முன் தென்று கங்கணஞாத முண்டாகுமாயின், அப்போதவன் என்னுடைய கங்கணங் கிடைத்த தென்று கூறுகிற்பன் இவ்வாற்றால் பிராப்தியாயுள்ள கங்கணமும் பிராப்தமாயிற் றென்றே எங்ஙனங் கூறப்படுகின்றதோ, அவ்வனமே பரமாரந்த சொரூபமாகிய ஆத்மாவின் கண் அவித்தையின் பலத்தால் இவ்விதப் பிரார்த்தியுண்டாகின்றது:— ஆத்மா பரமாரந்த சொரூப மல்ல; பரமாரந்த சொரூபம் பிரஹ்மமாம். அந்தப் பிரஹ்மத்திற்கு மெனக்கும் விபேகமாய்விட்டது. இவியுபாசனைசெய்து அந்தப் பிரஹ்மத்தை நான் அடைவே னென்று இவ்வாறான பிரார்த்தி அநேக மூர்க்கப் பிராணிகட் குண்டாயிருக்கின்றது; அநேக பண்டிதரும் இவ்வனமே சொல்லாநின்றனர். ஆயினும், அவர்களும் மூர்க்கரோபாவர். எதனாலெனின், ஜீவப் பிரஹ்மங்கட்கு விபேக மங்கிகரித்துளர் யாவர் அவர் மூர்க்கரென்று சொல்லப்படுகின்றனர். அப்புருடர்கட்கு உத்தம சம்ஸ்காரத்தால் ஒருபோது பிரஹ்ம ரூபியாகிய ஆசாரியரால் வேதார்த்தக் கிரந்தத்தினது சிரவணம் பிராப்தியாமாயின், அப்போது கேட்ட அர்த்தத்தை நிச்சயஞ்செய்து பரமாரந்தம் நமக்குக் கிரந்தத்தினாலும் ஆசாரியரது கிருபையினாலும் பிராப்தமாயிற்று என்று கூறுகின்றனர். இவ்வனம் அவர்கள் சொல்லாநின்றதற் கபிப்பிராயம் இதுவாம்:—ஆத்மாவோ முன்னரும் பரமாரந்த சொரூபமே; ஆயினும்; எமதாத்மா பரமாரந்த சொரூபமென் நிவ்வாறு பரமமாகா திருந்தது; ஆதலால், பிராப்தமாகாததுபோ லாயிற்று; பின்னர் ஆசாரியர் வாயிலாகக் கிரந்த சிரவணத்தால் புத்தியின்கண் பரமாரந்தத்தினது பரமமாயிற்று; ஆதலால், பரமாரந்தம் பிராப்தியாயிற் றென்றனர்.

இவ்வாற்றால் பிராப்தியாயுள்ளதன் பிராப்தியும் பொருள் துவதால், பரமாரந்தத்தின் பிராப்திரூபமாகிய கிரந்தத்தினது பிரயோஜனம் பொருந்தும்.

30. எங்ஙனம் பிராப்தியாயுள்ளதன் பிராப்தி கிரந்தத்தினது பிரயோஜனமே அங்ஙனமே நித்தியநிவிருத்தியினது நிவிருத்தியும் பிரயோஜனமாம்.

திருஷ்டார்த்தம்:—இரஜ்ஜுவின் கண் சர்ப்பம் நித்திய நிவிருத்தியாயுள்ளது; மற்றும் இரஜ்ஜுவின் ஞானத்தால் நிவிருத்தியாகின்றது. அங்ஙனமே ஆத்மாவின் கண் சம்சாரம் நித்திய நிவிருத்தியாயுள்ளது; அதன் நிவிருத்தி ஆத்மாவின் ஞானத்தாக அண்டாகாகின்றது. ஆதலால் நித்திய நிவிருத்தியின் நிவிர்த்தியும், நித்தியப் பிராப்தியின் பிராப்தியும் கிரந்தத்தினது பிரயோஜனமாம்.

31. சங்கை:—ஒரு பதார்த்த (மோக்ஷ)த்தில் பாவம் அபாவ பிரண்மே பொருந்தாதேனல்.

காரணத்தோடு கூட ஜகத்தின் நிவிர்த்தியும் பரமாத்மனத்தின் பிராப்தியும் கிரந்தத்தினது பிரயோஜன மென்று பூர்வம் சொன்னர்; அது பொருந்தாது. ஏனெனின், நிவிருத்தியாமம் துவம்சத்திற்காம். துவம்ச மென்பதும், நாச மென்பதும் பரிபாய சப்தங்களாம். அந்த நாசம் அபாவரூபமாம். ஆதலால் மோட்சத்தின்கண் பாவரூபத்துவமும் அபாவரூபத்துவமும் ஆகிய இரண்டும் பிரதிதியாகாகின்றன.

அகர்த்தத்தின் நிவிருத்தியினைக் கூறுவதால், அபாவரூபத்துவம் பிரதிதியாகாகின்றது.

மற்றும் பரமாத்மனத்தின் பிராப்தியினைக் கூறுவதால், பாவரூபத்துவம் பிரதிதியாகாகின்றது.

அவ்விரண்டும் ஒரு பதார்த்தத்தின்கண் பொருந்தாவாம். ஏனெனின், பாவரூபத்துவம் அபாவரூபத்துவ மென்னு மிரண்டு தம்முள் விரோதிகளாம். விரோதி தர்மங்களாயுள்ளன யாவை அவை ஏககாலத்தில் ஏக வஸ்துவின் கணிசுக்கமடாட்டா; ஆதலால், கிரந்தத்தினது பிரயோஜனம் பொருந்தா தென்று சிலர் சங்கை செய்பாடுற்பர்.

32. அச்சங்கையின் உத்தரம்.

காரணத்தோடு கூட ஜகத்தின் நிவிருத்தி அநிஷ்டானப் பிரஹ்மரூபமாம்; அதன் வேறுக வில்லை. எங்ஙனம் சர்ப்பத்தின்

நீவிர்த்தி அதிஷ்டாந இரஜ்ஜுரூபமோ அந்நமச்சகல கற்பித
வஸ்துக்களின் நீவிர்த்தியும் அதிஷ்டாநப் பிரஹ்மரூபமாம்; அத
னின் வேறுக வில்லை. இது பாஷ்யம்: ராஜாது கித்தார்த்தமாம். ஆத
னின் சுணந்த அர்த்தத்தி நீவிர்த்தி பிரஹ்மரூபமாம். எதனுலெ
னின், சர்வ அர்த்தத்திற்கும் அதிஷ்டாநம் பிரஹ்மமாம். அப்
பிரஹ்மம் பாலரூபமாம். ஆகலால் அர்த்தத்தி நீவிர்த்தி பால
ரூபமா பிருத்தலின், கிர்த்தத்தினது பிரயோஜனம் பொருத்த
மென்னு மிவ்வார்த்தை கித்தமாயிற்று.

(பிரயோஜன வர்ணனம் கூறப்பட்டது).

* இது வார்த்தை யுணர்வெடுந்
தீதில் வீடருள் செய்குதி
தாது ராமதன் னாருளுடைக்
கோ லாக்ருரு முத்திகி.

இங்ஙனம் அதுபந்த சாமாந்ய சூருபண மென்னும்

பேயரிய

முதற் றரங்கம் முற்றிற்று.

* இந்த முதற் றரங்கம் ஐந்த ஐஞ்ஞாசுவானவன் நிரந்தாமாகப்
படிக்கின்றானே, அவனைத் 'ந தயாளுவான தாது குருவானவர் முத்த
னாகச் செய்வாராக.

ஸ்ரீ கணேசாய நமஃ.

ஸ்ரீ டேசாய நமஃ.

வி ச ர ர ச ர க ர ம்.

இரண்டாம் தரங்கம்.

அநுபந்த விசேஷ நிருபணம்.

சகல மரபு தனயமொரு னாயதக்கழ
சகல மரபு தனயமொரு னாயதக்கழ
சகல மரபு தனயமொரு னாயதக்கழ
சகல மரபு தனயமொரு னாயதக்கழ

(இதனது முதற்பாக்கத்தில் அநுபந்த விசாரஞ் செய்யப்
பட்டது: இனி இரண்டாம் தரங்கத்தி லதனை விஸ்தாரமாய்க்
கூறுகின்றேன்).

33. காரணசகித ஜகத் நிவிர்த்தியின் இச்சை

பொருத்தா தேனல்.

மரபு சாதாரணமாகக் கூடினவன் அதிகாரி யென்றீர்;
அவ்வரபு சாதாரணமாய் முழுட்சத்துவமு மெண்ணப்பட்டது. மோட்ச விச்சையினது நாமம் முழுட்சத்துவமாய். காரண
சகித ஜகத்தின் நிவிர்த்தியும், பிரஹ்மத்தின் பிராப்தியும் மோட்ச
மெனப்படும். அதன்கண் காரணசகித ஜகத்தின் நிவிர்த்திருபமா
கட மோட்சத்தின் தம்சத்தை ஒருவரும் இச்சிக்க வில்லை யென்று
புரவட்சி சங்கிக்கின்றான்.

34. ஆர்வபக்ஷி பிரதிபாதஞ் செய்கின்றான்.

அதிகாரி கண்டாம்.

மூலாஸித்தமோடி ஜகத்தின் நிவிர்த்தியை ஒருவரு
மச்சிக்க வில்லை; பின் னெதனை இச்சிக்கின்றார்க ளெனின், மூல
கடமோட்சி துக்க வசத்தை யே விவேகமுடையவரான புருடர் இச்
சியாசென்றனர். இதன் அபிப்பிராய மிதுவாம்:—

துக்கம் அத்தியாத்மம். அதிபூதம், அதிதைவ மென
மூலகத்து.

அவற்றின், வியாதி, பசி முதலியவற்றால்வருந் துக்கம் அத்தி
யாத்ம துக்க மெனப்படும்.

சோர, வியாக்கிர, சர்ப்பாதிசுளால்வருந் துக்கம் அதிபூத
துக்க மெனப்படும்.

யகூத, ராட்சசப, பி ரோதக், கிரகாதிகளாலும் சிதவாத ஆத
பங்களாலும் வருந்துக்கம் அதிதைவ துக்க மெனப்படும்.

இவ்வாறு மூவகையாகிய துக்க நாசத்தையே சகலரு மிச்
சியாகின்றனர். துக்கத்தினும் வேறுபு எப்பதார்த்தங்க ளுள
வோ அவற்றின் நாசத்தை விவேக முடைய புருடர் இச்சித்திலர்.
ஆதலால், அஞ்ஞாநசகித சகல ஜகத்தினது நிவிர்த்தியின் இச்சை
ஒருவர்க்கும் பொருந்தாது.

35. மேலும், சகல புருடருந் துக்க நிவிர்த்தியை இச்சியா
கின்றனர்; ஆயினும், அஞ்ஞாநத்தோடு சர்வ ஜகத்தின் நிவிர்த்தி
யின்றித் துக்க நிவிர்த்தி யுண்டாகாது; ஆதலால், துக்கநிவிர்த்தி
யின் நிமித்தம் அஞ்ஞாநத்தோடு ஜகத்தின் நிவிர்த்தியையு மிச்
சியாகின்றனர் என்று சித்தார்த்தி இங்ஙனங் கூறின்,

36. அது பொருந்தாது. ஏனெனின், ஆயுர்வேதத்திற்
கூறிய ஓளடதங்களால் ரோக ஜர்விய துக்கமும், போஜநத்தால் பசி
யினை லுண்டாகிய துக்கமும் நிவிர்த்தியாம். இவ்வாறே தத்தம்
உபாயங்களால் சர்வதுக்கமும் நிவிர்த்தியாம். ஆதலால், அஞ்ஞா
நத்தோடு ஜகத்தின் நிவிர்த்தி யின்றியுந் துக்க நிவிர்த்தி பொரு
ந்தும். துக்கங்களின் நிவிர்த்தி நிமித்தம் அஞ்ஞாநத்தோடு
ஜகத்தினது நிவிர்த்தியின் இச்சை பொருந்தாது. காரணசகித
ஜகத்தின் நிவிர்த்தியும், பிரஹ்மத்தின் பிராப்தியும் மோட்ச
மெனப்படும். அதன்கண் காரணசகித ஜகத்தின் நிவிர்த்திரூப
மோட்சத்தின் முதலம்சத்திலு மிச்சை யொருவர்க்கும் பொருந்
தா தென்னும் வார்த்தை முன்னர்க் கூறப்பட்டது.

37. பிரஹ்மப் பிராப்தி ரூப மோகஷத்தின் இரண்டாவது
அம்சத்திலும் இச்சை ஒருவர்க்கும் பொருந்தா தென்னும்

வார்த்தையைப்

பூர்வபக்ஷி கூறுகின்றான்.

எவ்வஸ்துவின் ஞான முண்டாயிருக்கின்றதோ அவ்வஸ்துப்
பிராப்தியின் இச்சை யுண்டாகின்றது; எந்த வஸ்துவின் ஞான
முண்டாக வில்லையோ அதன்பிராப்தியின் இச்சை உண்டாகாது.
எங்ஙனம் அந்நியதேசத்தின்கண் அநந்தபதார்த்தங்கள் அஞ்ஞா
தமாயுள, அவற்றினது பிராப்தியின் இச்சை ஒருவர்க்கு முண்

பாகவில்லை. அதிகாரிபடுவதற்குப் பிரஹ்மத்தின் ஞான மில்லை. சம்பந்தமும் பிரஹ்ம ஞான முண்டோ அவர்க ளதிகாரிக ளாகார்; பின்ன ரியா ரெனின், முக்தர்களை. அவர்கட்கும் பிரஹ்மப்பிராப்தியின் இச்சை பொருந்தாது. ஆதலால், வேதாந்த சிரவணத்திற்கு முன்னர் அஞ்ஞாதமாய் எந்தப் பிரஹ்ம முண்டோ அதன் பிராப்தியின் இச்சை பொருந்தாது. இத்தீர்தியால் அஞ்ஞாத சகித ஐசத்தின் விவரத்திலும் பிரஹ்மத்தின் பிராப்தியுமாகிய மோட்ச மிகுது அத விச்சை ஒருவர்க்கும் பொருந்தாது. ஆதலால், முழுச்ச ஒருவரு மில்லை.

37. முழுசுதூத்துவம் பொருத்தாமையால் வைராக்கியாதிகளும் பொருத்தா வேனால்.

வேறு விதத்தால் அதிகாரியின் அபாவத்தைப் பூர்வபுகழ் பிரதிபாதிக்கு செய்கின்றான்.

அந்தப் பிரதிபாக அதிகாரி மில்லை யென்று பூர்வ பட்சி பிரதிபாதிக்கின்றான்.

சகல பகுதரும் விஷய சுகத்தையே யிச்சியாநின்றனர். வேறு சிலர் சகல விஷயங்களையும் திபாகஞ்செய்து தபத்தின் கண்ணோ ஆநடா யுனர்; அவர்களும் பரலோகத்தின்கணுள்ள உத்தம பொருள்களின் விச்சையினால் வாய்க் கிலேசங்களைச் சகிக்காநின்றனர். ஆதலால், திகலோகம் அல்லது பரலோகத்தினது விஷய சுகத்தையே சகலரும் இச்சியாநின்றனர். அவ் விஷய சுகமோ மோட்சத்தின்கண் இல்லை. ஆதலால், மோட்சத்தின் சாதார்த்தனை ஒருவரும் இச்சிக்க வில்லை. இவ்வாற்றால், மோட்சத்தினது இச்சா ரூபமான முழுட்சுத்துவம் பொருந்தாது. சகல பகுதர்க்கும் விஷய சுகத்தின்கண் இச்சை யிருத்தலால் வைக்கிராய் சபதம் உபரதிலும் ஒருவரிடத்தும் பொருந்தாவாம். ஆதலின், சாதார்த்தமாய்சகித அதிகாரி இன்மையினால் கிரந்தத்தினது ஆரம்பம் நிஷ்பலமாம்.

(இங்ஙனம் அதிகாரி கண்டா பூர்வ பட்சமாம்).

விஷய கண்டம்.

பூர்வ பகஷம்.

39. ஜீவப்பிரஹ்ம ஏகதவம் பொருந்தா தேனால்.

பூர்வம் ஜீவப்பிரஹ்மங்களின் ஏகத்துவம் இந்தக் கிரந்தத்திற்கு விஷய மென்றிர். அது பொருந்தாது. ஏனெனின், பிரஹ்ம

மோ அவித்தை, அஸ்மிதை, இராகம், துவேஷம், அபிர்வேஷம் எனும்பப் பஞ்சக்கிலேச ரகிதமா யுள்ளதும், விபுஷமாம். விபுஷென்பது வியாபகமாம்; ஏகமாம்; சஜாதீய பேத ரகிதமாம். எதனுலெனின், பிரஹ்மத்திற்குச் சஜாதீயமாய் மற்றொரு பிரஹ்மமில்லை. ஜீவனிடத்துச் சர்வக் கிலேசங்களு முள; மற்றும் அவன் பரிச்சிந்தமும், நாநாவுமாம். எதனுலெனின், எத்தனை சரீரங்களுள்ளனவோ அத்தனை சரீரங்களிலும் ஜீவர்க ளுளர். சகல சரீரங்களிலும் ஜீவன் ஒருவனேயாயின், ஒரு சரீரத்தின்கண் சுகம் அல்லது துக்க முண்டாயின், சர்வ சரீரத்தின்கண்ணுஞ் சுக துக்க முண்டாதல் வேண்டும்.

40. (அங்ஙனமன்று). சுகமுதலியன அந்தக்கரண தர்மங்களாம்; அவ்வந்தக்கரணம் நாநாவாதலால் ஒருவன் சுகி துக்கியாவதால் சர்வருஞ் சுகி துக்கிக ளாகார். சாட்சி சுகதுக்க ரகிதமும், ஏகமும், சர்வக்கிலேச ரகிதமுமாம்; அதற்குப் பிரஹ்மத்தோடு ஏகத்துவம் பொருந்து மென்று வேதாந்தி கூறின்,

41. சார நாநாவாதல்.

அவ்வார்த்தை பொருந்தாது. ஏனெனின், கர்த்தா போக்தா வாகிய ஜீவனினும் பிரநமாகிய சாட்சி வந்தியா புத்திரனுக்குச் சமாதரமாம். மற்றும் சாட்சியை அங்கிகாரஞ் செய்யினும், அஃது ஏகமாகாது; நாநா சாட்சி அங்கிகரிக்க வரும்; எதனுலெனின், இது வேதாந்தத்தினது சித்தாந்தமாம்:—அந்தக்கரணமும், சுகதுக்காதி அந்தக்கரண தருமமும் இந்திரியத்திற்கும் அந்தக்கரணத்திற்கும் விஷயமாகா; சாட்சிக்கு விஷயமாம். எதனுலெனின், இந்திரியங்களோ பஞ்சகிருத பூதங்களை விஷயஞ் செய்யாதின்றன. இதன்கண் இத்துணைப் பேத முள.

நேத்திரேந்திரியமோ ரூபமுடையவஸ்து யாது அதன் ரூபத்தையும், ரூபத்தின் ஆசிரயத்தையும் விஷயஞ்செய்யா நிற்கும். அஃதெங்ஙனம்? நீல பீதாதிக்களையுடைய கடட ரூபங்களையும், அந்த ரூபங்களின் ஆசிரயமாகிய கடத்தையும் நேத்திரேந்திரியம் விஷயஞ் செய்யாநிற்கும்.

துவக் கிந்திரியமும் ஸ்பரிசத்தையும் அதனது ஆசிரயத்தையும் விஷயஞ் செய்யாநிற்கும்.

வி ச ர ச ா க ர ம்.

ரசனை கிரணம் சிரவணம் என்னும் இம்மூன்றுமே, ரச கந்த சய்த பாத்நிரங்களை விஷயஞ் செய்பாரின்றன ; அவற்றின் ஆசிரயங்களை விஷயஞ்செய்யா. ஆதலால், இம்மூன் றிந்திரியங்க ளாலும் அந்தக்கரண ஞானம் பொருத்தாது.

மற்றும், சேத்திரத்தாலும், அங்ஙனமே துவக்காலும் அந்தக் கந்தன் ஞானம் பொருத்தாது. ஏனெனின், பஞ்சகிருத பூதங் கல்லது பஞ்சகிருத பூதகாரியங்கள் ரூபமுடையன அல் லது பிசுமுடையனவா யதும் : யாவை, அவை நேத் திரம் துவக்குக்கட்கு விஷயமாம். அந்தக்கரணம் அப கிருத பூதங்களின் காரியமாதலின் நேத்திரத்திற்கும், ரூபம் விஷயமாகாது. இந்தக் காரணத்தால் அபஞ்சகிருத பூதகாரிய மாகிய சேத்திரேந்திரியமும் நேத்திரத்திற்கு விஷயமாகாது ; பாஹ்ய வஸ்து இத்திரியத்திற்கு விஷயமாம். அந்தக்கரணம் இத்திரியத்தின் அபேட்சையால் ஆந்தரமாம்; இதனாலும் இந்திரி யங்களினது விஷய மன்று.

42. மற்றும், அந்தக்கரணத்தின் விர்த்திக்கும் அந்தக்கரணம் விஷய மன்றும். ஏதனெனின், அந்தக்கரணம் விர்த்தியினது ஆசிரயமாதலால் அந்தக்கரணம் தன் விர்த்திக்கு விஷயமா காது. எங்ஙனம் அக்கிர தாஹத்திற்கு ஆசிரயமாம்; தாஹத் திற்கு விஷய மாகாது ; பின்னையோ அக்கிரியிலும் பிந்ரமாகிய காஷ்ட பூதவிப வஸ்துக்கள் தாஹத்திற்கு விஷயமாம்; அங்ஙன மே அந்தக்கரணத்தினும் பிந்ர வஸ்துக்கள் அந்தக்கரண ஜந் யே விர்த்திக்கு விஷயமாம்; அந்தக்கரணம் அன்றும்.

43. அங்ஙனமே அந்தக்கரணத்தின் தர்மமும் அந்தக்கரணத் தின் விர்த்திக்கு விஷய மன்றும். ஏனெனின், அந்தக்கரணத்தை விஷயஞ் செய்தற் பொருட்டு அந்தக்கரணத்தின் விருத்தி யுண் டாகுமாயின், அந்தக்கரண தர்மமாகிய சுகமுதலியவற்றையும் விஷயஞ் செய்யும். அவ்வந்தக்கரணத்தை விஷயஞ் செய்யும் வீருத்தி அந்தக்கரணத்தின் சர்முக மாகாது. ஆதலால் அந் தக்கரணத்தின் தர்மமும் அந்தக்கரணத்தின் விருத்திக்கு விஷய மாத லில்லை.

இத பெயமாம். விருத்தியினது ஆசிரயத்தின் கிஞ்சித் தூரத்திவிருக்கும் வஸ்து விருத்திக்கு விஷயமாம். எந்த வஸ்து

விருத்தியின் ஆசிரயபத்தின் அத்தியபத்தஞ் சமீபமாகியிருக்கின்றது அது விருத்திக்கு விஷயமாகாது. எங்ஙனம்? நேத்திரத்தின் விர்த்திக்கு ஸ்ரயமாகிய நேத்திரத்திற்கு அத்தியபத்தஞ் சமீபமாகிய அஞ்சநம நேத்திரத்தின் விர்த்திக்கு விஷயமாக வில்லை; அங்ஙனமே அந்தக்கரணத்தின் விர்த்திக்கு ஆசிரயமாகிய அந்தக்கரணத்திற்கு அத்தியபத்தஞ் சமீபமாகிய சுகமுதலிய தர்மங்கள் அந்தக்கரணத்தின் விர்த்திக்கு விஷயமாக மாட்டா. இவ்வாற்றால், தர்மசகித அந்தக்கரணத்தினது பாரம் இரத்திரியத்தால் அல்லது தன்னால் பொருந்தாது. மற்றெங்ஙனமெனின், சாட்சிக்கு விஷயமாம்.

44. அச்சாட்சி ஏகமென்று அங்கிகாரஞ்செய்யின், எங்ஙனம் ஓரந்தக்கரணத்தின் சுகதுக்கங்கள் சாட்சியினால் பாரமாகின்றன; அங்ஙனமே எல்லோரது சுகதுக்கங்களும் பாரமாகவேண்டும். ஆதலால் சாட்சி நாராவாம். எப்போது நாரா சாட்சி அங்கிகாரஞ் செய்யப்பட்டது அப்போது தோஷ மில்லை. எதனாலெனின், எச்சாட்சிக்கு உபாதிபாக எவ் வந்தக்கரணம் உளது, அச்சாட்சியால் தன்னுடைய உபாதியின் தர்மங்கள் பாரமாகாநிற்கும். ஆதலால், எல்லோருடைய சுகதுக்கங்களும் பாரமாத வில்லை.

இவ்வாற்றான், நாராவாகிய சாட்சிக்கு ஏகமாகிய பிரஹ்மத்தோடு ஏகத்துவம் பொருந்தாது.

(இங்ஙனம் விஷய கண்டநங் கூறப்பட்டது).

பிரயோஜன கண்டநம்.

பூர்வ பக்ஷம்.

45. மித்தையாய பந்தத்தின் சாமக்கிரி யின்மை யால்

அதன் நிவிருத்தி பொருந்தா தெல்ல.

அகங்காரமுதலிய அநாதம் வஸ்துக்கள் பந்தமெனப்படும். அப்பந்தம் அத்தியாசரூபமாயின், ஞானத்தால் நிவிர்த்தியாம்; அத்தியாசரூப மன்றாயின், ஞானத்தால் நிவிர்த்தியாகாது. எதனாலெனின், ஞானத்தினது சுபாவ மிதுவாம். எந்த வஸ்துவினது ஞான முண்டாகின்றதோ அவ்வஸ்துவின்கட் போன்றும் அத்தியாச அஞ்ஞானங்களை அந்த ஞானம் நிவிர்த்திபண்ணுகிற்கும். அஃதெங்ஙனம்? இரஜ்ஜு ஞானம், இரஜ்ஜுவின்கட் போன்றுஞ்

சர்ப்ப அத்தியாசத்தையும் இரஜ்ஜுவின் அஞ்ஞாதத்தையும்
 னெரிக்கி செம்சென்றது.

பிராந்தி ஞாந்திற் கு விஷயமாகிய மித்தியா வஸு. அகம்
 பிராந்தி ஞாந்திற் கு அத்தியாச மென்று வாமமாம்.

என்கண் எந்த வஸ்து மித்தையாக வில்லாமற் சத்தியமா
 வுள்ளது அது ஞாந்திகால் னெரித்தியாகாது.

அந்நவமே. ஆத்மாவின் கண் அகங்கா முதலிய பந்தமானது
 மித்தையாமாயின், ஞாந்திகால் னெரித்தியாம். ஆத்மாவின் கண்
 மித்தியா பந்தத்தின் சாமக்கிரியில்லை; மற்றும், பந்தம் பிரதிதி
 யாகாநின்றது. ஆதலால் பந்தஞ் சத்தியமாம். அச்சத்திய பந்தத்
 தன் ஞாந்திகால் னெரித்திப்பே மென்னும் ஆசை நிஷ்பலமாம்.

46. அத்தியாச சாமக்கிரி நிருபணம்

சத்தியவஸ்துவின் ஞாந ஜல்ப சம்ஸ்காரமும், பிரமாதா
 தோஷம், பிரமாண தோஷம், பிரமேய தோஷம் என்னு மிம்மூல
 வாகத் தோஷங்களும், அதிட்டாந்தின் விசேடரூப அஞ்ஞாந
 மும், சாமர்வவவ ஞாநமுமாகிய இவை அத்தியாசத்திற்குச்
 சாமக்கிரியாம். இவை பன்றி அத்தியாச முண்டாகாது.

அநீதெவனம்? இப்பிபின்கண் வெள்ளியும், இரஜ்ஜுவின்
 கண் சர்ப்ப அத்தியாசமாகின்றன. அவை எவன் சத்தியமா
 கி வெள்ளியையும், சர்ப்பத்தையும் பார்த்திருக்கின்றானோ, அவ
 னுக்கே உளவாகின்றன; சத்தியமாகிய வெள்ளி சர்ப்ப ஞாநம் யாவ
 னுக்கில்லை. அவனுக்கு உளவாத வில்லை. ஆதலால் சத்தியவஸ்து
 வின் ஞாந ஜல்ப சம்ஸ்காரம் அத்தியாசத்திற் கேதுவாம்.

மற்றும், இப்பிபின்கண் சர்ப்பமும், இரஜ்ஜுவின் கண் வெள்
 ளியும் அத்தியாசமாவ தில்லை. ஆதலால் பிரமேயத்தின்கண் சாதி
 ரிசிப தோஷம் அத்தியாசத்திற் கேதுவாம்.

இவ்வாறே, பிரமாதாவின் கண் லோப பயாதி தோஷங்களும்,
 தேத்திரமாகிய பிரமாணத்தின்கண் பித்தகாமாலை முதலிய
 தோஷங்களும் அத்தியாசத்திற் கேதுவாம்.

மற்றும், இப்பிபினது இதம் ரூபமாகச் சாமார்வ ஞாந
 முண்டாகி, இஃது இப்பியென்னும் விசேஷரூப ஞாநம் உண்

டாக வில்லையே, அப்போது அத்தியாச முண்டாகாநிற்கும்; இப்பியென்னும் விசேஷரூபமாக ஞானம் உண்டாகுமாயின், அப்போது அத்தியாச முண்டாகாது; மற்றும், சாமார்பரூபமாக ஞான முண்டாகாவிடிலும், அத்தியாச முண்டாகாது; ஆகலின், அதிஷ்டாநத்தினது விசேஷரூப அஞ்ஞானமும் சாமார்பரூப ஞானமும் அத்தியாசத்திற் கேதுவாம்.

இவ்வளவும் அத்தியாசத்திற்குச் சாமக்கிரகமாம். இவற்றுள் யாதானும் ஒன்றுளவாக வில்லைபாயினும், அத்தியாச முண்டாகாது. எங்ஙனம் குலால், சக்கர, தண்ட, மிருத்திகை என்பன கடத்தின் சாமக்கிரகமாம்; இவற்றுள் யாதானும் ஒன்றில்லைபேற்கடம் உண்டாகாது; அங்ஙனமே அத்தியாசமும் சர்வசாமக்கிரக ளாலு முண்டாகாநிற்கும்.

47. பந்த அத்தியாசத்தின்கண் சத்தியவஸ்துவின் ஞான ஜந்ய சம்ஸ்கார மின்றெனல்.

பந்த அத்தியாசத்தில் ஒரு காரணமு மில்லை. எங்கே னும் பந்தம் சத்தியமா யிருக்குமாயின், அதன் ஞான ஜந்ய சம்ஸ்காரத்தால் ஆத்மாவின்கண் பந்தம் மித்தையாகப் பிரதிதியாகும். ஆனால், சித்தார்த்தத்தில் ஆத்மாவிற்குப் பிரதமாக ஒரு சத்திய வஸ்துவு மில்லை. ஆதலால், சத்தியபந்தத்தின் ஞான ஜந்ய சமஸ்காரம் இல்லாமையால், ஆத்மாவின்கண் பந்தாத்தியாசம் பொருந்தாது.

48. பந்தத்தின் அத்தியாசத்தில் பிரமேய தோஷம் சித்தியா நெனல்.

அங்ஙனமே ஆத்மாவிற்கும் பந்தத்திற்கும் சாதிருசியமு மில்லை; முரணாகத் தமப் பிரகாசங்கள்போல விபரித சுபாவ முன.

ஆத்மா பிரத்தியக்காம்; பந்தம் பராக்காம். பிரத்தியக்கு எனும் நாமம் அசுத்திற்காம்; பராக்கு எனும் நாமம் புறத்திற்காம்.

ஆத்மா விஷயியும், பந்தம் விஷயமுமாம். பிரகாசஞ் செய்வது யாது அது விஷயி யெனப்படும்; பிரகாசஞ் செய்யப்படுவது யாது அது விஷய மெனப்படும்.

பிரத்தியக்கினிடத்துப் பராக்கிற்கும், பராக்கினிடத்துப் பிரத்தியக்கிற்கும் அத்தியாசம் உண்டாகாது. எங்ஙனம் புத்திராதி களி னபேட்சையால் தேகம் பிரத்தியக்காம்; அதன்கண் புத்

திராசும்தும், பத்தியாசுதிகளின்கண் தேகத்திற்கும், அத்தியாச முண்டாத வில்லை.

மற்றும், விஷயத்தினிடத்து விஷயியினதும், விஷயியிடத்து விஷயத்தினதும் அத்தியாச முண்டாத வில்லை. எங்ஙனம் விஷய மாய சடாதிகளிடத்து விஷயமாய தீபத்தினதும், தீபத்தினிடத்து சடாதிகளினதும் அத்தியாச முண்டாத வில்லை.

உங்கனமே, சாதிருசுபத்தின் அபாவத்தால் பிரத்தியக்கு விஷயரூப ஆத்மாவின்கண் பராக்குவிஷயரூபம் பந்தத்தினது அத்தியாசம் பொருந்தாது. பிரத்தியக்கிற்கும் பராக்கிற்கும் விரோத முண்டு; விஷயத்திற்கும் விஷயிக்கும் விரோத முண்டு; சாதிருசுப மில்லை. ஆதலால், பந்தத்தினது அத்தியாசம் ஆத்மாவின்கண் பொருந்தாது.

49. பந்தத்தின் அத்தியாசத்தில் பிரமாதாதி தோஷங்களின் அசித்தி.

அங்கனமே பிரமாதா தோடமும், பிரமாண தோடமு மில்லை. எதனுலெனின், பிரமாதாமுதலிய சர்வப் பிரபஞ்சங்களும் அத்தியாசரூபங்களாம்; அவையே பந்தமாம். இது வேதாந்தத்தி னாய சித்தாந்தமாம். இந்திரிதிகளால் பந்த அத்தியாசத்திற்குப் பந்தம் பிரமாண பிரமாண கொருபங்கன் சித்தித்தல்; அவற்றின் தோடங்களுஞ் சித்தித்தல். ஆதலால், பந்தத்தினது அத்தியாசம் பொருந்தாது.

50. பந்தத்தின் அதிஷ்டாநப் பிரஹ்மத்தின்

விசேஷரூப அஞ்ஞாநம் பொருந்தாதேனல்.

மற்றும், அதிஷ்டாந்தினது விசேஷரூப அஞ்ஞாநமும் பொருந்தாது. எதனுலெனின், பந்தத்தின் அதிஷ்டாநப் பிரஹ் மம் பரமது. அது சுயம்பிரகாச ரூபரூபமாம். அச்சுயம்பிரகாச ரூபரூபப் பிரஹ்மத்தின்கண் சூரியன்டத்திற் றமம் போல அஞ்ஞாநம் பொருந்தாது. எங்ஙனம் பிரகாசரூப சூரியனோடு தமத் திப்து விரோதமோ அங்ஙனமே சேதாநப் பிரகாசத்திற்குந் தமரூப அஞ்ஞாநத்திற்கும் பரம்பர விரோதமாம்.

மற்றும், அதிஷ்டாந்தினது அஞ்ஞாநம் அங்கிகாரஞ் செய் துமுடிக், பங்காத்தியாசம்பொருந்தாது. எதனுலெனின், அத்தியந் தம் அஞ்ஞாநத்தின்கண் ணும், அத்தியந்கம் ஞாதத்தின்கண் ணும் அத்தியாசம் உண்டாகாது; பின்னையோ, விசேஷரூபமாக அஞ்

ஞாதமாயும், சாமார்யரூபமாக ஞாதமாயும் உண்டதன்கண் உண்டாகாவிடும். மற்றும், பிரஹ்மம் சாமார்ய விசேஷபாவ ரகிதமும் நிர்விசேஷமுமா மென்னும் திது சித்தார்த்தமாம். ஆதலின், பிரஹ்மம் விசேஷரூபமாக அஞ்ஞாதமும், சாமார்யரூபமாக ஞாதமு மன்றும்.

அத்தியாசத்தின் லோபத்தால் பிரஹ்மத்தின்கண் சாமார்ய விசேஷபாவ அங்கிகாரஞ் செய்பின், சித்தார்த்தத்திற்கு ஹாநி வரும்.

இவ்வாற்றான், நிர்விசேஷப் பிரகாசரூபப் பிரஹ்மம் யாது அதனது விசேஷ ரூபமாக அஞ்ஞாதமும், சாமார்ய ரூபமாக ஞாதமும் பொருந்தாமையால், அதன்கண் அத்தியாசம் பொருந்தாது. ஆதலால், பிரஹ்மத்தின்கண் பந்தம் அத்தியாசரூபமென்று சொல்லுதல் பொருந்தாது; பின்னையோ, பந்தம் சத்தியமாம். அச் சத்திய பந்தத்திற்கு ஞாதத்தால் நிவிர்த்தி சம்பவியாது; ஆதலான், ஞாதத்தின் வாயிலாக மோட்சரூபப் பிரயோஜனம் கிரந்தத்திற்குப் பொருந்தாது. மற்றும், ஞாதத்தால் மோட்சப் பிரதிபாதகமாயுள்ள சித்தார்த்தம் யாது, அது நன்றன்று; பின்னையோ, கர்மத்தால் மோட்சம் உண்டாகாவிடும். இக்கூற்று ஏக பலிக வாதியின் ரீதியால் பிரதிபாதரூபம் செய்யப்படுகின்றது.

51. கேவல கர்மத்தால் மோக்ஷத்தின் சித்தி சம்பவிக்கும் எனல்.
(ஏக பலிக வாதம்).

சத்திய பந்தத்திற்கு ஞாதத்தால் நிவிர்த்தியை அங்கிகரித்தல் யுத்தியோடு கூடின தன்றும்; பின்னையோ, அபுக்தமாம்; ஆதலால், முத்தனாக வேண்டினான் யாவன், அவன் நிரந்தரம் நித்திய கர்மஞ் செய்க. இத னபிப்பிராய மிதுவாம்:—

52. கர்மம் இருவகைத்து; ஒன்று விகிதமும், மற்றொன்று நிஷித்தமுமாம்.

புருஷனது பிரவிர்த்தியி னிமித்தம் எதனது சொரூபத்தை வேதம் போதிக்கின்றதோ, அது விகித கர்ம மெனப்படும்.

புருஷனது நிவிருத்தி எதனால் போதிக்கப்படுகின்றதோ அது நிஷித்த கர்ம மெனப்படும்.

பற்றும். சபாபசிக்கமாகிய கிரியைகள் யாவை, அவை கர்ம மன்றும். எதனுலெனின், வேதங்கள் பிரவிருத்தி அல்லது விருத்தி கிமித்தம் போதனை செய்தது யாது, அது கர்ம மெனப் படுமீ; உதாசரிக்கிரியை கர்ம மன்றும். ஆதலால், கர்மம் இருவகை பிளவாய்; மூலவகையினை வன்றும்.

33. விசுத கர்மம் - சித்தியம், கைமித்தியம், காமியம், பிரா பச்சித்தம் என நான்கு வகைத்து.

பாபாசத்தின் பொருட்டு விதிக்கப்பட்ட கர்மம் பிராயச் சித்த மெனப்படும். எங்ஙனம்? சர்வாசிக்குப் பிரமாதத்தால் திரவி யத்தின் கிரகண ஜர்ம பாபம் யாது, அதன் நாசத்தின் நிமித்தம் கிரவிபத்தினது திடாகமும் மூன்று உபவாசமுமாகும்.

பலத்தின் கீமித்தம் விதாரஞ் செய்த கர்மம் யாது, அது காமிய மெனப்படும். எங்ஙனம்? மழை வேண்டினுக்குக் காரீரி யாகமும், சுவர்க்க காமனுக்கு ஆக்கிவி ஹோத்திர சோம யாக முதவினவயயம்.

எக்கர்மஞ் செய்யாமையால் பாப முண்டாமோ, செய்வதனால் புண்ணிய பாப ரூபமாகிய பல முண்டாகாதோ, சதா எதனது விதார மில்லையோ, ஒரு கிமித்தத்தினால் விதிக்கப்பட்டுளதோ, அக் கருமம் கைமித்திக மெனப்படும். எங்ஙனம்? கிரகண சிராத்தங் கரும். அவன்தா விருத்தர், ஜாதி விருத்தர், ஆச்சிரம விருத்தர், வித்தியா விருத்தர், தரும விருத்தர், ஞான விருத்தர் இவர்கள் வருங்காலத்தி லெழுந்து நிற்பலாகிய கர்மமுமாகும். வித்யா சப் தத்தினால் சாஸ்திர ஞானத்தையும், ஞான சப்தத்தினால் அபரோட்ச ஞானத்தையும் கொள்க. பூர்வ பூர்வங் கூறப்பட்டவரினும், உத்த ரோத்தரங் கூறப்பட்டவர்கள் உத்தம ரென்று கொள்க.

எதனைச் செய்யாமையாற் பாப முண்டாமோ, செய்வத னால் பல முண்டாகாதோ, சதா எதனது விதாரமோ அது சித்திய கர்ம மெனப்படும். எங்ஙனம்? ஸ்நான சந்தியாதினளாம்.

இவ்வாறு நான்கு வகைத்தாய விசுத கர்மங்களும், நிஷித்த கர்ம முற் செர்ந்து கர்மங்க ளைவகைத்தாம்.

34. மோட்சத்தில் இச்சையுடையோன் காமிய நிஷித்த கர் மங்களைச் செய்தலாகாது; எதனுலெனின், காமிய கர்மத்தா லுத் தலோக மடையப்படும்; கிணிக்கக்கூல் நீசலோக மடையப்படும்.

ஆகையால், அவ்விரண்டினையுந் தீபாகஞ் செய்து, நித்திய கர்மத்தைச் சதா செய்க. நைமித்திகத்திற்கு நிமித்த மெப் பொழுதுண்டாமோ அப்பொழுது நைமித்திகத்தையுஞ் செய்க. எதனு லெனின், நித்திய நைமித்திக கர்மங்கள் செய்யாவிடின், பாப முண்டாகாதற்கும்; அப பாவத்தால் நீசியோடு யடையப் படும். ஆதலால், பாபத்தைத் தகைதற்பொருட்டு நித்திய நைமித்திய கர்மங்களைச் செய்க; நித்திய நைமித்திக கர்மங்கட்கு வேறு பல மில்லை; அவற்றைச் செய்யாமையால் எந்தப் பாப முண்டாமோ அஃதவற்றைச் செய்வதனு லுண்டாகாது. இதுவே பலமாம். ஆதலான், முழுட்சு நித்திய நைமித்திய கர்மங்களை அவசியஞ் செய்க.

55. ஒருகால் பிரமாதத்தால் நிஷித்த கர்மமுண்டாய்விடின், அதனது தோஷ நிவிர்த்தியின் பொருட்டுப் பிராயச்சித்தஞ் செய்க. நிஷித்த கர்மங்களைச் செய்ய வில்லையாயினும், ஜர்மாத்ரங்களின் பாபங்களை நிவிர்த்திசெய்தற் பொருட்டுப் பிராயச்சித்த கர்மஞ்செய்க. ஆயினும், இவ்வளவு பேத முண்டு. பிராயச்சித்தம், அசாதாரணம் சாதாரண மென இருவகைத்து.

ஒரு பாப விசேஷத்தை நிவிர்த்தி செய்தற்பொருட்டுச் சாஸ்திரங்கள் விதாநஞ் செய்துள்ள தியான, அஃது அசாதாரணப் பிராயச்சித்த மெனப்படும். எங்ஙனம்? பூர்வஞ் சொல்லப்பட்ட உபவாசமாம்.

மற்றும், சர்வ பாபங்களையும் நிவிர்த்தி செய்தற் பொருட்டுச் சாஸ்திரங்கள் விதாநஞ் செய்த கர்மங்கள் யாவை, அவை சாதாரணப் பிராயச்சித்த மெனப்படும். எங்ஙனம்? கங்காஸ்நானம், சுஸ்வர நாமோச்சாரணமாம். இவை முதலிய மற்றுமுள்ளவற்றை அறிந்துகொள்க.

இவ்வாற்றாற் பிராயச்சித்தங்க ளிருவகையாம்.

அறிந்து செய்த பாபமாயின், அப்பாப நாச நிமித்தஞ் சாஸ்திரங்கள் போதித்த அசாதாரணப் பிராயச்சித்தத்தைச் செய்க; ஜர்மாத்ரங்களில் அறியாமற் செய்த பாப நிவிர்த்தியின் பொருட்டுச் சாதாரணப் பிராயச்சித்தஞ் செய்க.

எதனுலெனின், அசாதாரணப் பிராயச்சித்தத்தினது சுவபாவ மிதுவாம். எப் பாப நாசத்தின் பொருட்டுச் சாஸ்திரங்கள்

விசாரசாகரம்.

எப் பிராயச்சித்தத்தை விதித்தனவோ, அப்பாபங்கள் அப்பிராயச் சித்தக்களால் விதித்ததாகாவிடும்; ஏனையவை நிவிர்த்தியாகா.

எந்தப் பாயம் கந்தப் பிராயச்சித்தத்தா ன்ந்ருதத்யாகா கிற்கு பென் நெவனம் ஐந்தாந்தரத்தின் பாவம் அறியப்படா மையால், சாதாரணப் பிராயச்சித்தஞ் செய்க.

நீ, சாதாரணப் பிராயச்சித்தத்தாற் சர்வ பாபங்களும் னும், கங்காஸ்நா முதலிய எந்தச் பிராயச்சித்தஞ் சொல்லப்பட்டதோ, அது கேவலம் பிராயச்சித்த ரூபமன்று; பின்னையோ, காமிய ரூபமும் பிராயச் சித்த ரூபமாயும். ஏதனு லெனின், கங்காஸ்நாந்தால் உத்தம லோகத்தின் பிராப்தி சாஸ்திரங்களிற் கூறப்பட்டுள்ளது; அங் களையே ஈர்வா எமோச்சாரணத்தாலும் உத்தமலோகத்தின் பிராப்தி கூறப்பட்டுள்ளது. ஆதலாற் காமியரூபமாம்.

பாபத்தை நாசஞ் செய்வதனால் பிராயச்சித்த ரூபமாம்.

எவ்வளம் ஈர்வமேத(யாக)ம் பிரஹ்ம ஹத்தியாதி பாவங்க ளினது நாசகாரமும், சுவர்க்கப் பிராப்திரூப பலத்திற் கேதுவாயு முள்ளதோ, அங்ஙனமே கங்காஸ்நா முதலியவை கேவலம் பிராயச் சித்த மன்றும். ஆதலாற் கங்காஸ்நா முதலியவற்றா லுத்தம லோகத்தின் பிராப்தி மண்டாகாவிடும். அதனை முழுட்சு வாஞ் சிம்ப தில்லை. ஆயினும், எவனுக்கு உத்தமலோகத்தின் வாஞ்சை மண்டோ அவனுக்குக் கங்காஸ்நா முதலியன, பாபங்களை நாசஞ் செய்து, உத்தமலோகத்தை அடைவக்கன்றன; எவனுக்கு லோகத்தின் வாஞ்சை பில்லையோ அவனுக்குக் கேவலம் பாப நாசகமாயே யுள்ளன. ஆதலால், இச்சையோடு அநுஷ்டாநஞ் செய்வின், காமியரூபப் பிராயச்சித்தமாயும்; லோகத்தி னிச்சை யின்றி அநுஷ்டாநஞ் செய்வின், கேவலப் பிராயச்சித்த ரூபமாம்.

எவ்வளம் வேதாந்தமதத்திற் சர்வ கர்மங்களும் சகாம புரு ஷனுக்குச் சம்சாரத்திற் கேதுவாயும், நிஷ்காம புருஷனுக்கு அந் தக்கரணத்தாதச் சுத்தி செய்து (ஞானத்தின் வாயிலாய்) மோகூத் திற் கேதுவாய் மருக்கின்றதோ, அங்ஙனமே, ஒரே கங்காஸ்நா ரூபம், அங்ஙனமே ஈர்வா எமோச்சாரணமும், சகாமனுக்குக் காமியரூபப் பிராயச்சித்தமாயும், நிஷ்காமனுக்குக் கேவலப் பிராயச் சித்த ரூபமாய் மருக்கின்றன. ஆதலால், முழுட்சு சாதாரணப் பிராயச் சித்தத்தினைச் செய்க.

இந்த ரீதியாகச் ஜர்மார்தரங்களின் சம்பூர்ணப் பாபங்களும் ஞான மீன்றியே நாசமாகாநிற்கும்.

57. அங்ஙனமே, ஜர்மார்தரங்களின் காமிய கர்மங்களும் முழுசுநீவிற்கு மலடிக்குச் சமாநமாய்ப் பலத்திற் கேது வன்ரும். அஃதெதனு லெனின், எங்ஙனம் கர்மாநுஷ்டார காலத்தில் புருஷனு இச்சை பலத்திற் கேது வென்று வேதார்தமதத்தில் அங்கிகரிக்கப்பட்டுள்ளது. இச்சையோடு அநுஷ்டிக்கப்பட்ட கர்மங்கள் சுவர்க்காதி பலத்திற் கேதுவாம். நிஷ்காமமா யநுஷ்டிக்கப்பட்டன சுவர்க்காதி பலத்திற் கேதுவாகா ; இது வேதார்தத் தினது சித்தார்தமாம்.

அங்ஙனமே, கர்மசித்தியின் பின்னரும் புருஷனு இச்சை பலத்திற் கேதுவாம். அந்தப் புருஷனு இச்சை எப்போது புருடன் முழுட்சுவாயினன், அப்போது நிவிர்த்தியாகிவிட்டது. ஆதலால், ஜர்மார்தரத்தின் காமிய கர்மங்களும் பலத்திற் கேதுவாகா. எங்ஙனம் ஒரு புருஷன் தப் பிராப்தியின் இச்சையால் தநவானே ஆராதனஞ் செய்யின், அத் தநவானது ஆராதனையின் பின்னரும் தரத்தின் இச்சை நிவிர்த்தியாய் விடின், தரப் பிராப்திருபமான பலம் உண்டாகாது, அங்ஙனமே முழுட்சுவிற்கு ஜர்மார்தரங்களி லுள்ள காமிய கர்மங்களுக்கும் இச்சையி னபாவத்தால் பல னுண்டாகின்ற தில்லை.

இவ்வாற்றால் கேவலம் கருமத்தால் மோட்சம் உண்டாகா நிற்கும்.

58. வர்த்தமார ஜர்மத்தின்கண் காமிய நிஷித்த கர்மங்களைச் செய்யாமையால், ஊர்த்துவலோக அநோ லோகங்களை யடைவ தில்லை. ஜர்மார்தரத்தின் பிராரத்தமான நிஷித்த காமிய கர்மங்கள் போகத்தால் நாசமாகாநிற்கும். நித்திய நைமித்திகங்களைச் செய்யாமையால் உளவாகாநின்ற பாபங்கள், அவற்றினைச் செய்வதால் முழுட்சுவிற்கு உளவாகா. ஜர்மார்தரத்தின் சுஞ்சிதமாகிய நிஷித்தம் சாதாரணப் பிராப்சித்தத்தால் நாசமாகாநிற்கும். ஜர்மார்தரத்தின் சுஞ்சிதமாகிய காமிய கர்மங்கள் முழுட்சுவிற்கு இச்சையி னபாவத்தால் பலனைக் கொடுக்கிற தில்லை. ஆதலால், முழுட்சு நித்திய நைமித்திக சாதாரணப் பிராயச்சித்த ரூப கர்மங்களைச் செய்க. மற்றும், வர்த்தமார ஜர்

மத்தின் அறிமடப்பட்ட க்ஷித்த கர்மமாயின், அசாதாரணப் பிராயச் சித்தக்தினைச் செய்க.

அல்லது, சித்திய நாமித்திகங்களைச் செய்க; பிராயச்சித் கத்தைவிட. அஃகெதனுலெனின், சஞ்சித க்ஷித்த கர்மங்களும் காமிய கர்மங்களும் முழுட்சுவிந்து ராசமாய்விடும். எவ்வனம் ஞானின் சஞ்சித கர்ம ராசம் வேதார்த மதத்தில் அங்கீகரிக்கப் பட்டுள்ளது. அஃகெதே க்ஷித்த கர்மங்களைத் தியாகஞ் செய்து, சித்திய நாமித்திக கர்மங்களைச் செய்யும் முழுட்சுவினது சஞ்சித கர்மங்கள் ராசமாகின்றன; அல்லது சஞ்சிதமாகிய காமிய நிமி ஷிக்க மனைத்தவ்வுடி ஒரு ஜம்மத்தை ஆரம்பிக்கும். ஆதலால், முழுட்சுவிந்து வேறொரு ஜம்மம் உண்டாகும்.

அல்லது மோகனரின் காய வியூகம்போல ஒரேகாலத்திற் சகல சஞ்சிதங்களும் அந்த சரீரங்களை ஆரம்பிக்கும். அவற் றல் முழுட்ச உத்தர ஜம்மத்தின்கண் சர்வ பலன்களையும் அனுப

அல்லது, சித்திய நாமித்திக கர்மாநுஷ்டாரத்தால் எந் தக் கிலேசங்க ஞானவாமோ, அவை ஜம்மார்தரத்தின் சஞ்சித க்ஷித்த கர்மங்களினது பலன்களாம். ஆதலால் ஜம்மார்தரத்தின் சஞ்சித க்ஷித்த கர்மங்கள் வேறொரு ஜம்மத்தை ஆரம்பஞ்செய் யா. காமியமாகிய சஞ்சித கர்மங்கள் ஒரு ஜம்மத்தில் அல்லது ஒரு காலத்தி லந்த சரீரங்களை ஆரம்பியாநிற்கும். ஆத லால் முழுட்சுவிந்து உத்தர ஜம்மத்தின்கண் துக்கம் லேசமும் உண்டாகாது; கேவலஞ் சுகபோகமே உண்டாகாநிற்கும். அஃ தெதனு லெனின், ஜம்மார்தரத்தின் சஞ்சிதமாகிய விகித கர்மத் தால் சரீர முண்டாயிற்று; சஞ்சிதமாகிய க்ஷித்தங்கள் நித்திய நாமித்திக அநுஷ்டாரக் கிலேசத்தாற் பூர்வ ஜம்மத்தின்கண் அனுபவிக்கப்பட்டன.

இவ்விதத்தினால் பிராயச்சித்தத்தா லன்றிக் கேவலம் நித் திய நாமித்திக கர்மாநுஷ்டாரத்தால் மோகனம் உண்டாகா நிற்கும். இதனால் நாமித்திக கர்மத்தின் சமயத்தில் நாமித் காநுஷ்டாரஞ் செய்க; சித்திய கர்மத்தினைச் சந்ததம் அநுஷ்டாரஞ்செய்க. இம்மதத்தினைச் சாஸ்திரத்தின்கண் ஏக பவிக வாக மனபா.

59. பந்த சிவிர்த்தி ஞானவாயிலாய்க் கிரந்தத்தின்
பிரயோஜன மன்றெனல்.

இதனானும் பந்த சிவிர்த்தி ஞானத்தின் வாயிலாய்க் கிரந்தத்தின் பிரயோஜனமன்றும். எதனு லெனின், எந்த வஸ்து வேறென்று லுண்டாக வில்லையோ அது முக்கியப் பிரயோஜனமாம். எங்ஙனம்? உபத்தின் ஞானம் தேத்திரத்தா ளன்றி வேறென்று லுண்டாக வில்லை; அந்த ரூபஞாரம் தேத்திரத்தின் பிரயோஜனமாம். பந்தத்தின் சிவிர்த்தி கிரந்தத்தாலன்றிக் கந்தத்தா லுண்டாகின்றது; ஆகலால் பந்தத்தின் சிவிர்த்தி கிரந்தத்தின் பிரயோஜனமன்றும்.

இவ்வாற்றால் கிரந்தத்தின் அதிகாரி, விஷயம், பிரயோஜனங்கள் பொருந்த வில்லை.

60. சம்பந்த கண்டகம். — (பூர்வ பக்ஷம்).

அதிகாரியாதிகளின் அபாவத்தால் சம்பந்தமும் பொருந்தாது. எதனு லெனின்,

விஷய மின்மையாற் கிரந்தத்திற்கும் விஷயத்திற்கும் பிரதிபாத்தப் பிரதிபாத்தபாவ சம்பந்தம் பொருந்தாது. அதிகாரியும் பலமு மின்மையால் பிராப்பப்பிராபகபாவ சம்பந்தம் பொருந்தாது.

அதிகாரியின் அபாவத்தால் அதிகாரிக்கும் விசாரத்திற்கும் கர்த்துரு கர்த்தவ்யபாவ சம்பந்தம் பொருந்தாது.

ஞானத்திற்கு சிஷ்பலத்துவ முண்மையால் கிரந்தத்திற்கும் ஞானத்திற்கும் ஜந்நிய ஜநகபாவ சம்பந்தம் பொருந்தாது.

சபல வஸ்து ஜந்நியமாம்; பூர்வஞ் சொல்லிய ரீதியால் ஞானம் சபல மன்று.

மேலும், ஞானத்தின் சொரூபமும் அபாவமாம். இதனானும் ஞானத்திற்குங் கிரந்தத்திற்குஞ் சம்பந்தம் பொருந்தாது. எதனு லெனின், ஜீவப்பிரஹ்மங்களின் அபேத நிச்சயத்திற்குச் சித்தார்த்தத்தில் ஞான மென்று பெயராம். அவ்வபேத நிச்சயம் பொருந்தாது. எதனு லெனின், ஜீவப் பிரஹ்மங்களின் அபேதமில்லை யென்னும் வார்த்தை விஷய நிராகரணத்திற் பூர்வம். பிரதிபாதகம் செய்யப்பட்டது. ஆதலால், அபேத நிச்சயரூப ஞானம் பொருந்தாது. இவ்வாற்றால் அதிகாரி முதலிய அநுபந்தங்களின் அபாவத்தினால் கிரந்தத்தின் ஆரம்பம் பொருந்தாது.

61. அரிகாரி மண்டபம்.

ஒன்பு பூர்வ பக்ஷியினது கிரமமாக உத்தரம்.

94—96 பிரச்சுத்தவாஸ பூர்வ பக்ஷத்திற்கு உத்தரம்.

தருவார்க்கும் மோக்ஷத்தினது திச்சைபொருந்தாது என்று பர்வ பட்சியினால் முன்னர்க் கூறப்பட்டுள்ளது. எதனு லெனின், மோக்ஷத்தினால் திரண்டிச்ச முன்.

பரமம் காரணசகித ஜகத்தி நிவிர்த்தி; மற்றொ ரம்சம் ரோகபகசக மோட்சி அபயம்.

மஹிமம். காரண சகித ஜகத்தி நிவிர்த்தி ரூப மோக்ஷத் தின் பிரசம் அம்சத்தின திச்சை பொருவார்க்கு மில்லை; மற்றியா தன் செனின். மூலவகபாகிய துக்க நிவிர்த்தியின் இச்சையே மஹிமம் துக்கம். அஹிமம் துக்க நிவிர்த்தி தத்த முபா மர்க்கம் துக்கம். ஆதலால், மூல சகித ஜகத்தி நிவிர்த்தியின் திச்சைபடைப முழுக்ஷம், அதிகாரி என்று கூறு வது பொருந்தாது.

97. அதற்குச் சமாதானம் முன்னர்க் கூறப்படுகின்றது.

ஜகத்காரணமாகிய அஞ்ஞாநசகித ஜகத்து நாசமாயி னல்லா மல் மூலவகபாகிய துக்கங்கள் ஏனைய வுபாயங்களால் நாச மாகா. மற்றம், முனாவிர்த்தியினது நாசத்தாற் சர்வதுக்கங் களும். அஹிமத்திற்குக் காரணங்களாகிய ரோகாதிகளும், ரோகா திகளுக்குக் காரணங்களாகிய சாராதிகளும் நாசமாகாநிற்கும். ஆதலால், மூலவகபாகிய துக்க நாச நிமித்தம் காரணசகித ஜக த்தி நிவிர்த்தி ரூபமாகிய மோக்ஷத்தினது பிரதம அம்சத்தைச் சகல புருடரு மிச்சியாசென்றனர்.

தாற்பரியம் துதுவாம்:—பாவர் சகல ஓடாதாதி உபா பநு செய்வதில் சமர்த்தரோ, அவர்க்கும் துக்கம் நிபமமாக நிவிர்த்தியாவ தில்லை. ஒரு புருடர்க்கு ரோகாதிகளால் ஜந்நிய மான துக்கம் ஓடாதாதி உபாயங்களால் நாசமாகின்றது; மற்றொ ருவனுடைய துக்கம் ஓடாத முதலிய வுபாயங்களா னாச மாவ தில்லை. ஆதலால், ஓடாத முதலிய வுபாயங்களால் ரோகாதி ஜந்நிய துக்கங்கள் நிபமமாக நிவிர்த்தியாவ தில்லை. மேலும், சாவதற்கு ஓடாத முதலிய வுபாயங்களாற் துக்கநி யுண

டாக்ஸ்தீனா, அவனுக்குத் துக்கத்தின துப்பத்தி மீண்டு முண்டாகின்றது. ஆதலால், ஓடாத முதலிய வபாயங்களாற் துக்க மத்தியந்தம் தீவிர்த்தி யாகின்றதில்லை. எது தீவிர்த்தி யாகி மீண்டு முற்பத்தியாவ தில்லைபோ, அஃது அத்தியந்த தீவிர்த்தி பெனப்படும். ஓடாத முதலிய வபாயங்களாற் துக்க தீவிர்த்தி நியமமாக வுண்டாகித் தில்லை. தீவிர்த்தியாகிய துக்கங்கள் மீண்டு முற்பத்தியாகின்றன. ஆதலால், அந்த வபாயங்களால் அத்தியந்த தீவிர்த்தி உண்டாவ தில்லை.

மற்றும், துக்கங்களினது சகல சாதங்களும் ஈசமாயின், சகல துக்கங்களும் நியமமாக தீவிர்த்தியாகிற்றும். துக்க சாதங்கள் ஈசமாகுமாயின், மீண்டும் துக்கங்க ளுண்டாகா. ஆதலால், துக்க தீவிர்த்தியின் மீட்த்தம் துக்கசாத தீவிர்த்தியி னிச்சை அனைவர்க்கு முண்டாம்.

63. அந்தத் துக்கசாதம்—அஞ்ஞாநம் அதன் காரிய (பிரபஞ்ச) முடாம். இவ்வார்த்தை சார்தோக்கிய வபரிஷத் திற் பூமவித்தைக்கண் பிரகித்தமாம். ஆண்டு இப்பிரசங்க முளது:—ஒருசமயத்தில் சாத்திராபிட்டுத்து ஈரதர் சென்று ஏ பகவன்! ஆத்மஞாகியாகிய புருஷன் யாவன்? அவனுக்குச் சோக முண்டாவ தில்லை; யான் சோகசகிதனு யுளன். ஆதலால், நான் அஞ்ஞாகியாபிருக்கின்றேன்; எதனால் என்னுடைய அஞ்ஞாநம் தீவிர்த்தியாமோ, அவ்வித வபதேச மெனக்குச் செய்ய வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார்.

அப்போது சாத்திராபர் ஈரதரைப்பார்த்துக் கூறுகின் றார்:—ஏ ஈரத! பூமா சர்வசோகாகிதமாயும், சகருபமாயு மிருக்கின்றது; பூமாவிற்குப் பிரமமாகிய சகலமூற் துச்சமாயும் துக்கத் திற்குச் சாதமாயு மிருக்கின்றன.

பூமா வெனும் நாமம் பிரஹ்மத்திற்காம்.

இவ்வாறு பிரஹ்மத்திற்குப் பிரமமாகிய வஸ்துக்கள் யாவை, அவை சர்வ துக்கத்திற்குஞ் சாத மென்பர். அஞ்ஞாநமும் அதன் காரிய (பிரபஞ்ச)மும், பிரஹ்மத்திற்குப் பிரமமாம்; ஆதலால் துக்கத்தினது சாதங்களாம். அவை தீவிர்த்தியாகுமாயின், சர்வ துக்கங்களும் நியமமாக அத்தியந்த தீவிர்த்தியாகின்றன. ஆதலால், சகல துக்க தீவிர்த்தியி னிமித்தம்

விசாரசாகரம்.

அன்றாட சுகதய பிரபஞ்சத்தின் கவிர்த்திருப் மோகூத்தின் பிரதம அம்சத்தின் இச்சை பொருத்தம்.

64 (37-38-ல் உள்ள) பூர்வ பக்ஷத்தின் உத்தரம்.

மேலும், சர்தவஸ்து அநுபவிக்கப் பட்டுள்ளதோ அதனை மனமய வேண்டுமென்னு மிச்சை உண்டாசாதிக்கின்றது. பிரஹ்மத்தின் சதமயம் ஒருவர்க்கு மன்று. ஆதலால், பிரஹ்மத்தின் பிராப்திருமாயிட மோகூத்தின் இரண்டாவ தம்சத்தினது இச்சை அநுவர்த்தம் உண்டாவ தில்லை பென்று முன்னர்ப் பூர்வ பக்ஷமாற் கூறப்பட்டது.

அதற்குச் சமாதானஞ் சொல்லப்படுகின்றது.

சகல புருடருஞ் சுகத்தை அநுபவித் துளர். ஆதலால், சுகத்தினது இச்சை சுகவர்க்கும் உண்டு. பிரஹ்மமானது நித்திய சுகரூப மென்று சரிஸ்திரத்திற் கேட்டுள்ள ராதலால், உத்தம விவேகன் சுகசொருபப் பிரஹ்மத்தினது பிராப்தியை விரும்பா கின்றனர்.

65. சகல புருடரும் விஷயஜ்ய சுகத்தை இச்சியாகின்ற னர். அவிஷயஜ்ய சுகமானது மோகூத்தின்கண் பிராப்த மாவ தில்லை. பின்னை மெதன்கண் பிராப்தியாகாதிக்கின்ற தெனின், ஐகத்தின்கண் பிராப்தியாகாதிக்கின்றது. ஆதலான், மோகூ இச் சைமனட அதிகாரி இன்னமையால், கி. னதாரம்பம் நிஷ பலமா மெ முன்னர்க் கூறிய;

பூர்வ பக்ஷக்கீ இங்ஙனங் கேட்கின்றோம்:—

(கிரத்தத்தின தாரம்பம் நிஷ்பல மென்றது) முமுகூஷுவொரு வரும் இல்லாமையினால்? அல்லது முமுகூஷு விரும்பும் அவர்க் குக் கிரத்தத்தின்கண் பிரவிருத்தி யுண்டாகாமையினால்?

முமுகூஷுவே இல்லாமையினா லெனின், அது பொருந்தாது. எதனு லெனின், சர்வ புருடருஞ் சர்வ துக்கத்தினது நாசத்தை யும் சித்திய சுகத்தினது பிராப்தியையும் விரும்பாநின்றனர். அத்தச் சர்வ துக்க நாசமும், சுகபிராப்திருபமும் மோகூஷமாம். ஆதலால், சகல புருடரு முமுகூஷுவாம்.

மேலும், விஷய ஜ்ய சுகத்தையே யாவரு மிச்சியாகின் றன ரென்று கூறப்பட்டது.

அங்ஙன மன்று ; சுகமாத்திர மிச்சியாநின்றனர். அச்சுகம் விஷயத்தா லுண்டாகுக ; அல்லது, விஷய மன்றி புண்டாகுக. விஷய ஜர்ய சுகத்தையே இச்சியாநின்றன ரென்றால், சுழுத்திச் சுகத்தின் இச்சை யுண்டாக வேண்டிவ தில்லை ; சுழுத்திச்சுகம் விஷய ஜர்ய மன்று. ஆதலால், சுகமாத்திரத்தை (பெல்லோரும்) விரும்பாநின்றனர். சேவலம் விஷய ஜர்ய (சுக) த்தையே விரும்ப வில்லை ; மாறாக ஆத்ம சுகத்தை விரும்பாநின்றனர். விஷய ஜர்ய (சுக)த்தில் விருப்ப முண்டாவ தில்லை. எதனு லெனின், சுகப் புரு டர்க்கும் ரிபூர (குறைந்த) அல்லது அதிக விஷய சுகங்கிடைத்தே புள்ளது ; ஆயினும், எச்சுகம் ஒருகாலும் நாசமாகாதோ அப் படிப்பட்ட சுகம் நமக்குக் கிடைக்க வேண்டு மென்று இங்ஙனம் இச்சை சதா யிருக்கின்றது. இத்தன்மைய சுகம் ஆத்ம சொரூப மாகிய மோக்ஷமாதலால், சுகப் புருடரு முழுக்ஷாவாவர். முழுக்ஷா ஒருவரு மில்லை யெனல் பொருந்தாது.

66. முழுக்ஷாவின் சித்தியால் கிரந்தாரம்பத்தின் ஸபலத்தன்மை.

மேலும், முழுக்ஷா ம அவனுக்குக் கிரந்தத்திற் புண்டாகாது. ஆதலால், கிரந்தத்தினது ஆரம்பம் கிஷ்பலமா மெனின், அவர்களை இங்ஙனம் கேட்கின்றோம்:—

கிரந்தம் மோக்ஷ சாதநமாகையினுற் கிரந்தத்தின்கண் பிரவிர்த்தி யுண்டாக வில்லையா ?

அல்லது கிரந்தத்தின் வேறுகவுஞ் சல சாதநங்க ளுள. அவற்றின்கட் பிரவிர்த்தி யுண்டானமையாற் கிரந்தத்தின்கட் பிரவிர்த்தி யுண்டாக வில்லையா ?

அல்லது, எந்தச் சமமாதிகளாற் கிரந்தத்தில் அதிகாரஞ் சொல்லப்பட்டதோ அச்சமமாதியை யுடைய ஞாந யோக்கிய அதிகாரி ஒருவரும் இல்லாமையினுற் கிரந்தத்திற் பிரவிர்த்தி யுண்டாக வில்லையா ?

கிரந்தம் மோக்ஷ சாதந மல்ல வெனின், அவ்வாற்றைப் பொருந்தாது. ஏனெனின், மோக்ஷம் ஞாநத்தால் நியமமாக வுண்டாகாநிற்கும். இது வேதத்தினது சித்தாந்தம்.

அந்த ஞாநம் சிவவணத்தால் உண்டாகாநிற்கும்.

சிரவணம் இருவகைத்து—ஒன்று வேதாந்த வாக்கியத்திற்
தும் சரோத்திரத்திற்கு முன்ன சையோகரூபமாம்; மற்றொன்று
வேதாந்த வாக்கியத்தினது விசாரரூபமாம்.

ஞாந்நிதிக்கு ஏது பிரதம சிரவணமாம்; இரண்டாவதல்ல.
எதனு லெனின், சந்த ஐப் ஞாந்த்தில் இந்திரியத்தோடு சப்தத்
தினது சையோகமே யான்கே ஏதுவகையால், வேதாந்த வாக்
கியத்திற்குஞ் சரோத்திரத்திற்கு முன்ன சையோகரூப சிரவணம்
பிரஹ்ம ஞாந்நிதிக்கு ஏதுவாம். அவாந்தர வாக்கியத்தின் சிர
வணம் உபயோகம் ஞாந்நிதிச் சேதுவும், மகா வாக்கியத்தின் சிர
வணம் உபயோகம் ஞாந்நிதிச் சேதுவுமாம். இவ்வார்த்தை பூர்
வம் பிரதிபாதித்துச் செய்யப்பட்டுள்ளது.

சகலனுக்கு ஞாந் முண்டானாலும் அசம்பாவனை, விபரீத
பாவனைக லிருக்கின்றனவோ, அவன் இரண்டாவது சிரவணத்
தையம், மகா சித்தித்தியாசாங்கையுஞ் செய்க.

வேதாந்த வாக்கியத்தின் விசாரரூப சிரவணத்தால்
வேதாந்த வாக்கியத்தின்க னுள்ள அசம்பாவனை நிவிர்த்தி
யாம்; வேதாந்தவாக்கியம் பிரஹ்மத்தைப் பிரதிபாதிக்கின்ற
தா! அல்லது வேதாந்தத்தைப் பிரதிபாதிக்கின்றதா? என்னுஞ்
சம்சயம் வேதாந்தவாக்கியத்தின் அசம்பாவனையாம்; அஃது
அதனது விசாரத்தால் நிவிர்த்தியாம்.

மற்றும், மகாந்தால் பிரமேயத்தின் அசம்பாவனை நிவிர்த்
தியாம். ஜீவப் பிரஹ்மங்களின் ஏகத்துவம் வேதாந்தத்தினது
பிரமேய மெனப்படும். அவ்வேகத்துவஞ் சத்தியமா? அல்லது
ஜீவப் பிரஹ்மங்களினது பேதஞ் சத்தியமா? என்னும் சம்ச
யம் பிரமேயத்தினது அசம்பாவனை யெனப்படும்; அது மக
ாந்தால் நிவிர்த்தியாம்.

விபரீதபாவனை சித்தித்தியாசநத்தால் நிவிர்த்தியாம்.

இந்த ரீதியினால், பிரதம சிரவணமோ ஞாந்நிதித் தின் வாய்
லாக மோக்ஷத்திற் சேதுவாம்; விசாரரூப சிரவண மநந்நிதித்
தியாசாங்கன், அசம்பாவனை விபரீதபாவனைகளை நிவிர்த்தி
செய்யும் வாயிலாய் மோக்ஷத்திற்கு ஏதுவாம். வேதாந்த
மென்னும் எயம் உபநிஷத்திற்காம். அஃது இந்தக் கிரந்தத்தி
னும் பிர்வமாயினும். அதன் சம மான அர்த்தத்தையுடைய

பாஷாவாக்கியங்கள் இக்கிரந்தத்திலும் உள்ளன. இதன் சிர ணத்தாலும் ஞாரம் உண்டாகாதிற்ும். இவ்வார்க்கை மேற் பிரதிபாதிஞ் செய்ப்பபபிம்.

இந்த ரீதியாக ஞாரத்துவாரா கிரந்தம் மோக்ஷத்திற்கு ஏதுவாம். இந்தக்கிரந்தம் வசாரூபமாயும், மகாரூபம யு ம்ரு த்தலால், அசம்பாவனாதி தோஷங்களின் விர்த்தி வாயிலாக மோக்ஷத்திற் கேதுவாம் ளால், கிரந்தத்தால் மோக்ஷம் உண்டாகா தென்று கூறுவது கேவலம் ஹடமாத்திரமாம்.

67. கிரந்தத்தால் மோக்ஷமோ உண்டாம்; ஆயினும், வேறு சாதகங்களாலும் மோக்ஷம் உண்டாகாதிற்ும். ஆதலால், கிரந்தத்தின் தாரம்பம் கிஷ்பலமா மெனின், அவனை யிவ்வாறு

வேறு சாதகம் யாது? எதனால் மோக்ஷம் உண்டாகும்? உபகிஷத்து, ரூத்திர பாஷ்பாதி சம்ஸ்கிருத கிரந்தங்கள் ஜீவப் பிரஹ்மங்களினது ஏகத்துவத்தைப் பிரதிபாதிப்பவைகளா பரேகம் உள்ளன. அவற்றாலும் ஞாரத்துவாரா மோக்ஷம் உண் டாகாதிற்ும். இதற்கு வேறே அதிகாரிகள் இல்லை. ஆதலால், இந்தக் கிரந்தம் கிஷ்பலமா மென்று கூறின்,

இவ்வார்க்கை சத்தியமாயினும், அவற்றின் அர்த்தங்க ளைக் கிரஹணஞ் செய்வதில் புத்திசமர்த் தில்லாத முழுக்ஷுக்களு க்கு அவற்றால் ஞாரம் உண்டாகாது. ஆதலால், மந்த புத்தியை யுடைய முழுக்ஷுக்களுக்கு அவற்றிற் பிரவிர்த்தி யுண்டாகாது; இந்தக் கிரந்தத்தினிடத்தே பிரவிர்த்தி யுண்டாகாதிற்ும்.

68. பின்னும், கிரந்தத்தால் மோக்ஷமும் உண்டாகாதிற்ும். சம்ஸ்கிருத கிரந்தத்தால் மந்த புத்தி யுடையோர்க்குப் போதமும் உண்டாகாது. முழுக்ஷுக்களும் உண்டு, ஆயினும், கிரந்தத்திற் பிரவிர்த்தி யுண்டாகின்ற தில்லை; எதனா லெனின், விவேக, வை ராக்கிய, சம, தமாதிபுடைய அதிகாரி துரல்பமாதலால் தம்மிட த்துச் சாதக மில்லாமையைப் பார்த்துக் கிரந்தத்திற் பிரவிர்த்திக்க மாட்டார்க ளெனின், அவர்களை யிவ்வாறு சேட்கவேண்டும்:—

அநேக அதிகாரிக ளில்லையா? அல்லது ஒருவருமில்லையா?

அநேக அதிகாரிக ளில்லை யெனின், அதனை நாமும் அங்கீ கரிக்கின்றோம்.

தூதர்திருநாட்டாகப் பாதகமாக அதிகாரிகள் ஒருவரும் இல்லை.
நின், அங்குத்தொகை பொருத்தது.

அது நெனின். அந்தக்கரணத்தின்கண் மூவகைத் தோஷம்
மூன்று—தவறு மலம், விசேஷம், சொற்பாவரணம் என்பன.

மலம் என்பது பாதகத்தொகை.

விசேஷம் என்பது சஞ்சலத்துவத்திற்காம்.

சூவரணம் என்பது அஞ்ஞாந்திற்காம்.

பாசகர்த்தான் மல தோஷ சிவிர்த்தியாம்.

பாசகர்த்தான் விசேஷ தோஷ சிவிர்த்தியாம்.

தூதர்த்தான் சூவரண தோஷ சிவிர்த்தியாம்.

பாவனுடைய அந்தக்கரணத்தின்கண் மலவிசேஷ தோஷங்க
ஒன்று, அவன் அதிகாரியல்லன்; ஆயினும், இந்த ஜன்மத்தின்
கண் அல்லது பூர்வ ஜன்மத்தின்கண் செய்த சுபகர்ம உபாசனா
தவறுத்தால் பாவனுடைய மல விசேஷ தோஷங்க னுசமா
தவறுத்தால் தூதர்த்தான் போக்கிய அதிகாரியாயினானே, அவ
னுக்குக் கார்த்தத்திற் பிரவிர்த்தி உண்டாகும்.

69. பாமர விஷய புருஷர்களின் லக்ஷணம்.

அல்லோருக்கும் விஷய சுகத்தின்கண்ணே அலம் (போது
மென்னும்) புத்தி உளது; நித்திய சுகத்தை பொருவரும் இச்சிக்
கின்ற தில்லை என்று முன்னர்க் கூறப்பட்டுள்ளது.

அது பொருத்தது; ஏனெனின், பாமரன், விஷயி, சிஞ்
ஞாச. முக்தன் எனப் புருடர் நான்கு வகையினராயினர்.

(i) இந்த லோகத்தில் நிஷித்தமாயும் விகிதமாயு முள்ள
போகத்தின்கண் ஆசத்தி புடையவராய், சாஸ்திர சம்ஸ்கார ரகித
மாயுள்ள புருடர் யாவர், அவர் பாமர ரெனப்படுவர்.

(ii) சாஸ்திராநுசாரமாய் விஷயங்களைப் போகிக்கின்றவர்க
ளாய், பரலோகம் அல்லது இகலோகங்களிலுள்ள போக நிமித்தம்
கரம்பங்களைச் செப்பாதின்றோர் யாவர், அவர் விஷயி எனப்படுவர்.

70. ஜிஞ்ஞாசுவின் லக்ஷணம்.

(iii) எந்தப் புருடன் உத்தம சம்ஸ்காரத்தாற் சற் சாஸ் திரங்களைச் சிரவனஞ் செப்கின்றனோ, அந்தப் புருஷன் ஜிஞ்ஞாசு வெனப்படுவன். அவ்வுத்தபனுக்கு தீம்பட்டப்பட்ட விவேக முதியாகிற்கும்.

விடய சுகம் அடுத்தியமாம். எத்துணைக்காலம் விடய சுக மிருக்குமோ அத்துணைக்காலமும் யாதாயினுமொரு துக்கமவசிய மிருக்கும். பரிணாமத்தின்கண் நாசமுடையதாகிய சுகம் துக்கத் திற் கேதுவாம். வர்த்தமான காலத்திலும் (சுகம்) ரசித்து விடு மென்னும் பயத்தினால் துக்கத்திற் கேதுவாம். இவ்வாறு விடய சுகம் துக்கத்தாற் கவரப்பட்டதாம்; ஆகலால் துக்க ரூபமாம்.

மற்றும், துக்க நிவிர்த்தி லௌகிக உபாயங்களா லுண்டா காது. அஃதேனெனின், யாவர் லௌகிக உபாயஞ் செப்கின்றன லோ அவர்கட்கு மெல்லாத் துக்கமு நிவிர்த்தி யாவதில்லை; நிவிர்த்தியாயினும், மீண்டு முண்டாகாநிற்கின்றது.

எவ்வளவு காலஞ் சரீர மிருக்குமோ அது பரிபர்த்தம் துக்க நிவிர்த்தி சம்பவிப்பதே யின்று.

அஃதெதனானெனின், சரீரங்க ளெவ்வளவோ அவ்வளவும் புண்ணிய பாபங்களா லுளவாகின்றன.

மனித சரீரமோ மிசிர கர்மத்தினது பலமென்பது பிரசித்த மாம்.

தேவசரீரமு மிசிர கர்மத்தினது பலமே. தேவசரீரங் கேவலம் புண்ணியத்தின் பயனாகுமாயின், தம்மிலு மதிகமா யுள்ள அந்நிய தேவதைகளின் விபூதியைப் பார்த்துத் தேவதை கட்டுத் தாப முண்டாகாநிற்கின்றது; அஃதுண்டாதல் கூடாது. சர்வ தேவதைகளிற் பிரதானமாகிய இந்திரனுக்கும் அநேக தைத்தியர், தாரவர்களின் பயஜர்ப துக்கம் சாஸ்திரத்தின்கண் கூறப்பட்டுளது. தேவசரீரங் கேவலம் புண்ணியத்தினது பலமே யாமாயின், தேவதைகட்டுத் துக்க முண்டாதல் கூடாது. ஆத லால், தேவசரீரமும் புண்ணிய பாப மிரண்டினது பலமேயாம். மற்றும், சுருதியின்கண் தேவதைகள் பாப ரகிதரென்று கூறப் பட்டுளது; அதன தபிப்பிராயம் இதுவாம்:—கர்மத்திற்கு அதி

விசாரசாகரம்.

சரித்தின் கண்ணை புன்னது ; பிறவற்
 தின்கண் தி ஆகலால் தேவசரித்தின்கண் செய்யப்பட்ட
 சபை நூற்று பகம் கம்பகரின் பயன் தேவதைகட்கு உன்
 பட்ட திவ்ய சரித்திற்கும் பூர்வ சரித்தின்கண் செய்யப்
 பட்ட சபை நூற்று பகம் பயன் தேவசரித்தின்கண்ணு முளவாகா
 ரித்தும். இ நல். தேவசரிம் மிகர கம்பத்தின் பயனு
 பிசக்கின்ற.

இது பக பகங்களினது சரிமும் மிகர க்
 ிசகுலெனின், அவற்றிற்குப் பிரசித்த
 மாகப் பக்கம் பாபத்தின் பலனும், பைதுரதி நகம் புண்ணி

(இ)ற் கமரஞ் செய்வன தீரியக் கெனப்

பகம் கமரஞ் செய்வன பகநி பெனப்படும்.

பகம் கமரஞ் செய்வன பக வெனப்படும்.
 இது சரித்தின் பக பகங்களுந் தீரியக் கென்றே சொல்லப்படு
 கின்றன.

இவ்வாறு சர்வ சரிமும் புண்ணிய பாவங்களாற் செய்யப்
 பட்டன வென்றே கொன்றப் பாலதாம்.

சர்வ சரிக்கள் சீயூர (சொற்ப) பாப, அதிக புண்ணியத்
 தாற் செய்யப்பட்டன ; அவை தேவ சரிங்களாம். தத்தம் புண்
 னிடக்க கொவைபொ அவற்றாலேயே சர்வ தேவதைகளிடத்தும்
 பாபம் துண்டா பிருக்கின்றது. ஆதலால், நியூர பாபத்தினு
 ளும், அதிக புண்ணியத்தினாலும் செய்யப்பட்டன தேவ
 சரிக்கொனப்படும். இவ் வபிப்பிராயத்தானேயே சாஸ்திரத்
 தின்கண் சேவலம் புண்ணியத்தினது பலம் தேவ சரி மென்று
 சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஆதலால் விரோத மில்லை. பிராஹ்ம
 னர் மிகுதிபாக வசக்கும் கிராமம் பிராஹ்மணக் கிராம மெனப்
 படுவது போல, அதிக புண்ணியத்தினது பலமாகையால் தேவச
 ரம் சேவலம் புண்ணியத்தினது பல மெனப்படுகின்றது ; ஆனால்
 சேவலம் புண்ணியத்தினது பல மன்றும்.

தீரியக்கு, பக, பகங்களினது சரிங்கள் அதிக பாபத்தி
 ளும், சீயூர புண்ணியத்தினாலும் ஆக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

உத்தம மனிதரது சரீரம் தேவ சரீரத்திற்குச் சமாவரம் ;
சேர்க்குது சரீரம் சர்ப்பாதினின் சரீரத்திற்குச் சமாவரம்.

இந்த ரீதியினுற் சர்வ சரீரங்களும் புண்ணிய பாபங்களா
லாக்கப்பட்டனவாம். பாவத்தின் பலம் துக்கமாதலால், சரீர மிரு
க்கும் பரியந்தர் துக்க விவர்த்தி புண்டாகாது.

அச்சரீரம் தர்பாதம்மத்தின் பலமாம். அவற்றி விவர்த்தி
யின்றிச் சரீரத்தி விவர்த்தி புண்டாகாது. எதனுலெனின், வர்த்த
மான சரீரம் நிவிர்த்தியாயினும், புண்ணிய பாபத்தால் வேறு
சரீர முண்டாகாதிற்கும். ஆதலால், புண்ணிய பாபத்தின் நிவிர்
த்தி யின்றிச் சரீரத்தின் விவர்த்தி புண்டாகாது.

அப்புண்ணிய பாபங்கள் இராகத் துவேடங்கள் ஐச மின்றி
நிவிர்த்தியாகா. எதனுலெனின், வர்த்தமான புண்ணிய பாபங்
கள் போகத்தால் நிவிர்த்தியாயினும், இராகத் துவேடங்களாற்
பின்னும் புண்ணிய பாபங்க ளுளவாகாதிற்கும். ஆதலால், இராகத்
துவேடங்கள் விவர்த்தி யின்றிப் புண்ணிய பாபங்கள் நிவிர்த்தி
யாகா.

அவ்விராகத் துவேடங்கள் அநுகூல பிரதிகூல ஞாநங்களா
ளுளவாகாதிற்கும்.

எதன்கண் அநுகூல ஞாந முளதாமோ அதன்கண் இராக
முளதாம்.

எதன்கண் பிரதிகூல ஞாந முளதாமோ அதன்கண் துவேஷ
முளதாம்.

ஆதலால், அநுகூல பிரதிகூல ஞாநங்கள் விவர்த்தி யின்றி
இராகத் துவேஷங்கள் நிவிர்த்தியாகா.

அவ்வநுகூல பிரதிகூல ஞாநங்கள் பேதஞாநத்தா லுளவாகா
திற்கும். எதனுலெனின், எந்த வஸ்து தன் சொரூபத்தினும்
பிரமா யறியப்பட்டதோ அதன்கண் அநுகூல ஞாநம் அல்லது
பிரதிகூல ஞாந முளதாம். தன்னு சொரூபத்தில் அநுகூல பிரதி
கூல ஞாநங்க ளுளவாகா.

சக சாதரத்திற்கு அநுகூல மென்று பெயராம்.

துக்க சாதரத்திற்குப் பிரதிகூல மென்று பெயராம்.

விசாரச்சாகரம்.

கனது சொருபஞ் சுகத்திற்காவது துக்கத்திற்காவது சாதாரணமாகியவை : சகரூபமா யிருப்பினும் அது சுகத்திற்குச் சாதாரணமாகியவை. ஆதலால், சொருபத்தினும் பிரம்மாக எந்த வஸ்து அறியப்படுகின்றதோ அதன்கண் அதுகூட பிரதிகூல ஞாநங்க ஞாநமாகாகிக்கும். இக்கருதியினால் பதார்த்தங்களுடத் துளதாம் தள்ளியும் மேலென்றும் ஞாநம் எதுவோ, அஃது அதுகூல பிரதிகூல ஞாநகூல சேதுவாம். அப் பேதஞாநத்தின் நிவிர்த்தி நின்ற அதுகூல பிரதிகூல ஞாநகூல நிவிர்த்தியாகா.

தனது உயர்ந்தபா ஜய்யமாம். எதனு லெனின். சகரூபம் உயர்ந்தபா, நின் ஞாநங்களும் சொருபத்தின் அஞ்ஞாநமாகாதது. இதே சர்வ வேத சாஸ்திரங்களின் படிபடி, இக்கருதியினால் சர்வ துக்கத்திற்கு மேலு சொருபத்தினது அஞ்ஞாநம்.

அச்சொருபத்தினது அஞ்ஞாநம் சொருப ஞாந மின்றி நிவித்தி யாகாது. எதனுலெனின், எந்த வஸ்துவின் அஞ்ஞாந மிருக்கின்றதோ அந்த அஞ்ஞாநம் அந்த வஸ்துவை யறிவதனால் நிவித்தி யாகாநிற்கும். எங்கனம்? இரஜ்ஜுவினது அஞ்ஞாநம் இரஜ்ஜுவினது ஞாநத்தால் நிவிர்த்தி யாகாநிற்கும்; மற்றொன்றாகாது. ஆதலால், சொருபஞாநமே அஞ்ஞாந நிவிர்த்திக்கு உபாய துக்க நிவிர்த்திக்கு ஏதுவாம்.

சொருப ஞாநத்தால் பிரஹ்மப்பிராப்தி யுண்டாகாநிற்கும் உபபிரஹ்மம் சித்தியமாயும், ஆரந்த சொருபமாயும், துக்க சம்பந்த ரகிதயாடி மிருக்கின்றது. ஆதலால், சொருப ஞாநத்தால் சித்தியமும், துக்க சம்பந்த ரகிதமுமான பிரஹ்ம சொருபநாதப் பிராப்தியும் உண்டாகும்.

இவ்வாற்றால் துக்கநிவிர்த்தி பரமாரந்தப் பிராப்திக்கு ஏது சொருப ஞாநம். ஆதலால், சொருபம் அறிதற்குப் போக்கியாயுள்ளது.

இங்ஙனம் பாவனுக்கு விவேக முண்டாகுமோ அவன் ஜிஞானு வென்று சொல்லப்படுவான்.

(iv) தூல, சூக்தம், காரண சரீரத்தினும் பிரம்மாகிய தன் சொருபத்தைப் பிரஹ்ம சொருபமாக அபரோக்ஷமா யறிந்து சொர்முத்தி றெனப்படுவர்.

71. கிரந்தத்தில் ஜிஞ்ஞாஸுவுக்குப் பிரவிர்த்தியுண்டாம்;
முத்தாதி மூவர்க்கு முண்டாகா தேனல்.

இவ்வாற்றால், நான்கு வகையாகப் புருடருள். அவர்களுள், பாமர, விஷயிகட்கு விஷய சுகத்தின்கண்ணே அலம்புத்தி (திர்ப்தி)யுளது. வேறு சில விஷயிகட்குப் பாமசுகத்தின் இச்சையு முண்டாகின்றது; ஆயினும், அவர் அதனை யடைதற்கு உபாய மில்லாததன்கண் உபாயபுத்தி செய்து பிரவிர்த்திக்கின்றனர். எதனுனெனின், உபாய ஞானமானது சத்சங்கம், சத்சாஸ்சிர சிர வணங்கனால் உண்டாகாதிற்கும். அவை அவர்கட் கில்லையாதலால், பாமரர்கட்கும் விஷயிகட்குள் சுகப்பிராப்தியி னிமித்தம் கிரந்தத் திற் பிரவிர்த்தி யுண்டாகாது. துக்கநிவிர்த்தி நிமித்தமும் அவ் விருவரும் அந்நியவுபாயங்களிற் பிரவிர்த்தியாகிற் பா; அந்நிமித் தத்தாலுங் கிரந்தத்திற் பிரவிர்த்தி யுண்டாகாது. ஆதலால், (துக்கநிவிர்த்தி, சுகப்பிராப்திகளின் பொருட்டு) விஷயிகட்கும், பாமரர்கட்கும் கிரந்தத்திற் பிரவிர்த்தி யுண்டாகா.

மற்றும், முத்தனுக்கும் கிரந்தத்தில் பிரவிர்த்தி யுண்டா காது. அஃதேனெனின், ஞானவான் முத்தனென்று சொல்லப்படு வான். அவன்கிருதகிருத்தியன். அவனுக்கு ஒரு கர்த்தவ்யமும் இல்லை. இது மேலே பிரதிபாதநஞ் செய்யப்படும். மற்றும் லீலையால் முத் தன் பிரவிர்த்திப்பானாயினும், முத்தனுக்குக் கிரந்தத்தின்கண் பிர விர்த்தியினால் ஒரு பிரயோஜனசித்தியு முண்டாகாது. ஆதலால், முத்த நிமித்தமும் கிரந்த முண்டாகவில்லை.

ஆயினும், ஜிஞ்ஞாஸுக்கு விஷயசுகத்தின்கண் அலம்புத்தி யுண்டாகாது; அவனுக்குப் பாமசுகத்திலும், துக்கத்தின் அத்தி யந்த நிவிர்த்தியிலும் இச்சையுளது. அப் பாமசுகத்தின் பிராப்தியும், துக்கத்தின் அத்தியந்த நிவிர்த்தியும் ஞானத்தா லன்றி உண்டாகாவென்று சத்சங்கத்தால் விவேகமுண்டானவனுக் குக் கிரந்தத்தின்கண் பிரவிர்த்தி உண்டாகும். இவ்வாற்றால் மோகேஷச்சையுடைய அதிகாரியெனல் பொருந்துகின்றது.

72. விஷய மண்டநம்.

39-44 லீலுள்ள பூர்வபக்ஷத்தின் உத்தரம்.

ஜீவன் இராகாதி கிலேச சுகிதன்; பிரஹ்மம் கிலேச ரகிதம்.
ஜீவப்பிரஹ்மங்களின் ஏகத்துவம் - கிரந்தத்திற்கு

விஷயம் மெனக் கூறியது பொருத்தா தென்று பூர்வம் (39-ல்) கூறப்பட்டது.

இவ்வார்த்தை சத்தியமாயினும், திராகத் துவேஷ ரகிதமா கிட சாக்ஷி யாது அதற்கும் பிரஹ்மத்தோ டேகத்துவம் பொருந்

பொலும், கர்த்தா போக்தாவிற் பூப் பிந்தமாகிய சாக்ஷி வர் சிபா புத்திரனுக்குச் சமாரா பசத்தா மென்று பூர்வங் கூறப் பட்டது.

அத பொருத்தாத; எதனுலெனின், கர்த்தா போக்தாவா கிட சம்சாரி யாவன், அவனது விசேஷிய பாகத்திற்குச் சாக்ஷி பென்று பெயராம். சாக்ஷியை விசேஷிதஞ் செய்யின், சம்சாரியின் விசேஷிய பாகத்தினது விசேஷதமாவதால், கர்த்தா போக்தாவா கிட சம்சாரிக்கே விசேஷத முண்டாம்.

பிரபசத்தத்தின்கண் சாக்ஷியாவத்திற்கு அந்தக்கரணம் உபாதிதமாம், கர்த்தா போக்தாத் தன்மைக்கு விசேஷணமாயு முள்து.

விசேஷணத்தோடு கூடியது வீசிஷ்ட மெனப்படும்.

உபாதி யுடையது உபஹித மெனப்படும்.

கர்த்தாவது எவ்வளவு தேசத்தில் தானிருக்குமோ, அவ் வளவு தேசத்தி லிருக்கும் வஸ்துவை யறிவித்துத் தான் பிருதக் காக விருக்குமோ அஃது உபாதி பெனப்படும். எங்ஙனம், நையா டிக மதத்தில் கர்ணகோளகத்தி லிருக்கும் ஆகாசம் சுரோத்திர பெனப்படும். அக் கர்ணகோளகம் சுரோத்திரத்திற்கு உபாதி யாம். அஃதெதனு லெனின், அக் கர்ணகோளகம் எவ்வளவு தேசத்தில் தானுள்ளதோ அவ்வளவு தேசத்து லிருக்கும் சுரோத்ராருபமாக அறிவித்துத் தான் பிருதக்காக விருக்கின்றது; ஆதலால், கர்ணகோளகம் சுரோத்திரத்திற்கு உபாதி யாம். அங் னனபோ, அந்தக்கரண முய் எவ்வளவு தேசத்தில் தானுள்ளதோ அவ்வளவு தேசத்திலுள்ள சேதரத்தைச் சாக்ஷி சமிஞ்ஞையா லறிவித்துத் தான் பிரதக்காக விருக்கின்றது; ஆதலால், அந்தக் கரணம் சாக்ஷிக்கு உபாதி யாம்.

இதனு லிவ்வார்த்தஞ் சித்தித்தது:—அந்தக்கரணத்தி லிருக் குபாதி யாது அது சாக்ஷி பெனப்படும்.

73. தன்னோடு கூடிய வஸ்துவை யாது அறிவிக்கின்றதோ அது விசேஷண மெனப்படும்.

எவ்வளம், குண்டலமுடைய புருஷன் வந்தா னென்புழி, புருஷனுக்குந் குண்டலம் விசேஷணமாம்; எதனுலெனின், தன்னோடு கூடிய புருஷன் வரவைக் குண்டலம் அறிவித்தது; ஆதலால் விசேஷணமாம். ரீலாபமுடைய கடத்தை நான் பார்க்கின்றே னென்புழியும், ரீலாபம் கடத்தினது விசேஷணமாம்.

அங்ஙனமே, அந்தக்கரணமும் கர்த்தா போக்காவாகிய ஜீவ சேதநத்திற்கு விசேஷணமாம். எதனு லெனின், அந்தக்கரண சகித சேதநத்தைக் கர்த்தா போத்தாபுபமாக அந்தக்கரணம் அறிவிக்கின்றது; ஆதலால், சம்சாரிக்கு அந்தக்கரணம் விசேஷணமாம்.

இதனு லிது சித்தமாயிற்று:—அந்தக்கரணத்தின்க ணுள்ள சேதநமும் அந்தக்கரணமும் சம்சாரி யெனப்படும். இவ்வர்த்தத் தை விஸ்தாரமாக மேற் கூறுவாம்

74. இராகத் துவேஷ முதலிய கிலேசம் சம்சாரியின்க ணுள் ளது; சாக்ஷியின்கணில்லை. சம்சாரியிடத்திலும், விசேஷணமாகிய அந்தக்கரணத்தி லிருக்கின்றது; விசேஷியமாகிய சைதர்யத்தின்க ணில்லை. அஃதெதனு லெனின், சம்சாரியினது விசேஷியமாகிய சைதர்ய பாகத்திற்குச் சாக்ஷியோடு பேத மில்லை.

எதனு லெனின், ஒரு சைதர்யமே அந்தக்கரணத்தோடு சம்சாரி யெனப்படுகின்றது.

அந்தக்கரண பாகத்தை விட்டுச் சாக்ஷியெனப்படுகின்றது.

ஆதலால், சாக்ஷிக்கும், சம்சாரியின் விசேஷிய பாகத்திற்கும் பேத மில்லை. விசேஷிய பாகத்தில் கிலேசத்தை அங்கீகாரஞ் செய்வின், சாக்ஷியினிடத்தும்(கிலேசத்தை) அங்கீகாரஞ் செய்தல் வேண்டும். சாக்ஷி சர்வக்கிலேச சகிதமென்பது வேதத்தின் சித்தார்தமாதலால், சம்சாரியின் விசேஷிய பாகத்திற் கிலேச மில்லை. பின்னை யெதன்கணுள்ள தெனின், விசேஷண மாத்நிர அந்தக்கரணத்தின்க ணுள்ளது. இந்த அபிப்பிராயத்தினுற்றான், ராகத்துவேஷங்கள் புத்தியின் தர்மங்களாம்; ஜீவனது தர்மங்களன்றென்று கூறப்படுகின்றது. இந்த ரீதியினால் அந்தக்கரண

கிசுஷ்னும்துப் பிரஹ்மத்தோ டேகத்துவம் பொருந்தாதாய்
னும், அர்த்தக்ரணைபகை சாஷிக்குப் பிரஹ்மத்தோ டேகத்து
வம் பொருந்தும்.

75. 41-44 வினாள் ஸூத்ர பக்ஷத்தின் உத்தரம்.

மற்றும், சாஷி நாராயாம்; பிரஹ்மம் ஏகமாம். ஆதலால்,
நாராயா சாஷிக்கு ஏகப்பிரஹ்மத்தோ டேகத்துவம் பொருந்தாது.
பிரஹ்மம், விபாகமாகிய ஏகப்பிரஹ்மத்தோடு சாஷிக்கு அபே
தக்கைப் பங்கிக்கின், சாஷிபும் சர்வ சரீரங்களிலும் வியாபகமா
யேகமேவாகா நிற்கும், ஆதலால், சர்வ சரீரங்களின் சுகதுக்கமும்
பாசமாக வென்றி மென்று ஸூத்ரம் சொல்லப்பட்டது. அச்சங்கை
பொருந்தாது. எதனு லெனின், ஈஸ்வராசாட்சி ஏகமாம்; ஜீவ
சாஷி நாராயாம், பரிச்சிரமாமாம்; ஆயினும், வியாபகமாகிய
பிரஹ்மத்தோடு பிரம்மமன்றும். எங்ஙனம் கடாகாசம் நானாவும்
பரிச்சிரமாமாயினும் மகாகாசத்தோடு பிரம்மமன்றும்; பின்னை
பிர. மகாகாசரூபமே கடாகாசமாம். அங்ஙனமே நானாவாய்ப் பரிச்
சிரமாமாய் சாஷிபும் பிரஹ்மரூபமேவாம்.

76. பின்னரும், சுகதுக்கங்கள் அர்த்தக்கரண விர்த்திக்கு
விஷயமன்றென்று ஸூத்ரம் சொல்லப்பட்டது. அலிதசங்கதமாம்.

எதனு லெனின், சுகதுக்கங்கள் காஷி பாஸ்யமாம். அச்
சாஷி நாராயாம். அங்ஙனமாயினும், எப்போது அர்த்தக்கர
ணத்தின் பரிணாமம் சுகரூபம் அல்லது துக்கரூபமாகின்றதோ,
அதே சமயத்தில் அர்த்தக்கரணத்தினது ஞானரூபவிர்த்தி சுகதுக்
கங்கள் விஷயரூபசயவதா யுண்டாகின்றது.

ஸூத்ரமாகிய சாஷி அவற்றைப் பிரகாசிக்கின்றது. இந்த ரீதியி
னால் கிரந்தக்காரர் சுகதுக்கங்கள் சாஷிக்கு விஷய மென்ற
னர்; விர்த்தியின்றிக் கேவல சாஷிக்கு விஷய மன்றும். இவ்
விடத்தில் இஃது இரகசியமாம்:—ஆகாயத்தில் கடாகாயமென்
னும் எமமும் ஜலங்கொணர்தல் ரூபமாகிய காரியமும் பிரதீதியா
கின்றன. அவை கடாரூப உபாதியின் திருஷ்டியினால் பிரதீதியா
கின்றன; கடாரூப உபாதியின் திருஷ்டியின்றி கடாகாயமென்னும்
எமமும், ஜலங்கொணர்தல் ரூபமாகிய காரியமும் பிரதீதியாகா.
பின்னமே, ஆகாசமாதிரியே பிரதீதியாகின்றது. ஆதலால்,
கடாகாசமும் மகாகாச ரூபமாம்.

அங்ஙனமே, சேதரத்தின்கண் சாக்ஷி பெனு நாமமும் தம் சக்தி அர்த்தக்கரணத்தினது பிரகாசரூபமாகிய காரியமும் அர்த்தக் கரணரூப உபாதியின் திருஷ்டியினால் பிரதிதியாகின்றன. அர்த்தக் கரணரூப உபாதியின் திருஷ்டியின்றிச் சாக்ஷி பெனு நாமமும், தம்சக்தி அர்த்தக்கரணத்தினது பிரகாசரூப காரியமும் பிரதிதி யாகா; பின்னையோ, சைதர்யமாத்திரப் பிரஹ்மமே பிரதிதி யாகின்றது. ஆதலால், சாக்ஷி பிரஹ்மமாம்.

தனால சாக்ஷி ஏகமென்று புகலப்பட -து. ஏனெனின்,

உபாதியின் திருஷ்டி யின்றிச் சாக்ஷியின்கண் நாராத்துவ மும் பரிச்சிந்தாவமும் பிரதிதியாகா. அச்சாக்ஷி ஜீவபதத்தின் லக்ஷியமாம். இவ்வார்த்தையினை மேற்கூறுவாம். இந்த ரீதி யினால் ஜீவப் பிரஹ்மங்களினது ஏகத்துவம் கிரந்தத்திற்கு விஷய மெனல் பொருந்துகின்றது.

77. பிரயோஜன மண்டநம்.

45-வது இலக்கத்துப் பூர்வ பக்ஷத்தின் உத்தரம்.

காரிய அத்திபாச நிருபணம்.

பந்தம் சத்தியம்; ஞாநத்தால் அதனது நிவிர்த்தி பொருந் தாது. ஞாநத்தால் மித்தியா வஸ்துவின் நிவிர்த்தி பொருந்தும். ஆத்மாவின்கண் மித்தியா பந்தத்தின் சாமக்கிரி இல்லை; ஆத லால் பந்தஞ் சத்தியமாம். ஞாநத்தால் அதனது நிவிர்த்தி உண்டாகா தென்று பூர்வஞ் சொல்லப்பட்டது.

அவ்வார்த்தை பொருந்தாது. எதனா ளெனின், பந்தம் மித் தையாம்; ஞாநத்தால் அதனது நிவிர்த்தி பொருந்தும்.

78. 47-48-ல் உள்ள பூர்வ பக்ஷத்தின் உத்தரம்.

மற்றும், வஸ்துவின்னது ஞாநம் சம்ஸ்காரவாயிலாய் அத் திபாசத்திற்கு ஏதுவாம். எங்ஙனம் சத்திய சர்ப்பத்தின் ஞாநம் சம்ஸ்காரவாயிலாய்ச் சர்ப்ப அத்தியாசத்திற் கேதுவாம்; அங்ஙனமே சத்திய பந்தம் உளதாயின், சத்திய பந்தத்தினது ஞாநம் உளதாம். சித்தாந்தத்தில், அநாதம் வஸ்துக்க ளெவையுஞ் சத்திய மன்றாம். ஆதலால், சத்திய வஸ்துவின் ஞாநம் சம்ஸ்

பாபாயிதம் அத்தியாசத்திற்குச் சாமக்கிரியாம்; அஃதின
மெய்யாயிதம் அத்தியாச-ரூபமன்று; பின்னையோ, சத்தியமா
மெய்யாயிதம் சொல்லப்பட்டது.

அச்சம்மக பொருந்தாது. எதனுலெனின், அதத்யாசத்
தில் சமஸ்காரவாயிலாகச் சத்திய வஸ்துவின் ஞானம் ஏது வன்
முன் பின்னையோ, வஸ்துவின் ஞானம் ஏதுவாம். அவ்வஸ்து
அத்தியாசம் இருக்குக அல்லது மித்தையா யிருக்குக. சத்திய
வஸ்துவின் ஞானமே அத்தியாசத்தின்கண் ஏதுவாயின், ஒரு
படியுடன் அத்தியாசமே சிற்றிச்ச விருஷத்தினைப் பாராதவ
ரும் மித்தையாசம் அபித்த மித்தையாகிய அவ்விச்ச விருஷத்
தினைப் பன்முடையாற்றும்; அவ்வித்தையாடியினால் இது சிற்
பிச்ச விருஷமெனக் கேட்டு முனானோ, பேரிச்ச விருஷத்தை
பொருஷத்தும் பார்த்தவனுக் கேட்டவனு மலனோ, அவனுக்
முன் பேரிச்ச விருஷத்தினைப்பார்த்துச் சிற்றிச்சவிருஷத்தினது
பத்தியாச முண்டாகின்றது; அஃதுண்டாகலாகாது. எதனு
லெனின், சத்தியமாகிய சிற்றிச்ச விருஷத்தின் ஞானம் அவனு
க்கு இல்லா. பற்றும், எம்முடைய ரீதியினானோ வித்தையாடியி
றும் காண்பிக்கப்பட்ட மித்தையாகிய சிற்றிச்ச விருஷத்தினது
ஞானமுடையாகலான் அத்தியாசம் பொருந்தும். ஆதலால், சஜாதிய
வஸ்துவின் ஞான ஜம்ப சமஸ்காரமே அத்தியாசத்திற்கு ஏதுவாம்.

அச் சமஸ்காரத்தினை புண்டாக்கும் ஞானமும், அதனது
மெய்யுழர் மித்தையாக அல்லது சத்தியமாக இருக்குக. சமஸ்
கார வாயிலாக ஞானம் ஏதுவாம்.

பற்றும், ஞான ஜம்ப சமஸ்காரம் ஏது வென்று சொல்வதில்,
அபித்தயேத மித்தே; ஓரே அபித்தமாம். எதனுலெனின், சமஸ்
கார வாயிலாக ஞானம் ஏதுவா மென்பதற்கு அபித்த மிதுவாம்:—
ஞானம் சமஸ்காரத்திற்கு ஏதுவாய், சமஸ்காரம் அத்தியாசத்திற்
செய்யவாம். ஆதலால், சமஸ்கார வாயிலாக ஞானத்திற்கு ஏதுத்
தமம் கூறினும், ஞான ஜம்ப சமஸ்காரத்திற்கே அத்தியாசத்தின்
கண் ஜேததத்துவஞ் சித்தமாயிற்று.

79. பற்றும். கேவல வஸ்துவின் ஞானத்திற்கே அத்தியாசத்
தின்கண் ஜேத வென்று கூறின், (அது) பொருந்தாது. எதனு
லெனின், இது வாயாமாம்:—எது ஜேதவாயமோ அது காரியத்

திரு அவிவகித பூர்வகாலத்தி லிருக்கவேண்டும். எங்ஙனம், கடத்தித் தேதுவாகிய தண்டம் கடத்திற்கு அவ்விவகித பூர்வ காலத்திலுண்டோ அவ்ஙனமே அத்தியாசத்திற்கு ஹேது ஞான மென் றங்கீகாரஞ் செய்யின், அஃதும் அத்தியாசத்திற்கு அவ் விவகித பூர்வ காலத்தி லிருக்கவேண்டும்.

அது பொருந்தது; எதனு லெனின், எப்புருஷனுக்குச் சர்ப்ப ஞான முண்டாமோ, அவனுக்கு ஞானத்திற்குத் திங்களி (மாச த்தி)ன் பின்னரு மிரஜ்ஜுவின்கண் சர்ப்பத்தின் அத்தியாச முண் டாகாக்கின்றது. அஃதுண்டாக வேண்டுமெனில்; எதனு லெனின், ரஜ்ஜுவின்கண் சர்ப்ப அத்தியாசத்திற்கு ஹேதுவாகிய சர்ப்பத்தின் ஞானம் நாசமாய் விட்டது; ஆதலால், அவ்விவகித பூர்வ காலத்தி லில்லை; பூர்வ காலத்தி லிருப்பினும், அவ்விவகித பூர்வ காலத்தி லில்லை.

அவ்விவகித மென்பது அந்தராய சஹிதமாம்.

வியவகித மென்பது அந்தராய சஹிதமாம். அவ்விவகித மென்பது திரோதாந மின்மைய தென்றுமாம்.

பின்னும், காரியத்திற்குப் பூர்வ காலத்தில் ஹேது இருத்தல் வேண்டும்; வியவகித பூர்வ காலத்தி லிருக்குக, அல்லது அவ்விவகித பூர்வ காலத்தி லிருக்குக; காரியத்திற்கு அவ் விவகித பூர்வ காலத்தின்கண்ணே ஹேது இருக்கவேண்டு மென்று இங்ஙனம் நியமம் அங்கீகரிக்கின், வி கி த க ர் ம ம் ஸ்வர்க்கப் பிராப்திக்கு ஹேது; நிஷித்தகர்மம் நாகப் பிராப்திக்கு ஹேது வென்னுஞ் சாஸ்திர வசகம் அப்பிரமாண மாப்பிரம். எதனு லெனின், காரிக, வாகிக, மாநசிகக் கிரியை கட்டுக் கர்மம் என்று பெபராம். அக்கிரியைகள் அதுஷ்டாந கால த்திற் கரந்தரம் நாசமாகின்றன. ஸ்வர்க்க நாகங்கள் காலந்தர த்தி லுண்டாகின்றன. ஆதலால், ஸ்வர்க்க நாகப் பிராப்திக்கு அவ்விவகித பூர்வகாலத்தில் விசுத நிஷித்த கருமங்களின் றும். எங்ஙனம் விவகித பூர்வ காலத்தில் சுபாசபகர்மங்கள் ஸ்வர்க்க நாகப் பிராப்திகட்கு ஹேதுவா யுள்ளன, அங்ஙனமே வியவகித பூர்வ காலத்தி லுள்ள சர்ப்ப ஞானமும், வின்கண் சர்ப்ப அத்தியாசத்திற்கு ஏதுவா மெனின்,

விசாரசாகரம்.

உய்வார்க்குப் பொருந்தாது. தெதனு லெனன், எங்ங
ளம் பட்ட நூத்தானும். நஷ்ட கர்மத்தானும் அத்தியாகமும்,
உயர்ச்ச ரகப் பிராப்திக்கும் அங்ககாரந் செய்யப்படுகின்றன;
கங்கையி, மிருதனு குலாலனாலும், நஷ்டமான தண்டத்தா
துக் கட பூண்டாகவேண்டும். எதனு லெனின், எங்ஙனம் இரஜ்
காலங்கன் சம்பப் அத்தியாகத்திற்கு வியவகித பூர்வ காலத்
தில் சம்பப் நூழும் உயர்ச்ச ரகப் பிராப்திக்கு வியவகித பூர்வ
காலத்தில் சுபாசுபகர்மங்களும் உளவோ, அங்ஙனம் கடத்திற்கு
பெய்கித பூர்வ காலத்தில் நஷ்ட தண்டம் உளது; மிருதனு
லாலனும் உளன். அந்நஷ்ட தண்டத்தாலும் மிருத குலாலன
லெனின்; அஃதுண்டாவ தில்லை
பூர்வ காலத்தி லுள்ள வஸ்து ஹேதுவா
தில்லை; பன்னையோ, அவ்விபவகித பூர்வ காலத்தி லுள்ள
ஹேதுவாகாதிற்ும்.

மற்றும், சுபாசுப கர்மங்களும் காலாந்தரத்தில் வருவதா
பின் உயர்ச்ச ரகப் பிராப்திக்கு ஹேது வன்று; மற்றென்னை
மெனின். சுபகர்மமோ தனது அவ்விபவகித வுத்தர காலத்தில்
கதிபாப்த்திபைச் செய்கின்றது; அசுப கர்மம் அதர்மோற்
பகிபைச் செய்கின்றது. அந்தத் தர்மாதர்மங்கள் அந்தக்
காலத்தின்கண்ணே யுள்ளன. அவற்றால் காலாந்தரத்தில்
உயர்ச்ச ரகப் பிராப்தி உளவாகின்றன; அவற்றினனந்தரம் தர்மா
தர்மங்களும் பாசமாகின்றன. இவ் வபிப்பிராயத்தானேயே
சாந்திரங்காற் சுபாசுப கர்மங்கள் அபூர்வத்துவாரா பலத்திற்
ஹேது வெனப்படுகின்றன; சாக்ஷாத் ஏது வன்றும். தர்மாதர்மத்
திக்கு அதர்வ மென்றும், அதிருஷ்ட மென்றும், புண்ணிய மென்
மென்றும் பாபந் சொல்வர். ஓரிடத்தில் தர்மாதர்மங்களை யுற்பத்தி
செய்யும் சுபாசுபக் கிரியைகளையுந் தர்மாதர்ம மென்று சொல்வர்.
ஒருவன் சுபக்கிரியை செய்வனேல் அவனை ஜநங்கள் இவன்
தர்மந் செய்பாரென்றனர் என்று கூறுகின்றனர்; மற்றும் அசு
பக்கிரியை செய்பாரென்றனை இவன் அதர்மம் செய்யாரின்ற
னர் என்று சொல்லாரென்றனர். அச் சுபாசுபக் கிரியைக்குத் தர்
மாதர்ம மென்று பாப மில்லை; பின்னையோ, சுபாசுபக் கிரியைகள்
தர்மாதர்மங்களுக்கு ஜநமாம். ஆகலால், கிரியைகளைத் தர்மாதர்ம

மென்றனர். எங்ஙனம், ஆயுளை விர்த்தி செய்யும் கிருதத்தைச் சாஸ்திரத்தில் ஆயு வென்றனர்.

இந்த ரீதியினால் அவ்வியவகித பூர்வ காலத்தில் ஏதுவானது உனதாகாதிற்கும்.

50. இரஜ்ஜு-வின்கண் சர்ப்ப அத்தியாசத்திற்கு அவ்வியவகித பூர்வ காலத்தில் சர்ப்ப ஞாந மில்லை; சர்ப்ப ஞாநமானது இரஜ்ஜு-வின்கண் சர்ப்ப அத்தியாசத்திற்கு ஹேதுவன்று; பின்னையோ, சர்ப்ப ஞாந ஜர்ய சம்ஸ்காரமே இரஜ்ஜு-வின்கண் சர்ப்ப அத்தியாசத்திற்கு ஹேதுவாம். அங்ஙனமே, இப்பியின்கண் வெள்ளி அத்தியாசத்திற்கு ஹேது வெள்ளி ஞாந ஜர்ய சம்ஸ்காரமாம். இவ்வாதே, சகல சம்ஸ்காரங்களுமே அத்தியாசத்திற்கு ஹேதுக்களாம்.

மற்றும், வஸ்துவினது ஞாநம் சம்ஸ்காரத்திற்கு ஹேதுவாம். எங்ஙனம் சுபாசுப கர்ம ஜர்ய தர்மர்தர்மங்கள் அந்தக் கரணத்தின்க ணுளவோ, அங்ஙனமே, வஸ்துவின் ஞாந ஜர்ய சம்ஸ்காரமும் அந்தக்கரணத்தின்க ணுளது.

எந்தப் புருஷனுக்குப் பூர்வம் சர்ப்பத்தினது ஞாந முண்டாக வில்லையோ அவனுக்கும் வேறு வஸ்துவின் ஞாந ஜர்ய சம்ஸ்கார மிருப்பினும், இரஜ்ஜு-வின்கண் சர்ப்ப அத்தியாச முண்டாகாது. எந்த வஸ்துவினது அத்தியாச முண்டாமோ அதன் சஜாதீய வஸ்துவின் ஞாந சம்ஸ்காரம் அத்தியாசத்திற்கு ஹேதுவாம்; விஜாதீய ஞாநத்தின் சம்ஸ்காரம் ஹேது வாகாது. சர்ப்பத்தின் சஜாதீயஞ் சர்ப்பமாகும்; வேறில்லை. யாவனுக்குப் பூர்வம் சர்ப்ப ஞாந மில்லை, அர்ய வஸ்துவின் ஞாந முண்டு, அவனுக்குச் சஜாதீய வஸ்துவின் ஞாந ஜர்ய சம்ஸ்கார மில்லை; ஆதலால், இரஜ்ஜு-வின்கண் சர்ப்ப அத்தியாச முண்டாகாது.

சூக்ஷ்மாவஸ்தையினது நாமம் சம்ஸ்காரமாம். இவ்விதத்தினால், அத்தியாசத்திற்குப் பூர்வம் சஜாதீய வஸ்துவின் ஞாந மிபாது, அதன் சம்ஸ்காரம் அத்தியாசத்திற்கு ஹேதுவாம்.

சத்திய வஸ்துவின் ஞாந சம்ஸ்காரமே அத்தியாசத்திற்கு ஹேதுவாம்; மித்தைபா வஸ்துவின் ஞாந சம்ஸ்காரம் ஹேது

வன் மென்னும் சிபப மில்லை; இவ்வார்த்தை சச்ச விரு
திருமடார்த்தகாரி (15ல்) பிரதிபாதாஞ் செய்யப்பட்டிருக்கி
றது. ஆகலால், மித்யா வஸ்துவின் ஞாந ஜர்ய சம்ஸ்காரமும்
அத்தியாசத்திற்கு ஹேதுவாம்.

1. இது பர்த அத்தியாசத்திலும் பொருந்தும். எதன
லெனின், அஹங்கார முதலிய அராதம் வஸ்துக்களும் அவற்
றின் ஞாநங்களும் பர்த மெனப்படும்.

அவ்வாறும் வஸ்துக்கள் இரஜஜு சர்ப்பம் போல எப்போது
பிரதிபாகின்பனவோ அப்போதே யுள்ளன; பிரதிதியாக
வில்லெனில், அப்போ தில்லை. இஃதெம்முடைய வேத சம்மத
சிக்கார்தமாம். இக்காரணத்தாலேயே, சுழுத்தியின்கண் சர்வம்
பிரதஞ்சாயாம் பிரதிபாதாஞ் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. சுழுத்
தியின்கண் ஒரு பதார்த்தமும் பிரதிதியாகின்ற தில்லை. ஆத
லால், சர்வம் பிரதஞ்சங்களும் சுழுத்தியின்கண் லயமாகின்றன;
இதற்குச் சாந்திராக்கரில் திருஷ்ட திருஷ்ட வாத மென்று பெய
ராம். இவ்வர்த்தம் மேல் (317-329ல்) பிரதிபாதாஞ் செய்யப்
படும்.

இவ்வாற்றால், அர்த்த அஹங்காராதிகளும், அவற்றின்
ஞாநங்களும் உற்பத்தியாகி லயமாகின்றன. அஹங்காராதிகளும்
அவற்றின் ஞாநங்களும் ஒரே காலத்தில் உற்பத்தியாகி லயமாகின்
றன. இர்த அஹங்காராதிகளின் பிரதிதியுற்பத்தியாகின்ற
தேவா. அப்போது அஹங்காராதிகள் உற்பத்தியாகின்றன. பிரதிதி
லயமாகுங் காலத்து அஹங்காராதிகள் லயமாகின்றன. அஹந்
காராதிகட்கும் அவற்றின் ஞாநங்கட்கும் அத்தியாச மென்று
பெயராம். இஃது அரீர் வசரீயக் கியாதியின் பிரதிபாதாநத்தி
யுறையபாம். அஹங்காரம் சாக்ஷி பாஸ்ய மென்று விஷயப் பிரதி
பாதாநத்தில் சூர்வம் சொல்லப்பட்டிருத்தலால், அஹங்காரத்
தின் பிரதிதி சாக்ஷி ரூபமாம்; (ஆகவே), அதற் குற்பத்தி லயம்
பொருந்தாத. அங்ஙனமாயினும், அஹங்காரத்தையும் விர்த்
திமினாலேயே சாக்ஷி பிரகாசஞ் செய்கின்றது; சாக்ஷாத்நாக
வீ(பிரகாசிக்கின்றதில்லை. அவ்விர்த்திக்கு உற்பத்தி லயம் உண்
மாயால், அஹங்காரத்தின் பிரதிதிக்கும் உற்பத்தி லயஞ்
சொல்லப்படுகின்றன.

இவ்வாறு உத்தரோத்தர அஹங்காராதிகளின் னுற்பத்திக்கும், அவற்றின் ஞாநங்காரி னுற்பத்திக்கும், பூர்வ பூர்வ மித்தியா அஹங்காராதிகளின் ஞாந ஜந்ரிய சம்ஸ்காரம் ஹேதுவாதல் பொருந்தும்.

§2. பின்னும், உத்தரோத்தர அஹங்காராதிகளின் அத்தியாசத்தின் பூர்வ பூர்வ அத்தியாசத்தின் சம்ஸ்காரம் ஹேதுவாதல் பொருந்துமாயினும், பிரதமம் உற்பந்நமாகிய அஹங்காரத்திற்கும் அதன் ஞாநத்திற்கும் சம்ஸ்காரம் ஹேது வெனல் பொருந்தாது. எதன லெனின், அவற்றிற்குப் பூர்வம் வேறு அஹங்காரம் உற்பந்நமாயிருப்பின், அதன் ஞாநத்தின் சம்ஸ்காரமும் உண்டாம். அப் பிரதம அஹங்காரத்திற்குப் பூர்வம் வேறு அஹங்காரம் உண்டாக வில்லை. அங்ஙனமே, சர்வ வஸ்துக்களின் பிரதம அத்தியாசத்திற்கு ஹேது சம்ஸ்கார மெனல் பொருந்தா தென்று கூறின,

இச்சங்கையும் சித்தாந்தத்தின் ஞாந மின்மையினு லுளதாம். எதன லெனின், இது வேதாந்தத்தினது சித்தாந்தமாம்:— பிரஹ்மம், ஈஸ்வரன், ஜீவன், அவித் தைத், அவித்தைக்கும் சைதந்யத்திற்கு முள்ள சம்பந்தம், அநாதி வஸ்துக்களின் பேதம் என்ன மிவ்வாறு வஸ்துவும் சொருபமாக அநாதியாம். எந்த வஸ்து உற்பத்தியாவ தில்லையோ அவ்வஸ்து சொருபமாக அநாதி யெனப்படும். இவ்வாறு (வஸ்துக்களு)ம் உற்பத்திபாகின்ற தில்லை; ஆதலால், சொருபமாக அநாதியாம்.

மற்றும், அஹங்காராதிகட்குச் சுருதியின்கண் உற்பத்தி சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஆதலால், அஹங்காராதிகள் சொருபமாக அநாதி யன்றும்; ஆயினும், பிரவாக ரூபமாகச் சர்வ வஸ்துக்களும் அநாதியாம். சர்வ வஸ்துக்களினது பிரவாகமும் நீங்குகின்ற தில்லை. அநாதி காலத்தில், இப்பொழுது ஒருகடமு முண்டாக வில்லை யென்று கூறத்தக்க ஒருகாலமும் பூர்வம் இருந்த தில்லை. ஆதலால், கடத்தினது பிரவாகம் அநாதி யாம். இவ்வாற்றால், சர்வ வஸ்துக்களினது பிரவாகம் அநாதி யாம். பிரளய காலத்திலும் சுழுத்தி போலச் சர்வ வஸ்துக்களும் சம்ஸ்காரரூபமா யிருக்கின்றன.

ஆதலால், பிரபஞ்சத்தினது பிரவாகம் அனாதியாம் ; ஆகை
பிரபஞ்சம் தாதி மெனப்படும். இவ்வித ஞானம் யாவனுக்
கில்லையோ, அவனுக்கும் பிரதம அத்தியாசத்திற்கு ஹேது சம்ஸ்காரமென்னல் பொருந்தா தென்னுஞ் சங்கை உதியாதிற்கும். சத்
சார்த்தத்தில் எங்க அஹங்காராதி வஸ்துக்களினது அத்தியாச
மும் சர்வத்திலும் பிரதமத்தி லில்லை; பின்னையோ, சர்வமும்
சத்தம் பூர்வ பூர்வ அத்தியாசத்தினும், உத்தரமா யுள்ளன;
சங்கைப்பொருந்தாது.

இந்த விதியால் சஜாதீபத்தன பூர்வ ஞான ஜநய சம்ஸ்கா
ரால் அஹங்காராதி பந்த அத்தியாசம் பொருந்தும்.

53. 40-ல் உள்ள பூர்வ பக்ஷத்தின உத்தரம்.

உத்தரம். மூலகைத் தோஷங்கள் அத்தியாசத்திற்கு ஏதுவா
யுள்ளன. பந்த அத்தியாசத்தில் ஒரு தோஷமும் பொருந்த
வில்லை. ஆதலால், பந்தஞ் சத்தியமா மென்று பூர்வம் கூறப்
பட்டது.

அச்சங்கை பொருந்தாது. ஏனெனின், தோஷ மின்றி அத்
தியாசம் பொருந்தாது. அத்தியாசத்திற் ஹேது தோஷமாம்.
எவ்வளம் துரிதர்த்த வேமாக்கள் (துரி-தரி; தந்து-தூல்; வேமா-
தூலாதி) படத்திற்கு ஹேதுவாம். அவை யுளவாகில் படர் தோ
ன்ற சித்தும் ; அவை பிளவாகில் படர் தோன்றாது. அங்ஙன
மே, தோஷம் அத்தியாசத்திற்கு ஹேது வன்று. எதனா லெ
னின், சாதிருசிய தோஷ மின்றி ஆத்மாவின்கண் ஜாதியின்
அத்தியாசம் தோன்றுகின்றது.

பிராஹ்மணத்தவ முதலிய ஜாதி ஸ்தூல சரீரத்தின் தர்ம
மாம்; ஆத்மாவின் தர்மமும், சூக்ஷ்ம சரீரங்களின் தர்மமு
யன்றும். எதனா லெனின், வேறு சரீரத்தை யடையுங்கால்
பூர்வ சரீரத்தின்க ணிருந்த ஆத்மாவுஞ் சூக்ஷ்ம சரீரமு மிருக்
கின்றன; வேறு ஜாதி யுண்டாகாநிற்கின்றது. பூர்வ சரீரத்தின்க
ணிருந்த ஜாதியே உத்தர சரீரத்திலு முண்டா மென்னும் நியம
மில்லை; ஜாதி. ஆத்மா அல்லது சூக்ஷ்ம சரீரத்தின் தர்மமாயின்,
உத்தர சரீரத்தில் வேறு ஜாதி உண்டாக வேண்டுமெ துலலை; ஆத
லால், ஜாதி, ஆத்மா சூக்ஷ்ம சரீரங்களின் தர்ம மன்றாம்; ஆனால்,
ஸ்தூல சரீரத்தின் தர்மமாம். “நான் த்விஜன்” என் நிவ்வாறு

இரஹ்மணத்துவ, சுஷத்திரியத்துவ, வைரயத்துவ ஜாதிகள் ஆத்மாவின்கண் பாரமாகின் ஆதலால், ஆத்ம ஜாதியின் அத்தியாசமுனது. எங்ஙனம் இரஜ்ஜுவின்கண் சர்ப்பம் பரமாததமாக வில்லாத்ருத்தும் பாரமாகின்றது; ஆதலால், இரஜ்ஜுவின்கண் சர்ப்பத்தின் அத்தியாசமுனது. அங்ஙனமே, ஆத்மாவின்கண் ஜாதி யில்லாத்ருத்தும் பாரமாகின்றது. ஆதலால், ஆத்மாவின்கண் ஜாதியின் அத்தியாசமுனது.

மேலும், ஆத்மாவோடு ஜாதிக்கு ஸாதிருசிய மில்லை.

எதனா லெனின், ஆத்மா வியாபகமும், ஜாதி பரிச்சரஹ்மாம.

ஆத்மா பிரத்தியக்கும், ஜாதி பராக்குமாம்.

ஆத்மா விஷயியும், ஜாதி விஷயமுமாம்.

இவ்வாற்றால் விரோதபான ஜாதிக்கும் ஆத்மாவின்கண் அத்தியாச முண்டாகின்றது.

தவிஜன் என்னும் நாமம் திரி (மு)வருணத்திற்காம்.

எங்ஙனம் ஆத்மாவின்கண் ஸாதிருசிய மின்றி ஜாதியின் அத்தியாச முண்டாகின்றதோ, அங்ஙனமே ஸாதிருசிய மின்றி அஹங்காராதி பந்த அத்தியாசமும் ஆத்மாவின்கண் பொருந்தும்.

ஸாதிருசிய தோஷம் அத்தியாசத்திற்கு ஹேது வன்று. ஸாதிருசிய தோஷம் அத்தியாசத்திற்கு ஹேதுவாமாயின்,

ஆத்மாவின்கண் ஜாதிக்கு அத்தியாச முண்டாதல் கூடாது.

மற்றும், சங்கின்கண் பீதத்துவத்தின் அத்தியாசமாக வேண்டுமெ தில்லை.

கற்கண்டின்கண் கைப்புத் தன்மையின் அத்தியாசமாக வேண்டுமெ தில்லை; எதனா லெனின்,

சுவேதத்திற்கும், பீதத்திற்கும் விரோத முனது; ஸாதிருசிய மில்லை. அங்ஙனமே, மதுரத்திற்கும் கைப்பிற்கும் விரோதமாம்; ஸாதிருசிய மின்றும். ஆதலால், அதிஷ்டானத்தின்கண் மித்தியா வஸ்துவினது ஸாதிருசிய தோஷம் அத்தியாசத்திற்கு ஹேது வன்றும்.

4. (பிரமாதா தோஷத்தின் கண்டம்)

பிரமாதா தோஷத்தின் கண்டம் என்பது, பிரமாதாவின் தோஷமும் தீர்த்து ஹேது வல்ல; எதனு லெனின், தோஷ வராகைய முடைய புருஷனுக்கும் இப்பியின் கண் அத்தியாசமாகின்றது. ஆதலால் தோஷமும் அத்தியாசத்திற்கு ஹேது

பிரமாதா தோஷமும் அத்தியாசத்திற்கு ஹேது வல்ல. என்னின், சகல புருஷர்க்கும் ரூப ரகித ஆகாயத்தில் ரூபமும், கொப்பரை கூடா ஆகாரமும் பிரதிதி யாகின் ஆதலால், ஸர்வ புருஷர்க்கும் ஆகாயத்தின்கண் லேரூப, ஸகல கூடாரத. அத்தியாச முளது. எல்லோரு ஸகல சேத்திர ரூபப் பிரமாணத்தின்கண் தோஷ முறைத்தல் மென்று ஆதலால், பிரமாண தோஷம் அத்தியாசத் திற்கு ஹேது.

ஆகாசத்தின்கண் லே ரூபதியின் அத்தியாசத்தில் பிரமாண தோஷ மொன்று மாத்திரம் இல்லை யென்ப தில்லை; பின்னையோ, ஸர்வ தோஷங்களு மில்லையாம்; ஸாத்ருசியமு மில்லை; பிரமாதா தோஷம் மில்லை. எங்ஙனம் ஸர்வ தோஷ அபாவத்தினாலும் ஆகாசத்தின்கண் லோகனின் அத்தியாச மாகாநின்றனவோ, அங்ஙனமே ஆக்மாஷின்கண் னும் பந்த அத்தியாசம் தோஷ மின்றியும் பொருந்தும். ஆதலால், தோஷ மின்மையால் பந்தம் அத்தியாசரூப மில்ல வெனுஞ் சங்கை பொருந்தாது. எதனு லெ னின், ஸர்வ தோஷங்க ளின்றியும் ஆகாயத்தின்கண் லீலாதி அத்தி யாசம் ஸர்வ புருஷர்க்கு முண்டாகின்றது. ஆதலால், தோஷம் அத்தியாசத்திற்கு ஹேது

மித்சு முதலிய ஒரு தோஷங்களு மில்லாதவனுக்கும் ஆகாயம் லே ரூபமுடைய தென்றும், கொப்பரை கூடா ஆகார முடையதென்றும் கொற்றுக்கின்றது. ஆதலால், பிரமாண தோஷம் அத்தியாசத்திற்கு ஹேது வன்றும்.

தூஷத்தின் சாதாரண இந்திரியம் பிரமாண மெனப்படும்.

இவ்வாற்றால் தோஷம் அத்தியாசத்திற்கு ஹேது வன்று ஆதலால், பந்தத்தின் அத்தியாசத்தில் தோஷத்தின் அபேகை

மற்றும் ஸம்க்ஷேபசாரிகத்தில் பர்த அத்தியாசத்தில் தோஷங்களும் பிரதிபாதரஞ் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. (கிரந்தம்) விரியு மென்னும் பயத்தால் நாம் எழுத வில்லை. மற்றும் தோஷம் அத்தியாசத்திற்கு ஹேதுவாமாயின், தோஷ நிருபணஞ் செய்பலாம். அத்தோஷம் அத்தியாசத்திற்கு ஹேதுவாக வில்லை. அதனாலும், தோஷ நிருபணஞ் செய்ய வில்லை.

(இவ்வனம் காரியாத்தியாச நிருபணஞ் செய்யப்பட்டது).

85. காரண அத்தியாச நிருபணம்.

(50ல் உள்ள) பூர்வடக்ஷத்தின் உத்தரம்.

(அதிஷ்டானத்தின் விசேஷரூப அஞ்ஞாநத்தின் கண்டநம்.)

(இனிக் காரணத்தியாச நிருபணஞ் செய்யப்படும்).

விசேஷரூபத்தால் அஞ்ஞாந வஸ்துவின்கண் அத்தியாசந் தோன்றுகிறது. ஆத்மா ஸ்வயம்பிரகாசம்; அதனிடத்தில் அஞ்ஞாநம் பொருந்தாது. எதனா லெனின், தமத்திற்கும், பிரகாசத்திற்கும் பரஸ்பர விரோதமாம்; ஆதலால், எவ்வனம் அத்தியந்தப் பிரகாசத்திலிருக்கும் இரஜ்ஜுவின்கண் சர்ப்பத்தின் அத்தியாசந் தோன்றாது, அவ்வனமே ஸ்வயம்பிரகாச ஆத்மாவின்கண் பரதாத்தியாசம் பொருந்தா தென்று பூர்வஞ் சொல்லப்பட்டது.

அச்சங்கையும் பொருந்தாது; எதனா லெனின், ஆத்மா ஸ்வயம்பிரகாசரூப மாமாயினும், ஆத்மாவினது ஸ்வரூபப் பிரகாசம் அஞ்ஞாநத்திற்கு விரோதி யல்ல; ஆத்மஸ்வரூபப் பிரகாசம் அஞ்ஞாநத்திற்கு விரோதியாமாயின், சுழுத்தியின்கண் பிரகாசரூப ஆத்மாவினிடத்து அஞ்ஞாநம் பிரதிதி யாகின்றது; அஃதுண்டாக வேண்டுமென தில்லை.

கோர நித்திரையி னின்றும் விழித்த புருஷனுக்கு நான் ழன்று மறியாது சுகமாய்த் தூங்கினேன் என்று ஞாநம் உண்டாகின்றது. இந்த ஞாநத்திற்குச் சுகமும், அஞ்ஞாநமும் விஷயங்களாம். ஜாக்கிரத்தில் அச்சுக அஞ்ஞாநங்களின் ஞாநம் பிரத்தியக்ஷரூப மல்ல; எதனா லெனின், எந்த ஞாநத்தினது விஷயம் ஸம்முகமாக இருக்கின்றதோ, அந்த ஞாநம் பிரத்தியக்ஷரூபமாம். ஜாக்கிர காலத்தின்கண் சுகமும், அஞ்ஞாநமு மில்லை. ஆதலால், ஜாக்கிரத்தில் சுக, அஞ்ஞாநங்களின் ஞாநம் பிரத்தியக்ஷரூப மல்ல; பின்னையோ, ஸ்மிருதி ரூபமாம். அந்த ஸ்மி

ருதி அஞ்ஞாத வஸ்துவின் கண் தோன்றுவ தில்லை; ஞாந வஸ்துவின் கண் தோன்றுகின்றது. ஆதலால், சுழுத்தியின்கண் சுக அஞ்ஞாதங்களின் ஞாந முளது. அச் சுழுத்தியின் ஞாநம் அந்தக்காண ஜர்வமும், இர்திரிய ஜர்வமும் என்று எதனு லெனின். சுழுத்தியின்கண் அந்தக்காண இர்திரியங்கள் அபா டமா பரமன. ஆதலால், சுழுத்தியின்கண் ஆத்ம ஸ்வ ரூபமாகவே அந்த ஞாநம் இருக்கின்றது. ஞாநத்திற்கும் பிர காசத்திற்கும் பொரு ளொன்றேயாம்.

இக்கரிதிமனால், சுழுத்தியின்கண் ஆத்மா பிரகாச ரூபமா பிருக்கின்றது. அந்தப் பிரகாசரூப ஆத்மாவினால் ஸ்வரூப சுக மும், அஞ்ஞாநமும் பிரதிதி யாகின்றன. ஆத்மஸ்வரூபப் பிர காசம் அஞ்ஞாநத்திற்கு விரோதியாமாயின், சுழுத்தியின்கண் அஞ் ஞாநத்தின் பிரதிதி உண்டாக வேண்டிவ தில்லை. ஆதலால், ஆத்மா பிரகாச ரூபமாகவே பிருக்கின்றது. ஆயினும், ஆத்மாவின் ஸ்வரூ பப் பிரகாசம் அஞ்ஞாநத்திற்கு விரோதியல்ல; மாறாய், ஆத்மா லிவது ஸ்வரூபப் பிரகாசம் அஞ்ஞாநத்திற்குச் சாதகமாயுள்ளது.

இவ்வப்பிராயத்தானேயே சாமார்ய சைதர்யம் அஞ்ஞாநத்திற்கு விரோதி பல்ல; பின்னையோ, விசேஷ சைதர்யமே அஞ் ஞாநத்திற்கு விரோதியா யுள்ள தென்று வேதாந்த சாஸ்திரத்திற் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. வியாபக சைதர்யம் யாது, அது சாமார்ய சைதர்ய மெனப்படும். விருத்தியின்கண் ஸ்திதமாகிய சைதர்யம் யாது, அது விசேஷ சைதர்ய மெனப்படும். எங்ஙனம் காஷ்டத் தின்கண் ஸ்திதமாகிய சாமார்ய அக்ரி யாது அஃதந்தகாரத்திற்கு விரோதி பல்ல; மதந்தாற் பிரகடநஞ்செய்யப்பட்ட அக்ரி யாது, அது கிரியைநுஞ்ஞ கொண்டு அந்தகாரத்திற்கு விரோதியா பிருக்கின்றது. அங்ஙனமே, வியாபக சைதர்யம் அஞ்ஞாநத்திற்கு விரோதி யன்றாயினும், வேதாந்த விசாரத்தால், அந் தக்காரத்தின் மதற் பிரஹமாகார யுண்டாகின்றதோ டங்ஙனம் வததமாகிய சைதர்யம் அஞ்ஞாநத்திற்கு விரோ

இந்த மதமனால், கேவல சைதர்யம்
விரோதி பல்ல; ஆனால்,

பிரதிசந்தித சைதர்யம் அஞ்ஞாநத்திற்கு விரோதியா

அல்லது சைதர்யசகித விர்த்தி அஞ்ஞாந்திற்கு விரோதமாயுள்ளது.

பிரதம பக்ஷத்தில் அஞ்ஞாந நாசத்திற்கு ஹேது சைதர்யமாம். விர்த்தி ஸகாயமா யிருக்கின்றது.

இரண்டாம் பக்ஷத்தில் அஞ்ஞாந நாசத்திற்கு ஹேது விர்த்தியாம்; சைதர்யம் ஸகாயமா யிருக்கின்றது. இஃதவச்சேத வாதத்தின் கிரமமாம். ஆபாச வாதத்திலோ சாமார்ய சைதர்யம் போல விசேஷ சைதர்யமும் அஞ்ஞாந்திற்கு விரோதியன்று. பின்னையோ, விர்த்திசகித ஆபாசம் அல்லது ஆபாசசகித விர்த்தி அஞ்ஞாந்திற்கு விரோதியாம்.

இந்த ரீதியினால், பிரகாசரூப சைதர்யம் அஞ்ஞாந்திற்கு விரோதியன்று; ஆதலால், சைதர்யத்தை ஆசிரயித்து அஞ்ஞாந முளது. அவ்வஞ்ஞாந்தா லாவிருதமாகிய ஆத்மா ஹினகண் பந்த அத்தியாசம் பொருந்தும்.

56. மற்றும், சாமார்ய ரூபத்தால் ஞாதமாயும், விசேஷ ரூபத்தால் அஞ்ஞாதமாயு முள்ள வஸ்துஹினகண் அத்தியாசந் தோன்றுகிற்கும். ஆத்மாவின்கண் ஸாமார்ய விசேஷ பாவங்க ளின்மையின், நிர்விசேஷ ஆத்மா ஞாதமாயும் அஞ்ஞாதமாயு மிருத்தல் பொருந்தாது. அதன்கண் அத்தியாசம் சம்பவிக்கா தென்று பூர்வஞ் சொல்லப்பட்டது.

அவ்வார்த்தையும் பொருந்தாது; எதன லெனின், ஆத்மா இருக்கின்றது என்று எல்லோருக்கும் பிரதீதி யாகின்றது. ஆத்மா வெனு நாமம் தனது சொரூபத்திற்காம். நா னில்லை யென்று ஒருவர்க்கும் பிரதீதி யாகின்ற தில்லை; பின்னையோ, நா னிருக்கிறே னென்று அனைவர்க்கும் பிரதீதி யாகின்றது. ஆதலால், சத்ரூபத்தால் ஆத்மா அனைவர்க்கும் பாரமாகின்றது. ஆனால் சைதர்யமாயும், ஆநந்தமாயும், வியாபகமாயும், நித்திய சுத்தமாயும், நித்திய முத்தரூபமாயும் ஆத்மாவுள் தென்று அனை வர்க்கும் பிரதீதி யாகின்ற தில்லை. ஆதலால், சைதர்ய, ஆநந்த, வியாபக, நித்தியசுத்த, நித்தியமுத்த ரூபத்தால் ஆத்மா அறியப் பட வில்லை; ஆனால், சத்ரூபத்தால் அறியப்பட்டதாம். இவ்வார்த்தை அதுபவசித்தமா யுள்ளது. இவ்வதுபவசித்த வார்த்தை யுக்தியினால் நிராகரிக்கப்படமாட்டாது.

அனைவர்க்கும் பிரதிதி யாகின்ற ஆத்மாவின் சத்ருபம் ஸாமாந்ய ரூபமாம்.

கேவல ஞானிக்குப் பிரதிதி யாகின்ற (ஆத்மாவின்) சைதன்ய ஆந்தாதி ரூபம் விசேஷ ரூபமாம்.

எது அதிக காலத்திலும், அதிக தேசத்திலு மிருக்குமோ அது ஸாமாந்ய ரூப மெனப்படும்.

(எது) சீகூர தேசத்திலும் சீகூர காலத்திலு மிருக்குமோ அது விசேஷ ரூப மெனப்படும்.

ஆத்மாவின் ஸ்வரூபமே சேதர ஆநந்தாதிகளா யிருந்த லால், சத்ருபம் போலச் சேதர ஆநந்தாதிகளும் ஸ்வந்திர வியாபகமாம். சத்தி னபேகைப்பால் சேதர ஆநந்தாதிகள் நியூரதேசத்திலும், சைதன்ய ஆநந்தாதிகள் னபேகைப்பால் சத்ருபம் அதிக தேசத்திலு மிருக்கின்ற தென்று கூறுதல் கூடாது. ஆந் லால், சத்ருபம் ஆத்மாவின் ஸாமாந்ய அம்ச மென்றும், சேதர ஆநந்தாதிகள் விசேஷ அம்ச மென்றும் சொல்லுதலும் பொருந் தாது. அவ்வளமாயினும், சத்தின் பிரதிதி எல்லோர்க்கும் அவித் தபா காலத்திலும் உண்டாகின்றது. (ஆத்மா) சேதர ஆநந்தாதி ரூபம் என்னும் பிரதிதி எல்லோர்க்கும் அவித்யா காலத்தில் உண்டாகித் தில்லை; கேவல ஞானிக்கே உண்டாகின்றது. அவித் தபா காலத்தில் சேதர ஆநந்த முத்தத்தன்மை சுத்தத்தன்மை கரு மிருக்கின்றன. ஆனால், பிரதிதி யாகிற தில்லை; ஆதலால், இவை இல்லாதனபோல் விருக்கின்றன. இவ்வபிப்பிராயத்தால்

சைதன்ய ஆநந்தாதிகள் நியூர காலத்தி விருப்பனவென்றும், சத்ருபம் அதிக காலத் திருப்ப தென்றும் கூறப்படுகின்றன.

இந்த ரீதியால், சத்ருபத்திற்கும், சேதர ஆநந்தாதிகட் தும் ஸாமாந்ய விசேஷபாவங்கள் இல்லையாயினும், அற்பகாலத்திலும், அதிக காலத்திலும் பிரதிதி யாகின்றமையின், ஸாமாந்ய விசேஷ பாவங்களைப் போல் உன. இக்காரணத்தினால், ஆத்மாவின் சத்ருபம் ஸாமாந்ய அம்ச மென்று கூறப்படுகின்றது; சேதர ஆநந்தாதிகள் விசேஷ அம்ச மெனப்படுகின்றன.

அன்றும், ஆத்மா சர்விசேஷ மென்னுஞ் சித்தார்த்தத்திற்கும் ஸாரி பில்லை. ஆத்மாவின் கண் ஸாமாந்ய விசேஷபாவ மங்கீகா

ரஞ் செய்யின் ஆத்மா நிர்விசேஷ மென்னுஞ் சித்தார்த்தத்திற்கு ஹாதி உண்டாம். அந்த ஸாமான்ய விசேஷ பாவங்கள் அங்கீகாரஞ் செய்யப்பட வில்லை. பின்னையோ, அவித்தையினால் ஸாமான்ய விசேஷ பாவங்களைப் போலப் பிரதிதி முண்டாகின்றது. ஆதலால் சாமான்ய விசேஷ பாவம் கூறுவர்.

இந்த ரீதியினால், சத்ரூபமாக ஞாதமாயும், சேதந, ஆநந்த, சித்திபசுத்த, சித்தியமூத்தப் பிரஹ்ம ரூபமாக அஞ்ஞாதமாயு முள்ள ஆத்மாவின் கண் பந்தத்தின் அத்தியாசம் பொருந்து கின்றது. அத்தியாச ரூப பந்தத்திற்கு ஞாநத்தால் நிவீர்த்தியும் பொருந்துகின்றது. ஆதலால், கிரந்தத்தின் பிரயோஜனம் ஸம்ப விக்கின்றது.

81. (51-58ல் உள்ள) பூர்வபக்ஷத்தின் உத்தரம்.

(பூர்வ பக்ஷம்). நிஷித்த கர்மம் கர்மங்களைத் தியாகஞ் செய்து, சித்திய, ரைமித்திக, பிராயச்சித்த கர்மங்களைச் செய்யின், நிஷித்த கர்மத்தின் தபாவத்தால் ரீச லோகமும், கர்மம் கர்மத்தின் தபாவத்தால் உத்தம லோகமும் அடையப்படமாட்டா. சித்திய, ரைமித்திக கர்மங்களைச் செய்பாமையினு லுண்டாகும் பாபம் அவற்றைச் செய்வதனால் உளதாகாது. இந்த ஜர்மத்தின்கண் அல் லது அந்ரிய ஜர்மத்தின்கண், பூர்வஞ் செய்துள்ள பாபங்கள் ஸாதாரண, அஸாதாரணப் பிராயச்சித்தங்களால் நாசமாகா நிற் கும். பூர்வஞ் செய்த கர்மம் கர்மங்களின் பஸேச்சையின் அபாவத் தால் முமுகூஷவிற்கு அவற்றின் பலன்க ஞானவாகா. ஆதலால், முமுகூஷவிற்கு ஞான மின்றியே ஜன்மத்தின் தபாவ ரூபமாகிய மோக்ஷம் உளதாகாநிற்கும் என்று பூர்வஞ் சொல்லப்பட்டது.

(சித்தார்த்தம்). அது பொருந்தாது. எதனா லெனின், சித் திய, ரைமித்திக கர்மத்திற்கும், ஸ்வர்க்க ரூப பல முளாது. இவ் வார்த்தை பாஷ்யகாரர் யுக்தியினாலும் பிரமாணங்களாலும் பிரதிபாதநஞ் செய்துள்ளார். ஆதலால், சித்திய, ரைமித்திக கர்மங்களால் உத்தம லோக மடையப்படும். ஜர்மத்தின் தபாவம் பொருந்தாது. சித்திய, ரைமித்திக கர்மங்களின் பலத் தை அங்கீகாரஞ் செய்யாவிடின், அவற்றைப் போதிக்கும் வேதம் சிஷ்பலமாய் விடும்; எதனா லெனின், சித்திய, ரைமித்திக கர் மங்களைச் செய்யாமையினால், பாபம் உண்டாகுமாயின், அவற் றைச் செய்வதனால் பாப முண்டாகாம விருத்தலே அவற்றின் பலனாதல் பொருந்தும். அந்த சித்திய, ரைமித்திக கர்மங்களைச்

செம்பாழமையால் பாபம் உளவாகாது. எதனு லெனின், அவற்றைச் செம்பாழ கிரும்பது அபாவ ரூபமாம்; பாபம் பாவ ரூபமாம். அபாவத்தி னின்று பாவத்தினது உற்பத்தி உண்டாகமாட்டாது. ஆதலால், சத்திய, நைமித்திக கர்மங்களைச் செய்பாமையாற் பாப முண்டாகு மென்று கூறுதல் பொருந்தாது. சத்திய, நைமித்திக கர்மங்களைச் செம்பாழமையாற் பாப முண்டாகு மென்று அங்கொரு செப்பின், அபாவத்தினின்றும் பாவத்தின் உற்பத்தி உண்டாகமாட்டா தென்று (கிதையின்) இரண்டாம் அத்தியாயத்திற் பகவானுள் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அதனோடு விரோதமாகச் சிந்திக்கும். ஆதலால், சத்திய, நைமித்திக கர்மங்களி னபாவத்தால் பாவரூப பாபத்தின் உற்பத்தி பொருந்தாது; இந்த ரீதியினால், சத்திய நைமித்திக கர்மங்கட்குப் பாபத்தின் அதுற்பத்தி யுண்டாகாது. பின்னமோ, சத்திய, நைமித்திக கர்ம மின்றியும் பாபத்தின் அதுற்பத்தி சித்தமா யிருக்கின்றது. ஆதலால், சத்திய, நைமித்திக கர்மத்திற்கு ஸ்வர்க்கரூப பலன் அங்கொரு செப்பின், கர்மம் நிஷ்பலமாய் விடும். நிஷ்பலமாகிய சித்திய, நைமித்திக கர்மங்களைப் போதாக்கும் வேதமும் நிஷ்பலமாகும். ஆதலால், சத்திய நைமித்திக கர்மங்களாலும் ஸ்வர்க்க பலம் உண்டாகாவிடும்.

55. ஜம்மார்த்தத்தின் கர்ம கர்மங்கள் இச்சையி னபாவத்தால் பலனைக் கொடுக்கமாட்டா வென்று முன்னர்க் கூறப்பட்டது.

அவ்வார்த்தையும் பொருந்தாது; ஏனெனின், கர்மரூப பீஜத்தினின்றும் இரண்டங்கு முற்பற்றமாகாநிற்கும். அவற்றுள், ஒன்று வானை; மற்றொன்று அதிர்ஷ்டம். தர்மாதர்மத்திற்கு அதிர்ஷ்ட மென்று பெயர். சுபகர்மத்தாற் சுபவாஸனையும், தர்மரூப அங்குரமு முற்பற்ற மாகின்றன. அசுப கர்மத்தால் அசுப வானையும், அதர்ம ரூப அங்குரமு முற்பற்ற மாகின்றன. சுப வானையால் முன்னர் சுபகர்மத்திற் பிரவிர்த்தியும், தர்மத்தாற் சுக போகமு முண்டாகாநிற்கும்; இவ்வாறே, அசுபவாஸனையால் அசுப கர்மத்திற் பிரவிர்த்தியும், அதர்மத்தால் துக்காநுபவமு முண்டாகின்றன இந்த ரீதியால் வாசனாரூபமும், அதிருஷ்ட ரூபமுமான அங்குரங்கள் கர்மரூபமாகிய பீஜத்தா லுளவாகாநிற்கும். அவற்றுள்,

வாசனா ரூபமாகிய அங்குரமோ உபாபத்தால் நாசமாகாதிற்தும் ; அதிர்ஷ்டரூபமாகிய அங்குரமானது பலத்தி னுற்பத்தி பின்றி ஒருவாற்றானும் நாசமாகாது. இது சாஸ்திரத்தினது சின்னமாம்.

அசுப கர்மத்தினு லுற்பந்நமாகிய அசுபவாசனா முனை சற்சங்க மாதிகளால் நாசமாகாதிற்கும்.

சுபகர்மத்தினு லுற்பந்நமாகிய சுபவாசனை மு(கெட்ட) சங்க முதலியவற்றால் நாசமடைகின்றது.

சாஸ்திரத்தில் எவ்வளவு புருஷார்த்தங் கூறப்பட்டிருக்கின்றதோ அதனால், பிரவிர்த்திக்கு ஹேதுவாகிய வாசனையே நாசமாகாதிற்கும் ; இதனால் புருஷார்த்தமுஞ் சபலமாம். போகத்திற்கு ஹேதுவாகிய அதிருஷ்டம் நாசமடைகின்ற தில்லை; ஆதலால், பலத்தைக் கொடுக்காமல் கர்மம் நிவிர்த்தியாகின்ற தில்லை என்று சாஸ்திரங்களிற் கூறியுள்ளதற்கும் விரோத மில்லை. இந்த ரீதியினால், அஞ்ஞாதிக்குப் பலபோக மின்றிக் கர்மத்தி நிவிர்த்தி பொருந்தாது.

ஞாநிக்கோ போக மின்றியும் கர்மம் நிவிர்த்தியாகின்றது. எதன லெனின், கர்மமும், கர்த்தாவும், பலமும் பரமார்த்தமாக இல்லை;பின்னையோ, அவித்தையினுற் கற்பிதமாயுள்ளன. அவ்வவித்தைக்கு ஞானம் விரோதியாம்; ஆதலின், அவித்தியா கற்பித கர்மமுதலியனவும் ஞானத்தா ஞாசமாகாதிற்கும். எங்ஙனம் ஸ்வப் பனத்தின்க ணித்திரையினால் பிரதிதியாகும் பதார்த்தங்கள் ஜாக் கிரத்தின்க ணித்திரையின் நிவிர்த்தினால் அபாவமாகின்றன, அங்ஙனமே அவித்யாரூப சித்திரையினுற் பிரதிதியாகும் கர்மமும், கர்த்தாவும், பலமும் ஞானதசாரூப ஜாக்ரத்தின்கண் அவித்தையின் நிவிர்த்தினால் அபாவ மாகின்றன ; ஞான மின்றி அபாவமாகா.

இச்சையின் தபாவத்தாற் கர்மத்தினது பலபோக முண்டாகா தெனின், ஈசுவரனது சங்கற்பம் மித்தையாய்விடும் ; எதன லெனின், பலபோக மின்றி அஞ்ஞானியின் கர்மம் நிவிர்த்தியாகாதென்பது ஈசுவரனது சங்கற்பமாம். இச்சையின்றிச் செய்த கர்மத்தின் பலம் உண்டாகா தெனின், ஈசுவரனது சங்கற்பம் மித்தையேயாய்விடும். சத்திய சங்கற்பன் ஈஸ்வரன் என்னும்

வார்த்தை சாந்திரங்கனிற் பிரசித்தமாயுள்ளது. ஆதலால், இச்சைபின் தபாவத்தாற் பூர்வஞ் செய்த காமிய கர்மத்தினது பலமுண்டாகா தென்பது கிருத்தமாம்.

இச்சைபின் தபாவத்தாலேயே காமியகர்மத்தினது பலமுண்டாகா தெனின். அசுப கர்மத்தினது பலன் ஒருவர்க்கு முண்டாக வேண்டிவ தில்லை. எதனு லெனின், அசுப கர்மத்தினது பலமாகிப் துக்கத்தின் ஒருவனுக்கும் இச்சை யுண்டாகின்ற தில்லை.

ஆதலால், ஞான மன்றி கர்மபலத்தின் அபாவ முண்டாகாது.

59. எங்ஙனம் கர்மா நஷ்டான காலத்தில் இச்சா ரகித புருஷனுக்குக் கர்மத்தின் பலம் வேதாந்த மதத்தில் அங்கீகாரஞ் செப்பப்பட வில்லைபோ, அங்ஙனமே கர்மா நஷ்டானத்தி னங்நரமும் புருஷனுடைய இச்சை நிவிர்த்தியாய் விடுமாயின், கர்மத்தின் பல முண்டாகா தென்று பூர்வஞ் சொல்லப்பட்டது.

அவ்வார்த்தையும் வேதாந்த மதத்தை அறியாமற் சொல்லப்பட்டதாம். ஆக்தெதனு லெனின், எவன் பலத்தினது இச்சா சகிதனுக்க் கர்மஞ் செய்தானாக, அல்லது பலத்தினது இச்சா ரகிதனுக்க் கருமஞ் செய்தானாக அவனுக்குக் கர்மத்தின் பலப் போகம் சிச்சயமாக உளதாகாநிற்கும். ஆயினும், இச்சா ரகித கர்மத்தால் அந்தக்கரண சுத்தி உளதாம்; இச்சா சகிதனுய்க் கர்மஞ் செப்கின்றவனுக்குக் கேவலம் போக முளதாம்; அந்தக் கரணசுத்தி உளதாகாது.

இச்சா ரகிதமாய்க் கர்மஞ் செய்வதால் சுத்தார்தக்கரண முளதாகிச் சிரவணத்தால் ஞானம் உண்டாகின்றது; அவனுக்குக் கர்மத்தினது பலம் உளதாகாது.

மற்றும், பாவன் பலத்தினது இச்சா ரகிதமாய்க் கர்மஞ் செய்தும், சிரவணம் இல்லாமையினால் அல்லது யாதானும் அந்நிய சிமித்தத்தால் ஞான முண்டாக வில்லை, அவனுக்கு இச்சா ரகித கர்மத்தினது பலப்போகம் நிவிர்த்தியாகாது.

இது வேதாந்தத்தினது சித்தார்த்தமாம். ஆதலால், ஞான மன்றிக் கர்மத்தினது பலப்போகம் நிவிர்த்தியாகாது.

60. மற்றும், பிராயச்சித்தத்தால் சம்பூர்ண அசுப கர்மங்கள் பாசமாகிநிற்கு மென்று பூர்வஞ் சொல்லப்பட்டது.

அவ்வார்த்தையும் பொருந்தாது. எதனு லெனின், அந்ந கர்மத்தின் அசுப கர்மங்கட்ரு ஒரு ஜர்மத்தின்கண் பிராயச் சித்தம் பொருந்தாது. மற்றும், கலகா ஸ்மாரம், நசுவா நாமோச் சாரண முதலிய சர்வ பாப ஶச காரணங்களாகிய எச்சாதாரணப் பிராயச்சித்தங் கூறியுள, அவையும் நூநத்திற்கே சாதாமாம். ஆதலால், சர்வ பாபங்களி னுச காரணங்களாகக் கூறினர். இத் னால், நூநத்தாலேயே சர்வ பாபங்களும் நசமாகாதிற்கும்.

91. பின்னும், நித்திய நைமித்திகக் கர்மங்கள் செய்வதால் ஶர்த்தக் கிலேசங்கள் உளவாகாநின்றனவோ அவை பூர்வ சஞ்சித நிஷித்த கர்மத்தினது பலமாம். ஆதலால், சஞ்சித நிஷித்தகர்மங் களினது பலன்கள் வேறு உளவாகா வென்று பூர்வஞ் சொல்லப் பட்டது.

அவ்வார்த்தையும் பொருந்தாது. எதனு லெனின், அந்ந பிர காரமாகச் சஞ்சித நிஷித்த கர்மங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றின் பலன்களும் அந்ந பிரகாரமாகத் துக்கங்களாயுள. கேவல கர்மா துஷ்டானத்தினது கிலேசமே அவற்றின் பல மெனல் பொருந் தாது.

92. பின்னும், சம்பூர்ண சஞ்சித காமிய கர்மத்தால் ஓரே சரீர முளதாகாநிற்கு மென்று பூர்வஞ் சொல்லப்பட்டது.

அவ்வார்த்தையும் பொருந்தாது. எதனு லெனின், சஞ்சித காமிய கர்மங் ளந்நதாமம்; ஒரு ஜர்மத்தின்கண் அவற்றின் அதுபவம் பொருந்தாது.

பின்னும், ஒரு புருஷனுக்கு ஒரு காலத்தில் நானா சரீரங்க ளால் எப்போகஞ் சொல்லப்பட்டது அதுவும் சித்த யோகி யன்றி மற்றையோருக்குப் பொருந்தாது. மற்றுஞ், சித்த யோகிக்கும் வேறு சம்பூர்ண சாமர்த்தியங்க ளுளவாமாயினும், ஶூந மின்றி மோக்ஷம் உண்டாகாது. இது வேதத்தினது சித்தார்த்தம்.

இந்த ரீதியினால், காமிய, நிஷித்த கர்மங்களைத் தியாகஞ் செய்து கேவலம் நித்திய, நைமித்திக கர்மங்களை அஞ்ஞாநி செய யின், அவனுக்கு நித்திய நைமித்திக கர்மங்களினது பலன்களை யதுபவித்தற் பொருட்டும், பூர்வம் எச் சபாசுப கர்மங்கள் செய யப்பட்டிள்ளான, அவற்றின் பலன்களை யதுபவித்தற் பொருட்டும், அந்ந ஶரீரம் ஶூநமாகாநிற்கும் மோக்ஷ நாயகாது ஆதலால்,

ஞானவாயுவாயு பந்தத்தி னிவிர்த்தி கிரந்தத்தின் பிரயோஜனம்
பொருத்தும். எங்ஙனம் ஸ்வபந்தத்தின்கண் எந்த மித்தியா பதார்த
தங்கள் பிரதிதி யாகின்றனவோ, அவற்றி னிவிர்த்தி ஜாக்கிர
மின்றி உண்டாகாது. அங்ஙனமே, பந்தமும் மித்தையாகப்
பிரதிதி யாகின்றது. அதனது விவிர்த்தியும் ஞானரூப ஜாக்கிர
மின்றி உண்டாகாது.

93. சம்பந்த மண்டகம்.

கிரந்தத்தின் ஆரம்பம் பொருந்துகின்றது.

இத்தரிதியினால், கிரந்தத்திற்கு அதிகாரி, விஷய, பிரயோ
ஜனங்கள் சம்பவமாம். அதிகாரி முதலியவற்றின் சம்பவத்தால்
சம்பந்தமுஞ் சம்பவிக்கின்றது. இதனால் கிரந்தத்தின் ஆரம்பம்
பொருத்தும்.

தாது தீந தயானரீ
ஒது சந்தக வொள்ளொளி
பாது பாற்கதி யின்மதிக்
காது சிச்சல தாசரோ.

அதபந்த விசேஷ ரூபண மென்னும் நாமமுடைய

இரண்டாந் தரங்கம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ குரவே நம:.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணர்ப்பண மஸ்து.

ஸ்ரீ கணேசாய நம: ஸ்ரீ நடேசாய நம:.

ஸ்ரீ குரவே நம:.

வி ச ர ச ர க ர ம்

ம ன் று ந் த ர ங் க ம்.

விட்ட னைத்தும் விமல பரசுகம்

கிட்ட நல்குங் கிராரூண் மூர்த்தியாஞ்

கிட்டர் போற்றுஞ் சிதம்பர தேசிகன்

மட்ட விழ்மலர்ப் பாதம் வழுத்துவாம்.

குரு சிஷ்ய லக்ஷணம்.

குருபக்தி பலப் பிரகார நிருபணம்.

94. கிரந்தாரம்பத்தின் பிரதிஞ்ஞை.

எப்புருஷன் அதுபந்த சதுஷ்டயசகித கிரந்தத்தை யறிந்து
ஞாந சகித குருவினிடத்தினின்றும் படிப்பானே, அல்லது ஏகாக்
கிர சித்தனாகக் கேட்பானே, அப்புருஷன் மேகூத்தின் மார்க்க
மாகிய ஞாநத்தை அடையாநிற்பன்.

குரு சிஷ்ய சம்வாதமாக அர்த்த நிருபணஞ் செய்வதால்
சுரோதாவிற்குச் சுகமாகப் போதம் உண்டகாநிற்கும். இக் கார
ணத்தால் குரு சிஷ்ய சம்வாதமாகக் கிரந்தம் ஆரம்பிக்கப்படு
கின்றது.

95. குரு லக்ஷணம்.

வேதாத்தியயநஞ் செய்து அதன் அர்த்தத்தை நன்று யறிந்த
வரும், ஜீவப் பிரஹ்மங்களினது எகத்துவ நிச்சயஞ்செய் தறிந்திரு
த்தலால் ஆத்மஞாநத்தின்கண் நிலைத்திருப்பவரும் ஆசாரியராவர்.
எவர் வேதம் படித்தும் ஞாநத்தின்கண் நிஷ்டையிலர், அவராகிரிய
ராகார். யாவர் ஞாநத்தின்கண் நிஷ்டையுளர், வேதம்படித்
திலர், அவரும் தாம் முக்தரேயாயினும் உபதேசஞ் செய்ய யோக்
கியமாகிய ஆசிரியரலர். எதனு லெனின், அவர்க்கு ஜிஞ்ஞாசு
வின் சங்கையை நிவிர்த்திப்பிக்கத்தக்க யுக்தி தோன்றாது; எவன்
சித்தத்தின்கண் சங்கை உண்டாக வில்லை, இவ்வித உத்தம சம்ஸ்
கரத்தைபுடைய ஜிஞ்ஞாசுவுக்கு உபதேசஞ் செய்வதில் சமர்த்
துளதேனும், சகலருக்கும் உபதேசஞ்செய்ய யோக்கிய மில்லை;
ஆதலால், ஆசாரியராகார்.

பின்னையோ, அதித வேதஞ்ஞாய நூரத்தின்கண் நிஷ்டை புடைபவர் யாவர், அவராசாரிய ரெனப்படுவர்.

சிஷ்யர்களது புத்தியின்கண் பாரமாகாநின்ற ஐந்து வகைத் தான பேதங்களை நானாவித யுக்தியால் நிவிர்த்தி செய்வதில் சமத்தராக வேண்டும். ஜீவ ஈஸ்வராது பேதம், ஜீவர்களது பரம்பர பேதம், ஜீவ ஜடங்களது பேதம், ஈச ஜடங்களது பேதம், ஜடஜடங்களினது பேதமாகிய இவ்வைந்து விதங்களான பேதங்கள் கண்டாந் செய்யத்தக்கன. எதனு லெனின், பேதம் பயத்திற்கு ஹேது; ஆதலால், பேதங்களினது நிராகரணம் அவசியம் கர்த்தவ்யமாம்.

பேதத்தின் நிராகரணத்தால், அத்வயமாயும் ராத்மம் சகிதமாயு முள்ள பிரஹ்மத்தை ஆத்மரூபமாகச் சாக்ஷாத் காரம் செய்விக்கவேண்டும்.

சகல சம்சாரத்தையும் மித்யா ரூபமாக உபதேசஞ் செய்விக்கவேண்டும். இத்தன்மைய அற்புதமாகிய உபதேசஞ் செய்தத்தக்கவர் ஆசாரிய ரெனப்படுவர். மற்றும் கேவலந் தான் முண்டாந் செய்துகொண்டு சீடனது சிகையைச் சேதநமாத்நிஷ்டை செய்பவரும், அல்லது வேறே யாதானுமொரு சம்பந்தாயச் சிஷ்யமாத்நிஷ்டைத் தரிக்கும்படி செய்பவரும் ஆசாரிய ரெனப்படார். சம்சாரமாகிய முதலையினின்றும் விடுதலை செய்விக்கும் ஆத்மோபதேசஞ் செய்தத்தக்கவர் யாவர், ஆவரே ஆசாரியராவர் என்று அறிஞர்களார் சொல்லப்படுகின்றது. காவி சம்பந்த வேஷதாரிகள் ஆசாரியராகார்.

96. சிஷ்யனது லக்ஷணம்.

சாஸ்திராதுசாரமாய்க் குரு லக்ஷணங் கூறினேம். எந்தச் சாதல்களார் கிரந்தத்தின்கண் னாதிகார முண்டாமோ, அந்தச் சாதல்கள் மாணுக்கனது லக்ஷணமாம். இதனையிப்பிராயம் இஃதாம்:—எவ்வதிகாரியினது லக்ஷணம் பூர்வம் சொல்லப்பட்டது, அதுவே சிஷ்யனது லக்ஷண மென்று அறிந்து கொள்க.

97. குரு சக்தியின் பல வர்ணனம்.

(இனிக் குருபக்தியினது பலம் வர்ணிக்கப்படுகின்றது).

குருநிவிடத்தில் ஈசவரநிடத்தினும் அதிக பக்தி செய்க! எதனு லெனின், எப்பருஷன் சர்வ சாஸ்திரங்களிலும், நிபுணனும் இவ் அபஹுத் குருநிஷ்டுபதேச மின்றி ஞாந்ததைபடையான்.

பூர்வம் கூறியதனையே திருஷ்டாந்தத்தாற் பிரதிபாதஞ் செய்ப்படுகின்றது:—

வேத ரூப சமுத்திரம் குரு வின்றி லவண சமாநக்ஷாரமா புள்ளது. எங்ஙனம் லவண சமுத்திரத்தின்கணிஞ்ஞது அதன் ஜலத்தைப் பாரம் பண்ணுவனாயின், அவன் கேவலம் லவணத் தினையே அதுபவஞ்செய்து, அதனால், கிலேசத்தை யடையாநிற்பன்; அங்ஙனமே குரு வின்றி எவன் வேதார்த்தத்தை விசாரிப்பன், அவன் பேத ரூபமாகின்ற லவணத்தினையே பதுபவித்து ஜம் மரண ரூபமாகிய கேத (துக்க)த்தை யடையாநிற்பன். இக்காரணத்தால் இராமானுஜர், மத்துவர் முதலிய அநேக புருஷர் வேதார்த்தத்தை விசாரித்தும் குருவாயிலாக(விசாரஞ்)செய்திலர். ஆதலால், பேதத்தின்கண் நிச்சயஞ் செய்து, ஜம், மரணரூப கேதத்தையே யடைந்தனர். முத்தி ரூபமாகிய ஆகந்த மவர்கட்குப் பிராப்தமாக வில்லை. இராமானுஜர் முதலியோரும் தத்தங் குருவினாலேயே வேதத்தினைப் படித்தும் விசாரித்தும் வியாக்கியாநஞ் செய்தனராயினும், எவரிடத் தவர்கள் வேதம் படித்தனரோ அவர் குரு வலர். எதனாலெனின், எவர் ஜீவப் பிரஹ்மங்களின் ஏகத்துவத்தை உபதேசஞ் செய்பவர், அவர் குருவாவர் என்று பூர்வங் குரு லக்ஷணப் பிரசங்கத்திற் புதலப்பட்டிருக்கின்றது. மற்றும் அவர்கட் குபதேசஞ்செய்தவர் ஜீவப்பிரஹ்மங்களின் பேதத்தை உபதேசஞ் செய்பவராயிருந்தனர். ஆதலால், அவர்களிடத்து எக் குருசப்தப் பிரயோகஞ் செய்ப்படுகின்றது, அது அர்ஹத(ஜயின)ர்க்குச் சமாநமாகச் செய்யப்படுகின்றது. (அர்ஹத மென்பது பெளத்த பேதமாம்). எங்ஙனம் அர்ஹதரது சிஷ்யர் அர்ஹதரைக் குருவென்பராயினும், அர்ஹதர் குருபதத்திற்கு விஷயமன்றும். அங்ஙனமே பேதவாதி புருஷர்களின் சிஷ்யரும் தமக்கு உபதேசஞ் செய்பவரைக் குரு வென்றனராயினும் அவர்கள் குருவாகார். ஆதலால், இராமானுஜர் முதலிய பேதவாதிகள், குருவாயிலாக விசாரஞ் செய்ய வில்லை. இக்காரணத்தாற் பேதத்தின்கண்ணே அபிரிவிேசஞ் செய்து ஜம் மரண ரூபக் கிலேசத்தினையே யடைந்தனர்.

அங்ஙனமே, மற்றும்ஞ்சிலர் பூர்வஞ் சொல்லிய லக்ஷணத்தோடு கூடிய குரு வின்றித் தாங்களே வேதத்தின தர்த்தத்தை விசாரஞ்

வி ச ர சாக ர ம்.

செப்தனர், அல்லது பேதவாதி புருஷரிடத்தில் படித்து விசாரித்தனர், அவரும் பேதரூபமாகிய உவர்ப்பினையே யதுபவஞ்செய்து, ஜம், மரணரூபக் கிலேசத்தையே யதுபவிக்கின்றனர்.

மேகரூபப் பரஹ்மவித்தாகிய குருமுக வாயிலாய் எவ் கேட்டு விசாரித்தனர், அவர்க்கு வேதம் அமிர்தத்தினும் அதிக ஆரத்தத்திற்கு ஹேதுவாகாநிற்கும். எங்ஙனம் சமுத்திரத்தின் ஜலம் ஸ்வரூபமாக உவர்ப்பா யுள்ளதும் மேகத்தின் வழியாய் மதுரமாகவும் இருக்கின்றது, அங்ஙனமே வேதத்தி னார்த்தமும் பரஹ்ம ஞாநியாகிய குருவாயிலாய் ஆரத்தத்திற்கு ஹேதுவா யிருக்கின்றது.

95. ஞானியாகிய குருவினின்றும் வேதார்த்தத்தைப்
படித்தவும் கேட்டவும் தகுதியா மெனல்.

குருவினிடத்துப் படித்த வேதத்தி னார்த்தத்தை விசாரித்த லால் முத்திரூப பலம் பிராப்தியாகாநிற்கு மென்று பூர்வஞ் சொல்லப்பட்டது. அதனால் குரு ஞானியாக அல்லது அஞ்ஞாநி யாக இருக்கவேண்டு மென்று விசேஷமாகச் சொல்லப்பட வில்லை. அதனை இப்பொழுது கூறுவாம்:—ஞானமின்றியவர் குருவாகா ரென்று பூர்வம் புகன்றோமாயினும், பூர்வங் கூறிய வார்த்தை யின்பே திருஷ்டார்த்தத்தாற் பிரதிபாதஞ் செய்வாம்:—

மசக முதலிய சர்ம பாத்திரவாயிலாகவேனும், கடவாயிலாக வேனும், கிரகணஞ் செய்த சமுத்திர ஜலம் விலகுகண மதுரத் திற்கு ஹேது வன்றும், அங்ஙனமே அஞ்ஞாநி புருஷன்வாயிலாய்க் கிரகணஞ் செய்த வேதரூப சமுத்திரத்தினது அர்த்தரூப ஜல மும் விலகுகண ஆரத்தத்திற்கு ஹேது வன்றும். ஆதலால், அஞ்ஞாநியாகிய பாடகர் சர்ம பாத்திரத்திற்கும் கடத்திற்கும் சமாதமாவர்.

மற்றும் ஞானி மேகத்திற்குச் சமாதமாம். இவ்வார்த்தை பூர்வம் பிரதிபாதஞ் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது.

ஆதலால் சர்ம பாத்திரத்திற்கும் கடத்திற்கும் சமாதமாகிய அஞ்ஞாநி பாடகரைத் தியாகஞ்செய்து, மேக சமாதமாகிய ஞானியி னிடத்தினின்றும் வேதத்தினது அர்த்தங்களைப் படிக்க; அல்லது

99. பாஷா கிரந்தத்தினாலும் ஞான முண்டா மெனல்.

ஞானவாணித்தில் வேதத்தினைப்படிக்க வென்றமையால் வேதத்தின் கிரவணவாரியாய் ஜீவப் பிரஹ்மங்களினது ஸ்வரூப விசாரணையால் ஞான முளதாகும். அந்நிய சம்ஸ்கிருத கிரந்தங்களினாலும் பாஷா கிரந்தங்களினாலும் ஞானம் உளதாகாது. இதனால் பாஷா கிரந்தத்தினது ஆரம்பம் நிஷ்பலமாகும் என்னும் சங்கை உண்டாயின்,

அதற்குச் சாமாதாரம்:—“பிரஹ்மத்தை யறிந்த புருஷன் பிரஹ்மரூபமாகின்றான்” என்னும் வார்த்தை சுருதியின்கண் பிரசுத்தமாயுள்ளது. ஆதலால், அவனது வாக்கு வேதரூபமாம்; அது பாஷாரூபமாகுக, அல்லது சம்ஸ்கிருத ரூபமாகுக. எவ்விதத் தும் பேதப் பிரமத்தைச் சேதமும் பண்ணுகிற்கும்.

பின்னும் வேதத்தின் வசுத்தாலன்றி ஞானம் உண்டாகாதெனின்,

அது நியம மன்று. எங்ஙனம் ஆயுர்வேதத்திற் சொல்லப்பட்ட ரோகங்களும், அவற்றின் ஸ்தானங்களும், ஔஷதங்களுமாய் இவற்றின் சம்பூர்ண ஞானம் அந்நிய சம்ஸ்கிருத கிரந்தத்தானும் பாஷாபார்ஸி கிரந்தத்தானும் உண்டாகின்றதோ, அங்ஙனமே எல்லோருடைய ஆத்மாவாகிய பிரஹ்மத்தினது ஞானமும், பாஷாதி கிரந்தங்களா லுளதாகாகிற்கும்.

இதனாலேயே சர்வஞ்ஞாகிய ரிஷிகளும், முநிகளும், ஸ்மிருதி புராண இதிகாச கிரந்தங்களில் பிரஹ்மவித்தையின்பிரகரணத்தினைக் கூறியுளார். வேதத்தாலன்றி ஞான முளதாகாதாகின், அச்சம்பூர்ணப் பிரகரணங்களும் நிஷ்பலமாகி விடும். ஆதலால், ஆத்ம ஸ்வரூபத்தினது பிரதிபாதகங்களாகிய வாக்கியங்களால் ஞான முளதாகாகிற்கும். அவ்வாக்கியம் வேதமாகுக, அல்லது அந்நிய பாஷையாகுக. ஆதலாற் பாஷாகிரந்தங்களாலும் ஞான முளதாகும் என்னும் வார்த்தை சித்தமாயிற்று.

100. ஜிஞ்ஞாக பிரஹ்ம ஞானியாகிய ஆசாரியரது

சேவை செய்ய வேண்டு மெனல்.

எந்தப் பிரஹ்மஞானியின் வசும வேதத்திற்குச் சமாமாயுள்ளது, அந்தப் பிரஹ்ம ஞானியாகிய ஆசாரியருக்கு ஸீர்ஸா-ஸேவை செய்க. எதனாலெனின், ஸேவையிடு

ஸெப்பொழுது ஆசாரியர் பிரசந்நமாவர், அப்பொழுது தனது ஸ்வரூபத்தினை யறிக்கின்றான். இங்ஙனம் கூறினமையால் இஃதற் பத்தக்கதாம்:—ஆசாரியரது ஸேவை ஈசுவரனது ஸேவையினு மதிகாம். அஃதெதனு லெனின்,

ஈஸ்வர ஸேவை அதிர்ஷ்ட பலத்திற்கு ஹேதுவாம். ஆசாரிய ரது ஸேவை அதிர்ஷ்ட பலம், திருஷ்டபலமாகிய இரண்டிற்கும் ஹேதுவாம்.

எவ்வஸ்து தர்மாதர்மோற்பத்தி வாயிலாய்ப் பலத்திற்கு ஹேதுவாமோ, அஃது அதிருஷ்ட பலத்திற்கு ஹேது வெனப் படும்.

மற்றும், எவ்வஸ்து தர்மாதர்மங்களி னுற்பத்தி யின்றிச் சா ஸ்நாத் பலத்திற்கு ஹேதுவாமோ, அது திருஷ்டபலத்திற்கு ஹேது வெனப்படும்.

ஈசுவர ஸேவை தர்மோற்பத்தி வாயிலாக அந்தக்கரண சத்தி ரூப பலத்திற்கு ஹேதுவா யுளது. ஆதலால், ஈசுவர சேவை அதிருஷ்ட பலத்திற்கு ஹேதுவாம்.

மற்றும், ஆசாரியரது சேவை தர்மாபேகைநயின்றி அவரது பிரசந்நத்துவத்தா லுபதேசரூப பலத்திற் கேதுவாயுளது; ஆத லால் திருஷ்ட பலத்திற்கு ஹேதுவும், தர்மோற்பத்தி வாயிலாக அந்தக்கரண சத்தி ரூப பலத்திற்கு ஹேதுவுமாம். ஆதலால் அதிருஷ்ட பலத்திற்கும் ஹேதுவாம்.

இத்த ரீதியினால், ஆசாரியரது சேவை ஈசுவர சேவையிடு முத்தமாம். ஆதலால், ஜிஞ்ஞாச சர்வப்பிரகாரத்தாலும் பிரஹ்ம வேத்தாவாகிய ஆசாரியரது சேவை செய்யத்தக்கது.

101. ஆசாரிய சேவையின் கீரமம்.

ஸப்பொழுது குரு பிராப்தமாவரோ அப்பொழுது தண்டி போலச் சாஷ்டாங்கமாகப் பிரணாமஞ் செய்க. பவித்திரமாகி பாசரூப பத்மங்களினது தூளியைச் சிரஸின்மீது தரிக்க. மீண்டு குருவினது சரீரத்தில் வாசஞ் செய்க. அதனால் ஜிஞ்ஞாசை அதி மாக வுளதாகும். பந்தவசத்தை வேண்டில் தது, மநம், தநம், வாக்கு என்பவற்றை அர்ப்பணஞ் செய்க.

102. சரீரார்ப்பணக் கிரமம்.

நதுவினால் விஸ்தாரமாகப் பலவித சேவை செய்க. குருவின தாஞ்ஞையை ஒருபோதுங் கடக்கற்க.

103. மந அர்ப்பணக் கிரமம்.

மநத்தின்கண் ஸ்ரீராமனிடத்திற் போலப் பிரியம் வைக்க. இப் பிரியத்தாற் குரு பிரசந்நமாகாகிற்பர். குருவினிடத்துத் தோஷ திருஷ்டி ஸ்வப்பனத்திலும் வரலாகாது. (அவரை) அரி, ஆர, பிரஹ்ம, கங்கை, ரவி யென்று அறிக. கல்யாணத்தை விரும்பின், குரு மூர்த்தியை யிருதயத்தின்கண் தியாகத்தாற் றரிக்க.

104. தந அர்ப்பணக் கிரமம்.

பத்தினி, புத்திரன், பூமி, பசு, தாசி, தாசன், திரவ்யம், கிரகம், தாந்யம் இவை யாவும் தந மெனப்படும். இவையனைத் தையுந் தியாகஞ் செய்து தியாகியாகிய குருவின் சரணம் புகுவது தந அர்ப்பண மெனப்படும். எதனு லெனின், குரு தியாகியா யிருத்தலின், அங்கீகாரஞ் செய்யார். பின்னையோ, அந்தக் குரு வின் பிராப்தி நிமித்தம் தநத்தைத் தியாகஞ் செய்தனன். உ லால், இவ்வித தியாகமும் குருவிற்கே அர்ப்பண மெனப்படும்.

மற்றும் (குருவானவர்) கிருகஸ்தராகில், அவர்க்கு எல்லாவற் றையும் கொடுத்துவிடல் வேண்டும். இது வேறு வகைத் தந அர்ப்பண மெனப்படும்.

இதற் கிருகஸ்தராயுள்ளார் பிரஹ்ம வித்தைக் காசாரிய ரல் ரென்று சிலர் சங்கை பண்ணுகிற்பர்; அச்சங்கை பொருந்தாது. எதனு லெனின், யாக்குவல்கியர், உத்தாலகர் முதலிய கிருகஸ் தரே பிரஹ்ம வித்தைக்கு ஆசாரிய ரென்று வேதத்தின்கண் வேகுவாய்க் கேட்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆதலால் கிருஹஸ்தரும் ஆசாரியராதல் சம்பவிக்கும்.

105. வாக்கின் அர்ப்பணக் கிரமம்.

குருவினது கத்தடாகிய குணகணங்களைச் சொல்லுக; மற்றும், தொஷக்களை ஒரு காலத்தினுஞ் சொல்லா தொழிக. இது வாக்கின் அர்ப்பணமாம்.

106. சிஷ்யன் குருவின் சம்பந்தத்தில் வியவகாரம்.

புருடன் தனது கல்யாணம் வேண்டின் பூர்வரீதியாகத் ததுவாகியவற்றை அர்ப்பணஞ் செய்து தான் வெகுநகாலங் குருவெங்கு னர்; அத்தானத்தின்கண் அல்லது அவர்சமீபத்தில் வாசஞ் செய்க, தாம் பிச்சையினுற் பிராண தாரணஞ் செய்க.

107. பிஷ்நாங்கம் சிஷ்யனேற்றுவரின், அதனைத் தானே போஜ னஞ் செய்பற்க. பின்னையோ குருவினது சந்நிதியில் வைத்துவிடுக. மற்றும் பிணைப்பைக் குருவினது சந்நிதியில் வைத்துத் தனது போஜனத்திற்குக் குருவினிடத்தினின்றும் கேட்கலாகாது. ஒரு தினத்தில் மீண்டுங் கிராமத்திலும் பிணைக் கேட்கலாகாது. பின்னையோ, குரு கிருபையினுற் கொடுப்பாராகில் போஜனஞ் செய்க. குரு சிஷ்யனது சரத்தையின் பரிகைத் நிமித்தங் கொடாராயின் மறுத்தினத்தினும் வழக்கமாகிய பிணைப்பைக் கிராமத்திலேற்க; ஏற்றுவந்த பிணைப்பை மீண்டுங் குருவின் சந்நிதியில் வைத்து விடுக. தனது கல்யாணத்தைச் சிஷ்யன் வேண்டின் இருதயத்தின் கண் அருவருப்புறலாகாது.

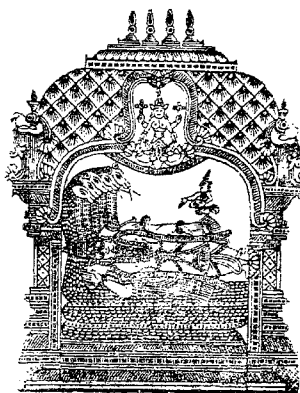
108. இந்த ரீதியாயுள்ள வியவகாரஞ் செய்துவர எப்போது குருவினது அவகாசம் பார்க்கப்பட்டதோ, பிரசந்ந முகத்தோடு குருவானவர் எப்போது தனது சந்முகம் பார்த்தனரோ, அப் போது கைகூப்பிக்கொண்டு குருவின் ஸ்துதி செய்து, வணங் கத்துடன், ஹே பகவன்! நான் கேட்க இச்சியாநிற்கிறேனெ ன்று வின்னப்பஞ் செய்க. அப்பொழுது குரு ஆக்ரமிப்பின் பரந்தஞ் செய்க.

மற்றும், ஒருகால் ஜம்மாந் . . . ன் உத்தம கர்மத்தால், கருணை செய்து சிஷ்யனுக்குத் தது அர்ப்பணத்திசேவையின்றி டே உபதேசஞ் செய்வாராயின், விசத்த அதிகாரிக்குக் கல்யாண மு டாகா தற்கும். என்னு லெனின், குருசேவைக்கு இருவகைப் பல

உள:—ஒன்று, குருவின் பிரசந்தத்தன்மை, மற்றொன்று அந் தக்காணத்தின் சுத்தி; அவ் விரண்டு மவனுக்குச் சித்தமாயுள.

† எம்மனோ வாக்குக் காயத நங்களை
அம்மந் குருவுக் கர்ப்பணஞ் செய்வன்
தம்மிலொன் சகல ரூப மாகுவன்
அம்ம தாது குரவன் சகாயனும்.

குருசிஷ்ய லக்ஷண, குருபத்தி பலப்பிரகார
கிருபண நாம முள்ள
மூன்றாம் தரங்கம் முற்றிற்று.
கிருஷ்ணர்ப்பணமஸ்து.

† எவன் மனோ வாக்குக் காய தநங்களை அர்ப்பணஞ் செய்து
மனை - 3க குருவைச சேவை செய்க
தான சகலவடிவமுமான பிரஹ்மரூபமாய்விடுகின்றான். தாதுவான
வர் எப்போதும் அவனுக்குச் சகாயஞ் செய்கின்றார்.

ஸ்ரீ கணேசாய நம: . ஸ்ரீ குரவே நம: .

ஸ்ரீ நடேசாய நம: .

ச ர ர ச ர க ர ம் .

என்காந் தரங்கம்.

ஆக்கை யின்றி யடிமுடி வ
சாக்கி யோடுறு சாக்கியந் தாமிலா
தூக்க மோன வுலப்பி லொளியினை
வாக்கி னுலெங்ங னேவழுத் தும்வகை.

உத்தமாதிகாரி உபதேச நிருபணம்.

குரு சிஷ்ய சம்வாத ரூபமாகப் புதுமையான ஒருகதையை இப்போது கூறுகின்றேன். இதை முழுக்ஷு ஜனங்கள் நன் குணர்த்து விசாரத்தின்கண் சமர்த்தராவார்கள்.

109. சுபசந்திராஜா, அவருடைய (தத்துவதிருஷ்டி, அதிருஷ்டி, தர்க்கதிருஷ்டி யென்னும்) மூன்று புத்திரர்களது கதை.

சக்கரவர்த்தி சந்தாரத்தில் ஸ்வர்க்க, பாதாள, பூமி முழுதையும் ஆளும் சுபசந்ததி பென்னு மோரசனுக்கு தத்துவ திருஷ்டி யென்றும், அதிருஷ்டி யென்றும், தர்க்கதிருஷ்டியென் றும் பெயருள்ள மூன்று சற்புத்திர ரிருந்தனர் ; அவர் உத்த மன், மத்திமன், கசிஷ்டன் எனப்படுவர். (அரசன்) பாலப்பருவ முழுதையும் வினோதத்தினுற் போக்கியும், காளைப்பருவமடைந்து மன்மதநிலையினும், ஸ்திரீ லோலத்திலும் செலுத்தி எல்லாப் போகங்களையும் அதுபவித்தான்.

110. மூன்று உலகங்களிலுள்ள போகங்களையும் அதுப வித்து, சுபசந்ததி அரசன் தன் புகழ்பொருந்திய புஜ பலத்தினு னிராச்சிய காரியங்களைச் செய்துவந்தான். அப்புத்திரர்களின் பிதா வாஃப அரசனது ஹிருதயத்தின்கண் உற்பத்தி நாசமில்லாத ஆத் மாவே ஆகந்த ரூபம் ; அதற்கந்தியமாகிய வளைத்தும் அசாரம் ; இத்தக் காரணத்தினால் புத்திரர் மூவரையும் மூன்றுலகங்கட்கும்

அரசர்களாக்கி நாம் இவ்விராஜ்ஜியத்தைத் துறந்து ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை அறிவோமென்று இவ்வித விசாரம் உதித்தது. இங்ஙனம் விசாரித்துப் பின் மந்திரிகளால் ஸமர்த்தர்களான தனது புத்திரர்களைச் சமீபத்தில் வரவழைத்து ஏகார்த்தத்தில் வைத்துத் தனக்குண்டாகிய வைராக்கிய வசநங்களைச் சொல்லி நீண்டுஞ் சொல்லுகின்றான்:—உங்கள் மூவரில் ஒருவன் பாதாளத்தையும், ஒருவன் சுவர்க்கத்தையும், மற்றொருவன் அந்தர்யாமியாகிய சிவன் எங்கு எழுந்தருளியுள்ளார், எங்கு மாணமாகவே சிவனதுபதேசங் கேட்டு அனுபாசமாக அவரது லோகத்திற் பிரவேசியா நின்றனரோ, கங்கை எங்கு உத்தரவாகியா யதிகமாய் விளங்காவின்றதோ, அந்தக் காசி பூமி பையுமாக இராஜ்ஜியத்தை விபாகஞ் செய்து அவரவர் தேசத்தைப் பரிபாலனஞ் செய்துவரக் கடவீர்; விபாகஞ் செய்யாவியில் பூமி காரியத்தாற் சகோதரர்க்குக் கிலேச முண்டாகாநிற்கும். நான் இப்போ திவ்விராஜ்ஜிய முழுதும் விடத்தக்கதென் றிருதயத்தின்கண் ணறிந்தனன். எதனா லெனின் சகலமுந் துக்கத்தைக் கொடுக்கத்தக்க அஸாரங்களா யுள்ளன. பாமரர்கள் துக்கங்களாயினும், துக்கங்களை யறுபவிக்கின்றனர்; நான் அறுபவித்த ஜகக்கிலே சங்களுக் களவில்லை. பிரதாநமான தநவந்தனாயினும், (தன்னை) அறியாதவன் தரித்திரனுக்குச் சமாநமாவன். ஆதலால், இதற்கு ஹேதுவை ஹிருதயத்தின்கண் விசாரித்து ஜகதைஸ்வரீயத்தைத் தியாகஞ் செய்து, ஆத்ம ஸுகத்தை யடைவேன்.

111. பிதா கூறிய அருந்த வாக்கியங்களைக் கேட்டு நன்மதியுடைய புத்திரர் மூவரும் ஏகார்த்தத்தில் உட்கார்ந்து அபாரமாகிய விசாரத்தைச் செய்தார்கள்; பின்னர், நன்றாய் நிச்சயித்ததைத் தம்மிற் கூறுகின்றனர். துக்கத்திற்கு மூலமாகிய இவ்விராஜ்ஜியத்தை நமக்குக் கொடுத்து அரசன் தான் பிரஹ்மஸமாநத்தை யடைய எண்ணினான். புத்தியை வருத்தத் தக்கதாயுள்ள துக்க சமுத்திரத்தை எவர் விடுத்தனரோ அவரே மானுடராவர்.

112. மூன்று புத்திரர்களும் கிரகத்தினின்றும் புறப்பட்டுக்

குருவைச் சந்தித்தல்.

ஆதலால், தன திராஜ்ஜிய வியாபாரத்தை அரசனே செய்க; துக்க காரணமாகிய இவ்விராஜ்ஜியபாரத்தை நாம் விட்டொழி

வோமென்று இவ்விதம் விசாரஞ் செய்து, கிருஹத்தினின்றும் சகோதரர் மூவரும் புறப்பட்டு இருதயத்தின்கண் மோகேஷ் சையைத் தரித்துவராய்ச் சந்தருவைத் தேடிச்சென்றனர்; சுப சந்ததியென்னும் பிதாவினது நாமத்தை அர்த்த சகிதமாகக் கண்டனர்; வெகு தேசக்கணிற் சென்று தேடித்தேடி கங்காதிரத்தில் வசந்த ஸ்தாந்தில் இலைகளோடு கூடிய சாலைகளா நெருங்கிய தருக்கையுடைய வனத்தின்கண் ஒரு மஹானுவர் சிந்தித்திரை தரித்தவராய், ஜீவப் பிரஹ்மத்தின் ஏகத்துவ வுபதேசஞ் செய்யுங் குணமுடைபவராய், வடவிறுக்கத்தின்கீழ் பழைய தருள் பிருத்தனர். தோஷங்கித ஏகாக்கிர சித்தத்தையுடைய சிவப் கூட்டங்கள் சூழ்ந்து, அத்தேசிகரது உபதேசத்தை இருதயத்தின்கண் நன்றாய் விசாரஞ் செய்து கொண்டிருந்தனர். நகலாயத்தின்கண் ஸ்கந்தியர்க் குபதேசித்தருளிய பரமேஸ்வர னாய்போல அந்தத் தேசிகரைப் பாவித்து, அவரது சரணாவிர்த்தமாக மடைந்து மடல்காராதிகள் செய்து, மோகேஷ இச்சையை இருதயத்தின்கட் டரித்துச், சிவ்யரீதியதுசாரமாக அதிக குரு சேவையை அம்மூவருஞ் செய்து, ஆறுதிங்கள்(மாசம்) அவ்விடத்திற் றே வாசஞ் செய்திருந்தனர். அச்சேவையினால் ஸ்ரீகுருவானவர் பிரசங்காக் மிருதுவான மொழியினு லவர்களைப் பார்த்து, ஹே புத்திரரே! நீயிர் மூவரும் யாவர்? எவ்விடத்தினின்றும் வந்திருக்கின்றீர்? யாது காரணத்தா லிவ்விடத்தில் வாசஞ் செ ய்கின்றீர்? இவற்றைச் சொல்லுவீராக வென்று கேட்டருளினார் அப்பொழுது தத்துவ திருஷ்டியானவன் சகோதரருடைய அபிப் பிராயத்தை ஹிருதயத்தி லறிந்து, உபயகரங்களையுங் கூப்பிட்டுக் கொண்டு தனதப்பிராய வசந்தத்தை விண்ணப்பஞ் செய்கின்றான்.

113. தத்துவ திருஷ்டியினால் பிரஸ்னை செய்வதற்குக் குருவின் ஆளுகையைக் கேட்டவன், குரு ஆளுகை கொடுத்தவன்.

ஹே பகவன்! யாங்கள் மூவருஞ் சகோதரர்கள்; சுப சந்தியினது சந்தரங்கள். அநேக அபிப்பிராயங்களை யறிய இயலாததின்கண் இச்சித் திருக்கின்றோம். யாங்கள் தீரநாயுடையவராயும், அறியாமையுடையோராயு மிருக்கின்றோம். தாங்களாகியும், கற்பக விறுக்கமும்போன் திருக்கின்றீர்கள். யாங்கள் அதிதுக்காதீர்களா யிருக்கின்றோம். தேவரீரது ஆளுகையினால், கேட்கச் சமர்த்தராவோம்.

குரு கூறுகின்றார்.

சிஷ்யர்களே ! நமது வார்த்தையைக் கேட்பீர்களாக. எங்கள் கேட்பீர்களோ, அதனைச் சொல்லுகின்றேன் ; இருதயத்தின்கண் சந்தோஷத்தை யடைபவர்கள் ; சம்சய பொன்று மிருக்கமாட்டாது.

114. தத்துவ திருஷ்டியின் மோக்ஷ இச்சையைக் குறிப்பிக்கும் விண்ணப்பம்.

(இங்ஙன மருளிய) குருவின் தயாளுத்துவத்தை யறிந்து தமது காரியஞ் சித்தியாகு மென் றெண்ணி யிருதயத்தின்கண் சந்தோஷ மெய்தினர். பின் பவர்களுள் தத்துவதிருஷ்டி குருவைப்பார்த்து வினையத்துடன் கூறுகின்றான்.

தத்துவதிருஷ்டி கூறுகின்றான்.

ஏ பகவன் ! தேவரீர் கிருபாநிதாநர் ; சதாசிவனுக்குச் சமாநாயுள்ள சர்வஞ்ஞர் ; யாங்கள் அஞ்ஞாந மதியுடைபவர்களாய் ஒன்று மறியாது ஜந்ம மரண முதலிய துக்கரூப சம்சாரத்திற்கு அஞ்சியுளோம். அத னிவிர்த்தி யுபாயமும், பரமாநந்தப் பிராப்தி யுபாயமும் அருளுவீர். ஹே குருவே ! கர்மோபாசனைகளை யறுஷ்டித்து மவைகளால் நாங்க ளிச்சித்த பலப் பிராப்தி உண்டாக வில்லை. அதற்கு மாறாகவே அவற்றால் சம்சாரம் விர்த்தியாயிற்று. ஆதலால் எதனால் யாங்கள் கிருதார்த்தராவோம் அவ் வித வேறு உபாயத்தைக் காட்டியருளக் கடவீர் (என்று தத்துவ திருஷ்டி விண்ணப்பஞ் செய்தனன்.)

115. குருவின் உத்தரம். (மோக்ஷ விச்சை பிராந்தி ஜந்ரிய மென்பதனோடு மகாவாக்கியத்தின் உபதேசம்.)

துக்கத்தின் நிவிர்த்தியையும் பரமாநந்தத்தின் பிராப்தியையும் மோக்ஷ மென்பர். அதன இச்சை சிஷ்யன திருதயத்தி லிருப்பதைப் பார்த்து, அதற்குச் சாதநமாகிய வேதோக்த ஞாநத்தைக் (குரு) சொல்லத் தொடங்கினர்.

ஞாநத்தின் சொரூபம் அநேக சாஸ்திரங்களில் பிந்நம் பிந்நமாக வுருணிக்கப்பட்டு ளெவாயினும், ஜீவப் பிரஹ்மங்களினது விர்த்திக்கும் ஞாநமே வேதத்தின்கண் மோக்ஷ சாதநமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ஆதலா லதனையே உபதேசிக்கின்றார்.

அவ்விஷயேச்சையினால் புத்தி சஞ்சலமா யிருக்கும். அச் சஞ்சல புத்தியின்கண் ஆத்ம சொரூபாரந்தத்தின் பிரதிவீடப் பத் தோன்றாது.

எவ்விஷயத்தின் திச்சை யுண்டாயிற்றோ அவ்விஷயம் அவ னுக்குப் பிராப்தமாயின் அப்போது அப்புருடனது புத்தி கூண மாத் திரம் ஸ்திரமாகி அந்தர்முக விர்த்தியுண்டாகின்றது. அவ் வந்தர்முக விருத்தியில் ஆத்ம சொரூபாரந்தத்தின் பிரதிவீடப் பத் தோன்றாநிற்கும்.

அவ்வாத்ம சொரூபாரந்தத்தின் பிரதிவீடப்பத்தை யது பவஞ் செய்யும் புருஷனுக்கு “ எனக்கு விஷயத்தால் ஆரந்த முண்டாயிற்று ” என்று பிரார்த்தி யுண்டாகின்றது. ஆனால் விஷ யத்தி லாரந்த மில்லை.

ஒருகால் விஷயத்தின்கண் ஆரந்த முளதாமாயின், ஒரு விஷயத்தாற் றிருப்தியடைந்துள்ள புருஷனுக்கு மற் றோரு விஷ யேச்சை உண்டாகுங்காலத்தும் முன் விஷயத்தால் ஆரந்த முண் டாதல் வேண்டும். அங்ஙனம் உண்டாவ தில்லை. எம்முடைய ரீதியினால், சொரூபாரந்தத்தின் பாரம் பொருந்தாது. எதன லெனின், இரண்டாவது விஷயேச்சையினால் புத்தி சஞ்சலமா யுளது. அதன்கண் பிரதிவீடபம் பொருந்தாது.

அன்றியும், விஷயத்திலேயே ஆரந்த மிருக்குமாயின், ஒரு புருஷனது பிரிய புத்திரன், அல்லது வேறே ஒரு அத்தியந்த கிரேகிதன் நிமித்த மின்றி வெகுகாலத்திற்குப் பின்னர்க் கிடைக் கப் பெறுவானாயின், அப்பொழுது அவனைப் பார்த்தமாத் திரத்தி னாலேயே முன் எவ்வாரந்தம் உண்டாகிறது அவ்வாரந்தம் பின் எப்பொழுது முண்டாகின்ற தில்லை. அஃதெப்பொழுதுமே உண்டாகவேண்டும். எதன லெனின், ஆரந்தத்திற் கேதுவாகிய புருஷன் அவன் சமீபத்தி லுளன். எம்முடைய ரீதியினால், முத லிற்றான் ஆரந்தம் பொருந்தும்; சதா சம்பவிக்காது. எதன லெ னின், ஒருமுறை இஷ்டனைப் பார்த்து விர்த்தி ஸ்திதமாகின்றது. மீண்டும் விருத்தி வேறு பதார்த்தங்களிற் செல்லுகின்றமையின் சஞ்சலமா யிருக்கின்றது. ஆதலால், பதார்த்தத்தி னிடத்தில் ஆரந்த மில்லை.

அன்றியும், விஷயத்தின்க ணாரந்த முண்டாயின், சமாதி காலத்தில் எந்த யோகாரந்தம் பாரமமாகாநின்றதோ, அஃது உண்

டாக வேண்டுவ தில்லை. எதனாலெனின், சமாதியில் ஒரு விஷய சம்பந்தமு மில்லை.

அன்றியும், விஷயத்தின்கண்ணேயே ஆரந்த முண்டாகுமா யின், சுழுத்தியின்கண் ஆரந்த பார முண்டாக வேண்டுவ தில்லை. எதனாலெனின், சுழுத்தியின்கண் னு மொரு விஷய சம்பந்தமு மில்லை. ஆதலால், விஷயத்தின்க ணாரந்த மில்லை. பின்னையோ, ஆத்ம சொரூபாரந்தம் சகலத்திலும் பாரமாகாநின்றது. இதனா றால் ஆத்ம சொரூபாரந்தத்தைக் கொண்டே சகலமு மாநந்த முடையனவாயுள் வென்று வேதத்தின்கண் கூறப்பட்டுளது.

ஹே சிஷ்ய ! ஆத்மா ஆரந்தசொரூபம். விஷய சம்பந்தத் தால் அவ்வாத்மாரந்தம் வெளிப்படுகின்ற தென்று உனக்கு யாங் கூறினேன். இது சமாத ரகிதமான சித்தாந்தமாம். இதன்கண் சங்கை புண்டாயின், அதனை மனத்தில் வைக்காமல் என்னிட யுத் தீர்க்கேன்; அதற்கு யான் உத்தரங் கூறுகின்றேன்.

118. பிரம்மம்:—ஞாநிக்கு விஷயத்தின் இச்சையும், அதன் சம்பந்தத்தால் முன் கிரமப்படி சுகத்தின் விளக்கமும் உண்டாகின்றதா ? இல்லையா ?
தத்துவ திருஷ்டி சொல்லுகின்றார்.

பகவானே ! தாங்கள் முன் விஷய சம்பந்தத்தால் ஆத்மா ரந்த பாரத்தின் ரீதியைச் சொன்னீர்கள்; அஃதென்னாநி புற ஷ்ணுக்குக் கூறினீர்கள் ; ஞாநிக்குச் சொல்ல வில்லை. எதனாலெ னின், ஆத்மாவின் விமுக புத்தி எவனுக்குண்டோ, அவனுடைய பெயரைத் தாங்கள் சொன்னீர்கள். அவ்வாத்மாவின் விமுக புத்தி யும் அஞ்ஞானிக் குளது; ஞாநிக் கில்லை. இதனால், ஞாநிக்கு விஷ யைச்செய்யும் அதன் சம்பந்தத்தால் பூர்வ ரீதியாகச் சுக பாரமு உண்டாகின்றதா ? இல்லையா ? வென்று தேவரீர் அருள வேண்டும்

119. உத்தரம்:—இரண்டேவித ஆத்ம விமுகர் உளர்; விஷயாநந்த சொரூபாநந்தத்தினும் வேறன்று.

குரு கூறுகின்றார்.

சிஷ்யனே ! நீ சித்தத்தையுஞ் சுரோத்திரத்தையுஞ் சாவத் தஞ் செய்து கேட்பாயாக.

பூர்வம் நாம் எந்த ஆத்மவிமுககளைக் கூறினோமோ, அவன் அஞ்ஞாகியே யாகான்; பின்னையோ, ஞானவானது புத்தியும் எப்பொழுது வியவகாரத்தில் வருமோ, அப்பொழுது அவன் தத்துவத்தை மறந்து விடுவன். அக்காலத்தில் ஞானவானும் ஆத்மவிமுககளை யாவன். ஞானியினது புத்தி சதா ஆத்மாகாரமாகவே யிருக்குமாயின் (அவனுக்கு) போஜனாதி வியவகார முண்டாகாது. ஆதலால் ஆத்ம விமுக புத்தி இருவருக்கும் பொருந்தும்.

அஞ்ஞானியினது புத்தி சதா ஆத்ம விமுகமாம்; ஞானியின் புத்தி ஆத்மா விமுகமாகும்போது விஷயேச்சையும் விஷய சம்பந்தத்தால் ஆத்ம சொரூபநந்த பாரமும் அஞ்ஞானிக்குப் போன்று ஞானிக்குமாம். ஆயினும், இவ்வளவு பேத முண்டு:—

விஷய சம்பந்தத்தால் எந்த ஆநந்த பார முண்டாகின்றது அதனை ஞானி இவ்வாறந்த மெனது சொரூபத்தினும் அந்நியமல்ல; பின்னையோ, எனதாபாசமே யென் றறியாநிற்பன். இதனால் ஞானிக்கு விஷய போகத்திலுஞ் சமாதியே யாம்.

அஞ்ஞானி தன் சொரூபமே ஆநந்தமென் றறிய வில்லை.

இருவருடைய சொரூபமும் ஆநந்தமாம். விஷயத்தாற் சேவலம் அஞ்ஞானிக்குப் பிராந்தி யுண்டாகின்றது.

120. ஜந்மாதி துக்கம் எதற்கண் உளது ?

சிஷ்யன் கேட்கின்றான்.

ஏ பகவன் ! “பரமாதந்த சொரூபமாக நீ யிருக்கின்றாயென்று தேவரீ ரருளியதை நன்குணர்ந்தேன். பின்னும் “ஜந்ம மரண முதலிய சம்சாரரூப துக்கமானது உன்னிடத்தி லில்லை. ஆதலால் அதனது நிவிர்த்தி கூடா” தென்று தேவரீ ரருளினீர். இதன்கண் எனக்குச் சங்கை யுண்டாகின்றது. ஜந்மமாதிய துக்கமென்னிடத்தில் இல்லையாயின், மற்றெதனிடத்தில் சம்சாரமுளது ? எதனிடத்தில் சம்சார துக்கத்தை யறிந்து என்னிடத்தங்கிகரியேனோ, என்னினும் பிந்நமாகிய அவ்வாசிரயத்தைக் காட்டி யருளக் கடவீர்.

121. ஜந்மாதி துக்கம் ஓரிடத்து மில்லை யெனல்.

ஸ்ரீ குரு கூறுகின்றார்.

! எதனது லுன்னுடைய சங்கை யாமோ அவனது நமது வாககியத்தைக் கேட்பாயாக. ஜகததன் அததயந்த நிவிர்த்தி என்னிடத்தி லில்லை; மற்றொன்றி னிடத்திலு மில்லை.

122. பிராரம்:—துக்கம் ஓரிடத்திலு மில்லை யெனின்
பிரத்தியக்ஷமாக ஏன் தோன்றுகின்றது.

தத்துவ திருஷ்டி கூறுகின்றன்.

ஹே பகவன் ! ஜம் மரணாதி சம்சார துக்க மென்னிடத்
தும், அங்ஙனமே மற்ருென்றி னிடத்து மில்லையாயின், எங்
பிரத்தியக்ஷப் பிரதிதி உண்டாகின்றது ? எந்த வஸ்து இங்கு
பொது வந்தியா புத்திர ககராவிர்தங்கள் போலப் பிரதிதி
யாகின்றதில்லை. இந்தச் சம்சாரமும்மில்லை யாயின், பிரதிதியா
வென்றிவ தில்லை. ஜம் மரண சம்சாரம் பிரதிதி யாகின்றது.
ஆதலால் ஜம் முதலிய சம்சாரரூப துக்க மில்லை யென்று கூறு
வது பொருத்தாது.

123. உத்தரம்:—ஆத்மாவை யறியாததனால் தோற்றுகின்றது.

ரஜ்ஜு சர்ப்பத்தின் திருஷ்டாந்தம்.

ஸ்ரீகுரு கூறுகின்றார்.

ஜம் முதலிய ஜகத்துப் பரமார்த்தமாக வில்லையாயினும்,
ஆத்மாவின்ப் பிரஹ்ம சொரூபமாக அறியாமையினால் மித்தையா
கப் பிரதிதிபாகாகிற்கின்றது. எங்ஙனம் ஸ்வப்பன பதார்த்தம்,
ஆகாபத்தின்க ஸ்வித்தவம், இரஜ்ஜு-வின்கண் சர்ப்பம் பரமார
்த்தமாக வின்றி மித்தையாக எங்ஙனம் பிரதிதி யாகின்றனவே,
அங்ஙனமே ஜம்மாத்வி ஜகத்துப் பரமார்த்தமாக இல்லை; மித்தையா
கப் பிரதிதி பாகாகின்றது.

124. ரஜ்ஜு-வில் சர்ப்பம் எங்ஙனம் தோற்றுகின்ற தெனல்.

தத்துவ திருஷ்டி கூறுகின்றன்.

எங்ஙனம் இரஜ்ஜு-வின்கண் சர்ப்பம் மித்தையாம், அங்ங
னமே ஆத்மாவின்கண் சம்சாரதுக்கம் மித்தையென் றருளிச் செ
ந்திர். ஆண்டு திருஷ்டாந்தத்தின் ஞானமின்றித் தார்ஷ்டாந்தத்தின்
ஞான முதியாதலால், இரஜ்ஜு-வின்கண் சர்ப்ப மெங்ஙனம் தோ
ற்றுகின்றது ? என்பது திருஷ்டாந்தத்திற் பிரஸங்கமாக.

125. புகன்ற கேள்வியின் அபிப்பிராயம்.

யான்டு இரஜ்ஜு-வின்கண் சர்ப்பம், இப்பியின்கண் வெள்ள
முதலிய பிராந்தி யுண்டாகின்றதோ, ஆண்டு நான்கு மதங்களைச்
செட்டினோன். சூர்யவாதி அசத்தகியாதி யென்பர்; க்ஷிணிக வி
ஞானவாதி ஆத்மக்கியாதி யென்பர்; நியாய வைசேஷிக மதத்திற்
அந்நியதாத் கியாதி யென்பர், சாங்கியர் பிரபாகரர் அக்கியாத்
யென்பர்.

126. அசத்தியாதி.

ஆண்டு சூர்யவாதியின தபிப்பிராய மிதுவாம்:—இரஜ்ஜு ஷின்கண் சர்ப்பம் அத்தியந்தம் அசத்தாம். அங்ஙனமே, அந்ரிய தேசத்தினு மத்தியந்தம் அசத்தாம். இப்படி அத்தியந்தம் அசத்தாகிய சர்ப்பம் இரஜ்ஜுனின்கண் பிரதீதி யாகின்றது. இதனை அசத் கியாதி யென்பர். அத்தியந்தம் அசத் சர்ப்பத்தின் கியாதி யென்பது பாநமும், சொல்லுதலுமாம்.

127. ஆத்மக் கியாதி.

விஞ்ஞாநவாதியின் அபிப்பிராய மிதுவாம்:—பழுவையி னிடத்திலும், அங்ஙனமே அந்ரிய தேசத்திலும், புத்திக்கு வெளியே ஓரிடத்துஞ் சர்ப்ப மிருக்க வில்லை. சகல பதார்த்தங்களும் புத்திக்குப் பிந்நமாக வில்லை. பின்னையோ, சகல பதார்த்தங்களினது ஆகாரத்தைப் புத்தியே தரிக்கின்றது. அப்புத்தி கூணிக விஞ்ஞாந ரூபமாம். கூணந்தோறும் நாசத்தையும் உற்பத்தியையு மடையும் விஞ்ஞாநம் சர்ப்பரூபமாகப் பிரதீதியாகாநிற்கின்றது. இதனை ஆத்மக் கியாதி என்பர். ஆத்மா வென்பது கூணிக விஞ்ஞாநரூப புத்தியாம். அதனது சர்ப்ப ரூபமாக, கியாதி யென்பது பாநமும், சொல்லுதலுமாம்.

128. அந்ரியதாக் கியாதி.

நியாய வைசேஷிகரது அபிப்பிராய மிதுவாம்:—புற்று முதலிய ஸ்தாநங்களில் எதார்த்த சர்ப்ப முளது; அது நேத்திரத்தால் பார்க்கப்படுகின்றது. நேத்திரத்தின்கண் தோஷ முளது; அதனது வலியினால் எதிரே சமீபத்திற் பிரதீதியாகின்றது. எதார்த்த சர்ப்பத்திற்கும் நேத்திரத்திற்கும் மத்தியில் பித்தி சுவர் முதலிய அந்தராயங்களுளவாயினும், தோஷ சகித நேத்திரத்தால் அந்தராய சகித சர்ப்பமுங் காணப்படுகின்றது.

இதன்கண் சிலர் இங்ஙனஞ் சங்கை செய்யில்:—தோஷத்தாற் சாமர்த்தியங் குறையாநிற்கும், விர்த்தியாகாது. எங்ஙனம் ஜாட ராக்கினியின்கண் பாசந சாமர்த்தியம் வாத பித்த கப தோஷத்தாற் குறையாநின்றது, அங்ஙனமே நேத்திரத்தின்கண்ணும் திமிராதி தோஷத்தாற் சாமர்த்தியங் குறைய வேண்டும் தோஷ சகித நேத்திரத்தாற் புற்று முதலிய ஸ்தானங்களிலுள்ள சர்ப்பத்

தின் ஞாந முண்டாகின்ற தென்று கூறப்பட்டது. ஆண்டு சுத்த ரேத்திரத்தால் அந்நிய விடத்திலுள்ள பதார்த்தத்தின் பிரத்தி பக்ஷ ஞாந முண்டாகாது; தோஷ சகித (ரேத்திர)த்தா லுண்டி கின்றது. இதனால் “தோஷத்தால் ரேத்திரத்தின் சாமர்த்தியம் அதிகமாகின்றது” என்று ஒப்புவதி லொருதிருஷ்டாந்தமு மில்லை.

அச்சங்கை பொருந்தாது. எதனு லெனின், ஒருவனுக்கும் பித்த தோஷத்தா லிவ்வித ரோக முண்டாகின்றது. நான்கு பங்கு அதிகமாகப் போஜனஞ் செய்தாலுந் திருப்தி யுண்டாகிற தில்லை. எங்ஙனம் பித்த தோஷத்தாற் ஜடராக்கினியின்கண் ஜீரணிக்குஞ் சாமர்த்தியம் விர்த்தியாகின்றதோ, அங்ஙனமே ரேத்திரத்தின் கண்ணும் திமிராத தோஷத்தால் அந்நியதேசத்தின்கண்ணுள்ள சர்ப்பத்தினைப் பிரத்திபக்ஷஞ் செய்யும் சாமர்த்தியம் விர்த்தி யாகும்.

இந்த ரிதியாகப் புற்று முதலிய தேசங்களிலுள்ள சர்ப்பத் தினது. அந்நிபதா வென்பது வேறு பிரகாரமாக எதிரே பழுதை பின்கண், கியாதி பென்பது, பாநமும் சொல்லுதலும் ஆம்; அது அந்நிபதாக்கியாதி பெனப்படும்.

129. பின்னுஞ் சிந்தாமணி காராது மத மிதுவாம்:—(சுக்க ரேத்திரத்தாற் புற்றின்கண் ஸ்தித சர்ப்பத்தினது ஞாந முண்டாயின், மத்தியிலுள்ள ஏனைய பதார்த்தங்களின் ஞாநமு முண்டாதல் வேண்டும். ஆதலால், வேறு தேசத்திலுள்ள வஸ்து வினது ஞாநம் ரேத்திரத்தா லுளதாகாது. பின்னையோ, தோஷ சகித ரேத்திரத்தால் பழுதை தனது சிச ரூபமாகப் பாநமாகாது; சர்ப்ப ரூபமாகப்பாநமாகாநிற்கும் இதனால் பழுதையே அந்நியதா (வேறு பிரகார) சர்ப்ப ரூபமாக, கியாதி, பாநமும், சொல்லுதலும் ஆம்; அது அந்நிபதாக்கியாதி பெனப்படும்.

130. அக்கியாதியும் முற்கூறிய மூன்று கியாதிகளின் கண்டநமும்.

அக்கியாதி வாதியினுடைய அபிப்பிராய மிதுவாம்:—அசத் தினது பிரத்தி புள்ளதாமாயின், வந்தியாபுத்திர சச சிருங்கத்தி னது பிரத்தியாக வேண்டும். ஆதலால், அசத் கியாதி அசங்கத்

கூணிக விஞ்ஞாந்தின தாகாரமே சர்ப்பாதி கனாமாயின், கூண மாத்திரத்தால் அதிக காலமுள்ள பிரதிதி ஆக வெண்டு வ தில்லை. ஆதலால், ஆதமக் கியாதி அசங்கதமாம்.

அர்யதாக்கியாதியின் பிரதம ரீதியோ, சந்தாமணி மதத் தால் துஷிதபாகவே யுளது. அங்ஙனமே சந்தாமணியினது ரீதியாலும் அர்யதாக்கியாதி மதம் அசங்கதமாம். எதனுலெனின், ஞேய வதுசாரமாக ஞாந முளதாகாநிற்கும். “ஞேயம் இரஜ்ஜு, ஞாநம் சர்ப்பம்” என்று கூறுதல் அத்தியந்த விருத்தமாம். ஆத லால், இந்த ரீதி ஒப்ப யோக்கியமாம்;—யாண்டு இரஜ்ஜுவின கண் சர்ப்பப் பிராந்தியுளதோ, ஆண்டு இரஜ்ஜுவோடு நேத்திரத் திற்குத் தனது விருத்தி வாயிலாகச் சம்பந்தமாகி, இரஜ்ஜுவி னது இதம் ரூபமாக சாமான்ய ஞாந முளதாகின்றது, சர்ப்பத்தின் ஸ்மிருதியு முண்டாகின்றது. “இது சர்ப்ப” மென்பதில் இரண்டு ஞாந முள. “இது” வென்னும் அம்சமோ, இரஜ்ஜுவினது சாமாந் யப்பிரத்தியக்ஷ ஞாநமாம்; “சர்ப்ப”மென்பது சர்ப்பத்தினது ஸ்மி ருதி ரூப ஞாநமாம்.

இந்த ரீதியினால் “இது சர்ப்பம்” என்னு மிடத்தில் இரண்டு ஞாநமுள; ஆயினும், பயதோஷம் பிரமாதாவின் கண்ணும், திமிர தோஷம் பிரமாணத்தின் கண்ணும் உள. அவற்றின் பலத்தால் எனக்கு இரண்டு ஞாந முண்டாயின வென்று புருஷனுக்கு இங்ங னம் விவேக முண்டாகின்றதில்லை. “இது” வெனு மம்சமாகிய இரஜ்ஜுவினது சாமான்ய ஞாநம் யதார்த்தமாம்; பூர்வங் கண்ட சர்ப்பத்தினது ஸ்மிருதி ஞாநமும் யாதார்த்தமே யாமாயினும், எனக்கு இரண்டு ஞாநந் தோன்றின. இவற்றுள் இரஜ்ஜுவி னது சாமான்யப் பிரத்தியக்ஷ ஞாநம் ஒன்று, சர்ப்பத்தினது ஸ்மி ருதி ஞாநம் ஒன்று என்னும் விவேக முண்டாவ தில்லை. அவ்வி ரண்டு ஞாநத்தின் அவிவேகத்தையே சாங்கிய பிரபாகர மதத்திற் பிராந்தி யென்றனர். இந்த ரீதி சகல பிராந்தி ஸ்தலங்களினு மறி யத்தக்கதாம்.

இந்த ரீதியாக இரஜ்ஜுவாதிகளில் சர்ப்பாதிப் பிராந்தி யாண்டு உளதாமோ, ஆண்டு நான்கு மதங்களைக்கேட்டிருக்கிறேன். அவற்றுள் சிறந்துள்ள மதத்தை யருள்க. அதனையே நான் அங்கீ கரிக்கின்றேன் என்பது சிஷ்யனது பிரஸ்நமாம். -

124 - 130 திவள்ள பிரஸுத்தின் உத்தரம்.

131. அக்யாதி மத கண்டனம்.

குரு கூறுகின்றார்.

சுஷ்பனே! அந்ரான்கு கியாதியினும் வேறுகப் பிராந்தி
ஸ்தலத்தில் அந்ரவசகேயக் கியாதியினை ஐந்தாவதாக அறி. அசுத்
கியாதி, ஆத்பக்கியாதி, அந்ரபதாக்கியாதி, அக்கியாதியாகிய இந்
ரான்கு மதமும் யுத்தி ஸ்ரீமாம்.

எவ்வளம் உத்தரோத்தர மத நிருபணத்தில் மூன்று மதங்
கள் அசங்கத மென்று கூறப்பட்டதோ, அங்ஙனமே அக்கியாதி
மதமும் அசங்கதமாம்; எதனு லெனின், “இது சர்ப்ப மென்னு
ஞாதத்தில் பிரதமம் ‘இது’ வெனு மம்சம் இரஜ்ஜுவினது சாயா
ப்ட ஞாய் பிரத்தியக்ஷமாம். ‘சர்ப்ப’ மென்னு மம்சம் பூர்வந்
கண்ட சர்ப்பத்தினது ஸ்மரண ஞாயமாம்” என்னுமித்தக்கியாதி
வாதியினது மதமாம். ஆண்டுப் பூர்வந்கண்ட சர்ப்பத்தினது
ஸ்மரணத்தினையே யங்கீகரித்து ஸந்முக இரஜ்ஜு தேசத்தில்
சர்ப்பஞாதத்தினை யங்கீகரியாவிடின், ஸந்முக இரஜ்ஜுவினின்
மும் பருஷனுக்குப்பயமுண்டாகி அவன் திரும்பி யோடாநின்ற
னன். அப்பயமும் ஒடுதலும் உளவாக வேண்டுவ தில்லை. ஆதலால்
ஸந்முக இரஜ்ஜு தேசத்திலேயே சர்ப்பத்தினது பிரதீதி யுள்
காகா நிற்கின்றது. பூர்வந்கண்ட சர்ப்பத்தினது ஸ்மிருதி யல்ல.

132. அன்றியும், இரஜ்ஜுவினது விசேஷ ரூப யதார்த்த
ஞாய முண்டானதன் பின்னர் எனக் கிரஜ்ஜுவின்கண் சர்ப்பப்
பிரதீதி மித்தையா யுளதாயிற்றென் றிங்ஙனம் பாதமுண்டாகின்
றது. இந்தப் பாதத்தாலும் இரஜ்ஜுவின்கண் சர்ப்பப் பிரதீதி
யுளதாகின்றது. பூர்வந்கண்ட சர்ப்பத்தினது ஸ்மிருதி யல்ல;
“இது சர்ப்ப” மென்னு மிடத்தில் ஞாயம் ஒன்றே பிரதீதியாகின்
றது; இரண்டு பிரதீதியாகின்ற தில்லை. ஏககாலத்தில் அந்நக்கா
ணத்தினின்றும் ஸ்மிருதிரூபம் பிரத்தியக்ஷரூப மென்னும்
இரண்டு ஞாயம் உண்டாகவு மில்லை.

ஆதலால், அக்கியாதி மதமும் அத்தியந்தம் அசங்கதமாம்.
இந்ரான்கு மதங்களின் பிரதிபாதமும், கண்டரமும், விவரணம்,
ஸ்வராஜ்யசித்தியாதிய கிரந்தங்களில் விஸ்தாரமாக எழுதப்பட்
பெற்றன. பிரதிபாத கண்டரங்களின் யுத்தி கடினமா யுள்ளன.

ஆதலால், சுருக்கமாக ஜிஜ்ஞாஸுக்கு அந்த ரீதி யறிவிக்கப்பட்டது. விஸ்தாரமாக நாம் எழுத வில்லை.

133. அநிர்வசநீயக் கியாதியின் (சித்தாந்தத்திலுள்ள) தன்மை.

சுந்தார்த்தத்தில் அநிர்வசநீயக் கியாதி உளது. அதனது ரீதி இதுவாம்:—அந்தக்கரணத்தினது விருத்தி நேத்திராதி வாயி லாய் வெளிப்பட்டு விஷயத்தினது சமாநாகாரத்தை யடையாதிற் கின்றது. அதனால் விஷயத்தினது தாவரண பங்கமாக அதனது பிர தீதியாகின்றது. ஆண்டுப் பிரகாசமுள் சகாயமாகாநின்றது. பிர காச மின்றிப் பதார்த்தத்தினது பிரதீதி யாகமாட்டாது. எங்கே இரஜ்ஜுவின்னகண் சர்ப்பப் பிரம முளதாகின்றதோ, அங்கே அந் தக்கரணத்தினது விருத்தி நேத்திராதி வாயிலாக வெளிப்பட்டும், இரஜ்ஜுவோடு அதன் சம்பந்தமுமாம்; ஆயினும், திமிராதி தோ ஷப் பிரதிபந்தத்தால் விருத்தியினது சொரூபம் இரஜ்ஜுவின்னது சமாநாகாரமாக வில்லை; ஆதலால், இரஜ்ஜுவின் தாவரணம் நரச மாக வில்லை.

இந்த ரீதியினால், ஆவரண பங்கத்தின் நிமித்தம் விருத்தியி னது சம்பந்தமாயினும், எப்போது இரஜ்ஜுவின் தாவரணம் பங்கமாக வில்லையோ, அப்போது இரஜ்ஜு சேதநத்தின்கண் உள்ள அவித்தையின்கண் க்ஷோப முண்டாகி அவ்வவித்தை சர்ப் பாகார பரிணாமத்தை யடைகின்றது. அவ்வவித்தையினது காரிய மாகிய சர்ப்பமானது சத்தாகுமேல், இரஜ்ஜு ஞானத்தால் அது பாதமாகாது; ஆனால், பாதமாகாநின்றது. ஆதலால், சத்தல்ல; அசத்தாகுமேல், வந்தியா புத்திரன்போல் பிரதீதியாகாது; ஆனால், பிரதீதி யாகாநின்றது. ஆதலால், அசத்து மல்ல; பின்னையோ, சதசத்தின் விலக்ஷணமாகிய அநிர்வசநீயமாம். சத்தியாதிகளில் ரசதாதிகளும் இந்த ரீதியாகவே அநிர்வசநீயமாக உற்பந்நமாகின் றன. அவ்வநிர்வசநீயத்தின் கியாதி, பிரதீதி கூறுதல் யாது, அது அநிர்வசநீயக் கியாதி யென்று சொல்லப்படும்.

134. பிரஹ்ம ஸ்தலத்தில் அந்தக்கரணத்திற்குப் பிங்கமான

அவித்தையின் பரிணாமமாய சர்ப்பாதி விஷயங்களும்,

அவற்றின் ஞானமும் ஒரேசமயத்தில் உற்பத்தியாகி

லயத்தை யடைகின்றன.

அவை சாக்ஷி பாஸ்யமாம்.

எங்ஙனம் சர்ப்பம் அவித்தையின் பரிணாமமோ, அங்ஙனமே அதன் ஞானரூப விருத்தியும், அவித்தையின் பரிணாமமே; அந்தக்

காணத்தின் பரிணாமம் என்று; எதனு லெனின், எங்ஙனம் இரஜ்ஜு-
ஞாந்தால் சர்ப்பம் பாதமாகின்றதோ, அங்ஙனமே அதன் ஞா-
நமும் பாதமாகாகின்றது. அந்தக்காணத்தின் ஞாநமாகுமேல், பாத-
மாக வேண்டிவ தில்லை. ஆதலால், ஞாநமும் சர்ப்பத்தைப் போல
அவித்தையின் காரிய சதசத்தின் விலக்கினை அநிர்வசக்யமாம்.
ஆயினும்;

இரஜ்ஜு அபகித சேதநத்தின்கண்ணுள்ள தமோகுணப் பிர-
காண அவித்தையா அம்சத்தின் பரிணாமம், சர்ப்பமாம். சாக்ஷி
சேதநத்தின்கண்ணுள்ள அவித்தையின் சத்துவகுணத்தின் பரி-
ணாமம், விருத்தி ஞாநமாம்.

எந்தச் சமயத்தில் இரஜ்ஜு சேதநத்தின் அவித்தை, சர்ப்பா-
காரப் பரிணாமமாமோ, அந்தச் சமயத்திலே சாக்ஷி யாகிரித
அவித்தை, ஞாநாகார பரிணாமமாம். எதனு லெனின், இரஜ்ஜு-
சேதநாகிரித அவித்தையின்கண் எந்நிமித்தத்தால் க்ஷோப முண்-
டோ, அந்நிமித்தத்தாலேயே சாக்ஷியாகிரித அவித்தியா அம்சத்-
தின்கண் க்ஷோப முண்டாகின்றது. இதனால், பிராந்தித் தலத்தில்
சர்ப்பாதி விஷயங்களும், அவற்றின் ஞாநங்களும் ஒரே சமயத்தி-
லுற்பக்யமாகின்றன. இரஜ்ஜு வாதி அநிஷ்டாநத்தின் ஞாநத்-
தால் ஒரே சமயத்தில் வீரமாகின்றன.

இத்தரிதியால், சர்ப்பாதிப் பிராந்தியில் பாகியமான அவித்-
தையின் அம்சம், சர்ப்பாதி விஷயங்களின் உபாதான காரணமாம்.
சாக்ஷி சேதந ஆசிரிதமாகிய ஆந்தர அவித்தையின் அம்சம்;
அவற்றின் ஞாநரூப விருத்திகளி னுபாதான காரணமாம்.

ஸ்வயந்த்ரீனோ, சாக்ஷியாகிரிதமாகிய அவித்தையின் தமோ-
குண அம்சமே, விஷயரூப பரிணாமத்தை யடைகின்றது. அவ்-
வவித்தையினுள்ள ஸத்வகுண அம்சம், ஞாநரூப பரிணாமத்தை
யடைகின்றது.

இதனால், ஸ்வயந்த்ரில் ஆந்தர அவித்தையே, விஷயம், ஞாந-
மென்று மிண்டின் உபாதான காரணமாம். இதனாலேயே, பாகிய-
மான இரஜ்ஜு சர்ப்பாதிகளும் ஆந்தர ஸ்வயந்ர பதார்த்தங்களும்
சாக்ஷி பாஸ்ய மெனப்படுகின்றன. அவித்தையா விருத்தியின்
வாயினாய் எதனைச் சாக்ஷி பிரகாசிக்கின்றதோ, அது சாக்ஷி பாஸ்ய
மென்று சொல்லப்படும்.

135. ரஜ்ஜுவில் சர்ப்பமும் அதன் ஞாநமும்
அவித்தையின் பரிணாமமும் சேதநத்தின் விவர்த்தமுமாம்.

இரஜ்ஜு வாதிகளில் அநிர்வசகீய சர்ப்பாதிகளும், அவற்
றன் ஞாநங்களும் பிராந்தி யென்றும், அத்தியாச மென்றும்
சொல்லப்படும். அந்தப் பிராந்தி அவித்தையின் பரிணாமமும்,
சேதநத்தின் விவர்த்தமுமாம்.

உபாதாந காரணத்திற்குச் சமான ஸ்வபாவ முடைய அந்
யதா (வேறு) ஸ்வரூபம் பரிணாம மெனப்படும். அதிஷ்டானத்தி
னும் விபரீத ஸ்வபாவமுடைய அந்யதா ஸ்வரூபம் விவர்த்த மெ
னப்படும். உபாதாந காரணம் அவித்தை; அஃதநிர்வசகீயமாம்.
அப்படியே இரஜ்ஜுவின் கண் சர்ப்பமு மதன் ஞாநமும் அநிர்வச
கீயமாயிருக்கின்றன. இதனால் இரஜ்ஜு சர்ப்பமு மதன் ஞாந
மும் அவித்தையின் சமான ஸ்வபாவ முடையன. அந்யதா ஸ்வரூப
மென்பது அவித்தையினும் வேறு பிரகாரமான ஆகாரம் ; அஃ
தவித்தையின் பரிணாமமாம். அப்படியே இரஜ்ஜு அவர்க்கு
அதிஷ்டாந சேதநம் சத்ரூபமாக விருக்கின்றது. சர்ப்பமு மதன்
ஞாநமும் சத்தின் விலக்ஷணமாம். இதனால், இரஜ்ஜு சர்ப்பமு
மதன் ஞாநமும் அதிஷ்டான சேதநத்தினும் விபரீத ஸ்வபாவ
முடையன. அந்யதா ஸ்வரூப மென்பது சேதநத்தினும் வேறு
பிரகாரமான ஆகாரமாம்.

136. ரஜ்ஜு அந்தக்கரணங்களின் உபஹித சேதநம்
அதிஷ்டாநமாம்; ரஜ்ஜு வன்று; சர்ப்பமும் அதன் ஞாநமும்

ரஜ்ஜு ஞாநத்தால் நிவர்த்தியாம்.

மித்தியா சர்ப்பத்தின் ததிஷ்டாநம் இரஜ்ஜு உபஹித சேதந
மாம்; இரஜ்ஜு வன்று. எதனா லெனின், சர்ப்பத்தினைப்போல்
இரஜ்ஜுவும் கற்பிதமாம். கற்பிதவஸ்து அந்ய கற்பிதத்துக்கு
அதிஷ்டாநமாகாது. இதனால், இரஜ்ஜு உபஹித சேதநமே அதி
ஷ்டாநமாம் ; இரஜ்ஜு வன்றும்.

இரஜ்ஜு விசிஷ்டத்தினை யதிஷ்டாந மென்று சொல்லுவோ
மாயின், இரஜ்ஜு, சேதந மிரண்டும் அதிஷ்டாநமாம். ஆண்டு
பாகத்தில் அதிஷ்டாநத்தன்மை பாதிக்கப்பட்டுள்ளது.
ரல், இரஜ்ஜு உபஹித சேதநமே அதிஷ்டாநமாம். இரஜ்ஜு
சேதந மன்று.

அங்ஙனமே சர்ப்ப ஞாந்திற்குச் சாக்ஷி சேதந மதிஷ்டா
மாம். இந்த ரீதியினால், பிரார்த்தி ஸ்தலத்தில் விஷயத்திற்கும்
அந்ந் ஞாந்திற்கும் உபாதி பேதத்தால் அதிஷ்டாநம் பிற்
படும்; ஆன் தல்ல.

விசேஷ ரூபமாக இரஜ்ஜுவின் அப்பிரதி அவித்தையில்
செய்யத் துவாரா இரண்டன் துற்பத்தியி னிமித்தமாம். அங்
ஙனமே இரஜ்ஜுவின் ஞாநம் இரண்டன் விவிருத்தியிலும் நிமித்த
மென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

137. சங்கை:—ரஜ்ஜுவின் ஞாந்தால்
சர்ப்பத்தின் நிவர்த்தி பொருந்தாது.

இதன்க னிவ்வாறு சங்கை யுண்டாகின்றது:—இரஜ்ஜுவின்
ஞாந்தார் சர்ப்பத்தி னிவிருத்தி பொருந்தாது. எதனா லெனின்
“மித்தியா வஸ்துவிற்கு யாது அதிஷ்டாநமாமோ, அவ்வதிஷ்டா
நத்தின் ஞாந்தான் மித்தைக்கு நிவிருத்தி உளவாம் என்பது
அக்ஷயத வாதத்தின் சித்தார்த்தமாம்”. மித்தியா சர்ப்பத்துக்
கதிஷ்டாநம் இரஜ்ஜு உபஹித சேதநமாம்; இரஜ்ஜு வன்று.
இதனால் இரஜ்ஜுவின் ஞாந்தார் சர்ப்பத்தி னிவிர்த்தி பொருந்
தாது.

138. சமாதாநம்:—ரஜ்ஜுவின் ஞாநமே
சர்ப்பத்தின் அதிஷ்டாந ஞாநமாம்.

இச்சங்கைக் கிது சமாதாநமாம்:—“இரஜ்ஜுவாதிய ஜட
பதார்த்தத்தின் ஞாநம் அந்தக்கரணத்தின் விருத்தி ரூபமாக
யுண்டாயின், ஆண்டு ஆவரண பங்கம் விருத்தியின் பிரயோஜ
மாம். அவ்வாவரணம் அஞ்ஞாந்தின் சக்தியாம். இதனால் ஆவ
ரணம் ஜடத்தின் தாசிரித மன்றும்; பின்னையோ, ஜடத்திற் கதிஷ்
டாநசேதந ஆசிரிதமாம். இதனால்,

இரஜ்ஜு சமானாகர அந்தக்கரணத்தின் விருத்தியால் இரஜ்ஜு
அவச்சிந்த சேதநத்தின் ஆவரணமே பங்கமாகின்றது. விருத்தி
யில் உள்ள சிதாபாசனால் இரஜ்ஜுவின் பிரகாச முளவாகின்றது.

சேதநம் ஸ்வயம்பிரகாசமாம். அதில் ஆபாசன துபயோக
மில்லை” இந்தப் பிரக்கிரியை முழுதும் மேலே (187 பிரகங்கத்தில்)
பிரதிபாநம் செய்வாம். இந்த ரீதியினால் சிதாபாச சகித அந்தக்
கரணத்தின் விருத்திருப ஞாந்தில் விருத்தி பாகத்திற்கு ஆ

சரணங்க ளுப பலம் சேதநத்தி லுளதாம்; சிதாபாச பாகத்திற்குப் ப்ரகாச ளுப பலம் இரஜ்ஜுவி லுளதாம்.

இதனால், விருத்தி ஞாநத்திற்குக் கேவலம் ஜட இரஜ்ஜு விஷய மல்ல; பின்னையோ, அதிஷ்டாந சேதநத்தோடு கூடிய இரஜ்ஜு, சாபாஸ விருத்திக்கு விஷயமாம். இக்காரணத்தால் சித் தாந்த கிரந்தங்களில் “அந்தக்கரண ஜன்மமாகிய விருத்தி ஞாநங் கள் முழுதும் பிரஹ்மத்தை விஷயம் செய்கின்றன.” என்று எழுதப்பட்டிருக்கின்றது.

இந்தப் பிரகாரமாக இரஜ்ஜு ஞாநத்தால் நிராவரணமாகி, சர்ப்பத்திற் கதிஷ்டாநமான இரஜ்ஜு அவச்சிந்ந சேதநமுந் தன் ப்ரகாசத்தால் விளங்குகின்றது. இதனால் இரஜ்ஜுவின் ஞாநமே சர்ப்பத்தி னதிஷ்டாந ஞாநமாம். அதனால், சர்ப்பத்தி னிவிருத்தி சம்பவிக்கின்றது.

139. சங்கை:—ரஜ்ஜு ஞாநத்தால் சர்ப்ப ஞாநத்தின் நிவர்த்தி பொருந்தாது.

அந்ந் சங்கை:—இந்த ரீதியினுற், சர்ப்பத்தி னிவிருத்தி இரஜ்ஜுவின் ஞாநத்தாற் சம்பவிக்குமாயினும், சர்ப்ப ஞாநத்தி னிவிருத்தி சம்பவிக்க வில்லை. எதனா லெனின், சர்ப்பத்தின ததிஷ்டாநம் இரஜ்ஜு அவச்சிந்ந சேதநமாம்; சர்ப்ப ஞாநத்தின ததிஷ்டாநம் சாக்ஷி சேதநமாம். பூர்வஞ் சொன்ன பிரகாரத்தால் இரஜ்ஜுவின் ஞாநத்தால் இரஜ்ஜு அவச்சிந்ந சேதநமே பாநமா கின்றது;சாக்ஷி சேதநம்(பாநமாக)இல்லை. ஆனதால்,இரஜ்ஜுவின் ஞா முண்டானாலும் சர்ப்ப ஞாநத்தின ததிஷ்டாநமான சாக்ஷி சேதநம் அஞ்ஞாதமா யுளது. அஞ்ஞாத அதிஷ்டாநத்தில் கற்பித த்தின் நிவிர்த்தி யாகாது; பின்னையோ, ஞாத அதிஷ்டாநத்திலே யே கற்பிதத்தி னிவிருத்தி யுளதாம். இதனால் இரஜ்ஜுவின் ஞாநத்தாற் சர்ப்ப ஞாநத்தி னிவிர்த்தி பொருந்தாது.

140. சமாதாநம்:—சர்ப்பத்தின் அபாவத்தால் சர்ப்ப ஞாநத்தின் நிவர்த்தி.

அதற்குச் சமாதாநம் இதுவாம்: — விஷயத்தின ததீநமாய் ஞா முளதாம். விஷயமாய சர்ப்பம், நிவர்த்தியாகவே சர்ப்ப ஞாந விஷயத்தின தபாவத்தால் (சர்ப்ப ஞாநத்தி னிவிர்த்தி) தானே யுளதாம்.

141. வேறு திங்கனஞ் சொல்லில்:—கற்பிதத்தின் நிவிர்த்தி யுதிஷ்டாநா மின்றி யுளதாகாது; சர்ப்பத்தினது ஞாநமும் பிச்சம். அதன ததிஷ்டாநம் சாக்ஷி சேதம்; அதனது ஞாநெடுக்க கற்பிதமாகிய சர்ப்ப ஞாநத்தி நிவிருத்தி பொருந்தாது.

142. அதற்குச் சமாதானம் இதுவாம்:—நிவிருத்தி யிரண்டு பிரகாரமாம். ஒன்று அத்தியந்த நிவிர்த்தியாம்; மற்றொன்று காரணத்தில் லயமாகுதலாம்; அஃதும் நிவிருத்தி யெனப்படும். காரணத்தோடு காரிபத்தின் நிவிர்த்தி அத்தியந்த நிவிர்த்தி யெனப்படும். சகல கற்பித வஸ்துக்களின் காரணம் அதிஷ்டாந அசிரித அஞ்ஞாதமாம்; அவ்வஞ்ஞாதத்தோடு கற்பிதமாகிய காரிபத்தின் நிவிர்த்தி அதிஷ்டாந ஞாநத்தினாலேயே யுளதாம்; ஆனால், காரணத்தில் லயரூப நிவிர்த்தி அதிஷ்டாந ஞாந மின்றியு ளாதாம்.

எங்கனம் சமுத்தியிலும், பிரளயத்திலும் சர்வ பதார்த்தங் கட்கும் அஞ்ஞாதத்தின்கண் லயம், அதிஷ்டாந ஞாந மின்றியும் உண்டாகின்றது. ஆண்டுச் சர்வ பதார்த்தங்களின் லயத்தி னிம் பிச்சம். பொக சர்வமக கர்மங்களின் தபாவமாம். அங்ஙனமே அதிஷ்டாநமாகிய சாக்ஷி ஞாந மின்றியே சர்ப்ப ஞாநத்தின் லய முண்டாம். ஆண்டுச் சர்ப்ப ஞாநத்திற்கு விஷயமான சர்ப்பாபாவம் சர்ப்ப ஞாநத்தின் லயத்தில் கிமித்தமாக வுளது.

இத்தப் பிரகாரத்தால், சர்ப்பத்தின் நிவிர்த்தி இரஜ்ஜு ஞாநத்தா லுளதாம்; சர்ப்ப ஞாநத்திற்கு விஷயமான சர்ப்பத்தின் அபாவத்தால் சர்ப்ப ஞாநத்தின் லயம் உண்டாம்.

143. ரஜ்ஜு ஞாந சமயத்தில் சாக்ஷியின் பாநமாகின்றது.

அல்லது, சர்ப்பமு மதனது ஞாநமுமாகிய இரண்டனது நிவிர்த்தி, இரஜ்ஜு ஞாநத்தினாலேயே யுளதாம். எதன லெனின், எப்போது இரஜ்ஜுவின் பிரத்தியக்ஷ ஞாந முண்டாம், அப்போது அச்சக்காரணத்தின் விருத்தி நேத்திர வழித்தாய்ப் புறப்பட்டு இரஜ்ஜு நேசத்தில் பிராப்தமாய் இரஜ்ஜுவுக்குச் சமானமாய் மிருத்தியின் ஆகாரமாம். இதனால், இரஜ்ஜுவின் பிரத்தியக்ஷ சமயத்தில் விருத்தி உபஹித சேதம், இரஜ்ஜு உபஹித சேதம் இரண்டும் ஏகமாம்; அவற்றிற்குப் பேத மிருப்பதில்லை. இதில் இஃதேதவாம்:—“சேதநத்திற்கு ஸ்வரூபத்தினுற் பேத மெவ்

கூடத்து மின்று; பின்னையோ, உபாதியின் பேதத்தால் சேதந்திற்குப் பேத முளாதாம். விருத்தி உபஹித சேதநம், இரஜ்ஜு உபஹித சேதநங்களின் பேதக உபாதி, விருத்தியு மிரஜ்ஜுவாயாம்.

அந்த விருத்தியும், இரஜ்ஜுவும் பிர்ந பிர்ந தேசத்திலிருக்கும்போது உபாதியினை யுடைய சேதநங்கட்குப் பேதமாம். திரண்டு உபாதியும் ஓரிடத்தி லிருக்கும்போது உபஹித சேதநங்கட்குப் பேதம் பொருந்தாது என்னும் வார்த்தை வேதாந்த பரிபாஷை முதலிய கிரந்தங்களி லெழுதப்பட்டிருக்கின்றது. வேறு தேசத்திலுள்ள உபாதியினாலேயே உபஹித சேதநங்கட்குப் பேதமாம். ஏகதேசத்தி லெப்போ திரண்டு உபாதியும் ஸ்திதமாமோ, அப்போது இரண்டு உபாதிகளால் உபஹிதமான சேதநமு மொன்றேயாம்.

இந்தப் பிரகாரத்தால், இரஜ்ஜுவின் பிரத்தியக்ஷ ஞான சமயத்தில் இரஜ்ஜு உபஹித சேதநமும், விருத்தி உபஹித சேதநமும் ஏகமாயுளது. அவ்விடத்திற் சாக்ஷி சேதநமே விருத்தி உபஹித சேதநமாம். எதனா லெனின், அந்தக்கரணத்திலும் அதன்விருத்தி மிது முள்ள அவற்றின் பிரகாசகமான சேதந மாதிரும் சாக்ஷி யெனப்படும். இந்த ரீதியினால், இரஜ்ஜுவின் ஞான சமயத்தில் சாக்ஷி சேதநம், இரஜ்ஜு உபஹித சேதநங்கட் கபேத முளதாம்.

இரஜ்ஜு உபஹித சேதநம் இரஜ்ஜு ஞானத்தாற் பாநமாம். இரஜ்ஜு உபஹித சேதநத்தோ டபிர்நமான சாக்ஷியும் இரஜ்ஜு ஞானத்தாற் பாநமாம்.

இந்தப் பிரகாரத்தால், இரஜ்ஜு ஞான சமயத்தில் அதிஷ்டாந சாக்ஷியும் பாநமாவதால், கற்பித சர்ப்ப ஞானத்தி னிவிர்த்தி சம்பவிக்கின்றது.

144. சர்வ திரிபுடி ஞானத்தில் சாக்ஷியின் ஞான முண்டாம் எனல்.

அன்றியும், கூடஸ்த தீபத்தில் வித்தியாரண்ய சுவாமிகள் இந்தப் பிரக்கிரியையைச் சொல்லி யிருக்கின்றார்கள்:—“ஆபாச னேமி கூடிய அந்தக்கரணத்தின் விருத்தி இந்திரிய வழித்தாப்ப் புறப்பட்டு கடாதி விஷயங்களைப் பிரகாசிக்கின்றது. கடாதி விஷயம், அங்ஙனமே ஆபாச சகித விர்த்திருப அவற்றின் ஞானம், அங்ஙனமே ஆபாச சகித அந்தக்கரணரூப ஞானம் என்னும் இம்

மூன்றையும் சாக்ஷி பிரகாசிக்கின்றது.” “இது கட” மென்று மீர்த ரீதியினால் ஆபாச சகித விர்த்தியால், கட மாத்திரத்தில் பிரகாசமாகின்றது. “நான் கடத்தை யறிகின்றே” நென்னு இந்த ரீதியினால் “நா” நென்னுஞ் சப்தத்திற் கர்த்தமாகிய ஞான ஞேயமாகிய கடம், அதன் ஞான மென்னும் திரிபுடி சாக்ஷியினு பிரகாசமாகின்றது. இந்தப் பிரகாரத்தால், சர்வ திரிபுடிகளில் பிரகாசமாய்ச் சாக்ஷி யிருக்கின்றது.

சாக்ஷி தான் அஞ்ஞாதமாயின், திரிபுடியின் ஞானம் சாக்ஷி னால் உண்டாகாது. இதனால், சர்வ திரிபுடிகளின் ஞானத்தில் சாக்ஷியின் ஞானம் அவசிய மிருக்கின்றது.

அந்தச் சாக்ஷி ஞானத்தால் சர்ப்ப ஞானத்தின் நிவிர்த்தி சம்பவிக்கலாம். இந்தப் பூர்வ ரீதியினால், சர்ப்பத்திற்கும் அதன் ஞானத்திற்கும் அதிஷ்டாநம் பிந்ந பிந்நமாய்ச் சொல்லப்பட்டது. அதில் இவ்வளவு சங்கை சமாதானங்க ளுள. இந்தப் பக்ஷத்தில் சங்கை சமாதான ரூப விவாதம் இன்னும் அநேக முள.

145. சர்ப்பத்திற்கும் அதன் ஞானத்திற்கும்

அதிஷ்டாநம் சாக்ஷி யாதல்.

இதனால், சர்ப்பத்திற்கும் அதன் ஞானத்திற்கும் அதிஷ்டாநமொன்றே யென்னும் பக்ஷஞ் சொல்லப்படுகின்றது:—ஆண்டு பாகியமான இரஜ்ஜு சேதநத்தினை, சர்ப்பம் அதன் ஞானங்கட்கு அதிஷ்டாந மென்றிற் பொருந்தாது. எதன லெனின்,

எவ்வளவு ஞான முண்டாகின்றனவோ, அவை பிரமாத, அல்லது சாக்ஷியின் ஆசிரிதமாம். பாஹ்யமான இரஜ்ஜு சேதநத்தின் ஆசிரிதமாதல் ஞானத்திற்குப் பொருந்தாது.

அங்ஙனமே, சர்ப்பத்திற்கும், அதன் ஞானத்திற்கும் அதிஷ்டாநமாக அந்தக்கரண உபஹித சாக்ஷி சேதநத்தை ஒப்பினோமாயின், சரீரத்தினுள்ளே அந்தக்கரண தேசத்தில் சர்ப்பத்தின் பிரதிபாகவேண்டும்; இரஜ்ஜு தேசத்தில் சர்ப்பத்தின் பிரதிபாகவேண்டுவ தில்லை. உள்ளே உத்யாசின்ற சர்ப்பத்தின் பிரதிபாகவெளியில் மாயையின் பலத்தா லொப்பினோமாயின், ஆத்மகியாத்ரி மத சித்தி வரும்.

இந்த ரீதியினால், இரஜ்ஜு உபஹிதசேதநம் ஞானத்திற் கறியாதாமாதல் பொருந்தாது. அந்தக்கரண உபஹித சேதநம் சர்ப்ப

பத்திற் கதிஷ்டாரமாகுதலும் பொருந்தாது. இதனால், சர்ப்ப அதன் ஞானங்கட்கு அதிஷ்டாரம் ஒன்றென்றல் பொருந்தாது. அவ்வனமாயினும், இரஜ்ஜுவின் சம்பந்தையடைந்த அந்தக் கரணத்தின் இதமாகார விருத்தியின்கண் ஸ்திதமான சேதர ஆசிரித அவித்தை சர்ப்பாகார ஞானாகார பரிணாமத்தை யடைபார்க்கின்றது.

விருத்தி உபஹித சேதரத்தின்கண்ணே ஸ்திதமான அவித் தையின் தமோகுண அம்சம், சர்ப்பபத்திற் குபாதார காரணமாம். அதனிடத்துள்ள சத்துவகுண அம்சம், சர்ப்ப ஞானத்திற் குபாதார காரணமாம்.

சர்ப்ப அதன் ஞானங்கட்கு விருத்தி உபஹித சேதரம் அதிஷ்டாரமாம்.

இரஜ்ஜு தேசத்தில் புறம்போர்துள தாதலால், உபஹித சேதரமும் பாஹ்யத்தி லுள்ளது. இதனால், சர்ப்ப பத்திற் காசிரியமாதல் பொருந்தும்.

அந்தக்கரணத்தினது சொரூப மெவ்வளவு வுளதோ அவ்வளவு சாக்ஷியினது சொரூபம் உளது. சரீரத்திற்குள் ளிருக்கு மந்தக்கரணம், விர்த்திரூப பரிணாமத்தை யடையாதிற்கும். இதனால், விர்த்தி உபஹித சேதரம் சாக்ஷியாம். இதனால் ஞானத்திற் காசிரியமாதல் பொருந்தும். எப்போது இரஜ்ஜுவின் சாக்ஷாத் காரமாமோ, அப்போது இரஜ்ஜு சேதரம், விர்த்தி சேதரம் இரண்டு மேகமாம். இதனால், இரஜ்ஜுவின் ஞானத்தால் சர்ப்ப அதன் ஞானங்களின் நிவிர்த்தியும் பொருந்தும்.

146. யாண்டு ஓர் இரஜ்ஜுவில் பத்துப் புருஷருக்கு ஒருவனுக்குச் சர்ப்பம், ஒருவனுக்குத் தண்டம், ஒருவனுக்கு மாலை, ஒருவனுக்குப் பிருகிவியின் பிளவு, ஒருவனுக்குச் சலதாரை எனப் பிந்ர பிந்ரமாய்ப் பிரதீதியாகின்றதோ, அல்லது, சகலருக்கும் சர்ப்பமே பிரதீதியாகின்றதோ, ஆண்டு எந்தப் புருஷனுக்கு இரஜ்ஜுவின் சாக்ஷாத்காரமாமோ, அவனது விர்த்தி சேதரத்தில் கற்பிதமாகிய அத்தியாசத்தின் விவிர்த்தியாம். எவனுக்கு இரஜ்ஜு ஞான முண்டாக வில்லையோ அவனுக்கு அத்தியாசத்தின் விவிர்த்தி யுண்டாகாது. இதனால், விருத்தி சேதரமே கற்பிதத்திற் கதிஷ்டாரமாம். இரஜ்ஜு முதலிய விஷய உபஹித சேதர

மன்று. இரஜ்ஜு உபஹித சேதநத்தைச் சர்ப்ப தண்டாதிசு கதிஷ்டாநமாக வொப்பின், பத்துப் புருஷர்க்குப் பிரதீதியாக நிற்கும் பத்துப் பதார்த்தங்களும் ஒவ்வொருவனுக்கும் பிரதீதியாகவேண்டும். ஆனால், நம்முடைய ரீதியினாலோ எவனுடைய விருத்தி சேதநத்தில் எந்தப் பதார்த்தம் கற்பிதமோ அல்தவனுக்கே பிரதீதியாம்; அந்யனுக்குத் தோற்றுக்கின்ற தில்லை.

இந்த ரீதியினால், பாஹ்ய சர்ப்பாதிசுக்கும், அவற்றின் ஞாநகட்கும், விருத்தி உபஹித சாக்ஷி அதிஷ்டாநமாம். ஸ்வப்ந பதார்த்தங்கட்கும், அவற்றின் ஞாநங்கட்கும் அந்தக்கரண உபஹித சாக்ஷியே அதிஷ்டாநமாம்.

இந்தப் பிரகாரத்தால், சத் தசத்தினும் விலக்ஷணமான அநிவசநீய அவித்தையின் பரிணாமமாகிய அநிர்வசநீய சர்ப்பாதிசுனின் கியாதி பிரதீதியும் சொல்லுதலும் யாது அது அநிர்வசநீயக் கியாதி யெனப்படும்.

147. பிரஸ்நம்:—அபார மித்தியா ஜகத்தின் ஆதாரமும்

அதிஷ்டாநமும் எவை?

சிஷ்யன் சொல்லுகின்றான்.

பகவானே! இந்த அபாரமாகிய மித்தையான ஜகத்து எதன் கண் பிரதீதியாகின்றது? இதற்காதார மியாது? அதனை அடியேனுக் கருளவேண்டும் (என்று சீடன் கேட்க அதற்கு)

முற்கூறிய பிரஸ்னத்தின் உத்தரம்.

148. மித்தையாகிய ஜகத்திற்கு ஆதாரமும் அதிஷ்டாநமும் நீ எனல்.

குரு சொல்லுகின்றான்.

சிஷ்யனே! உன்னுடைய நிஜரூபத்தை (பிரஹ்ம ஸ்வரூபமாக) அறியாமையினால் மித்தையான ஜகத்துப் பிரதீதியாகின்றது. இதனால் ஜகத்திற் காதாரமும், அதிஷ்டாநமும் நீயே. எங்ஙனம் இரஜ்ஜுவினை யறியாமையினால் மித்தையாகிய புஜங்க (சர்ப்பம்)ப் பிரதீதியாகின்றது ஆண்டு மித்தியா புஜங்கத்திற்கு ஆதாரமும், அதிஷ்டாநமும் இரஜ்ஜுவாகின்றது.

மித்தியா சர்ப்பத்திற் கதிஷ்டாநம் முக்கியமாகிய இரண்டாம் பக்ஷத்தில் வீர்த்தி உபஹித சேதநமும், முதற்பக்ஷத்தில் இரஜ்ஜு உபஹித சேதநமுமாம். ஒரு பக்ஷத்திலும் இரஜ்ஜு அதிஷ்டாநமன்று.

அங்ஙனமாயினும், முதற்பக்ஷத்தில் சேதரத்தின்கண் அது ஷ்டாரத்தன்மைக்கு உபாதி இரஜ்ஜுவாகையால், ஸ்தூல திருஷ்டியினால் இரஜ்ஜு அதிஷ்டார மென்று கூறப்பட்டது. எங்ஙனம் மித்தியா புஜங்கத்திற் கதிஷ்டாரமும் ஆதாரமும் இரஜ்ஜுவோ, யோ ஜகத்திற் கதிஷ்டாரமும் ஆதாரமும் கீயே.

149. ஆத்மாவின் சாமான்யரூபம் ஆதாரமும்,

விசேஷரூபம் அதிஷ்டாரமுமா மெனல்.

ஈண்டு இஃது இரகசியமாம்:—எங்ஙனம் பழுதைக் கிரண்டு ரூபம், ஒன்று சாமான்ய ரூபம், ஒன்று விசேஷ ரூபம். “இது” வென்பது சாமான்ய ரூபம்; “இரஜ்ஜு” வென்பது விசேஷரூபம். “இது சர்ப்ப” மென்னும் இந்த ரீதியின், மித்தையாகிய சர்ப்பத்தோ டபிர்நமாகிப் பிராந்திகாலத்திலும் பிரதீதியாகின்ற “இதம்” ரூபம் சாமான்ய ரூபமாம்; எதன் ஸ்வரூபம் பிராந்தி காலத்தில் பிரதீதியாக வில்லை, பின்னையோ, எதன் பிரதீதியாவதால் பிராந்தி தூரமாம், அஃது இரஜ்ஜுவின் விசேஷ ரூபமாம்.

அங்ஙனமே, ஆத்மாவிற்கு மிரண்டு ஸ்வரூபமாம். ஒன்று சாமான்யரூபம், மற்றொன்று விசேஷ ரூபம். சத்துரூபம் சாமான்யம்; அசங்கத்துவம், கூடஸ்தத்துவம், நித்திய முத்தத்துவம் முதலியன விசேஷ ரூபமாம். எதனு லெனின்,

“ஸ்தூல, ஸுக்ஷ்ம சங்காதங்க ஞன்”டென் பதில் ஸ்தூல ஸுக்ஷ்ம சங்காதங்களின் பிராந்தி சமயங்களிலும் மித்தியா சங்கத்தோ டபிர்நமாகிச் சத்துரூபம் பிரதீதியாகின்றது. இதனால், ஆத்மாவினுடைய சத்துரூபம் சாமான்ய ரூபமாம். ஸ்தூல, ஸுக்ஷ்ம சங்காதங்களின் பிராந்தி சமயத்தில் ஆத்மாவினது அசங்க, கூடஸ்த, நித்திய முத்த ஸ்வரூபம் பிரதீதியாக வில்லை. பின்னையோ, ஆத்மாவின் அசங்காதி ஸ்வரூபம் பிரதீதியாவதால் சங்காதப்பிராந்தி தூரமாக நிவிர்த்தியாகின்றது. இதனால், அசங்கத்துவம், கூடஸ்தத்துவம், நித்திய முத்தத்துவம், வியாபகத்துவ முதலியன விசேஷ ரூபங்களாம். சர்வப் பிராந்தியிலும் சாமான்யரூபம் ஆதார மென்று சொல்லப்படும்; விசேஷ ரூபம் அதிஷ்டார மென்று சொல்லப்படும்.

எங்ஙனம், சர்ப்பத்திற் காசிரயமாகிய பழுதையின் சாமான்ய “இதம்” ஸ்வரூபம் சர்ப்பத்திற் காதாரமும், விசேஷ

ரஜ்ஜு ஸ்வரூபம் அதிஷ்டாநமுமாமோ, அங்ஙனமே மித்தியா பிரபஞ்சத்திற் காசிரயமாகிய ஆத்மாவின் சாமான்ய சத்துவம் பிரபஞ்சத்திற் காதாரமாம். அசங்கத்துவாதி விசேஷரூபம் அதிஷ்டாநமாம். இந்த ரீதியாக ஆதார அதிஷ்டாநங்கட்டுச் சர்வஞ்ஞாதம் முநியானவர் கிஞ்சித் பேதஞ் சொல்லி யிருக்கின்றார்.

150. பிரம்மம்:—ஜகத் திருஷ்டாவினை ஆத்மாவிற்குப்

பிரமாமாகக் கூறவேண்டு மெனல்.

சீஷ்யன் கூறுகின்றான்.

ஹே பகவன்! மித்தியா ஜகத்திற்குத் திருஷ்டா யார்? எவன் அதிஷ்டாநமாயும் ஆதாரமாபு யிருக்கின்றானோ அவன் திருஷ்டாவாகான்.

தாத்பர்ய மிதுவாம்:—ஜகத்திற்கு ஆதாரமும், அதிஷ்டாநமும் ஆத்மாவாதலால், ஜகத்திற்குத் திருஷ்டா ஆத்மாவினும் வேறாகச் சொல்லவேண்டும். எங்ஙனம் சர்ப்பத்திற் காதாரமும், அதிஷ்டாநமுமாகிய இரஜ்ஜுவினும் வேறாகப் புருஷன் அதற்குத் திருஷ்டாவோ (அங்ஙனமேயாம்).

முற்கூறிய பிரம்மத்தின் உத்தரம்.

151. சகல கற்பிதங்கட்கும் அதிஷ்டாநமே திருஷ்டாவாம்.

குருவானவர் சொல்லுகின்றார்.

ஜகத்தில் மித்தியாவஸ்து அதிஷ்டாநத்தில் கற்பிதமாம். அதிஷ்டாநம் இருவகைத்தாம்:—ஒன்று சேதநம், மற்றொன்று ஜடம். யாண்டு ஜடவஸ்து அதிஷ்டாநமாமோ, ஆண்டு திருஷ்டா அதனினும் பிந்தமாம். யாண்டு சேதநம் ஆதார (அதிஷ்டாந) மாமோ, ஆண்டு திருஷ்டா வேறன்றும். தாத்பர்யம் இஃதாம்:—

யாண்டு ஜடம் அதிஷ்டாநமாமோ ஆண்டு அதிஷ்டாநத்தினும் பிந்தமாகத் திருஷ்டா இருக்கின்றது; யாண்டு சேதநம் அதிஷ்டாநமாமோ ஆண்டு அதிஷ்டாநமே திருஷ்டாவாகும். வேறில்லை.

எங்ஙனம் ஸ்வப்நத்திற் கதிஷ்டாநமாகிய சாக்ஷி சேதநமே ஸ்வப்நத்திற்குத் திருஷ்டாவோ, அங்ஙனமே ஜகத்திற்கு ஆத்மாவே அதிஷ்டாநம். அதுவே திருஷ்டாவாம்; இந்தச் சங்கை

சமாதானம் ஸ்தூல திருஷ்டியால் பழுதையினைச் சர்ப்பத்திற் கதிஷ்டாநமாக அங்கீகரித்துச் சொல்லப்பட்டன. சித்தார்த மதத் தில் சர்ப்பத்திற் கதிஷ்டாநம் சாஷி சேதநமாம்: அதுவே திருஷ்டாவாம். இதனால், சகல கற்பிதங்கட்கும் அதிஷ்டாநமே திருஷ்டாவாம். சங்கை சமாதானங்கள் பொருந்தா.

152. மித்தையாகிய சம்சாரத்தின் நிவர்த்தியினை
விரும்புதல் பொருந்தாது

சிஷ்யனே! இந்த ரீதியினால், உன்னிடத்தில் ஸம்ஸாரரூப துக்கம் மித்தையாகவே பிராந்தியினுற் பிரதிதியாகின்றது. அந்த மித்தையினது நிவிர்த்தியின் விருப்பம் பொருந்தாது.

திருஷ்டாந்தம்:—எங்கனம், வித்தையாடுபவன் ஒரு புருஷ னுடைய மித்தியா சத்துருவினை மந்திரத்தின் பலத்தாற் காட்டு வானேல் அவனை யடிப்பதில் அந்தப் புருஷன் பிரயத்திரம் செய்வ தில்லையோ அங்ஙனமே, மித்தியா ஸம்ஸார நிவிர்த்தி யின் விருப்பம் பொருந்தாது.

153. பிரஸ்நம்:—ஜந்மாதி சம்சாரம் துக்க ஹேதுவாகலீன்

அதன் நிவிர்த்திக்கு உபாயம் அருளுவீராக எனல்.

சிஷ்யன் கூறுகின்றான்.

பகவானே! “ஜகத்து உன்னிடத்தில் மித்தியாரூபமாக ளளது. சத்திய ரூபமாக வில்லை”யென்று தேவரீர் கூறினீர். அது சத்தியமாமயினும், பகவானே! எந்த உபாயத்தினால் அந்த மித்தியாரூபமான ஜந்ம, மரண முதலிய ஸம்ஸாரம் என்னிடத் திற் றோற்றமற் போமோ அந்த உபாயத்தினைத் தாம் அருளுவீ ராக.

“மித்தையின் நிவிர்த்தி நிமித்தம் சாதநம் வேண்டு வ தில்லை” யென்று தேவரீர் கூறினீர் அந்த வார்த்தையுஞ் சத் தியமா மாயினும், எவனுக்கு மித்தியா பதார்த்தமும் துக்க ஹேதுவா யிருக்கின்றதோ, அவனுக்கு அது மித்தையாயினும் சாதநத்தால் நிவிர்த்தி செய்வது யோக்கியமாம். எங்ஙனம் ஒரு புருஷனுக்கு நானோறும் பயங்கரமான ஸ்வப்நம் வருமா யின், அது மித்தையாயினும் அதனை நிவிர்த்தி செய்வதற்கு ஜபம், பாதப் பிரகடாஸனாதி நானா சாதநாதுஷ்டாநம் செய்கின் ருனோ, அங்ஙனமே, இந்தச் சம்சாரம் மித்தையாயினும், ஜந்ம

முதலிய துக்க ஹேதுவாக எனக்குப் பிரதிதியாகின்றது. ஆனால், சம்சார நிவிர்த்தியினை இச்சியாநின்றேன். தேவரீர்துபையினால் அதற் குபாயத்தினைக் காட்டி அருளுவீராக.

புகன்ற பிரஸ்ரத்தின் உத்தரம்.

154. ஆத்மாவின் அஞ்ஞாந்தினால் ஜகத்தின் பிரதிதி உண்டாகின்றது. அதன் நிவிர்த்தியின் உபாயம் ஞாநத்தின் சோருபமா மெனல்.

தந் கூறுகின்றார்.

சிஷ்யனே! நீ ஜகத் ரூப துக்க நிவிர்த்தியின் சாதநத்து வினாவினாய். அதனை நாம் உனக்கு முன்னரே கூறிவிட்டோம். அதன்கண் நீ திடநிச்சயஞ் செய். அதனால் ஜகத்ரூப துக்கம் இராது.

ஹே சிஷ்யனே! உன்னுடைய ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை யுபாயமையினால் ஜகத்ரூப துக்கம் பிரதிதியாகின்றது. அதாத்ம ஞாநத்தால் நிவிர்த்தியாம். எந்த வஸ்து எதன் அபாயமையினால் பிரதிதியாமோ அந்த வஸ்து அதனை யறிவதா நிவிர்த்தியாய்விடும் என்பது நியமமாம். இரஜ்ஜுவை யுபாயமையினால் பிரதிதியாகின்ற சர்ப்பமானது இரஜ்ஜுவோபாதத்தால் எங்ஙனம் நிவிர்த்தியாகின்றதோ, அதுபோல, ஆத்ம ஞாநத்தால் ஜகத்தின் நிவிர்த்தியாம். அவ்வாறு ஞாநத்தினை நான் முற்கூறினேன்.

ஜகத்து என்னிடத்தில் மூன்று காலத்தினு மில்லை. எதனென்னின், அது மித்தையா யிருக்கின்றது. யாது மித்தைய வஸ்துவாமோ அலெத்திஷ்டாநத்தைக் கெடுக்க மாட்டாது. கானல் ஜலமானது பிருதிவியை எங்ஙனம் நனைக்க மாட்டதோ, அங்ஙனமே, ஜகத்துப் பிரதிதியாயினும் மித்தைய யிருக்கின்றது; எனக்கு ஹானி செய்வதில் சிறிதும் சமர்த்துதல்லை; நான் “சச்சிதாநந்தப் பிரஹ்ம ஸ்வரூபமா யிருக்கின்றேன்” என்னும் நிச்சயத்திற்கு ஞாந மென்று பெயர். அதுவே மோக்ஷத்திற்குச் சாதநமாம்; வேறொன்று மன்று. அந்த ஞாநத்தினை நாம் முன்னமே உபதேசித்து விட்டோம்.

155. அஞ்ஞாந்தின் நாசம் கேவல ஞாநத்தாலாம்;

கர்மோபாசனைகளாலாகா தேனல்.

ஹே சிஷ்யனே! ஜகத்திற் குபாதாந காரணமான அஞ்ஞாநாசத்தால் ஜகத்துத் தானே நாசமாய் விடும். எதனென்னின்

உபாதாரம் நாசமான பின் காரியமிராது. அவ்வஞ்ஞாந நாசம் கேவலம் ஞாநத்தினாலும்; கர்ம, உபாஸனைகளால் நாசமாகாது. எதனாலெனின், அஞ்ஞாநத்திற்கு விரோதி ஞாநமாம்; கர்ம, உபாஸனைகள் விரோதிகளன்று.

திருஷ்டார்த்தம்:—கிருகத்தின்கண் னுள்ள அந்தகாரம் ஒரு கிரியையாலும் எங்ஙனம் நிவிர்த்தியாகாமல் கேவலம் பிரகாசத்தால் நிவிர்த்தியாகின்றதோ, அங்ஙனமே அஞ்ஞாநரூப அந்தகாரம், ஞாநரூபப் பிரகாசத்தால் நிவிர்த்தியாம்; வேறு எந்தச் சாதரத்தாலும் நிவிர்த்தியாகாது. சிஷ்யனே! இந்த ஜகத்து நாசமாகும்படியான உபதேசத்தை நான் அருளினேன். இதில் ஸம்மயமுண்டானால் நீ விசாரம் செய்து அதனைக் கேட்பாயாக.

பிரஸ்நம்.

156. கூறிய அர்த்தத்தினை அநுவாத பூர்வகம் கூறப்படும் சங்கையினைச் சூசிப்பித்தல்.

சிஷ்யன் புகல்கின்றன்.

பகவானே! தாங்கள் கூறியபடி “இந்த ஜகத்திற்குக் காரணம் அஞ்ஞாநமாம். அவ்வஞ்ஞாந நாசத்தால் ஜகத்தின் நிவிர்த்தி ஞாநத்தினால் மென்று” தேவரீர் கூறினீர். அந்த வார்த்தையினை நான் சத்தியமாக அறிந்தேன். “ஜகத்து மித்தை; ஜீவன் ஆநந்த ஸ்வரூபன்; அவன் ப்ரஹ்மத்தினும் பிந்ந னல்லன்; பின்னையோ, ப்ரஹ்மரூபமா யுளன் என்னும் நிச்சயத்திற்கு ஞாந மென்று பெயர். அதில் ஜகத்து மித்தை, ஜீவன் ஆநந்த ரூபன்” என்பதனை நான் சத்தியமாக அறிந்தேன்.

ஆயினும், “ஜீவப் ப்ரஹ்மங்க ளிரண்டும் ஒன்று” என்பதனை அறிய வில்லை. எதனாலெனின் ஜீவப் ப்ரஹ்மங்களின் பேதத்தினை உணர்த்தும் சங்கை என்னுடைய இருதயத்தி லுண்டா யிருக்க

157. பிரஹ்மமும் எனது ஸ்வரூபமும் பரஸ்பரம் விருத்தமாம்; அதனோடு எனக்கு ஐக்கியம் பொருந்தா தேவை.

சங்கை.

பகவானே! நான் புண்ணிய பாபங்களுக்குக் கர்த்தாவாகின்றேன்; அவற்றின் பலமாகிய ஜந்ம, மரண, சுக, துக்கங்களைத் தரிக்கின்றேன். நானாப் பிரகாரமாகிய ஜகத்து என்னிடத்தில்

பிரதிதியாகின்றது. ஜகத்திற்குக் காரணமாகிய அஞ்ஞாதத்தினை நிவர்த்திக்கின்றதற்கு நான் ஞாநத்தினை இச்சிக்கின்றேன்.

பிரஹ்மத்தி னிடத்தில் புண்ணிய மில்லை, பாப மில்லை, ஜன்ம மில்லை, மாணா மில்லை, சுக மில்லை, துக்க மில்லை, வேடுபெய்து கிலேசங்களு மில்லை, ஞாநத்தின் இச்சையு மில்லை.

ஆதலால், பிரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபமும், எனது ஸ்வரூபமும் பரஸ்பரம் விருத்தமாம். ஆதலால், இரண்டிற்கும் ஏகத்துவம் பொருந்தாது.

என்னிடத்திலும் ஜன்ம முதலிய சம்சாரம் பாரமார்த்திகமாவில்லை. என்றாலும், மித்தையாகிய ஜன்மமுதலிய சம்சாரம் எனக்குப் பிராந்தியினார் பிரதிதி யாகின்றது; பிரஹ்மத்தின்கண் இல்லை. ஜீவனுக்கும், பிரஹ்மத்திற்கும் இவ்வளவு பேதமிருந்தாலால், ஏகத்துவம் பொருந்தாது.

158. பக்ஷி ரூபத் தன்மையால் விலக்ஷணமாயுள்ள ஜீவப் பிரஹ்மங்களின் ஐக்கியத்தினால் கர்ம உபாஸனைகளைப் பிரதிபாதிக்கும் வேதம் நிஷ்பலமாகு மெனல்.

வேறு சம்சயம்.

குருவே! எனக்கு மற்று மொரு ஸம்ஸரய முளது. அதனைத் தாம் கேட்பிராக. அஃதெத்தன்மையாய ஸம்ஸரய மெனின், அதனால், ஜீவப் பிரஹ்மங்களின் ஏகத்துவ நிச்சயத்திற்குக் கேடுண்டாம்; அதனைத் தங்கட்குச் சொல்லுகின்றேன். தேவரீர் கேட்டு அச்சம்சயத்தினை நிவர்த்திக்க வேண்டும். நான் வேதத்தில் இவ்வாறு பார்த்திருக்கின்றேன்:—புத்திரரூப ஒரு விருக்ஷத்தில் இரண்டு பக்ஷிகள் உள. அவ்விரண்டும் சமாநமாம். அவற்றுள்,

ஒன்று கர்ம பலத்தினைப் புஜிக்கின்றது. ஒன்று சுத்தமாய் போதரகிதமாய் அசங்கமாய் இருந்து, அந்தப் போக்தாவினைப் பிரகாசிக்கின்றது. இவற்றுள் ஒன்று போக்தாவாய ஜீவனென்றும், மற்றொன்று பரமாத்மா வென்றும் பிரதிதியாகின்றன. ஆதலால் அவர்கட்கு ஏகத்துவம் பொருந்தாது.

வேதத்தில் கர்மமும், உபாஸனையும் வெகு பிரகாரமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவை ஜீவப் பிரஹ்மங்களின் ஏகத்துவத்தில் நிஷ்பலமாய் விடும். எதனாலெனின், தாங்கள் ஜீவப் பிரஹ்மங்களின் ஏகத்துவஞ் சொன்னீர்கள்; அதுப் பிரஹ்மத்தில் ஜீ

ஸ்வரூபத்திற்கு அந்தர்ப்பாவம் சொல்லுகின்றீர்களா? அல்லது, ஜீவனிடத்தில் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்திற்கு அந்தர்ப்பாவம் சொல்லுகின்றீர்களா?

ஒருகால் ப்ரஹ்மத்தில் ஜீவ ஸ்வரூபத்திற்கு அந்தர்ப்பாவஞ் சொல்லும் பக்ஷத்தில் ஜீவன் ப்ரஹ்மரூப மாகின்றமையின் அதி காரி அபாவமாவன்; இதனால் கர்ம, உபாஸனைகள் நிஷ்பலமாம். ஜீவனிடத்தில் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்திற்கு அந்தர்ப்பாவஞ்சொல்லும் பக்ஷத்தில் ப்ரஹ்மம் ஜீவ ரூபமாகின்றமையின், எதன் உபாஸனை செய்யப்படுகின்றதோ, அந்த உபாசியத்திற்கு அபாவமாம். ஆதலால், உபாஸனை நிஷ்பலமாய் விடும்.

அன்றியும், கர்ம பலனைக் கொடுப்பவராயுள்ள ப்ரமாத்மா ஷன் அபாவ முண்டாகுதலின், கர்மம் நிஷ்பலமாம்.

மீமாம்ஸகர் சொல்லும் “கர்மமே ஈஸ்வரன். அதனாலேயே பலமுளதாம்” என்னும் வார்த்தை சிறப்புடையதன்று; எதன லெனின், கர்மம் ஜடம், அதற்குப் பலத்தினைக் கொடுக்குங் சாமர்த்தியம் பொருந்தாது; ஆதலால், கர்மத்தின் பலனை ஈஸ்வரரே கொடுக்கின்றார்.

இவ்வாற்றால் ப்ரமாத்மாவிற்கும், ஜீவனுக்கும் ஏகத்துவம் பொருந்தாது.

157-ல் உள்ள பிரஸுந்தின் உத்தரம்.

159. நான்கு ஆகாசமும் நான்கு சேதநமும்.

குரு கூறுகின்றீர்.

சிஷ்யனே! உனக்கு உண்டாயிருக்கின்ற சங்கையை தீவரத் திக்கும் விசாரத்தை நான் சொல்லுகின்றேன்; நீ கேள். ஒரு ஆகாசத்தில் கடாகாசம், ஜலாகாசம், மடகாகாசம், மகாகாசம் என்று எங்கனம் நான்கு பேதமுண்டோ, அங்ஙனமே ஒரு சேத நத்திற்கு நான்குபேத முள்:—கூடஸ்தன், ஜீவன், ஈஸ்வரன், ப்ரஹ்மமாம்; இந்த நான்கு பேதமும் ஆகாசத்திற்குப் போலச் சேதநத்திலு முண்டு.

சிஷ்யனே! எப்போது இவற்றின் ஸ்வரூபங்களை நீ நன்று யறிகின்றனையோ, அப்போது உன்னுடைய சங்கைக்கு நீ, தானே சமாதான மறிந்து கொள்ளுவாய். ஆதலால் நான் இவற்றின் ஸ்வ ரூப வர்ணனை செய்கின்றேன். நீ கேட்பாயாக. இவற்றைக் கேட்

பதினால் ஸம்ஸ்யாகித ஞானம் உண்டாகி ஜன்ம முத்திய துக்கம், நாசமாய்விடும்.

160. கடாகாச வர்ணநம்.

சிஷ்யனே ! ஜலத்தால் நிறைந்த கடத்திற்கு எவ்வளவு ஆகாசம் அவகாசங் கொடுத்திருக்கின்றதோ அவ்வளவு ஆகாசத்தினைக் கடாகாசமென்று பண்டிதர் கூறுகின்றனர்.

161. ஜலாகாச வர்ணநம்.

சிஷ்யனே ! ஜலத்தால் நிறைந்த கடத்தில் நகூத்திராதிசகித மாய் ஆகாசப் பிரதிபிம்ப முண்டாகின்றது. அவ்வாகாசப் பிரதிபிம்பமும், கடாகாசமும் ஆகிய இரண்டையும் சேர்த்து ஜலாகாசமென்று சொல்லப்படும்.

இதில் ஒருவன் சங்கீக்கின்றான்.

ஆகாசம் பிரதிபிம்பிக்கவில்லை; பின்னையோ கேவலம் நகூத்திராதிகளே பிரதிபிம்பிக்கின்றன; எதனா லெனின், ஆகாசம் ரூப மில்லாதது. ரூபமுள்ள பதார்த்தம் பிரதிபிம்பிக்கும். ஆதலால் ஆகாசத்திற்குப் பிரதிபிம்பம் பொருந்தாது (என்று சிலர் சங்கை செய்யா நிற்பர்).

அதற்குச் சமாதானம்.

ஜலத்தின்கண் ஆகாசப் பிரதிபிம்பம் உண்டாகாவிடின் முழந்தாட் பரிமாண ஜலத்தின்கண் மனுஷ்ய பரிமாண கெம்பிரத்தன்மைப் பிரதிபிம்பம் உண்டாக வேண்டுமெனில்லை. ஆதலால் ஆகாசத்தின் பிரதிபிம்பம் அங்கீகாரம் செய்தல் யோக்கியமாம்.

ரூப மில்லாத பதார்த்தத்திற்குப் பிரதிபிம்ப முண்டாகின்றதில்லை யென்று கூறின, அதுவும் நியம மில்லை. எதனா லெனின் ரூப மில்லாத சப்தத்தின் பிரதிபிம்பம் தொனி உண்டாகின்றது. அத் சப்தத்தின் பிரதிபிம்பமாம். ஆதலால் ரூபமில்லாத ஆகாசத்திற்கும் பிரதிபிம்பம் பொருந்தும்.

162. மேகாகாச வர்ணநம்.

மேகத்திற்கு எந்த ஆகாசம் அவகாசங் கொடுக்கின்றதோ மேக ஜலத்தில் எந்த ஆகாசப் பிரதிபிம்ப முண்டாகின்றது அவ்விண்ணையும் மேகாகாசமென்பர்.

இதில் ஒருவன் சங்கிக்கின்றான்.

மேகமோ ஆகாயத்தி லுளது. அதில் ஜலமும், ஆகாசப் பிரதிபிம்பமும் கண்டாலன்றி எங்ஙனம் அறியலாம் ?

அதற்குச் சமாதானம்.

மேகத்தினிடத்திற் ஜலமும், ஆகாசப் பிரதிபிம்பமும் பிரத்தி பக்ஷமாக வில்லை யாயினும், அவை அதுமானத்தினு லறியப்படு கின்றன. மேகம் ஜலத்தை வர்ஷிக்கின்றது; ஆதலால், மேகத்தில் ஜலமுண்டு என்று அதுமான முண்டாகின்றது. மேகத்தினிடத் தில் ஜலமில்லையானால் ஜலத்துளி மேகத்தினின் று முண்டாகாது.

மேகத்தினிடத்திலுள்ள ஜலம் ஆகாசப் பிரதிபிம்ப சக்திமா யுளது. ஏதனா லெனின், ஜல மிருந்தால் அஃது ஆகாசப் பிரதி பிம்ப மின்றி யிராது. ஆதலால் மேகத்தின்கண்ணுள்ள ஜலமும் ஆகாசப் பிரதிபிம்ப முடையதா யிருக்கின்றது.

இந்த ரீதியினால் மேகத்திற் ஜலமும் ஆகாசப் பிரதிபிம்பம் என்பவற்றின் அதுமானம் உண்டாகின்றது.

163. மஹாகாச வர்ணனம்.

உள்ளும் புறம்பும் எல்லாவற்றிலும் ஏகாகாரமாய் வியாபக மாகிய ஆகாச ஸ்வரூபத்தினை அற்புத புத்தியையுடைய பண்டிதர் மஹாகாச மென்பர்.

164. நான்கு சேதங்களின் வர்ணன உபோத்தகாதம்.

சிஷ்யனே ! நான்கு பிரகாரமாகிய ஆகாசங்களின் இலக்க ணங்கூறினேன். இப்போது நான்கு விதமாகிய சேதங்களின் இலக்கணங்களைக் கேள். அதனைக் கேட்பதனால் விசாரத்தின் பலமான ஞானம் பிராப்தமாம்.

165. கூடஸ்த வர்ணனம்.

புத்தி, அல்லது வியஷ்டி அஞ்ஞாந்தின் அதிஷ்டாந சேத நம் கூடஸ்தனென்று சொல்லப்படும்.

எந்தப் பக்ஷத்தில் புத்தியோடு கூடிய சேதநம் ஜீவனோ, அந்தப் பக்ஷத்தில் புத்திக்கு அதிஷ்டாநம் கூடஸ்த னென்று சொல்லப்படும்.

எந்தப் பக்ஷத்தில் வியஷ்டி அஞ்ஞாந்தோடு கூடிய சேத நம் ஜீவனென்று சொல்லப்படுமோ, அந்தப் பக்ஷத்தில் வியஷ்டி அஞ்ஞாந்தின் அதிஷ்டாநம் கூடஸ்தனென்று சொல்லப்படும்.

ஈண்டு இது சித்தார்த்தமாம்:—ஜீவத்தன்மைக்கு எது விஷணமோ, அதன் அசிஷ்டாநத்திற்கு கூடஸ்தனென்று பெயர் அந்தக் கூடஸ்தன் உற்பத்தி ரகிதனாவன். இதனபிப்பிராயம் இவ்வாம்:—பிரஹ்மத்திற் கர்யமான சிதாபாசன் எங்ஙனம் உற்பரமாகின்றனன், அங்ஙனம் இவன் உற்பந்நமாகிலன். பின்னையே பிரஹ்ம ரூபமாகவே உளன். எங்ஙனம் கடாகாசம் மஹாகாசத்னும் அர்யமாக வில்லை, பின்னையோ, மஹாகாச ரூபமாக வுத்த இந்த கூடஸ்தன் எவனோ, அவனே ஆத்ம பதத்திற்கு லக்ஷியாத்நமாம். இவனையே பிரத்யக் கென்றும், நிசரூப மென்றும், ஜீசாக்ஷி என்றும் கூறுவர்.

166 ஜீவ வர்ணம்.

நாநாவாகிய காமகர்மங்களோடு கூடிய புத்தியில் உண்டகின்ற சேதநத்தின் பிரதிபிம்பத்தினை ஞானிகள் ஜீவனென்ப அந்தக் கேவலம் பிரதிபிம்ப மாதிரத்தை ஜீவனென்பதில் பின்னையோ, கடாகாசத்தோடு கூட ஆகாசத்தின் பிரதிபிம்பத்தினை எங்ஙனம் ஜலாகாச மென்று சொல்லுகின்றார்களோ, அங்ஙனமே பிம்பமாகிய கூடஸ்தனோடு கூடிய சிதாபாசனை ஜீவனென்று சொல்லுகின்றார்கள்.

இதனால் புத்தியின்கண் ணுள்ள சிதாபாசனும், புத்திக் கதிடாந சேதநமும் ஆகிய இவ்விரண்டிற்கும் பெயர் ஜீவனென், சித்தார்த்தமாயிற்று.

167. பூர்வம் பிம்பமாகிய கூடஸ்தனோடு கூடிய ஆபாச ஜீவனென்று கூறப்பட்டது.

இதனால் இது பிரதிதியாகின்றது:—புத்தியில் உள்ள பிரபிம்பம் கூடஸ்தனது பிரதிபிம்பமாம்; புறம்பேயுள்ள பிரஹ்மசேநத்தினது அன்றும். எதனா லெனின், பிரதிவிம்பம் ஏதனுடைதோ, அது பிம்பமெனப்படும். அந்தக் கூடஸ்தன் பிம்பமென், சொல்லப்பட்டான். இதனால், அதன்பிரதிபிம்பமாம் என்று பிரதியாகின்றது. இப்போது அது பிரதிபாதநம் செய்யப்படுகின்ற பெரிய சிவப்புப் புஷ்பத்தின் மேல் வெண்மையான ஸ்படிகத்தி புஷ்பத்தினது சிவப்பின் காந்தி உண்டாகின்றது. அஃது எங்ஙனம் சிவப்புப் புஷ்பத்தின் பிரதிபிம்பமோ, அங்ஙனமே கூடஸ்தனை யாசிரயித்த புத்தியில் கூடஸ்தப் பிரகாசத்தின் காந்தி யு

டாகின்றது. எங்ஙனம் ஸ்பழிகம் அந்தியந்தஞ் சத்தமீடா, அங்ஙனமே புத்தியும் அத்தியந்தஞ் சத்தமாம். எதனு லெனின், புத்தி சத்துவகுணத்தின் காரியமாம். இதனால் கூடஸ்தனுடைய ஒளிக் குப் பிரதிபிம்ப மென்று பெயராம்.

அல்லது, ப்ரஹ்ம சேதநத்தின் பிரதிபிம்பமாம். எங்ஙனம் கடஜலத்தில் மஹாகாசம் பிரதிபிம்பிக்கின்றது, உள்வருக்கும் ஆகாசம் பிரதிபிம்பிக்க வில்லை. எதனு லெனின், எவ்வளவு கம்பீரத்தன்மை ஜலத்திற் பிரதிதியாகின்றதோ, அவ்வளவு கம்பீரத்தன்மை உள் ளாகாசத்தில் இல்லை. அந்தக் கம்பீரத்தன்மை ஆகாசத்தின் பிரதிபிம்பமாம் ; ஆதலால் வெளி ஆகாசத்தின் பிரதிபிம்பமாம்.

“வியாபகசேதநத்திற்குப் பிரதிபிம்பம்பொருந்தா” தெனின், அச்சங்கை ஆகாச திருஷ்டாந்தத்தால் நிவர்த்தி யாகாநிற்கும். ஏனெனின், ஆகாசம் வியாபகமாயிருந்தும் பிரதிபிம்பிக்கின்றதோ, அங்ஙனமே வியாபக சேதநமும் பிரதிபிம்பிக்கக் கூடும்.

“ரூப முள்ள பதார்த்தத்தில்” ரூபமுள்ள பதார்த்தம் பிரதிபிம்பிக்கலா மெனின் அஃதும் நியமமல்ல. எதனு லெனின், “ரூப மில்லாத சப்தத்திற்கு ரூபமில்லாத ஆகாயத்தில் பிரதிபிம்பமுண்டாகின்ற” தென்று பூர்வஞ் சொல்லப்பட்டது; ஆதலால் சேதநத்திற்குப் பிரதிபிம்பம் பொருந்தும்.

இந்த ரீதியினால் புத்தியின்கண்ணுள்ள ஆபாசனும், புத்திக் கதிஷ்டாந சேதநமுமாகிய இரண்டற்கும் ஜீவனென்று பெயர். அந்த ஜீவன் துவம்பதத்திற்கு வாச்சிய மென்று சொல்லப்படுகின்றான். அதில் சிதாபாசனைத் தியாகஞ் செய்து கேவலம் கூடஸ்தன் துவம்பதத்திற்கு லக்ஷியமென்று சொல்லப்படுகின்றான். அஹம் சப்தத்திற்கு வாச்சியம் ஜீவனும் ; கேவலம் கூடஸ்தன் லக்ஷியமாம்.

168. சிதாபாசன், கூடஸ்தன் என்னும் இருவர்க்கும் பெயர் ஜவனாமாயினும், ஜீவத்தன்மையின் சகல தருமங்களும் ஆபாசனிடத்துள்ளன. புண்ணிய, பாபம் அவற்றின் பலமான சுக, துக்கம், லோகாந்தர கமநம், இந்த லோக ஆகமநம் முதலிய முழுதும் ஆபாச சுகித புத்தி செய்யாநின்றது; கூடஸ்தன் செய்கின்றதில்லை; கூடஸ்தனிடத்திற் கேவலம் பிராந்தியினுற் பிரதிதியாகின்றது.

அந்தப் பிரார்த்தியினுற் பிரதிதியும் புத்திசகித ஆபாசனுட் குண்டாகின்றது; கூடஸ்தனுக் கில்லை. எதனாலெனின், கூடஸ்தன் என்பது கொல்லன் அடைகல்லு. அதுபோல நிர்விகாரரூபமாய் இருப்பது, கூடஸ்த னென்று சொல்லப்படும்.

அல்லது, கூடமென்பது மித்தையாகிய புத்தியும் சிதாபாசனுடையம்; அவற்றின்கண் அசங்கரூபமாக இருப்பது கூடஸ்த னென்று சொல்லப்படும். ஆதலால், கூடஸ்தனிடத்துப் பிரார்த்தி முதலியன பொருந்தா; பின்னையோ, சிதாபாசனிடத்திற் பொருளும்.

169. அத்தியந்தம் விசாரத்தினுற் பார்க்கிலோ புண்ணியாபம், சுக, துக்கம், லோகாந்தர கமநம், ஆகமநம் கேவலம் புத்தியி னிடத்திலிருக்கின்றன; ஆபாசனிடத்திலு மில்லை. புத்தியின் ஸம்யோகத்தால் ஆபாசனிடத்தில் இருக்கின்றன.

எங்ஙனம் ஜலத்தோடு கூடிய கடம் கோணலாயினும், நேயினும், போயினும், வரின்னும் அதன் சம்பந்தத்தினால் வியோதின் ஆபாசம் சுகல கிரியையுஞ் செய்பாநிற்கின்றது. ஸ்வதந்தமாக ஒன்றுஞ் செய்ய வில்லையோ, அங்ஙனமே காம கர்மரூபமாகிய ஜலத்தால் நிறைந்த புத்திரூப கடம் புண்ணிய முதலாக சுகல விகாரங்களையும் தரிக்கின்றது. அதன் சம்பந்தத்தாற் சிதாபாசன் தரிக்கின்றான். கூடஸ்தன் சர்வ விகார சகிதனுயின். எங்ஙனம் ஜலம் நிரம்பிய கடத்தின் விகாரரகிதமாய்க் கடனம் மிருக்கின்றதோ, அதுபோலக் கூடஸ்தனையும் அறிக. இதனால் ஜீவத்தன்மையின் தர்மம் சிதாபாசனிடத்தில் உளதாம்; அங்ஙனமாயினும் கூடஸ்தனிடத்தில் அஞ்ஞாதத்தாற் பிரதிதி யாகாநின்றது. இதனால் புத்தியினிடத்தில் கூடஸ்த சகித சிதாபாசன் ஜீவன் என்று சொல்லப்படுகின்றான்.

170. வர்ணிக்கப்பட்ட ஜீவனது ஸ்வரூபத்தில் பிராஞ்ஞாக்கு ஹானி வருகின்றது. எதனாலெனின், சுழுத்தியின் அபியனியாகிய ஜீவனுக்கு பிராஞ்ஞன் என்று பெயர். அந்தச் சுழுத்தியில் புத்தி அபாவமாவதால் புத்தியில் ஆபாசனும் பொருந்தாத இதனால் பிராஞ்ஞனது ஸ்வரூபப் பிரதிபாதகமாகிய சாஸ்திரத்திற்கு விரோதம் உண்டாம். இந்தக் காரணத்தால் ஜீவனது ஸ்வரூபம் வேறு பிரகாரமாகச் சொல்லப்படுகின்றது:—

இன அம்சத்திற்கு வயஷ்டி

பெயர்; சம்பூர்ண அஞ்ஞாதத்திற்கு ஸம்ஷ்ட அஞ்ஞாத மென்று பெயர். அவ்வஞ்ஞாதத்தின் அம்சத்திலுள்ள சேதரத்தின் (பிரதி பிம்பமாகிய) ஆபாஸமும், அஞ்ஞாதத்தின் அம்சத்திற்கு அதிஷ்டாநமாகிய கூடஸ்தனுமாகிய இரண்புணையும் ஜீவன் என்னும் பதத்தாற் சொல்வர். இதனால் பிராஞ்ஞனுக் கபாவம் இல்லை; எதன லெனின், சுழுத்தியில் அஞ்ஞாத முளது. சுழுத்தியில் சேதரத்தின் பிரதிபிம்ப சகிதமாகிய அஞ்ஞாத அம்சம் யாது உளது, அதுவே புத்தி ரூபத்தை யடைகின்றது. சேதரத்தின் பிரதிபிம்பம் கூடவே உண்டாகின்றது. அந்தச் சிதாபாசனோடு கூடிய புத்தியில் புண்ணிய பாப முதலிய சம்சாரம் பிரதிதியாகின்றது. இந்த அபிப்பிராயத்தால், புத்தியினையே சில சாஸ்திரங்களில் ஜீவத்தன்மைக்கு உபாதிபாக வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. விசார திருஷ்டியினால் ஜீவத்தன்மைக்கு உபாதி அஞ்ஞாதமாம்.

171. ஈஸ்வர வர்ணகம்.

மாயையின்கண்ணுள்ள சேதரத்தின் ஆபாஸமும், மாயையின் அதிஷ்டாந சேதரமுமாகிய இவ்விரண்டையும் ஈஸ்வர னென்பர். அந்த ஈஸ்வரன் மேகாகாசத்திற்குச் சமமாம். அவ்விஸ்வரன் அந்தர்யாமியாம்; எதன லெனின், எல்லாவற்றுள்ளு மிருந்து பிரேரணை செய்வதால் அந்தர்யாமியாம்.

சதா முக்தர்; எதன லெனின், அவருக்குத் தன்னுடைய ஸ்வ ரூபத்தில் ஆவரண மில்லை. ஆதலால், ஜந்ம, மரணத்தி பந்தத்தின் பிரதிதி யில்லை. இவ்வேதுவால், ஈஸ்வரன் நித்திய முக்தராவர். சர்வஞ்ஞன், சர்வ பதார்த்தங்களையும் அறிகின்றவன். இதன்கண் இது ஹேதுவாம்:—மாயையில் சுத்த சத்துவகுணம் உளது. தமோகுண, ரஜோகுணங்களால் அமிழ்த்தப்பட்டிருக்குஞ் சத்துவ குணமாகாது, இரஜோகுண தமோகுணங்களைத் தான் அமிழ்த்தி யிருப்பது யாது, அது சுத்த சத்துவ குண மெனப்படும்.

சத்துவ குணத்தால் ஞானோற்பத்தி யாகாநிற்கும். இதனால் பிரகாச ஸ்வபாவ முடையது சத்துவ குணமாம். இப்படிப்பட்ட சத்துவ குணத்தினை யுடைய மாயையின்கண் இருக்கும் சேதரத்தின் (பிரதிபிம்பமாகிய) ஆபாஸத்திற்கு ஸ்வரூபத்தின், அல்லது

வேறு பதார்த்தங்களின் ஆவரண மில்லை. ஆதலால், முத்தனும் சர்வஞ்ஞனு மாவன்.

அதிஷ்டாநமாகிய சேதநம் ஜீவேஸ்வரர் இருவரிடத்திற் முள்ள பந்தமோக்ஷங்களி லில்லாதது. ஆகாசம் போல வர சமா யிருக்கின்றது. ஆயினும், ஆபாஸ அம்சத்தில் பந்தமோக்ஷங்க ளுள. அதிஷ்டாநத்தில் ஆபாஸனுக்குப் பிராந்தியினும் பிரதீதி யாகின்றது. இதனால், கேவலம் ஆபாஸனிடத்தில் பந்தமோக்ஷங்க ளுள. அதனிடத்திலும் இவ்வளவு பேதமுண்டு:

எந்த ஆபாஸனிடத்தில் ஆவரண முண்டோ, அவனிடத்தில் பந்தம் உண்டு. யாவனிடத்தில் ஸ்வரூபாவரண மில்லையோ அவன் முத்தனாவன். ஈஸ்வரனிடத்தில் ஆவரண மில்லை. அதனால், ஈஸ்வரன் எப்போதும் முத்தன யிருக்கின்றான்.

ஜீவனிடத்தில் ஆவரண முண்டு. அவன் பெத்தனயிருக்கின்றான். பெத்தன் என்பது கட்டுப்பட்டவனாயிருக்கின்றான் என்பதாம். எதன லெனின், எந்த அவித்தையின் அம்சத்தின் சேதநத்தின் ஆபாஸம் ஜீவ னென்று சொல்லப்பட்டதே, அந்த அவித்தைக்கு ஆவரணஞ் செய்யுஞ் ஸ்வபாவம் உளது.

அவித்தை, அஞ்ஞாநம், மாயை யென்று ஒரே வஸ்துவிற் குரைத்தனராயினும், சத்த சத்துவ குணத்தின் பிரதானத்தன்மையால் மாயை யென்று சொல்லப்படும். மலிந சத்துவ குணத்தின் பிரதானத்தன்மையால் அஞ்ஞாந மென்றும், அவித்தை யென்றும் சொல்லப்படும். இரஜோகுண, தமோகுணங்களால் அமிழ்த்தப்பட்டிருக்கின்ற சத்துவகுணம் மலிந சத்துவ குண மென்று சொல்லப்படும்.

ரல், தமோகுண, இரஜோ குணங்கள் அதிகரித்திருப்பதால், அவித்தையின்கண்ணுள்ள ஜீவனுடைய ஆபாஸ அம்சத்தினால், அவித்தையானது ஸ்வரூபமாக ஆவரணஞ் செய்கின்றது. ஆதலால், ஜீவனிடத்தில் பந்தம் உளதாம்; ஈஸ்வரனிடத்தில் இல்லை.

அதிஷ்டாந சேதநத்தோடு கூடிய மாயையி லுள்ள ஆபாஸ ரூப ஈஸ்வரன் தற்பதத்திற்கு வாச்சிய மெனப்படுவன். கேவலம் அதிஷ்டாந சேதநம் தற்பதத்திற்கு லக்ஷிய மெனப்படும். “ஈஸ்வரன் ஜகத்தினது உற்பத்தி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரங்களைச் செய்

கின்றன” என்று சகல சாஸ்திரங்களிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அதற் கபிப்பிராயம் இதுவாம்:—சேதந அம்சமோ ஆகாசம் போல அஸங்கமாம்; ஆபாஸ அம்சம் ஜகத்தினுற்பத்தி முதலியவற்றைச் செய்கின்றது. அதனிடத்திலேயே சுர்வஞ்ஞத்துவம் உளது. பக்த ஜநங்களீது அநுக்கரகஞ் செய்வதும் கேவலம் ஆபாஸ அம்சமேயாம். ஸீர்வரியத்தையும் கேவலம் ஆபாஸ அம்சமே செய்கின்றதாம். சேதந அம்சம் ஏகரசமாம். அதனிடத்தில் சத்தாஸ்பூர்த்தியினைக் கொடுப்பது மாத் திர மன்றி மற்றோர் ஸீர்வரியமும் பொருந்தாது.

172. பிரஹ்ம ஸ்வரூப வர்ணநம்.

பிரஹ்மாண்டத்தி லுள்ளிலும் வெளியிலும் மஹாகாசம் போலப் பரிபூரணமாயிருக்கும் சேதநம் பிரஹ்ம மெனப்படும். அந்தப் பிரஹ்மம் அணித்து மல்ல; தூரத்து மல்ல. எதனு லெனின், எந்த வஸ்து தன்னினும் பிர்நமாயும், தேசரூப உபாதியை யுடைத்தாயு மிருக்கின்றதோ, அது அணித் தென் றும், தூரத் தென்றும் சொல்லப்படும்; பிரஹ்மம் பிர்ந மன்று. பின்னையோ, எல்லாவற்றிற்கும் ஆத்மாவாம். தேச முதலிய ஸர்வோபாதிகளும் இன்றியதாம். இதனால், அணித் தென்றும், தூரத் தென்றும் சொல்லப்படுகின்ற தில்லை.

பிரஹ்ம சப்தத்திற்கு வாச்சியம் சோபாதிகமாம். எதனு லெனின், வியாபக வஸ்துவிற்கு பிரஹ்ம மென்று பெயர். அந்த வியாபகத் தன்மை இரண்டு பிரகாரமாம்:—ஒன்று ஆபேக்ஷிக வியாபகத் தன்மை, மற்றொன்று நிரபேக்ஷிக வியாபகத்தன்மை. எந்த வஸ்து ஒரு பதார்த்தத்தின் அபேக்ஷையினால் வியாபகமும், ஒன்றன் அபேக்ஷையினால் வியாபகமுமாக வில்லையோ அதனிடத் தில் ஆபேக்ஷிக வியாபகத் தன்மை யெனப்படும். எங்ஙனம்? பிரதிக்ஷியாதிகளின் அபேக்ஷையினால் மாயை வியாபகமாம்; சேத நத்தின் அபேக்ஷையினா லில்லை. இதனால், மாயையினிடத்தில் ஆபேக்ஷிக வியாபகத்தன்மை இருக்கின்றது.

எந்த வஸ்து எல்லாவற்றின் ஆபேக்ஷையினால் வியாபகமா யிருக்கின்றதோ, அதனிடத்திலுள்ள வியாபகத்தன்மை நிரபேக்ஷிக வியாபகத் தன்மை யெனப்படும். அந்த நிரபேக்ஷிக வியாபகத்தன்மை சேதநத்தின்க ணுளது. எதனு லெனின், சேதநத்

திற்குச் சமாதமாக அல்லது, சேதநத்தினும் அதிகமாக வேறொன்றும் வியாபகமாக இல்லை. பின்னையோ, சேதநமே ஸர்வத்தினும் வியாபகமாம். இதனால், சேதநத்தின்கண் நிரபேக்ஷிக வியாபகத்தன்மை இருக்கின்றது.

இந்த இரண்டு பிரகாரமாகிய வியாபகத் தன்மையே; கூடிய வஸ்து பிரஹ்ம சப்தத்தின் வாச்சியமாம். அவ்விரண்டு பிரகாரமான வியாபகத்தன்மை மாயாவிசிஷ்ட சேதநத்தின்கண் ணுளது. எதனாலெனின், விசிஷ்டனிடத்திலுள்ள மாயா அம்சத்தில் ஆபேக்ஷிக வியாபகத்தன்மை இருக்கின்றது; சேதந அசத்தில் நிரபேக்ஷிக வியாபகத் தன்மை இருக்கின்றது.

மாயாவிசிஷ்ட சேதநத்தில் நிரபேக்ஷிக வியாபகத் தன்மை பொருந்தாது. எதனாலெனின், மாயை சேதநத்தின் எதேசத்தி லிருக்கின்றது. அந்த மாயா விசிஷ்ட சேதநத்தினுள் சுத்த சேதநத்தின் வியாபகத்தன்மை அதிகமாக விருக்கின்றது ஆதலால், சுத்த சேதநத்தில் நிரபேக்ஷிக வியாபகத்தன்மை இருக்கின்றதாமாயினும், மாயா விசிஷ்ட சேதநம் பரமார்த்த நிருஷ்டியினால் சுத்த சேதநத்தினும் பிர்ந மன்றாம்; பின்னையோ, சுத்த ரூபமேயாம். ஆதலால், மாயாவிசிஷ்டத்தின்கண் ணும் சேதந அசத்தில் நிரபேக்ஷிக வியாபகத் தன்மையே இருக்கின்றது.

இந்த நீதியினால், மாயா விசிஷ்டமே பிரஹ்ம சப்தத்திற்கு வாச்சியமாதல் கூடும். சுத்த சேதநம் பிரஹ்ம சப்தத்திற்கு லக்ஷியமாம். இதனால், ஈஸ்வர சப்தம், பிரஹ்ம சப்தம் என்னு இரண்டற்கும் சமாதமாகவே அர்த்தந் தோன்றுகின்றது. பிர்நமாகத் தோற்ற

அங்ஙனமாயினும், பிரஹ்ம சப்தத்திற்கு இது ஸ்வபாவமாம்:—அநேக விடத்தில் லக்ஷியார்த்தத்தினைப் போதிக்கின்றதெனில் விடத்தில் வாச்சியார்த்தத்தைச் சொல்லுகின்றது. ஈஸ்வர சப்தத்திற்கு இது ஸ்வபாவமாம்:—அநேக விடங்களில் வாச்சியார்த்தத்தைப் போதிக்கின்றது. இவ்வளவு பேதம் உண்டு. இதனால், லக்ஷியார்த்தத்தைக் கொண்டு பிரஹ்ம சப்தத்திற்கு அர்த்தம் பிர்நமாக நிரூபிக்கப்பட்டது.

158-லுள்ள பிரஸ்ரத்தின் உத்தரம்

173. கூடஸ்தர் பிரகாசித்தக்கொண்டிருக்கின்றார்.

ஆபாஸன் புஜிக்கின்றான் எனல்.

சிஷ்யனே! நான்கு பிரகாரமாகிய சேதநங்களையும் கூற
வேன். அவற்றுள், ஜீவனுடைய ஸ்வரூபத்திலுள்ள மிக்தை
மாகிய ஆபாஸ அம்சம் புண்ணிய பாபங்களைச் செய்கின்றது;
அவற்றின் பலன்களைப் புஜிக்கின்றது. கூடஸ்த சேதநம் சிவ
(கல்யாண) ரூபமாம். ஆதலால், “புத்தி ரூப விருக்ஷத்தில் திர
ண்டு புகுநிக ளிருக்கின்றன. ஒன்று பரமாத்மா; ஒன்று ஜீவ
னம்” என்று முன்நீ செய்த சங்கைக்கு ஈண்டு உத்தரம் கூறப்
படுகின்றது:—பரமாத்மாவையும் ஜீவனையும் கிரஹிக்க லாகாது.
பின்னையோ, கூடஸ்தர் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கின்றார்; ஆபா
ஸன் புஜிக்கின்றான்.

174. ஆபாஸம் கர்மத்தைச் செய்கின்றது; பலத்தினையும்
தருகின்றது; சேதநம் தருகின்ற தீவிரம் யேனல்.

ஜீவனது ஸ்வரூபத்திலுள்ள சேதநத்தி ரூபாஸ அம்சம் கர்
மங்களைச் செய்கின்றது. அக்கர்மங்களைச் செய்ய மாபாஸத்திற்கு
ஈஸ்வரனுடைய ஆபாஸ அம்சம் பலனைக்கொடுக்கின்றது. இதனால்,
இது சித்தமாயிற்று:—ஜீவனுடைய ஸ்வரூபத்திலுள்ள ஆபாஸ
அம்சம் புண்ணிய பாபங்களைச் செய்கின்றது; அவற்றின் பலன்
களைப் புஜிக்கின்றது. ஈஸ்வரனிடத்திலுள்ள ஆபாஸ அம்சம்
கர்மத்தின் பலனைக் கொடுக்கின்றது. இருவரிடத்திலுள்ள சேதந
அம்சத்தில் எவ்வித வார்த்தைக்கும் இடமில்லை. ஜீவனிடத்தி
லுள்ள சேதந அம்சத்தின்கண் கர்மம், பலம் என்பவற்றின் ஸம்
பந்த மில்லை.

ஈஸ்வரனிடத்திலுள்ள சேதந அம்சத்தில் பலனைக் கொடுத்த
சம்பந்தம் இல்லை. அந்தச் சேதநத்தினிடத்தில் (அவற்றை)
எவர் சொல்லுகின்றனரோ, அவர் மூர்க்கர். எதனு லெனின்,
சேதநம் இரண்டிடங்களிலும் அஸங்கமாய் ஏகரூபமாய் இருக்கின்
றது. சேதநத்தின்கண் பேத மில்லை. ஜீவசேதநத்தை ஈஸ்வர
சேதநத்தோடு, அல்லது, ஈஸ்வர சேதநத்தை ஜீவசேதநத்தோடும்
வேறாக அறிகின்றவன் நிரந்திக்க யோக்கியனாவன். இவ்வாறு சொன்
னதால், “ஜீவ பரமாத்மாக்கட்கு ஏகத்துவம் அங்கீகாரம் செய்

யின், கர்மோபாஸனைகளைப் பிரதிபாதிக்கும் வேதம் நிஷ்பலமாடு” மென்னும் இரண்டாவது சங்கைக்கு உத்தரம் சொல்லப்பட்டது. ஜீவேஸ்வரரிடத்திலுள்ள சேதந பாகங்கட்கு அபேதமாம்; ஆபாஸ பாகத்திற்குப் பேத முளது. இதனால், இரண்டு பிரகாரமாகிய வசநங்களும் பொருந்துகின்றன.

175. ஜீவ பிரஹ்மங்களின் லக்ஷியார்த்தத்திற்கு

அபேத முண் டெனல்.

சிஷ்யனே ! நீ செய்த பிரஹ்மங்கட்கு நான் உத்தரஞ் சொன்னேன். “ஒரு விருஷத்தில் இரண்டு பக்ஷிக ளுளா. ஒன்று புஜிய நிற்கின்றது; மற்றொன்று இச்சை யில்லாம லிருக்கின்றது. இதனால், ஜீவப் பிரஹ்மங்களின் ஏகத்துவம் பொருந்தாது” என்று கூறியிருந்தாய். அதற்கு “இந்த விடத்தில் ஜீவப் பிரஹ்மங்களைக் கொள்ளலாகாது. பின்னையோ, கூடஸ்தனையும் புத்தியின்கணுள் ஆபாஸனையும் கிரஹிக்க வேண்டும். அவை கடாகாசத்தினையும் ஆகாசத்தின் சாயையினையும் போலத் தம்மில் பிரநமாயிருக்கின்றன” என்று யாம் உத்தரஞ் சொன்னோம்.

“ஜீவனோ கர்மோபாஸனைகளைச் செய்கின்றவன்; பரமாத்ம பலனைக் கொடுப்பவன்; அவர்கட் கேகத்துவம் பொருந்தா” தென்று நீ பிரஹ்மம் செய்தாய். இதற்கும் யாம் இவ்வுத்தரங் கூறினோம்:— “கர்மஞ் செய்கின்றவன் ஜீவ னல்லன்; பலனைக் கொடுப்பவன் ஈஸ்வர னல்லன்; பின்னையோ, ஜீவனிடத்திலுள்ள ஆபாஸ அம்சம் (கர்மத்தைச்) செய்கின்றது; ஈஸ்வரனிடத்திலுள்ள ஆபாஸ அம்சம் பலனைக் கொடுக்கின்றது. ஜீவேஸ்வரரிடத்திலுள்ள சேதந அம்சம், கடாகாசம், மஹாகாசத்தினைப் போல பேதத்தின் லேசமு மின்றியதாம்.”

சிஷ்யனே ! இந்த ரீதியினால், ஜீவப் பிரஹ்மங்களின் ஏகத்துவம் பொருந்தும். ஆதலால், “நான் பிரஹ்ம மென்று நீ அறிவாயாக. அஹம் சப்தத்திற்கு அர்த்தம் கூடஸ்த னென்றறி. பிரஹ்ம சப்தத்திற்கு மஹாகாசத்திற்குச் சமமாகச் சொல்லப்பட்ட லக்ஷியார்த்தம் (பொருள்) என்றறி. அஹம் சப்தத்திற்கும் பிரஹ்ம சப்தத்திற்கும் வாச்சியார்த்தத்திற்கு அபேதம் அன்றாயினும் லக்ஷியார்த்தத்திற்கு அபேதமாம்.

சிஷ்யனே ! எது வரையில் ‘அஹம் பிரஹ்மாஸ்மி’ யென்று
நீ அறிய வில்லையோ, அது வரையில், நீ உன்னைத் தீநாகவம் துக்
கியாகவு மெண்ணுவாய். அந்நியமாகப் பரமாத்மாவை அறிக்திருக்
கின்றனையோ, அது உனக்குப் பயத்திற்கு ஹேதுவாம். ஆகை
யால், “நான் பிரஹ்மமா யிருக்கின்றே” எனென்று அறி.

176. பிரஹ்மம்-நான் பிரஹ்மம் என்னும் ஞானம்

யாருக்கு உண்டாகின்றது எனல் ?

தத்துவ திருஷ்டி கூறுகின்றான்.

ஃஹ குருவே ! “அஹம் பிரஹ்மாஸ்மி” என்னும் ஞானம்
யாருக். து என்பதைத் தேவரீர் கிருபையினுற் கூற
வேண்டும். தாம் சொன்ன லன்றி இவ்வார்த்தையினை நான்
அறிந்துகொள்ள மாட்டேன். இக்கேள்வியால் சிஷ்யனுடைய
சித்தத்திலுள்ள கூடமான அபிப்பிராயம் இதுவாம்:—“நான் பிர
ஹ்மமாயிருக்கிறே”னென்னும் ஞானம் கூடஸ்தனிடத்தி லுண்டா
கின்றதா ? அல்லது, ஆபாஸ சகித புத்தியின்க ணுண்டாகின்
?

கூடஸ்த னிடத்திற் சொல்லுவோமாயின், கூடஸ்தன் விகாரி
யாவன். ஆபாஸசகித புத்தியின்கண் கூறுவோமாயின், அவனு
க்கு “நான் பிரஹ்ம மாகின்றேன்” என்னும் ஞானம் பிராந்திருபமா
கும். எதனாலெனின், “கூடஸ்தனுக்கும் பிரஹ்மத்திற்கும் வகத்து
வம் உளது ஆபாஸன் பிந்ந” எனென்று பூர்வந் தாங்களே சொன்
னீர்கள். ஆதலால், பிரஹ்மத்திற்கு வேறான ஆபாஸனுக்கு “பிர
ஹ்ம ரூபமான ஞானம் பிராந்தியே யாம் ; சர்ப்பத்திற்கு வேறான
இரஜ்ஜுவைச் சர்ப்ப மென்று அறிவது பிராந்தியாவது போல
வாம். இந்த ரீதியினால், ஆபாஸனோடு கூடிய புத்திக்கு “நான் பிர
ஹ்மமா யிருக்கின்றேன்” என்னும் ஞானம் யதார்த்தமாகாது;
பின்னையோ, பிராந்தி ரூபமாம்.

ஒருகால், “அஹம் பிரஹ்மாஸ்மி” யென்னும் ஞானத்
தைப் பிராந்தி ரூபமாகவே அங்கீகரிப்போமாயின், இந்த ஞானத்
தால், மித்தையாகிய ஜகத்தின் நிவிர்த்தி யாகாது. பின்னையோ,
யதார்த்த ஞானத்தால் மித்தையின் நிவிர்த்தியாம். இரஜ்ஜுவின்
யதார்த்த ஞானத்தால் மித்தையாகிய சர்ப்ப நிவிர்த்தியாவது
போலவாம். இந்த ரீதியினால், ஆபாஸனோடு கூடிய புத்திக்கு
“நான் பிரஹ்ம” மென்னும் ஞானம் பொருந்தாது.

முற் கூறிய பிரம்மாத்தின் உத்தரம்.

177. ஆபாஸனது ஸப்தாவஸ்தைகளின் பெயர்.

ஸ்ரீ தரு கூறுகின்றார்.

சிஷ்யனே ! இப்போது ஆபாஸனது ஸப்தாவஸ்தைகளை நான் சொல்லுகின்றேன் ; அதனை நீ கேட்பாயாக. அந் ஏழாவஸ்தைகளில் எதுவும் சேதநமாகிய கூடஸ்தனுக்கு இல்லை. “ நான் பிரஹ்மம் ” என்னும் ஞானமும் அவ்வேழாவஸ்தை யுள்ளேயே இருக்கின்றது.

178. ஸப்தாவஸ்தைகளின் பெயர். அஞ்ஞானம், ஆவரணம் பிராந்தி, இருவிதஞானம், சோக நாசம், ஹர்ஷம் என்வபற்றினை ஸப்தாவஸ்தை யென நிச்சயிப்பாய்.

179. அஞ்ஞான ஆவரணங்களின் ஸ்வரூப வர்ணனம்.

“ சிஷ்யனே ! நான் பிரஹ்மத்தினை அறியேன் ” என்று புருஷர் கூறும் வியவகாரத்திற்கு ஹேது அஞ்ஞானமும் “ பிரஹ்ம மில்லை ; பானமாக வில்லை ” யென்னும் வியவகாரத்திற்கு ஹேது ஆவரணமாம். ஆவரணத்தால் இவ்வியவகார முண்ட கின்றது. எதனா லெனின், அஞ்ஞானத்தின் சக்தி இரண்டு பி காரமாயுள் ; ஒன்று அஸத்துவாபாதகம் ; மற்றொன்று அபாநாதகம். இவ்விரண்டினையும் ஆவரண மென்பர்.

“வஸ்து வில்லை” யென்னும் பிரதீதியைச் செய்வதாயுள்ள சக்தி அஸத்துவாபாதக மெனப்படும். “ வஸ்து பானமாகவில்லை ” யென்னும் பிரதீதியைச் செய்வதாயுள்ள அஞ்ஞானத்தின் சக்தி அபாநாதக மெனப்படும்.

இந்த ரீதியால், “ பிரஹ்ம மில்லை ” யென்னும் வியவகாரத்திற்கு ஹேது அஞ்ஞானத்தின் அஸத்துவாபாதக சக்தியும் “ பிரஹ்மம் பானமாக வில்லை ” யென்னும் வியவகாரத்திற்கு ஹேது அஞ்ஞானத்தின் அபாநாதக சக்தியாம். இவ்விரண்டிற்கு மாவரண மென்று பெயராம்.

180. பிராந்தியின் வர்ணனம்.

கூடஸ்தனிடத்தில் ஜந்மாதி சம்சாரப் பிரதீதி வேதிகன்கண் பிராந்தி யெனப்படும். இதனையே சோக மென் சொல்வர்.

181. இருவித ஞான வர்ணம் (பரோக்ஷம் - அபரோக்ஷம்)

பரோக்ஷ மென்றும், அபரோக்ஷ மென்று ஞான இருவித மாம். அவற்றுள் “பிரஹ்ம முளது” என்பது பரோக்ஷ ஞான மாம். “அஹம் பிரஹ்ம” மென்பது அபரோக்ஷ ஞானமாம். ‘பிரஹ்மமில்லை’ பென்னும் ஆவரண அம்சத்தினைப் பிரஹ்மம் உளது என்னும் பரோக்ஷஞானம் நாசஞ் செய்கின்றது. எதன லெனின், “சத்திய ஞானநாத ரூபமாகப் பிரஹ்மம் இருக்கின்றது” என்னும் ஞானத்திற்குப் பரோக்ஷ ஞான மென்று பெயர். அது “பிரஹ்மமில்லை” பென்னும் பிரதிதிக்கு விரோதியாம்; வேறென் றற்கும் விரோதி யன்று.

“நான் பிரஹ்மமா யிருக்கின்றேன்” என்னும் அபரோக்ஷ ஞானம் சகல அவித்தியாஜால (ஸமுக)த்திற்கும் விரோதியாம். இத்தக் காரணத்தால் “நான் பிரஹ்மத்தினை யறியேன்” என்பது அஞ்ஞானம். “பிரஹ்ம மில்லை”, “பாநமாக வில்லை” என்பது ஆவரணம். “நான் பிரஹ்ம மல்ல; பின்னையோ, புண்ணிய பாபங்களின் கர்த்தாவும், சக துக்கங்களின் போக்தாவுமாகிய ஜீவன்” என்பது பிராந்தி. இவ்வளவு அவித்தியா ஜால; அபரோக்ஷ ஞானம் நாசஞ் செய்யாநிற்கும்.

182. பிராந்தி நாச வர்ணம்.

என்னிடத்தில் ஜந்ம மரண மில்லை. சக துக்கங்கள் அற்பமு மில்லை. ஒரு சம்சார தர்மமு மென்னிடத்தி லில்லை. பின்னையோ, ஜந்மரகிதமாகிய கூடஸ்தன் யான் என்று சிஷ்யனே! இவ்விதமாக ஸர்வ அநர்த்தங்களையும் நிகேஷத்திதல் பிராந்தி நாசத்தின் ஸ்வரூபமாம். ஈண்டு கூடஸ்தரிடத்தில் ஜந்ம நிகேஷதஞ் செய்ததால் ஸர்வ அநர்த்தத்தின் நிகேஷத்தினையு மறிக. எதன லெனின், ஜந்மப் பிரதிதியின் பின்னர், மற்றைய அநர்த்தங் கள் பிரதிதியாகின்றன. ஆதலால், ஜந்மத்தினை நிகேஷிப் பதால் ஸர்வ அநர்த்தங்களும் நிகேஷிக்கப்படுகின்றன. இத் தப் பிராந்தி நாசத்தினையே சோக நாச மென்றுங் கூறுவர்.

183. ஹர்ஷ ஸ்வரூப வர்ணம்.

சிஷ்யனே! தனது ஸ்வரூப ஞானம் “நான் அத்வைதப் பிரஹ்மரூபன்” என்று ஸம்சய ரகிதமா யுனக் கெப்போ துண் டாகின்றதோ, அப்போது உனக்கு ஆநந்த முண்டாகும். அதனை

ஹர்ஷ மென்று நீ அறி. சிஷ்யனே ! ஸப்தாவஸ்தைகளை உக்ரு யான் கூறினேன். அவை முழுது மாபாஸனுக்கேயும், அவனிடத்திலேயே ஞான முளது. சிஷ்யனே ! “ ஞானம் யாருக்குண்டாகின்றது ” என்று நீ வினாவிதற்கு விடை கூறினேன். இன்னும் நீ விரும்பியதைக் கேட்பாமாக.

184. பிரஸ்நம்:—பிரஹ்மத்திற்கு வேறுன ஆபாஸனுக்கு

“ நான் பிரஹ்மம் ” என்னும் ஞானம் மித்தையாகும்.

176-லுள்ள பிரஸ்நத்தின் கூட அபிப்பிராயம்.

கூடமான அபிப்பிராயத்தாற் ப்ரஸ்நம் செய்திருந்தனை இப்போது சிஷ்யன் பிரகடனம் செய்கின்றனன்:—பகவானே! “ அஹம் பிரஹ்மம் ” என்னும் ஞானம் சிதாபாஸனுக்குண்டாகிற தென்று தேவரீர் கூறியதை யறிந்தேன். பின்னு யொரு சங்கை யுண்டாகின்றது. “ கூடஸ்தனும், பிரஹ்மமும் ஏகம் ஆபாஸன் பிரஹ்மத்திற் கந்ரியன் ” என்று தாம் முன்னர் கூறினீர்கள். அந்தப் பிரஹ்மத்திற் கந்ரியமான ஆபாஸனுக்கு “ நான் பிரஹ்மமா யிருக்கின்றேன் ” என்னும் பிரஹ்ம ரூமான ஞானம் பொருந்தாது. “ எனது அதிஷ்டாநமான கூடஸ்தன் பிரஹ்மரூபமாம் ” என்று ஆபாஸனுக்கு ஞான முண்டாகு மாயின், அது யதார்த்த ஞானமாம்.

“ அஹம் பிரஹ்மம் ” என்னும் ஞானம் யதார்த்த மாகாது, எதனு லெனின், அஹ ம்என்னும் நாமம் தனது ஸ்வரூபத்திற்கும் எதனை நானென்னா நின்றனரோ, அவ்வாபாஸத்தினது ஸ்வரூபம் மித்தையாம்; ஆதலால், பிந்நமாம். இதனால், பிரஹ்மத்தின் பிந்நமான ஆபாஸனது ஸ்வரூபத்தினை பிரஹ்மரூப மென அறியின், அது மித்தியா ஞானமாம். சர்ப்பத்திற்குப் பிந்நமான பழுஷயினை சர்ப்பரூபமாக அறியும் ஞானம் மித்தையாவது போலவாம் மித்தையின் நாமம் பிராந்திக்காம். அந்தப் பிரஹ்ம ஞானத்தினை பிராந்திரூப மெனச் சொல்லுதல் பொருந்தாது.

(ஆதலால், இந்தச் சந்தேஹத்தை நிவிர்த்திப்பிக்க வேண்டுமென்று சிஷ்யன் கேட்க, ஸ்ரீகுருவானவர் சொல்லுகின்றார்.)

185. உத்தரம்:—அஹம் சப்தத்தின் இரண்டர்த்தமும்,
அவற்றில் கூடஸ்தனுக்குப் பிரஹ்மத்தோள்ள
முக்கிய சாமானுதிகரண்யமும், ஆபாஸனுக்குள்ள
பாதசாமானுதி கரண்யமும்.

சிஷ்யனே ! உனதுருதயத்தின்க னுண்டாகாநிற்கு மநேக
வித சங்கை ரூபமான களங்க மெதனால் நசியாநிற்குமோ, அந்த
அஹம் சப்தார்த்த விவேகத்தை இப்போது கேட்பாயாக. “நான்
பிரஹ்மம்” என்னும் ஞானம் புத்தி சகித ஆபாஸனுக் குண்டாகா
கின்றது;கூடஸ்தனுக் கில்லையாயினும், அவ்வாபாஸன் கூடஸ்தனை
யும், தனது ஸ்வரூபத்தையும், தனதாத்மாவாக அறிகின்றான்.
“நான்” என்னுஞ் சப்தத்தால் அவ்வாத்மா கிரஹிக்கப்படுகின்
றது. அதுவே அஹம் சப்தத்திற் கர்த்தமாம்.

அவ்வஹம்சப்தத்திற்பாநமாகாகின்ற கூடஸ்தனுக்குப் பிரஹ்
மத்தோடு சதா அபேதமாம். அது கடாகாசத்திற்கும், மஹாகாச
த்திற்கும் சதா அபேத முளதாயிருப்பது போலவாம். இக்காரணத்
தால்,கூடஸ்தனுக்குப் பிரஹ்மத்தோடு முக்கிய ஸமானுதிகரணம்
வேதார்த சாஸ்திரத்திற் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. எந்த வஸ்து
விற் கெந்த வஸ்துவோடு சதா அபேத மிருக்கின்றதோ, அந்த
வஸ்துவிற் கந்த வஸ்துவோடு முக்கிய ஸமானுதிகரணம் கூறப்பட்
பிருக்கின்றது. எங்ஙனம் - கடாகாசம் மஹாகாசத்தோடு சதா
அபேதமாகையால் கடாகாசம் மஹாகாசமாம். இந்த ரீதியால்,
கடாகாசத்திற்கு மஹாகாசத்தோடு முக்கிய ஸமானுதிகரண
மிருக்கின்றது.

இந்த ரீதியால்,கூடஸ்தனுக்குப் பிரஹ்மத்தோடு முக்கிய ஸமா
னுதி கரண முண்டு. எதன லெனின், கூடஸ்தனுக்குப் பிரஹ்மத்
தோடு ஸதா அபேத முண்டு. இதனால்,“நான்” எனும் சப்தத்திற்
பாநமாகின்ற கூடஸ்தனுக்குப் பிரஹ்மத்தோடு ஸதா அபேத

“நான்” என்னுஞ் சப்தத்திற் பாநமாகாகின்ற ஆபாஸனுக்
குப் பிரஹ்மத்தோடு தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தைப் பாதித்து
அபேத முண்டாகின்றது. அது முகத்தினது பிரதிபிம்பத்திற்
குப் பிம்ப ஸ்வரூப முகத்தோடு பிரதிபிம்ப ஸ்வரூபத்தைப் பாதி
த்து அபேத முண்டாவது போலவாம். இக்காரணத்தால், வேதா

ந்த சாஸ்திரத்தில் ஆபாஸனுக்குப் பிரஹ்மத்தோடு பாத ஸமாநாதிகரணங் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. எந்த வஸ்துவிற்கு பாத முண்டாய் எந்த வஸ்துவோடு அபேத முண்டாமோ, அந்த வஸ்துவிற்கு நந்த வஸ்துவோடு பாத ஸமாநாதிகரணஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அது முகப்பிரதிபிம்பத்திற்குப் பாத முண்டாய் முகத்தோடு அபேத முண்டாவது போலவாம். இதனால், பிரதிபிம்பம் முகமாம்; வேறன்று. இவ்வாறு பிரதிபிம்பத்திற்கு முகத்தோடு பாதஸமாநாதிகரண முண்டு.

அல்தன்றியும், ஸ்தாணுவின்கட் புருஷப் பிரமம் (பிரந்தி) உண்டாய் ஸ்தாணு ஞானத்தின் பின் “புருஷன் ஸ்தாணு” வென்னும் ரீதியினால் புருஷனுக்குத் ஸ்தாணுவோடு பாதஸமாநாதிகரண-மெங்னனமோ, அங்னனமே ஆபாஸனுக்குப் பாதமாய்ப் பிரஹ்மத்தோடு அபேத முண்டாகின்றது. ஆதலால், “நான்” என்னுஞ் சப்தத்திற் பாரமாகின்ற ஆபாஸன் பிரஹ்மமாம்; வேறன்று. இவ்வாறு பாதஸமாநாதிகரணம் ஆபாஸனுக்குப் பிரஹ்மத்தோடுளதாம். சிஷ்யனே! இந்த ரீதியினால், அஹஞ் சப்தத்திற் பாரமாகின்ற கூடஸ்தனுக்கு முக்கிய அபேத முண்டு. ஆபாஸனுக்குப் பாதத்தினு லபேத முண்டு.

186. பிரஸ்நம்:—அஹம் விருத்தியில் கூடஸ்த ஆபாஸர்களின்

பாநம் கிரமமாக உண்டாகின்றதா? அல்லது கிரம மின்றி

உண்டாகின்றதா? எனல்.

தத்துவநிர்ணயக் கூறுகின்றான்.

பகவானே! “அஹம் விருத்தியிற் லாக்ஷி, ஆபாஸன் என்னுமிருவரும் பாரமாகின்றன” ரென்று தேவரீர் கூறினீர். இதன்கண் யான் ஒன்றும் அறிய வில்லை. அஹம் விருத்தியின்கண் கூடஸ்தனும், ஆபாஸனும் கிரமமாகப் பாரமாகின்றனவா? அல்லது கிரம மின்றிப் பாரமாகின்றனவா? இதன் பொரு ளிதுவாம்:—கிரமமாக வென்பது பிந்ர பிந்ர காலத்தில் பாரமாகின்றனவா? அல்லது, இரண்டும் ஏக காலத்தில் பாரமாகின்றனவா? இதைத் தாங்க ளெனக்கு அறிவிக்கவேண்டும்.

நிகழ்ந்த பிரஸ்நத்தின் உத்தரம்.

187. ஒரே சமயத்தில் ஸாக்ஷி ஆபாஸர்களின்

பாந முண்டாகின்றது.

குரு கூறுகின்றார்.

சிஷ்யனே! நீ செய்த பிரஸ்நத்திற்கு நான் சாரபூதமான உத்தரஞ் சொல்லுகின்றேன். நீ ஸாவதாரனாய்க் கேட்பாயாக.

எவ்வித உத்தர மெனின், இதைக் கேட்பதனால் போதாந்ருப ஞாயிப் பிரகாசமுண்டாய் அஞ்ஞாந்ருப இருளை நாசஞ் செய்பத் தக்க தாம். சிஷ்யனே! ஒரே சமயத்திற் ஸாஷ்டியும், ஆபாஸமும், அஹம் விருத்தியிற் பாகமாகின்றன. எல்லாப் பிரகரணங்களிலும் ஆபாஸ சப்தத்தால் அந்தக்கரண சகித ஆபாஸமே கிர ஹிக்க வேண்டும். ஆதலால், அந்தக்கரணசகித ஆபாஸம் சேதந மாகிய ஸாஷ்டிக்கு விஷயமாய்ப் பாகமாகின்றது. ஸாஷ்டி ஸ்வ யம் பிரகாச ரூபமாகப் பாகமாகின்றது. அந்தக்கரணத்தின் ஆபாஸ சகித விருத்திக்கு ஸாஷ்டி விஷயமாகின்ற தில்லை.

கட முதலிய பாஹ்ய பதார்த்தங்களில் இவ்வாறு கிரம முளது:—எப்பொழுது இந்திரியத்திற்குக் கடத்திற்குஞ் ஸம் யோக முண்டாமோ, அப்பொழுது இந்திரிய வாயிலாய் அந்தக் கரணத்தின் விருத்தி புறப்பட்டுக் கடத்திற்குச் சமாநமாகிய ஆகா ரத்தை யடையாநின்றது. அச்சில் (மண்ணால் அல்லது, இரும்பி னால் செய்த உருவில்) விடப்பட்ட தாம்பிரம் அவ்வச்சின் ஆகாரத் திற்குச் சமாநாகாரத்தினை எங்ஙன மடைகின்றதோ, அங்ஙனமே அந்தக்கரணத்தின் விருத்தியும், கடத்தினாகாரத்திற்குச் சமாநா காரமாகின்றது. அவ்விர்த்தி ஆபாஸ னின்று உண்டாகின்ற தில்லை. பின்னையோ, ஆபாஸசகிதமாகவே உண்டாகின்றது. எதன லெனின், விர்த்தி அந்தக் கரணத்தின் பரிணாமமாம். அந்தக் கர ணத்தின் பரிணாமத்தினை விர்த்தி யென்பர்.

அந்தக்கரணம் ஸத்வ குணத்தின் காரியமா யிருத்தலால் ஸ்வச்சமாம். ஆதலால், அந்தக்கரணத்தின்கண் சேதநத்தினுபாஸம் எங்ஙன முண்டாகின்றதோ, அங்ஙனமே விருத்தியும் ஸ்வச்சமா கிய அந்தக்கரணத்தின் காரியமாம். ஆதலால், விருத்தியின்கண் சேதநத்தி னுபாச முண்டாகின்றது. உத்ப்ந்ரமாகின்ற விர்த்தி, ஆபாசசகித அந்தக்கரணத்தினின்றும் உத்ப்ந்ரமாகின்றது. இக் காரணத்தாலும், விர்த்தி ஆபாஸசகிதமாகவே யுண்டாகின்றது.

188. அஞ்ஞாநத்திற்கு ஆஸ்ரயமும், விஷயமும்

சேதநமும் எனல்.

விஷயமாகிய கடம் தமோகுணத்தின் காரியமாம். ஆதலால், ஸ்வரூபத்தாற் ஜடமாம். அதன்கண் அஞ்ஞாநமும் அதன் ஆவர ணமு முள. இதன்கண் இச்சங்கை யுண்டாகாநிற்கும். அஞ்ஞாந மும் அதன் ஆவரணமும் விசார திருஷ்டியினால் சேதநத்தின்க

ஆன. கடத்தின்கண் ணில்லை. எதனு லெனின், அஞ்ஞாநம் சேதநத்தி னுசிரிதமாயிருந்து சேதநத்தினையே விஷயஞ் செய்கின்ற தென்பது வேதார்த்தத்தின் சித்தார்த்தமாம். ஸப்தாவஸ்தையின் பிரசங்கத்தில் அஞ்ஞாநத்திற் காசிரயம் அந்தக்கரணசகித ஆபாஸென்று யாது கூறப்பட்டது, அஃது அஞ்ஞாநத்தின் அபிமானமாம். “நான் அஞ்ஞாநி” யென்னும் அபிமானம் அந்தக்கரணசகித ஆபாஸனுக் குண்டாகாக்கின்றது. இக்காரணத்தால், ஆபாஸன் அஞ்ஞாநத்திற் காசிரயமென்று சொல்லப்படுகின்றது. முக்கிய ஆப்ரயம் சேதநமாம். ஆபாஸசகித அந்தக்கரணமன்று; எதனு லெனின், ஆபாஸசகித அந்தக்கரணம் அஞ்ஞாநத்தின் காரியமாம். எதுவுதன்காரியமாமோ, அஃது அதற் காசிரயமாகாது. ஆதலால், சேதநமே அஞ்ஞாநத்திற் கதிஷ்டாநரூப ஆப்ரயமாம். சேதநத்தினையே அஞ்ஞாநம் விஷயஞ் செய்கின்றது. ஸ்வரூபத்தை ஆவரணம் செய்வதே அஞ்ஞாநம் விஷயம் செய்வதாம்.

அவ்வஞ்ஞாநத்தாலாய ஆவரணம் ஜடவஸ்துவின்கண் பொருந்தாது. எதனு லெனின், ஜடவஸ்துவானது ஸ்வரூபமாகவே ஆவிருதமாயுள்ளது. அதன்கண் அஞ்ஞாநத்தாலாய ஆவரணத்திற் குக்கிஞ்சிற்று முபயோக மில்லை. இந்த ரீதியால், அஞ்ஞாநத்திற் காசிரயமும் விஷயமுஞ் சைதந்யமாம். அது கிரஹமத்தியிலுள்ள அந்தகாரமானது கிரஹ மத்தியை ஆவரணம் செய்வது போலவாம். இதனால், கடத்தின்கண் அஞ்ஞாநமும், அதனது ஆவரணமும் பொருந்தா.

159. வேளிப்பதார்த்தங்களில் விருத்தி, ஆபாஸ மென்னும் இரண்டற்கும் உபயோகமும், அதன்கண் அஞ்ஞாநத்தினால் மறைக்கப்பட்ட கடத்தின் உதாகரணமும்.

அதற்குச் சமாதான மிதுவாம்:—சேதந ஸ்வரூபத்திற்குப் பிரக்ஷாய்ச் சதசத் விலக்ஷண அஞ்ஞாநம் சேதநத்தி னுசிரிதமாயுள்ளது. அவ்வஞ்ஞாநத்தாற் சேதநம் எவ்வனம் ஆவிருதமாகாதற்குமோ, அங்ஙனமே கடரூபத்திற்குப் பிரக்ஷாயிய அஞ்ஞாநம் கடத்தினது ஆசிரிதமன்றாயினும், அஞ்ஞாநம் கடாதிகளை ஸ்வரூபமாகப் பிரகாசமற்ற ஜடரூபமாகச் சிருஷ்டித்திருக்கின்றது. இதனால், எப்போதுமே அந்தனுக்குச் சமானமாயாவிருதமா (மறைப்பா)ம். அவ்வாவிருத ஸ்வபாவம் கடாதிகட்கு அஞ்ஞாநத்தாலுண்டாயிருக்கின்றது. ஏனெனின், தமோகுணப் பிரதான அஞ்

ஞாந்தினின்றும் பூதோற்பத்தி வாயிலாய்க் கடாதிகளுண்டாயின; அத்தமோகுணம் ஆவரண ஸ்வபாவ முடையதாம். ஆதலால் கடாதிகள் பிரகாசமற்ற இருளாகவே யிருக்கின்றன.

இந்த ரீதியினால், இருட்டன்மை ரூபமான ஆவரணம், கடாதிகளில் அஞ்ஞாந்தாலாகியதாம்; ஸ்வபாவ சித்தமாயுள்ளது. கடாதிகளின் அதிஷ்டாநமாகிய சேதநத்தை ஆஸ்ரயித்ததாயுள்ள அஞ்ஞாநம், சேதநத்தினை மறைத்து ஸ்வபாவமாக ஆவிர்தமாயுள்ள கடாதிகளையும் மறைக்கின்றது.

ஸ்வபாவமாக ஆவிர்தமாயுள்ள பதார்த்தங்களை ஆவரணம் செய்வதில் பிரயோஜந மில்லையாயினும், ஆவரண கர்த்தா, பதார்த்தப் பிரயோஜனாபேகையின்றியே, ஆவரணமின்றியதைப்போல ஆவரணசகிதத்திலும் ஆவரணஞ்செய்கின்றது. இஃது உகத்திற் பிரசித்தமாம். அவ்வஞ்ஞாந்தாலாவிருதமான கடத்தை வியாபித்துள்ள அந்தக்கரணத்தினாபாச சகிதமாகிய கடாகார விர்த்தியிலுள்ள விர்த்தி பாகமானது, கடத்தினதாவரணத்தை விர்த்திக்கின்றது. விர்த்தியிலுள்ள ஆபாஸ பாகம் கடத்தினைப் பிரகா

இந்த ரீதியினால், வெளிப்பதார்த்தங்களில் விர்தம் ஆபாஸனுமாகிய இரண்டு முபயோகமாம்.

190. திருஷ்டாந்தம்.

அந்தகாரத்தில் பாணையினால் மிருத்திகை யல்லது, இரும்பி செய்யப்பட்ட பாத்திரங்கள் மூடி வைத்திருக்குமாயின், ஆண்டு தண்டத்தாற் பாணையை யுடைத்தாலும் பின் தீப மில்லாமல் அந்த நிராவரண பாத்திரமும் எங்ஙனம் பிரகாசிக்கின்ற தில்லை, பின்னையோ, தீபத்தாற் பிரகாசிக்கின்றது, அங்ஙனமே அஞ்ஞாந்தா லாவிருதமாகிய கடத்தி னாவரணத்தை விர்த்தி நாசஞ் செய்யினும் கடம் பிரகாசிக்கின்ற தில்லை. ஏதனா லெனின், கடம் ஸ்வரூபமாக ஜடமாம்; விர்த்தியும் ஜடமாம். அதற்காவரண பங்கமாத்திரம் பிரயோஜநமாம். அதனால், பிரகாச முண்டாகின்றதில்லை. ஆதலால் கடத்தினைப் பிரகாசிப்பது ஆபாஸனும்.

நேத்திர விஷய வஸ்துவின் பிரத்தியக்ஷ ஞாந்தில் இந்த ரீதி கூறினோம். சிரவணாதி விஷயங்களின் பிரத்தியக்ஷத்தின் ரீதியும் இங்ஙனமே யறிந்துகொள்க. விர்த்தியுங் கடமும் ஆகிய இரண்டும் ஒரிடத்தில் நிலைபெறுவதால் கடத்தின் ஞாநம் பிரத்தி

புகழ் மென்று சொல்லப்படுகின்றது. அந்தக்கரணத்தின் ஊர்த்தி கடாகாரமாய்க் கடத்தோடு சம்பந்தமாகாமலுள்ளேயே விருக்குமாயின், அது கடத்தின் பரோகூ ஞாநமென்று சொல்லப்படுகின்றது. “இது கடம்” என்பது அபரோகூ ஞாநத்தின் ஆகாரமாம். “கட மிருக்கின்றது அல்லது, அந்தக் கட மிருக்கின்றது” என்பது பரோகூ ஞாநத்தின் ஆகாரமாம். ஸ்மிருதி ஞாநமும் பரோகூ ஞாநமேயாம். என்றாலும், ஸ்மிருதி ஞாநமோ ஸம்ஸ்கார ஜர்பமாம். அதுமிதிபாதி பரோகூ ஞாநங்கள் பிரமாண ஜர்பங்களாம். இவ்வாறு பேத முண்டு.

191. பிரத்தியக்ஷ, அநுமான, சப்த, உபமான,

சுர்த்தாபத்தி, அனுபலப்திப் பிரமாணங்களைக் கூறல்.

பிரமாணத்தின் பிரசங்கத்தால் யாம் பிரமாண நிருபணம் செய்வாம். சார்வாகர் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாண மொன்று மட்டும் நாக.

192. கணத சுகத மதாநுசாரியிரண்டாவது அநுமானப்பிரமாணத்தையும் அங்கீகரிக்கின்றார்கள். எதனு லெனின், ஒரு பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணமே பங்கிகாரஞ் செய்யில், திருப்தி வேண்டினேனுக்குப் போஜரத்தின்கண் பிரவிர்த்தி யுண்டாகாது. எதனு லெனின், அபுக்த போஜரத்தின்கண் திருப்திக்கு ஹேதுத் தன்மையின் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாண ஜர்பியப் பிரத்தியக்ஷ ஞாந மின்று. ஆதலால், புத்த போஜரத்தின்கண் னாநுபவஞ் செய்யப்பட்ட திருப்தியின் ஹேதுத் தன்மை எதுவோ, அதனை அபுக்த போஜரத்தின்கண் னும் அநுமாநத்தினு லறிந்து திருப்திவேண்டினேனுக்குப் போஜரத்தின்கண் பிரவிர்த்தி யுண்டாவதால், அநுமாநப் பிரமாணமும் அங்கீகரிக்க வேண்டும். இவ்வாறு கணத சுகத மதாநுசாரிகள் பிரத்தியக்ஷம், அநுமானம் என்னும் இரண்டு பிரமாணமு மொப்பினர்.

193. சாங்கிய சாஸ்திரத்திற்குக் கர்த்தாவாகிய கபிலரது மதாநுசாரியர் முன்றாவது சப்தப் பிரமாணமு மங்கீகரிக்கின்றனர். எதனு லெனின், பிரத்தியக்ஷம், அநுமானமாகிய இரண்டு பிரமாணங்களையே அங்கீகரிக்கின், தேசாந்தரத்தில் ஒருவன் தகப்பன் மரிக்கின்றான். அவனுக்கு ஓருரியோன் வந்து “நின்பிதா மரித்தன” னெனச் சொல்லுவானாயின், அப்போது சுரோதாவுக்குப் பிதாவின் மரண சிச்சய முண்டாக வேண்டிவதில்லை.

லெனின், தேசாந்திரத்திலுள்ள பிதாவின்து மரண ஞாநம், பிரத்தியக்ஷ அநுமாரங்களாற் பொருந்தாது. இவ்வாற்றால், கபில மதாதுசாரியர், பிரத்தியக்ஷம் அநுமாரம் சப்தம் என்னும் மூன்று பிரமாணங்களை அங்கீகரிக்கின்றனர்.

194. நியாய சாஸ்திர கர்த்தாவாகிய கௌதமரது மதாதுசாரியர், நான்காவது உபமானப் பிரமாணமும் அங்கீகரிக்கின்றனர். எதனு லெனின், பிரத்தியக்ஷாதி மூன்று பிரமாணங்களைப்போ அங்கீகரிக்கின், மரையறியான் ஒரு புருடன், வநவாஸி புருஷனால் “பசுவிற் கொப்பா மரை” யெனக் கேட்டிருந்து வநத்திற் போந்து மரையைக் கண்டனன். அப்போ தவனுக்குப் பசுவிற் கொப்பா மரையென வநவாஸி புருஷனால் சொல்லப்பட்ட வாக்கி பார்த்த ஸ்மரணை யுண்டாகாநிற்கும். அந்த ஸ்மிருதியின் அநந்தாமனோலுக்கு “இது மரையா” மென்று ஞாந முண்டாகின்றது. இந்த ஞாநம் உண்டாக வேண்டு வ தில்லை. ஆதலால், இவ்வித கிலக்ஷண ஞாநத்திற்கு ஹேதுவாகிய உபமானப் பிரமாணத்தினையும் அங்கீகரிக்கின்றனர்.

195. பூர்வ மீமாஞ்சையி னேகதேசியான பட்டருடைய சிஷ்யராகிய பிரபாகரர், ஐந்தாவதான அர்த்தாபத்திப் பிரமாணத்தினையும் அங்கீகரிக்கின்றனர். பகற்பொழுது துணவொழித்திருக்கும் புருடனது ஸ்தூலத்தைப் பார்த்து, “இவன் இராத்திரிக்கு உணவுண்பன்” என ஞாந முண்டாகாநிற்கும். ஆண்டு, இராத்திரி போஜந மின்றிப் பகற்கண் போஜநத் தியாகியி னிடத்தில் ஸ்தூலத்தன்மை பொருந்தாது. ஆதலால், ஸ்தூலத் தன்மை இராத்திரி போஜநத்தின் சம்பாதகமாம்; இராத்திரி போஜநம், சம்பாத்தியமாம். சம்பாத்தியமாகிய இராத்திரி போஜந ஞாநத்திற்கு ஹேதுவான, ஸ்தூலத் தன்மையினது ஞாநம் அர்த்தாபத்திப் பிரமாணமென்று சொல்லப்படுகின்றது.

196. பூர்வ மீமாஞ்சகரான பட்டர், ஆரூவதான அநுபலப்திப் பிரமாணத்தினையு மங்கீகரிக்கின்றனர். வேதாந்த சாஸ்திரத்திலும் ஆறு பிரமாண மொப்பினர். அநுபலப்திப் பிரமாணத்திற்குப் பிரயோஜந மிதுவாம்:—கிரஹ முதலியவற்றில் கடாதி களின் அபாவ ஞாந முண்டாகின்றது. ஆண்டு, எந்தப் பதார்த்தத்தின் பிரதிதி யுண்டாகவில்லையோ அந்தப் பதார்த்தத்தின் அபாவ

ஞானமுண்டாகாதின்கின்றது. அப்பிரதிதி (தோற்றமுமை)யினை அதுபலப்பிடு பென்பார். கடத்தின் அப்பிரதிதியினுந் கடத்தினது அபாவநிச்சயமுண்டாகாதின்கின்றது. இவ்வாறு பதார்த்தங்களின் அபாவநிச்சயத்திற்கு ஹேதுவாகிய பதார்த்தங்களினது அப்பிரதிதியினை, அதுபலப்பிடுப் பிரமாணமென்பார்.

197. பிரமாணப் பிரமா ஞானங்களின் லக்ஷணம்.

பிரமா ஞானத்திற்குக் கரணம் யாது, அது பிரமாணமென்பதும். ஸ்மிருதி ஞானத்திற்குப் பிந்நமாய், அபாதித அர்த்தத்தை விஷயம் பண்ணுவதாயுள்ள ஞானம் யாது, அது பிரமா (பிரமை) எனப்படும்; ஸ்மிருதி ஞானம் பிரமையன்று. எதனாலெனின், பிரமா ஞானம் பிரமாதாவி னுசிரிதமாம். ஸ்மிருதி, பிரமாதாவினுந் தித மன்று. பின்னையோ, சாக்ஷியி னுசிரிதமா யொப்பப்பட்டிருக்கின்றது. பிராந்தி ஞானமும், ஸம்சயமும் ஸாக்ஷியி னுசிரிதமாயங்ககாரஞ் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. இக்காரணத்தால், ஸ்மிருதி, பிராந்தி, ஸம்சய ஞானமென்னும் மூன்றும் ஆபாஸகத அவித்தியாவிர்த்தி ரூபமாம்; அந்தக்கரணவிர்த்திரூபங்க ளன்று. ஆகையால், பிரமாதாவி னுசிரித மன்று. பின்னையோ, ஸாக்ஷி னுசிரிதமாம். அந்தக்கரண விர்த்திரூப ஞானம், பிரமாதாவினுந் திதமாகாநிற்கும். அதுவே பிரமா வென்று சொல்லப்படும். ஸ்மிருதி ஞானம் அந்தக்கரண விர்த்தி யன்று. ஆதலால், பிரமாதாவி னுசிரித மன்று. பிரமையு மன்று. ஆதலால், பிரமையின் லக்ஷணத்தில் ஸ்மிருதியினும் பிந்நமாகச் சொல்லவேண்டும்.

ஸ்மிருதி ஞானமும், அபாதித அர்த்தத்தை விஷயம் செய்யும் ஞானமேயாம். ஆயினும், ஸ்மிருதி ஞானம் ஸ்மிருதியினும் பிந்ந மன்று. ஆகையால், பாதிக்கப்படாத அர்த்தத்தை விஷயம் செய்யும் ஸ்மிருதியினும் பிந்ந ஞானம், பிரமை யென்று சொல்லப்படும். இந்த லக்ஷணத்தில் ஒரு தோஷமு மில்லை.

198. ஸ்மிருதி ஞானமும், ஆறு பிரமையின் விசார பூர்வமான கரணத்தின் லக்ஷணமும்.

வேறு சிலர், ஸ்மிருதி ஞானத்தையும் பிரமா ரூபமாக அங்கீகரிக்கின்றனர். அவரது மதத்தில் பிரமா லக்ஷணத்தில் “ஸ்மிருதியினும் பிந்ந”மென்று சொல்லுவ தில்லை. பின்னையோ, அபாதித அர்த்தத்தை விஷயம் செய்யும் ஞானம், பிரமை யென்று சொல்ல

படுகின்றது. பிரார்த்திஞரும் அபாதித அர்த்தத்தை விஷயஞ்செய்கின்ற தில்லை; பின்னையோ, பாதித அர்த்தத்தை விஷயஞ் செய்கின்றது. ஆதலால், பிரமாவி நிலக்கணம் பிரார்த்திஞரத்திற் செல்லுகின்ற தில்லை.

எவருடைய மதத்தில் ஸ்மிருதி ஞாநத்திலும் பிரமா விபவ காரமுனதோ, அவரது மதத்தில் ஸ்மிருதிஞாநம் அர்த்தக்கரண விர்த்தியாம்; அவித்தியா விருத்தி யன்றும்; ஸாக்ஷியாகிரிதமு மன்று. பின்னையோ, பிரமாதாவி னாகிரிதமாம். எதனு லெனின், அர்த்தக் கரண விர்த்தியின் ஆசிரயம் பிரமாதாவே யாதல்கூடும்; ஸாக்ஷி ஆகாது. இவ்வாறு ஸ்மிருதி ஞாநம் சிலர் மதத்தில் அர்த்தக்கரண விர்த்தியாதலால் பிரமாருபமாம். சிலர் மதத்தில், அவித்தியாவிர்த்தியாதலால் பிரமாருப மன்று. பிரார்த்திஞரும், ஸம்ஸயஞாநம் என்னும் இரண்டும் எல்லோர் மதத்திலும் அவித்தியா விர்த்தியாம். ஸாக்ஷியி னாகிரிதமாம். இதில் ஒரு விவாதமு மில்லை.

விசாரத்தாற் பார்க்கின், ஸ்மிருதி ஞாநமும் அவித்தியா விர்த்தியாம்; ஸாக்ஷியி னாகிரிதமாம் ; பிரமாருப மன்றும். எதனு லெனின், வேதார்த ஸம்பிரதாயத்தை அறிந்தவர்கள் பிரஹ்ம ஞாநத்தினை ஆறு பிரகாரமாகக் கூறி யிருக்கின்றனர். அந்த ஆறு பிரகாரத்தில் ஸ்மிருதி ஞாந மின்று. ஆதலால், பிரமை யன்று. மதுஸூதர ஸ்வாமிகள், ஸ்மிருதி ஞாநம் ஸாக்ஷியாகிரித மென்றே கூறினர்.

199. (1) பிரத்தியக்ஷப் பிரமா, (2) அதுமிதிப் பிரமா, (3) உபமிதிப் பிரமா, (4) சாப்திப் பிரமா, (5) அர்த்தாபத்திப் பிரமா, (6) அபாவப் பிரமா என ஆறு பிரமையாம். பூர்வங் கூறிய பிரத்தியக்ஷாதி ஆறு பிரமாணங்கள் இவற்றிற்குக் கிரமமாகக் கரணங்களாம். பிரத்தியக்ஷப் பிரமையின் கரணம் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணமெனப்படும். அஸாதாரண காரணம் கரண மெனப்படும்; ஸர்வ காரியங்கட்குங் காரணமா யிருப்பது ஸாதாரண காரண மெனப்படும். அது தர்மா தர்ம முதவியன ஸர்வ காரியங்கட்குங் காரணமாகையால் ஸாதாரண காரணமாவதுபோ லென்க. ஸர்வ காரியங்கட்குங் காரணமாகாமல் ஒரு காரியத்திற்கு மட்டிங் கரணமா மேல், அது அஸாதாரண காரண மெனப்படும். அது, தண்டம் ஸர்வ காரியங்கட்குங் காரணமாகாமல் கடாதிகாரிய விசேஷங்களுக்கு மாத்திரங் காரணமாவது போலவாம். ஆதலால், தண்டம்

அஸாதாரண காரண மென்று சொல்லப்பட் டிருக்கின்றது. கடத்திற்குக் காரண மென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

அதுபோல, பிரத்தியக்ஷப் பிரமைக்கு ஈஸ்வரனும், அவன் திச்சை முதலியனவும் ஸாதாரண காரணங்களாம். எதனு லெனின், ஈஸ்வரன் முதலியன ஸர்வ காரியங்களுக்கும் காரண மாயுள்ளன. அவையின்றி, ஒரு காரியமு முண்டாகின்ற தில்லை. ஆதலால், ஈஸ்வரன் முதலியன ஸாதாரண காரணங்களாம். நேத் திர முதலிய இந்திரியங்கள் பிரத்தியக்ஷப் பிரமையின் அஸாதா ரண காரணங்களாம். ஆதலால், நேத்திர முதலிய இந்திரியங் கள், பிரத்தியக்ஷப் பிரமையின் காரணங்களாம். இந்த ரீதியினால், நேத்திராதி இந்திரியங்கள் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாண மென்று சொல்லப்படும்.

200. பிரமாதா, பிரமாணம், பிரமிதி, பிரமேய சேதநங்கள்.

வேதாந்த சித்தாந்தத்தில், இந்திரியத்தினை பிரமா ஞாநத் திற்குக் காரணத்தன்மையாகச் சொல்லுதல் பொருந்தாது. எதனு லெனின், சேதநத்திற்கு நான்கு பேத முண்டு:—(1) பிரமாதா சேதநம் (2) பிரமாண சேதநம், (3) பிரமிதி சேதநம்; அதனையே பிரமா சேதநம் என்றுஞ் சொல்வர்; (4) பிரமேய சேதநம்; அதனையே விஷய சேதந மென்றுஞ் சொல்வர். இந்த ரீதியினால், பிரமா நாமஞ் சேதநத்திற்காம். அது நித்தியமாம்; இத்திரிய ஜர்திய மன்று. ஆதலால், இந்திரிய மதற்குக் காரணமன்ற அந்நன்மாயினும், சேதநத்தின்கண் பிரமா வியவகாரத்திற்கு சம்பாதகமாயுள்ள விர்த்தியும் பிரமா வென்று சொல்லப்படுகின்றது. அதற்கு இந்திரியம் காரணமாம்.

தேஹத்தின் மத்தியிலுள்ள அந்தக்கரணத்தால் அவச்சித் தமான சேதநம் பிரமாதா வெனப்படும். அவ்வந்தக்கரணமே நேத் திர முதலிய இந்திரிய வாயிலாய்ப் புறம்போந்து எவ்வள தூரங் கடாதி விஷயங்க ளிருக்குமோ, அவ்வளவு நீண்ட பரிமம் அந்தக்கரணத்திற் குளதாகாநிற்கும். எதிலுள்ள விஷயமாகிய கடாதிக்களோடு சேர்ந்து எப்படி கடாதிக்களினாகார ம் க்குமோ, அப்படியே அந்தக் கரணத்தின் ஆகாரமுளதாகாநிற்கும். தொடடியின்கணிரம்பிய ஜலம் சித்திர (துவார) வாயிலா புறப்பட்டு நீண்ட கான் (வாய்க்கால்) ஆகாரமாய்த் தோட்டத்த்

வயலிற் சென்று எப்படி வயலினதாகாரமா யிருக்குமோ, அவ் வாகாரத்தை யெப்படி ஜலமானதையா சிந்துமோ, அப்படியே அந்தக் கரணமும் இந்திரிய ரூபமாகிய சித்தரவாயிலாய்ப் புரப் பட்டு விஷயரூபமாகிய வயலுக்குப் போகாற்ரும்கூட. ஆண்டுச் சரி ர்த் தொட்டு கடாதிவிஷய பரியந்தம் அந்தக்கரணத்தின் வாய்க் கால்போன்ற பரிணாம மெதுவோ, அதனை விர்த்திஞாந மென் பர். அதனால், அவச்சிந்தமான சேதரத்தினைப் பிரமாண சேதர மென்பர்.

விர்த்திஞாந ரூபமாகிய அந்தக்கரணத்தினது பரிணாமத் தினைப் பிரமாணமா மென்று சொல்லுவர். ஜலமானது வயலிற் சென்று வயலின் சமாநாகாரத்தை யெப்படி யடையாசிக்கின்ற தோ, அப்படியே விர்த்தியானது கடாதிபாகிய விஷயங்களைச் சென்று கடாதினரின் சமாநாகாரத்தை யடையாசிக்கின்றது. அதனு லவச்சிந்தமாகிய சேதரம், பிரமா சேதர மெனப்படும்.

ஞாநத்திற்கு விஷயமான கடாதினரால் அவச்சிந்தமான சேதரம் விஷய சேதர மென்று சொல்லப்படும்; பிரமேய சேதர மென்றுங் கூறுவர். இவை வேதார்த்தங்களை யறிந்துள்ள ஆசாரி யர்களின் பரிபாஷைகளாம்.

201. அவச்சேத வாதத்தின் ரீதியாக பிரமாதா ஸாக்ஷிகளோடு விசேஷண உபாதிகளின் லக்ஷணம்.

இதன்கண் இவ்வளவு பேதமாம்:—அவச்சேத வாத மங்கி கரித்தவரது மதத்தில், அந்தக்கரண விசேஷ்ட சேதரம் பிரமாதா வாம்; 'வ கர்த்தா போக்தாவாம். அந்தக்கரண உபஹிதம் ஸாக்ஷியாம். ஒரு அந்தக்கரணமே பிரமாதாவிற்கு விசேஷண மாயும், ஸாக்ஷிக்கு உபாதியாயும் சிக்கின்றது. ஸ்வரூபத்தின் கண் எதற்குப் பிரவேசமுண்டோ, அத்தன்மைய வியாவர்த்தக வஸ்து விசேஷண மெனப்படும். வேறு பதார்த்தங்களினின்றும் வேறுபடுத்தி வஸ்துவினது ஸ்வரூபத்தை எது அறிவிக்கின்ற தோ, அது வியாவர்த்தக மெனப்படும். எதனை வேறுபடுத்தி அறிவிக்குமோ, அதனை வியாவர்த்திய மென்பர். எங்கனம், "நீலகடமென்னு" மிடத்தில் நீலத்தன்மை கடத்தின் விசேஷண மாம். எதனு லெனின், நீலகடத்தின்கண் நீலத்தன்மைக்குப் பிர வேச மிருக்கின்றது. பொன்மை, வெண்மை முதலியவற்றினின் றும் வேறுபடுத்தி அறிவிக்கின்றது. ஆதலால், வியாவர்த்தகமாம். இந்த ரீதியினால், நீலத்தன்மை கடத்தின் விசேஷணமாம்.

கடம் பரிச்சேத்தியமாம். எதனு லெனின், பொன்மை, வெண்மை முதலியவற்றினின்றும் வேறுபடுத்தி அறிவிக்கின்றது. வேறுக அறிவிப்பது பரிச்சேத்திய மென்றும், வியாவர்த்த மென்றும், விசேஷ மென்றுஞ் சொல்லப்படும். “தண்டி புருஷ” னென்னுமிடத்திலும் தண்டம் புருஷனது விசேஷணமாம். இந்த ரீதியினால், பிரமாதாவிற்கு அந்தக்கரணம் விசேஷணமாம். எதனு லெனின், பிரமாதாவின் ஸ்வரூபத்தின்கண் அந்தக்கரணத்தின் பிரவேச மிருக்கின்றது.

பிரமேய சேதநத்தினின்றும் பிரந்நப்பித்தி பிரமாதாவின் ஸ்வரூபத்தினை அறிவித்தலால் வியாவர்த்தகமாம். எது, வந்து வின் ஸ்வரூபத்திற் பிரவேசியாமல் வியாவர்த்தகமாமோ, அது உபாதி யென்று சொல்லப்படும்.

எங்ஙனம், நையாயிக மதத்தில், கர்ண ஸஸ்குலியினால் அவ் சுந்நமாகிய ஆகாசம், சுரோத்திர மென்று சொல்லப்படும். ஈண்டுக் கர்ணஸஸ்குலி சுரோத்திரத்திற் குபாதியாம். எதனு லெனின், சுரோத்திரத்தின் ஸ்வரூபத்தின்கண் கர்ணஸஸ்குலி பிரவேசியாமல் வெறியாகாசத்தினும் பிந்நமாகச் சுரோத்திரத்தினை அறிவிக்கின்றது. ஆதலால், வியாவர்த்தகமாம்.

கடாகாசம் மணு (மணங்கு) பரிமாண அந்நத்திற் கவகாசக் கொடாநிற்கின்றது என்னுமிடத்திலும், ஆகாசத்திற்குக் கடம் உபாதியாம். எதனு லெனின், மணு அந்நத்திற்கு அவகாசந் தருகின்ற ஆகாசத்தின் ஸ்வரூபத்தின்கண் கடத்தின் பிரவேச கடம் பிருதிவியின் காரியமாம். அதன்கண் ணவகாசந் தல் பொருந்தாது. ஆதலால், கடத்திற்கு ஸ்வரூபத்தின்கண் பிரவேசம் பொருந்தாது. வியாபகாகாசத்தினும் பிந்நமாக அறிவிக்கின்றது. இதனால், மணு (பரிமாண) அந்நத்திற் கவகாசக் கொடுக்கத் தக்கதாகிய ஆகாசத்திற்குக் கட முபாதியாம்.

அங்ஙனமே, அந்தக்கரண உபஹித சேதநம் ஸாக்ஷியாம். ஈன் டந்தக்கரணம் ஸாக்ஷிக் குபாதியாம். எதனு லெனின், ஸாக்ஷியின் ஸ்வரூபத்தின்கண் அந்தக்கரணத்தின் பிரவேச மில்லை. பிரமேய சேதநத்தினும் ஸாக்ஷியினை வேறுபடுத்தி அறிவிக்கின்றது. ஆதலால், ஒரு அந்தக்கரணமே ஸாக்ஷிக்கு உபாதியும், பிரமாந விற்கு விசேஷணமும். இவ்வாற்றால், அந்தக் கரணோபஹித

சேதம் ஸாக்ஷியாம். அந்தக்கரண விசிஷ்ட சேதம் பிரமாதா
லாம். உபாதி யுடையது உபஹிதமெனப்படும். விசேஷண முடையது
விசிஷ்டமெனப்படும். அந்தக்கரணவிசிஷ்ட பிரமாதாவே
கத்தா, போக்தா, சகி, துக்கி, ஸம்ஸாரி, ஜீவனம். துஷ்டைவச்
சேத வாதத்தின் ரீதியாம்.

202. ஆபாஸ வாதத்தின் ரீதியாக ஜீவன், ஸாக்ஷி
முதலியவற்றின் லக்ஷணம்.

ஆபாஸ வாதத்தில், ஆபாஸ சகித அந்தக்கரணம் ஜீவனுக்கு
விசேஷணமாம். ஆபாஸ ஸகித அந்தக்கரணம் ஸாக்ஷிக்கு உபா
தியாம். ஆகையால், சாபாச (ஆபாஸத்தோடு கூடிய) அந்தக்கரண
விசிஷ்டசேதம் ஜீவனம். சாபாசார்த்தக்கரணோபஹித சேதம்
ஸாக்ஷியாம். இரண்டு பக்ஷத்திலும் விசேஷண சகித சேதம்
ஜீவனம். அதுவே ஸம்ஸாரியாம். அங்ஙனமாயினும், விசே
ஷ்ய பாகமான சேதத்தில் ஜ்ஞம், மரண முதலிய ஸம்ஸாரம்
ஸம்பவிக்கின்ற தில்லை. ஆதலால், விசேஷண மாத்திரத்திற் ஸம்
ஸார முளது. அதுவே, விசிஷ்ட சேதத்தில் பிரதிதியாகாநிற்
கின்றது. சில விடத்தில், விசேஷணத்தின் தர்ம வியவகாரம்
விசிஷ்டத்தில் உளதாகாநிற்கும். சிலவிடத்தில், விசேஷ்ய தர்ம
வியவகாரம் விசிஷ்டத்தின்கண் ணுளதாகாநிற்கும். சில விடத்
தில், விசேஷண, விசேஷ்ய பிரண்டின் தர்ம வியவகாரம் விசிஷ்ட
த்தின்க ணுளதாகாநிற்கும். எங்ஙனம், தண்டத்தினால் கடா
சாசத்திற்கு நாச முளதாயிற் றென்னு மிவ்விடத்தில் விசேஷண
மாகிய கடத்திற்குத் தண்டத்தானாச முளதாகாநிற்கும். விசேஷ்ய
மாகிய ஆகாசத்திற்கு நாசம் பொருந்தாது. ஆயினும், விசிஷ்ட
மாகிய கடாசாசத்தின் நாசம் பிரதிதியாகின்றது. “குண்டவி
புருஷ னுறங்காநின்றன”னென்னுமிடத்தில், குண்டலம் விசே
ஷணமாம்; புருஷன் விசேஷ்யமாம். விசேஷணமாகிய குண்
டலத்தில் உறங்குதல் பொருந்தாது. பின்னையோ, விசேஷ்ய
மாகிய புருஷனிடத்தில் உறக்க முளது. “குண்டல் விசிஷ்டன்
உறங்காநின்றன”னென்று விசிஷ்டத்தின்கண் வியவகார முண்
டாகாநின்றது.

சஸ்திரி (ஆயுத முடைய) புருஷன் யுத்தத்திற்குச் சென்
டில் விசேஷணமான சஸ்திரமும், விசே

ஷ்யமான புருஷனும் யுத்தத்திற்குச் சென்றிருத்தலால், இரண்டு னுடைய தர்மத்தின் வியவகாரம் விசிஷ்டத்தி லுண்டாகின்றது. இவ்விடத்தில், அவச்சேதவாதத்தில் அந்தக்கரணம் விசேஷணமாம். ஆபாஸவாதத்தில், சாபாசார்த்தக்கரணம் விசேஷணமாம். இரண்டு பக்ஷத்திலும் சேதநம் விசேஷ்யமாம். அதன்கண் ஜம்ம முதலிய ஸம்ஸாரம் பொருந்தாது. பின்னையோ, விசேஷணமாகிய அந்தக்கரணத்தின், அல்லது, சாபாசார்த்தக்கரணத்தின் தர்மமாகிய ஜம்ம முதலிய ஸம்ஸாரத்தின் வியவகாரம் விசிஷ்டத்திற் செய்யப்படுகின்றது. வியவகாரமென்பது பிரதிதிக்கும் சொல்லுதலுக்குமாம். இவ்வாற்றால், ஆபாஸவாதம் அவச்சேதவாதக் கட்டுப்பேதமுள்.

203. ஆபாஸவாதத்தின் சிரேஷ்டத்தன்மை.

ஆபாஸவாதத்தில், அந்தக்கரணம் ஆபாஸரகிதமாயும், அவச்சேதவாதத்தில், அந்தக்கரணம் ஆபாஸரகிதமாயு மிருக்கின்றது. இரண்டு பக்ஷத்துள், ஆபாஸவாதம் சிரேஷ்டமாம். எதனு லெனின், பாஷ்யங்காரர் ஆபாஸவாதம் அங்கீகரித்துள்ளார். அவச்சேதவாதத்தில், வித்தியாரணியஸ்வாமிகள், தோஷமூக் கூற்றிருக்கின்றார்கள்:—ஆபாஸரகித அந்தக்கரணவச்சிந்நசேதநத்தைப் பிரமாதாவாகவொப்பின் கடாவச்சிந்நசேதநமும் பிரமாதாவாகவேண்டும். எதனு லெனின், எங்ஙனம் அந்தக்கரணம் பூதங்களின் காரியமோ, அங்ஙனமே, கடமும் பூதங்களின் காரியமாம். எங்ஙனம், அந்தக்கரணம் சேதநத்தின் அவச்சேதநமென்னும் விபாவர்த்தகமோ, அங்ஙனமே, கடமும் சேதநத்தின் தவச்சேதகமாம். ஆதலால், அந்தக்கரணவிசிஷ்டம் போல, கடவிசிஷ்டமும் பிரமாதாவாகவேண்டும். அந்தக்கரணத்தின்க ணாபாஸத்தை அங்கீகாரஞ்செய்யின், இத்தக் தோஷமில்லை. எதனு லெனின், அந்தக்கரணம் பூதங்களின் ஸத்துவகுணத்தின் காரியமாம். ஆகையால் ஸ்வச்சமாம். கடாதிகள் பூதங்களின் தமோகுண காரியமாம். ஆகையால் ஸ்வச்சமன்று. யாது ஸ்வச்சபதார்த்தமாம் அதுவே ஆபாஸத்திற்குப் போக்கியமாகாநிற்கும். மலினபதார்த்தம் ஆபாஸத்திற்கு யோக்கியமாகாது. எங்ஙனம், கண்ணாடியும் அதன் மேன்மூடியும் பிருதுவியின் காரியமாயினும், கண்ணாடியோ ஸ்வச்சமாம். அதன்கண், முகத்தின் ஆபாஸ (பிரதிபிம்ப) முண்டாகாநிற்கும். மேன்மூடி ஸ்வச்சமன்று. ஆதலால், அதன்கண் ஆபாஸமுண்டாகின்ற

தில்லையோ அங்ஙனமே, ஸத்துவகுணத்தின் காரியமாகையால் அந்தக்கரணம் ஸ்வச்சமாம். அதன்கண் சேதரத்தின் ஆபாஸ முண்டாகாசிற்ரும். சரீராதிகளும், கடாதிகளும் தமோகுணத்தின் காரியமாகையால் ஸ்வச்சமன்று. அவற்றின்கண் சேதரத்தின் ஆபாஸ முண்டாகாது.

204. அந்தக்கரணத்தில் இருவகைப் பிரகாசங்க ளிருத்தலால் அதுவே பிரமாதாவாம்; வேறன்று எனல்.

இந்த ரீதியினால், அந்தக்கரணத்தின்கண் இருவிதப் பிரகாசங்களுளவாம். ஒன்று வியாபகமாகிய சேதரத்தின் பிரகாசமாம்; மற்றொன்று ரூபாலனது பிரகாசமாம். சரீராதிகளிலும், கடாதிகளிலும் ஒரு வியாபக சேதரத்தின் பிரகாசமே பிடுக்கின்றது; மற்றோரூபாலப் பிரகாசமில்லை. ஆதலால், இருவிதப் பிரகாசமில்லை. ஆதலால், இருவிதப் பிரகாசத்தோடுகூடிய அந்தக்கரண விசிஷ்ட சேதரமே பிரமாதா வென்று சொல்லப்படும். ஒரு பிரகாசவழித கடாங்களுடன்கூடிய சேதரம் பிரமாதா வன்று. எவருடைய மதத்தில் அந்தக்கரணத்தின்க ணூபால மில்லையோ, அவருடைய கடாங்களைப்போல அந்தக்கரணத்திலும் ஆபாஸ னுடைய இரண்டாம் பிரகாச மில்லை. வியாபகமாகிய சேதரத்தின் ஒரு பிரகாசம் எது அந்தக்கரணத்தின்கணுண்டோ, அந்த வியாபகமாகிய சேதரத்தின் பிரகாசமே கடாங்கினி லிருக்கின்றது. ஆதலால், அந்தக்கரண விசிஷ்டம்போன்று கடவிசிஷ்ட, அல்லது சரீரவிசிஷ்ட, அல்லது குட்டிய (சுவர்) விசிஷ்ட சேதரமும் பிரமாதாவாக வேண்டும். இந்த ரீதியினால், கடசரீராதிகளினும் அந்தக்கரணத்தின்கண் இவ்விவகூஷணத் தன்மையே யுளது.

அந்தக்கரணம் ஸத்துவகுணத்தின் காரியமாகையால் ஸ்வச்சமாகின்றது; ஆதலால், சேதரத்தின் ஆபாசத்தினைக் கிரஹ னஞ்செய்ய யோக்கிய முண்டு. மற்றைய பதார்த்தங்கள் ஸ்வச்சமன்று; ஆகையால், ஆபாஸத்தினைக் கிரகணஞ் செய்ய யோக்கிய மில்லை. ஆபாஸ க்ரஹணத்திற்கு யோக்கியமாகிய அந்தக்கரணத் தோடுகூடிய சேதரமே பிரமாதா வெனப்படும். கடாங்களும, சரீராதிகளும் ஆபாஸ கிரஹணத்திற்கு யோக்கிய முடையன வல்ல. ஆதலால், அவற்றால் விசிஷ்டமாகிய சேதரம் பிரமாதா வன்று. இந்த ரீதியினால், ஆபாஸ வாதமே உத்தமமாம். அவச் சேத வாதம்(உத்தமம்) அன்று.

205. பிரமாதா முதலிய நான்கு சேதநங்களின் ஸ்வரூபம்.

எங்ஙனம் அந்தக்கரணம் ஆபாஸ சஹிதமோ, அங்ஙனமே அந்தக்கரணத்தின் விருத்தியும் ஆபாஸ சஹிதமாகவே யுண்டாகின்றது. சாபாச சஹிதவிர்த்தி விசிஷ்டசேதநம் பிரமாண சேதநமெனப்படும். கடாதி விஷயாகாரமான அந்தக்கரணத்தின் விருத்தியில் ஆரூடமான சேதநத்தினைப் பிரமாவென்றும் யதார்த்தஞ் சேதநமென்றுஞ் சொல்லுவர். அதற்குச் சாதகமான இந்திரியம் பிரமாணமெனப்படும். எதனுலெனின், விஷயாகார விருத்திக்காரூட சேதநத்தைப் பிரமா வென்கின்றனர் ஆண்டுச் சேதநமானது ஸ்வரூபமாக நித்தியமாம். ஆதலால், இந்திரிய ஜன்யத்தன்மையின் அபாவத்தால் பிரமா சேதநத்தின் சாதகம் இந்திரியமன்று. அங்ஙனமாயினும், நிருபாதிக சேதநத்தின்கண் பிரமா விவகாரமில்லை. பின்னையோ, விஷயாகார விர்த்தி யுபகிதசேதநத்தின்கண் பிரமா விவகார முண்டாகாநிற்கின்றது. ஆதலால், சேதநத்தின்கண் பிரமா சப்தப் பிரவிர்த்தியில் விஷயாகார விர்த்தி உபாதிபாம். அவ்விஷயாகார விர்த்தி இந்திரிய ஜன்யமாம். இந்திரியம் அதற்குச் சாதகமாம். பிரமாத் தன்மைக் குபாதிபாகிய விர்த்தி இந்திரிய ஜன்யமாகையால் உபகிதமாகிய பிரமையும் இந்திரிய ஜன்யமென்று சொல்லப்படும். இதனால், இந்திரியம் பிரமைக்குச் சாதகமெனப்படும். ஆயினும், அந்தக்கரணத்தின் பரிணாமமுழுதும் பிரமையென்று கூறுவ தில்லை. பின்னையோ, சரீரத்திற் குள்ளிருக்கும் அந்தக்கரணம், விஷயமாகிய கடாதி பரியந்தமான பரிணாமத்தினைப் பிரமாணமென்பர். விஷயத்தோடு கூடி விஷயத்தின் ஸமாநமான அந்தக்கரணத்தின் பரிணாமத்தினைப் பிரமை என்பர். சரீரத்தினைக் கைத்திருக்கும் அந்தக்கரணமுதல் கடாதி விஷய பரியந்தம் அடைந்த அந்தக்கரணத்தின் பரிணாமமே பிரமா ரூபத்தினைத் தரிக்கின்றது. ஆதலால், பிரமைக்குப் பிரமாணரூப அந்தக்கரண விர்த்தியோ டத்தியந்த பேத மில்லை.

இந்த ரீதியால், பாஹ்ய பதார்த்தங்களின் பிரத்தியக்ஷ ஞான மெங்கே யுண்டாகின்றதோ அங்கு, அந்தக்கரணத்தின் விர்த்தி புறம் போந்து விஷயமாகிய கடாதிகளின் ஸமானாகார ரூபத்தைத் தரிக்கின்றது. சரீரத்தினைக் கைத்திருக்கும் ஆத்மாவின் பிரத்தியக்ஷம் உண்டாகுங்கால், அந்தக்கரணத்தின் விர்த்தி வெளி

பிற செல்வ நிலை. பின்னையோ, சரித்திர னுள்ளையே விர்த்தி ஆத்மகாரமாகாநிற்கும். அவ்விர்த்தியினால் ஆத்மாவை ஞானிதமாகிய ஆவரணம் நீங்காநிற்கும். ஆத்மா தன்னுடைய பிரகாசத்தால் அவ்விர்த்தியின்கண் பிரகாசிக்கின்றது. இக்காரணத்தால், விர்த்தியின் விஷயம் ஆத்மா என்று சொல்லப்பட் டிருக்கின்றது. சிதாபாசரூப விர்த்தியினுள்ள பனத்தின் விஷயம் ஆத்மா வன்று. இந்தப் பிரகாரத்தால், ஸாக்ஷியாகிய ஆத்மா ஸ்வயம் பிரகாசரூபமாகப் பாநமாகின்ற தென்று சித்தமாயிற்று.

206. பிரஹ்மம்:—இந்திரிய சம்பந்த மின்றி “என் பிரஹ்மம்” என்னும் ஞானம் எங்ஙனம் பிரத்தியக்ஷமாகு மெனல்.

தத்துவ திருட்டி. கூறுகின்றான்.

“பிரஹ்மத்தின் அபரோக்ஷ ஞானத்தால் சகல அவித்தியா ஜாலமு நாசமாகாநிற்கும். பரோக்ஷ ஞானத்தாலாகா” தென்று பூர்வஞ் சொல்லப்பட்டது. அதன்கண் சங்கை செய்வோம்:—பிரஹ்மத்தின் ஞானம் பிரத்தியக்ஷமாகாது. எதனு லெனின், இத் திரிய ஜன்ய ஞானம் பிரத்தியக்ஷமாம். பிரஹ்மத்தின் ஞானம் இந்திரிய ஜன்ய மெனல் பொருந்தாது.

207. பிரஹ்மம் நேத்திரத்திற்கு விஷயமாகாமை.

இராம கிருஷ்ணாதிய சரீரம் பிரஹ்ம மன்றெனல்.

எதனு லெனின், நேத்திரேந்திரியத்தால் ரூபமுடைய தின் (ஞானம்) அல்லது, நீலாதி உருவங்களின் ஞான முண்டாகும். இங்ஙனம் பிரஹ்ம மில்லை. ஆதலால், பிரஹ்மத்தின் ஞானம் நேத்திரேந்திரிய ஜன்ய மெனல் பொருந்தாது. இராம கிருஷ்ணாதிகளின் மனுஷியாகார மூர்த்திகள் ரூபமுடையன வாயினும், அம்மூர்த்திகள் மாயையாற் செய்யப்பட்டனவாய் மித்தையா யிருக்கின்றன. அம்மூர்த்திகள் பிரஹ்ம மல்ல. புராணங்களில் இராம கிருஷ்ணாதிகட்குப் பிரஹ்மரூபத்தன்மை கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அலேதவர்களின் சரீர ரூபமாகிய மூர்த்திகள் பிரஹ்மரூப மெனு மபிப்பிராயத்தாற் கூறிய தன்று. பின்னையோ, அவர்களின் சரீரங்களி னதிஷ்டாந சேதநம் பிரஹ்மமாகு மென்னு மபிப்பிராயத்தாற் கூறியதாம்.

இதில் இச்சங்கை உண்டாகின்றது:—ஊர்வ சரீரங்களின் அதிஷ்டாந சேதநம் பிரஹ்மமாம். ஆதலால், அதிஷ்டாந

சேதம் அபிப்பிராயத்தால் இராம கிருஷ்ணாதிபக்துப் பிரஹ்மரூபத் துவம் கூறியிருக்குமாயின், ஸர்வ சரீரங்களின் அதிஷ்டாந சேத மும் பிரஹ்மமாவதால், மதுஷ்யபசு, பக்ஷி முதலிய எல்லாமே பிர ஹ்மரூபமாம். இராம கிருஷ்ணாதிகள் அவற்றிற்குச் சமாதமே பாகாரீர்பர். ஆதலால், இராம கிருஷ்ணாதிகளின் அதிஷ்டாந சேதமே பிரஹ்மமா” மென்னும் அபிப்பிராயத்தால் பிரஹ் மரூபத்துவஞ் சொல்ல வில்லை. பின்னையோ, அவர்களுக்கு மற்ற ஜீவர்களினும் விசேஷ ரூபத்துவஞ் சித்தித்தற் பொருட்டு அவர் களது சரீரமே பிரஹ்மமா மென் றொப்பு யோக்கியமாம் (எனின்)

அது பொருந்தாது. எதன லெனின், சரீரத்தினைப் பாதி த்து அவர்களது சரீரங்களைப் பிரஹ்ம ரூபத்துவமாக வொப் பின், ஸர்வ சரீரங்களையும் பாதித்து ஸர்வ சரீரமும் பிரஹ்ம ரூபமேயாம். பாதிஞ்செய்த வின்றியோ அந்ந் சரீரங்களைப்போல அஸ்தயாதாதி அவயவத்தோடுகூடிய ரூபமுடையதுங் கிரியை புடையதுமாகப் சரீரத்திற்கு, நிரவயவ, கிருப, அக்கிரிய பிரஹ் மத்தோடு அபேதம் பொருந்தாது. ஆதலால், இராமகிருஷ்ணாதி களின் சரீரம் பிரஹ்ம மன்று. ஆயினும், இவ்வளவு பேத முண்டு:—ஜீவர்களது சரீரம் புண்ய பாபங்களின் அதீநமாம். பூதங்களின் காரியமாம். ஜீவர்கட்கு தேகாதி அனாதம் பதார்த் தங்களில் அவித்தையின் பலத்தால் அந், மம அத்தியாச முள. சூசாரியான உபதேசத்தால் அவ்வத்தியாசத்தின் நிவிர்த்தி புண்டாம். இராம கிருஷ்ணாதிகளின் சரீரம் தமது புண்ய பாவத்தா லுண்டாயின வல, பூதங்களின் காரிய மல்ல.

பின்னையோ, எவ்வனம் கிருஷ்ணியினாதியிற் பிராணிக ளுடைய கர்மம், போகங் கொடுக்கின்றதற்கு ஸர்முகமாகும் போது ஆப்த காமனாகிய ஈர்வரனிடத்திலும், பிராணிகளுடைய ரீரமது சாரமாக “நான் ஜகத்துறபத்தி செய்வே” நென்னும் ஈங்கற்ப முண்டாகின்றது. அச்சங்கற்பத்தால் ஜகத்துறபத்தி ரூப கிருஷ்ண புண்டாகின்றதோ, அங்ஙனமே கிருஷ்ணிக்குப் பின்னரும் “நான் ஜகத்தைப் பாலனஞ் செய்வே” நென்னும் ஈங்கற்பம் ஈர்வரனுக்கு முண்டாகின்றது. அச்சங்கற்பத்தால் ஜகத்தின் பாலந முண்டாகின்றது. கர்மதுலாரமாக ஈக துக் தத்தின் சம்பந்தம் பாலந மெனப்படும். அப்பாலநஞ் சங்கற் தத்தின் மத்தியில் உபாஸக புருஷருடைய உபாஸனையின் பலத்

தால் “இராம நாமஸஹித மூர்த்திகள், எல்லோருக் கும் பிரதிதியாகு. என்னும் சங்கற்பம் ஈஸ்வரனுக்குண்டா

அந்த ஈஸ்வர ஸங்கற்பத்தினால், விசேஷ நாம ரகித ஈஸ்வரனிடத்தில் இராமகிருஷ்ணாதி நாமங்களும், பிரதம்பர தர முதலிய சியாம, சுந்தர, வீக்கிரஹ, ரூபத்தினுட்பத்தியு முண்டாகாநிற்கின்றது. அவ்வீக்கிரகம் கர்மத்தி னதீந மன்று. இராம கிருஷ்ணாதி வீக்கிரஹத்தால் ஸாதுக்கட்கும், துஷ்டருக் கும் கிரமமாக சுக துக்க முண்டாகாநிற்கும். எது எவன் ஸுக துக்கத்திற்கு ஹேதுவாகாநிற்குமோ, அஃது அவனுடைய புண்ய பாபத்தா லுண்டாக்கப்பட்டதாம் இதனால், புண்ய பாபத்தி னதீந மெனப்படும்.

இந்த ரீதியினால், அவதார சரீரங்கள் ஸாது புருஷர்க்குச் சுகத்திற்கு ஹேதுவாதலால், ஸாது புருஷரின் புண்ய ஸமுதா யத்தா லுண்டாயினவாமோ, அங்ஙனமே அசுராதி அஸாது புருஷர்க்குத் துக்கத்திற்கு ஹேதுவாதலால், அவரது பாபத்தா லுண்டாக்கப்பட்டதாம். ஆதலால், “அவதார சரீரங்கள் புண்ய பாப அதீநமல்ல” வென்று புகலுதல் பொருந்தாது. அங்ஙன மாயினும், ஜீவர்கள் பூர்வ சரீரத்திற் புண்ய பாபகர்டுசெய்துனர்; உத்தர சரீரத்தி லவற்றின் பலமாகிய ஸுக துக்கங்க ளவர்க் குண்டாகின்றன. ஆண்டுச் சரீராபிமாகிய ஜீவனுக்குப் பூர்வ சரீரத்தின் தனது புண்ணிய பாபத்தின் அதீநமா யுத்தர சரீர மெப்படிச் சொல்லப்படுகின்றதோ, அப்படி இராம கிருஷ்ணாதி களின் சரீரம் ஸாது, அஸாது புருடரின் புண்ணிய பாப வதீந மாம். அவர்களது ஸுக துக்கத்திற்கு ஹேதுவாம். ஆயினும், இராம கிருஷ்ணாதிகளின் புண்ணிய பாபத்தா லாக்கப்பட்டதாம் அவதார சரீரமில்லை. அவர்கட்குத் தமது சரீரத்தால் ஸுக, துக்க போக முண்டாகா. ஆதலால், “இராம கிருஷ்ணாதியரின் சரீரம் தமது புண்ய பாபத்தி னதீந மல்ல” வென்பது பொருந்தும்.

அங்ஙனமே, இராம கிருஷ்ணாதி சரீரம் பூதங்களின் பரிணாம மல்ல; பின்னையோ, சேதந ஆசிரித மாயையின் பரிணாம மாம். பஞ்சிகிருத பூதங்களின் பரிணாம மாயின். கிருஷ்ண சரீரத்தில் கயிற்றூற் செய்யும் பந்தனாதிகளின் அபாவஞ் சாஸ் திரத்திற் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அஃது அசங்கத மாகாநிற் கும். பஞ்சபூதத்தா லுண்டாக்கப்பட்ட சித்தயோகி சரீரத்தி

மும் பத்தனாதிசம் பொருத்த வில்லை யாயினும், யோகசரீர்த்தில் முதலில் பத்தனாதிசம் பொருத்துகின்றது. பின், யோகாபிபிபாபாப புருஷார்த்தத்தாற் கட்டுதல் தகித்தலாதிகளின் யோக கிபத்தன்மை வசமாகின்றது கிருஷ்ணாதிசளின் சரீரத்தின் கண் யோகிசுப்சுப்போல ஒரு புருஷார்த்தத்தினாலும், பத்தனாதி களின் அபாவ மில்லை. பின்னையோ, அவர்களது சரீரம் ஸகஜ மாகவே பத்தனாதிசுக்கு யோகசிய மல்ல; ஆதலால், பூதங்களின் பரிணாம மல்ல.

மான்சேகிய பாஷ்யத்தின் வியாக்கியாரத்தி லாந்தகிரி ஸ்வாமிகா இராமாதி சரீரம் பூதங்களின் பரிணாம மென்றனர். இது ஸ்தூல திருஷ்டியினால் மற்றச் சரீரங்கள்போல அச்சரீரம் பிரதிதியாகின்றது என்னும் அபிப்பிராயத்தாற் கூறியிருக்கின் றார். எதன லெனின், பாஷ்யக்காரர் கீதாபாஷ்யத்தில் இங்ஙனங் கூறினார்:—“ஜீவர்கண்மீ தனுக்கிரஹஞ் செய்து சரீரதாரிகள் போல மாயையின் பலத்தாற் பரமாத்மா கிருஷ்ணரூபமாகப் பிர திதியாகின்றனர். அவர் ஜம்மாதி ரகிதர். அவர்க்கு வசதேவ ரன் வஸ்திபாபத் தேவகியின்கண்ணி னு ஜம்மமும் மாயையினால் பிரதிதியாகின்றது” இவ்வாறு பாஷ்யக்காரர் கிருஷ்ண சரீரம் மாயையின் காரிய மென்று கூறியிருக்கின்றார், ஆதலால், பூதங்களி னின்றும் அவதார சரீரங்க ளுற்பத்தியாகின்ற தில்லை; பின்னே யோ, அவர்களது சரீரத்தின் உபாதாகாரணம் ஸாக்ஷாத்(நேரே) மாயையாம்.

மற்ற ஜீவர்க்குத் தேகாதிசளி லாத்மப் பிராந்தியிருக்கின் றது. இராம கிருஷ்ணாதிசுட் கில்லை. எதன லெனின், ஜீவர்களி னுபாதிபாகிய அவித்தை, மலிர் ஸத்வகுணத்தையுடையது. இராம கிருஷ்ணாதிசளி னுபாதிபாகிய மாயை சுத்த ஸத்வகுணத்தையு டையது. ஆதலால், ஜீவர்க்கு அவித்தையாற் செய்யப்பட்ட பிராந்தியும் இராம கிருஷ்ணாதிசுக்கு மாயையினாற் செய்யப்பட்ட ஸத்வஞ்ஞத்துவமும் இருக்கின்றன. ஜீவர்க்கு அஞ்ஞாதத்தாற் செய்யப்பட்ட ஆவரணமும் பிராந்திய நாகமாகு நிமித்தம், ஆசா நிர்வாமிலாய் மகாவாக்கியோப தேசஜந்ரிய ஞானாபேகைஷ யிருக் கின்றது. அங்ஙனமே, இராம கிருஷ்ணாதிசுக்கு ஆவரணமும் , மில்லை. ஆகையால் உபதேச, ஜந்ய ஞானாபேகைஷ பின்னையோ, ஜீவனுக்கு அந்தக்காரண. விர்த்தி ரூப

ஞாநத்தைப்போல் ஈஸ்வரனுக்கு மாயாவிர்த்திரூப ஆத்மஞாநம் உபதேசாதிகளின்றியு முண்டாகின்றது. ஆயினும், அந்த ஞாநத்தால் எவ்வித பிரயோஜனமும் அவர்க்குச் சித்திக்கின்ற தில்லை. எதனாலெனின், ஜீவர்க்குக் கடாதிஞாநத்தால் ஆவரண பங்கமும் விஷயமாகிய கடாதிகளினது பிரகாசமு முண்டாகும். மற்றும் பிரஹ்மரூபமாக ஆத்ம ஞாநமானது ஜீவர்க் குண்டாகாதிருக்கும். ஆண்டு ஞாநத்திற்கு விஷயமாகிய ஆத்மாவின் ஆவரணாசமானது ஞாநத்தினு லுண்டாகும்; ஆத்மாவாகிய விஷயம் ஸ்வயம் பிரகாசமாம். ஆகையால் ஞாநத்தால் விஷயத்தின் பிரகாசம் உண்டாகின்ற தில்லை. அப்படியே, ஈஸ்வரனுக்கு மாயாவிர்த்தி ரூபமாகிய “அஹம் பிரஹ்மாஸ்மி” என்னும் ஞாநத்திற்கு விஷயமாகிய ஈஸ்வரனுடைய ஆத்மா ஆவரணாசம் ஸ்வயம்பிரகாசமாகையால் லாவரண பங்கமும், விஷயத்தினது பிரகாசமும், ஈஸ்வரனது ஞாநத்திற்குப் பிரயோஜனமன்று.

ஜீவன் முத்தனாகிய வித்துவானுக்கு கிராவரணமாகிய ஆத்மாவை விஷயம் செய்வதாயுள்ள அந்தக்கானத்தின் “அஹம் பிரஹ்மாஸ்மி” யென்னும் விர்த்தி ஆவரணபங்க முதலிய பிரயோஜனமின்றியதாக எங்ஙனம் உண்டாகின்றதோ, அங்ஙனமே, ஈஸ்வரனுக்கு மாவரண பங்கமுதலிய பிரயோஜனமின்றிய மாயாரூபமாகிய “அஹம் பிரஹ்மாஸ்மி” யென்னும் ஞாநம் உபதேசாதிகளின்றி உண்டாகின்றது. இந்த ரீதியினால், இராமகிருஷ்ணாதிபக்டு ஜீவர்களினும் விலக்ஷணத்தன்மையாகிய ஈஸ்வரத்தன்மை யிருக்கினும், அவரது சரீரம் மாயையினால் செய்யப்பட்டதாம். ஆதலால், பிரஹ்ம மல்ல. பின்னாலே, மத்தையாம். மாயையினால் லுற்பத்தி பண்ணப்பட்ட அவதார சரீரங்க மஸ்தபாதாதி அவயவஸஹிதமாயும், ரூபஸஹிதமாயும் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. ஆதலால், அவர்களது சரீரம் நேத்திரேந்திரியத்திற்கு விஷயமாகாநிற்கும். பிரஹ்மத்தை நேத்திரேந்திரியம் விஷயம் செய்கின்ற தில்லை.

208. பிரஹ்மம் துவக்கிந்திரியத்திற்கு விஷயமாகாமை.

அப்படியே, துவக்கேந்திரியமும் ஸ்பரிசத்தையும், ஸ்பரிசாசிரியத்தையும் விஷயஞ் செய்கின்றது. பிரஹ்மம் ஸ்பரிசாசிரியமும், ஸ்பரிசமு மல்ல; ஆகையால் துவக்கிந்திரியத்திற்கு விஷயமல்ல.

200. பிரஹ்மம், ஸன்னி, கிராணம் சுரோத்திரந்திரியங்கட்கு
லிஷயமாகாமை.

சுரோத்திரந்திரியங்கள் ஓராமும், கிராணத்தாற் கந்தஞாந
தும், சுரோத்திரந்திரியங்கள் சம்பந்த ஓராமும் முண்டாய். ஸந கந்த சப்
சந்திரியம் பிரஹ்மம் பிஷயமாகாமை. ஸன்னி கிராண சுரோத்
திரந்திரியம் பிரஹ்மத்தின் ஓராமுண்டாகின்ற தில்லை.

201. பிரஹ்மம் கந்திரந்திரியங்கட்கு லிஷயமாகாமை.

சுரோத்திரந்திரியம் ஓராமுண்டாகுந் சாதகமன்று. பின்னையோ,
கந்திரந்திரியத்தின் மாதாய். ஆதலால், அவற்றால் எதன்
ஓராமும் ஓராகாத. இந்திரிதினாலும், எவ்விந்திரியங்களாலும்
பிரஹ்மத்தின் ஓராம் பொருந்தாத. இந்திரியங்களால் உண்
டாயுந் ஓராம் பிரஹ்மம் மெய்யுண்டே. பிரத்தியக்ஷத்தினையே
கந்திரோகம் மெய்யுண்டே. ஆதலால், பிரஹ்மத்தின் அபரோக்ஷ
ஓராம் பொருந்தாத. பின்னையோ, சந்தத்தாற் பிரஹ்ம ஓராமு
ண்டாகாதினும், சந்தத்தால் உண்டாகும் ஓராமும் பரோக்ஷ
ஓராமுண்டே. ஆதலால், பிரஹ்ம ஓராமும் பரோக்ஷமேயாகின்றது.

206-210-ஐயா பிரதேசங்களின் உத்தரம்.

211. இந்திரிய சம்பந்த மின்றிப் பிரத்தியக்ஷ ஓராமும்

உண்டாகா தென்பது நியமமன்று.

ஸாக துக்கங்கள் ஸாக்ஷி பாஸிபமாய் எனல்.

ஸ்ரீ குரு கூறுகின்றார்.

இந்திரிய சம்பந்த மின்றிப் பிரத்தியக்ஷ ஓராமுண்டாகா
தென்றும் சம்பந்தம்; எதனு லெனின், ஸாக துக்க ஓராமும் எந்த
இந்திரியங்களாலு முண்டாகவில்லை. அச்சுதுக்க ஓராமும் பிரத்தி
யக்ஷ மாகாவின்றது. ஆதலால், இந்திரிய ஸம்பந்தத்தால் உண்
டாகும் ஓராமே பிரத்தியக்ஷ ஓராமா மென்பது நியம மல்ல.
பின்னையோ, விஷயத்தோடு விர்த்திக்குச் சம்பந்தமுண்டாய்
பிஷயாகாவிர்த்தி யாண்டு முண்டாயோ, ஆண்டுப் பிரத்தியக்ஷ
ஓராமென்று கூறப்படும். அந்த விஷயத்தோடு விர்த்தியின்
சம்பந்தம் சிலவிடத்தி லிந்திரிய வாயிலாய் உண்டாகின்றது; சில
விடத்திற் சம்பந்தம் முண்டாகின்றது. “தசமன் ி” என்னும்
சந்தத்தால் தசமனாக தன்னே டந்தக்காரண விர்த்திக்குச் சம்
பந்தமுண்டாய் தசமாகாவிர்த்தி யுண்டாகின்றது. ஆதலால், சந்த
ஜயமாயினும், தசமனது ஓராமெப்படிப் பிரத்தியக்ஷ மாகின்ற

தொடர்புடைய பிரமாதாவிற்குள் சுகதுக்க முண்டாகும்போது ஸுகாகார, துக்காகார அந்தக்கரணவிர்த்தி யுண்டாகும். அந்த விர்த்தியோடு ஸுக துக்கத்திற்குச் சம்பந்த முண்டாகவிர்த்தும். ஆதலால், ஸுக துக்க ஞானம் பிரதியகூட மென்று சொல்லப்படும். ஆர்வம் உற்பத்தமான ஸுகதுக்கம் கஷ்டமானபின் எக்குப் புருஷனுக்கு ஞாயகம் வருகின்றதோ, அங்கு ஸுகாகார துக்காகார அந்தக்கரண விர்த்தி யுண்டாகின்றதாயினும், விர்த்திக்கு கஷ்டமான ஸுக துக்கங்களோடு சம்பந்த மில்லை. ஆதலால், அந்த ஞானம் ஸமிருதி ரூபமாம்; பிரத்தியகூட ரூப மன்று. அந்தக்கரணத்தின் தர்மமாகிய ஸுக துக்கங்கள், ஸாக்ஷி பாஸிபாமாயினும், சுகாகார துக்காகார அந்தக்கரண விர்த்தி

யுடன், ஸாக்ஷி ஸுக துக்கங்களைப் பிரகாசஞ் செய்கின்றது. ஸாக்ஷிபாஸிய பதார்த்தத்தினையும், சாக்ஷி வருத்தமாய் னப்பெய்கையினாலேயே பிரகாசிக்கின்றது. எவ்வளம்:—சக்தி ரஜதம் ஸாக்ஷிபாஸியமாம். அங்கு அவித்தியா விர்த்தியின் அபேகையினால் ஸாக்ஷி ரஜதத்தைப் பிரகாசிக்கின்றது. ஆயினும் ஸுக துக்கப் பிரகாசத்தில் அந்தக்கரணத்தின் விர்த்தி ஸாக்ஷிக்குச் சகாயமாம். மித்தியா ரஜதாதிகளின் பிரகாசத்தில் அவித்தியா விர்த்தி சகாயமாம்.

இந்த ரீதியினால், சாக்ஷிபாஸிய பதார்த்தத்தின் ஞானத்திலும் விர்த்தியி னபேகையே பிருக்கின்றது. அந்த விர்த்தி யெங்கு இந்திரிய முதலிய பாஹ்ய சாதரங்கனா லுண்டாகின்றதோ, (அங்கு) அதனது விஷயம் ஸாக்ஷிபாஸியம் அன்றெனப்படும். ஸுக துக்கங்களை விஷயஞ் செய்வதாயுள்ள விர்த்தியில் பாஹ்ய இந்திரிய முதலியன ஹேது வல்ல. பின்னையோ, எப்போது ஸுக முதலியன உற்பத்தமானோ, அந்தக்காலத்தி லுண்டிய ஸாதரங்களின் அபேகையின்று ஸுகாகார துக்காகார அந்தக்கரண விர்த்தி யுண்டாகின்றது. அவ்விர்த்திக்க னுருடமாகிய ஸாக்ஷி சுகதுக்கங்களைப் பிரகாசிக்கின்றது. இதனால், ஸுக துக்கங்கள் ஸாக்ஷி பாஸிய மென்று சொல்லப்படுகின்றன.

212. பிரஹ்மத்தின் ஞானம் பிரத்தியகூடமாதல் கூடும்.

தத்துவ திருஷ்டியின் பேதப் பிராந்தியின் முடிவு.

பாஹ்யமாகிய கடாசிகளோடு அந்தக்கரணவிர்த்தியின் சம்பந்தம் தேத்திராதி இத்திரியவாயிலாய் உண்டாகின்றது. ஆத

அகம்படி அல்ல. அப்படியே பிரஹ்மாகாசம் அக்காரவிர்த்தி முண்டாகாரின்றது. அவ்வந்தக்காரண முண்டாகாரத்தின் மீண்டாகாரமே, சரீரத்தினுள்ளேயே யுண்டாகாரமும் அப்பிரகந்தியோடு பிரஹ்மத்திற்குச் சம்பந்தமுடையது ஆகலால், பிரஹ்ம ஞானமும் ஸாக துக்க ஞானமேண்ட பிரகந்தியை முண்டம். ஆயினும், ஸாகாகாச துக்காகாச விர்த்தியே முண்டம் - ஸாகாத்தின் அபேகை யில்லை. ஆதலால், ஸாகாச துக்கக்கார ஸாகாத்தியமாம். பிரஹ்மாகாச அந்தக்காரண விர்த்தியே முண்டமென (கேட்கப்பட்ட) வேதவசாதத்திற்குச் சரீரத்தினோடு ஸம்பந்தமாகிய பாஹ்ய ஸாதாம் வேண்டி இருக்கிறது. ஆகலால், பிரஹ்மம் ஸாகாத்திய மன்று. இந்த கிரஹம், எங்கு விஷயத்தோடு விர்த்திக்குச் சம்பந்த முண்டம் அப்பிரகந்தியோடு பிரஹ்மம் என்று சொல்லப்படும். “அஹம் பிரஹ்மசுமி” மென்று விர்த்திக்கு விஷயமாகிய பிரஹ்மத்தோடு ஸம்பந்த முண்டாதலால் பிரஹ்ம ஞானம் பிரத்தியக்ஷமாதல் கிடும்.

முண்டி துயத்தின் பார்த்தக்கியின் ஞான முண்டாகின்றதோ அன்றி துயத்தின் ஞானம் பிரத்தியக்ஷமாம். அக்கியின் ஞானம் பிரத்தியக்ஷமன்று. எதனு லெனின், நேத்திரவாயிலாய் அந்தக்காரண விர்த்திக்குத் துயத்தோடு ஸம்பந்த முண்டாதலால், துயத்தின் ஞானம் பிரத்தியக்ஷ மெனப்படும். அதுமாந்ததால் அந்தக்காரணவிர்த்தி சரீரத்தினுள்ளே அக்கியாகாரத்தைக் கிரகணஞ் செவ்வதா முண்டாபிற்று. ஆயினும், அக்கியோடு விர்த்திக்குச் சம்பந்த மில்லை மாதலால், அக்கியின் ஞானம் பிரத்தியக்ஷ மன்று. இந்த ரீதியினால், எங்கு விர்த்தியோடு விஷயத்திற்குச் சம்பந்த முண்டாமோ, அங்குப் பிரத்தியக்ஷ ஞான மென்று சொல்லப்படும். எங்கு விர்த்தியோடு விஷயத்திற்குச் சம்பந்த முண்டாக வில்லை மோ, விஷயமானது வெளியில் தூரத்திலாவது, அல்லது, பூத (சென்ற) அல்லது, பெளஷ்யத் (வருகின்ற) தாமோ, அதுமாந்ததால், அல்லது, சப்தத்தால் விஷயாகார விர்த்தி யுள்ளே யுண்டாகாமோ, அந்த ஞானம் பரோக்ஷ ஞான மென்று சொல்லப்படும். இந்திரிய ஜ்யம் ஞானமே பிரத்தியக்ஷமா மென்பது நியம மில்லை. அப்படி ஸாகதுக்க ஞானம் இந்திரிய ஜ்யமல்ல; பிரத்தியக்ஷமாம், அப்படியே தசம புருஷனது ஞானம் சப்த ஜ்யமாயினும் பிரத்தி

பக்த மாகாரிந்தது. இந்த ரீதியால், குருவாயிலைச் சேர்வனஞ் செய்த மகாவாக்கிய ரூப வேத சப்தத்தினின்றும் உபத்யாயிய பிரஹ்ம ரூபமும் பிரத்தியக்ஷயாகவே பொருந்துகின்றது.

குருவின் இத்தன்மைய உபதேசத்தினை அந்நவ தத்துவ திருஷ்டி யென்னுஞ் சிஷ்யன் கேட்டு ஆத்மாவிலைப் பிரஹ்ம ரூப மாக ஸாக்ஷாत्கரித்துப் பேதப் பிராப்தியினை ராசஞ் செய்தான்.

† உயர்வுடைப் பிரமமா னெனும்வ ருத்தியில்
அயர்தரு மறைப்ப தன்ற்பே மாமாம்
ரமமுறு மிதனைந் ருது வென்னுமோர்
உயர்முதற் பொருளின்மா முணர்ந்து கொண்டனம்.

உத்தமாதிகாரி உபதேச சீரூபண மென்னும் நாம முள்ள

நான்காத்தரங்கம் முற்றிற்உ.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணரூபமொ மன்து.

† “நான் பிரஹ்மம்” என்னும் விர்த்தியில் ஆவரண மன்றய விளக்க முண்டாகின்றது. இதனைத் தாது வென்னும் ஆதி ரூபத்தி னின்று யாம் அறிந்துகொண்டோம்.

ஸ்ரீ கணேசாய நமः.

ஸ்ரீ வேதேசாய நமः.

விசாரசாகரம்.

சித்தாந்தங்கம்.

முத்த ஞாந்முக னுருத்திரன் முதலெனைத் துயிரால்
உகந்த மெய்ப்பா என்பா தவினொரு பொருள்வை
உகந்த தெசிக னெனவுல குரைக்குமொன் சுடரை
உகந்த சிந்தா வகத்துவர் தஞ்சலி செய்வாம்.

ஸ்ரீ குரு வேதாதி விபாவகாரிகப் பிரதிபாதக மத்தியமாதிகாரி
ஸாதக சூருபணம்.

விதி. அந்நுஷ்டியின் பிரபந்தம்:—வேதமும் குருவும்
ஸத்தியமாக அல்லது, மித்தையாக இருவகையாலும்
வேதத்தினாலும், குருவினாலும் அத்வைத ஞானம் பொருந்தாதேனல்.

பூர்வ தாக்கத்தில் “குருமுக வாயிலாய்ச் சிவவணஞ்செய்த
வேதவாக்கிமத்தினால் அத்வைதப் பிரஹ்மத்தின் ஸாக்ஷாத்கார
முண்டாரு” என்று கூறியதைக் கேட்டு அதிருஷ்டியெனும்
பெரிந்தபுடைய இரண்டாவது சிஷ்யன் சங்கிக்கின்றான்:—வேத
மும், குருவஞ் சத்தியமாயின், அத்வைதத்திற்கு ஹாகியாம்;
த்வைதம் சத்திக்கும். அஸத்தியமாயின், அவற்றால், புருஷார்த்தப்
பிரபந்தி பொருளாகது; ஸம்ஸார துக்கமும் நாசமாகாது. அது
மித்தையான கானல் ஜலத்தினால் தாகசார்தி யாகாதது போல
வாம். இவ்வாறு இரண்டு விதங்களாலும் அத்வைத ஞானம்
பொருளாகது. இவ்வாற்றால், சங்கராசாரியருடைய மதத்திலுள்ள
அசத்தித்தினை யறிந்து மிகவு மறிவுடையவர்களான மத்வர்
முகநிபேயர் திராகஞ் செய்திருக்கின்றனர். பகவானே ! இந்தச்
சங்கை எனக்குண்டாயிருக்கின்றது. இதற்குத்தரம் முனிவுறு
பல் தபை செய்து கூறவேண்டும்.

சென்ற பிரமாணத்தின் உத்தரம்.

214. சங்கரமதத்தின் பிரமாணத்தன்மை.

அ விண்ணப்பஞ் செய்து) சிவப்பனது வார்த்தையாக கேட்கிக் குரு சொல்லுகளஞர். சங்கரமதமே பரமம் பிரமாணம்; மற்ற மத்துவர் முதலியோருடைய மதங்கள் வேத விருத்த மானையால் அப்பிரமாணமாம். சங்கர மதமே பிரமாணமென்பதில் விபாஸ வசாதத்தினக்கேள். “கலியில், வேதத்தினர்த் தத்தை எப்போது பலவதமாய்ச் செய்வார்களோ, போது பரமசிவன் ஸ்ரீ சங்கராருபமாக அவதரித்து பிரபுவாகிய பத்திரி ராத மூர்த்தியை தேவரதமியிலிருந்தும் வெளிப்படுத்தி (தன்னுடைய ஸ்தானத்தில்) ஸ்தாபிப்பர். ஜபி புத்தமதங்களை சீர்மூல மாக்குவர். சூர்யப்பிரகாசத்தினால் ஜகத்திலுள்ள அந்தகாரம் நீக்கிச் சகல வஸ்துக்களும் பதார்த்தமாக விளங்குவனபோல ஸம்ஸரயங்களும் விபரிதங்களும் ராசமாகின்றன. ஸ்ரீ சங்கரவிபாக்யாணம் வேதார்த்தத்திலுள்ள அஞ்ஞாதத்தினை ராசஞ் செய்து, ஸம்சயப் பிராந்திகளை ராசஞ்செய்து, பதார்த்த உபதேசஞ் செய்தும், வேதார்த்தத்தினை வேறுவிதமாய்ச் செய்தவர்கள் முடர்களை, வீண் பரிசிரமப் பட்டார்கள்.” என்று விபாஸ பகவான் புராணத்திற் கூறியிருக்கின்றனர். இவ் விபாஸ வசாதத்தினால் ஸ்ரீ சங்கராசாரியருடைய மதமே பிரமாணம்; மத்துவர் முதலியோர் பேத மதம் அப்பிரமாணமாம்.

215. பேதவாதத்தின் அப்பிரமாணத் தன்மை.

எல்லாவற்றிற்கும் தாத்பர்யம் இதுவாய் : — எப்போது “கலியில், வேதத்தினர்த்தத்தினை ராசவிபரிதங்களுக்கச் செய்வார்களோ, அப்பொழுது கிருபாலுவாகிய சிவன் ஸ்ரீ சங்கரனும் ராமந்தரித்து அவதாரஞ்செய்து பத்திரி ராத மூர்த்தியைத் தேவரதமியினின்று முத்தாரஞ்செய்து தனது ஸ்தானத்தில் ஸ்தாபனமும், ஜைர பெளத்தமதகண்டரமும் வேதத்தின் பதார்த்தவிபாக்கியானமும் செய்வர்” என்று விபாஸபகவான் புராணத்திற் கூறியிருக்கின்றனர். இவ்விபாஸவசாதத்தினால், ஸ்ரீ சங்கராசாரியருடைய மதமே பிரமாணமாம் ; மத்துவர் முதலியோர் பேதமதம் அப்பிரமாணமாம்.

வேறு பிரமாணஞ் சொல்லுகின்றேன் கேள். உபநிஷத், கீதை, சூத்திரம் என்னும் மூன்றும் வேதா ன பரஸ

பாசகமாம். ஆவத்திற்று மத்துவர் முதலியோர் ஒருவா
 ிழுத்திச் சத்கம் மதாதுவாயாக விபாக்கியாந் செய்தனராய்
 றும். விபாஸவசாத்தினால் பூநீ சங்கரரிபற்றிய விபாக்கியாநமே
 டகார்த்தமாம். ஆதிகவிபாகிய சர்வஞ்ஞ வால்மீகி ரிஷியென்ப
 வர் உத்தராயாயபணமாகிய வாசிட்டமென்னும் ராமமுள்ள கிரந்
 தஞ் செய்திருக்கின்றனர். அதன்கண் அத்வைத மதத்தில் பிர
 காயாகிய திருஷ்ட சிருஷ்ட வாதத்தினை அநேக இதிகாசங்களி
 னால் பிரசுரியாந் செய்திருக்கின்றார். ஆதலால், வான்மீகி
 வசனாதுசாரமாகிய அத்வைதமதமே பிரமாணமாம். வான்மீகி
 வசாத்திற்று விருத்தமாகிய பேதமதம் அப்பிரமாணமாம்.

திவ்வாது, சர்வஞ்ஞ ரிஷி, முரிகளின் வசந விரோதத்தினால்
 பேதவாதம் அப்பிரமாணமென்று கூறப்பட்டது. யுக்தியினாலும்
 பேதவாதம் விருத்தமாம். இது கண்டராத்வி கிரந்தங்களில்
 பூநீஹர்ஷி முதலியோரால் பிரதிபாதாந் செய்யப்பட்டிருக்கின்
 றது. மக்தி சுடாமாஸகமால் பேதமத கண்டரத்தின் யுக்தி
 எழுதிக்கிடம்.

216. பேதவாத தீரஸ்காரம்.

ரிஷி. முரிகளின் வசநத்தோடு விருத்தமாகிய பேத மதத்
 தில் ஹதி மதம்போல் அப்பிரமாணத்தன்மை நிச்சயமுண்டானால்
 ஆஸ்திக அதிகாரிக்கு யுக்தியினால் கண்டரத்தின் அபேகைஷ
 மண்டாம கிலை பென்று சொல்லப்படுகின்றது. பூநீஹர்ஷரால்
 செய்யப்பட்டிருக்கின்ற கண்டர கிரந்தத்தில் பேதத்தின் கண்
 டாமும், அத்வைத மண்டரமும் வெகு விலதாரமாகக் கூறப்பட்ட
 இருக்கின்றன. பேதவாதம் யுக்தியோடுகூடிய தன்றும். பேத
 திக்காரமென்று கிரந்தத்தில் கூறப்பட்ட பேத கண்டரத்தின்
 மார்க்கங்க ளுள்கு மிகவுங் கடியாய் அறிதற்கரிய தர்க்கங்க
 ளாகையா ளுள்ளுடைய யுக்திபதி னுழையாது. ஆதலால், பேதத்
 தினைபே கண்டரஞ் செய்திருக்கின்ற யுக்திகளை உன்னிடத்தில்
 யாம் கூற வில்லை. பேத மதம் அப்பிரமாணமென்று எப்பொ
 முது அபேயப்படுகின்றதோ அப்பொழுது அதன் கண்டரத்தில்
 யுக்தி விருப்பத்தக்க தில்லை.

பேத வசநத்தினாலும் பேத மதம் விருத்தமா மென்று
 சொல்லுகின்றேன். பேதப் பிரதிதியானது மகானுக்கத்தைத் தரு
 கின்றது.

சிஷ்யனே ! இது கடவுல்லி உபநிஷத்தில் பயனுல் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ஆதலால், பேதவாதத்தைச் சித்தத்தினின்றும் தியாகஞ்செய்து, அத்வைத வாதத்தைப் ஆதாஞ்செய்தி. "எவன் இங்கு நாராவைப் போன்று பார்க்கின்றனனோ அவன் மிருத்தியுவினின்றும், மிருத்தியுவினை யடைகின்றான். எவன் திரண்டாவதனைப் புத்தியிற் பரிக்கின்றான் அஹனுக்குப் பயமுண்டாகின்றதென்று வேதம் கூறுகின்றது. தன்னினும் அறிபக்கக்கது தியானிக்கத்தக்கது என்று வேடுருன்றை யறிவில் அவன், தேவதைகளின் பசுவென" வேதம் முரசறைகின்றது.

சிஷ்யனே ! ஆதலால் அதுக துக்கத்தினால் கொடுக்குப் பத்துவர் முதலியோரது வசநகங்களைக் கடைபிடிப்பதற்கு விரும்புக. த்வைத வசம் உடனது இருதபத்தின்கண் எதுபரிபந்தமிருக்குமோ அது பரிபந்தஞ் ஸாக்ஷாத் அத்வைத சிச்சயமுண்டாகாது.

இராஜா மந்திரி பர்ச்சக்களின் கதை.

217. பர்ச்சு தபஸ்வியாதல்.

த்வைத வசநத்தின் ஸ்பரண முண்டாயின், அது ஸாக்ஷாத் காரத்தினால் கெடுக்கும். பூர்வ ஸ்மிருதி ஸாக்ஷாத் காரத்தினால் கெடுக்கும் என்பதனை விளக்கும் ஒரு கதைபை உனக்குச் சொல்லுகிறேன் கேட்பாயாக.

அரசனுக்குப் பர்ச்சுவென்று மொரு மந்திரி இருந்தான். இராஜ்ய காரியங்கள் முழுதையும் அவன் தனது அதிநாயக வைத்திருந்தான். ஏனைய மந்திரிகளைத் தனது ஏவலில் வைத்திருந்தான். அதனால் அவர்கள் பொருமை யடைந்தார்கள்; பர்ச்சுவினிடத்தில் அரசனுக்குப் பிரிய மிருப்பதை யறிந்து அவனுக்கு ஒருதிற்கும் செய்யமுடிய வில்லை. அப்போது எல்லோருமொன்றுசேர்ந்த தீர்த உபாயத்தைச் செய்தார்கள்:—திருடர்களைக் கொண்டு கலகம் விளைவித்தார்கள். அதனை யரசன் கேட்டு, மற்ற மந்திரிகளை வரவழைத்துச் சபைகூட்டி அவர்களைப் பார்த்து நீங்கள் சிச்சிரம் சென்று திருடர்களால் நமது தேசத்திலுண்டாகாநின்ற கலஹத்தை யடக்கி வாருங்க ளென்று ஆக்ஞாபித்தனன். அப்போ தவர்க ளனைவருஞ் சேர்ந்து அரசனைப் பார்த்து, அரசனே ! எப்போதும் பர்ச்சு ஒருவனையே நீங்கள் கொண்டாடுகின்றீர்கள் ; மாணத்தின்பொருட்டு இப்போது எங்களை யனுப்ப வெண்ணுகின்றீர்; பர்ச்சுவை யோரிடத்திற்குமே

யாழ்ப்பகன் புகழில்லை பென்று சொன்னார்கள். அப்போது பச்சைகை சுப்பிக்கொண்டு, மஹாராஜாவே! எனது வீணைப் பிடித்துக் கேட்போக. எனக்கு உமது ஆளுநாடு யுண்டா மென்றால் சென்று எல்லாத் திருடர்களையும் கொல்லுகின்றேன் என்றார். அப்போது பச்சைவாய் பார்த்து, அரசன் நீ “சென்று ஆங்காப் பத்தினை வீட்டித்துக்கொள்” என்று உத்தரவளித்தான். அந்தப் பச்சைவானவன் சென்று, திருடர்களை யடித்துத் துரத்தி லாடெவர், உடவர் முதலியோர்கட்கு ஸூகத்தைச் செய்தான். பச்சையின் ஐயச்சுறையைப் போய் தனைவரும் கேட்டனரோ, அப் போது அரசனிடத்திற் சென்று பச்சைவானவன் காரியத்தினை வீட்சிக்கார மிதந்து போயினு னென்று சொன்னார்கள். இவர் களின் மித்தியாவகநாத்தை அரசன் கேட்டுச் சிறிய மந்திரிகளுள் முதலியோர் பிரதான மந்திரியாக நியமித்து (அவனுக்குக்) குடை, சவிரை, சாமா முதலியவற்றைக் கொடுத்தான். அன்றோன் அரசன் பச்சைவானவன் மிதந்து நுங்கேட்காவனைக் காவல் செய்தான். அப்போது பச்சைவானவன் திரைச் சகல விருத்தார்த்தங்களையும் கேட்டு அரசனிடத்தில் எம்மைச் செல்லவிடார்கள், சென்றோ யாயினர். மாயிந்திரியோனால் பிராணனை யொழித்து விடுவார்கள் என்றெண்ணித் தப்பிவேட்டித்து விசாரஞ் செய்கின்றான்:—
 துது மிதந்தஞ் சகல பதார்த்தங்களையும் அநுபவித்தேன். தே தேகத்திரியங்கள் போக மின்றியதா யிருந்தன; ஸ்திரிகளை வர்ணிக் கின் னானது நாற்கால், நான்கு புஷ்பம், நான்கு பழம், நான்கு பசுமீ சண்பவற்றால் உவமிக்கப்படும் மரத்திற்கு மோஹத்தைக் கொடுக்கும் ஸ்திரிகளோடு கூடி யிருந்தேன்.

218. ஸ்திரீயின் நீந்தை.

நான்கு நாற்கால்கள்.

பாணியின் துதிக்கை போன்றது தொடை, மான் குளப்படி போன்றது போயி, லிம்ஹத்தைப் போன்றது இடை, சலிக்கும் குதிரையைப் போன்றது கண்கள் என்று காவ்யக் கிரந்தத்தில் குசலர்கனால் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

நான்கு புஷ்பங்கள்.

சமஸ்திபோன்றது முகம், அலசிப்புஷ்பம்போன்றது தாடை, எவ்வின் மலர் போன்றது நாசி, சண்பகம் போன்றது சரீர ரூபம் என்று கவிஞர் கூறுவர்.

என்கு பழங்கார்.

கொல்லைக் கனி போன்றது ஆகாழ்; ம
பற்கள்; வில்வப்பழம் போன்றது ஸ்தாபகர்
னும் பழத்தைப் போன்றது குதி என்பர்.

என்கு பக்கிகள்.

த்வனி; களிபோன்ற அத்தமூரமான வாக்கு; மயந்திருநக
ன்றது கூர்தல் என்று பலவாறு கவிஞர் வர்ணித்திற்றனர்.

இப்படிப்பட்டவர்களும், எழுத்தரத்தின் நுருட்டாத
கங்கை ஊடாததுபோல காமயின் மகம் இடையிடாது செல்லத்
தக்க தன்மையை யுடையவர்களும், பிரஹ்மா, திலோத்தமையை
யுண்டாக்கி, சுர்த, செர்தர்களைக் கொன்றமையால்
திலோத்தமையைச் சிருஷ்டித்தார் என்று சொல்லத் தக்கவரும்
கை காலகனால் மருதோன்றச சாயம ஏறதனவாகளுமான் ஸ்தீர்
களை விமிடமாவது நான் தியாகஞ் செய்திலேன். அதற்குச் சாதக
மான மற்றைப் போகங்களை எல்லாம் புசித்தேன. இப்போது மா
ணம் சமீபித்தது. அஹோ! ஜகத்தின்க னெனக்குச் சமானமான
முடன் யாவன்? இதுவரையில் நான் போனியில் ஆசையுடையவனு
யிருந்தேன்; (அது) மலிகமாகிய முத்திரத்தினுடோறும் சுரமாயும்,
சேதப்பாமல் (மாதந்தோறும்) மாமிசமயமான உதிரமொழு
குவதாயும், தோலால் முடப்பட்ட மலிக மாமிசமயமாயும், மேல்
அசுத்தமான மயிர்களால் சூழப்பட்டிருப்பதாய் இருக்கின்றது.
இவற்றில், எப்பதார்த்தம் சுர்தாமானது? மிகவும் அபவித்திரமாய்
அருவருப்புக்கு வீடாயிருக்கின்றது. ஸ்திரீயின் தொடைகள் எப்
போதும் அதிமலிகமாயிருந்தும் வாழைத்தண்டிக்கும், யானையின்
துதிக்கைக்கும் ஸமாநமாய் விஷயப்பற்றுள்ள கவிகளால் சொல்லப்
படுகின்றன. அவை முத்திரச் சாக்கடைபோன் றிருக்கின்றன.
இரத்தம், மாம்சம், துவக், அஸ்தி முதலியவற்றால் நிறைந்திருக்
கின்றன. ஸ்தூலமாகிய நிதம்பத்தின் மத்தியில் மலிகமாகிய மலக்
குழாயி (குதமி)ருக்கின்றது. அதனால், கடிதடம் அதிக தூக்கந்த
மாயிருக்கின்றது. இதன்கண் ஆசத்தியுள்ளவன் அந்தனுவன்.
கோழையோ டெச்சில் வடிகின்றமையால் நனைந்துள்ள அதரத்
தை, சுத்தாசுத்த விவேக மில்லாதவன், அவனைப் பார்த்தமாத்நி

மேலும், கீழ்க்கண்டவற்றைக் கருதுக: (அ) உயர்நீதிமன்றம் உத்தரவிட்டிருக்கிறதே, (ஆ) உயர்நீதிமன்றம் உத்தரவிட்டிருக்கவில்லை.

[illegible]
$$\frac{1}{\Gamma(\alpha)} \int_0^t (t-\tau)^{\alpha-1} \frac{d}{d\tau} \left(\frac{1}{\Gamma(\beta)} \int_0^\tau (\tau-\eta)^{\beta-1} \frac{d}{d\eta} \left(\frac{1}{\Gamma(\gamma)} \int_0^\eta (\eta-\theta)^{\gamma-1} \frac{d}{d\theta} \left(\frac{1}{\Gamma(\delta)} \int_0^\theta (\theta-\xi)^{\delta-1} \frac{d}{d\xi} f(\xi) d\xi \right) d\theta \right) d\eta \right) d\tau \quad (2.1)$$

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय

தெலுங்கன் என்பவர் பதினேழு குதிரைகள், பன்னிரண்டாகித்தொன்றை, ஸ்ரீ கங்காக்கன் என்றும் நம்பத்தொழுகாமல், துரக்கனாகும் துருவடங்கு உதிகையா குதிரைத் திரிபொடிகொடுக்கி இக்கிரைந்தத்தி விருக்கின்றது. சங்க காலமதன்முல் துருவடங்கு கன்பதிபின் ஆர்த்தம் திரிபொன்துத் துருவடங்கு அதிகமாம். பிஹ்யாபென் காகம் துருவடங்கு பிரகற்பத்திமுல் துருவடங்கு அதிகமாம். பிஹ்யாபென் காகம் ஆகாரமுல் துருவடங்கு அதிகமாம். அவருக்கு பிஹ்யாபென் குதிரைகள் கங்கம் துருபொகும் திங்கம் திங்கமும், கிரையாமல் கதரிசின ஆகடகன் தன ரென்று கதரிசின கருத் அரங்கிசின்றது திராஜா முதல் பிஹ்யா வகாபென் கதரிப்பட்ட சங்க கங்ககரும், கங்கா இக்கச யும் திரை தெப்பொது மேகார்த்தத்தி விருப்பமன துதி குதபத்தின் கண் உதிபாசென்றது. ககார்த்தம்-த்தின் திம்பித காகம் விருக்கின் தது ; கிதிரி புத்திர, து சங்கம் கதா துக்கத்தாம் பயரிப்பன வாம்.

[illegible]

எவனுடைய ஸ்திரீ குருபிராபம், தூர்ப்பாஷினிபாடி மருக் கின்றனோ, அவன் மாதிரி சதா துக்கமே குடிசொண்டிருக்கும். பிரபுவே! இம்மனபாண்டமாகிய மூன்றாயை சர்த்தப் பாபத்தின் தண்டனமாக எனக்குக் கொடுத்தீர். சாக்நகர்பால் வசனிக்கின் றான். செம்மறி, எருமடி, கீரி, சர்ப்பினி, தூண்ட இவைகட்கு பெண்ணுக்கு ஆணிபத்தும், ஆணுக்கும் பெண்ணிடத்தும் பிரிய மாய். பெண் கழுநாறின் சந்தந்தினைக் கேட்டி ஆள்கழுகை மோலுிக்கின்றது. இராத்திரியில் பெண் வீசுகளின் பெருஞ் சப் தத்தினைக் கேட்டி ஆண் வீசுகள் ஊலாய்க்கின்றன. அபராத மின்றிய ஸ்திரீயின் வைராக்ஷ மின்ப் விதேல் மொருத்தானு. பாபம் இருதயத்தில் பற்றியிருக்கின்ற தென்னு அருடினது மரம் ஸ்திரீயினது தூர்ப்பாஷினியினக்கேட்டும், குருபமான சரித தீனைப் பார்த்தும் அநேகாராதாம் துக்கப்பட்டிக்கொண்டிருக் கின்றது.

ஸ்திரீயானவள் அழகுந்நவநாயும், லீல வசந்ததுடன்
கூடினவளாய் மிருந்தால், அவள் குரூபமான ஸ்திரீயினும் அழகி
துக்கத்தினக் கொடுப்பவ ளாகின்றாள். ஸ்வர்ணம் போன்று தோ
லின் மினுமினுப்புள்ள ஸ்திரீயே பிரிய முள்ளவளாய், புருஷனது

நட்பார்த்தகங்களை எசஞ்செய்து யோஷத்தினையும் கெடுக்கின்றான்.

222. ஸ்திரீ ஸங்கத்தினால் தர்மம் நாசமாநல்.

புருஷன் அவருடைய பிரிய வார்த்தையாகிய விஷங்கலந்த ஸ்ரீமதம் (நர்மணகம்) புகழ்நாத்தினைப் புசித்து புத்தியினை நாசஞ் செய்து கொள்ளுகின்றான். காமார்த்தகாரணம் ஸ்வப்பநத்திலும் நிச்சம் காயினிடம் கருதிக்கொண்டு வேறொன்றையும் பார்ப்பதில்லை. விட்டனாகது, வெளியிலாவது கிடைக்கும் தரம், எல்லாப்பறையும் அவருக்குச் செலவு செய்கின்றான். வஸ்திரம் புகழ்நாம் முதலியவற்றை அவனை அணிந்துகொள்ளச் செய்கின்றான். குரு, பிதா, மாதா முதலியோர்களின் நூபகம் வருவதே மில்லை. பாபமும், வெற்றிலை, மிட்டாய், பழம் முதலியவற்றை ஸ்திரீயாகிய தனது தேவதைக்குப் பத்தியோடு ஸமர்ப்பிப்பான். மோஹ மென்னும் மூக்கனாக் கயிற்றினால் கட்டப்பட்டு விடுபடாது புருஷனாகிய எருதை, ஸ்திரீயாகிய குடியானவன் நையப் படைக்கின்றான்.

223. ஸ்திரீ ஸங்கத்தினால் தர்மம் நாசமாநல்.

பஞ்சரத்தில் அடைக்கப்பட்ட கிளி சுத்தாசுத்த வசநங்களைக் கற்றுக்கொடுத்தபடி கூறுவதுபோல ஸ்திரீ சொல்லிக் கொடுத்த படி, குரு, பிதா, மாதாக்களிடத்தில் பேசுகின்றான். ஆண் மயில் மென்மயிலின் மூன்பாக நடனஞ்செய்து அதனைச் சந்தோஷப்படுத்துவதுபோலக் காமுகன் நானாவித வேஷத்தினால் ஸ்திரீ சோன்மபடி புத்த அலனைச் சந்தோஷப்பிக்கின்றான். இருவர் மனமும் ஒருமித்துக் காமக்கள்ளின் வெறி மிகுந்த காலத்தில் மிகவும் உர்ப்பத்தர்களாய் வஸ்திரத்தினைத் தியாகஞ் செய்து அமங்கலமான பிரேதம்போல் நகர ஏர்ப்பாய் ஆடுகள்போல் அடிக்கடி மின்பின் சுற்றித் தொடர்ந்து திரிந்து சமிக்கின்றார்கள். மத்திய பாதம் பண்ணினவன் தூர்க்கரத்தினை அறியாமல் புத்திகெட்டு மலேமான தெருச்சாக்கடையில் புரளுவதுபோல் ஸ்திரீ புருஷர்கள் காமத்தால் விவேகங்கெட்டு மிக மலிந்தமான சரீரங்களைக் கட்டிக்கொண்டு புரளுகின்றார்கள். காம மதம் மனத்தினைப் பிரமிக்கச் செய்கின்றது. காமத்தினை வென்றவர்கள் இதனைக் கேட்டு ஆச்சரியப்படுகின்றார்கள். காமத்தின் மதத்தினால் புருஷனது புத்தி நாசமடைகின்றது. அர்யனது ஸ்திரீயினை உயர்வு, தாழ்

வெளியே பார்ப்பதில்லை. ஸ்திரீயை காம்பு வெளியே நடந்துகொண்டிருக்கின்றாள். எவன் ஸ்கந்தத்தைத் தருவதோ அவன் கிரகமயினால் துக்கத்தினால் தருவதாகின்றான். காமக்கல்வினை மதம் பிரபலமாகும்போது பிராணமன ஸ்திரீ சேஷிதாப்தம், புருஷனோடும் சேர்கின்றாள். காமக்கல்வினை ஸ்திரீ புருஷன் பருகி ஆசை வாத அபாததககளை ஆவன மகமகம் மன். காமசோஷத்தினால் என் இவ்வாறு காலத்தை வினாக்குவது மகந்தாமன் ஸ்திரீயினால் தேடி யடைந்ததனால். திசுநாடுகள் அதிகமாக தருபமுடைய ஸ்திரீ துக்கத்தைத் தருவதாகின்றான். அவனை விடில் ஸ்கந்தத்தைத் தருவது மென்று முகிகள் கூறியிருக்கின்றார்கள். எவன் அழகிய ஸ்திரீயைச் சேரப் பிரியப்பட்டு விஷத்திற்கு ஸமாசமாக துக்கத்தைக் கொடுப்பதென எண்ணி ஓடாமலிருக்கின்றனனோ, அவன் திரண்டு போக வகத்தையும் திடுக்கின்றான் என்பதற்குக் குணவெந்த முகிகள் ஸ்கந்தி கூறுகின்றார்கள்.

224. ஸ்திரீ சங்கத்தினால் பித்தலின் காமம்.

புஜிக்கப்பட்ட எவனிடையோஜரத்தின் காலத்தினின்றும் பித்துவாகிய பலம் உத்பத்தியாகின்றது. எல்லோருக்கும் ஜீவனம் பித்துவின் அநீதமாம். பித்துவினால் மரத்தின் துக்கம் நாசமாகின்றது. மனது எப்பொழுது ஜீவர்களுக்கு மலத்தில் வசிக்கின்றதோ, அப்பொழுது அவர்களுக்குத் துக்க முண்டாகின்றது. மகம் எப்பொழுது ஜீரத்தத்தில் வசிக்கின்றதோ, அப்பொழுது சஞ்சலம் அதிகப்பட்டு ரசனாகு. டாகின்றது. எப்போது மனம் பித்துவில் வாசஞ் செங்கி ரது, அப்போது சோக, சஞ்சலத்தன்மைகள் நாசமாகின்றன. அன்றியும், தானே பலமுடையவன் என அறிந்து பிரசாரத்தை சுபகாரியத்தினால் செய்கின்றான். எவர்களுடத்தில் பித்து அதிகமாயிருக்கின்றதோ அவர்களது சரீரத்தில் அழகும், காந்தியும் உண்டாகின்றன. பித்துவே சரீரத்தில் பிரகாசமானது. பித்து நசிக்கில் சரீரமும், மகமும் கொல்லப்பட்டவனது போலாகின்றன. எவனுக்கு பித்து ஒருகாலும் நாச மடைகின்றதில்லையோ, அவன் சரீரம் நரைதிரையின்றிப் பிரகாசிக்கின்றது. கேவலி முத்திரையினை அப்பலுக்கும் யோகி, சிரேஷ்டத்தன்மையினை யடைகின்றான் பித்துவை யிழுத்தலால் யோகி அஷ்டமாசித்திகளை யுத்தரிக்கின்றான். பித்து வெளியே

படுதலால் போக அடிப்படை பிழக்கின்றன. இதத்தில் அது உத்
 தமமான தீய்ப்பித்தாய் ஸ்திரீயானவன் தனது யோனியில் சூர
 லித்துக் கொண்டுக்கின்றான். கருப்பின் துண்டத்தை ஆலையில்
 அடிக்கடி கொடுத்தும் பிழிந்து சக்கையானவன் எரித்துவிடுவது
 போல், ஸ்திரீயானவன் புருஷனது தன் புஷ்கனால் ஆலிங்கனஞ்
 செய்து, அவன் பின்பக்கமான பிழித்துத் தன் யோனியாகிய கட
 த்தில் கொப்புவிட்டு, தீய்ப்பாறு புருஷன் விரிபெல்லாம் ஒழி
 யும்வரை பின்பின்பும் பாதி கொழுப் செய்து அவன் சூரத்
 தினை ஸ்திரீயானவன் அசாயமாகக்கிடுகின்றான். வாஸநையிழந்த
 பூவின் சக்கையாய் போய் புருஷன் பிந்து அப்பற்போனபோது
 அவனைக் கட்டுசொழ்க்காகிட கொள்ளிக்கட்டையால் சுடுகிறான்.
 அழகு, பஸம், தாம் எண்பனமிடுசெய்ப் இருக்கின்ற புருஷனி
 னும் ஸ்திரீ பழமையவராய், அவன் அழகு, பஸம், தாம் முத
 லியவற்றை எச்சுசெய்து பின்பு கணவனோ என்கின்றான்.
 மூடன் மது தத்தில் ரமிக்கவிரும்புகின்றான். அவன்
 தொட்டவுடன் தூய்ப்பானைவாய்ப் பேசுகின்றான். கோபத்தினால்
 முக்கைக்கழித்து கெடுத்தவர்களைச் சுழற்றுக்கின்றான். பிறகு
 புருஷன் படுக்கையின் சுப்பத்தில் போகின்ற தில்லை. கோடிவஜ்
 ரங்களின் கூட்டமாகப் கல்லாவற்றின் சாரத்தினை இழுத்துச்
 சேர்த்துவைக்கின், ஸ்திரீயின் இருதயம்போன்று கடினமாக
 மாட்டாதென்று பிழிகரும். முனிகனங்கரும் முரசறைகின்றார்
 கள். ஸ்திரீயானவன் இவ்வளவு அவமானஞ் செய்து எவ்வளவுக்
 கெவ்வளவு பின்னடைகின்றனோ, புருஷன் அவ்வளவுக்கவ்வளவு
 ஆகையினால் பின்பற்றி மாண்பரிபந்தம் விடாதிருக்கின்றான்.
 சுருதி, ஸ்மிருதி, புராணம், சிறை முதலியவற்றைப் படி
 தர்க்கத்தில் பெருநாடுப் ஒருவராலும் ஐயிக்கப்படாத
 சாலியாபுள்ளவனாய் ஸ்திரீ இவ்வாறு ஸ்வாநிதஞ் செய்துவிடு
 கின்றான். வித்துகடாடிப் பின்புத்திலுள்ள குரங்கு அவன்சொன்
 னபடி ஆடுவதுபோல் ஸ்திரீயின் இஷ்டப்படி நடக்கின்றான்.
 ஸ்திரீ யோலாத்தினால் பண்டிதனும் அப்பொழுதே வார்த்தை,
 புத்தி பெல்லாவற்றையும் மறந்துவிடுகின்றான். எப்பொழுதாவது
 வேதத்தின் ரூபகம்வந்தால் ஸ்திரீயினிடத்தில் வெறுப்பை
 யடைந்து அவளை விட விரும்புகின்றான். அப்பொழுது அவள்
 தன் கண்ணம்மைச் செலுத்துகின்றான். அவள் விஷத்தில்
 நனைத்த கண்ணம்மை, புருவமாகிய வில்லை வளைத்து இரண்டையும்

மாதா, ப்தாககன இருவருந் சேர்ந்து அழுகின்றார்கள். இவ்வித சந்தையால் சில மாதங் கழிந்தபின் சேரகம் போல் புத்திர னுக்குப் பல் முளைக்கும்போது அநேக குழந்தைகள் மரண மடைவதை எண்ணி துக்கப்படுகின்றார்கள். குழந்தை இளைத்துப்போனாலும் துக்கத்தினால் சந்திகளில் கழிப்புக் கழித் துத் தலையைச் சுற்றிப் போடுகின்றார்கள். அதன் ஸௌக்கியத் தின் பொருட்டு மிலேச்சன், பறையன், சக்கிலியன், பள்ளன் முதலியோர்களைக் கொண்டு பிராஹ்மணர்கள் மந்திரித்துக் கயிறு கட்டிக்கொள்ளுகின்றனர். ஸையத், க்வாஜா, பீர், பக்கீர், உடுக் கடிக்கின்றவன் என்னும் இவர்களைத் தைரியமில்லாது கைகூவி த்து நமஸ்கரிக்கின்றார்கள். எவனை இந்துக்கள் ஒருபோதும் மதிக்கமாட்டார்களோ அவனைப் புத்திரன் நிமித்தம் இஷ்டமாக அழிகின்றார்கள். பையவன், பூதம் முதலியவற்றைப் பிரார்த் தித்து ஸ்மாரபூமியில் பலிகொடுக்கின்றார்கள். பூசாரியை யழை த்து வீட்டில் உடுக்கு அடிப்பித்துக் கைகூவித்து லஜ்ஜையின்றிப் பூஜிக்கின்றார்கள். யந்திரம், தாழ்த்து முதலியவற்றை அநேக மாக எழுதி முடிக் குழந்தையின் கழுத்தைச் சுற்றிக் கட்டுகின் றார்கள். தன் குலத்தில் ஒரே நாராயணனைப் பூஜித்துக் கணவி லும் வேறு தேவதைகளை ஸ்மரிக்காதவர்களும் குழந்தையின் நிமித்தம் குல நியமங்களைவிட்டு வியபிசாரிபோல் கண்டவிட மெல்லாம் பலதேவதைகளைத் தேடுகின்றார்கள். வைசுரி கண் டால் மாதா பிதாக்கள் மனதை வியஸடம் நாசஞ் செய்கின்றது. ஸ்நாகம் முதலிய கிரியைகளைவிட்டு மலிநமா யிருப்பார்கள். கழுதையை மேலான தெய்வ மென்று கொண்டாடுவார்கள். “தாயே! உன் வாஹுமாகிய கழுதையைப் பிடித்துக்கொண்டு ஊரைச்சுற்றிக்கொண்டு வருகின்றேன். அதற்குத் தீனிபோடு கின்றேன். என் குழந்தையைக் காக்கவேண்டும்.” என்று வணக் கத்தோடு கடலையை மடியில் போட்டுக்கொண்டு கழுதைக்குக் கொடுப்பார்கள். இவ்விதமாக அருந்த துக்கத்தினால் குழந்தையைக் காப்பாற்றுகின்றார்கள். குழந்தை யெளவனாகும் வரையில் மற்றும் அநேகமாபிரம் கவலை யிருக்கின்றது. குழந்தைக்கு ஆயுள் அற்பமானால் இறந்துபோவா னென்று கோடி உபாயஞ் செய்கின்றார் கள். இறந்துபோனால் தாய்தந்தையர்கள் தலையி லடித்துக்கொண்டு தங்களைத் தீர்க்களாயும், அநாதர்களாயும் பாவித்து அஹோ

ராதரம ஸ்யோ ! ஸ்யோ ! என்று அஸ்தித் தமது ஜம்ம ஷ்பாத்தமாகி விட்டது என்று திக்ராந் செப் (கிந்திக்)கின்றார்கள். புத்ரன் உன்னவன் புத்திர மரணத்தால் அடையும்துக்கத்தைப் புத்திரனைப் பெறுதவன் அடையமாட்டான். புத்திரன் பிழைத்துப் பெரியவனானால் தனது ஸ்திரீயினைப் போஷித்துக் காக்கின்றான். வெகு பிரயாஸைப்பட்டு வளர்த்த மாதாப் பிதாக்கட்குக் குடிக்கத் தண்ணீர் கொடுப்பதும் அவனுக்குச் சமையாம். இராத்திரி படுக்கையில் அவன் சொல்லிவைத்தபடி மாதா பிதாக்களை அவன் வைவான். சற்புத்திரனாயின் காலையில் எழுந்து பெற்றோரைத் தூரத்திலிருந்து சிரஸினால் நமஸ்கரித்து ஒன்றுஞ் சொல்லுகின்ற தில்லை. மாதா, பிதாக்கள் விரும்பினால் சமீபத்தில் வருவானே யன்றி, மற்று அவர்கள் சந்திதியில் நிமிர்ந்தும் பாரான். அஸத் புத்ரனாயின் காலையில் எழுந்தவுடனே மதா,பிதாக்களை ஸஹிக்க முடியாதபடி துர்பாஷையாகப்பேசி அவர்களுக்குத் தங்கள் சரீரத்தினை மாத்திரம் விட்டு விட்டிலுள்ள தநம் முதலிய பொருள்களை பெல்லாம் எடுத்துக் கொண்டு வேறிடத்திற்குத் தனியாகக் குடிபோகின்றான். தான் பின்னர்ச் சம்பாதித்து அவர்கட்கு ஒன்றும் ஒருகாலத்தும் கொடுப்ப தில்லை. தன் சரீரத்தினையும், ஸ்திரீயின் சரீரத்தினையும் இரவும், பகலும் போஷிக்கின்றான். மாதா, பிதாக்கள் அவனைப் பார்த்துப் பெருமூச்சு விடுகின்றார்கள்.

இவ்வாறாகப் புத்திரன் எப்போதும் துக்க ஸமுஹத்தினையே யுண்டாக்குபவனாகின்றான். ஆதலால், விசாரித்துப் பார்க்குமிடத்துப் புத்திரன் எப்போதும் துக்க ரூப மென்று அறிந்தும் புத்திரனால் ஸுகம் பெறலா மென்று எவன் விரும்புகின்றானோ அவன் முடர்களுக்கு அரசனாகின்றான்.

226. தந சங்க துக்க வர்ணம்.

ஸ்திரீயினையும், புத்திரனையும் விட்டுத் தந்தை விரும்புவோன் வாயில் மண் விழும். தநம் சம்பாதிப்பதிலும், காப்பாற்றுவதிலும், செலவிடுவதிலும், இழந்து போவதிலும் துக்கத்தினையே தருகின்றது. தந்தை அதிகமாகச் சேர்க்க விரும்புகின்றவன் லக்ஷம், கோடி எனப்படும் அளர்த்தங்களைச் செய்கின்றான். தந்தனைச் சேர்க்க ஆரம்பிக்கின்றவன் ஜாதி தர்மம், குல தர்மங்களை

விட்டு விடுகின்றான். அப்படிச் செய்தும் அதிருஷ்டமின்றி அந்தத் தூங் கிடைப்ப தில்லை. கிடைக்கின், அதைக் காப்பாற்றிக் காப்பாற்றி மரண மாகின்றான். செலவிட்டால் தநம் குறையு மென்னும் விசார முண்டாகின்றது. நாசமாய்விடின், அஹேறாராத்ரமாக அந்த தாப முண்டாகின்றது. இவ்வாறாக தநம் மந்திற்கு ஸதா துக்கத்தினையே யுண்டாக்குகின்றது. அதனை இச்சிப்பவன் நிந்திக்கத்தக்கவ னாகின்றான்.

இவ்வாறாக, ஸ்திரீ, புத்திரன், தநம் என்பன துக்கத்தினைத் தருவதாம் என அறிந்து பர்ச்சு அவற்றில் உள்ள மமத்தன்மையின் சம்பந்தத்தினை அறவே யொழித்தான்.

227. இராஜாவிற் பூப் பர்ச்சுவினிடத்துப் பிரேதபுத்தி

யுண்டாகுதலும் இராஜா ஒதேலும்.

பர்ச்சு வனத்திற் சென்று ஏகார்த்தத்தில் சித்த சார்தியை அடைந்தான். புதிய மந்திரியானவன் இந்தச் சகல விருத்தார்தங்கனையுங் கேள்விப்பட்டு அவனது சித்தத்தி லிப்படிப்பட்ட சிந்தனை உதியாநின்றது. பர்ச்சு ஜீவத்திருப்பதை அரசன் கேட்கில், அல்லது, எவரேனும் அவனைச் சந்திக்கில் நாம் பொய் யர்களாகிவிடுவோம். ஆதலால், அரசன் எல்லோரையும் தண்டிப்பான் என்று மந்தில் சிந்தித்து, உத்தியோதஸ்தகர்களுடன் ஆலோசித்து இப்போ தனைவருங்கூடி இராஜாவினிடம் போய்ப் பர்ச்சு பிரசண்ட (உக்ர) பிசாசுரூபமாய்ச் சஞ்சரிப்பதாயும், தேகத்திற் சாம்பலைப் பூசிக்கொண் டிருப்பதாயும், அவனைச் சந்தித்துப் பேசுகின்றவர்களை அவன் அடிக்கின்றதாயும், அவனைப் பார்த்தோடிப் போகின்றவர்கள் தப்புவதாயும் தெரியப்படுத்திக் கொண்டார்கள். இதனை அரசன் கேட்டு பர்ச்சு இறந்து பிசாசாயினானென்று நிச்சயித்தான். மிகவும் மோகத்தை யுடையவர்க ளாகையால், இது ஸத்தியம், இது மித்தையென்று அரசர்க ளறிகுறாக எவ்வே. சில தினம் சென்றபின் அரசன் வேட்டையாடச் சென்றான். பருவதங்களும், அநேக ஸிம்ஹங்களு முடைய நெருங்கிய வனத்தி லிருக்குமிடத்தில், ஒரு விருஷத்தின்கீழ் தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கும் பர்ச்சு வென்னுந் தனது மந்திரியைப் பார்த்தவனைத் துக்கத்தினைக் கொடுப்பதான பிசாசென் றெண்ணிப் பயத்தினால் திரும்பியோடினான்.

228. 227-ல் கூறிய திருஷ்டாந்தத்தைச் சித்தாந்தத்தில்
போருத்துதல். பேதவாதத்தைத் திக்கரித்தலோடு
விடவேண்டுமெனல்.

பர்ச்சு இறந்து பிசாசாயினு நென்னும் வாக்கியம் அசத்திய
மாயினுஞ், சத்தியமாக வறிந்து பர்ச்சு ஜீவித்திருப்பதைத் தனது
கண்களினுற் பார்த்தும், பிசாசாக வெண்ணி அரசன் ஓடினது
போல் த்வைதத்தை வஞ்சகர்களாற் கேட்டுப் புத்தியின்கண் விசு
வாசஞ் செய்து, அஞ்ஞாநிக்குப் பிரஹ்மம் அத்வைத மென்னும்
பிரத்தியக்ஷ ஞானம் உண்டானாலும் அஃ திருதயத்தில் இராது.
பேத வசந விசுவாசத்தினால் அவர்க ளெப்போதுந் துக்கத்தையே
அநுபவியாநிற்பர்; ஒருகாலும் அவனுக்குப் பிரஹ்ம ஞானம்
உண்டாகின்ற தில்லை. ஆதலால், பேத வசநத்தைக் கேட்கில்
அதனை யசத்தியமாக அறியுங்காலத்து, அவனுக்கு மகாவாக்கியத்
தினால் ஸத்திய ஞான முண்டாகாநிற்கும். சிஷ்யனே ! பேதவசநத்
தினை நீ கேட்பாயானால் அதனைப் பொய்யாகவும், நாகத்திற்குச்
சாதந மென்றும் அதனைக் கூறுபவ ரெல்லோரும் பொய்யரென்
றும் அறி. புருடார்த்த சுகத்தினின்றும் ஜடர்களாயிருக்கின்
றார்கள். அவர்களோடு ஒருகாலும் சேர்தல் கூடாது. சேர்ந்
தாலும் அவர்களது வசநத்தினைக் கேட்கலாகாது. கேட்டாலும்
கேட்டவுடனே விட்டுவிடுக. அவ்வசநத்தை மிலேச்சர், ஜைநர்
களின் வசநத்திற்குச் சமானமா யறிந்தோமிக.

229. மித்தையாகிய துக்கம் மித்தையினால் நாசமாகுதலும்
ஓர் அரசன் ஸ்வப்ந மடைதலும் அவனுக்கு நியால்
துக்க முண்டாகுதலும், மித்தையாகிய வைத்தியனால்
நிவர்த்தியாதலும்.

“குருவும், வேதமும் மித்தையாயின், பவதுக்கத்தை எப்படி
நாசஞ் செய்யு” மென்று நீ செய்த சங்கைக்கு இப்பொழுது உத்த
ராஞ் சொல்லுகின்றேன் கேள். மித்தையாகிய துக்கம் மித்தையி
னால் நிவிர்த்தியாகும்; வேதமுங், குருவுஞ் சத்தியமாயின், மித்
தையாகிய சம்சாரதுக்கம் நாசமாகாது. இதிலோர் திருஷ்டாந்
தம் கூறுகின்றேன் ; கேள். அதனால் உனது சந்தேஹம் நாச
மாய்விடும். ஸ்வர்க்கத்தின்கண் தேவதைகட் கதிபதியாகிய இக்கிர
னெப்படியோ, அப்படிப் பிரபலப் பிரதாபமுள்ள ஓர் அரசனிருந்

தான். அவனைச் சூழ்ந்து நிற்பவர்களாய் பிமன்போன்ற சூரர்கள் அநேகர் இருந்தனர் அவனது அந்தப்புரத்து வாயிலிலும், வெளிவாயிலிலும் அநேகமாயிரம் வீரர்கள் உருவின கத்தியுடன் சிற்பார்கள். பதினெண்ணிலையுள்ள உந்நதமான மானிகையிற் புஷ்ப சபனத்தில் அரசன் நித்திரை செய்தனன். பட்சியுஞ் செல்லாதற்கரிய அவ்விடத்தில் மற்றவை யெங்கனஞ் செல்லக் கூடும்? ஆண்டு அரசன் ஒரு ஸ்வப்நங் கண்டான். அது யாதெனின், தன் காலை நரி கவ்விக்கொண்டது. அதை நிவிர்த்திக்க எண்ணினான். நரியானது கவ்விய காலை விடவில்லை; அப்போதரசன் இந்த நரிபைக் கோழல்செய்பவர்கள் இருக்கின்றனரா வென்று கூவினான். தனது வாயில் காத்துக்கொண்டு நிற்கும் சேவகர்கள் அவனுக்குக் கொஞ்சமுஞ் சகாயஞ் செய்ய வரவில்லை. அப்பொழுதரசன் தன் கையினால் ஒருதடியை யெடுத்து நரியின் சிரஸிலடித்தான். அந்த அடியினால் அது இறந்து விட்டது. அப்போது தன் காலில் அமுர்தியிருந்த நரியின் பற்களை நிவர்த்தித்து முடவனைப்போல் கையினால் தடியை யூன்றிக்கொண்டு சென்று வைத்தியன் வீட்டை அடைந்து, அவனைப்பார்த்து வைத்தியனே! எனது காலினை மிகவும் வருத்தாதின்றி மணத்தைத் தீர்க்கத்தக்க தான மருந்து தருதி யென்று கேட்டான். அதற்கவன் மருந்து என்னிடத்தில் தயாராயில்லை. ஒருகாசு (காலண) கொடுப்பின் செய்து கொடுப்பே நென்ன, ஒரு வராடிகை, (பலகரை)யாவது கொடுத்தற் கின்மையினால் என்று இங்ஙனஞ் சோகித்துக்கொண்டு அரசன் தடியை யூன்றி மீண்டனன்:-நான் தனவானு யிருப்பேனாகில் வயித்திய நெனது வீட்டிற் கோடிவரநிற்பன். என்னிடத்திலுள்ள தாரித்திரியத்தை யறிந்து பாவி இவ்வாறு ரோகத் தோடுந் துரத்திவிட்டான். அவனுக்கொரு தோஷமும் நான் செய்ய வில்லை. ஸ்வார்த்த மின்றி ஒருவரும் ஆதரியார். மாதா, பிதா, பந்து, புத்திரர், ஸ்திரீ என்பவர்கள் ஸ்வார்த்தத்தினால் மிகவும் பிரியம் வைக்கின்றனர். ஸ்வார்த்த சித்தியை யடையாவிடில், இவனை ஒருவருந் திரும்பிப்பார்க்க மாட்டார்கள். எவன் வீட்டி லில்லாதிருக்கின் தனிமையாய் இருக்கமாட்டார்களோ, எவன் கொஞ்சநேரம் பிரிந்துபோனால் அது க துக்கப்படுகின்றார்களோ, எவன் வீட்டுவாயிலில் வந்தவுடன் அவனைக் கட்டிக்கொள்ள எல்லோரும் கூடுகின்றார்களோ, அவன் விதிவசத்

தினால் குஷ்டரோகியாய் அழுகிப்போய் எல்லா வீரர்களிலும் ஜலம் பெருக ஈக்களால் உபத்திரவப்பட்டுக் கொண்டிருப்பானாயின், இவனால் என்ன பிரயோஜனம் என்று நினைத்து முன் பிரியமாயிருந்தவர்கள் இப்போது “ஏபாவி! ஏன் இன்னும் கொண்டிருக்கின்றாய், பிராணனை விடு” என்று பேசுகின்றார்கள். கண்ணால் பார்க்க ஸஹிக்கின்ற தில்லை. வாந்தியைப்போல் அருவருப்புறுகின்றார்கள். பதியினிடத்துப் பிரியமுள்ள ஸ்திரீயானவள் சற்று விலகியிருந்து கொண்டு முகத்திலுள்ள ஈக்களை யோட்டுகின்றாள். இவனை மடியில்வைத்து வளர்த்த மாதா, பிதாக்கள் இவன் விரும்பியதைக் கொடுத்து விலகிவிடுகின்றார்கள். பந்துக்கள் மறைவில் நின்று பேசுகின்றார்கள். இவ்விதமாக ஸர்வ ஜகத்தும் ஸ்வார்த்தத்தினைப் பருதுகின்றன. ஸ்வார்த்த மின்றி ஒருவனிடத்திலும் ஒருவரும் விருப்பம் வையார்கள். என்னிடத்தில் அவனுக்குத் தன்பொருட்டுப் பிரயோஜன மின்மையால் இவ்வைத்தியன் மருந்து கொடுக்க வில்லை என்று இப்படிச் சிந்தித்துக்கொண்டு போகும்போது, அவ்விடத்திலெழுந்தருளியிருந்த ஒரு முநி(சந்தியாசி)யைச் சந்தித்தான். அவர்தையினால் ஓர் அவுஷதத்தினைக் கொடுத்துக் காயத்தினாலுண்டான வேதனையை நீக்கினார். அரசன் நித்திரையினின்றும் விழித்தபோது, ரணம், வேதனை, முடிவர் என்பன காணப்பட வில்லை. சிஷ்யனே ! இத்திருஷ்டாந்தத்தினை உனக்கு உரைத்தேன். இதனால், மித்தையினால் மித்தை நசியாநிற்கு மென்றறிதி. அரசன் மித்தியா துக்கத்தினைப் பார்க்கும்போது சத்தியமானவை ஒரு காரியமுஞ் செய்ய வில்லை.

230. 229 ல் கூறிய பிரசங்கத்தின் அபிப்பிராயம்.

இப்போது கூறிய கதையினது அபிப்பிராயம் இதுவாம்:— ஸம்ஸாரரூப துக்கம் மித்தையாம். ஆதலால், அதை நிவர்த்திக்கச் சாதனமாகிய வேதமும் குருவு மித்தையாகவே வேண்டும். மித்தையின் நாசத்திற் சத்திய சாதனத்தின் அபேகை யில்லை.

சத்திய சாதன முளையின், அதனால், மித்தையின் நாச முண்டாகாது. எங்ஙனம்? இராசாவின் சமீபத்தில் மித்தையாகிய நரி ஸ்வப்நத்தி லடைந்தது. அது ஒரு சத்திய சேவகராலுந்தகையப் பட வில்லை. அரசன் கூவினகாலத்து ஒருவராலும் அந்த நரி அடிக்

கப்பட வில்லை. அவன் ஸம்பத்தில் அநேக சத்திய சஸ்திரங்கள் வைக்கப்பட்டிருந்தன வாயினும், மித்யா தண்டத்தினால் மரண மடைந்தது. இராசாவிற்கு மித்தையாகிய ரணம் உண்டான போது, சத்தியமான வைத்தியனொருவனும் அடைந்தன வில்லை. மித்தையாகிய வைத்தியனிடத்திற் சென்றான். அவன் காசு கொ டென்றான். பொக்கிஷசாலையில் ஏராளமான ஸத்யதிரவியமிருந் தது. அதில் ஒரு பைசாவாயினும் இராஜாவிற்குக் கிடைக்க வில்லை. ஒரு ஸத்திய ஸாதரமும் இராஜாவின் துக்கத்தினை நாசஞ் செய்வ தில் சமர்த்தமாக வில்லை. பின்னரோ, மித்தையான முநிவர் மித் தையான வேரைக்கொடுத்து மித்தையான துக்கத்தை நாசஞ்செய் தனர். இவ்வாறாய் ஸ்வப்நம் எல்லோருக்கும் அதுபவசித்தமாம். எங்ஙனம் ஜாக்கிருத பதார்த்தங்கள் ஸ்வப்நத்தி லொருவர்க்கும் ஒருகாலத்து முபயோக மாகின்ற தில்லையோ, அங்ஙனமே மித்தை யாகிய ஸம்ஸாரதுக்கத்தின் நாசமும் மித்தையாகிய வேதத்தினு லுங் குருவினாலு முண்டாகாநிற்கும். ஸத்தியமாகிய வேதத்தினே யும், குருவினையும் அபேக்ஷிக்கின்ற தில்லை.

231. கானல் ஜலத்திலும், தாகத்திலுமுள்ள சத்தையின் பேதம்.

“மித்தையாகிய கானல் ஜலத்தினால் தாகசாந்தியாகாதது போல் மித்தையாகிய வேதத்தினாலும் குருவினாலும் ஸம்ஸார துக்கம் நாசமாகின்ற தில்லை. மித்தையாக வேதத்தையுங் குரு வையு மொப்பி அவற்றால் ஸம்ஸார துக்கநாசத்தினை அங்கீகரிக்கின், கானல் ஜலத்தினாலுந் தாகசாந்தி ஆகவேண்டும்” என்று சிஷ்யன் சங்கை செய்திருந்தான்.

அதற்குச் சமாதானம்.

(சமாதான மினிக் கூறப்படுகின்றது). மித்தையாகிய கானல் ஜலத்தா லொருவருந் தாகசாந்தி செய்து கொள்ள வில்லை. மித்தை யாகிய குருவினாலும், வேதத்தினாலும் துக்க நாச மாவதுபோல் மித்தையாகிய ஜலத்தினால் தாக நாசமாக வேண்டும். தாகநாச முண்டாக வில்லை. அங்ஙனமே மித்தையாகியவேதத்தினாலும், குரு வினாலும் ஸம்ஸார நிவர்த்தி பொருந்தாதாயினும், உனது திருஷ்டார்த்தம் விஷமமாம். எதனாலெனின், கானல் ஜலம், தாக நாச மென்னு மிரண்டிலும் சத்தையின் பேத முளது. அதனை அறிதி.

232. சமசத்தைகள் தம்மில் சாதக பாதக மாதல்.

பவதுக்கமும் குருவேதங்களும் ஒரே சத்தையாம். ஆதலால், குருவேதங்களினால் ஸம்ஸார துக்கத்தின் நாச முண்டாகா நிற்கும். எந்தப் பதார்த்தங்கட்கு தம்மில் சமசத்தை யுண்டோ, அவற்றிற்குத் தம்மில் சாதகத்தன்மை, பாதகத்தன்மை உண்டாகா நிற்கும். எங்ஙனம்:-மண்ணிற்கும், கடத்திற்கும் சமசத்தையாம். ஆதலால், மண் கடத்திற்குச் சாதகமாம். அக்ரிக்கும், காஷ்டத்திற்கும் சமசத்தையாம். ஆண்டு அக்ரி காஷ்டத்திற்குப் பாதகமாம். லாதக மென்பது காரணமாம்; பாதக மென்பது நாசஞ் செய்வதாம். கானல் ஜலத்திற்குந் தாகத்திற்குஞ் சமசத்தையில்லை. ஆதலால், கானல் ஜலம் தாகத்திற்குப் பாதகமாவ தில்லை. ஈண்டில் திரகசியமாம்:-சேதநத்தின்கட் பரமார்த்த சத்தையுண்டு. சேதநத்திற்குப் பிந்நமாகிய மித்தியா பதார்த்தங்களில் வியவகார சத்தை, பிரதிபாசிக சத்தை என இரண்டு பிரகாரமாகிய சத்தை யிருக்கின்றன.

233. வியாவகாரிக சத்தை, பிரதிபாசிக சத்தை, பாரமார்த்திக சத்தை.

எந்தப் பதார்த்தத்திற்கு பிரஹ்மஞ்ஞாந மின்றிப் பாத முண்டாக வில்லையோ, பிரஹ்மஞ்ஞாநத்தினாலேயே பாத முண்டாமோ அந்தப் பதார்த்தத்தில் வியவகார சத்தை கூறப்படுகின்றது.

அந்த வியவகார சத்தை ஈஸ்வரசிருஷ்டியி லிருக்கின்றது. எதனாலெனின், தேகேந்திரிய முதலிய பிரபஞ்சமாகிய ஈஸ்வரசிருஷ்டி பிரஹ்மஞ்ஞாந மின்றிப் பாதிக்கப்படுகின்ற தில்லை. பிரஹ்மஞ்ஞாநத்தினாலேயே பாத முண்டாகாநிற்கின்றது. ஈஸ்வரசிருஷ்டியாகிய பதார்த்தங்கட்குப் பிரஹ்மஞ்ஞாந மின்றி நாச முண்டானும் பிரஹ்மஞ்ஞாந மின்றிப் பாத மாகின்ற தில்லை.

அபரோகூ மித்தியா நிச்சயத்திற்குப் பாத மென்று பெயராம் அந்த அபரோகூ மித்தியாநிச்சயம் ஈஸ்வரசிருஷ்டியாகிய பதார்த்தங்களில் பிரஹ்மஞ்ஞாநத்திற்கு முன்னரொருவர்க்குமுண்டாகின்ற தில்லை. பிரஹ்மஞ்ஞாநத்திற்குப் பின்னரே யுண்டாகாநிற்கின்றது. ஆதலால், மூலாவித்தையின் காரியமாகிய ஜாக்கிர பதார்த்தமாய ஈஸ்வரசிருஷ்டியில், வியவகார சத்தை யிருக்கின்றது. ஜந்மம், மரணம், பந்தம், மோட்சம் முதலிய வியவகாரங்களைத் தித்திக்கச் செய்வதாகிய சத்தை (இருத்தல்) வியவகார சத்தை யெனப் படும்.

234. பிரஹ்ம ஞான மின்றியே எவற்றிற்குப் பாத முண்டாமோ அப்பதார்த்தங்களில் பிரதிபாச சத்தை கூறப்படுகின்றது. எங்ஙனம் பிரஹ்மஞான மின்றியே சத்தி, இரஜ்ஜு, கானல் முதலிய வற்றின் ஞானத்தினால், வெள்ளி, சர்ப்பம், ஜல முதலிய வற்றின் பாத முண்டாகின்றன. அவற்றில், பிரதிபாச சத்தை யிருக்கின்றது. பிரதிதி மாத்திரமா யிருப்பது பிரதிபாச சத்தை பெனப்படும்.

தூலாவித்தையின் காரியமாகிய வெள்ளி முதலிய பதார்த்தங்கட்குப் பிரதிதி மாத்திரமே யிருப்பாம். ஆதலால், அவற்றிற்குப் பிரதிபாச சத்தை யுண்டு.

235. எதற்கு முன்று காலத்திலும் பாத முண்டாக வில்லையோ, அதற்குப் பரமார்த்த சத்தை யிருக்கின்ற தென்று கூறப்படும். சேதரத்தின் பாத மொரு காலத்திலு முண்டாக வில்லை. ஆதலால், பரமார்த்த சத்தை சேதரத்திற்காம்.

236. வேதத்திற்கும், குருவிற்கும் ஸம்ஸார துக்கத்திற்கும் வியாவகாரிக சத்தை யிருக்கின்றது. ஆதலால், அவற்றால் பவதுக்கத்தின் நாசம் பொருந்து மெனல்.

இந்த ரீதியினால், வேதம், குரு, ஸம்ஸார துக்கம் என்பவற்றிற்கு ஒரு வியவகார சத்தை யிருப்பதனால், தம்மில் சமசத்தை யிருக்கின்றது. ஆதலால், மித்தையாகிய வேதம் குரு என்பவற்றால் மித்தையாகிய ஸம்ஸார துக்க நாசம் பொருந்தும்.

பசி, தாகம், பிராணனது தர்மங்கள். பிராணனுக்கும், அதன் தர்மங்கட்கும் பிரஹ்மஞான மின்றிப் பாத முண்டாகா. ஆதலால், தாகத்திற்கு வியவகார சத்தை யிருக்கின்றது. கானல் ஜலத்திற்குப் பிரஹ்ம ஞான மின்றியே கானல் ஞானத்தினால் பாதிக்கப்படுகின்றதனால், கானல் ஜலத்திற்குப் பிரதிபாச சத்தை யிருக்கின்றது. ஆதலால், தாகத்திற்கும், கானல் ஜலத்திற்கும் சமசத்தையல்லாமையினால், அந்த ஜலத்திற்கு கசாந்தி யுண்டாகின்ற தில்லை.

இப்பிரகாரமாகத் தார்ஷ்டார்த்தத்தின்கண் பாதகமாகியவேதம் குரு என்பவற்றிற்கும், பாத்தியமாகிய ஸம்ஸார துக்கத்திற்கும் சத்தையேகமாம். திருஷ்டார்த்தத்தின்கண் ஜலத்திற்கும், தாகத்திற்கும் சத்தையின் பேத மிருத்தலால், திருஷ்டார்த்தம் விஷமமாம். (தார்ஷ்டார்த்தத்தின் சமமன்றும்).

237. சங்கை:—சுத்தி, வெள்ளி முதலியவற்றிற்குப் பிரஹ்ம ஞான மின்றியே பாதமாதலும், ஸம்ஸாரதுக்கம் பிரஹ்ம ஞானத்திற்குப் பின் பாதமாதலுமாகிய இந்தப் பேதத்தினை எக்காரணத்தால் வைத்தீர்கள்? எனல்.

பிரபுவே! பிரஹ்மத்திற்குப் பிர்நமாகிய எல்லாவற்றையும் மித்தை யென்று தாங்கள் கூறினீர்கள். அம்மித்தியா பதார்த தங்களில் சுத்தியில் ரஜதம், இரஜ்ஜுவில் சர்ப்பம், கானவில் ஜலம் முதலியவற்றிற்குப் பிரஹ்ம ஞான மின்றியே பாத முளதாம். ஸம்ஸார துக்கம் பிரஹ்ம ஞானத்திற்குப் பின் பாத முளதா மென் னும் பேத மெந்த ஹேதுவினால் வைத்தீர்கள்?

இவ்வாறு எனக்குச் சந்தேக முண்டாகியிருக்கின்றது, அதனை நிவர்த்திக்கவேண்டும்.

238. உத்தரம்:—எதன் அஞ்ஞாந்தினால் எது உற்பத்தியாகின்றதோ அதன் ஞானத்தினால் அதற்குப் பாத முண்டாகின்ற தெனல்.

சிஷ்யனே! பிரஹ்மத்திற்குப் பிர்நமாகிய சகலமும், அவித் தையின் காரியமாம். ஆதலான், மித்தையாம். இதிற் சிறிதுஞ் சுத்திய மில்லை. ஆயினும், எதன் அஞ்ஞாந்தினால் எஃதுண்டா கின்றதோ அதன் ஞானத்தால் அதற்குப் பாத முண்டாம். சுத்தி, இரஜ்ஜு, கானல் முதலியவற்றின் அஞ்ஞாந்தினால் இரஜதம், சர்ப்பம், ஜலம் முதலியவை யுண்டாகின்றன. அவற்றின் பாதம், சுத்தி, இரஜ்ஜு, கானல் முதலியவற்றின் ஞானத்தினால் உண்டாம். பிரஹ்மத்தின் அஞ்ஞாந்தினால் ஜந்மம், மாண முதலிய ஸம் ஸார துக்க முண்டாகின்றன. அதன் பாதம் பிரஹ்ம ஞானத்தினால் உண்டாகும்.

239. பிரஸங்கம்:—பிரஹ்மத்தின் அஞ்ஞாந்தினால் ஸம்ஸாரம் எந்தக் கிரமத்தினால் உண்டாகின்ற தெனல்.

சிஷ்யன் கூறுகின்றான்.

பகவானே! பிரஹ்மத்தினை யறியாததனால் உண்டாகின்ற ஸம்ஸாரம் எந்தக் கிரமமாக உண்டாகின்றது? அந்த நிர்ணயத்தை எனக்குக் கூறவேண்டும்.

முற்புகன்ற பிரஸ்நத்தின் உத்தரம்.

240. ஸ்வப்ந ஸ்மரணமாகக் கிரம மீன்றி ஜகத்தின் தோற்றம்.

குரு கூறுகின்றார்.

எங்ஙனம் ஸ்வப்நம் கிரம மீன்றி உண்டாகின்றதோ, அங்ஙனமே பிராந்தியினால் மித்தையாகிய ஜகத்துத் தோன்றுகின்றது. இதன் கிரமத்தினை யறிய விரும்புகின்றவன் கானல் ஜலத்தில் வஸ்திரத்தினை நனைத்தற்கு விரும்பக் கூடும். உபநிடதங்களில் ஜகத்தி னுற்பத்தி அநேகப் பிரகாரமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. சார்தோக்கிய உபநிஷத்தில் சத்துருப பரமாத்மாவின் னின்றும் அக்ஷி, ஜலம், பிருதிவி என்பன கிரமமாக உண்டாயினவென்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது. தைத்திரீய உபநிஷத்தில் ஆகாசம், வாயு, அக்ஷி, ஜலம், பிருதிவி என்பன கிரமமாக வுண்டாயினவென ஐந்தா பூதத்தி னுற்பத்தி சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. சிலவிடத்தில் எல்லாவற்றையும் பரமேஸ்வரன் உண்டாக்கினான் என்று கிரம மீன்றியே உற்பத்தி சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இவ்வாறு ஜகத்தி னுற்பத்தி வேதத்தின்கண் அநேகப் பிரகாரமாகக் கூறப் பட்டிருக்கின்றது. ஆண்டு வேதத்திற் கபிப்பிராயம் இதுவாம்:—ஜகத்து மித்தையாம். ஜகத்து ஒரு பதார்த்தமாயின் அதன் உற்பத்தி அநேகப் பிரகாரமாக வேதம் கூறமாட்டாது. அநேகப் பிரகாரமாக ஜகத்தி னுற்பத்தியைச் சொல்லியிருக்கின்றபடியால், ஜகத்தி னுற்பத்தியைப் பிரதிபாதிப்பதில் வேதத்திற்கு அபிப்பிராய மில்லை. பின்னரோ, அத்வைதப் பிரஹ்மத்தினை யறிவித்தற்காக ஜகத்தை நிக்ஷேதம் செய்யும்பொருட்டு மித்தையாகிய ஜகத்தை ஒருவா ருரோபஞ் செய்திருக்கின்றது.

திருஷ்டாந்தம்:—விநோத நிமித்தம் உயர எழுப்புவதற்கு மரத்தினால் யானை செய்யப்படுகின்றது. அதன் செவி, வால் கோணியிருக்குமாயின், அதனைச் செவ்வையாக்கு நிமித்தம் எங்ஙனம் யத்நம் செய்கின்றதில்லையோ அங்ஙனமே அத்வைத ஞானத்தி னிமித்தம் பிரபஞ்சத்தினை நிக்ஷேதிப்பதற்கு அதனை ஆரோபஞ் செய்திருக்கின்றது. ஆதலால், வேதம் பிரபஞ்சத்தின் உற்பத்திக் கிரமத்தினை ஒரு ரூபமாகக் கூறுவதில் யத்தனிக்க வில்லை. பிரபஞ்சத்தின் உற்பத்தியினை ஒரு ரூபமாக வேதங் கூறாமையினால் வேதத்தின் அபிப்பிராயம் பிரபஞ்ச நிக்ஷேதத்திலாம்; அதன் உற்பத்தியில் அபிப்பிராயம் இல்லை யென்றறிக.

241. சூத்திரக்காரர், பாஷ்யக்காரர்கள் சூத்திர வசநத்தினால்
ஐகத் துற்பத்தியினைக் கூறுதலின் அபிப்பிராயம்.

'ரக்காரமும், பாஷ்யக்காரமும் இரண்டாம் அத்தியாயத்தி லுற்பத்தியினைக் கூறும் சூத்திரவசநங்களின் விரோதத்தை நீக்கி ஒரு ரூபமாக தைத்திரிய சூத்திரின் அநுசாரமாகச் சொல்லப்பட்ட உற்பத்தியில் எல்லா உபநிடதங்கட்கும் அபிப்பிராயமா மென்று கூறியிருக்கின்றார்கள். அது மந்த ஜிஜ்ஞாஸுக்களின் நிமித்தம் கூறியதாம். பூர்வஞ் சொல்லிய உற்பத்தி வாக்கியங் களி னபிப்பிராயத்தை யறியாத மந்த ஜிஜ்ஞாஸுவிற்கு உபநிட தங்களில் கூறியுள்ள நானாப் பிரகாரமாய் ஐகத்தின் உற்பத்தி யினைப்பார்த்து உபநிஷதங்கட்குப் பரஸ்பரம் விரோத மிருக்கின்ற தென்னும் பிரார்த்தி யுண்டாய்விடும்; அதனை நீக்குதற்கு எல்லா உபநிஷதங்களிலும் ஏக ரூபமாக ஐகத்தி னுற்பத்தியினைக் கூறுவ தாகக் கூறியிருக்கின்றனர்.

பிரஹ்ம விசாரத்தா லெதார்த்த ஞான முண்டாகாதவனுக்கு லயசிந்தன நிமித்தமும் உற்பத்திக் கிரமங்கூறப்பட்டதாம். எந்தக் கிரமத்தினு லுற்பத்தி சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதோ அதற்கு விபரீதக் கிரமமாக லயசிந்தனஞ் செய்யில், அந்த லயசிந்தனத்தா லத்வைதத்தில் புத்தி ஸ்திதமாம். அந்த லயசிந்தனத்தின் பிர காரம் பஞ்சிகரணத்தில் வார்த்திக காரராகிய ஸுரோஸ்வராசாரியர் கூறியிருக்கின்றனர். இந்தக் கிரந்தம் உத்தம ஜிஜ்ஞாஸுவின் நிமித்தமாய் இருக்கின்றதால் ஐகத்தி னுற்பத்தி லயப்பிரகாரங் களை யெழுத வில்லை. இது ஸாக்ஷரூபமாகையால் சங்க்ஷேபமாகக் காண்பிப்பாம். சுத்தப் பிரஹ்மத்தினின்றும் ஐகத்தின் உற்பத்தி யுண்டாகின்ற தில்லை. எதனாலெனின், சுத்தப் பிரஹ்மம், அசங்க மும் அக்கிரியமுமாம். பின்னையோ மாயாவிசேஷ ஈஸ்வரனிட த்தி னின்றும் ஐகத்தின் உற்பத்தி யுண்டாகின்றது. ஆகையால், மாயை ஈஸ்வரர்களின் ஸ்வரூபங்கள் பிரதிபாதஞ் செய்யப்படு கின்றன.

242. பிரசங்கத்தினால் மாயையின் ஸ்வரூபத்தினைப் பிரதிபாதித்தல்.

ஜீவேஸ்வர பேத மின்றிய சுத்த சேதனத்தின் ஆசிரிதமாய் மாயை யிருக்கின்றது. அந்த மாயை அனாதியாம். அஃதாவது ஆதி யின்றியதாம். ஆதி யென்பது உற்பத்திக்காம். மாயையின்

உற்பத்தியினை அங்கீகரிக்கின், மாயையின் காரியமாகிய பிரபஞ்சத்தி னின்றும், மாயையின் உற்பத்தி, புத்திராபிவித்தினின்றும் பிதாவிற்கு உற்பத்தி யின்றியதுபோல் பொருந்தாது. சேதநத்தி னின்றும் மாயையின் உற்பத்தி அங்கீகரிக்கவரும்.

அங்கு ஜீவ பாவமும், ஈஸ்வர பாவமும் மாயையின் காரிய மாம். மாயை சித்தித்தா லன்றி ஜீவேஸ்வரரது ஸ்வரூபஞ் சித்தி யாது. ஆதலால், ஜீவ சேதநத்தி னின்றும், அல்லது, ஈஸ்வர சேதநத்தி னின்றும் மாயையின் உற்பத்தி சொல்லுதல் பொருந்

சுத்த சேதநம் அசங்கமாயும், அக்கிரியமாயும், நிர்விகார மாயு முளது. அதனினின்றும் மாயையின் உற்பத்தி யொப்பினால் விகாரியாகும். சுத்த சேதநத்தினின்றும் மாயையின் உற்பத்தி யுண்டாயின் மோக்ஷகாலத்தில் மாயை மீண்டும் உண்டாம். அத னால், மோக்ஷ நிமித்தமா யிருக்கின்ற ஸாதநங்கள் நிஷ்பலமாம். இவ்விதத்தால், மாயை உற்பத்தி யின்றி யிருத்தலின் அநாதியாம். ஏகமாம். ஞானத்தினால் அந்தமுண்டாவதாயிருத்தலால் சாந்தமாம். சதசத் விலக்ஷணமாம். மூன்று காலத்திலும் பாத முண்டாகா தது சத்தென்று சொல்லப்படும். இவ்வாறாயது சேதநமாம். மாயைக்கு ஞானத்தினால் பாத முண்டாகின்ற தாதலால் சத்தினும் விலக்ஷணமாம். மூன்று காலத்திலும் பிரதீதி யுண்டாகாத ஸஸ சிருங்கம், வர்தியா புத்திரன், ஆகாய புஷ்ப முதலியன அசத் தென்று சொல்லப்படும். ஞானத்திற்குப் பூர்வம் மாயையும், அதன் காரியமும் பிரதீதியாகின்றன. ஜாக்கிரத்தின்கண் “நான் அஞ்ஞானியா யிருக்கின்றேன்; பிரஹ்மத்தை யறிய வில்லை”யென் னும் ரீதியினால் மாயை பிரதீதி யாகின்றது. ஸ்வப்நத்தின்கண் பிரதீதியாகின்ற நானாபதார்த்தங்களின் உபாதான காரணம் மாயை யாம்.

சுழுத்தியின் அநந்தம் “நான் ஈகமா யுறங்கினேன். ஒன் றும் அறிய வில்லை” என்று அஞ்ஞானத்தின் ஸ்மிருதி யுண்டாகின் றது. அந்த ஸ்மிருதி அஞ்ஞாத வஸ்துவின் தாகாது. ஆதலால், சுழுத்தியின்கண் அஞ்ஞானம் பிரதீதியாகின்றது. அவ்வஞ்ஞான மும், மாயையு மொன்றேயாம். அவற்றிற்குப் பேத மில்லை. இப் பிரகாரத்தானே மூன்றவஸ்தையின்கண் மாயையின் பிரதீதி யுள

தாம். லால், அசத்தின் விலக்ஷணமாம். இவ்வாறு, சதசத்தின் விலக்ஷணமாகிய மாயையின் காரியமும் சதசத்தின் விலக்ஷணமாம். சதசத் விலக்ஷணத்தினையே அத்வைத மதத்தில் மித்தையென்றும், அநிர்வசநீய மென்றுஞ் சொல்லுவர். ஆதலால், மாயை யதன் காரியங்களால் த்வைதம் சித்திக்கின்றதில்லை; எதனாலெனின், எங்ஙனம் சேதநமானது சத்துரூபமா யிருக்கின்றதோ அங்ஙனமே மாயையும் அதன் காரியமும் சத் ரூபமாயின், த்வைதமாம். அம்மாயையும் அதன் காரியமுஞ் சதசத்தின் விலக்ஷணமாவதான் மித்தையாம். மித்தியா பதார்த்தத்தினால் த்வைத முண்டாகாது. மித்தையாகிய ஸ்வப்ந பதார்த்தத்தினால் த்வைதமாகாதது போல வென்க.

243. அஞ்ஞாநத்திற்குத் தனது ஆசிரயத் தன்மையும் தனது விஷயத்தன்மையும்.

ஜீவேஸ்வர விபாக மின்றிய சுத்தப் பிரஹ்மத்தின் ஆஸ்ரிதமாக மாயை யிருக்கிறது. சுத்தப் பிரஹ்மத்தினையே ஆச்சாதனஞ் செய்(மறை)க்கின்றது. கிருகத்தி னாகிரிதமான அந்தகாரம் கிருகத்தை ஆச்சாதனஞ் செய்வது போ லென்க. இந்தப் பக்ஷத்தினை ஸ்வாசிரய, ஸ்வ விஷய பக்ஷ மென்பர். ஸ்வ என்பது சுத்தப் பிரஹ்மம். அதுவே ஆசிரயமாயிருத்தல் ஸ்வாஸ்ரயம். ஸ்வ வென்பது சுத்தப் பிரஹ்மம். அது விஷயமாகுதல், அஃதாவது மாயையினால் மறைக்கப்படுதல், ஸ்வ விஷயமாம்' சங்கேக்ஷப சாரீரகம், விவரணம், வேதாந்த முக்தாவலி, அத்வைத சித்தி, அத்வைத தீபிகை முதலிய கிரந்தக்காரர் அஞ்ஞாநத்தை ஸ்வாசிரய, ஸ்வ விஷய மென்றே அங்கிகரித் திருக்கின்றனர்.

244. புகன்ற அர்த்தத்தில் வாசஸ்பதியின் மதம்.

வாசஸ்பதியின் மதம் இதுவாம்:—அஞ்ஞாநம் ஜவண ஆசிர திருக்கின்றது. பிரஹ்மத்தினை விஷயஞ் செய்கின்றது. “நான் அஞ்ஞாநி, பிரஹ்மத்தினை யறியேன்” என்னும் பிரதீதியினால் “நான்” என்னும் சப்தத்திற் கர்த்தம் ஜீவன் “அஞ்ஞாநி”யென்று சொல்வதால், அஞ்ஞாநத்திற் காசிரயமாகத் தோற்றுகின்றது. “பிரஹ்மத்தினை யறியேன்” என்பதால், அஞ்ஞாநத்திற்கு விஷயமாகப் பிரஹ்மம் பிரதீதியாகின்றது. இந்த ரீதியினால், அஞ்ஞாநம் ஜீவனாகிரிதமாய்ப் பிரஹ்மத்தினையே விஷயமாக்குகின்றது.

அஃதாவது மறைக்கின்றது. அந்த அஞ்ஞாந மொன் றன்று; பின் னையோ, அநந்தமாம். எதனாலெனின், ஒன்றாக அஞ்ஞாநத்தினை யொப்பின், ஒருவனது ஞாநத்தினால் ஒரு அஞ்ஞாநத்தினிவிருத்தி உண்டாவதால், மற்றையோர்க்கு அஞ்ஞாநமும் அதன் காரியமாகிய ஸம்ஸாரமும் பிரதிதியாக வேண்டுவதில்லை. இன்றளவி லொருவர் க்கும் ஞாந முண்டாகவில்லை யெனில், மேலும் ஒருவர்க்கும் ஞாந முண்டாகாது. இதனால், சிரவனாதி சாதநம் நிஷ்பலமாகும். ஆத லால், அநந்த ஜீவரினாசிரிதமாய் அஞ்ஞாந மநந்தமாம். அநந்த ஜீவரின் அநந்த அஞ்ஞாநத்தினாற் கற்பிக்கப்பட்ட ஈஸ்வரனும், அநந்தமாம். பிரஹ்மாண்டமும் அநந்தமாம். எந்த ஜீவனுக்கு ஞாந முண்டாமோ அவனுடைய அஞ்ஞாநம், ஈஸ்வரன், பிரஹ் மாண்டம் என்பன நிவிருத்தியாகின்றன. எவனுக்கு ஞாந முண் டாகவில்லையோ அவனுக்குப் பந்த மிருக்கின்றது. இது வாசஸ்ப தியினுடைய மதமாம். அது சிறந்ததன்று. எதனாலெனின்,

245. வாசஸ்பதியின் மதத்தின் சிறப்பின்மையும்,
அஞ்ஞாநத்தின் ஏகத்தன்மையும்.

“ ஈஸ்வரன் ஜீவன, தஞ்ஞாநத்தினால் கற்பிக்கப்பட்டவன் ” என்னல் சுருதி, ஸ்மிருதி, புராணங்கட்கு விருத்தமாம். “ ஈஸ்வர னநந்தம், தனித்தனி ஜீவரிடத்தில் சிருஷ்டி பேதமாம் ” என்ப தும் விருத்தமாம். ஆதலால், நாநா அஞ்ஞாநத்தினை யொப்புவது அசங்கதமாம். நாநா அஞ்ஞாநத்தினை ஒப்பி ஈஸ்வரனையும், சிரு ஷ்டியையு மேகமாக வொப்புதலும் பொருந்தாது. எதனாலெனின் ஜீவன், ஈஸ்வரன், பிரபஞ்சங்கள் அஞ்ஞாந கற்பிதமாம். அநந்த அஞ்ஞாநத்தினை யொப்புவதனால் ஒவ்வோர் அஞ்ஞாநத்தினாலும் கற்பிக்கப்படுகின்ற ஜீவனைப்போல் ஈஸ்வரனும் பிரபஞ்சமு மநந்த மேயாம். இதனாலேயே வாசஸ்பதி யென்பவர் அநந்த ஈஸ்வரனை யும் அநந்த சிருஷ்டியினையும் கூறியிருக்கின்றார். ஆதலால், “ அஞ் ஞாநம் ஏகம் ” மென்னும் மதமே சிறந்ததாம்.

246. ஸ்வாஸ்ரய ஸ்வவிஷய பக்ஷத்தின் அங்கீகாரம்.

அந்த ஓர் அஞ்ஞாநமும் ஜீவனை ஆசிரயித்த றன்று. பின்ன ரோ, சுத்தப் பிரஹ்மத்தின தாசிரிதமாம். எதனாலெனின், ஜீவ பாவம் அஞ்ஞாநத்தின் காரியமாம். அந்த அஞ்ஞாநம் ஸ்வதந் தரமாக வொரு காலத்திலு மிருப்ப தில்லை. ஆதலால், நிராசிரய

லோ ஜீவபாவம் பொருந்தாது. முதலில் அஞ்ஞாநம் ஒன்றை தாசிரிதமாகுமாயின், அப்போ தஞ்ஞாநத்தின் காரியமாகிய ஜீவபாவ முண்டாம். ஜீவத்தன்மை போன்று ஈஸ்வரத்தன்மையும் அஞ்ஞாநத்தின் காரியமாம். அஞ்ஞானம் ஈஸ்வரனையும் ஆசிரயித்திருக்க வில்லை. பின்னையோ, சுத்தப் பிரஹ்மத்தின் ஆசிரிதமாய் அநாதி அஞ்ஞாந முளது. அநாதியாகிய சேதநத்திற்கும் அஞ்ஞாநத்திற்கும் உள்ள சம்பந்தமும் அநாதியே. சேதந அஞ்ஞாநங்களின் அனாதி சம்பந்தத்தினால், ஜீவபாவம், ஈஸ்வர பாவங்களும் அநாதியாம். ஆயினும், ஜீவபாவங்களும், ஈஸ்வர பாவங்களும் அஞ்ஞாநத்தின் அதீதமாம். ஆதலால், அஞ்ஞாநத்தின் காரிய மெனப்படும். “நான் அஞ்ஞாநி” என்று இவ்வாறு, ஜீவனை ஆசிரயித்ததாக அஞ்ஞாநம் பிரதிதியாகின்றதாமாயினும், சுத்தப்பிரஹ்மத்தின் ஆசிரிதமாகிய அஞ்ஞாநத்தின் தபிமாரம் ஜீவனுக்கு “நான் அஞ்ஞாநி” என்று உண்டாகின்றது. ஜீவன் அஞ்ஞாநத்தின் காரியமாதலால், அஞ்ஞாநத்திற்கதிஷ்டாநரூப ஆசிரயமாதல் பொருந்தாது. பின்னையோ, சுத்தப் பிரஹ்மமே அஞ்ஞாநத்திற்கதிஷ்டாநரூப ஆசிரயமாம். சுத்தப் பிரஹ்மமாகிய அதிஷ்டாநத்தின் ஆசிரிதமாகிய அஞ்ஞாநம் அந்தப் பிரஹ்மத்தினையே மறைக்கின்றது. அதன்பின் “நான் அஞ்ஞாநி” என்று இவ்வாறு, ஜீவன் அஞ்ஞாநத்தின் அபிமானரூப ஆசிரயமாகின்றனன். இவ்விதத்தால், அஞ்ஞாநம் ஸ்வாசிரய, ஸ்வவிஷயமாம்.

247. அஞ்ஞாநம் ஒன்றென்னும் பகூத்தில் பந்த மோகுகங்களின் வியவஸ்தையும் எல்லாப் பிரக்ரிமைகளின் சிரேஷ்டத் தன்மையோடு நாம பேதத்தினால் மாயையின் ஸ்வரூபமும்.

அந்த அஞ்ஞாநம் ஏகபாம். ஞாநத்தில் நிவர்த்தியாமாயினும் எந்த அந்தக்கரணத்தில் அஞ்ஞாந மிருக்கின்றதோ அவ் வந்தக்கரணாவச்சிந்ர சேதநத்தின்க ணுள்ள அஞ்ஞாநத்தின் அம்சம் ஞாநத்தினால் நிவர்த்தியாகின்றது. அவனை முக்தனாவான்; எந்த அந்தக்கரணத்தில் ஞாந முண்டாக வில்லையோ ஆண்டு அஞ்ஞாநத்தின் அம்சமு மிருக்கின்றது, பந்தமு மிருக்கின்றது. இந்த ரீதியினால் அஞ்ஞாந மேக மென்னும் பகூத்தில் பந்த மோகூ விபவகாரம் பொருந்தும். ஒருவர்க்கு வாசஸ்பதி நியாக நாரா அஞ்ஞாந வாதமே புத்தியின்கண் பிரவே

சிக்குமாயின், அஃதும் அத்வைதஞ்ஞாதத்திற்கு உபாயமாம். அதன் கண்டநத்தில் சிறிது மாக்கிரக மில்லை. எந்த ரீதியினால் ஜிஞ்ஞாஸுவிற்கு அத்வைத போத முண்டாமோ, அங்ஙனமே புத்தியினை ஸ்திரம் செய்க.

சுத்தப் பிரஹ்மத்தின் தாசிரிதமாகிய மாயையினை அவித்தை பென்றும், அஞ்ஞாந மென்றுஞ் சொல்லுவார். அசுந்திய சக்தியுள்ளதாயும், புத்தியினைச் சகிக்காததாயுமிருத்தலால் மாயை பென்பர். வித்தையினால் நாசமாவதால் அவித்தை பென்பர். ஸ்வரூபத்தினை மறைத்தவினால் அஞ்ஞாநம் என்பர். (மாயை) எந்தச் சேதநத்தி னாசிரிதமாயிருக்கின்றதோ அந்தச் சாமான்ய சேதநம் அதன் விரோதி யன்று. பின்னையோ, சாமான்ய சேதநம் மாயை யின் சாதகமாம். சத்தா ஸ்புரணத்தினைக் கொடுக்கின்றது. விருத்தியின்கண் ஆருட (இருக்கின்ற) சேதநம் அல்லது, சேதந ஸகித விருத்தி அதன் விரோதி யென் றறிவாயாக.

248. பிரசங்கத்தினால் ஈஸ்வர ஸ்வரூபமும் இருவீத காரணத்தின் லக்ஷணமும் ஜகத்தின் உபாதாகாரண நிமித்த காரணங்கள் ஈஸ்வரன் எனலும்.

ஈஸ்வர ஸ்வரூபம் கூறப்படுகின்றது :—சுத்த ஸத்வகுண சகிதமாயை, மையயின் அதிஷ்டாந சேதநம், மாயையின்கண் ணுள்ள ஆபாசம் என்னும் மூன்றுஞ் சேர்ந்தது ஈஸ்வர னெனப்படும். அந்த ஈஸ்வரன் சர்வஞ்ஞன். அவனே ஜகத்திற்குக் காரணன்.

காரண பிரண்டு பிரகாரமாம்:—ஒன்று உபாதாந காரணம், மற்றொன்று நிமித்த காரணம். எது காரியத்தின் ஸ்வரூபத்தில் பிரவேசிக்கின்றதோ, எஃதின்றிக் காரியத்தின் ஸ்திதி யில்லையோ அஃது உபாதாந காரணமெனப்படும். எங்ஙனம்? மண் கடத்தின் உபாதாந காரணமாம். கடத்தின் ஸ்வரூபத்தில் அது பிரவேசித்திருக்கின்றது. மண்ணின்றி கடத்திற்கு ஸ்திதி யில்லை. எது ஸ்வரூபத்தில் பிரவேசியாமல் காரியத்திற்குப் பிரநமாயிருந்து காரியத்தைச் செய்கின்றதோ, எதன் நாசத்தினால் காரியம் கெடுகின்றதில்லையோ, அது, நிமித்தகாரண மெனப்படும். எங்ஙனம்? கடத்திற்குக் குலாலன், தண்டம், சக்கர முதலியன நிமித்த காரணங்களாம். கடத்தின் ஸ்வரூபத்தில் அவற்றிற்குப் பிரவேச

மில்லை; கடத்திற்குப் பிர்நமாயி (ஸம்பத்தி) நூந்து கடத்தி னுற் பத்தியைச் செய்கின்றன. உற்பத்தியான பின், குலாலன், தண்டம், சக்கரம் முதலியவற்றின் நாசத்தினால் கடம் கெடுகின்ற தில்லை. இந்த ரீதியினால் உபாதாந மென்றும், நிமித்த மென்றும் காரண மிரு வகைத்தாம்.

249. ஜகத்திற்கு உபாதாந நிமித்த மென்னு மிரு வகைக் காரணங்களும் ஈஸ்வரனேயாவன். எங்ஙனம்? உலண்டுப் பூச்சி ஒன்றே ஜாலத்திற்கு (வலைக்கு) உபாதாந காரணமும், நிமித்த காரணமும் ஆகின்றதாம். உலண்டுப் பூச்சியின் ஜடமாகிய சரீரம் ஜாலத்திற்கு உபாதாந காரணமாம். அதன் சரீரத்தின்கண் ணுள்ள சேதநபாகம் நிமித்த காரணமாம். ஆதலால், ஈஸ்வரன் ஒருவனையே நிமித்தகாரணமும் உபாதாந காரணமுமாக அங்கீகரிப் பதில் ஒரு திருஷ்டாந்தமு மில்லை யெனின், உலண்டுப் பூச்சி யினைப்போல ஈஸ்வரனது சரீர மென்னுஞ் ஜடமாகிய மாயை ஜகத்திற்கு உபாதாந காரணமாம். சேதநபாகம் நிமித்த காரண மாம். இந்த ரீதியினால், ஈஸ்வர னொருவனே ஜகத்திற்கு உபாதாந நிமித்தகாரணங்க ளாவன். அதில் உலண்டுப் பூச்சி திருஷ்டாந் தமாம். முக்கிய திருஷ்டாந்தம் ஸ்வப்நமாம். எந்தச் சமயத்தில் ஜீவர்களின் கருமம் பலனைக் கொடுத்ததற்கு ஸந்முகமாக வில்லை யோ, அப்போது பிரளயமாகின்றது. (எப்போது) ஜீவர்களின் கர்மம் பலனைக் கொடுத்ததற்கு ஸந்முகமாகின்றதோ, அப்போது சிருஷ்டி உண்டாகின்றது. இந்த ரீதியினால், சிருஷ்டி, ஜீவர்களின் கர்மாதீநமாம். ஆதலால்,

250. ஜீவனது ஸ்வரூபத்தினைக் கூறுகின்றார்:—

இரஜோகுண, தமோகுணங்களைத் தாழ்த்துவது சத்த சத்வ குண மெனப்படும். இரஜோகுண, தமோகுணங்களால் தான் தாழ்ந்து போவது மலிந சத்துவகுண மெனப்படும். அம்மலிந ஸத்துவகுண சகித அஞ்ஞாந்தின் அம்ஸத்தில் சேதநத்தின் ஆபாசம், அஞ்ஞாநம், அதன் அதிஷ்டாந கூடஸ்தன் என்னும் மூன்றும் சேர்ந்தது ஜீவ னெனப்படும். அந்த ஜீவன் கருமத்தி னைச் செய்கின்றான், பலத்தினை இச்சிக்கின்றான்.

251. ஈஸ்வரனிடத்தில் விஷம திருஷ்டியும்,

குருரத்தன்மையு மின்மை.

அந்த ஜீவனது கர்மாதுசாரமாக உயர்வு, தாழ்வான போகத்தி லும் ஈஸ்வரன் சிருஷ்டி செய்கின்றான். ஆதலால், ஈஸ்

வரனிடத்து விஷம திருஷ்டியும், குரூரத் தன்மையு மில்லை. எல்லா வற்றிற்கும் பிரதமமான சிருஷ்டிக்குப் பூர்வம் கர்மமில்லை. பிரதம சிருஷ்டியி லுயர்வு. தாழ்வாகிய சரீரங்களையும், போகங்களையும் ஈஸ்வரன் சிருஷ்டிக்கின்ற னாகையால், ஈசுவரன் விஷம திருஷ்டி யுடையவ னெனின், அது பொருந்தாது. எதன லெனின், ஸம்ஸாரம் அநாகியாம். உத்தரோத்தர ஸிருஷ்டியில் பூர்வ பூர்வ ஸிருஷ்டியின் கர்மம் ஹேதுவாம். எல்லா வற்றிற்கும் பிரதமத் தில் ஒரு ஸிருஷ்டியு மில்லை. ஆதலால், ஈஸ்வரனிடத்துத் தோஷ மில்லை.

252. ஜீவர்களது போகத்தின் நிமித்தம் ஈஸ்வரனுக்கு

ஐகத்தைச் சிருஷ்டிக்கும் இச்சை யுளதேனல்.

எப்பொழுது ஜீவர்களின் கர்மம் போகங் கொடுப்பதி னின் றும் உதாஸீர மாமோ, அப்பொழுது பிரளய முண்டாகும். பிரளயத்தின்கண் ஸர்வ பதார்த்தங்களின் ஸம்ஸ்காரம் மாயை யில் இருக்கின்றது. ஆதலால், ஜீவர்களின் எஞ்சியிருக்கும் கரும மும் சூட்சுமமாய் மாயையில் இருக்கின்றது. எப்பொழுது கர்மம் போகங் கொடுத்தற்கு ஸன்முகமாமோ, அப்பொழுது ஈஸ்வர னுக்கு “ஜீவர்களுடைய போக நிமித்தம் ஐகத்தினை உண்டாக்கு வதாம்” என்னும் இச்சை உண்டாகின்றது.

ஸடுக்ஷம் ஸிருஷ்டி. நிருபணம்.

253. பஞ்ச பூதமும், அவற்றின் குணங்களும் உற்பத்தியாதல்.

இவ்வித ஈஸ்வரன் திச்சையினால் மாயை தமோகுணப்பிர தானமாகின்றது. அத்தமோகுணப் பிரதான மாயையி னின்றும் ஆகாயம், வாயு, அக்ரி, அப்பு, பிருதினி யென்னும் பஞ்ச பூதங்க ளுண்டாயின. அப்பூதங்களில் கிரமமாக சப்தம், ஸ்பரிசம், ரூபம், ரஸம், கந்த மென்னும் ஐந்து குணங்கள் இருக்கின்றன. மாயையி னின்றும் சப்தத்தோடுகூடிய ஆகாய முண்டாகின்றது. ஆகா யத்தினின்றும் வாயு உண்டாகின்றது. வாயு ஆகாயத்தின் காரியமாம். ஆகையால், ஆகாயத்தின் சப்தகுணம் வாயுவி லிருக்கின்றது; தன் குணம் ஸ்பரிசமாம். வாயுவினின்றும் அக்ரி யுண்டாம். அந்த அக்ரியில், ஆகாயத்தின் குணமாகிய சப்தமும், வாயுவின் குணமாகிய ஸ்பரிசமும், தன் குணமாகிய ரூபம் மிருக்கின்றன. அக்ரியி னின்றும் அப்பு (ஜலம்) உண்டாம்.

அந்த அப்புவிற் ஆகாயத்தின் குணமாகிய சப்தமும், வாயு குணமாகிய ஸ்பரிசமும், தேயுவின் குணமாகிய ரூபமும், தன் குணமாகிய ரஸமு மிருக்கின்றன. அப்புவினின்னும் பிருதிவியுண்டாகும். அந்தப் பிருதிவியில் ஆகாயத்தின் குணமாகிய சப்தமும், வாயுவின் குணமாகிய ஸ்பரிசமும், தேயுவின் குணமாகிய ரூபமும், அப்புவின குணமாகிய இரசமும், தன் குணமாகிய கந்தமு மிருக்கின்றன.

ஆகாயத்தின்கண் பிரதித்துவனிரூப சப்தமுண்டு. வாயுவின்கண் ஸீ ஸீ என்னுஞ் சப்தமும், உஷ்ண, சீத கடிநங்களின் விலக்ஷண ஸ்பரிசமு முள. அக்கியின்கண் புக் புக் என்னுஞ் சப்தமும், உஷ்ண ஸ்பரிசமும், பிரகாசமு முள. அப்புவிற் சுலு சுலு என்னுஞ் சப்தமுஞ், சீத பரிசமுஞ், சுக்கில ரூபமும், மதுர ரஸமு மிருக்கின்றன. உவர்ப்பும் கைப்பும் பிருதிவியின் ஸம்பந்தத்தினால் அப்புவிற் பிரதிதியாகின்றன. அப்புவிற் ரசம் மதுரமேயாம். அந்த மதுரத்தன்மை கடுக்காய் (நெல்லிக்கனி) முதலியவற்றைத் தின்று ஜலபாநஞ் செய்யில் வெளிப்படுகின்றது. பிருதிவியில் கடகடவென்னுஞ் சப்தமும், உஷ்ண, சீத விலக்ஷணமாகிய கடின ஸ்பரிசமும், சுவேதம் (வெளுப்பு), நீலம், பீதம் (மஞ்சள்), ரத்தம், அரிதம்(பச்சை) முதலிய ரூபங்களும், தித்திப்பு, புளிப்பு, உவர்ப்பு, உறைப்பு, கைப்பு, துவர்ப்பு என்னும் ரசமும், சுகந்தம் தூர்க்கந்த மென்னும் மிருவகைத்தாய கந்தங்களு மிருக்கின்றன.

இவ்வாற்றால், ஆகாயத்தி லொன்றும், வாயுவி லிரண்டும், அக்கினியில் மூன்றும், அப்புவிற் நான்கும், பிருதிவியில் ஐந்தும் குணங்களாம். அவற்றில், ஒவ்வொன்று தன் குணமாம். அதிகம் காரணத்தின் குணங்களாம். எல்லாவற்றிற்கும் மூல காரணம் ஈஸ்வரவன்; அவனிடத்தில் மாயை, சேதந மென்னும் இரண்டு பாகங்கள் உள. எல்லாப் பூதங்களிலும் மித்தியாபாகம் மாயையினதும், சத்தா ஸ்பூர்த்தி சேதநத்தினதுமாம்.

254 நான்கு பேதங்களோடு அந்தக்கரணத்தின் உற்பத்தி.

பூதங்களின் ஸத்துவகுணம்சங்கள் கூடி சத்துவ மென்னும் அந்தக்கரணத்தை யுண்டாக்குகின்றன. அந்தக்கரணம் ஞானத்திற்கு ஹேதுவாம். ஞானத்தின் உற்பத்தி ஸத்வ குணத்தினின்றும் அங்கீகரிக்கப்படுகின்றது. ஆதலால், அந்தக்கரணம் பூதங்களின் ஸத்வகுணத்தின் காரியமாம். பஞ்ச பூதங்களின் காரிய

மாகிய ஞானேந்திரியங்களை நினைத்தும் சகாயமாம். ஆதலால், பஞ்ச பூதங்களும் சேர்ந்த ஸத்துவகுணத்தினால் அந்தக்கரணத்தினுற்பத்தி சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. தேஹத்தினுள்ளிருந்து ஞானத்தின் சாதனமாயிருத்தலால் அந்தக்கரணமெனப்படும். பூதங்களின் ஸத்துவகுணத்தின் காரியமாயிருத்தலால் அந்தக்கரணத்திற்குச் சத்துவமெனவும் நாமமாம்.

அந்தக்கரணத்தின் பரிணாமத்தினை விருத்தி யென்பார். அவ்வந்தக்கரணத்தின் விருத்தி நான்காம். பதார்த்தங்களின் நன்கு தீங்குகளின் ஸ்வரூபத்தினை நிச்சயஞ் செய்கின்ற விருத்தி, புத்தியெனப்படும். சங்கற்ப, விகற்ப விருத்தி மனமெனப்படும். சிந்தை செய்யும் விருத்தி, சித்தமெனப்படும். “நான்”என்னும் அபிமான விருத்தி அகங்காரமெனப்படும்.

255. ஐந்து பேதங்களோடு பிராணனது உற்பத்தி.

பஞ்ச பூதங்களின் ஸமஷ்டி ரஜோகுணம்சத்தினால் பிராணனது உற்பத்தியாம். அந்தப் பிராணன் கிரியையின் பேதங்களினாலும், ஸ்தான பேதங்களினாலும் ஐந்து பிரகாரமாம். எதற்கு ஹிருதயம் ஸ்தானமும், பசி தாகம் கிரியையாமோ, அது பிராணன் எனப்படும். எதற்குக் குதம் ஸ்தானமும், மூத்திர மலங்களைக் கீழ்க்கொண்டு போதல் கிரியையாமோ, அல்தபாநனும். எதற்கு நாபி ஸ்தானமும், புசித்தல் குடித்தல் செய்யும் அந்ந ஜலங்களைப் பாசந (பாக) யோக்கியமாகிய சமஞ் செய்யுங் கிரியையோ, அது ஸமாநனும். எதற்குக் கண்டம் ஸ்தானமும், ஸ்வாஸம் கிரியையோ, அது உதாநனும். எதற்கு ஸர்வ சரீரமும் ஸ்தானமும், ரஸத்தினை யிழுத்துச் செல்லுதல் கிரியையுமோ, அது வியாநனும்.

சிலவிடத்தில், நாகன், கூர்மன், கிரிகலன், தேவதத்தன், தநஞ் ஜயன் என்னும் பஞ்சப் பிராணன்கள் அதிகமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றிற்கு வார்தி செய்தல், தும்மல், கொட்டாவி விடுதல், பிண சரீரத்தினை வீங்கச் செய்தல் என்பன கிரமமாகக் கிரியை எனப்படுகின்றன. பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாசம் என்னும் ஐந்தின் ரஜோகுணம்சங்களினின்றும் ஒவ்வொன்றிற்கும் கிரமமாக உற்பத்தி கூறியிருக்கின்றனர். அபாநன், ஸமாநன், பிராணன், உதாநன், வியாநன் என்பவற்றிற்கும் பிருதிவி, முதலியவற்றின் ஒவ்வொரு ரஜோ குணம்சங்களினின்றும் உற்

பத்தி கூறியிருக்கின்றனர். ஸம்ஷ்டி ரஜோகுணம்சத்தி னின் றும் உற்பத்தி சொல்லவில்லை.

ஆயினும், அத்தைவ சித்தாந்தத்தி விர்தப் பிரக்கிரியை யில்லை. எதன லெனின், வித்தியாரண்ய சுவாமிகளுந் பஞ்சிகரணத்தின் கண் வார்த்திககாரரும், சூட்சும சரீரத்திலும் பஞ்சகோசத்திலும் நாகன், கூர்மன் முதலியவற்றைக் கிரகணஞ் செய்ய வில்லை. அவர் கள் அபாரன் முதலிய பஞ்சப் பிராணங்களி னுற்பத்தியும் பூதங்க ளின் ஸம்ஷ்டி ரஜோகுணம்சத்தி னின் றும் உண்டானதாகக் கூறியுள்ளார். ஆதலால், வியஷ்டி ரஜோ குணம்சத்தி னின் றும் அபாநாதிகளி னுற்பத்தி கூறுதல் அசங்கதமாம். சூட்சும சரீரத் தில் நாகன், கூர்மன், முதலியவற்றைக் கிரகணஞ் செய்தலும் அசங்கதமாம். பஞ்சப் பிராணன்களே சூட்சும சரீரத்தில் கிர ஹிக்கத்தக்கன. பிராணன் விக்ஷேப ரூபமாம் விக்ஷேப ஸ்வபாவம் ரஜோகுணத்தினதாம். ஆதலால், பூதங்களின் ரஜோகுணம் சத்தி னின் றும் பிராணனது உற்பத்திக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

256. ஞானேந்திரிய கர்மேந்திரியங்களின் உற்பத்தி.

வியஷ்டி பூதங்களின் ஸத்துவ குணம்சத்தி னின் றும் ஐந்து ஞானேந்திரியங்க ளுண்டாயின. வியஷ்டி ரஜோகுணம்சத்தி னின் றும், ஒவ்வொரு கர்மேந்திரியங்க ளுண்டாகின்றது. ஆகாயத்தின் ஸத்துவகுணம்சத்தினின் றும் சுரோத்திரமும், வாயுவின் ஸத்வ குணம்சத்தினின் றும் த்வக்கும், தேயுவின் சத்துவகுணம்சத்தி னின் றும் சக்ஷுவும், அப்புவின சத்துவ குணம்சத்தினின் றும் ரஸனையும், பிருதுவியின் ஸத்வகுணம்சத்தினின் றும் கிராணமு முண்டாகின்றன. இப்பஞ்சேந்திரியங்களும் ஞானத்தின் சாதந மாம். ஆதலால், ஞானேந்திரியமெனப்படும். ஞானம், சத்துவ குண த்தின லுண்டாமாதலால் பூதங்களின் சத்துவ குணத்தினின் றும் உற்பத்தி கூறப்பட்டிருக்கின்றது. சுரோத்திரேந்திரியம் ஆகாயத் தின் குணத்தைக் கிரகணஞ்செய்கின்றதாதலால் அதற்காகாயத்தி னின் றும் உற்பத்தி கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அதுபோல் எப்பூதங் களின் குணத்தினை எந்த இந்திரியம் கிரஹிக்கின்றதோ அப் பூதத்தினின் றும் அந்த இந்திரியம் உண்டானதாகக் கூறப்படும். ஆகாயத்தின் ரஜோகுணம்சத்தினின் றும் வாக்கிந்திரியமும், வாயு வின் ரஜோகுணம் சத்தினின் றும் பாணி இந்திரியமும், தேயு

வின் ரஜோகுணம் சத்தினின்றும் பாதேந்திரியமும், அப்புனின் ரஜோகுணம்சத்தினின்றும் உபஸ்தேந்திரியமும், பிருதினியின் ரஜோகுணம்சத்தி னின்றும் குதேந்திரியமு முற்பத்தியாபின். ஸ்திரீயின் யோனியிலும் புருஷனது சிஸ்ரத்திலும் உள்ள விஷயா நந்தத்திற்குச் சாதநமான இந்திரியம் உபஸ்தம் எனப்படும். கர்ம மென்னும் நாமம் கிரியைக்காம்.

இப்பஞ்சேந்திரியங்களும், கிரியைக்குச் சாதநமாகையால் கர்மேந்திரியங்க ளெனப்படும். கிரியை ரஜோகுணத்தினாலுண் டாகாநின்றது. ஆதலால், பூதங்களின் ரஜோகுணம்சத்தினின் றும் இவற்றின் உற்பத்தி கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இவ்வாறு ஸஞ்சத்ம ஸிருஷ்டி நிருபிக்கப்பட்டது.

257. அபஞ்சீகிருத பூதங்கள், அவற்றின் காரியமாகிய அந் தக்கரணம், பிராணன், கர்மேந்திரியம், ஞானேந்திரியம் என் பன ஸஞ்சத்ம ஸிருஷ்டி யெனப்படும். ஸஞ்சத்ம ஸிருஷ்டியின் ஞான மிந்திரியங்களினு லுண்டாகாது. நேத்திரம், நாசிகை முதலிய கோளகங்களோ இந்திரியங்களின் விஷய மாம். ஆயினும், அக்கோளகங்களிலுள்ள இந்திரியங்கள் ஓரிந் திரியங்கட்கும் விஷயமாகா. ஸஞ்சத்ம ஸிருஷ்டியி னுற்பத்தியின் அநந்தரம் ஈஸ்வரன திச்சையினால் ஸ்தூல ஸிருஷ்டியினிமித்தம் பூதங்களின் பஞ்சீகரணம் உண்டாயின.

பஞ்சீகரணம்.

258. பஞ்சீகரணத்தின் பிரகாரம்.

பஞ்சீகரணம் இருவகையாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது:—ஒவ் வொரு பூதம் இரண்டிரண்டுபாகமாய்ச் சமமாக, ஒவ்வொரு பாக மும் நான்குபாக மாக்கப்பட்டன. பஞ்சபூதங்களின் அரை, அரைப் பாகங்களாகிய முற்பாதி வேறாயிருந்தபடியிருந்தன; அரை அரைப் பாகங்களின் நந்நான்கு பாகங்கள் வேறாயிருந்த பெரிய அரைப் பாகங்களில் தத்தம் பாகங்களை யொழித்துக் கூட்டினமையால் ஸர்வபூதங்களிலும் தத்தம் அரைப்பாகமும் தன்னின் இதரமாகிய நான்கு பூதங்களின் அரைப்பாகமுகூட்டின் பஞ்சீகரண மெ ன்று சொல்லப்படுகின்றது.

மற்று மொரு பஞ்சீகரணப் பிரகாரம் இதுவாம்:—ஒவ்வொரு பூதம் இரண் டிரண்டு பாகமானது. அது சம மன்று. ஆனால், ஒரு

பாகம் நான்கம்சமும், மற்றொருபாகம் ஐந்தம்சமுமாம். இவ்வாறு நியூன, அதிகமான இரண்டி டிரண்டு பாகங்களாயின. அவற்றினுள், எல்லாவற்றினும் அதிக பாகங்கள் இருந்தபடி இருக்க, பஞ்ச பூதங்களின் நியூனமாகிய ஐந்துபாகங்களின் ஒவ்வொரு பாகத்தினை ஐந்து பாகம் செய்து தனித்தனியிருந்த அதிகமாகிய ஐந்து பாகங்களில் ஒவ்வொரு பாகம் சேர்ந்து பஞ்சீகரணமாயின.

முதல் பக்ஷத்தில் ஒருபாகத்தி னான்கு பாகங்கள், தனித்தனியிருந்த அரையரைப்பாகங்களில் தம்பாகத்தை யொழித்துக் கூடின. இரண்டாவது பக்ஷத்தில் நியூனபாகத்தின் ஐந்துபாகங்கள் தனித்தனியிருந்த அதிகமாகிய ஐந்துபாகங்களில் தன் பாக சகிதத்தில் கூடின. முதற்பக்ஷத்தில் பஞ்சீகருத பூதங்களில் தனதம்சம் பாதியும், மற்றைய பூதங்களின் அம்சம் பாதியுமாம். இரண்டாம் பக்ஷத்தில் பஞ்சீகரணஞ் செய்ததனால் தன்னம்சமிரு பத்தொன்றும், மற்றையவற்றின் அம்சம் நான்குமாம்.

இரண்டாம் பக்ஷத்திற் சுகம (எளிதான) ரீதி இதுவாம்:— ஒவ்வொரு பூதமும் இருபத்தைந் திருபத்தைந்து பாகங்களாயின், இருபத்தொரு இருபத்தொரு பாகங்களும், நந்நான்கு பாகங்களும் வேறாயிருந்தன. நந்நான்கு பாகங்களில் ஒவ்வொரு பாகம் தன் இருபத்தொரு பாகங்களை யொழித்து, (எனைய பூதங்களின்) இருபத்தொரு இருபத்தொரு பாகங்களில் கூடுகின்றன. இவ்வாறிரண்டு பிரகாரமாகப் பஞ்சீகரணம் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ஒவ்வொரு பூதத்தில் ஐந்து ஐந்து பூதங்களைக் கூட்டிச் செய்வதற்குப் பஞ்சீகரண மென்று பெயராம். எந்தப் பூதம் பஞ்சீகரணஞ் செய்யப்படுகின்றதோ, அப்பூதத்தைப் பஞ்சீகருத மென்பர்.

259. ஸ்தூலப் பிரஹ்மாண்டாதிகளின் உற்பத்தி.

அப்பஞ்சீகருத பூதங்களினின்றும் இந்திரியங்கட்கு விஷயமான ஸ்தூலப் பிரஹ்மாண்டம் உண்டாயிற்று. அப்பிரஹ்மாண்டத்தினுள், பூர்வோக, புவர்வோக, ஸுவர்வோக, மஹர்வோக, ஜந்லோக, தபலோக, ஸத்திய லோக மென்னும் மேல் ஏழு புலநங்களு முண்டாயின. அதலம், ஸுதலம், பாதாளம், விதலம், ரஸாதலம், தலாதலம், மகாதலம் என்னும் கீழ் ஏழுலோகங்களு முண்டாயின. அந்தச் சதுர்த்தச லோகங்களில் ஜீவர்களின் போக போக்கியமாகிய அன்னாதிகளும், போகத்தின் ஸ்தானமாகிய

தேவ, மதுஷ்ய, பசு முதலிய ஸ்தூல சரீரங்களு முண்டாயின. இவ்வாறு ஸங்க்ஷேபமாகச் சிருஷ்டி நிரூபிக்கப்பட்டது.

மாயையின் காரியங்களை விஸ்தாரமாக நிரூபணஞ் செய்தால் கோடி பிரஹ்மாக்களின் ஆயுள்களினாலும் மாயையினால் இயற்றப் பட்ட பதார்த்தங்களின் நிரூபணத்திற்கு முடிவுண்டாகா தென்பட தனை வான்மீகி பெண்பவர் அநேக இதிகாசங்களினால் வாசிஷ்டத்தில் நிரூபித்திருக்கின்றனர்.

ஆத்ம விவேகம். (பஞ்சகோச விவேகம்).

260. பஞ்சகோசங்களும் அவற்றினால் ஆத்மா மறைக்கப்படுதலும்.

மாயை, அதன் காரியங்களில் மூன்று சரீரங்களும் பஞ்சகோசங்களு முள. சுத்த சத்துவகுணசகித மாயை, ஈஸ்வரனது காரண சரீரம்; மலித ஸத்வகுண சகித அவித்தியா அம்சம் ஜீவனது காரண சரீரமாம். உத்தர சரீரத்தி னாரம்பகமாகிய பஞ்ச ரூக்ஷம் பூதங்கள், மரம், புத்தி, சித்தம், அஹங்காரம், பஞ்சப் பிராணன், பஞ்ச கர்மேந்திரியங்கள், பஞ்ச ஞானேந்திரியங்கள் என்னும் இவை ஜீவனது ஸூக்ஷ்ம சரீரமாம். ஸர்வ ஜீவர்களின் ஸூக்ஷ்ம சரீரங்களுமே சேர்ந்து ஈஸ்வரனது ஸூக்ஷ்ம சரீரமாம்.

சம்பூர்ண ஸ்தூலப் பிரஹ்மாண்டமும் ஈஸ்வரனது ஸ்தூல சரீரமாம். ஜீவர்களின் வியஷ்டி, ஸ்தூல சரீரங்கள் பிரசித்தங்களாம். இம்மூன்று சரீரங்களிலேயே பஞ்சகோசங்க ளுள. காரண சரீரத்தை ஆநந்தமயகோச மென்பர். விஜ்ஞாநமயம், மனோமயம், பிராணமயம் என்னும் மூன்று கோசங்களும் ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தின்க ணுள்ளன. பஞ்ச ஞானேந்திரியங்களும், நிச்சயரூபமாகிய அந்தக்கரண விருத்தியென்னும் புத்தியும், விஜ்ஞாநமயகோச மெனப்படும். பஞ்ச ஞானேந்திரியங்களும் சங்கற்ப விகற்பரூபமாகிய அந்தக்கரண விருத்தியென்னும் மரமும், மனோமயகோச மெனப்படும். பஞ்சப் பிராணனும் பஞ்ச கன்மேந்திரியங்களும், பிராணமய கோசமாம். ஸ்தூல சரீரத்தை அந்ரமயகோச மென்பர். இந்த ரீதியினால், மூன்று சரீரங்களிலேயே பஞ்சகோசங்க ளுளவாம். ஈஸ்வரனது சரீரத்தில் ஈஸ்வரனது கோசங்களும், ஜீவனது சரீரத்தில் ஜீவனது கோசங்களு மிருக்கின்றன. கோச மென்னும் நாமம் உறைக்

காம. ஹையப்போலப் பஞ்ச கோசங்கள் ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை யாச்சாத்ரஞ் செய்கின்றன. ஆதலால், அந்நமய முதலியன கோச மெனப்படுகின்றன. அநேக மந்தமதியுள்ள புருடர் பஞ்ச கோசங்களி லுள்ள அநாத்ம பதார்த்தங்களில் ஒன்றை ஆத்மாவாக மதித்து முக்கிய சாக்ஷியாகிய ஆத்ம ஸ்வரூபத்தினின்றும் பகிர்முக முடையரேயாயினர். ஆதலால், அந்நமய முதலியன ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை ஆச்சாத்ரஞ் செய்கின்றன.

261. விரோசனனது சித்தாந்தம்.

(அந்நமய கோசம் ஆத்மா)

ஆண்டு விரோசன மதாநுசாரியராகிய அநேக பாமரர் ஸ்தூல சரீரரூப அந்நமய கோசத்தையே ஆத்மா வென்கின்றனர். இந்த யுத்தியுங் கூறுகின்றனர்:—எதில் அகம்புத்தி யுண்டாமோ அஃதாத்மாவாம். அவ்வகம் புத்தி ஸ்தூல சரீரத்தின்கணுண்டாகாதின்றது. “நான் மதுஷ்யன், நான் பிராமணன்” என்னும் பிரதிதி எல்லோர்க்கு முண்டாகின்றது. மதுஷ்யத்தன்மை, பிராமணத்தன்மைகள் ஸ்தூல சரீரத்தின்கண்ணே யுள. ஆதலால், ஸ்தூல சரீரமே அகம் புத்திக்கு விஷயமாவதால் ஆத்மாவாம். அன்றியும், எதில் முக்கியப் பிரீதி யுண்டாமோ அஃதாத்மாவாம். ஸ்திரீ, புத்திரன், தநம், பசு முதலியன ஸ்தூல சரீரத்திற்கு உபகாரம் செய்வதாயின் அவற்றின்கண் பிரீதி யுண்டாகின்றது. ஸ்தூல சரீரத்திற்கு உபகாரமாகாவிடின் பிரீதி யுண்டாவ தில்லை. எதன் நிமித்தம் அந்நிய பதார்த்தத்திற் பிரீதி யுண்டாமோ, அத்தூல சரீரத்திலேயே முக்கியப் பிரீதி யுளதாதலால், ஸ்தூல சரீரமே ஆத்மாவாம். வஸ்திரம், பூஷணம், அஞ்சரம், மஞ்சரம், நானாவித போஜனங்களினு லதனை சிருங்கரித்து (அலங்கரித்து)ப் போஷிப்பதே பரம புருஷார்த்தமாம். இது அசுரஸ்வாமி யாகிய விரோசனனது சித்தாந்தமாம்.

262. இந்திரியாத்ம வாதியின் மதம். (இந்திரியம் ஆத்மா).

வேறு சிலர் இவ்வாறு கூறுகின்றனர்:—ஸ்தூல சரீரமே ஆத்மா வன்று. ஆனால், ஸ்தூல சரீரத்தில் எதன் இருப்பினால் ஜீவந வியவகார முண்டாமோ, எது இல்லாவிட்டால் மரண வியவகார முண்டாமோ அவ்வாத்மா ஸ்தூல சரீரத்தினும் பிந்நமாம். ஜீவந, மரணங்கள் இந்திரியங்களின் அதிநமாம். எவ்வளவு

காலஞ் சரீரத்தின்க ணீர்திரிய மிருக்குமோ அவ்வளவு காலஞ் ஜீவாம் உண்டாகின்றது. சூர் இந்திரியமும் இல்லாவிட்டால் அப்பொழுது மரண மெனப்படும். “நான் பார்க்கின்றேன், நான் கேட்கின்றேன், நான் வசிக்கின்றேன்” என்று இவ்வாறு அகம் புத்தியு மிந்திரியங்கள் லுண்டாகின்ற தாதலால், இந்திரியமே ஆத்மாவாம்.

263. ஆரண்யகர்ப்பணை உபாஸிப்பவர் மதம்.

(பிராணன் ஆத்மா).

ஆரண்யகர்ப்ப உபாஸகர் பிராணனை ஆத்மா வென்பர். அதில் இந்த யுக்தியைக் கூறுவர்:—எப்போது மரண சமயத்தில் மூர்ச்சை உண்டாயோ, அப்போ தவனது சம்பந்தியாகிய புத்திரர் முதலிடோர் பிராணன் இருந்தால் ஜீவித்திருப்பதாயும், பிராணன் இல்லாவிடின் மரணமாய் விட்டதாயும் அறிகின்றனர்.

அன்றி யும், சரீரத்தின்கண் நேத்திரேந்திரிய மில்லையாயின், குருடன் சரீர மிருக்கின்றது. சுரோத்திரேந்திரிய மில்லையாயின், செவிடன் (சரீரம்) இருக்கின்றது. வாக்கீந்திரிய மில்லையாயின், ஊமையன் (சரீரம்) இருக்கின்றது என்று எவ்விந்திரிய மில்லையோ, அதன் வியாபார மன்றியுஞ் சரீரம் நிலையாகவே யிருக்கின்றது. பிராண னீந்திரியமாயின், அக்கணமே (தேகம்) மயானத்திற்குச் சமரமாக அமங்கலமாய்ப் பயங்கரமாகி விழாநின்றது. “நான் பார்க்கின்றேன், கேட்கின்றேன்” என்னும் பிரதிதியினு லு மிந்திரியங்களினும் பிரமமாகவே ஆத்மா சித்த மாகின்றது. எதன லெனின், “நேத்திர ஸ்வரூபமாகிய நான் பார்க்கின்றேன், சிவண ஸ்வரூபமாகிய நான் கேட்கின்றேன்” என்று பிரதிதியாமாயின், இந்திரியரூப ஆத்மா சித்தமாம். ஆனால், “நேத்திரத்தையுடைய நான் பார்க்கின்றேன், சுரோத்திரேந்திரியத்தை யுடைய நான் கேட்கின்றேன்” என்று பிரதிதி யுண்டாகின்ற தாதலால், இந்திரியங்களினும் பிரமமாகவே ஆத்மா உளதாம்.

சுமூத்தியின்கண் சர்வேந்திரியங்களும் அபாவமாகின்றன வாயினும், பிராணன் திருப்பினால் ஜீவந வியவகார மிராநின்றது. ஆதலால், ஜீவந, மரணங்களு மிந்திரியங்களி னதீந மன்றும்; பின்னையோ, ஸ்தூல சரீரப் பிராணன்களின் வியோகத்தை மரண

மென்கின்றனர். ஆதலால், ஜீவந, மரணங்கள் பிராணனது ஆதிநமேயாம். அஃது ஆத்மாவாம்.

264. மன ஆத்ம வாதியின் மதம். (மனம் ஆத்மா.)

வேறு சிலர் இவ்வாறு கூறுகின்றனர்:-பிராணன் ஜடமாம். ஆதலால், கடம்போன்று அனாத்மாவாம். பந்த மோக்ஷங்கள் மநத்தினதீநமாம். விஷயத்தின்கண் ஆசையுள்ள மநம் பந்தத்திற்கேதுவாம். விஷயவாசனை யின்றிய மநம் மோக்ஷத்திற்கு ஹேதுவாம். மநத்தின் சம்பந்தத்தினாலேயே யிர்திரியங்கள் ஞானத்திற்கு ஹேதுவாகின்றன. மநத்தின் சம்பந்த மின்றி யிர்திரியங்களினால் ஞான முண்டாகா. ஆதலால், ஸர்வ வியவகாரத்திற்கும் ஹேது மநமாம். அதுவே ஆத்மாவாம்.

265. விஞ்ஞான வாதி பௌத்தரது மதம். (புத்தி ஆத்மா).

க்ஷணிக விஞ்ஞானவாதி யென்னும் பௌத்தர் இங்ஙனம் கூறுகின்றனர்:—மநத்தினது வியாபாரம் புத்தியின் அதீநமாம். எதனாலெனின், புத்தியின தாகாரமே மநமாகின்றது. ஆதலால், க்ஷணிக விஞ்ஞான ரூப புத்தியே ஆத்மாவாம்; மந மன்றும். அவர்களின் அபிப்பிராயம் இதுவாம்:—எல்லாப் பதார்த்தங்களும் விஞ்ஞானத்தின தாகாரமேயாம். அவ்விஞ்ஞானம் பிரகாச ரூபமாம். ஒவ்வொரு க்ஷணத்திலும் விஞ்ஞானத்தி னுற்பத்தியும் நாசமு முண்டாகின்றன. பூர்வ விஞ்ஞானத்திற்குச் சமாநமாக அந்ந் விஞ்ஞானத்தி னுற்பத்தி உண்டாய், பூர்வ விஞ்ஞானத்தின் நாசம் உண்டாகின்றது. அங்ஙனமே மூன்றாவது விஞ்ஞானத்தின் உற்பத்தியும் இரண்டாவது விஞ்ஞானத்தின் நாசமும், நான்காவது உற்பத்தியும் மூன்றாவது நாசமும் உண்டாகின்றன. இந்த ரீதியினால், நதியின் பிரவாஹம்போல் விஞ்ஞானத்தினது தாரை பொருந்தி யிருக்கின்றது. விஞ்ஞானத்தினது தாரை இருவகைத்தாம். ஒன்று ஆலய விஞ்ஞான தாரை, மற்றொன்று பிரவிர்த்தி விஞ்ஞான தாரையாம்.

“அஹம் அஹம்” என்னும் விஞ்ஞான தாரையை ஆலய விஞ்ஞான தாரை யென்பர். அதனையே புத்தி யென்பர். “இது கடம், இது சரீர”மென்னும் விஞ்ஞான தாரையினைப் பிரவிர்த்தி விஞ்ஞான தாரை யென்பர். ஆலய விஞ்ஞான தாரையி னின்றும் பிரவிர்த்தி விஞ்ஞான தாரை உற்பத்தியாகின்றது. மநத்தின் ஸ்வரூபமும், பிரவிர்த்தி விஞ்ஞான தாரையின்கண் உளதாம்.

ஆதலால், ஆலய விஞ்ஞாந தாரைரூப புத்தியின் காரியமாம். அந் தப்புத்தியே ஆத்மாவாம். ஆலய விஞ்ஞாந தாரையின்கண் பிரவிர் த்தி விஞ்ஞாந தாரையினது பாத சிந்தரத்தினு னிர்விசேட, க்ஷணிக விஞ்ஞாந தாரையின் ஸ்திதியே அவரது மதத்தில் மேகூடாம். இவ்வாறு, விஞ்ஞாந வாதி புத்தியையே க்ஷணிக ரூபமும் ஸ்வயம் பிரகாச ரூபமாகக் கற்பனை செய் தாத்மா வென்கின்றனர்.

266. பட்டரதுமதம். (ஆநந்தமய கோசம் ஆத்மா).

சூர்வ மீமாஞ்சையின் வார்த்திகக் காரரான பட்டர் இவ்வாறு சொல்லுகின்றனர்:-மின்னல் போல் க்ஷணிக ரூபம் ஆத்மா வன்று. ஆனால், ஸ்திரஸ்வரூபமான ஆத்மா, ஜடஸ்வரூபமுஞ் சேதநஸ்வ ரூபமுமா மென்று கூறுவர். அவரது அபிப்பிராய மிதுவாம்:- சமூத்தியின்னும் விழித்த புருஷன் 'நான் ஜடனா யுறங்கினேன்' என்று கூறுகின்றன னாதலால், ஆத்மா ஜட ரூபமாம். விழித்தோ னுக்கு ஸ்மிருதி யுண்டாகின்றது. அஞ்ஞாநத்தின் ஸ்மிருதி யுண் டாகாத. சமூத்தியின்கண் ஞாநத்திற் காத்தம்ஸ்வரூபத்தினும் பிர்மாய் வேறு சாதர மில்லை. ஆதலால், ஆண்டு ஸ்மிருதியின் ஹேதுவாகிய ஞாந மிருக்கின்றது. அஃதாத்மாவினது ஸ்வரூப மேயாம். இந்த ரீதியினான் மின்மினிபோன் றுத்மா பிரகாசரூப மும் அப்பிரகாச ரூபமுமாம். ஞாநரூப மாதலால் பிரகாசரூப மும், ஜடரூப மாதலால் அப்பிரகாச ரூபமுமாம். அந்தப் பிரகாச ரூபமு மப்பிரகாசரூபமு மாநந்தமய கோசமாம். எதனா லெனின், சமூத்தியின்கண் ணுள்ள சேதநத்தி னுபாசசகித அஞ்ஞாநத்தினை ஆநந்தமய கோச மென்பர். ஆண்டு ஆபாஸமோ, பிரகாசரூபமா யும், அஞ்ஞாநம் அப்பிரகாசரூபமாயு மிருக்கின்றன. ஆதலால், பட்டரது மதத்தில் ஆநந்தமய கோசமே ஆத்மாவாம்.

267. மாத்தியமிக பௌத்தர(சூர்யவாதியின)து மதம்.

(ஆநந்தமய கோசம் ஆத்மா).

சூர்யவாதி யென்னும் பௌத்தர் இங்ஙனம் கூறுகின்றனர்:- ஆத்மா ரீரம்சமாம். ஆதலால், ஓர் ஆத்மாவைப் பிரகாசரூப மாகவும், அப்பிரகாச ரூபமாகவும் கூறுதல் பொருந்தாது. மின் மினியின் ஓர் அம்சம் பிரகாச ரூபமாம்; மற்றோ ரம்சம் அப்பிர காச ரூபமாம். அதுபோல் அம்ச ரகித ஆத்மாவில் இரண்டு

ரூபங்களைக் கூறுதல் அசங்கதமாம். ஆதலால், இரண்டு ரூபங்கள் சித்தித்தற் பொருட்டு, ஆத்மாவை அம்ச ஸகிதமாகவே ஒப்ப வேண்டும். அம்சத்தையுடைய கடாதி பதார்த்தங்கள் உற்பத்தி நாசங்களை யுடையனவாம். அப்படியே ஆத்மாவும் அம்ச ஸகித மாவதா லுற்பத்தி நாசங்களை யுடையதாகவே ஒப்பவரும். உற் பத்தி நாசங்களை யுடைய பதார்த்தம் உற்பத்திக்குப் பூர்வமும் நாசத்திற் கநந்தரமும் அசத்தாம். எது ஆதியிலு மந்தத்திலு மசத்தாமோ, அது மத்தியிலுஞ் சத்தாகமாட்டாது; ஆனால், மத் தியிலும் அசத்தாகவே யிருக்கும். ஆதலால், ஆத்மா அசத்து ரூபமாம். அங்ஙனமே ஆத்மாவின் பிர்மமாகிய ஸகலபதார்த தங்களு முற்பத்தி நாசங்களை யுடையனவா மாதலால் அசத்து ரூபங்களாம். இவ்வாறு, ஆத்மானுத்மாக்க னென்னுஞ் ஸர்வ வஸ்துக்களும் அசத்துரூப மாகின்றமையால் சூர்யமே பரம தத்துவமாம். இது சூர்யவாதி யென்னும் மாத்தியமிக பெளத் தரது மதமாம்.

அவர்களும் அஞ்ஞாநரூப ஆநந்தமய கோசத்தைப் பிரதி பாதநஞ் செய்கின்றார்கள். எதனு லெனின், அஞ்ஞாந மூவகை ரூபமாகப் பிரதிதி யாகின்றது. அத்வைத சாஸ்திரத்தின் சம்ஸ்காரமின்றிய மூடர்க்கு ஜகத்துரூபப் பரிணாமத்தை யடைந்த அஞ்ஞாநஞ் சத்தியமாகப் பிரதிதியாகாநின்றது. அத்வைத சாஸ்திர ராதுசார யுக்தியில் நிபுண பண்டிதர்க்குச் சதசத்தின் விலக்குணா மான அநிர்வசநீய ரூபமா யஞ்ஞாநமும் அதன் காரியமாகிய ஜகத் தும் பிரதிதியாகின்றன. ஞாந நிஷ்டையை யடைந்துள்ள ஜீவன் முக்தனாகிய வித்துவானுக்குக் காரிய சகித அஞ்ஞாநந் துச்ச ரூபமாகப் பிரதிதியாகாநின்றது துச்சம், அசத்து, சூர்ய மென் னும் மூன்று சப்தத்திற்கு மொன்றே பொருளாம். இவ்வாறு, ஜீவன் முக்தனுக்குத் துச்சரூபமாய்ப் பிரதிதியாகும். அஞ்ஞாநத் தில் மோஹத்தினை யடைந்த சூர்யவாதிகள் பரம புருஷார்த்தத் தை யறிகின்ற தில்லை. ஆயின், துச்சரூப ஆநந்தமய கோசத்தை ஆத்மா வென்கின்றனர்.

263. பிரபாகர நையாயிகர்களின் மதம்.

(ஆநந்தமய கோசம் ஆத்மா).

பூர்வ மீமாஞ்சையி னேகதேசியாகிய பிரபாகரரும், நையாயி கரும் இவ்வாறு கூறுகின்றனர்:—ஆத்மா சூர்யரூப மன்று. எதனு

ஆத்மாவைக் கொள்ளுகின்றவனை இது
கடமாய் ஆய்ந்து ரூபத்தைப் பதவித்தனையா? அல்லது
ரூப ரூபத்தைப் பதவிக்க வில்லை யெனின், சூர்ய
மென்று சொல்வதே சித்தித்தது. சூர்யத்தைப் பதவித்தே னெனின்,
எது சூர்யத்தைப் பதவித்துச் செய்ததோ, அவ்வாத்மா சூர்யத்தி
னும் விவக்ஷண மென்பது சித்தமாம். இவ்வாற்றால், சூர்யத்தின்
விவக்ஷணமாக ஆத்மா இருக்கின்றது. அதன்கண் மந்தின்
வாய்மையாகக் கூடா முண்டாகின்றது. அந்த ஞான குணத்தினு
லாத்மா சேதா மென்பதும். ஸ்வரூபத்தினு லாத்மா ஜடமாம்.
அதாவது, ககம், துக்கம், திச்சை, துவேஷம், பிரயத்னம், தரு
மம், அத்ருபம் முதலிய குணங்க ளாத்மாவின் கண் ணுள்ளன
வேண்டி; அவர்களுடைய மதத்தினு மாரந்தமய கோசமே
ஆத்மாவாம். விஞ்ஞானமய கோசத்தினுள்ள புத்தியை ஆத்மா
யின் ஞான குண மென்கின்றனர். எதனு லெனின், ஆரந்தமய
கோசத்தின்கண் சேதரங் கூடா யுளது; விவேக சூர்யர்க்குப்
பிரதிபாதிக்கின்றதில்லை. பிரபாகரும், ஸையாயிகரும் ஆத்மாவைச்
சுழத்தியின்கண் ஞான ஸ்ரீமாய் பொப்பி, ஸ்வரூபத்தினுல் ஜடமா
கக் கூறுகின்றனர். ஆதலால், கூட சேதரத்தினுடைய ஆரந்தமய
கோசத்தின்கண் னோ அவர்கட் காத்மப் பிரார்தி யுளது. ஆத்ம
ஸ்வரூப சித்திய ஞானத்தை ஜீவனிடத்தி லொப்பாமல், அறித்திய
ஞானமாக ஸப்பி யிருக்கின்றனர். அந்த அறித்திய ஞானஞ் சித்தா
ர்த்தத்தி லந்தக்கரணத்தின் விருத்தியாகிய புத்தி ரூபமாம். இவ்
வாறு பிரபாகர், ஸையாயிகளது மதத்தில் ஆரந்தமய கோச
மாத்மாவாம். புத்தியானது குணமாம். அவர்களுடைய மதமுஞ்
சித்த தன்றும்; எதனு லெனின்,

269. ஜீவனது பஞ்சகோசத்தினைப் போன்று ஸர்வரனது
பஞ்ச கோசங்களினுல் அவரது ஸ்வரூபத்தினை மறைத்தல்.

ஞானத்தினும் பிரமமான ஜட வஸ்துக்களாகிய கடாதிகள்
அறித்தியங்களை யிருக்கின்றன. அங்ஙனமே, ஆத்மாவும் ஞான
ஸ்வரூப மன்றாயின் கடாதிகள் போன்று ஜடமாவதால், அறித்திய
மாம். ஆத்மா அறித்தியமாயின், மோக்ஷத்தின் பொருட்டான
சாதாரணங் கிஷ்பலமாம். இவ்வாறு, வேதாந்த வாக்கியத்தின்கண்
விசுவாச மற்ற அநேக பகிர்முகர், பஞ்சகோசங்களிலேயே ஒரு
பதார்த்தத்தை ஆத்மாவாக வொப்பி, முக்கிய ஆத்மஸ்வரூபமாகிய

சாஷியை யறிந்தன ரில்லை. ஆதலால், அந்நமயம் முதலியன ஆந் மாவை மறைக்கின்றன வாதலால் கோச மெனப்படும்.

ஜீவனுடைய பஞ்சகோசங்கள் ஜீவனது யதார்த்த ஸ்வரூபமான ஸாஷியை மறைக்கின்றது போல ஈஸ்வரனது ஸமஷ்டி பஞ்சகோசங்களும் ஈஸ்வரனது யதார்த்த ஸ்வரூபத்தினை மறைக்கின்றன. எதனு லெனின், ஈஸ்வரன தெதார்த்த ஸ்வரூபத் தப்பதத்திற்கு லக்ஷியமாம். அதைக் கைவிட்டுச் சிலர் மாயாரூப ஆநந்தமய கோச விசிஷ்ட அந்நர்யாமி யென்னுந் தப்பத வாச்சி யத்தையே பரம தத்துவ மென்பர். அங்ஙனமே ஹிரண்யகர்ப் பன், வைசுவானரன், விஷ்ணு, பிரஹ்மா, சிவன், கணேசன், தேவி, சூரியன் முதலாக, வான், கூந்தலம், அரசு. எருக்கு, மூங்கில் பரியந்தமான பதார்த்தங்களில் பரமாத்மப் பிராந்தி செய்கின்றனர். சர்வ பதார்த்தங்களினு முள்ள லக்ஷியபாகம் பரமாத்மாவின் பிந்நமன்னுமாயினும், அவ்வவ்வுபாதி சகிதங்களைப் பரமாத்மாவாக வொப்புகின்றனர். அஃதவர்கட்குப் பிராந்தியாம். இவ்வாறு, பஞ்சகோசங்களினால் மறைக்கப்பட்ட ஜீவேஸ்வரர்களின் பரமார்த்த ஸ்வரூபத்தினின்றும் விமுகராயத் தேகாதிகளி லாத்மப் பிராந்தியைச் செய்து புண்ய பாப கருமங்களைச் செய்கின்றனர். அந்நர்யாமி முதல் மூங்கில் பரியந்தத்தை ஈஸ்வர ரூபமாக வொப்பி, ஆராதனை செய்து சுகத்தை இச்சியாபின்றனர். எவ்வித உபாதி யினை ஆராதனஞ் செய்கின்றனரோ, அத னதுசாரமாகவே அவர்க்குப் பலம் உண்டாகும். எதனு லெனின், காரண, ஸாக்ஷம், ஸ்தூலப் பிரபஞ்சங்க ளெல்லாம் ஈஸ்வரனது மூன்று சரீரத்தில் அந்நர்ப்பாவமாம். அவற்றில், உபாஸனையின் அநுஸாரமாகப் பலமும் எல்லாவற்றிலுமே உண்டாகின்றது. ஆயினும், பிரஹ்மஞ்ஞாந மின்றி மோக்ஷம் உண்டாகாது. மோக்ஷ இச்சை யுண்டானவனோ விவேகத்தினால் ஜீவேஸ்வரருடைய ஸ்வரூபத்தைப் பஞ்சகோசத்தினின்றும் வேறு செய்க.

திருட்டார்த்தம்:—எங்ஙனம் முஞ்சததினின்றும் கைவேறு செய்யப்படுகின்றதோ, அங்ஙனமே, விவேகத்தினால் ஜீவேஸ்வரருடைய ஸ்வரூபத்தைப் பஞ்சகோசங்களி னின்றும் வேறுபடுக.

371. சூத்தப் பஞ்சகோச விவேகத்தின் தன்மையை அறிவித்தல்.

பெரிய அடவஸ்தையின்கண் ஸ்தூலதேகத்தின் பாகம் உண்டாகவில்லை. ஆத்மாவின் பாக முண்டாகின்றது. அங்ஙனமே, சுழுத்தி யவஸ்தையின்கண் குகைம சரிரத்தின் ஞாநம் உண்டாகின்றதெல்லாம் சக ஸ்வரூபமாகப் ஆத்மா ஸ்வயம்பிரகாச ரூபமாகப் பிரதிபலிப்பதே. சகத்தின் ஞாநம் சுழுத்தியின்கண் ணில்கை யாகின், “சான் சாமக உருக்கினேன்” என்னும் ஸ்மிருதி விழித்த பின் ஸ்ரீமதாச வேண்டே தில்லை. அங்ஙன முண்டாதலால், சகத்தின் ஞாநம் சுழுத்தியின்கண் ணுனதாம். அந்தச் சுகம் சுழுத்தியில் விஷய ஐப்பமன்று. ஆனால், ஆத்ம ஸ்வரூபமே யாம். ஆத்மாவின் ஸ்வயம் பிரகாசமாம். ஆதலால் சக ஸ்வரூபமாகப் ஆத்மா ஸ்வயம் பிரகாச ரூபமாகச் சுழுத்தியின்கண் பிரகாசிப்பதே.

சுத்திபாகத்தின் பாகாகிய சீர்விதர்ப சமாதி யவஸ்தையின்கண் ஸ்ரீஞாநத்தினால் செம்பப்பட்ட ஆவரணமின்றி ஆத்மா பிரகாசிப்பார்கின்றது; காரண சரிர மென்று மஞ்ஞாநம் பிரகாசிக்க வில்லை. இவ்வாறு, மூன்று தேகங்களும் வியபிசாரியாம். ஓர் அடவஸ்தையை யொழித்து மற்றோர் அவஸ்தையின்கண் பிரகாசிக்கின்ற தில்லை. ஆத்மா அநுகதமாய் ஸர்வாவஸ்தையின்கண் ணும் பிரகாசிப்பாற்றது. ஆதலால், வியபகமாம். இவ்விவேகத்தினால் மூன்று சரிரக்களின் னின்றும் ஆத்மாவை அந்ரியமா யறிக. ஸ்தூல சரிரம், ஆரமய கோசமாம். காரண சரிரம், ஆநந்தமய கோசமாம். ஸூக்ஷ்ம சரிரத்தின்கண், பிராணமயம், மனோமயம், விஞ்ஞாநமயம் என்னும் மூன்று கோசங்க ளுள. ஆதலால், மூன்று சரிரக்களின் விவேகத்தினால் பஞ்சகோசங்களின் விவேகமே யாகின்றது. எங்ஙனம் ஜீவனது ஸ்வரூபம் பஞ்சகோசங்களின் னின்றும் வேறு யாதிகா, அங்ஙனமே, ஈஸ்வரனது ஸ்வரூபமுஞ் ஸமஷ்டி பஞ்ச கோசங்களின் னின்றும் வேறு யுளது.

என்கார் தரங்கத்தில் நான்குவித ஆகாச திருஷ்டாந்தத்தால் ஜீவஸ்வரங்களுடைய லக்ஷிய ஸ்வரூபத்தின் விவேகம் விஸ்தாரமாகச் செப்பப்பட்டிருக்கின்றது. உத்தர (6-வது) தரங்கத்தில் அஸ்திபாதிப் பிரியரூப நிருபணத்திலும் அவ்வாறே மகாவாக்கியங்களின் அந்தத் நிருபணத்திலும் ஆத்மாவின் பரமார்த்த ஸ்வ

ரூபப் பிரதிபாதநஞ் செய்யப்படும். ஆதலின், சுண்டு சுருக்கமாகவே ஆத்ம ஸ்வகம கூறப்பட்டது.

271. மஹா வாக்கியார்த்தத்தின் உபதேசம்.

இவ்வாறு பஞ்சகோசங்களி னின்றும் ஆத்மாவை வேறாயறிந்தாலும் கிருத கிருத்திய னாவதில்லை. ஆனால், ஜீவப்பிரஹ்மங்களின் அபேத நிச்சயத்தின் பொருட்டு மீண்டும் விசாரம் செய்யத்தக்கது. ஆதலின், கர்த்தவ்யத்தின் அபாவரூப கிருத கிருத்தியத்தன்மையின் சித்தியின் பொருட்டு மகா வாக்கியார்த்தோபதேசஞ் செய்கின்றோம்.

சிஷ்யனே! பஞ்சகோசத்தி னின்றும் ஆத்மாவை அந்யமாயறிந்து அந்த ஆத்மாவைப் பிரஹ்மஸ்வரூப மென்றறி

272. பிரசினம்:—ஆத்மா புண்ய பாபங்களைச் செய்கின்றது.

சுகதுக்கங்களை அநுபவிக்கின்றது. ஆதலின், அதற்குப் பிரஹ்மத்தோடு ஐக்கியம் பொருந்தா நேனல்.

இதில் இவ்வாறு சங்கை யுண்டாகின்றது:—ஆத்மா புண்ணிய பாபங்களைச் செய்கின்றது. ஆதலின், ஸ்வர்க்க நரக பூலோகங்களில் அநேகவித சுக துக்கங்களை யநுபவிக்கின்றது; அதற்குப் பிரஹ்மத்தோடு ஏகத்துவம் பொருந்தாது.

சேன்ற பிரசினத்தின் உத்தரம்.

273. அகர்த்தாவும், அபோக்தாவும், நித்திய முத்தமுமாகிய ஆத்மாவிற்கு எப்பொழுதும் பிரஹ்மத்தோடு அபேதமாம்.

அதன் சமாதானம்:—அந்தப் பிரஹ்மரூப ஆத்மாவிற்கு வேறு கக் காணப்படுவனவும் சாஸ்திரத்தினால் கேட்கப்படுவனவு மாகிய ஸ்வர்க்க நரக புண்ணிய பாபங்களுமாகிய யாவும் மித்தியாப் பிராந்தி யென்று கொள்க.

மித்தியாவஸ்து அதிஷ்டாநத்தினைக் கெடுக்கின்ற தில்லை.

எங்ஙனம்! சொப்பநத்தில் பிச்சை வாங்குவதனால் அரசன் தரித்திரனாவதில்லை. கானல் ஜலத்தினால் பூமி நனைகின்றதில்லை. பொய்யான சர்ப்பத்தினால் ரஜ்ஜு விஷஸஹித மாகின்றதில்லை. ஆதலின், பொய்யான எல்லாச் சுபாசுப கர்மங்களைச் செய்கின்றவ னாயினும் உண்மையில் கர்த்தாவாகான். இவ்வாறு உன்னுடைய அற்புத ஆச்சரிய ஸ்வரூபம் ஸமாந மின்றியதா யிருக்கின்றது.

திதன் அபிப்பிராயம் இதுவாம்:-பிரஹ்மத்தோடபிர்நமான உனது ஸ்வரூபத்தில் ஸ்தூல, சூட்சும சரீரங்களும், அவற்றின் சுபாசுபக்கிரியைகளும், அவற்றின் பலனாகிய ஜர்மம், மரணம், ஸ்வர்க்கம், நரகம், சுகம், துக்கங்களுமாகிய யாவும் அவித்தையினால் கற்பிக்கப்படுகின்றன.

உனது பிரஹ்மத்தன்மை அந்தக் கற்பித சாமக்கிரியினால் கெடுகின்றதில்லை. ஆதலால், ஞானத்தின் முன்னும் ஆத்மா பிரஹ்மஸ்வரூபமாகவே யிருக்கின்றது.

ஆத்மாவின்மீடத்தில் முன்று காலங்களிலும் சரீரமும் அதன் தர்மங்களுமாகிய விவற்றின் சம்பந்த மில்லை; ஆனால், ஆத்மா எப்போதுமே நித்தியமுக்தமா யிருக்கின்றது. அதற்குப் பிரஹ்மத்தோடு ஒருகாலத்தும் பேத மில்லை.

274. ஜீவன் முக்தனது நிச்சயம்-வேதாந்த சிரவணத்தின் பலன்.

ஆத்மா எப்போதுமே நித்தியமுக்தப் பிரஹ்மஸ்வரூபமா யிருக்குமாயின், ஞானசாதகங்களான சிரவணதிகள் நிஷ்பலமாகுமே என்று கூறின், அதற்குச் சமாதானம்:-ஜீவன் முக்த வித்வா னுடைய திருஷ்டியில் அஞ்ஞானமும் அதன் காரியமும் துச்சமாயிருக்கின்றன. அந்த ஜீவன் முக்தனது நிச்சயத்தினைக் காண்பிப்பாம்:-சிஷ்யனே!

இந்தப் பிரபஞ்சம் ஆகாசதாமரை போன்றிருத்தலால் இருப்பதில்லை. ஆதலின், அதன் கர்த்தாவான ஈசுவரனு மில்லை. சாட்சிக்குவிஷயமான அஞ்ஞானமுதலியன சாக்ஷியமென்று சொல்லப்படுகின்றன. அந்தச்சாக்ஷிய மில்லாமையினால் சாட்சியுமில்லை. அதுபோல, திருசியத்தைப் பிரகாசிப்பது திருக்கெனப்படும். பிரகாசித்தற்கு யோக்கியமாகிய தேகாதிகள் திருசியமெனப்படும். அத்தேகாதி திருசிய மில்லாமையினால் திருக்கு மில்லை. கேவலம் கூடஸ்த சேதநம் சாக்ஷியென்றும் திருக்கென்றும் கூறப்படுகின்றது. அதன் நிஷேதம் பொருந்தாதாமாயினும், சாக்ஷியத்தின் அபேகையினால் சாக்ஷியென்னும் பெயரும், திருசியத்தின் அபேகையினால் திருக்கென்னும் பெயருமாம். சாக்ஷியமும், திருசியமும் இல்லை. ஆதலின், சாக்ஷி, திருக்கென்னும் பெயர்கள் நிஷேதிக்கப்படுகின்றன; ஸ்வரூபம் நிஷேதிக்கப் படுகின்றதில்லை. பந்த மிருக்குமாயின், பந்த நிவர்த்திரூபமான மோகஷமு மிருக்கும்;

பந்தமில்லையாகவின, மோகூழ்மில்லை. அஞ்ஞாந மிருக்குமாயின், அது ஞாநத்தினால் நாசமாகும். அஞ்ஞாந மில்லாமையினால் அதனை நாசஞ்செய்யும் ஞாநமு மில்லை. இதனையறிந்து “ நான் இதனைச் செய்யவேண்டும்” என்னும் புத்தியை விடவேண்டும். ஏனெனின், இந்த லோகமும், பரலோகமும் துச்சமாம். அவற்றின்பொருட்டுச் செய்யவேண்டிய தொன்று மில்லை. ஆதலால் பந்த மில்லை ஆதலால், மோகூழ்த்தின்பொருட்டும் கர்த்தவ்விய மில்லை. இவ்விதத்தால் ஆத்மாவின் நித்திய முக்தப் பிரஹ்மரூபமாக உணர்ந்து சிச்சலமாகி எப்போது கர்த்தவ்விய மெல்லாம் விடுவாயோ அப்போது அக்கிரியப் பிரஹ்மஸ்வரூபமான விதேக மோகூழ்த்தனை அடைவாய்.

இதன் அபிப்பிராயம் இதுவாம்:—ஆத்மா ஞாநத்தின் முன்னும் நித்தியமுக்தப் பிரஹ்மஸ்வரூபமாகவே யிருக்கின்றதாமாயினும், ஞாநத்திற்குமுன் ஆத்மாவைக் கர்த்தா போக்தாவென மித்தையாகக் கொண்டு சுகப்பிராப்தி துக்க நிவிருத்திகளின் பொருட்டு அநேக சாதனங்களைச் செய்கின்றான். அதனால், கிலேசத்தையே அடைகின்றான்.

உத்தம ஆசாரியரை யடைந்தபோது (அவர்) வேதாந்தவாக் கிய உபதேசத்தைச் செய்கின்றார். அவ்வேதாந்த வாக்கியத்தைக் கேட்பதனால் “நான் கர்த்தா போக்தாவல்லன்; நான் பிரஹ்மஸ்வரூபம்; ஆதலின், எனக்குச் சிறிதும் கர்த்தவ்வியமி (செய்வேண்டியதி)ல்லை” என்னும் ஞாந முண்டாகின்றது. இவ்வாறு அறிவதே சிரவணதிகளின் பலன்; பிரஹ்மத்தின் அடைவு வேதாந்த சிரவணத்தின் பலனன்றும். ஏனெனின், பிரஹ்மம் தன் ஸ்வரூபமாம்; ஆதலால், நித்தியப் பிராப்தமாம் (என்றும் அடையப் பட்டதாம்).

275. ஞாநி, அஞ்ஞாநிகளின் சின்னம்.

(அகர்த்தவ்வியமும் கர்த்தவ்வியமும்.)

எவன் கர்த்தவ்விய மிருப்பதாகக் கொள்ளுகின்றானோ, அவன் அஞ்ஞாநி; எவன் வேறுரூப மாவதற்கு இச்சிக்கவில்லை யோ அவன் ஞாநி.

276. இரகசிய தத்துவத்தின் உபதேசம்.

ஏகமாயும், அகண்டமாயும், அசகம்மாயும், ஜம் மில்லாததாயும், அதிர்சியமாயும், நாமரூபங்களின்றியதாயுமுள்ள பிரஹ்மத்

தில் மூல அஞ்ஞாந மில்லை; சூட்சும ஸ்தூலங்களில்லை; சமஷ்டி விபஷ்டிகளில்லை; ஈசனில்லை; சூத்ராத்மா இல்லை; விராட்டில்லை; பிராக்ஞனில்லை; தைசுத னில்லை; விசுவ ஸ்வரூபனில்லை; போக மில்லை; போகமில்லை; பந்தமில்லை; மோக்ஷமில்லை; ஒன்றும் அத னிடத்திலில்லை. எல்லாம் அதினிடத்திலுண்டு. ஜாக்ஞரத்தில் விளங்கும் பிரபஞ்சம் யாவும் புத்திவிவாசத்தினால் பொருந்தியிருக்கின்றன. சொப்பனத்தில் போக்கிய போகங்களில்லாதிருந்தும் சித்திர விசித்திரங்களாய் உண்டாகின்றன. இந்தப் புத்தி சுழுத்தியில் லயமடையவே பேதங்கொழிந்து ஒரு ரூபமாகக் கேட்கப்படுகின்றது. புத்தியால் சிருஷ்டிக்கப்படுவன வெல்லாம் மனோரத மாத்திரமாம். நிச்சலம் (பிரஹ்மம்) புத்தியைப் பிரகாசிப்பிக்கின்றது என்று கூறப்படுகின்றது. எவனது இருதயத்தில் ஞாந முதயமாகின்றதோ, அவனது இருதயத்தைவிட்டு அஞ்ஞாந மென்னுமிருள் நிச்சயமாய் நாசமாகின்றது. அவன் எப்போதும் அசங்கமாயும், ஏகாஸமாயும், சுயம்பிரகாசமாய் மிருக்கின்ற பிரஹ்மசொரூப ஆத்மாவாக இருக்கின்றான். முன் ஒன்றும் உண்டான தில்லை; இப்போதுமில்லை; பின்னும் ஒன்றும் உண்டாகாது. ஜகத்து மனோரத மாத்திரமான விலாசமாம். அதனடைவையும் நிவிருத்தியையும் ஞாநி இச்சிக்கின்றதில்லை. (ஞாநிக்கு) ஒரு ஆசையு மில்லை. பார்த்தும் (ஞாநி) பார்ப்ப தில்லை. கேட்டும் கேட்பதில்லை. சகல ரசங்களையும் ருசித்தும் ருசிக்காதவன்; ஸ்பரிசித்தும் ஸ்பரிசிக்காதவன்; நல்ல வாசனையை முகர்ந்து முகாராதவன்; பேசியும் பேசாதவன்; கிரகித்தும் கிரகிக்காதவன்; மலவிஸர்ஜனஞ்செய்துஞ் செய்யாதவன்; நடந்தும் நடக்காதவன்; யௌவந ஸ்திரீயை யதுபவித்தும் நித்திய சந்நியாசி யாவன். சிஷ்யனே! இந்த ஆச்சரியத்தை நீ அறிவாயாக. இதன் அபிப்பிராயத்தைக் கூறுவாம்:—இந்திரியங்கள் தத்தம் விஷயங்களில் பிரவேசிக்கின்றன; அவற்றினோடு எனக்குச் சம்பந்த மில்லை. நான் இந்திரிய மல்லன்; இந்திரியம் எனது மன்று. நான் சாக்ஷி, கூடஸ்தன், அசங்கன்; இந்திரியம் விஷயத்தைத் தியாகஞ்செய்க, அல்லது அதுபவிக்க, எனக்குச் சிறிதும் சம்பந்த மில்லை யென்னும் நிச்சயம் ஞாநிக்கிருத்தலால், அவன் கந்தாவாகக் காணப்பட்டாலும் செய்யாதவனாவன்.

லயசிந்தனம்.

277. சர்வப் பிரபஞ்சமும் ஈசுவரஸ்வரூபமாதல்.

இவ்வாற்றால் ஆசாரியர் சிஷ்யனுக்கு ரஹசியமான தத்துவத்தை யுபதேசம் செய்தும், சிஷ்யன் முகத்தில் அத்தியந்தம் பிரசந்நமின்மையினைப் பார்த்து இவ்வாறு உணர்ந்தனர்:—சிஷ்யன் கிருதார்த்தனாகவில்லை. கிருதார்த்தனாயிருந்தால் அவன் முகம் பிரசந்நமா யிருக்கும். ஆதலால், மீண்டும் ஸ்தூலக்கிரமமாக உபதேசஞ் செய்தற்பொருட்டு லயசிந்தனத்தைக் கூறுகின்றார்.

எங்ஙனம்? மண்ணின் காரியமான கடம், உள்ளும் புறமும் மண்ணாகவே யிருக்கின்றது. ஆதலின், மண்ணின் காரியங்களெல்லாம் மண் ஸ்வரூபமாகவே யிருக்கின்றன. நுரைமுதலிய ஜல காரியங்கள் ஜல ஸ்வரூபமாகவே யிருக்கின்றன. இவ்வாறு எது எதன் காரியமோ அது அந்தக் காரணஸ்வரூபத்தினும் பிந்நமன்று; ஆனால், காரியம் காரணஸ்வரூபமாகவே யிருக்கின்றது. சர்வப் பிரபஞ்சத்திற்கும் மூலகாரணம் ஈஸ்வரனாவன். ஆதலின், எல்லாக்காரியப் பிரபஞ்சமும் ஈசுவரஸ்வரூபத்தினும் பிந்நமல்ல. ஆனால், சர்வப் பிரபஞ்சத்தின் ஸ்வரூபமும் ஈசுவரனே யாவன். “அந்த ஈசுவரன் நான்” என்றிவ்வாறு லயசிந்தனைத்தை யறிந்து நீ செய்வாய்.

278. சகல சூக்ஷ்ம சிருஷ்டியின் அபஞ்சீகிருத பூதத்தன்மை.

லயசிந்தனையின் சுருக்கமான கிரமம் இதுவாம்:—ஸ்தூலப் பிரஹ்மாண்ட முற்றும் பஞ்சீகிருத பூதத்தின் காரியமாம். அதன்கண் எது பிருத்தியின் காரியமோ, அது பிருத்தி ஸ்வரூபமாம். ஜலத்தின் காரியம் ஜல ஸ்வரூபமாம். இவ்வாற்றால், எது எந்தப் பூதத்தின் காரியமோ, அது அதன் ஸ்வரூபமேயாம். இவ்வாறு, எல்லா ஸ்தூலப் பிரஹ்மாண்டமும் பஞ்சீகிருத பூத ஸ்வரூபமாம்.

அங்ஙனமே, பஞ்சீகிருத பூதம் அபஞ்சீகிருத பூதத்தின் காரியமாம். ஆதலின், அபஞ்சீகிருத ஸ்வரூபமே பஞ்சீகிருத பூதமாம்; பிந்நமன்றாம். அந்தக்கரண முதலிய சூக்ஷ்ம சிருஷ்டியும், அபஞ்சீகிருத பூத காரியமாயிருத்தலால் அபஞ்சீகிருத பூத ஸ்வரூபமாம். அதில் அந்தக்கரணம் சகல பூதங்களின் சத்துவகுண காரியமாயிருத்தலால் சத்துவகுண ஸ்வரூபமாம். பூதங்

களின் ரஜோகுணம்சத்தின் காரியமான பிராணன் ரஜோகுண ஸ்வரூபமாம். குதேந்திரியம் பிருதிவியின் ரஜோகுணம்சத் தின் காரியமாயிருத்தலின், அது பிருதிவியின் ரஜோகுண ஸ்வ ரூபமாம். கிரானேந்திரியம் பிருதிவியின் சத்துவகுண காரிய மாதலின், அது சத்துவகுண ஸ்வரூபமாம். இங்ஙனமே ரஸநேந் திரியமும் உபஸ்தேந்திரியமும் ஜலத்தின் சத்துவகுண ரஜோ குண ஸ்வரூபங்களாம். நேத்திரமும் பாதமும் தேயுவின் சத் துவகுண ரஜோகுண ஸ்வரூபங்களாம். துவக்கும் பாணியும் வாயுவின் சத்துவகுண ரஜோகுண ஸ்வரூபங்களாம். சுரோத் திரமும் வாக்கும் ஆகாசத்தின் சத்துவகுண ரஜோகுண ஸ்வ ரூபங்களாம். இவ்வாற்றால், சூக்ஷ்ம சிருஷ்டி முற்றும் அபஞ்சி கிருத பூத ஸ்வரூபமாம்.

279. சர்வ அளத்ம் பதார்த்தங்களுக்கும் கிரமமாகப் பிரஹ்மத்தின்கண் லயசிந்தநம்.

இந்தச் சிந்தனைசெய்து அபஞ்சிகிருத பூதங்களின் லயசிந்த நத்தையும் செய்தல் வேண்டும். பிருதிவி ஜலத்தின் காரியமா யிருத்தலின் ஜல ஸ்வரூபமாம். ஜலம் தேஜஸின் காரியமாயிருத் தலின் தேஜஸ் ஸ்வரூபமாம். தேஜஸ் வாயுவின் காரியமாயிருத் தலின் வாயு ஸ்வரூபமாம். வாயு ஆகாசத்தின் காரியமாயிருத்த லின் ஆகாச ஸ்வரூபமாம். ஆகாசம் தமோகுணப் பிரதாநப் பிர கிருதியின் காரியமாயிருத்தலின் பிரகிருதி ஸ்வரூபமாம்.

மாயையின் அவஸ்தாவிசேஷம் பிரகிருதியாம். ஆதலின், பிரகிருதி மாயாஸ்வரூபமாம்.

ஒரே வஸ்துவிற்குப் பிரதாநம் பிரகிருதி மாயை அவித்தை அஞ்ஞாநம் என்பன பெயராம். சர்வ காரியங்களையும் தன்னில் லயப்படுத்திப் பிரளயகாலத்தில் இருக்கிற உதாசீந ஸ்வரூபம் பிரதாநமாம். சிருஷ்டியின் உபாதாநயோக்கியமான தமோகுணப் பிரதாந ஸ்வரூபம் பிரகிருதியாம். எங்ஙனம், தேசகாலாதி சாமக்கிரிக ளின்றி இந்திரஜாலத்தால் துர்க்கட பதார்த்தங்க ளுண்டாகுமிடத்து இந்திரஜாலத்தினை மாயை யென்பர். அங் வனமே, அசங்க அத்துவிதியப் பிரஹ்மத்தின்கண் இச்சையாதி கள் துர்க்கடமாம்; அவற்றைச் செய்தலின் மாயை யெனப்படும். ஸ்வரூபத்தினை மறைத்தலின் அஞ்ஞாந மெனப்படும். பிரஹ்ம

வித்தையினால் நாச மடைதலின் அவித்தை யெனப்படும். ஸ்வ தந்திரமாக ஒருகாலத்திலு மிருக்கின்ற தில்லை. பின்னரோ, சேதநத்தை ஆசிரயித்தே யிருக்கின்றது. அதனால் சக்தி யென் றுஞ் சொல்லப்படும். இவ்விதத்தால், பிரகிருதி முதலியன பிர தானத்தின் பேதங்களாதலால், பிரதான ஸ்வரூபமாவனவாம். அந் தப் பிரதானம் பிரஹ்மசேதநத்தின் சக்தியாம். எங்ஙனம் புருஷ னிடத்திலுள்ள சாமர்த்தியரூப சக்தி புருஷனினின்றும் பிந்ந மன்றோ, அங்ஙனமே, சேதநத்திலுள்ள பிரதானரூப சக்தி பிரஹ்ம சேதநத்தினின்றும் பிந்நமன்றாம்.

இவ்வாற்றால், பிரஹ்மத்தின்கண் சகல அநாத்ம பதார்த்தங் களின் லயசிந்தநத்தைச் செய்து, “அந்த அத்வயப் பிரஹ்மம் நான்” என்று சிந்தனை செய்தல் வேண்டும்.

280. தியான ஞானங்களின் பேதம் அகங்கிரகத் தியானம்.

எவனுக்கு மகாவாக்கிய விசாரஞ் செய்யினும் புத்தியின் மந்தத்தன்மை முதலிய பிரதிபந்தத்தால் அபரோகூஞான முண் டாகின்றதில்லையோ, அவனுக்கு இந்த லயசிந்தநரூபத் தியானம் கூறப்பட்டது. ஞானத்திற்கும் தியானத்திற்கும் இவ்வளவு பேத முண்டு:—ஞானமோ பிரமாணப் பிரமேய மென்பவற்றின் அதீந மாம்; விதி புருஷனுடைய இச்சை என்பவற்றின் அதீநமன்று.

தியானமோ விதி, புருஷனுடைய இச்சை, விசுவாசம், ஹடம் என்பவற்றின் அதீநமாயிருக்கின்றது.

பிரத்தியக்ஷ ஞானத்தில் பிரமாணம் நேத்திரமும், பிரமே யம் கடாதுகளுமாம். ஆண்டு நேத்திரத்திற்கும் கடத்திற்கும் சம்பந்த முண்டாக, புருஷனுடைய இச்சையின்றியும் கடத்தின் பிரத்தியக்ஷஞான முண்டாகின்றது. ஆவணிமாதம் சுத்த (விநா யக) சதுர்த்தி திருத்தில் சந்திரனைப் பார்த்தல் கூடாதென்னும் நிஷேத முண்டு; விதி யில்லை. “இன்றைத் திரும் எனக்குச் சந் திர தரிசன முண்டாகலாகா” தென்று புருஷனுக்கு இச்சை யுண்டானாலும் எவ்விதத்திலாவது நேத்திரப் பிரமாணத்திற்குப் பிரமேயமாகிய சந்திரனோடு சம்பந்த முண்டாய் விடுமாயின், சந் திரனுடைய பிரத்தியக்ஷ ஞானம் அவசியமாகவே உண்டாகும். இவ்வாற்றல், ஞானம் பிரமாணப் பிரமேயங்களின் அதீநமா யிருக் இச்சை விதிகளின் அதீநமாக வில்லை.

“சாவிக்கிராமம் விஷ்ணுரூபமா யிருக்கின்ற” தென்று தியாருஞ் செய்கின்றவனுக்கு உத்தம பலத்தி னடை வுண்டாகின்றது. அங்குச் சாஸ்திரப் பிரமாணத்தினால் விஷ்ணுவைச் சதுர்ப்புஜ மூர்த்தியாகவும், சங்கு சக்கிர கதா பத்ம லக்ஷ்மி சகிதமாகவும் அறிகின்றான்; நேத்திரப் பிரமாணத்தால் சாவிக்கிராமத்தைச் சிலையாக அறிகின்றான். அங்ஙனமாயினும், விதி விசுவாச இச்சைகளால் “சாவிக்கிராமம் விஷ்ணுவா” மென்னும் தியாரு முண்டாகின்றது. ஆனால், இந்தத் தியாரம் அநேக பிரகாரமாம்.

சாவிக்கிராமத்தை விஷ்ணுரூபமாகத் தியானிப்பது போல் அந்நிப வஸ்துவனை அந்நியரூபமாகத் தியாரிப்பது பிரதீகத் தியாரமாம்.

வைகுண்ட லோகத்தில் வசிக்கிற விஷ்ணுவைச் சங்கு சக்கிராதி சகித சதுர்ப்புஜ மூர்த்திவடிவமாகத் தியாரிப்பதில் அந்நிய வஸ்துவனை அந்நியரூபமான தியாரு மில்லை. ஆனால், தியேய வடிவத்தின் அதுசாரமான தியாரு மிதுவாம். வைகுண்ட வாசினுடைய ஸ்வரூபம் பிரத்தியக்ஷமாகவோ யில்லை; கேவலம் சாஸ்திரத்தினால் அறியப்படுகின்றது. சாஸ்திரத்தில் சங்கு சக்கிராதி சகிதமாகவே விஷ்ணுவின் ஸ்வரூபஞ்சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகையால், தியேய ஸ்வரூபத்தின் அதுசாரமே இந்தத் தியாருமாம். விதி, விசுவாச, இச்சைகளின்றித் தியாரு முண்டாகின்றதில்லை.

“இந்த உபாசனையைச் செய்” என்று புருஷனைப் பிரவர்த்திக்குமாறு செய்கின்ற வசனம் விதியாம். அந்த வசனத்திலுள்ள சிரத்தை விசுவாசமாம். அந்தக்கரணத்தின் காமனைவடிவ ரஜோகுணத்தின் விருத்தி இச்சையாம். தியாருத்திற்கு இம்மூன்றும் ஹேதுவாம்; ஞாருத்திற்கின்றும். தியாரும் ஹடத்தினு ண்டாகும். ஞாருத்தில் ஹடத்தின் அபேகை யில்லை. ஏனெனில், நாரதரத தியேயாகாரமான சித்த விருத்தி தியாருமாம். ஆண்டு விருத்தியில் விசேஷ முண்டானால் ஹடத்தால் தியை ஸ்திரப்படுத்துக.

ஞாருப அந்தக்கரண விருத்தியால் தற்கால ஆவரண பங்கு முண்டாதலால், விருத்தியை, ஸ்திரப்படுத்துவதன் உபயோக மில்லை; அதலால். வாடக்கின் அபேகை

வைகுண்ட வாசியான சதுர்ப்புஜ விஷ்ணுவைத் தியாசிப் பதுபோல் “ நான் பிரஹ்மம் ” என்னும் தியாகமும் தியேயாறு சாரமாயிருக்கின்றது ; பிரதீக மன்று. ஆனால், இது அகங்கிரகத் தியாக மாம். தியேய ஸ்வரூபத்தைத் தன்னோடு அபேதமாகச் சிந்தித்தல் அகங்கிரகத் தியாகமாம்.

எவனுக்கு அபிரோக்ஷஞான முண்டாகின்ற தில்லையோ, வேதத்தின் ஆஞ்ஞா ரூப விதியில் விசுவாசம் வைத்து ஹடத் தால் இடைவிடாமல் “ நான் பிரஹ்ம ” மென்னும் விருத்தியின் ஸ்திதி ரூப அகங்கிரகத் தியாகஞ் செய்கின்றானோ, அவனுக்கும் ஞான முண்டாகி மோக்ஷங் கிடைக்கும்.

பிரணவ உபாஸனை.

281. பிரணவத்தின் அகங்கிரகத் தியாகம்.

வேறு பிரகாரத்தால் அகங்கிரக உபாஸனையைக் கூறுகின்றேன்:—சிஷ்யனே ! பிரணவ ரூபமாகிய ஓங்கார ஸ்வரூபத்தின் அகங்கிரகத் தியாகம் மாண்டீக்கியம், பிரசிடம் முதலிய சுருதிகளை யதுசரித்துச் சுரேசுவராசாரியர் கூறியிருக்கின்றனர். அதனை நீ செய்வாயாக. அதன் சுருக்கமான கிரமம் இதுவாம்:—பிரணவாக்ஷரம் பிரஹ்ம ஸ்வரூபம் ; “ அந்தப் பிரணவ ஸ்வரூபப் பிரஹ்மம் நான் ” என்று ஒரு க்ஷணமும் இடை யின்றித் தன் புத்தி விருத்தியை நிறுத்துக. இதற்குச் சமமான வேறு தியாக மில்லை. இந்தத் தியாகத்தின் விசேஷக் கிரமம் சுரேசுவராசாரியர் செய்த பஞ்சீகரணக் கிரந்தத்தில் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த உபாஸனையைச் செய்பவன் அபார சமு சாரத்தினை யொழிக்கின்றான்.

282. நிர்க்குணமும் சதுணமுமான பிரணவ உபாஸனையைப்

பலத்தோடு கூறுதல்.

பிரணவ உபாஸனை அநேக உபநிஷத்துக்களில் கூறப்பட்டிருப்பினும், மாண்டீக்கிய உபநிஷத்தில் விசேஷமாய்க் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அதன் விபாக்கியாகத்தில் பாஷ்யகாரரும், ஆரந்தகிரியும் அதன் கிரமத்தினைத் தெளிவாய் எழுதியிருக்கின்றார்கள். அந்தக் கிரமமே வார்த்திககாரரால் பஞ்சீகரணக் கிரந்தத்தி லெழுதப்பட்டிருக்கின்றது. அங்ஙனமாயினும், அந்தக் கிரந்தங்களை விசாரித்தலில் எவன் புத்தி சாமர்த்திய முடைய

மாணவ உபாஸனையின் கிரமத்தினை யாம்

மாணவதன சந்தரம் இருவகை
து. ஒன்று பரப்பிரஹ்ம
ரூபமாகப் பிரணவத்தினைச் சந்தரதல். மற்றொன்று அபரப்
பிரஹ்ம ரூபமாகச் சந்தித்தல். சர்க்குண பிரஹ்மத்தினைப் பரப்
பிரஹ்ம வென்பர். ஸதுணப் பிரஹ்மத்தினை அபரப் பிரஹ்ம
வென்பர். பரப் பிரஹ்ம ரூபமாகப் பிரணவத்தினைச் சந்திக்
கும் உள் மோக்ஷத்தினை யடைகின்றான். அபரப் பிரஹ்ம ரூப
மாகப் பிரணவத்தினைச் சந்தனை செப்கின்றவன் பிரஹ்ம லோகத்
தினை யடைகின்றான். இவ்வாற்றால், சர்க்குண ஸதுண பேதங்க
றால் பிரணவ உபாஸனை இரண்டிதமாம்.

458. சர்க்குண ரூபப் பிரணவ உபாஸனைக் கிரமத்தின்
ஆரம்பம்.

அவற்றைச் சர்க்குண உபாஸனையின் கிரமத்தின்பேழுதுகின்
றது. முதலாவது தன்னை, பிரஹ்ம லோக இச்சை
யவதுக்கு சர்க்குண உபாஸனையினாலும் இச்சையாகிய பிரதி
பாகக்கால் ஞானாவஸ்தாகத் தந்தகாலம் மோக்ஷ மூண்டாகின்ற
கிலை; ஆனால், பிரஹ்ம லோகமே யடையப்படுகின்றது.
திரையகர்ப்பவனுக்குச் சமாநமாகப் போகங்களை யதுபா
ஸிதமூண்டாகும் பொழுது மோக்ஷத்தினை யடைகின்றான்.
பிரஹ்ம லோக இச்சையில்தவனுக்கு இந்த லோகத்திலேயே
ஞானமூண்டாய் மோக்ஷம் உண்டாகின்றது. இவ்விதத்தால்,
ஸதுண உபாஸனையின் பலனும் சர்க்குண உபாஸனையில் அடங்கி
யிருக்கின்றது. ஆகையால், சர்க்குண உபாஸனையின் கிரமத்
தினைக் கூறுகின்றோம்.

காரண காரிய வஸ்து யாவும் ஒங்கார ஸ்வரூபமாதலால்,
சகல ரூபங்களும் ஒங்காரமாம். சகல பதார்த்தங்களிலும் நாமம்
ரூபம் என இரண்டு பாகங்க ளுள்ளன. அவற்றில் ரூப
பாகம் தன்னை நாம பாகத்திலும் வேற்றுறு ; பின்னையோ, நாம
ஸ்வரூபமே ரூப பாகமாம். ஏனெனின், பதார்த்தத்தின் ரூப
(ஆகார)த்தின் பெயரால் சூழ்ச்சப்பட்டுச் சூழக்கப்படுகின்றது;
மல்லாத, சூழப்படுகின்றது. பெயர் அறியப்பட்டா லன்றிக்
கேவலம் ஆகாததால் விபவகாரம் நிக்நிக்கின்ற தில்லை. ஆதலால்,

பெயர் சாரமாம். தானும் பெயர் எஞ்சி தற்கின்
றது. கடம் நாச மடை மெயன் மிஞ்சுகின்றது. அங்குக்
கடம் மண்ணினும் வேறு வந்து வந்து ; மண்
பாம். அது போன்று, ஆகாரம் நாச மடைப மண் போன்று
மிஞ்சுகிற்கும் நாமத்திலும் ஆகாரம் வேறன்று ; நாம ஸ்வரூபமே
ஆகாரமாம்.

அல்லது, குடம், ட்டி முதலியவற்றில் மண் அதுகதமா
யிருக்கின்றது. குடம், சட்டி முதலியன பரஸ்பரம் வியபிசாரி
யாம். ஆதலால், குடம் சட்டி முதலியன பொய்யாம். அவற்றில்
அதுகதமான மண் சத்தியமாம். அது போன்று கடத்தின் ஆகா
ரம் அநேகமாம். அவற்றிற் கெல்லாம் “ கட ” என்னும் இரண்
டெழுத்துக்களுடன்கூடிய பெயர் ஒன்றும். ‘அந்த ஆகாரங்கள்
பரஸ்பரம் வியபிசாரியாம். எல்லாக் கடங்களி னுகாரத்திலும்
பெயர் ஒன்றே அதுகதாயிருக்கின்றது. ஆதலால், பொய்யான
ஆகாரம் சத்தியமான பெயரினும் வேறுகாதாம். இவ்வாற்றால்,
சகல பதார்த்தங்களி னுகாரமும் தத்தம் பெயரினும் வேறன்றும்.
நாமஸ்வரூபமே ஆகாரமாம். அவ்வெல்லா நாமங்களும் ஒங்கா
ரத்தின்கிட வேறன்று. பின்னரோ, ஒங்கா ஸ்வரூபமே நாம
மாம். ஏனெனின், வாசக சப்தத்தின் நாம மென்பர். உலகத்
திலும் வேதத்திலும் வழங்கும் சப்தங்க ளெல்லாம் ஒங்காரத்தி
னின் மூண்டாயின வென்பது சுருதியில் பிரசித்தமாம். காரியம்
யாவும் காரண சொரூபமே யாம். ஆதலால், ஒங்காரத்தின்
காரியமான வாசக சப்தரூப நாமம் ஒங்கா ஸ்வரூப மாம். இவ்
வாற்றால், ரூப பாதமான பதார்த்தத்தி னுகாரம் நாம ஸ்வரூப
மாம். எல்லா நாமங்களும் ஒங்கா ஸ்வரூபமாம் ஆதலால்,
எல்லாச் சொரூபமும் ஒங்காரமாம்.

‘Sf. ஒங்காரப் பிரஹ்மங்களின் அபேதம்.

எவ்வள வுலாச் சொரூபமும் ஒங்காரமோ, அவ்வளமே
எல்லாச் சொரூபமும் பிரஹ்மமாம். ஆதலால், நாமம் பிரஹ்ம
ரூபமாம். அல்லது, ஒங்காரம் பிரஹ்மத்தின் வாசகமாம் ;
பிரஹ்மம் வாச்சியமாம். வாச்சியத்திற்கும் வாசகத்திற்கும்
அபேதமுண்டாகின்றது. இதனானும், ஒங்காரம் பிரஹ்மரூபமாம்.

விசய திருஷ்டியினாலே பிரஹ்மத்தில் எந்த அக்காரம்
அத்தியஸ்தமா யிருக்கின்றதோ, அதற்கும் பிரஹ்மம் அதிஷ்

பாசமா யிருக்கின்றது. அத்தியஸ்தத்தின் ஸ்வரூபம் அதிஷ்டாநத்தினும் வேறன்று. இதனானும், ஓங்காரம் பிரஹ்மரூபமாம். சூதலால், ஓங்காரத்தைப் பிரஹ்ம சொரூபமாகச் சிந்தனை செய்க.

235. நான்கு பாதங்களையும் சொல்லுதலோடு, ஆத்மாவிற்குப் பிரஹ்மத்தோடும் விசுவனுக்கு விராட்டினோடும் அபேதமும், விராட் விசுவர்களின் ஏழு அங்கங்களும், பத்தோன்பது முகங்களும் கூறுதல்.

பிரஹ்மரூப ஓங்காரத்தை ஆத்மாவினும் வேறன் றெனச் சிந்தனை செய்க. ஏனெனின், ஆத்மாவிற்குப் பிரஹ்மத்தோடு முக்கிய அபேத யிருக்கின்றது.

பிரஹ்மத்திற்கு நான்கு பாதங்க ளுண்டு. அங்ஙனமே ஆத்மாவிற்கும் நான்கு பாதங்க ளுண்டு. பாத மென்பது பாகத்திற்காம். அதனுடைய அம்சம் என்றும் கூறப்படுகின்றது.

விராட், ஹிரண்யகர்ப்பன், ஈசுவரன், தத்பத லக்ஷியமான ஸ்வரூப சாஷிபாக்ய நான்கும் பிரஹ்மத்தின் பாதங்களாம். விசுவன், தைசதன், பிராக்ரன், துவம்பத லட்சியமான ஜீவசாக்ஷி பாக்ய நான்கும் ஆத்மாவின் பாதங்களாம். ஜீவசாக்ஷிக்கே ஸூரிய மென்றுப் பெயர்.

சமஷ்டி ஸ்தூலப் பிரபஞ்ச சகித சேதநத்திற்கு விராட் டென்று பெயர். வியஷ்டி ஸ்தூல அபிமாநிக்கு விசுவ னென்று பெயர். விராட்டிற்கும் விசுவனுக்கும் உபாதி ஸ்தூலமா யிருத்தலால் விராட்டுரூபமே விசுவன்; விராட்டினும் வேறல்லன்.

விராட்டுரூப விசுவனுக்கு ஏழங்கங்க ளுண்டு:—

சுவர்க்க லோகம் சிரசு, சூரியன் நேத்திரம், வாயு பிராணன், ஆகாசம் மார்பு, சமுத்திராதி ரூப ஜலம் முத்திர ஸ்தாநம், யிருதிவி பாதம், ஹோமம் பண்ணப்படும் அக்கிநி முகம். இவ்வெழும் விசுவனுடைய அங்கங்கள் எனக் கூறப்படுகின்றன.

மாண்டிக்கிய உபரிஷத்தில் சுவர்க்க லோகாதிகள் விசுவனுடைய அங்கங்களாகச் செய்யாவிடினும் விராட்டின் அங்கங்களாம். அந்த விராட்டினோடு விசுவனுக்கு அபேத யிருத்தலின் விசுவனுடைய அங்கங்க ளென்று சொல்லப்படுகின்றன.

அவ்வாறு, விராட்டு விசுவர்களுக்கு 19 முகங்க ளிருக்கின்றன:—பிராணன்கள் 5, கர்மேந்திரியங்கள் 5, ஞானேந்திரியங்கள் 5, அந்தக்கரணம் 4; இப்பத்தொன்பதும் முகங்கள் போலப் போகத்திற்குச் சாதனமா யிருத்தலால் முகங்க ளெனப்படுகின்றன. ஜாக்கிராவஸ்தையில் இந்தப் பத்தொன்பது முகங்களாலும் ஸ்தூல் சப்தாதிகள் பாஹிய விருத்தியால் அறுபவிக்கப்படுகின்றன. ஆதலால், விராட்டுரூப விசுவன், ஸ்தூலத்தின் போகதாவென்றும், பாஹ்ய விருத்தி (பஹிர்ப் பிரஞ்ஞன்) என்றும், ஜாக்கிராவஸ்தை யுடையவ னென்றுங் கூறப்படுகின்றன.

286. பதினான்கு திரிபுடிகள்.

போகசாதகங்களான பிராணதி பத்தொன்பது முகங்களில், சுரோத்திராதி (பத்து) இந்திரியங்களும், அந்தக்கரணம் நான்கும் ஆகிய பதினான்கும் தத்தம் விஷயங்களின் சகாயத்தையும், தத்தம் தேவதைகளின் சகாயத்தையும் விரும்புகின்றன. தேவதை, விஷயம் என்பவற்றின் சகாய மின்றிக் கேவலம் இவற்றால் போக முண்டாகின்ற தில்லை. ஆதலால், பஞ்சப் பிராணன்களும் 14 திரிபுடிகளும் விராட்டுரூப விசுவனுடைய முகங்க ளெனப்படுகின்றன. (முகம் தேவதை விஷயம் என்னும்) மூன்றன் சமுதாயத்திற்குத் திரிபுடி யென்று பெயராம்.

அத் திரிபுடி இவ்வாறு சொல்லப்படுகின்றது:—

(1) சுரோத்திரேந்திரியம் அத்தியாத்மம். அதன் விஷயமாகிய சப்தம் அதிபூதம். திசையின் அபிமாசி தேவதை அதிதைவமாம்.

இப்பிரகரணத்தில் கிரியா சக்தி யுடையனவும் ஞான சக்தி யுடையனவுமாகிய இந்திரியமும் அந்தக்கரணமும் அத்தியாத்ம மெனப்படும். அவற்றின் விஷயம் அதிபூத மெனப்படும். அவற்றின் சகாயமான தேவதை அதிதைவ மெனப்படும்.

(2) துவக்கந்திரியம் அத்தியாத்மம்; அதன் விஷயமான ஸ்பரிசம் அதிபூதம்; வாயுத்தத்துவாபிமாசி தேவதை அதிதைவமாம்.

(3) நேத்திரேந்திரியம் அத்தியாத்மம்; ரூபம் அதிபூதம்; சூரியன் அதிதைவமாம்.

(4) இரசநேந்திரியம் அத்தியாத்மம்; இரசம் அதிபூதம்; வருணன் அதிதைவமாம்.

(5) கிரானேந்திரியம் அத்தியாத்மம்; கந்தம் அதிபூதம்; அசுவிதி குமாரர் அதிதைவமாம்.

வார்த்திக்காராய சரேசுவாசாரியர் பிருத்தியின் அபி
பாதி தேவதையைக் கிராணத்தின் அதிதைவமாகச் சொல்லி
பிருக்கின்றார். அதுவும் பொருத்தம். எதனானெனின், பிருதி
வியின்னும் கிராணம் உற்பத்தியாகின்றது. ஆகையால், பிரு
திவி அதிதைவமாகச் சொல்லப்பட்டது. அன்றியும், சூரியனு
டைய சூதிரையின் மூக்கினின்றும் அசுவிதி குமாரர்களின் உற்
பத்தி சொல்லப்பட்டிருத்தலால் மூக்கின் அதிதேவதை அசுவிதி
குமார ரென்று சிலவிடத்துக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

(6) வாக்கீர்திரியம் அத்தியாத்மம்; வக்தவ்யம் (சொல்லப்
படுவது) அதிபூதம்; அக்கீர்தேவதை அதிதைவமாம்.

(7) பாணீர்திரியம் அத்தியாத்மம்; பதார்த்தங்களைக் கிரகித்
தல் அதிபூதம்; இர்திரன் அதிதைவமாம்.

(8) பாத இர்திரியம் அத்தியாத்மம்; நடத்தல் அதிபூதம்;
விஷ்ணு அதிதைவமாம்.

(9) குத இர்திரியம் அத்தியாத்மம்; மல விஸர்ஜனம் அதிபூதம்;
மயன் அதிதைவமாவன்.

(10) உபஸ்த இர்திரியம் அத்தியாத்மம்; கிராமிய (மைலுநகர் -
கிரியாஞ்ரூப பசு) தர்மத்தினது சுகத்தின் உற்பத்தி அதி பூதம்;
பிரஜாபதி அதிதைவமாவன்.

(11) மரம் அத்தியாத்மம்; மனனத்தின் விஷயம் அதிபூதம்;
சந்திரன் அதிதேவதையாவன்.

(12) புத்தி அத்தியாத்மம்; புத்திக்கு விஷயம் அதிபூதம்;
பிரகல்பதி அதிதைவ மாவர்.

(13) அகங்காரம் அத்தியாத்மம்; அகங்காரத்தின் விஷயம்
அதிபூதம்; ருத்திரன் அதிதைவமாவர்.

(14) சித்தம் அத்தியாத்மம்; சிந்தனையின் விஷயம் அதிபூதம்;
கேஷத்திரஞ்ஞாகிய சாஷி அதிதைவமாம்.

இந்தப் பதினான்கு திரிபுடிகளும், ஐந்து பிராணன்களும்
சேர்ந்து பத்தொன்பதும் விராட்ரூப விசுவனுடைய முகங்க
ளாம்.

257. விசுவன் விராட் அகாரம் என்பவற்றின்
அபேத சிந்தனை.

எங்ஙனம் விராட்டிடன் விசுவனுக்கு அபேத பிருக்கின்ற
தா, அங்ஙனமே, ஐங்காரத்தின் முதன்மாத்திரையாகிய அகா

ரத்திற்கும் விராட்ரூப விசுவனோடு அபேத மிருக்கின்றது; எதனுனெனின்,

பிரஹ்மத்தின் நான்கு பாதங்களில் முதற் பாதம் விராட்ரூபம். ஆத்மாவின் நான்கு பாதங்களில் முதற்பாதம் விசுவனும்.

அங்ஙனமே, ஓங்காரத்தின் நான்கு மாத்திரை ரூப பாதங்களில் முதற் பாதம் அகாரமாம். ஆதலால், பிரதமத் தன்மை முன்றிலும் சமாத தர்மமா யிருத்தலால் விசுவன் விராட்டு அகாரங்களின் அபேத சிந்தனை செய்க.

288. விசுவ தைஜஸர்களின் விலகணத்தன்மை.

விசுவனுக்குத் கூறப்பட்ட ஏழு அங்கங்களும் பத்தொன் பது முகங்களும் தைஜஸனுக்கும் இருப்பனவாக அறியத்தக்கனவாம். ஆனால், இவ்வளவு பேத முண்டு:—

விசுவனது அங்கங்களும் முகங்களும் ஈசுவரனால் செய்யப்பட்டன.

தைஜஸனது இந்திரிய தேவதா விஷயரூப திரிபுடிகளும் சிரசு முதலிய அங்கங்களும் மனோமயமா யிருக்கின்றன. தைஜஸனது போகம் சூக்ஷ்மமாம்.

போக மென்பது சுக துக்கங்களின் ஞானமாம். அதன்கண் ஸ்தூல சூக்ஷ்மத் தன்மைகள் சொல்லுதல் பொருந்தா வாயினும், பாஹிய சப்தாதி விஷயங்களின் சம்பந்தத்தால் (உண்டாகிற) சுக துக்கங்களின் சாக்ஷாத்காரம் ஸ்தூல மெனப்படும். மாநஸ மான சப்தாதிகளின் சம்பந்தத்தா லுண்டாகும் போகம் சூக்ஷ்ம மெனப்படும்.

இக்காரணத்தால், விசுவன் ஸ்தூலத்தின் போக்தா வென்று சுருதியிற் கூறப்பட் டிருக்கின்றது. தைஜஸன் ஞான போக்தா வென்று கூறப்பட் டிருக்கின்றது. எ னெனின், தைஜஸனது போக போகக்கயமான சப்தாதிக்கள மாநஸமா யிருத்தலால் சூக்ஷ்மமாம். அவற்றை அபேக்ஷித்து விசுவனது போகக்கயம் பாஹிய சப்தாதிகளாம். அவை ஸ்தூலமாம்.

விசுவன் பகிர்ப் பிராஞ்ஞனுவன்; தைஜஸன் அந்தர்ப் பிராஞ்ஞனுவன்; ஏனெனின், விசுவனது அந்தக்காரணத்தின்

ரூபப் பிரஞ்ஞை வெளியே போகாநின்றது ; தைஜஸனது பிரஞ்ஞை போகின்ற தில்லை.

289. தைஜஸ ஹிரண்யகர்ப்ப உகாரங்களின்
அபேத சிந்தனை.

எவ்வனம் விசுவனுக்கும் விராட்டிற்கும் அபேதமிருக்கின்றதோ, அவ்வனமே தைஜஸையும் ஹிரண்யகர்ப்ப ரூபமாய் பறிதல் வேண்டும். ஏனெனின், தைஜஸனது உபாதி சூக்தமமாம். ஹிரண்ய கர்ப்பனது உபாதியும் சூக்தமமே. ஆதலால், இவ் விரண்டினையும் ஒன்றென அறிக.

தைஜஸ ஹிரண்யகர்ப்பர்களின் ஏகத்தன்மையினை அறிந்து ஒங்காரத்தின் இரண்டாவது மாத்திரையான உகாரத்தோடு அவற்றின் அபேதத்தைச் சிந்தனைசெய்க. ஏனெனின்,

ஆத்மாவின் நான்கு பாதங்களில் இரண்டாவது பாதம் தைஜஸனாவன். பிரஹ்மத்தின் இரண்டாவது பாதம் ஹிரண்ய கர்ப்பனாகும். ஒங்காரத்தின் மாத்திரைகளில் இரண்டாவது மாத்திரை உகாரமாம்.

இரண்டாவதார் தன்மை மூன்றிலும் சமந தர்மமாம். ஆகையால், மூன்றனது ஒன்றாக தன்மையினைச் சந்தி செய்க.

290. பிராஞ்ஞன் ஈசுவரன் மகாரம் என்பவற்றின்
அபேதம். பிராஞ்ஞனது விசேஷணம்.

பிராஞ்ஞனை ஈசுவர ரூபமாக அறிக ஏனெனின், பிராஞ்ஞனுக்குக் காரண (சரீரம்) உபாதிமாம். ஈசுவரனுக்கும் காரணம் உபாதிமாம். ஈசுவரனும் பிராஞ்ஞனும் பாதங்களில் மூன்றாவதாவர். ஒங்காரத்தின் மூன்றாவது மாத்திரை மகாரமாம்.

மூன்றிலும் மூன்றாவதார்தன்மை சமந தர்மமாயிருத்தலால் மூன்றற்கும் ஒன்றாக தன்மையினை உணர்க.

இந்தப் பிராஞ்ஞன் பிராஞ்ஞாக கனனாவன். ஏனெனின், ஜாக்கிர ஸ்வப்நங்களின் எல்லா ஞானங்களும் சுழுத்தியில் கனம் எனப்படும் ஒரே அவித்தியா ரூபமாய் விடுகின்றது. ஆதலால், பிராஞ்ஞாக கன மெனப்படுகின்றது.

இந்தப் பிராஞ்ஞன் “ ஆரந்தபுக் ” கென்றும் சுருதியாற் கூறப்பட்டிருக்கின்றான். ஏனெனின், அவித்தையினால் மறைபட்ட ஆரந்தத்தினை இந்தப் பிராஞ்ஞன் புசிக்கின்றான். ஆகையால், ஆரந்தபுக் கென்று கூறப் படுகின்றான்.

எங்ஙனம் தைஜஸ விசுவர்களின் போகம் திரிபுடியா லுண்டாகின்றதோ, அங்ஙனமே பிராஞ்ஞனது போகத்திற்கும் திரிபுடி கூறப்படுகின்றது:—சேதநத்தின் பிரதிபிம்ப சகிதமான அவித்தையின் விருத்தி அத்தியாத்மமாம். அஞ்ஞாநத்தினால் மறைக்கப்பட்ட ஸ்வரூபநந்தம் அதிபூதமாம். ஈசுவரன் அதிதைவமாவன்.

இவ்வாற்றால், விசுவன் பகிர்ப் பிராஞ்ஞனா யிருக்கின்றான். தைஜஸன் அந்தர்ப் பிராஞ்ஞனா யிருக்கின்றான். பிராஞ்ஞன் பிராஞ்ஞாந கனனா யிருக்கின்றான்.

291. வாஸ்தவ விசுவன் முதலிய மூன்றன் ஏகத்துவம்

துரீயத்திற்கு ஈஸ்வர சாக்ஷியோடு அபேதம்.

இவ்விதமாக (விசுவாதி) மூன்றற்கு முன்ன பேதம் உபாதி யின லாயிருக்கின்றது. விசுவனுக்கு ஸ்தூலம் சூக்ஷ்மம் அஞ்ஞாநம் (என்னு) மூன்றும் உபாதிகளாம். தைஜஸனுக்குச் சூக்ஷ்மம் அஞ்ஞாந (மென்னு) மிரண்டும் உபாதிகளாம். பிராஞ்ஞனுக்கு அஞ்ஞாநம் ஒன்றே உபாதியாம்.

இவ்வாறு, உபாதிகளின் ஏற்றத் தாழ்வால் மூன்றற்கும் பேத முண்டு. உண்மையில் ஸ்வரூபமாகப் பேத மில்லை.

விசுவன், தைஜஸன், பிராஞ்ஞன் என்னும் மூன்றிலும் அது கதமான சேதநம் பரமார்த்தமாக மூன்று உபாதிகளின் சம்பந்த மில்லா திருக்கின்றது. மூன்று உபாதிகளின் அதிஷ்டாநம் துரீயமாம். அது பகிர்ப்பிராஞ்ஞ னன்று ; அந்தர்ப் பிராஞ்ஞ னன்று ; பிராஞ்ஞாந கனமு மன்று ; கர்மேந்திரியத்திற்கும் ஞானேந்திரியத்திற்கும் விஷய மன்று ; புத்திக்கு விஷய மன்று ; எந்தச் சப்தத்திற்கும் விஷய மன்று.

இத்தன்மையான துரீயத்தைப் பரமாத்மாவின் நான்காவது பாதமான ஈசுவர சாக்ஷியாகிய சுத்தப் பிரஹ்ம ரூபமென்று அழிக.

292. இரண்டு சொருப முடைய ஒங்கார ஆத்மாக்களின்
அபேதத்தினை மாத்திரா ரூபத்தாலும் பாத ரூபத்தாலும்
சிந்தித்தல்.

இவ்வாற்றால், ஆத்மாவுக்கு இரண்டுங்ங் ஸ்வரூபங்கள்
கூறப்பட்டன. ஒன்று பரமார்த்த ரூபம் ; மற்றொன்று அபர
மார்த்த ரூபம்.

மூன்று பாதங்களோ அபரமார்த்தரூபமாம். ஒரு பாதமா
கிய துரியம் பரமார்த்தரூபமாம்.

ஆத்மாவிற்கு இரண்டு ஸ்வரூபங்கள் இருப்பதுபோல் ஒங்
காரத்திற்கும் இரண்டு ஸ்வரூபங்க ளுண்டு. அகார உகார மகா
ரங்களாகிய மூன்று மாத்திராரூப அக்ஷரங்கள் அபரமார்த்த ரூப
மாம். மூன்று மாத்திரைகளிலும் வியாபித்திருக்கின்ற அஸ்தி
பாகிப் பிரிய ரூப அதிஷ்டாநசேதநம் பரமார்த்த ரூபமாம். ஒங்
காரத்தின் பரமார்த்தரூபம் சுருதியில் அமாத்திரை யென்னும்
சப்தத்தினும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ஏனெனின், அந்தப் பர
மார்த்த ஸ்வரூபத்தின்கண் மாத்திரைகளின் விபாகமில்லை.
ஆதலால், அமாத்திரை யெனப்படுகின்றது. இவ்விதத்தால்,
இரண்டு ஸ்வரூபங்களுடன் கூடிய ஒங்காரத்திற்கு இரண்டு
சொரூபங்களுடன் கூடிய ஆத்மாவோடு அபேதத்தை யறிக.

விபஷ்டி சமஷ்டி ஸ்தூலப் பிரபஞ்சத்துடன் கூடிய விசுவ
விராட்களுக்கும் அகாரத்தோடு அபேதத்தினை யறிக.

ஆத்மாவின் பாதங்களில் விசுவன் முதலாவதாவன். ஒங்கா
ரத்தின் மாத்திரைகளில் அகாரம் முதலாவதாம். ஆதலால்,
இரண்டையும் ஒன்றாக அறிக.

சூக்ஷ்மப் பிரபஞ்ச சகிதமான ஹிரண்யகர்ப்ப ரூப தைஜ
ஸனை உகார ரூபமாக அறிக.

தைஜஸனும் ஆத்மாவின் பாதங்களில் இரண்டாவதாவன்.
ஒங்காரத்தின் மாத்திரைகளில் உகாரமும் இரண்டாவதாம். ஆத
லால், இரண்டையும் ஒன்றாக அறிக.

காரண உபாதியோடுகூடிய ஈசுவரரூபப் பிராஞ்ஞனை மகார
ரூபமாக அறிக.

எவ்வனம் ஈசுவரரூபப் பிராஞ்ஞன் முன்றாவதாவன், அங்

வனமே, மகாரமும் மூன்றாவதாம். ஆதலால், ஈசுவரரூபப் பிராஞ்ஞனையும், மகாரத்தினையும் ஒன்றாக அறிக.

மூன்றிலும் அநுகதமான பரமார்த்தரூப துரியத்தினை ஒங்கார அக்ஷரத்தின் மூன்று மாத்திரைகளில் அநுகதமான ஒங்காரத்தின் பரமார்த்த ரூபமாகிய அமாத்திரையோடு அபேதமாக

எவ்வனம் விசுவாதிகளில் துரியம் அநுகதமா யிருக்கின்றது அவ்வனமே, அகாராதி மூன்று மாத்திரைகளிலும் அமாத்திரை அநுகதமா யிருக்கின்றது. ஆதலால், ஒங்காரத்தின் அமாத்திரை ரூபத்தினையும் துரியத்தினையும் ஒன்றாக அறிக.

இவ்வாற்றால், ஆத்மாவின் பாதததையும் சின் மாத்திரையையும் ஒன்றாக அறிந்து லய சிந்தனை செய்க.

293. லய சிந்தனத்தின் அநுவாதம். ஒவ்வொரு மாத்திரை வடிவ விசுவன் முதலியன அந்ரிய மாத்திரை வடிவாதல்.

அந்த லய சிந்தனத்தைக் கூறுவாம்:—

விசுவரூப அகாரம் தைஜஸ ரூப உகாரத்திற்கு வேறுகாமல் உகாரரூபமாகவே யிருக்கின்றது. இவ்வாறு சிந்தனை செய்தல் இங்கு லய மெனப்படுகின்றது. இவ்வாறே ஏனைய மாத்திரைகளிலும் அறிந்து கொள்க.

எந்த உகாரத்தில் அகாரம் லயமாகின்றதோ அந்தத் தைஜஸ ரூப உகாரத்தினைப் பிராஞ்ஞ ரூப மகாரத்தில் லயஞ்செய்க.

பிராஞ்ஞ ரூப மகாரத்தினைத் துரிய ரூபமான ஒங்காரத்தின் பரமார்த்த ரூபமாகிய அமாத்திரையில் லயஞ்செய்க. ஏனென்தூலத்தின் உற்பத்தியும் லயமும் சூக்ஷ்மத்தில் உண்டா

ஆதலால் விசுவரூப அகாரத்திற்கு தைஜஸரூப உகாரத்தில் லயமாதல் பொருந்தும்.

சூக்ஷ்மத்தின் உற்பத்தியும் லயமும் காரணத்தி லுண்டாகின்றன. ஆதலால், தைஜஸ ரூப உகாரத்திற்கு (அதன்) காரணமாகின்ற பிராஞ்ஞ ரூப மகாரத்தில் லயமாதல் பொருந்தும்.

இந்த இடத்தில் விசுவாதிகளைக் கொள்வதினால் சமஷ்டி விராட்டாதிசுளம் தத்தம் திரிபுடிகளுமாகிய எல்லாவற்றையும் கொள்ளவேண்டு மென்பதனை யறிக.

எந்தப் பிராஞ்ஞ ரூப மகாரத்தின்கண் உகாரம் லயஞ் செய்ப்பட்டதோ, அந்த மகாரத்திற்குத் துரிய ரூப ஓங்காரத்தின் பரமார்த்த ரூப அமாத்திரையில் லயஞ்செய்க. ஏனெனின், ஓங்காரத்தின் பரமார்த்த ஸ்வரூபத்திற்கு துரியத்தோடு அபேதமிருக்கின்றது. அந்தத் துரியம் பிரஹ்ம ரூபமாம். சுத்தப் பிரஹ்மத்தில் ஈசுவரன் பிராஞ்ஞன் என்னுமிருவரும் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றார்கள். எது எதன்கண் கற்பிக்கப்படுகின்றதோ அது அதன் ஸ்வரூபமாகின்றது. ஆதலால், ஈசுவர சகிதப் பிராஞ்ஞ ரூப மகாரத்திற்கு லயமாதல் பொருந்துகின்றது.

இவ்விதத்தால், எந்த ஓங்காரத்தின் பரமார்த்த ஸ்வரூபமாகின்ற அமாத்திரையில் எல்லாம் லயஞ்செய்யப் படுகின்றனவோ “அது நான்” என்று ஏகாக்கிர சித்தத்துடன் சிந்தனை செய்க.

ஸ்தாவர ஜங்கம ரூபமாயும், அசங்கமாயும், அத்துவயமாயும், அசம்ஸாரியாயும், நித்ய முக்தமாயும், நிர்ப்பயமாயுமிருக்கிற பிரஹ்ம ரூப ஓங்காரத்தின் பரமார்த்த ஸ்வரூபத்தினை “அது நான்” என்று சிந்தனை செய்வதனால் ஞானமுண்டாகின்றது. ஆதலால், ஞானவாயிலாக முக்தி ரூப பலத்தினைக் கொடுப்பது இந்த ஓங்காரத்தின் நிர்க்குண உபாஸனையாம். அது எல்லாவற்றிலும் உத்தமமாம்.

294. ஓங்கார சிந்தனத்தில் பரம ஹம்ஸனுக்கு அதிகாரமுளதெனல்.

முன் சொன்ன பிரகாரம் ஓங்கார ஸ்வரூபத்தை யறிகின்றவன் முகியாவன்; அறியாதவன் முகியாகான். ஏனெனின், முகியென்னும் பெயர் மநஞ் செய்பவனுக்காம். இந்த ஓங்காரத்தின் சிந்தனம் மந ரூபமாம். எவனுக்கு ஓங்காரத்தின் சிந்தனை வடிவ மந மில்லையோ அவன் முகி யல்லன்.

சண்டு, மாண்டேக்கிய உபநிஷத்தின் ரீதியாய் ஓங்காரத்தின் சிந்தனம் சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டது. நிருசிஹ்ம தாபிரி முதலிய உபநிஷத்துக்களிலும் இதன் பிரகாரமிருக்கின்றது. இந்த ஓங்கார சிந்தனம் பரம ஹம்ஸர்களின் கோப்பிய (இரகசிய) தரமாம். பகிர்முக புருஷனுக்கு இதில் அதிகாரமில்லை; அத்தியந்தம் அந்தர் முகனுக்கே அதிகாரமிருக்கின்றது. கிரகஸ்தனுக்கு இதில் அதிகாரமில்லை. தரம் புத்திரன் ஸ்திரீசங்கம் முதலியன வில்லாத பரமஹம்ஸனே அதிகாரியாவன்.

295. ஒங்காரத் தியாக முடையவர்கட்குப் பலன்.

முற் (புகன்ற) பிரகாரத்தினால் ஒங்காரத்தினைப் பிரஹ்மரூபமாகத் தியாகஞ் செய்வதினால் ஞானவாயிலாக மோகூழ் முண்டா

ஆனால், எவனுக்கு இந்த லோக போகத்திலாவது, பிரஹ்ம லோக போகத்திலாவது இச்சை யிருக்கின்றதோ, (எவன்) தீவிர வைராக்கிய மில்லாமல் ஹடத்தினால் இச்சையைத் தகைத்து தந புத்திராதிகளைத் தியாகஞ் செய்து பரமஹம்ஸ குரு உபதேசத்தினால் ஒங்காரரூபப் பிரஹ்மத்தைத் தியாகஞ்செய்கிறானே, அவனுக்குப் போக இச்சை ஞானத்திற் பிரதிபந்தகயா யிருக்கின்றது. அதனால், (அவனுக்கு) ஞான முண்டாகின்ற தில்லை. பின்னரோ, தியாகஞ் செய்துகொண்டே (இந்தச்) சரீரம் விட்டபின் வேறு சரீரம் அடையப்படுகின்றது.

இந்த லோக போகங்களின் இச்சையைத் தகைத்து தியாகத்தில் (மகதினைச்) செலுத்தினால் இந்த லோகத்தில் வெகு செல்வ முடைய பரிசுத்தமான சற்சங்க குலத்திற் ஜம் முண்டாகின்றது. ஆண்டு முன் (ஜம்மத்தின்) இச்சைக்கு விஷயமான எல்லாப் போகங்களும் பிராப்தமாகின்றது. முன் ஜம்மத்தின் தியாக சம்ஸ்காரத்தினால் மீண்டும் விசாரத்திலாவது, தியாகத்திலாவது பிரவிருத்தி யுண்டாகின்றது. அதனால் ஞான முண்டாய் மோகூழ் உண்டாகின்றது.

296. பிரஹ்ம லோகத்தின் போகங்களில் இச்சையைத் தகைத்து ஒங்காரரூபப் பிரஹ்மத்தின் தியாகத்திற் பிரவிருத்திக்கின்றவன் சரீரத்தைவிட்டுப் பிரஹ்மலோகத்திற்குச் செல்லுகின்றான். அவ்விடத்தில் மனிதர்களுக்கும், பிதிர்க்களுக்கும், தேவதைகளுக்கும் துர்லபமான சுதந்தரத்தன்மையின் ஆரந்தத்தை யநுபவிக்கின்றான். ஹிரண்யகர்ப்பனுடைய சத்திய சங்கற்பாதி சகல ஐசுவரியங்களும் இவனுக்குக் கிடைக்கின்றன.

297. பிரஹ்ம லோக மார்க்கத்தின் கிரமம்.

பிரஹ்மலோகத்திற்குப் போகும் மார்க்கத்தின் கிரமம் இதுவாம்:—பிரஹ்மோபாஸனையில் தற்பாநாயுள்ள புருஷன் இறக்குங்காலத்தில் அவன் இந்திரிய அந்தக்காணங்கள் முழுவதும் முர்ச்சையடைந்து எதனையு மறியச் சாமர்த்திய மில்லாதன

வாயினும், பமநுதர்கள் அவனுடைய லிங்கசரீரத்தைக் கொண்டு போக அவன் சபிபத்தில் வருகின்ற தில்லை. ஆனால்,

அக்கி யபிமாசி தேவதை அவனை மாண சமயத்தில் சரீரத்தினின்றும் வெளிப்படுத்தித் தனது லோகத்திற்குக் கொண்டு போகின்றது. அந்த அக்கி லோகத்தினின்றும் திரத்தின் அபிமாசி தேவதை (தனது லோகத்திற்குக்) கொண்டுபோகின்றது. அங்கிருந்து சுக்கில பக்ஷத்தின் அபிமாசி தேவதை தனது லோகத்திற்குக் கொண்டுபோகின்றது. அங்கிருந்து மேல் உத்தராயண ஆறு மாதத்தின் அபிமாசி தேவதை தனது லோகத்திற்குக் கொண்டுபோகின்றது. அங்கிருந்து மேல் சம்வத்சர அபிமாசி தேவதை தன் லோகத்திற்குக் கொண்டு போகின்றது. அங்கிருந்து மேல் தேவலோக அபிமாசி தேவதை தனது லோகத்திற்குக் கொண்டுபோகின்றது. அங்கிருந்து மேல் வாயு அபிமாசி தேவதை தனது லோகத்திற்குக் கொண்டுபோகின்றது. அங்கிருந்து மேல் சூரிய தேவதை தனது லோகத்திற்குக் கொண்டு போகின்றது. அங்கிருந்து மேல் சந்திர தேவதை தனது லோகத்திற்குக் கொண்டுபோகின்றது. அங்கிருந்து மேல் மின்னல் அபிமாசி தேவதை தன் லோகத்திற்குக் கொண்டு போகின்றது. ஆண்டு மின்னல் அபிமாசி தேவதையின் லோகத்தில் அந்த உபாசகனுக்குச் சமாநமான ஹிரண்யகர்ப்பனது ஆக்ஞாபிதில் ஹிரண்யகர்ப்பலோகவாசியும், ஹிரண்யகர்ப்பனுக்குச் சமாநமான ரூபத்தை யுடையவனுமான திவ்யபுருஷன் இந்த உபாஸகனைக் கொண்டுபோக இவன் முன் வந்துசேருகின்றான்; அவன் இந்த மின்னல் அபிமாசி தேவதையின் லோகத்திலிருந்து வருணலோகத்திற்குக் கொண்டுபோகின்றான்; மின்னல் அபிமாசி தேவதை கடலே செல்லுகின்றது. வருணலோகத்திலிருந்து இந்திரலோகத்திற்குக் கொண்டுபோகின்றான். வருணதேவதையும் இந்திரலோக பரியந்தம், ஹிரண்யகர்ப்ப லோக வாசியான புருஷனுடனும் உபாசகனோடு மிருக்கின்றான். அங்கிருந்து மேல் பிரஜாபதி லோக பரியந்தம் இந்திரதேவதை இருவரோடு மிருக்கின்றது. அங்கிருந்து மேல் பிரஜாபதி அவ்விருவர்களோடும் பிரஹ்ம லோகத்திற்குக் கொண்டுபோவதில் சமர்த்தனாகான். ஆதலால், பிரஹ்மலோகத்தில் அந்தத் திவ்விய புருஷனோடு அந்த உபாசகன் சேருகின்றான். பிரஹ்மலோகத்தின் அதிபதி ஹிரண்யகர்ப்பனாவன். சூக்தம சமஷ்டியின் அபிமாசி சேதனன் ஹிரண்ய

கர்ப்ப னெனப்படுகின்றான். அவனையே காரியப் பிரஹ்ம மென்பர். காரியப் பிரஹ்மத்தின் இருப்பிடத்தினைப் பிரஹ்மலோக மென்பர்.

298 சாயுஜ்ய மோக்ஷத்தின் வர்ணனம்.

முற்கூறியபடி ஒங்கார உபாசனை சுத்தப் பிரஹ்ம ரூபமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. சுத்தப் பிரஹ்மத்தின் உபாசகனுக்குச் சுத்தப் பிரஹ்மத்தின் பிராப்தி வேண்டுமாயினும், சுத்தப் பிரஹ்மத்தின் பிராப்தி ஞானத்தினாலேயே யுண்டாகின்றது. இச்சா ரூபப் பிரதிபந்தத்தினால் எவனுக்கு ஞான முண்டாக வில்லையோ அவனுக்குக் காரியப் பிரஹ்மத்தின் பிராப்தியாகிய சாயுஜ்ய ரூப மோக்ஷ முண்டாகின்றது.

பிரஹ்மலோகத்தை யடைந்த உபாசகனுக்கு ஹிரண்யகர்ப்பனுக்குச் சமாதமான விபூதி கிடைக்கின்றது. அவன் சத்திய சககரப னுக்கன்றான். இச்சுத்தபடி அவனுக்குச் சரீரம் உண்டாகிவிக்கும் போகங்களெல்லாம் அவனுக்குச் சங்கற்பத்தினாலேயே கிடைக்கின்றன. ஒருசமயத்தில் ஆயிரம் சரீரங்களால் அவ்வவற்றின் போகங்களைத்தனியே புசிக்க வேண்டுமென்று இச்சை யுண்டாயின், அதேசமயம் ஆயிரம் சரீரங்களும் அவற்றை அதுபவித்தற்கு வெவ்வேறு சாமக்கிரிகளு முண்டாகின்றன.

அதிகமாய்ச் சொல்வ தென்னை! எதனைச் சங்கற்பிக்கின்றோ அதுவே சித்திக்கின்றது. ஆனால் ஜகத்தின் சிருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களை விட்டு மற்றெல்லா விபூதிகளும் ஈசுவரனுக்குச் சமாதமாக வுண்டாகின்றன. இதனையே சாயுஜ்ய மோக்ஷ மென்பர். இவ்வாறு ஹிரண்யகர்ப்பனுக்குச் சமாதமாய் வெகு காலம் சங்கற்பத்தாற் சித்தித்த திவ்விய பதார்த்தங்களைப் புசித்துப் பிரளய காலத்தில் ஹிரண்யகர்ப்ப லோகத்திற்கு நாசம் வரும்போது ஞான முண்டாக உபாசகனானவன் விதேக மோக்ஷத்தை யடைகின்றான்.

299. ஒங்காரத்தின் அகங்கிரகத் தியானத்தால் பிரஹ்ம லோகப் பிராப்தியின் நியமம்.

எங்ஙனம் ஒங்காரரூபப் பிரஹ்மத்தை யுபாசனை செய்பவன் பிரஹ்மலோகப் பிராப்தியின் வாயிலாக மோக்ஷத்தை யடைகின்

ருளை, அங்ஙனமே மற்ற உபநிஷத்துக்களிலும் பிரஹ்மத்தின் உபாசனை கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அவற்றால் இதேபலன் உண்டாகின்றது. ஆனால் அகங்கிரக உபாசனையின்றி வேறு உபாசனையால் பிரஹ்ம லோகத்தின் பிராப்தி யுண்டாகின்ற தில்லை. பென்று சூத்திரகாரரும் பாஷ்யகாரரும் பிரஹ்ம சூத்திரத்தின் நான்காவது அத்தியாயத்திற் பிரதிபாதஞ்செய்திருக்கின்றார்கள்.

நர்மதையின் பாணங்களைச் சிவரூபமாகவும், சாளிக்கிராமங்களை விஷ்ணுரூபமாகவும் தியானஞ்செய்தல் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அது பிரதீகத் தியான மாம்; அகங்கிரகத்தியான மன்றும்.

மாதைப் பிரஹ்மரூபமாகவும், ஆதித்யனைப் பிரஹ்மரூபமாகவும் தியானஞ்செய்தல் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அதுவும் பிரதீகத் தியான மாம்; அகங்கிரகத் தியான மன்றும்.

அவற்றால் பிரஹ்மலோகத்தின் பிராப்தி யுண்டாவ தில்லை. சதுரை அல்லது சிர்க்குணப் பிரஹ்மத்தைத் தன்னின் அபேதமாகச் சிந்தனைசெய்தல் அகங்கிரகத் தியான மெனப்படும். அதனுலேயே பிரஹ்மலோகத்தின் பிராப்தி யுண்டாகின்றது.

300. உத்தராயண மார்க்கத்தினால் பிரஹ்ம லோகத்திற்
சேன்றவர்கட்கு மீண்மே சம்சாரத்தின் அப்பிராப்தியும்
ஞாந வாபிலாக மோஷத்தின் பிராப்தியும்.

முற்கூறிய மார்க்கம் உத்தராயணமார்க்க மென்றும், தேவ மார்க்கமென்றும் கூறப்படும். அந்தத் தேவமார்க்கத்தினால் பிரஹ்மலோகத்திற்கு எந்த உபாஸகன் செல்லுகின்றானோ அவனுக்கு மீண்டும் சமுசார முண்டாகின்ற தில்லை; ஆனால் ஞான முண்டாகி விதேக முத்தியை யடைகின்றான்.

ஆண்டு ஞானத்தின் சாதகங்களான குரு உபதேசாதிகளின் அபேகை யில்லை. ஆனால் பிரஹ்மலோகத்தில் குரு உபதேசாதி சாதகங்களின்றியே ஞான முண்டாகின்றது. ஏனெனின் பிரஹ்ம லோகத்தில் தமோகுண ரஜோகுணங்கள் லேசமு மில்லை. அந்த லோகம் கேவலம் சத்துவகுணப் பிரதானமானது. தமோகுண மில்லாமையினால் ஜடத்தன்மை, ஆலசிய முதலியன இல்லை. ரஜோகுண மில்லாமையினால் காமக் குரோதாதி ரூப ரஜோகுணத்தின் காரியமான விக்கேப மில்லை. கேவலம் சத்துவகுண

மிருத்தலால் அதன் காரியமான ஞானரூபப் பிரகாசம் அந்த நிலை பிரதானமாகும்.

301. இரணிய கர்ப்பவாசிக்கு அசங்க நிர்விகாரப் பிரஹ்ம ரூப ஆத்மாவின் பாக முண்டாகின்ற தென்பதில் காரணம்.

ஒங்காரத்தைப் பிரஹ்மரூபமாக முதலில் உபாசனை செய்த காலத்து ஒங்காரத்தின் மாத்திரைகளின் அர்த்தம் இவ்வாறு சிந்தனை செய்யப்பட்டது:—

“ஸ்தூல உபாதிசகித விராட்டு விசுவசேதநம், அகாரத்தின் வாச்சியமாம். சூக்ஷ்ம உபாதிசகித சேதநமாகிய ஹிரண்யகர்ப்ப தைஜஸன் உகாரத்தின் வாச்சியமாம். காரண உபாதிசகித சேதநமாகிய ஈசுவர பிராஞ்ஞன் மகாரத்தின் வாச்சியமாம்.” என இவ்வாறு எவ்வர்த்தம் முன் சிந்திக்கப்பட்டதோ அதன் ஸ்மிருதி பிரஹ்ம லோகத்தில் உண்டாகின்றது. சத்துவகுணப் பிரபாவத்தினால் இவ்வாறு விவேசு முண்டாகின்றது:—ஸ்தூல லோபாதியால் சே. ல. டுத்தன்மையும் மையும் பிரதிதியாகின்றன. ஸ்தூல சமஷ்டியின் திருஷ்டியால் விராட்டுத்தன்மையும், ஸ்தூல வியஷ்டியின் திருஷ்டியால் விசுவத் தன்மையுமிருக்கின்றன. சமஷ்டி வியஷ்டி ஸ்தூலத்தின் திருஷ்டி யின்றி விராட்டுத்தன்மையும், விசுவத்தன்மையும் பிரதிதியாவ தில்லை. ஆனால், சேதந மாத்திரமே பிரதிதியாகின்றது.

அங்ஙனமே, சூக்ஷ்ம உபாதிசகித ஹிரண்யகர்ப்ப தைஜஸ சேதநம் உகாரத்தின் வாச்சியமாம்.

அங்குச் சமஷ்டி சூக்ஷ்ம உபாதியின் திருஷ்டியால் சேதநத் தில் ஹிரண்ய கர்ப்பத்தன்மையும், வியஷ்டி சூக்ஷ்ம உபாதியின் திருஷ்டியால் தைஜஸத்தன்மையும் பிரதிதியாகின்றன. சூக்ஷ்ம உபாதியின் திருஷ்டி யின்றி ஹிரண்யகர்ப்பத் தன்மையும், தைஜஸத்தன்மையும் பிரதிதியாகின்ற தில்லை.

அங்ஙனமே, மகாரத்தின் வாச்சியம் ஈசுவரப் பிராஞ்ஞனும். ஆண்டுச் சமஷ்டி யஞ்ஞா உபாதியின் திருஷ்டியினால் சேதநத் தில் ஈசுவரத்தன்மையும், வியஷ்டி யஞ்ஞா உபாதியின் திருஷ்டி

யால் சேதரத்தில் பிராஞ்ஞத்தன்மையும் பிரதீதியாகின்றன. அஞ்ஞர உபாதியின் திருஷ்டியின்றி ஈசுவரத்தன்மையும், பிராஞ்ஞத்தன்மையும் பிரதீதியாகின்ற தில்லை.

எந்த வஸ்து எதனிடத்தில் மற்றொன்றன் திருஷ்டியினால் பிரதீதியாகின்றதோ, அது அதனிடத்தில் பரமார்த்தமாக இருக்கின்ற தில்லை. எதன் எந்த ரூபம் பிறவற்றின் திருஷ்டியின்றிப் பிரதீதியாகின்றதோ, அஃது அதன் பரமார்த்தரூபமாகின்றது. எங்ஙனம், ஒரு புருஷனிடத்தில் பிதாவின் திருஷ்டியால் புத்திரத்தன்மையும், பாட்டனது திருஷ்டியால் பெளத்திரத்தன்மை முதலிய ரூபங்களும் பாட மாகின்றன; அவை பரமார்த்தமாக இல்லை; புருஷனுடைய பின்டமே பரமார்த்தமாக யிருக்கின்றதோ, அங்ஙனமே, ஸ்தூல சூக்ஷ்ம காரண உபாதிகளின் திருஷ்டியினால் எந்த விராட்டி விசுவாதி ரூபங்கள் தோன்றுகின்றனவோ, அவை மிக்தையாம்; சேதர மாத்திரமே சத்தியமாம். அந்தச் சேதரம் சர்வ பேதங்களு மில்லாததாம். ஏனெனின், விராட்டுக்கும் விசுவனுக்கு மிருக்கும் பேதம் உபாதியினு லாகியதாம். அந்த உபாதி இருவர்க்கும் ஸ்தூல மாயினும், விராட்டுக்கு உபாதி சமஷ்டியும், விசுவனுக்கு உபாதி வியஷ்டியுமாம். அந்தச் சமஷ்டி வியஷ்ட உபாதியால் அவற்றிற்குப் பேத முளது; ஆதலால், ஸ்வரூபமாகப் பேத மில்லை.

அவ்வாறே, தைஜஸனுக்கு ஹிரண்யகர்ப்பனோடுள்ள பேதமும், சமஷ்டி வியஷ்டி உபாதியினு லாயதாம்; ஸ்வரூபமாக வில்லை. அங்ஙனமே, ஈசுவரனோடு பிராஞ்ஞனுக்குப் பேதமும், சமஷ்டி வியஷ்டி உபாதியின் பேதத்தினு லாயதாம்; ஸ்வரூபமாக வில்லை. இவ்வாறு பிராஞ்ஞனுக்கு ஈசுவரனோடு அபேத முண்டு. தைஜஸனுக்கு ஹிரண்யகர்ப்பனோடு அபேத முண்டு. அங்ஙனமே, விசுவனுக்கு விராட்டோடு அபேத முண்டு.

இவ்வாற்றால், ஸ்தூலோபாதி யுடையவனுக்குச் சூக்ஷ்மோபாதி யுடையவனோடாவது, காரண உபாதி யுடையவனோடாவது பேத மில்லை. ஏனெனின், ஸ்தூல சூக்ஷ்ம காரண உபாதியின் திருஷ்டியை விடிகலால் சேதர ஸ்வரூபத்தில் எல்லாறாய் பேதமுப் பிரதீதியாகின்ற தில்லை. சேதரத்துக்கு அநாத்மாவோடும் பேத மில்லை. ஏனெனின், அநாத்மாவாகிய தேகாதிகள் அஃதிதியா காலத்தில் பிரதீதியாகின்றன; பரமார்த்தமாகப் பிரதீதி

மாகாந்தலம். இதற்கும் சேதரத்தோடு பேதம் பொருந்தாது.

பேத ரகிதமாயும், அசுவகமாயும், உரவகாமாயும், சேதர முகத்தமாயும், மீரஹ ஆத்மா, தாசபத்தின் லக்ஷிய ஸ்வயம்பிகாசரூபமாக, அந்த உபாஸனுக்கும் பாசமாகின்றது. ஆதலால், ஹிசன்யகர்ப்ப லேக வாகிஞ்சுச் சமுசார முண்டாகின்ற தில்லை.

303. ஒங்காரத்திற்கும் மகாவாக்கியத்திற்கு முள்ள

அத்தத்தின் ஏகத்துவம்.

மஹாவாக்கிய விவேக மின்றி ஓர முண்டாகாதா மாயினும், ஒங்காரத்தின் விவேகமே மகா வாக்கியத்தின் விவேகமாம். ஸ்தூலோபாதி சகித சேதரம் அகாரத்தின் வாச்சியமாம். ஸ்தூலோபாதியை விட்ட சேதர மாத்திரம் அகாரத்தின் லக்ஷியமாம். சூக்ஷ்மோபாதிசகித சேதரம் உகாரத்தின் வாச்சியமாம். சூக்ஷ்மோபாதியைவிட்ட சேதர மாத்திரம் (உகாரத்தின்) லக்ஷியமாம். காரண உபாதி சகித சேதரம் மகாரத்தின் வாச்சியமாம். காரண உபாதியைவிட்ட சேதர மாத்திரம் மகாரத்தின் லக்ஷியமாம்.

இவ்வாற்றால், உபாதிசகித விசுவாதிகள் அகாராதி மாத்திரைகளின் வாச்சியங்களாம். உபாதி ரகித சேதரம் எல்லா மாத்திரைகளுக்கும் லக்ஷியமாம். அவ்வாறே, நாம ரூபமான சகல உபாதிகளோடுகூடிய சேதரம் ஒங்கார அக்ஷரத்தின் வாச்சியமாம். நாம ரூபமான சகல உபாதிகளு மின்றிய சேதரம் ஒங்கார அக்ஷரத்தின் லக்ஷியமாம். இவ்வாறு, ஒங்காரத்திற்கும் மகாவாக்கியத்திற்கும் அர்த்தம் ஒன்றாகவே யிருக்கின்றது. ஆதலால், ஒங்கார விவேகத்தால் அத்தைவத ஓர முண்டாகின்றது. இவ்விதமாக, ஆசாரியர் வாக்கினின்றும் சிரவணஞ் செய்து அதிருஷ்டியென்னும் மத்தியம சிஷ்யன் உபாஸனையில் பிரவீருத்தித்து ஓர வாயிலாகப் பரம புருஷார்த்தமான மோக்ஷத்தை யடைந்தான்.

303. கீர்க்குண உபாசனையில் அதிகார மின்றியவன் கடமை.

கீர்க்குண உபாசனையில் அதிகார மின்றியவன் செய்யவேண்டியதைக் கூறுகின்றார்:—இந்த கீர்க்குணத் தியாரத்தினைச் செய்ய ஆற்ற வில்லையாயின், சகுண ஈசுவரனை மனத்தில் தரித்தல் வேண்

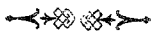
மே. சகுனோபாசனை செய்ப ஆற்ற வில்லையாயின், நிஷ்காம கர்மத்தினைச் செய்த ஸ்ரீராம மூர்த்தியைப் பஜிக்குக; நிஷ்காம கர்மம் செய்ப ஆற்ற வில்லையாயின், சகாமமான சுபகர்மஞ் செய்க, சகாம கர்மஞ் செய்ப ஆற்ற வில்லையாயின், அந்த ஜடன் அடிக்கடி இறந்து பிறக்க.

நங்காரத்தின் அர்த்தத்தினை யறிந்து அதிருஷ்டி கிருதார்த்த னானான். இந்தத் தரங்கத்தினைப் படிப்பவனைத் தூதுவானவர் சுதிரஷ்டி பாக்குவர்.

துங்க வோங்கா ரப்போரு டோன்றவே
அங்க திட்டி யறிந்து பயனுற்றான்
பங்க மில்லித் தரங்கம் படிப்பனைத்
துங்க தாதுச திட்டிய தாக்குவார்.

குருவேத முதலியன வியாவகாரிக மென்று பிரதிபாதிக்கும்
மத்தியமாதிகாரி சாதக வர்ணன மென்னும் நாம முள்ள

இந்தாந் தரங்க முற்றிற்று.

ஸ்ரீ கணேசாய நமஃ.

ஸ்ரீ நடேசாய நமஃ.

வி ச ர ச ர க ர ம்

மன்ற மாநெம் மாமணி பாதமும்
வேன்ற கோவிலார் மேவுறுஞ் சீர்த்தியிற்
சேன்ற மாவீர சேகரச் செம்மரூள்
என்ற னல்லித யத்தி லிலங்குமால்.

சுத்தமாஞ் சிதம்பரச் சுதன்போ னம்பலச்
சித்தனார் தரங்கமைந் தியற்றிச் சேன்றபின்
வித்திவி சாரசா கரவி ணைத்தரங்
கத்தைநற் காசிகா நந்த னுக்கினான்.

ஆ ரு ந் த ர ங் க ம் .

குருவேத முதலிய சாதநங்கள் மித்தை யென்று வர்ணித்தல்.

304. உபோற்காதம்.

நான்காவது தரங்கத்தில் உத்தமாதிகாரியின் உபதேசத்தின் பிரகாரம் உரைக்கப்பட்டது. ஐந்தாவது தரங்கத்தில் மத்திய மாதிகாரியின் உபதேசத்தின் பிரகாரம் உரைக்கப்பட்டது. இந்தத் தரங்கத்தில் கரிஷ்டாதிகாரியின் உபதேசத்தின் பிரகாரம் உரைப்பாம்.

எவனுக்குச் சந்தேகங்கள் விசேஷமாய் ஜனிக்கின்றனவோ, அவனுக்குப் புத்தி தீவிரமாயினும், அவன் கரிஷ்டாதிகாரி யாவன்.

இந்தத் தரங்கம் யுக்திப் பிரதானமாதலால், கேட்ட அர்த்தத் தில் குதர்க்கம் தோற்றுபவனுக்கு இந்தத் தரங்க முபயோகமாம்.

குதர்க்கத்தால் னூஷிக்கப்பட்ட புத்தியையுடையவன் கரிஷ்டாதிகாரி யாவன். அவனுக்கு உபதேசக் கிரமம் இந்தத் தரங் கென்க னுள்ளது.

முன் தாங்கத்தில் பிரணவோபாசனை, ஜகத்தினுற்பத்தி னுபணத்தின் முன் இது கூறப்பட்டிருக்கின்றது:—“சேதந்தின் பிரம்மான அஞ்ஞானமும் அதன் காரியமும் அநாத்மா வெணப்படும். அவ்வநாதம் பதார்த்தஞ் சரியாவும் சொப்பநம் போல மித்தையாம்.” இவ் வார்த்தையினைக் கேட்டு இரண்டு சகோதரர்களும் பிரஸ்ரத்தினின்றும் உபராம மடைந்திருப்பதனைப் பார்த்து (தர்க்க திருஷ்டி கேட்கின்றான்).

தர்க்க திருஷ்டியின் பிரஸ்ரம்.

305. பிரஸ்ரம்:—சொப்பந திருஷ்டாந்தத்தினால் ஜாக்கிர பதார்த்தங்கள் மித்தையாகா வெனல்.

தர்க்க திருஷ்டி பிரஸ்ரஞ் செய்கின்றான்:—முன் அத்யந்த மறியப்படாத பதார்த்தத்தின் ஞானம் சொப்பநத்தில் உண்டாகின்ற தில்லை. பின்னரோ, ஜாக்ரத்தில் எதன் அநுபவ ஞான முண்டாகின்றதோ அதன் ஸ்மரணம் சொப்பநத்தி லுண்டாகின்றது. ஆதலால், ஸ்மிருதி ஞானத்தின் விஷயமாய ஜாக்ர பதார்த்தங்கள் சத்தியமா யிருத்தலால் சொப்பநத்தி லுண்டாகின்ற அவற்றின் ஸ்மிருதிருப ஞானமும் சத்தியமேயாம். ஆதலால், சொப்பந திருஷ்டாந்தத்தினால் ஜாக்ர பதார்த்தங்கள் மித்தையென்று கூறுதல் பொருந்தாது.

306. பிரஸ்ரம்:—சொப்பநம் மித்தை யன்றெனல்.

வேறு பிரகாரத்தினால் சொப்பந ஞானத்தின் விஷயமாய பதார்த்தங்களின் சத்தியத் தன்மையினைப் பிரதிபாதஞ் செய்வாம்.

வேறு பிரகாரத்தினால் சொப்பநத்தின் ஞானமும் அதன் விஷயமான பதார்த்தமும் சத்தியமாம்; மித்தை யன்றும். எதனாலெனின், சொப்பநாவஸ்தையில் ஸ்தூல சரீரத்தினை விட்டு லிங்க சரீரம் வெளியிற் சென்று சத்தியமான பர்வதம் சமுத்திர முத வியவற்றினைப் பார்க்கின்றது. ஆதலால், சொப்பநம் மித்தையன்றும்.

சேன்ற பிரஸ்ரங்களி னுத்தரம்.

307. ஜாக்கிர பதார்த்தங்களின் ஸ்மிருதி சொப்பநத்தி லின்றெனல்.

பூர்வகால சம்பந்தி பதார்த்தத்தின் ஞானம் ஸ்மிருதியாம். எவ்வனம், முன் பார்த்த யானையின் “அந்த யானை” என்று ஸ்மிருதி யுண்டாகின்றது.

“இந்த யானை எதிரில் நிற்கின்றது” என்று உண்டாகின்ற ஞானம் ஸ்மிருதி யன்றும். பின்னரோ, பிரத்தியக்ஷமாகக் கூறப் படுகின்றது.

சொப்பநத்திலோ “ இந்த யானை எதிரில் நிற்கின்றது”, “இது பர்வதம்,” “ இது நதி ” என்று ஞான முண்டாகின்றது. ஆதலால், ஜாக்கிரத்தில் பார்க்கப்பட்ட பதார்த்தங்களின் ஸ்மிருதி நத்தில் இல்லை. பின்னரோ, யானை முதலியவற்றின் பிரத் ஞானம் உளதாம்.

“ஜாக்கிரத்தில் அறியப்பட்ட பதார்த்தங்களின் ஞானமே சொப்பநத்தில் உண்டாகின்றது; அறியப்படாத பதார்த்தத்தின் ஞான முண்டாகின்ற தில்லை. ஆதலால், ஜாக்ர பதார்த்தத்தின் ஞான சம்ஸ்காரத்தினால் சொப்பநத்தின் ஞான முளதாம். சம்ஸ்கார ஜர்ய ஞானம் ஸ்மிருதி யெனப்படும். ஆதலால், சொப்பநத் தின் ஞானம் ஸ்மிருதி ரூபமாம்” என் றிவ்வாறு சங்கீகப்படுமா யின், அச்சங்கை பொருந்தாது. ஏனெனின், பிரத்தியக்ஷ ஞான மிரு பிரகாரமாம். ஒன்று அபிஞ்ஞரூபப் பிரத்தியக்ஷமாம்; மற்றொன்று பிரத்தியபிஞ்ஞரூபப் பிரத்தியக்ஷமாம்.

கேவலம் இந்திரிய சம்பந்தத்தினு லுண்டாகும் ஞானம் அபிஞ்ஞப் பிரத்தியக்ஷமாம். எவ்வனம், “இது யானை” என்று நேத்திர சம்பந்தத்தினு லுண்டாகும் யானையின் ஞானம் அபிஞ்ஞப் பிரத்தியக்ஷமாம்.

மூர்த்திய ஞானத்தின் சம்ஸ்காரத்தினாலும், இந்திரிய சம்பந் தத்தினாலும் உண்டாகும் ஞானம் பிரத்தியபிஞ்ஞப் பிரத்தியக்ஷ மெனப்படும். எவ்வனம், முன் பார்த்த யானையின் ஞானம் “அந்த யானை இது” என்று உண்டாகின்றது; அது பிரத்தியபிஞ்ஞப் பிரத்தியக்ஷ மெனப்படும்.

அவ்விடத்தில் முன் (பார்த்த) யானை யினது ஞானத்தின் சம்ஸ்காரமும், யானையோடுள்ள நேத்திரத்தின் சம்பந்தமும், பிர த்தியபிஞ்ஞப் பிரத்தியக்ஷத்திற்கு ஹேதுக்களாம். ஆதலால், “சம்ஸ்கார ஜர்ய ஞானம் ஸ்மிருதிரூபமேயாம்” என்னும் நியம மில்லை; பின்னரோ, பிரத்தியபிஞ்ஞப் பிரத்தியக்ஷமும் சம்ஸ்கார ஜர்யமாம். ஆனால், இந்திரிய சம்பந்த மின்றிக் கேவலம்

சம்ஸ்கார ஜந்திய ஞான முண்டாயின், அது ஸ்மிருதி ஞான மெனப் படும்.

சொப்பநத்தில் யானை முதலியவற்றின் ஞானம் கேவலம் சம்ஸ்கார ஜந்திய மன்று. பின்னரோ, அது நித்திராஸூப தோஷ ஜந்தியமாம். யானை முதலியவற்றைப் போலச் சொப்பநத்தில் கற்பிக்கப்பட்ட இந்திரியங்களு மிருக்கின்றன; ஆதலால், (அவற்றின் ஞானம்) இந்திரிய ஜந்தியமாம்.

சொப்பந பதார்த்தம் சாக்ஷி பாஸியமாம், இந்திரிய ஜந்திய ஞானத்திற்கு விஷய மன்ற மாபினும், அவிவேகியின் திருஷ்டியினால் சொப்பநத்தின் ஞானம் இந்திரிய ஜந்திய மென்று சொல்லப் படுகின்றது. இவ்வாற்றால், சொப்பநத்தின் ஞானம் ஜாக்கிர பதார்த்தத்தின் ஸ்மிருதி யன்றும்.

சித்திரையினின்றும் விழித்துப் புருஷன் “நான் சொப்பநத்தில் யானை முதலியவற்றினைப் பார்த்தேன்” என்று கூறுகின்றான். சொப்பநத்தில் யானை முதலியவற்றின் ஸ்மிருதி யுண்டாகுமாயின், விழித்தபின் ‘நான் சொப்பநத்தில் யானை முதலியவற்றினை ஸ்மரணஞ் செய்தேன்’ என்று கூறல் வேண்டும். இவ்வாறு ஒருவரும் கூறுவ தில்லை. ஆதலால், ஜாக்கிர பதார்த்தங்களின் ஸ்மிருதி சொப்பநத்தி லில்லை.

ஜாக்கிரகாலத்தில் கண்ட கேட்ட பதார்த்தங்களின் ஞானமே சொப்பநத்தி லுண்டாகின்ற தென்னும் நியம மில்லை; பின்னரோ, ஜாக்கிரத்தில் அறியப்படாத பதார்த்தத்தின் ஞானமும் சொப்பநத்தி லுண்டாகின்றது. எந்த ஜன்மத்திலும் ஒருபோதும் பார்த்தும் கேட்டு மிராததான விலக்ஷண பதார்த்தம், சொப்பநத்தில் ஒருகாலத்தில் தோற்றுக்கின்றது. ஆதலால், அவற்றின் ஞானம் ஸ்மிருதி யன்றும்.

“இந்த ஜன்மத்தின் பதார்த்தங்களது ஞானத்தின் சம்ஸ்காரமே ஸ்மிருதிக்கு ஹேதுவாம்” என்னும் நியம மில்லை; பின்னரோ, அந்த ஜன்மத்தின் ஞான சம்ஸ்காரத்தினாலும் ஸ்மிருதி யுண்டாம். ஏனெனின், அதுகூல ஞானத்தினால் பிரவிருத்தி யுண்டாகின்றது. அதுகூல ஞான மின்றிப் பிரவிருத்தி யுண்டாகின்ற தில்லை. ஆதலால், ஸ்தர்ய பானத்தில் பாலகர்களின் முதற்

இக்குக் காரணமான “ஸ்தந்ரியபாரம் எனக்கு அது கூலம்” என்னும் ஞான முண்டாகின்றது. ஆண்டு வேறு ஜம்மத்தில் ஸ்தந்ரியபாரத்தில் அதுகூலத்தன்மை யதுபவம் செய்யப்பட்டுள்ளது. அதன் ஸம்ஸ்காரத்தினால் பாலகர்களுக்கு முதலில் அதுகூலத்தன்மையின் ஸ்மிருதி யுண்டாகின்றது. ஆதலால், ஜம்மந்தரத்தின் ஞான ஸம்ஸ்காரத்தினாலும் ஸ்மிருதி யுண்டாகின்றது. அங்ஙனமே இந்த ஜம்மத்தில் அறியப்படாத பதார்த்தத்தின் ஸ்மிருதியும், ஜம்மந்தரத்தின் ஞான ஸம்ஸ்காரத்தால் சொப்பநத்தில் சம்பவிக்கின்றது. அங்ஙனமாயினும், ஜாக்கிரகாலத்தில் எந்த ஜம்மத்திலும் ஞானம் ஸம்பவியாததான பதார்த்தம் சொப்பநத்தில் பிரதிதியாகின்றது. எங்ஙனம், தன் தலையை வெட்டுவதைத் தன் நேத்திரத்தினால் சொப்பநத்தில் பார்க்கின்றான். அங்குத் தன் தலையை வெட்டுவதை நேத்திரத்தினால் ஜாக்கிராவஸ்தையில் (ஒருவரும்) பார்க்கின்ற தில்லை. ஆதலால், ஜாக்கிர பதார்த்தத்தின் ஞானத்தின் ஸம்ஸ்காரத்தினால் சொப்பநத்தில் ஸ்மிருதி யுண்டாகின்ற தில்லை. இவ்வாறாய சொப்பநத்தின் ஸ்மிருதிருப கண்டநத்தில் அநேக யுக்திகள் கிரந்தக்காரரால் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால், சொப்பநத்தை ஸ்மிருதிருபமாகக் கொள்ளுதலில் முற்கூறிய தூஷணம் அகிரபலமாம். ஸ்மிருதி ஞானத்தின் விஷயம் எதிரில் பிரதிதியாகின்ற தில்லை. சொப்பநத்தின் யானை முதலியவற்றின் எதிரில் பிரதிதி சொப்பநகாலத்தில் உண்டாகின்றது. ஆதலால், சொப்பநத்தில் யானை முதலியவற்றின் ஸ்மிருதி யில்லை.

308. சொப்பநத்தில் இலிங்க சரீரம் வெளியிற் சென்று ஜாக்கிர பதார்த்தங்களைக் காண்கின்ற தில்லை யெனல்.

“லிங்க சரீரம் வெளியிற் சென்று சத்தியமான மலை சமுத்ராதிகளைப் பார்க்கின்ற” தென்பதன் உத்தரம்:—ஸ்தூல சரீரத்தினின்றும் வெளியிற் சென்று லிங்க சரீரம் சத்தியமான மலை சமுத்திராதிகளைப் பார்க்குமாயின், அதன் வெளிச் செல்லவினால் மாண வஸ்தையில் சரீரம் பயங்கரரூபமாய்த் தோன்றுவது போல், சொப்பனாவஸ்தையிலும் லிங்க சரீரம் இல்லாமையால் ஸ்தூல சரீரம் பயங்கரமாதல் வேண்டும்; அவ்வாறே பிராண னில்லாத பிணம் போலவு மாதல்வேண்டும். சொப்பனாவஸ்தையி லிவ்வாறாவ தில்லை. பின்னரோ, சொப்பனாவஸ்தையில் ஸ்தூல சரீரம்

பிராணனோடு கூடி யிருக்கின்றது ; ஜாக்கிரத்திற் போல மங்கள சூபமா யிருக்கின்றது. ஆகையால், ஸ்தூல சரீரத்தை விட்டு வெளியே லிங்க சரீரம் சொப்பனாவஸ்தையிற் போகின்ற தில்லை.

“சொப்பனாவஸ்தையில் பிராணன் (வெளியில்) செல்வ தில்லை. ஆனால், அந்தக்கரணமும் இந்திரியமும் வெளியி லுள்ள பர்வ தாதிகளினிடத்திற் சென்று அவற்றினைப் பார்க்கின்றன. பிராணன் வெளியிற் செல்லாமையினால் ஸ்தூல சரீரம் மரணாவஸ்தையிற் போல் பயங்கரமா யிருக்கின்றதில்லை. பிராணன் வெளியிற் செல்வதில் ஒரு பிரயோஜனமு மில்லை. ஏனெனின், பிராணனிடத்தில் ஞாந சக்தி யில்லை ; கிரியா சக்தி யிருக்கின்றது. ஆதலால், வெளியி லுள்ள பதார்த்தங்களை யறியச் சாமர்த்திய மெதனிடத்திருக்கின்றதோ அதுவே (வெளியிற்) செல்லுகின்றது. ஞாந சக்தி அந்தக்கரணத்திலும் ஞானேந்திரியத்திலு மிருக்கின்றது. பிராணனிற் போல கர்மேந்திரியத்தினிடத்தும் ஞாந சக்தி யில்லை ; கிரியா சக்தி யிருக்கின்றது. ஆதலால், பிராணனும் கர்மேந்திரியமும் சரீரத்தில் இருக்கின்றன. அதனால், மரண சமீபத்தத்தாலாம் தாக (எரித்தல்) முதலியவற்றினின்றும் ரக்ஷிப்ப ண்டாகின்றது. அந்தக்கரணமும் ஞானேந்திரியமும் வெளியிற் சென்று சத்தியமான பர்வதாதிகளைப் பார்த்துப் பிராண கர்மேந்திரியங்களின் சமீபத்தில் வருகின்றன” என்று கூறின், அதுவும் பொருந்தாது. ஏனெனின்,

ஸ்தூல ரூக்ஷமக் கூட்டங்களுள் எல்லாவற்றிற்கும் யஜமானன் பிராணனும். பிராணனின்றிய சரீரத்தைப் பார்த்து (அதனை) க்ஷண மாத்திரமும் வைத்துக் கொள்ளுகின்ற தில்லை ; வெளியிற் கொண்டுபோய்த் தகனம் செய்கின்றார்கள் ; ஸ்பரிசுஞ் செய்தால் ஸ்நானஞ் செய்கின்றார்கள். ஆதலால், ஸ்தூல சரீரத்தின் சாரம் பிராணனும். அங்ஙனமே ரூக்ஷ சரீரத்தின்கண்ணும் பிரதானம் பிராணனும்.

பிராணனும் இந்திரியாதிகளும் பாஸ்பரம் சிரேஷ்டத்தன்மையின் விவாதஞ் செய்து கொண்டு பிரஜாபதியி னிடத்திற் சென்று “ஏ பகவன் ! எங்களுள் யாவர் சிரேஷ்டர் ?” என்று கேட்டன. அப்போது பிரஜாபதி “ நீங்கள் எல்லோரும் ஸ்தூல சரீரத்திற் பிரவேசஞ் செய்து ஒவ்வொருவராக வெளியிற்

செல்லுங்கள். எதன் வெளியிற் செல்லவினால் (ஸ்தூல) சரீரம் அமங்கல ரூபமாய் விழுந்து விடுகின்றதோ அது உங்களுக்குள் சிரேஷ்டமாம்” என்று கூறினர். பிரஜாபதியின் வசந்ததினால் நேத்திராதி இந்திரியங்கள் ஒவ்வொன்றன் அபாவத்தினால் அந் தாதி ரூப சரீரத்தின் ஸ்திதியினைப் பார்த்தன. பிராணன் வெளியிற் செல்லப் பிரயத்தநஞ் செய்பவே சரீரம் விழ வாரம்பித்தது. அப்போது “ நம் எல்லோருக்கும் எஜமான் பிராணனே” என்று யாவும் நிச்சயஞ் செய்தன. இக்காரணத்தினால், பிராணன் சரீரத்தி விருக்கும் வரையில் இந்திரியாதிக ளிருக்கின்றன ; பிராணன் வெளியிற் செல்லவே எல்லா இந்திரியங்களும் வெளியிற் செல்லுகின்றன. ஆகையால், சூக்ஷ்மக் கூட்டத்திற்கு, அரசன் போல பிராணனே பிரதானமாம் ; அதன் வெளிச் செல்ல வின்றி அந்தக்கரண ஞானேந்திரியங்கள் வெளியிற் செல்ல தில்லை.

அல்லது, அந்தக்கரணமும் ஞானேந்திரியமும் பூதங்களின் சத்துவகுண காரியங்களாம். அவற்றில் ஞான சக்தி யிருக்கின்றது ; கிரியா சக்தியில்லை. பிராணனில் கிரியா சக்தி யிருக்கின்றது ; அதன் பலத்தினால் மரண சமயத்தில் லிங்க சரீரம் இந்த ஸ்தூல சரீரத்தை விட்டு லோகாந்தரத்திற்குச் செல்லுகின்றது. பிராணனுடைய பலத்தானேயே இந்திரிய வாயிலாக அந்தக்கரணத்தின் விருத்தி வெளியி லுள்ள கடாடிகளின் சமீபத்திற் செல்லுகின்றது. பிராணனுடைய சகாய மின்றி அந்தக்கரண முதலியன வெளியிற் செல்லல் சம்பவியாவாம். இக்காரணத்தினால் யோக சாஸ்திரத்தில் “பிராண நிரோத மின்றி மனத்தின் நிரோத முண்டாகின்ற தில்லை. பிராணனது சஞ்சாரத்தினால் மனத்தின் சஞ்சார முண்டாம்; பிராண நிரோதத்தினால் மனத்தின் நிரோத முண்டாம்” என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ஆதலால், மனத்தின் நிரோதரூப ராஜ யோகத்தின் இச்சையுள்ளவன் பிராண நிரோதரூப ஹடயோகத்தின் யறுஷ்டாநஞ் செய்க. இதனாலும், நான் கமநம் பிராணனது அதீதமாம். அதன் வெளிச் செல்ல வின்றி அந்தக்கரணமும் ஞானேந்திரியமும் வெளியிற் செல்லுவ தில்லை. சொப்பனாவஸ்தையில் ஸ்தூல சரீரம் பிராண சகிதமாய்க் காணப்படுகின்றது. ஆதலால், “ (அந்தக்கரணம்) வெளியே சென்று சத்திய பதார்த்தங்களைச் சொப்பநத்தில் பார்க்கின்றது ” என்று புகன்றது பொருந்தாது.

அல்லது, ஒருவன், சொப்பநத்தில் தன் சம்பந்தியுடன் கூடிச் சில வியவகாரங்களைச் செய்கின்றான்; விழித்துக் கொண்ட பின், அந்தச் சம்பந்தியைச் சந்தித்த போது “நாம் இருவரும் இராத்திரி இன்ன வியவகாரத்தைச் சேய்தோ”மென்று சொல்லுகின்ற தில்லை. பூர்வ பக்ஷியின் ரீதியானோ, அவன் வெளியிற் சென்று சம்பந்தியைச் சந்தித்து உண்மையாக வியவகாரஞ்செய்திருக்கின்றான்; அவ்வாறு சந்தித்ததும், வியவகரித்ததும் சம்பந்திக்கும் தெரிந்திருத்தல் வேண்டும். சம்பந்தியும் இவனைக் கண்ட போது (அவ்வாறே) சொல்லல் வேண்டும். சித்தார்த்தத்திலோ, சம்பந்தியும், அவனது சந்திப்பு ஆகிய எல்லாம் உள்ளே கற்பிதமாம்.

அல்லது, வெளியே சென்று சத்திய பதார்த்தங்களைப் பார்க்கிக் கொ, ராத்திரியில் தூங்குகின்ற புருஷன் ஹரித்துவாரத்தில் மத்தியாஹ்ந ரூரியனால் தபிக்கப்பட்ட மஹர்லா கங்கையின் பூர்வத்தி (கிழக்கி) விருப்பதாகவும், நீல பர்வதம் கங்கையின் மேற்கி விருப்பதாகவும் சொப்பநத்திற் பார்க்கின்றான். ஆண்டு இராத்திரியில் மத்தியாஹ்ந ரூரியன் இல்லை. கங்கையின் பூர்வத்திசையில் ஹரித்துவாரபுரி யில்லை; கங்கையின் மேற்கில் நீலபர்வத மில்லை; இதனாலும் சத்திய பதார்த்தங்களைச் சொப்பநத்திற் காணுதல் பொருந்தாது. ஜாக் கிரத்தின் ஸ்மிருதி அல்லது ஈசுவரனால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட பர்வதாதினின் ஞானம் வெளியிற் சென்று சொப்பநத்தி லுண்டாகின்றது என்னும் இரண்டு பக்ஷங்களும் நிராகரிக்கப்பட்டன.

சித்தார்த்தம்:—ஜாக் கிர சொப்பநங்களின் சமத்தன்மை.

309. சொப்பநத்தில் திரிபுடிக் கூட்ட முழுவதும்

உண்டாகின்றன வெனல்.

சித்தார்த்தம் கூறப்படுகின்றது:—ஜாக் கிர பதார்த்தத்தின் ஸ்மிருதியும், லிங்க சரீரம் வெளியிற் செல்லலும் சம்பவியாவிடினும், ஜாக் கிரத்திற் போல் சொப்பநத்தில் ஞாதா, ஞானம், ஞேயம் என்னும் திரிபுடி தோற்றுகின்றன. ஆதலால், கழுத்தின் நாடிக் குட்டானே யாவு முண்டாகின்றன.

இதனைச் சர்வப் பிரமாணங்களுக்கும் பிரதானமான வேதம் விளம்புகின்றது. மாணிகேய உபநிஷத்தில், “ஜாக் கிரகாலத்தின்

பதார்த்தங்கள் சொப்பநத்தில் பிரதிதியாவ தில்லை. ஆனால், ரதம் குதிரை மார்க்கம் அங்ஙனமே ரதத்திலிருப்பவன் என்பன யாவும் சொப்பநத்தில் புதிதா யுண்டாகின்றன ” என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ஆதலால், மலை சமுத்திரம் நதி வநம் கிராமம் பட்டணம் சூரியன் சந்திரன் எனச் சொப்பநத்திற் பார்க்கப்படும் பதார்த்தங்கள் யாவும் புதிதா யுண்டாகின்றன. சொப்பநத்திற் பர்வதாதிகள் உண்டாகாவிடின் அவற்றின் பிரத்தியக்ஷ ஞானம் சொப்பநத்தி லுண்டாகின்றது ; அஃது உண்டாக வேண்டுமெனில்லை. ஏனெனின், விஷயத்தோடு (உண்டாம்) இந்திரியத்தின் சம்பந்தம், அல்லது அந்தக்கரண விருத்தியின் சம்பந்தம் யக்ஷ ஞானத்திற்கு ஹேதுவாம். ஆதலால், பர்வதாத் களும், அவற்றின் ஞான சாதனங்களான இந்திரியங்களும் அந்தக் கரணங்களுமாகிய வெல்லாம் உள்ளே யுண்டாகின்றன.

சொப்பந பதார்த்தம் சுத்தி ரஜதாதி போலச் சாக்ஷி பாஸிய மாம். சொப்பந ஞானத்தில் அந்தக்கரண இந்திரியங்களின் உபயோக மில்லை. ஆதலால், ஞேயமான பர்வதாதிகளின் உற்பத்தியினையே சொப்பநத்தில் அங்கீகரித்தல் போக்யமாம். ஞானா- ஞானம் இந்திரியங்களின் உற்பத்தியினை யங்கீகரித்தல் யோக்கிய மன்றாமாயினும், எ ங் ங ன ம் சொப்பநத்திற் பர்வதாதிகள் தோற்றுகின்றனவோ, அங்ஙனமே இந்திரியமும் அந்தக்கரண மும் பிராண சகித ஸ்தூல சரீரமும் தோற்றுகின்றன. ஆதலால், அவற்றிற்கும் உற்பத்தியை அங்கீகரித்தல் வேண்டும்.

அல்லது, சொப்பந பதார்த்தங்களில் நேத்திராதிகளுக்கு விஷயத்தன்மை பாசமாகின்றது. வியாவகாரிக நேத்திராதி களுக்கு அவ்விஷயத்தன்மையோ சொப்பநத்தின் பிராதிபாஸிக பதார்த்தங்களிற் பொருந்தாது. ஏனெனின், சம சத்தையுடைய பதார்த்தங்களே தம்மிற் சாதக பாதகங்களா மென்று ஐந்தாவது தரங்கத்தில் பிரதிபாதநஞ் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. ஆதலால், வியாவகாரிக நேத்திராதிகள் சரீரத்தி லிருப்பினும், அவற்றோடு சொப்பந பதார்த்தங்கட்கு விஷய சத்தை யிருத்தவினால், அவற்றின் ஞானத்தின் விஷயத்தன்மை சொப்பநத்தின் பர்வதாதிகட்குப் பொருந்துவ தில்லை. அல்லது, வியாவகாரிக இந்திரியங்கள் தத்தம் கோளகங்களை விட்டுக் காரியஞ் செய்வதில் சாமர்த்திய முடையனவாகா. சொப்பநாவஸ்தையில் அஸ்தம்,

பாதம், வாக்கு என்பனவற்றின் கோளகங்களோ நிச்சலமாக அந்நியனுக்குக் காணப்படுகின்றன ; (சொப்பநம் காண்கிறவன்) கையில் திரவியத்தைக் கிரகித்துக்கொண்டு (சொப்பநத்தில்) அலறிக் கொண்டு ஓடுகின்றான். ஆதலால், சொப்பநத்தில் இந்திரியங்களினுற்பத்தியை அவசியம் அங்கீகரித்தல் வேண்டும். அங்ஙனமே, சுகம் துக்கம் அவற்றின் ஞானம் அந்தச் சுக துக்க ஞானத்தின் ஆசிரயமான பிரமாதா என்பன சொப்பநத்தில் பிரதிதியாகின்றன. இல்லாத பதார்த்தத்தின் பிரதிதி யுண்டாவ தில்லை. ஆதலால், சகல திரிபுடி சமுகங்களும் சொப்பநத்தி லுண்டா

அநிர்வசநீயக் கியாதியின் கிரமம் இதுவாம்:—எவ்வளவு பிராந்தி ஞான முண்டோ அதன் விஷயங்களெல்லாம் அநிர்வசநீயமாக உண்டாகின்றன. விஷய மின்றி எந்த ஞானமு முண்டாகாந் தமாம். வேறு சாஸ்திரத்தின் மதத்திலோ, வேறு பதார்த்தம் வேற்று ரூபமாகத் தோற்றுவது பிராந்தியென்று கூறப்படும்; சித்தார்த்தத்திலோ, எவ்வாறு பதார்த்தம் இருக்கின்றதோ அவ்வாறே ஞானமு முண்டாகின்றது. ஆதலால், பிராந்தி ஸ்தலத்திலும் விஷயத்தின் உற்பத்தி அவசிய முண்டாகின்றது. விஷய மின்றி ஞான முண்டாவ தில்லை. இவ்வாற்றால் சொப்பநத்தில் திரிபுடி தோற்றுவதால் எல்லாக் கூட்டமும் உற்பத்தியாகின்றன.

310. சொப்பநத்தினது உற்பத்தியின் சங்கையைச் செய்து

அந்தக்கரணத்தின் அல்லது அவித்தையின் பரிணாம

மும் சேதநத்தின் விவர்த்தமுமான சொப்நத்

தின் சித்தி (யைக் கூறல்).

இதில், இவ்வாறு சங்கை யுண்டாகின்றது. சொப்பநத்தில் பிரதிதியாகும் பதார்த்தங்களுக்கு உற்பத்தியை அங்கீகரிக்கின், எங்ஙனம் சொப்பந திருஷ்டாந்தத்தினால் ஜாக்கிரபதார்த்தங்கள் மித்தை யென்று சித்தார்த்தத்திற் கூறப்பட்டிருக்கின்றதோ, அங்ஙனமே ஜாக்கிர பதார்த்தங்கள் போல் உற்பத்தியுடையன வாதலால், சொப்பந பதார்த்தங்களே சத்தியமாதல் வேண்டும். சொப்பநத்தில் பிரதிதியாகும் பதார்த்தங்களினுற்பத்தியை யங்கீகரியாவிடத்து இந்தத் தோஷமின்றும். ஏனெனின், ஜாக்கிர பதார்த்தங்களோ உற்பத்தியாகப் பிரதிதியாகின்றன. சொப்பநத்தில்

பதார்த்தங்க ளின்றியே பிரதிதியாகின்றன. ஆதலால், சொப் பநத்தில், இல்லாத பதார்த்தங்களின் ஞானம் பிராந்தி ரூபமாக வுண்டாகின்றது. அவற்றிற்கு உற்பத்தியினை யங்கீகரித்தல் யோக்ய மன்றும்.

311. அந்தச் சங்கையின் சமாதானம்.

எந்த வஸ்துவின் உற்பத்தியில் எவ்வளவு தேச காலாக் தி சாமக்கிரிகளாகிய காரணங்கள் வேண்டுமோ, அவ்வளவு சாமக் கிரிக ளின்றி உற்பத்தியாவது மித்தையெனப்படுகின்றது. சொப் பநத்தின் யானை முதலியவற்றின் உற்பத்திக்கு யோக்யமான தேச காலங்க ளில்லை. நீண்ட காலத்திலும், விஸ்தாரமான இடத்திலும் உண்டாதற்கு யோக்யமான யானை முதலி யன கடிணமாத்திர காலத்தில் சூக்ஷ்மமான கண்டப் பிரதேசத்தி லுண்டாதலால் மித்தையாம். சொப்பனாவஸ்தையில் நீண்ட கால மும் விஸ்தார தேசமும் பிரதிதியாமாயினும், அந்நிய பதார்த்தங் களைப் போலச் சொப்பநத்தில் அதிக கால அதிக தேசங்களும் அநீர்வசநீயப் பிராதிபாஸிகமாக உற்பத்தியாகின்றன. ஏனெனின், விஷய மின்றிப் பிரத்தியக்ஷ ஞானம் உண்டாகின்ற தில்லை. சொப் பநத்தில் அதிக தேச காலங்களின் ஞானமுண்டாகின்றது. வியாவ காரிக தேச காலங்கள் குறைவா யிருக்கின்றன; ஆதலால், பிராக் தி பாஸிகமா யுண்டாகின்றன. பின்னரோ, சொப்பநாவஸ்தையில் உண்டாகிய பிராக் திபாஸிக தேச காலங்கள் சொப்பநாவஸ்தையின் யானை முதலியவற்றிற்குக் காரணமன்றும். ஏனெனின், காரணம் முன்னுண்டாதல் வேண்டும்; காரியம் பின்னுண்டாதல் வேண் டும். சொப்பநத்தின் தேச காலங்களும் யானை முதலியனவும் ஒரே சமயத்தி லுண்டாகின்றன. ஆதலால், அவற்றிற்குக் காரண காரியத்தன்மை பொருந்நுவ தில்லை; வியாவகாரிக தேச காலங் கள் குறைவா யிருக்கின்றன; யானை முதலியவற்றிற்கு யோக்ய மன்றும். ஆதலால், தேச கால ரூப சாமக்கிரிக ளின்றி யுண்டாத லால் சொப்பந பதார்த்தங்கள் மித்தையாம்.

மேலும், சொப்பநத்தில் யானைக்கு மாதா முதலிய சாமக் கிரிக ளில்லை. சொப்பநத்தில் பிராணி ரூப பதார்த்தங்களின் மாதா பிதாக்களும் பிரதிதியாகின்றனவாயினும், சொப்பநத்தின் மாதா பிதாக்கள் புத்திரனுடைய உற்பத்திக்குக் காரணமாகின்ற தில்லை. ஏனெனின், மாதா பிதா புத்திரன் (என்பவர்) ஒரு

கூணத்தில் கூடவே உண்டாகின்றார்கள். ஆதலால், அவர்களுக்குக் காரண காரிய பாவ மின்றும். எந்த நித்திரையோடு கூடிய அவித்தையினின்றும் சொப்பந பதார்த்தங்க ளுண்டாகின்றனவோ, அந்த அவித்தையே அந்தப் பதார்த்தங்களில் மாதாத் தன்மை பிதாத்தன்மை புத்திரத்தன்மைகளை யுண்டாக்குவிக்கின்றது. இவ்வாற்றால், சொப்பந பதார்த்தங்களின் உற்பத்தியில் வேறொரு சாமக்கிரிய மில்லை ; பின்னரோ நித்திராருப தோஷத் தோடு கூடிய அவித்தையே காரணமாம். தோஷ சகித அவித்தையினின் றுண்டாகும் வஸ்து சத்தி ரஜதம் போன்று மித்தை யாகும். ஆதலால், சொப்பந பதார்த்தம் சத்தியமன்று; மித்தை யாம். அவற்றின் உபாதாந காரணம் அந்தக்கரணம், அல்லது சாக்ஷாத் அவித்தையேயாம். முதற் பக்ஷத்தில் சாக்ஷி சேதநம் சொப்பநத்தின் அதிஷ்டாநமாம். இரண்டாவது பக்ஷத்தில் பிரஹ்ம சேதநம் சொப்பநத்தின் அதிஷ்டாநமாம். இவ்வாற்றால், சொப்பநம் அந்தக்கரணத்தின், அல்லது அவித்தையின் பரிணாம மும் சேதநத்தின் விவர்த்தமுமாம்.

312. மூவகைச் சத்தையின் பக்ஷத்தில் விலக்ஷண ஜாக்கிர சொப்பநங்களுக்கு இரண்டு சத்தையினை யங்கீகரிப்பதில் விலக்ஷணத்தன்மை யின்மை.

இதில் இவ்வாறு சங்கை யுண்டாகின்றது:—இரண்டாவது பக்ஷத்தில், பிரஹ்ம சேதநம் சொப்பநத்தின் அதிஷ்டாந மென்றும், அவித்தை உபாதாந காரண மென்றும் கூறப்பட்டது. ஆண்டு அதிஷ்டாந ஞானத்தினால் கற்பித்ததின் நிவ்ருத்தி யுண்டாகின்றது. சொப்பநத்தின் அதிஷ்டாநம் பிரஹ்மமாம். ஆதலால், பிரஹ்ம ஞாந மின்றி அஞ்ஞாநிக்கு ஜாக்கிராவஸ்தையில் சொப்பநத்தின் நிவர்த்தி யுண்டாகா திருத்தல் வேண்டும்.

313. வேறுசங்கை:—சொப்பநத்திற்கு அதிஷ்டாநம் பிரஹ்ம மும் உபாதாந காரணம் அவித்தையு மாவது போல, வேதாந்த சித்தாந்தத்தில் ஜாக்கிராவஸ்தையின் வியாவகாரிக பதார்த்தங்க ளுக்கும் அதிஷ்டாநம் பிரஹ்மமும், உபாதாநகாரணம் அவித்தையு மாம். ஆதலால், ஜாக்கிர பதார்த்தங்களை வியாவகாரிக மென்பர். சொப்பந (பதார்த்த)ங்களைப் பிராக்ரிபாஸிக மென்பர். இவ்வாறாய் பேத மின்றி யிருத்தல் வேண்டும். ஏனெனின், இரண்டற்

கும் அதிஷ்டாசம் பிரஹ்மமும், உபாதாச காரணம் அவித்தையு
மாம். ஆதலால், ஜாக்கிரம் சொப்பநம் இரண்டும் வியாவகாரிக
மாதல் வேண்டும். அல்லது, இரண்டும் பிராதி பாஸிக மாதல்
வேண்டும்.

314. அவ்விரண்டு சங்கைகளும் பொருந்தா. ஏனெனின்,
மூதற் சங்கைக்கு இது சமாதானமாம். நிவிருத்தி இரண்டு பிரகா
மாக விருக்கின்ற தென்று முன் (4 - வது தாங்கத்தில்) கயாதி
நிருபணத்தில் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

காரணசகித காரியத்தின் விராச ரூப அத்தியந்த நிவிருத்தி
யோ, சொப்பநத்திற்கு, ஜாக்கிரத்தில் பிரஹ்ம ஞான மின்றிப்
பொருந்தாது. பின்னரோ, தடியா லடித்தலால் எங்ஙனம் கடம்
மண்ணில் லயமாகின்றதோ, அங்ஙனமே, சொப்பநத்திற்குக்
காரணமான நித்திரா தோஷத்தின் நாசத்தினால், அல்லது, சொப்ப
நத்திற்கு விரோதியான ஜாக்கிரத்தி னுற்பத்தியினால், அவித்தை
யின்கண் லய ரூபமான நிவிருத்தி சொப்பநத்திற்குப் பிரஹ்ம
ஞான மின்றிச் சம்பவிக்கின்றது.

315. “ஜாக்கிர சொப்பந மிரண்டும் சமாதான யிருத்தல்
வேண்டும்” என்று சங்கித்தது பொருந்தாது. ஏனெனின், ஜாக்கி
ரத்தினது தேகாதி பதார்த்தங்களி னுற்பத்தியிலோ வேறு
தோஷ மின்றிய கேவல அநாதி அவித்தையே உபாதாச காரண
மாம். சொப்பந பதார்த்தங்களிலோ ஸாதி நித்திரா தோஷமும்
அவித்தைக்குச் சகாயமாம். ஆதலால், அந்நிய தோஷ மின்றிய
கேவல அவித்தியா ஜந்நியம் வியாவகாரிக மெனப்படும். ஸாதி
தோஷ ஸகித அவித்தியா ஜந்நியம் பிராதிபாஸிக மெனப்படும்.
சொப்பந பதார்த்தம் நித்திரா தோஷ ஸகித அவித்தியா ஜந்நியமா
யிருத்தலால் பிராதிபாஸிகமாம். ஜாக்கிர பதார்த்தம் அந்நிய
தோஷ மின்றிய அவித்தியா ஜந்நியமா யிருத்தலால் வியாவகாரிக
மெனப்படும். இவ்வாற்றால், சொப்பந பதார்த்தங்களில் ஜாக்கிர
பதார்த்தங்களினும் விலக்ஷணத்தன்மை யிருக்கின்றது. ஆனால்,
இவை யாவும் மூவித சத்தைகளை யங்கீகரித்து ஸ்தூல திருஷ்டியி
னற் கூறப்பட்டன. விசார திருஷ்டியினாலோ, மூவிதச் சத்தை
கள் பொருந்தா. ஜாக்கிர சொப்பநங்களின் பரஸ்பர விலக்ஷணத்
தன்மையும் பொருந்தாது.

316. வேதார்த பரிபாஷை முதலிய கிரந்தங்களில் முன் கையப்படி வியாவகாரிக பிராதிபாஸிக பதார்த்தங்களின் பேதம் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ஆதலால், மூன்று சத்தைகள் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அங்ஙனமே, வித்தியாரண்ய ஸ்வாமிகளும் மூன்று சத்தை அங்கீகரித் திருக்கின்றார்கள். ஏனெனின், அவர்கள் இப்பிரசங்கத்தை எழுதியிருக்கின்றார்கள்:—

தேகாதி பதார்த்தங்க ளிருவகையாம். ஒன்றோ ஈசுவர சிருஷ்டியாம்; அது பாஹியமாம். மற்றொன்று ஜீவ சங்கற்பத் தால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டதாம்; அது மனோமயமும், ஆந்தரமூலமாம்.

அவ்விரண்டிலும், ஜீவ சங்கற்பத்தினால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட ஆந்தரமாய மனோமயம் சாக்ஷி பாஸியமாம். ஈசுவர சிருஷ்டி பாஹியமாம். அது பிரமாதாப் பிரமாணங்களுக்கு விஷயமாம். ஆந்தர மனோ மய தேகாதிக்களே ஜீவனது சுக துக்கங்களுக்குக் காரணமாம். பாஹிய ஈசுவர சிருஷ்டி சுக துக்கங்களுக்குக் காரண மன்றும். ஆதலால், மனோமய பதார்த்தங்களின் நிவிருத்தி முழுக்கூறலிற்கு அபேகைகூறாமாம். பாஹியப் பிரபஞ்சம் சுக துக்கங்கட்குக் காரண மன்றும். ஆதலால், அதன் நிவிருத்தி அபேகைக்கப்பட வில்லை.

எங்ஙனம், இரண்டு புருஷர்களின் இரண்டு புத்திரர்கள், வேறு தேசஞ் சென்றிருந்தார்கள். அவர்களுள் ஒருவன் புத்திரன் இறந்துபோனான், மற்றொருவன் புத்திரன் ஜீவித்திருந்தான். அந்த ஜீவித்திருந்த புத்திரன் அநேக திரவியங்களை யடைந்து ஒரு புருஷன் வாயிலாகத் தன் பிதாவிற்குத் தனது திரவியத்தினடைவின் சமாச்சாரத்தையும், மற்றொருவ னிறந்த சமாச்சாரத்தின் (அவன் தகப்பனுக்கும்) கூறி யனுப்பினான். ஆண்டு, சமாச்சாரத்தினை யறிவிக்கும் புருஷன் துஷ்டனாகையால், ஜீவித்திருக்கும் புத்திரனது பிதாவினிடத்து உன் புத்திரன் மரித்தா னென்றும், இறந்த புத்திரனது பிதாவினிடத்தில் உன் புத்திரன் ரோக மின்றிச் சரிந்ததோ டிருக்கின்றா னென்றும், அநேக திரவியத்தினை யடைந்திருக்கின்றான் சொற்ப காலத்தில் யானைமீ தேறிப் பெரும் கூட்டத்துடன் வருவா னென்றும் கூறினான்.

அந்த வஞ்சக வசனத்தினைக் கேட்டு, ஜீவித்திருக்கும் புத்திரனுடைய பிதா அழுது அநேக துக்கத்தினை யறபவஞ் செய்

தான்; இறந்த புத்திரனது பிதா பெருஞ் சந்தேஷத்தினைப்படைந்
தான். இவ்வாற்றால், தேசார்தரத்தில், ஈசுவரனால் சிருஷ்டிக்கப்
பட்ட புத்திரன் ஜீவித்திருந்தும் மனோமய புத்திரன் இறந்துபோ
னான். அதனால், துக்க முண்டாகின்றது. ஈசுவரன் சிருஷ்டித்த
ஜீவித்திருப்பவன் பிதாவிற்குச் சுக முண்டாகிற தில்லை.

அங்ஙனமே, இரண்டாவமனது பிதாவிற்கு ஈசுவரனால்
சிருஷ்டிக்கப்பட்ட புத்திரன் இறந்துபோனான். அவனுக்குத்
துக்க முண்டாக வில்லை; மனோமய புத்திரன் ஜீவித்திருந்தலால்
அவனுக்குச் சுக முண்டாகின்றது. ஆதலால், ஜீவ சிருஷ்டியே
சுக துக்கங்களுக்குக் காரண மாம். ஈசுவர சிருஷ்டி சுக துக்
கங்களுக்குக் காரண மன்றும். இவ்வாற்றால், வித்திபாரணிய
ஸ்வாமிகள் ஜீவ சிருஷ்டியையும், ஈசுவர சிருஷ்டியையும் இரண்டு
பிரகாரமாகக் கூறியிருக்கின்றார்கள். ஆண்டு ஜீவ சிருஷ்டி பிராதி
பாஸிகமாம்; ஈசுவர சிருஷ்டி வியாவகாரிகமாம். இவ்வாறு வேறு
கிரந்தக் காரர்களும் சத்தையை மூன்று பிரகாரமாகக் கூறியிருக்
கின்றார்கள். சேதந்திற்குப் பரமார்த்த சத்தையாம். சேதந்த்
தின் பிந்தமான ஜட பதார்த்தங்கட்கு இருவிதசத்தை யுளது;
ஒன்று வியாவகாரிக சத்தையாம்; மற்றொன்று பிராதி பாஸிக
சத்தையாம். சிருஷ்டியின் ஆதிகாலத்தில் ஈசுவர சங்கற்பத்தினு
லுண்டான கேவல அவித்தையின் காரியங்களான பஞ்ச பூதங்
களும், அவற்றின் காரியங்களும் வியாவகாரிக சத்தையாம். தோஷ
சகித அவித்தையின் காரியங்களான சொப்பகம், சுத்தி ரஜதாதி
கட்குப் பிராதி பாஸிக சத்தையாம். இவ்வாற்றால், ஜாக்கிர பதார்த்
தங்களுக்கு வியாவகாரிக சத்தையும், சொப்பந பதார்த்தங்
களுக்குப் பிராதி பாஸிக சத்தையும் பிரதிபாதிக்கப்படுகின்றன.

317. அங்ஙன மாயினும், அநாத்ம பதார்த்தங்க ளெல்லாவற்
றிற்கும் பிராதி பாஸிக சத்தையே யுளது. ஆதலால், சத்தை இர
ண்டு பிரகாரமேயாம்.

சேதந்திற்குப் பரமார்த்த சத்தையும், சேதந்த்தின் பிந்த
மான சகல் அநாத்மாக்களுக்கும் பிராதி பாஸிக சத்தையுமே ஆம்.

ஜாக்கிர சொப்பந பதார்த்தங்களுக்குச் சிறிதும்
ணத்தன்மை சித்திக்கின்ற தில்லை யென்னும் உத்தம
தினைப் பிரதிபாதஞ் செய்வாம்:—நீதச கால சாமக்கிரி யின்றிக்

சொப்பநத்தின் யானை மலை முதலியன உண்டாகின்றன. ஆதலால், (அவை) மித்தை யெனப்படுகின்றன. அங்ஙனமே, ஆகாசாதிப் பிரபஞ்சத்தின் சிருஷ்டி பிரஹ்மத்தினின்றும் உண்டாகின்றது. அந்தப் பிரஹ்மத்தில் தேச காலங்கள் அற்பமு மில்லை. சொப்பநத்தில் யானை மலை முதலியவற்றிற்கு யோக்கியமான தேச காலங்க ளில்லாவிடினும் அற்ப தேச காலங்க ளிருக்கின்றன. அவ்வாறே, ஆகாசாதிகளின் சிருஷ்டியில் அற்ப தேச காலங்களு மில்லை. ஏனெனின், தேச கால மின்றிய பரமாத்மாவினின்றும் ஆகாசாதிகளின் சிருஷ்டி சொல்லப்பட் டிருக்கின்றது. இக்காரணத்தால், தைத்திரீய சுருதியில் ஆகாசாதிகளின் சிருஷ்டி கிரமமாகச் சொல்லப்பட் டிருக்கின்றது ; தேச காலங்களின் சிருஷ்டி சொல்லப்பட வில்லை.

சூத்திரகார பாஷியகாரர்களுந் தேச காலங்களின் சிருஷ்டியினக் கூற வில்லை. சிருஷ்டி யென்பது உற்பத்திக்காம். ஆண்டு, தைத்திரீய சுருதிக்கும், சூத்திரகார பாஷியக்காரர்களுக்கும் இதுவே அபிப்பிராயமாம்:—ஆகாசாதிப் பிரபஞ்சத்தி னுற்பத்தி தேச கால சாமக்கிரக ளின்றி உண்டாகின்றது. ஆதலால், ஆகாசாதிகள் சொப்பநம் போன்று மித்தையாம்.

318. மதுசூதந ஸ்வாமிகள் தேச காலங்களைச் சாக்ஷாத் அவித்தையின் காரிய மென்று கூறியிருக்கின்றார்கள். ஆதலால், மாயா விசிஷ்ட பரமாத்மாவினின்றும், முதலில் மாயையின் பரிணாமமான தேச காலங்கள் உண்டாகின்றன. அதன் பின்னர் ஆகாசாதிகளின் உற்பத்தி யுண்டாகின்றது. ஆதலால், யோக்கியமான தேச காலங்களால் ஆகாசாதிப் பிரபஞ்சத்தி னுற்பத்தி சம்பட.

அங்ஙன மாயினும், மதுசூதந ஸ்வாமிகளுக்குத் தேச காலங்கள் முதலி லுண்டாகின்றன ; ஆகாசாதிகள் பின்ன ருண்டாகின்றன என்பது அபிப்பிராய மன்றும். ஏனெனின், சென்ற காலத்தி லிருப்பது பிரதமம், அல்லது, பூர்வம் எனப்படுகின்றது. வருங் காலத்தில் இருப்பதற்கு, உத்தரம், அல்லது, பின் என்று கூறப்படுகின்றது. ஆகாசாதிகளி னுற்பத்திக்கு முன் தேச காலங்கள் உண்டாயின வென்று கூறுதலால், ஆகாசாதிகளி னுற்பத்தி காலத்திற் பூர்வ கால உபகித் பரமாத்மா தேச காலங்களுக் கதிஷ்டாநயா

மேன்பது சித்தமாகும். ஆதலினால், தேச காலங்களின் உற்பத்தியில் பூர்வ காலத்தின் அபேகை யுண்டாகும். காலத்தி னுற்பத்தியின்றிப் பூர்வ காலஞ் சித்திக்கின்ற தில்லை. ஆதலால், ஆகாசாதிகளுக்குப் பூர்வ காலத்தில் தேச காலாதிகள் உளவாகின்றனவென்று கூறுதல் பொருந்தாது.

ஆனால், மதுகுதந ஸ்வாமிகளின் அபிப்பிராயம் இதுவாம்:- பூத பௌதிகப் பிரபஞ்சம் பிரதீதியாவது போன்று தேச காலங்களும் பிரதீதி யாகின்றன. ஆத்மாவினும் பிர்நமான எவையும் நித்திய மன்று; ஆதலால், தேச காலங்கள் நித்திய மன்றும். இல்லாத பதார்த்தம் பிரதீதி யாவதில்லை; ஆகையால், ஆகாசாதிகள் போலத் தேச காலங்களும் உற்பத்தியாகின்றன. அத் தேச காலங்கள் மாயையின் பரிணாமமும், சேதநத்தின் விவர்த்தமுமாம். விவர்த்தம் எதற்கும் காரணமாவ தில்லை. ஆதலின், ஆகாசாதிப் பிரபஞ்ச உற்பத்தியில் தேச காலங்களின் காரணத் தன்மை பொருந்தாது.

அல்லது, காரணம் முதலிலும், காரியம் பின்னரும் இருக்கின்றன. ஆகாசாதிப் பிரபஞ்சத்திற்கு முன் தேச காலங்களிருக்கின்றனவாகக் கூறுதல் பொருந்தாது என்னும் வார்த்தை சம்பத்திலேயே சொல்லப்பட்டு வந்திருக்கின்றது. இதனாலும், தேச காலங்கள் ஆகாசாதிப் பிரபஞ்சத்திற்குக் காரணமாதல் பொருந்தாது. ஆனால், சொப்பநத்தின் பிதா புத்திரன் போல் தேச கால சகித ஆகாசாதிப் பிரபஞ்சம் மாயா விசிஷ்ட பரமாத்மாவின் னின்றும் உற்பத்தியாகின்றது. ஒரு பதார்த்தம் ஒரு தேசத்தில் ஒரு காலத்தி லுண்டாகின்றது; அந்நிய தேசத்தி லந்நிய காலத்தி லுண்டாகின்ற தில்லை. இவ்வாற்றால், சகல பதார்த்தங்களும் பிரளய காலத்தி லுண்டாகின்ற தில்லை; சிருஷ்டி காலத்தி லுண்டாகின்றன. அதனால், தேச காலங்கட்குக் காரணத்தன்மைப் பிரதீதியு மாகின்றன. அங்ஙன மாயினும், எந்த மாயையினின்று தேச கால சகிதப் பிரபஞ்ச முற்பத்தியாகின்றதோ, அந்த மாயையினாலேயே தேச காலங்களில் காரணத்தன்மையும் அந்நியப் பிரபஞ்சத்தில் காரியத்தன்மையும் பிரதீதியாகின்றன. ஆகாசாதிப் பிரபஞ்சத்திற்குத் தேச காலங்கள் காரண மன்று.

319. பிரஹ்மத்தின் காரணத்தன்மை தேச காலங்களில்
பிரதீதியாகின்றது என்பதாதி ஸ்தலத்தில்
அந்நியதாக் கியாதியின் அங்கீகாரம்.

இவ்விஷயத்தில் இவ்வாறு சங்கை யுண்டாகின்றது:—இல்லாத பதார்த்தம் பிரதீதியாகின்ற தில்லை; சித்தாந்தத்திலும் அங்கீகார மில்லை. இல்லாத பதார்த்தத்தின் பிரதீதியினை யங்கீகரிக்க இனோ அசத் கியாதியின் அங்கீகார முண்டாம். இல்லாத மலடிமகன், முயற் கொம்பு முதலியவற்றின் பிரதீதி யுண்டாதல் வேண்டும். ஆதலின், இல்லாத பதார்த்தம் பிரதீதியாகின்ற தில்லை.

ஆதலால், தேச காலங்களில் காரணத்தன்மை இல்லாதிருக்குமாயின், தேச காலங்களில் சர்வபதார்த்தங்களின் காரணத்தன்மையின் பிரதீதி மாயையின் பலத்தினாலு முண்டாக வேண்டுமென தில்லை; காரணத்தன்மையின் பிரதீதி தேச காலங்களி லுண்டாகின்றது. ஆதலால், தேச காலங்கள் சகலப் பிரபஞ்சத்திற்கும் காரணங்களாம்.

சர்வப் பிரபஞ்சத்திற்கும் காரணம் பிரஹ்மமாம். பிரஹ்மத்தின் காரணத்தன்மை தேச காலங்களில் பிரதீதியாகின்றது. தேச காலங்களில் காரணத்தன்மை யில்லை யென்று சித்தாந்திகூறுவதும் பொருந்தாது. ஏனெனின்,

எவ்வனம், தேச காலங்களுக்கு அதிகுஷ்டாரம் பிரஹ்மமோ, அங்ஙனமே, சர்வப் பிரபஞ்சத்திற்கும் அதிகுஷ்டாரம் பிரஹ்மமாம். தேச காலங்களிலேயே பிரஹ்மத்தின் காரணத்தன்மை பிரதீதியாகின்றது; அந்நியத்தி லில்லை யென்று கூறுவதற்கு ஒரு காரணமு மில்லை. ஆதலால், அதிகுஷ்டாரப் பிரஹ்மத்தின் காரணத்தன்மை தேச காலங்களில் பிரதீதி யாகுமாயின், பிரஹ்மம் சர்வப் பிரபஞ்சத்திற்கும் அதிகுஷ்டாரமா யிருத்தலால், சர்வப் பிரபஞ்சத்திலும் காரணத் தன்மை பிரதீதி யாதல் வேண்டும். சிலவற்றிற் காரணத்தன்மை, சிலவற்றிற் காரியத்தன்மை யென்னும் பேத மிருக்க வேண்டுமென தில்லை.

அல்லது, தேச காலங்களில் காரணத் தன்மை யில்லை; பிரஹ்மத்தில் காரணத் தன்மை யிருக்கின்றது; அந்தப் பிரஹ்மத்தின் காரணத் தன்மை தேச காலங்களுற் பிரதீதி யாகின்ற தென்று கூறுவதனால், அந்நியதாக் கியாதியின் அங்கீகார முண்டாகும்.

ஏனெனின், அந்நிய வஸ்து அந்நிய ரூபமாகப் பிரதிபித்யாதலை அந்நியதாக்கியாதி யென்பர். தேச காலங்கள் காரண மன்றாம். ஆதலால், காரணத்தின் அந்நியம் அகாரணமாம்; அதற்கு அந்நிய ரூப மெனப்படும் காரண ரூபத்தினால் பிரதிபித்யை யங்கீகரிக்கின் அந்நியதாக்கியாதியின் அங்கீகார முண்டாகும்; சிந்தார்த்தத்தில் அந்நியதாக்கியாதி அங்கீகரிக்கப்பட வில்லை. இவ்விடத்தில் அந்நியதாக்கியாதியை யங்கீகரிக்கினோ, சுத்தியில் அதிர்வசரீய வெள்ளியி னுற்பத்தி சித்தார்த்தத்தில் அங்கீகரிக்கப்பட் டிருக்கின்றது; அது நிஷ்பலமாம். ஏனெனின், அந்நியதாக்கியாதியில் இரண்டு மதங்க ளுள்:—ஒன்றோ, வேறிடத்திலிருக்கின்ற பதார்த்தங்கள் வேறிடத்திற்குப் பிரதிபித்யாவது அந்நியதாக்கியாதியாம். எங்ஙனம் ஸ்திரீயின் கரத்தி லிருக்கிற ரஜதம் எதிரி லிருக்கும் சுத்தி தேசத்தில் பிரதிபித்யாவது அந்நியதாக்கியாதியாம். அல்லது, அந்நிய பதார்த்தம் அந்நிய ரூபமாகப் பிரதிபித்யாவது அந்நியதாக்கியாதியாம். எங்ஙனம்-சுத்தியே ரஜதரூபமாகப் பிரதிபித்யாதல் அந்நியதாக்கியாதியாம். இவ்வாறு, எல்லாப் பிராந்தி ஸ்தலங்களிலும் அந்நியதாக்கியாதியினால் நிர்வாகம் சம்பவிக்கின்றது. அதிர்வசரீய ரஜதாதிகளின் உற்பத்தி கூறுதல் அசங்கதமாகும்.

விஷயத்தின் சமாநாகாரமாக ஞான முண்டாகின்றது. அந்நிய வஸ்துவின் ஞானம் அந்நிய ரூபத்தினு லுண்டாவ தில்லை. ஆகையால், ரஜதாகார ஞானத்தின் விஷயமாய அதிர்வசரீய ரஜதமும் உத்பத்தியாகின்றது. இந்த அத்தவைத சித்தார்த்தத்தில் காரணத்தின் அந்நியமான தேச காலங்களில் பிரஹ்மத்தினது காரணத்தன்மையின் ஞான முண்டாகின்ற தில்லை. ஆதலால், தேச காலங்களில் பிரதிபித்யாகும் காரணத்தன்மை, யின்றியதற்கு, அல்லது, பிரஹ்மத்தி லிருப்பதற்குப் பாகம் பொருந்தாது. பின்னரோ, தேச காலங்களிலேயே காரணத்தன்மை யிருக்கின்றது; அதன் பாக முண்டாகின்றது. இவ்வாற்றால், “ஆகாசாதிப் பிரபஞ்சத்திற்குக் காரணம் தேச காலங்க ளாவாம்” என்று சித்தார்த்தி கூறுவாராயின் அக்கூற்று அசங்கதமாம்.

320. அச்சங்கை பொருந்தாது. ஏனெனின், பிரஹ்மத்தின் காரணத்தன்மை தேச காலங்களிற் பிரதிபித்யாகின்றது. எங்ஙனம் செவ்வரத்தம் புஷ்பத்தின் சம்பந்த முடைய ஸ்படிகத்தில் அப் புஷ்பத்தின் சிவப்பு வர்ணம் தோற்றுகின்றது. அதிஷ்டாநத்

தின சத்தியத்தன்மை சொப்பந காலத்தில் மித்தையான யானை பர்வத முதலியவற்றில் பிரதிதியாகின்றது. ஆண்டு ஸ்படிகத்தில் அநிர்வசநீயமான சிவப்பு வர்ணத்தி னுற்பத்தி அங்கீகரிக்கப்பட வில்லை. பின்னரோ, புஷ்பத்தின் சிவப்பு வர்ணத்தன்மை ஸ்படிகத்தில் பிரதிதியாகின்றது. ஆதலால், வெண்மையான ஸ்படிகம் சிவப்பு ரூபமாய்த் தோற்றுவதால் சிவப்புத் தன்மையின் ஞானத்தில் அந்நியதாக் கியாதியே அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

அங்கனமே, சொப்பநத்தில் மித்தியா பதார்த்தங்களில் சத்தியத்தன்மை பிரதிதியாகின்றது. ஆண்டு, அநிர்வசநீய சத்தியத்தன்மை அந்தப் பதார்த்தங்களில் உற்பந்நமாகின்றது. இவ்வார்த்தையோ “மெய்யான பொய்யாம்” என்னும் (வியாகாத தோஷ முடைய) வசனம் போலப் பொருந்தாதாம். இல்லாதது பிரதிதியாவ தில்லை. பின்னையோ, சொப்பநத்தின் அதிஷ்டாந மாய சேதரத்தின் சத்தியத்தன்மை மித்தியா பதார்த்தங்களில் பிரதிதியாகின்றது. ஆதலால், மித்தியா பதார்த்தம் சத்தியரூப மாய்ப் பிரதிதியாதலால், சத்தியத்தன்மையின் ஞானத்தில் அந்நியதாக் கியாதியே அங்கீகரிக்கப்படாதிருக்கின்றது. அவ்வாறே, அதிஷ்டாநப் பிரஹ்மத்தின் காரணத் தன்மை, தேச காலங்களில் அந்நியதாக் கியாதியாகப் பிரதிதி யாகின்றது.

321. இவ்வளவு இடத்தில் அந்நியதாக் கியாதியை அங்கீகரிக்கிறோ, எல்லாப் பிரார்த்திகளிலும் அந்நியதாக் கியாதியையே அங்கீகரிக்க வேண்டு மென்று கூறின், அச்சங்கை பொருந்தாது. ஏனெனின், சத்தி ரஜதாதிங்களில் அந்நியதாக் கியாதியை அங்கீகரிப்பதில் விஷயத்தின் விலக்ஷணமான ஞானம் பொருந்தாது என்னும் தோஷம் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. யாண்டு ஸ்படிகத்தில் சிவப்பு வர்ணத்தன்மையின் ஞான முண்டாகின்றதோ, ஆண்டுச் சிவப்புப் புஷ்பத்திற்கு ஸ்படிகத்தோடு சம்பந்த மிருக்கின்றது. ஆதலால், ஸ்படிக சம்பந்த முடைய புஷ்பத்தின் சிவப்பு வர்ணத்தன்மை, ஸ்படிகத்தில் பிரதிதியாகின்றது. ஏனெனின், அந்தக்காரணத்தின் விருத்தி சிவப்புப் புஷ்பாகாரமாகும்போது அந்த விருத்தியின் விஷயமே சிவப்புப் புஷ்ப சம்பந்தியாகிய ஸ்படிகமாம். ஆதலால், புஷ்பத்தின் சிவப்பு வர்ணத்தன்மை ஸ்படிகத்தில் பிரதிதியாகின்றது. சத்திக்கோ ரஜதரூபத்தினால் ஞானம் சம்பவி

யாது. என்னின், சுத்தி தேசத்தில் அக்ரீவசரீயமாகவோ விபாவகாரிகமாகவோ வெள்ளி அக்ரீய மதத்தில் இல்லை ; பின்னரோ, சுத்தி இருக்கின்றது. அக்ரீய சுத்தியின் சம்பந்தத்தினால் சுத்தியின் சமமானாகவோ அக்ரீயகாரண விருத்தி யுண்டாகும். ரஜதாசார அக்ரீயகாரணத்தின் விருத்தி யுண்டாகாது. ஆதலால், அக்ரீயத்தையின் பரிணாமமும், சேதரத்தின் விவரத்தையுமான அக்ரீவசரீய ரஜதம் அதன் ஞான மென்னு மிரண்டு முண்டாகின்றன. ஸ்படிகத்தில் சிவப்பு வர்ணத்தன்மை பிரதிபலிக்கின்றது. ஆண்டு விருத்தியின் சம்பந்தம், ஸ்படிகம் சிவப்புப் புஷ்ப மென்னு மிரண்டனேடு முண்டாகின்றது. சிவப்புப் புஷ்பத்தின் சம்பந்தத்தினால் சிவப்புவடிவ விருத்தி யுண்டாகின்றது. அவ்விருத்திக்கு ஸ்படிகத்தோடும் சம்பந்த மிருக்கின்றது. ஸ்படிகத்தில் சிவப்புத் தன்மையின் சாயை யிருக்கின்றது. ஆதலால், புஷ்பத்தின் தர்மமாய சிவப்பு வர்ணத்தன்மை ஸ்படிகத்தில் அவ்விருத்திக்கே விஷயமாகின்றது.

இவ்வாற்றால், யாண்டு இரண்டு பதார்த்தங்களின் சம்பந்த மிருக்கின்றதோ ஆண்டு ஒன்றன் தர்மம் மற்றொன்றில் பிரதிபலிப்பதால் சம்பவிக்கிறது. ஆண்டு அக்ரீயதாக்கியாதியே சம்பவமாம். யாண்டு இரண்டு பதார்த்தங்களின் சம்பந்தமில்லையோ ஆண்டு அக்ரீயதாக்கியாதி யில்லை ; பின்னரோ, அக்ரீவசரீயக்கியாதி யிருக்கின்றது. எங்ஙனம் புஷ்ப சம்பந்தியாகிய ஸ்படிகத்தில் புஷ்பத்தின் சத்தத்தன்மை பிரதிபலிக்கின்றதோ, அங்ஙனமே சொப்பரத்தின் யானை பர்வதம் முதலியவற்றிற்கும் அதிஷ்டாந சேதரத்தோடு சம்பந்த மிருக்கின்றது ஆதலால், சேதரத்தின் தர்மமாகிய சத்திபத் தன்மையுப் சேதர சம்பந்தியாய யானை பர்வத முதலியவற்றிற் பிரதிபலிக்கின்றது. அது அக்ரீயதாக்கியாதிபாம் அங்ஙனமே, அதிஷ்டாந சேதரத்தின் தர்மமாகிய காரணத் தன்மை அதிஷ்டாந சேதர சம்பந்தியாய தேச காலங்களில் பிரதிபலிக்கின்றது

322. ஜாக்கிரப் பிரபஞ்சம் சாமக்கிரி யின்றி யுண்டாகின்றது.

ஆதலால் சொப்பந சமாநமாய் மித்தையாம்.

“ அதிஷ்டாந சேதரத்தின் சம்பந்தம் எல்லாப் பிரபஞ்சத்தோடு மிருக்கின்றது. சம்பந்தியின் தர்மம் அக்ரீயதாக்கியாதி

யினால் அந்தியத்திற் பிரதிதியாமாயின், சேதரத்தின் காரணத் தன்மை சர்வப் பிரபஞ்சத்திலும் பிரதிதியாதல் வேண்டுமென்று முன்னர்ச் சங்கை செய்யப்பட்டது.

அச்சங்கை பொருந்தாது. ஏனெனில், எங்ஙனம், சொப்பநத் தில் இரண்டு சரீரங்கள் உற்பத்தியாகின்றன. ஒரு சரீரம் பிதா ரூபமாகப் பிரதிதியாகின்றது. மற்றொரு சரீரம் புத்திர ரூபமாகப் பிரதிதிக்கின்றது.

ஆண்டு இரண்டு சரீரங்கட்கும் சொப்பநத்தின் அதிஷ்டாந சேதரத்தோடு சம்பந்தம் உளதாமாயினும், பிதா சரீரத்தில் அதிஷ்டாந சேதரத்தின் காரணத்தன்மை பிரதிதியாகின்றது. புத்திர சரீரத்தில் காரணத்தன்மை பிரதிதியாகின்ற தில்லை. பின்னரோ, பிதாவாற் பெறப்படுபவன் புத்திரனாவன் (என்று) இவ்வாறு புத்திர சரீரத்தில் காரியத்தன்மை பிரதிதியாகின்றது. இவ்வாற்றால், அதிஷ்டாந சேதரத்தின் சம்பந்தம் எல்லாவற்றிற்கு மிருப்பினும், தேச காலங்களில் சேதர தர்மமான காரணத்தன்மையின் பிரதிதியும், பிறவற்றில் காரியத்தன்மையின் பிரதிதியு முண்டாகின்றன.

அல்லது, அதிஷ்டாந சேதரம் அசங்கமா யிருக்கின்றது. அது எதற்கும் பரமார்த்தமாகக் காரண மன்று. மாயையி லுள்ள ஆபாஸன் காரணமாமாயினும், ஆபாஸனது சொரூபம் மித்தையாகின்றது. எது தானே மித்தையாக விருக்கின்றதோ, அது வேறொன்றற்குக் காரணமாதல் பொருந்தாது. ஆதலால், பரமாத்மா வின் கண் பிரபஞ்சத்தின் காரணத்தன்மை யுளதாயின், அது தேச காலங்களில் பிராந்தியால் பிரதிதியாதல் பொருந்தும். பரமாத்மாவினிடத்தில் காரணத்தன்மை யில்லை. பரமாத்மா காரணத்தன்மை முதலிய தர்மங்க ளின்றி அசங்கமா யிருக்கின்றது. அதன் காரணத்தன்மை தேச காலங்களில் பிரதிதியாகின்றது என்று கூறுதல் பொருந்தாது. பின்னரோ, மாயையினு லுண்டான அநிர்வசரீய தேச காலங்கள், அநிர்வசரீய காரணத்தன்மையுடையன வாகின்றன. பரமார்த்தத்தால் தேச காலங்கள் காரணமாகா. எங்ஙனம் புத்திர னின்றிய புருஷன் சொப்பநத் தில் புத்திரனையும், பௌத்திரனையும் பார்க்கின்றான். ஆண்டுப் புத்திர பௌத்திர சரீரங்கள் அநிர்வசரீயமா யுண்டாகின்றன. புத்திர சரீரத்தில் பௌத்திர சரீரத்தின் அநிர்வசரீய காரணத்

தன்மை யுண்டாகின்றது. ஆண்டு பரமார்த்தமாகப் புத்திர பெணத்திர சரீரங்கட்குப் பரஸ்பரம் காரிய காரண பாவங்களில்லை. அங்ஙனமே, தேச காலங்கள், ஆதிர்வசரீய காரணங்களாகப் பிர திதியாகின்றன. பரமார்த்தமாகத் தேச காலங்களுக்கும் ஆகா சாதிப் பிரபஞ்சத்திற்கும் காரிய காரணத் தன்மைக ளில்லை. இவ் வாற்றால், தேச கால சாமக்கிரிக ளின்றி ஜாக்கிரப் பிரபஞ்சத் தின் உற்பத்தி யுண்டாகிறது. ஆதலால், சொப்பநம் போல் ஜாக் கிரமும் மித்தைபாம்.

எங்ஙனம், சொப்பநத்தின் ஸ்திர புத்திராதிகள் சொப்பநத் திலேயே சுக துக்கங்கட்கு ஹேதுக்களா யிருக்கின்றன ; ஜாக்கிர தத்தில் அவர்க ளில்லை. அங்ஙனமே, ஜாக்கிர பதார்த்தங்கள் சொப்பநத்தி லில்லை ; (ஆதலால்) ஜாக்கிர சொப்பநங்கள் இரண் டும் சமமாம்.

323. ஜாக்கிர பதார்த்தங்கள் ஞானத்தின் கூடவே

உற்பத்தியாகின்றன ; ஆதலால், வேறு ஜாக்கிரத்தில்

இருப்ப தில்லை யெனல்.

ஜாக்கிரத்தினின்று சொப்பந முண்டாய், பின்னர் ஜாக்கிர முண்டாகின்றது. ஆண்டு முதல் ஜாக்கிரத்தின் பதார்த்தமே, சொப்பந விபவஹித இரண்டாவது ஜாக்கிரத்தி லிருக்கின்றது. முதல் சொப்பநத்தின் பதார்த்தம் இரண்டாவது சொப்பநத்தி லிருக்கின்ற தில்லை. ஆகையால், சொப்பந பதார்த்தங்களினும் ஜாக்கிர பதார்த்தங்கள் விலக்ஷணமா மென்று கூறின்,

அச்சங்கையும் சித்தார்த்தத்தை யறிபாத முடனது திருஷ்ட டியா லுண்டாகின்றது ; ஏனெனின், முர்க்கனுடைய திருஷ்டி யிவ்வா றிருக்கின்றது. சமுசாரப் பிரவாகம் அநாதியாம். அதில் ஜீவனுக்கு ஜாக்கிர ஸ்வப்ந சுழுத்தி யுண்டாகின்றது. ஜாக்கிர காலத்தில் சொப்பநமும், சுழுத்தியும் நஷ்டமாகின்றன. சொப் பந காலத்தில் ஜாக்கிரமும், சுழுத்தியும் நஷ்டமாகின்றன. அங்ங னமே சுழுத்தி காலத்தில் ஜாக்கிர சொப்பநங்கள் நஷ்டமாகின் றன. பின்னரோ, “ சொப்பந சுழுத்திக ஞுண்டாகும்போது ஜாக்கிர காலத்தின் ஸ்திரீ புத்திர பசு தனாதிகள் நீங்காமலிருந்து கொண்டே யிருக்கின்றன. அவற்றின் ஞானமே நீங்குகின்றது. மீண்டும் ஜாக்கிர முண்டாகும்போது முதல் ஜாக்கிரத்தி லிருந்த பதார்த்தங்களின் ஞான முண்டா என்பது ள்களா கிய முர்க்கர்களின் திருஷ்டியாம்.

324. சத்தார்த்த மீதுவாய்:—பதார்த்தங்க ளெல்லாம் சேதநத் தின் விவர்த்தமும், அவித்தையின் பரிணாமமும். ஆதலால், சத்திரஜகம் போன்று எக்காலத்தில் எப்பதார்த்தம் பிரதிபிபா கின்றதோ, அக்காலத்தில் அதிஷ்டாந சேதநத்தை யாசிரயித்த அவித்தையின் இருவகைப் பரிணாமங்க ளுண்டாகின்றன. அவித் தையின் தமோ குணம்சம் கடாதி விஷயரூபமாகப் பரிணமிக் கிறது. அவித்தையின் சத்துவ குணம்சம் ஞானரூபமாகப் பரிண மிக்கிறது.

சேதநத்தை ஞானமாகக் கூறுவதால், சத்துவ குணத்தின் பரிணாமம் ஞானமாமென்று கூறுதல் பொருந்தாதாமாயினும், எல் லா விபாக சேதநமும் ஞான மன்று ; பின்னரோ, ஆபாஸ ஸகித விருத்தியி லாருடமான சேதநத்தை ஞானமென்பர். ஆகையால், சேதநத்தில் ஞான வியவகாரத்தைச் சம்பாதிப்பது விருத்தியாம். இவ்வாறு; சேதநத்தில் ஞானத்தன்மையைச் சம்பாதிப்பது விரு த்தியாம்.

இவ்வாற்றால், சேதநத்திலுள்ள ஞானத் தன்மைக்கு உபாதி, விருத்தியாம். அதனிடத்திலும் ஞான சப்தத்தின் பிரயோக முண் டாகின்றது. “கடத்தின் ஞான முண்டாயிற்று” என்றும், “கடத்தின் ஞானம் ஷ்டாயிற்று” என்றும் உலகத்தில் கூறு கின்றார்கள். ஆண்டு விருத்தியி லாருடமான சேதநத்திற்கு உற்பத்தி நாசங்கள் சம்பவிக்கின்ற தில்லை; விருத்திக்கு உற்பத்தி நாசங்க ளுண்டாகின்றன, ஞானத்திற்கு உற்பத்தி நாசங்கள் கூறப்படுகின்றன. ஆதலால், விருத்தியிலும் ஞான சப்தத்தின் பிர யோகமுண்டாகின்றது. அந்த விருத்திரூப ஞானம் சத்துவகுணத் தின் பரிணாமமாம் என்று கூறுதல் சம்பவிக்கின்றது, அந்த விரு த்திரூப பரிணாமத்தில் சேதநத்தின் ஆபாசம் உண்டாகின்றது. கடாதி விஷயரூப பரிணாமத்தில் சேதநத்தின் ஆபாஸ முண்டா கின்ற தில்லை ஏனெனின், விஷயம் விருத்தி என்னும் இரண்டும் அவித்தையின் பரிணாமங்களாமாயினும், கடாதி விஷயங்களோ அவித்தையின் தமோ குணத்தின் பரிணாமமாம். ஆதலால், மலிநமாம். அதில் ஆபாஸம் உண்டாகின்ற தில்லை. விருத்தி சத்துவ குணத்தின் பரிணாமமாய்ச் சொச்சமா யிருக்கின்றது. அதில் ஆபாஸ முண்டாகின்றது. இவ்வாற்றால், விருத்திக்குச் சேதநத்தின் ஆபாஸத்தைக் கிரஹிக்கும் யோக்யத்தன்மை யிருத்

தலினால் விருத்தி யவச்சிற் சேதம் ஞாந் மெனப்பநிம் ; சாஷி
யென்றுங் கூறப்படுகின்றது. கடாதி விஷயங்கட்கு ஆபாசத்தைக்
கொடுக்கும் யோக்யத் தன்மை யில்லை இக்காரணத்தினால் விஷய
வச்சிற் சேதம் ஞாந் மன்றும் ; சாஷியு மன்றும். இவ்வாற்றால்,
ஜாக்கிரத்தின் பதார்த்தங்களும் அவற்றின் ஞாநமும் கூடவே
யுண்டாகின்றன ; கூடவே வஷ்டமுமாகின்றன. இது வேதத்
தின் ரகசிய சித்தார்த்தம். ஆதலால், ஜாக்கிரத்தின் பதார்த்தங்
கள் இரண்டாவது ஜாக்கிரத்தில் இருக்கின்றன என்று கூறுதல்
சம்பவியாது.

325. ஜாக்கிரத்தினது பதார்த்தங்களுக்குப் பரஸ்பரம்
காரண காரியத் தன்மை யில்லை யெனல்.

சொப்பரத்தினின்றும் விழித்துக்கொண்டவனுக்கு “ முன்
எந்தப் பதார்த்தங்க ளிருந்தனவோ அவையே இவை ” என்னும்
பிரக்தியபிஞ்ஞை யுண்டாகின்றது. ஆதலால், ஜாக்கிர பதார்த்தங்
களுக்கு ஞாநத்தின் சமகாலத்தில் உற்பத்திராச முண்டாகின்ற
தில்லை. பின்னரோ, ஞாநத்திற்கு முன் இருக்கின்றன ; ஞாநத்
தின் ராசத்துக்குப் பின்னு மிருக்கின்றன.

அங்ஙனமாயினும், எங்ஙனம், சொப்பர பதார்த்தங்கள்
அந்த ஸ்நானத்தில் உற்பத்தியாய், “ நான் பிறப்பதற்கு முன்னும்
இந்த மலை சமுத்திர முதலியன உண்டாயிருக்கின்றன ” என்று
பிரதிபாதிக்கின்றன. ஆண்டுத் தற்கால முண்டாகிய பதார்த்தங்க
ளில் வெகுநேர நிலைத்திருத்தற் றன்மைப் பிராந்தியுண்டாகிறது.
ஆதலால், எந்த அவித்தை மித்தையான மலை சமுத்திர முதலிய
வற்றை யுண்டாக்கி யிருக்கின்றதோ, அவ்வவித்தையினால் வெகு
நேரம் ஸ்திரத்தன்மையும், ஸ்திரத்தன்மையின் பிரதிதியும் அந்நி
வசரீயமாய் யுண்டா யிருக்கின்றன. அங்ஙனமே, ஜாக்கிர பதார்த்
தங்களிலும் வெகு நேரம் நிலைத்திருத்தற் றன்மை யில்லை. பின்
னரோ, அவித்தையின் பலத்தினால் மித்தையான ஸ்திரத்தன்மை
யும், அந்தப் பதார்த்தங்களோடு கூடவே உற்பத்தியாகிப் பிரதிதி
யாகின்றது.

இவ்வாறு கூறின்:—சொப்பர பதார்த்தம் சாஷாத் அவித்தை
யின் பரிணாமமாம். ஜாக்கிர பதார்த்தம் சாஷாத் அவித்தையின்
பரிணாம மன்றும். பின்னரோ, கடத்தி னுற்பத்தி தண்டம் சக்க
ரம் குலாலன் என்பவற்று னுண்டாவது போல் சகல பதார்த்தங்

களினுற்பத்தியும், தத்தங்காரணத்தா லுண்டாகின்றது; சாக்ஷாத் அவித்தையா லுண்டாகின்ற தில்லை. சாக்ஷாத் அவித்தையின் பரிணாமா யிருக்குமாயின், ஆகாசாதிக் கிரமத்தால் பஞ்சபூதங்களின் உற்பத்தியும், பஞ்சிகரணமும், அவற்றினின்று பிரஹ்மாண்டத்தி னுற்பத்தியும் சுருதியிற் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அஃது அசங்கதமாம். ஆதலால், ஈசுவர சிருஷ்டியாகிய ஜாக்கிர பதார்த்தங்கள் தத்தம் உபாதாரத்தின் பரிணாமங்களாம்; சாக்ஷாத் அவித்தையின் பரிணாமங்களன்றும். சொப்பரத்தின் சகல பதார்த்தங்களும் அவித்தையின் பரிணாமங்களாம். அவற்றிற்கு ஒரே அவித்தை உபாதாரமா யிருத்தலால் அந்தப் பதார்த்தங்களுக்கும் அவற்றின் ஞாநத்திற்கும் ஒரே யவித்தையினின்றும் ஒரே காலத்தில் உற்பத்தி சம்பவிக்கின்றது. ஜாக்கிர பதார்த்தங்கள் பிற்ற பிற்ற காரணங்களா லுண்டாகின்றன. காரியத்திற்குமுன் காரணமிருக்கும். காரணத்தில் காரியம் லபமாகின்றது. ஆதலால், கடத்தின் உற்பத்திக்கு முன்னும் கடநாசத்திற்குப் பின்னும் மடபிண்ட மிருக்கின்றது. இவ்விதத்தால், சில பதார்த்தங்கள் அற்பகாலம் நிலைப்பனவும், சில அதிக காலம் நிலைப்பனவுமாகக் காரியகாரணங்களா யிருக்கின்றன. சொப்பர பதார்த்தங்கள் அவ்வாறில்லை.

326. அச்சங்கை பொருந்தாது. ஏனெனின், ஜாக்கிர பதார்த்தங்கட்குப் போல் சொப்பர பதார்த்தங்களிலும் காரிய காரணத்தன்மை பிரதிதியாகின்றது. எங்ஙனம், ஒருவனுக்கு “ என் பசு கன்று போட்டிருக்கின்றது; அல்லது, என் ஸ்திரீக்குப் புத்திரன் உண்டாயிருக்கின்றான் ” என்று சொப்பர முண்டாகிறது. ஆண்டுப் பசுவினிடத்திலும், ஸ்திரீயினிடத்திலுமாகாரணத்தன்மையும், வெகு கால ஸ்திரீதன்மையும் பிரதிதியாகின்றன. கன்றினிடத்திலும், புத்திரனிடத்திலும் காரியத்தன்மையும், அற்ப கால ஸ்திரீதன்மையும் பிரதிதியாகின்றன. எல்லாம் ஒரே காலத்தி லுண்டாகின்றன. ஒன்று மற்றொன்றற்குக் காரண மன்று. ஆனால், பசு, கன்று, ஸ்திரீ முதலியவற்றிற்கு அவித்தையே உபாதாரமாம். அங்ஙனமே, ஜாக்கிரத்திலும் சில வெகு கால மிருக்கும் காரண ரூபமாகவும், சில சொப்பர கால மிருக்கும் காரிய ரூபமாகவும் சொப்பரத்திற் போலத் தோற்றுகின்றன. எதுவும் எதற்கும் பரஸ்பரம் காரிய காரண மன்றும்; பின்னரோ, சாக்ஷாத் அவித்தையின் காரியங்களாம்.

327. சுருதியில் கிரமமாகச் சிருஷ்டி கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ஆண்டுச் சிருஷ்டியைக் கூறுதலில் சுருதிக்கு அபிப்பிராயமின்று. பின்னரோ, அத்வைதத்தினைப் போதித்தலில் அபிப்பிராயமாம். எல்லாப் பதார்த்தங்களும் பரமாத்மாவின்னு முண்டா யிருக்கின்றன. ஆதலால், அதன் விவர்த்தமாம். எது எதன் விவர்த்தமா யிருக்கின்றதோ அது அது சொருபமாகவே யிருக்கின்றது. ஆதலால், சகல நாம ரூபங்களும் பிரஹ்மத்தினும் வேறுகாமல் பிரஹ்மமாகவே யிருக்கின்றன என்னும் அர்த்தத்தினைப் போதிப்பதற்காகச் சிருஷ்டி கூறப்பட்டது. சிருஷ்டிக்கு வேறு பிரயோசகமில்லை. ஆண்டு கிரம சிருஷ்டி கூறியது ஸ்தூல திருஷ்டியை யுடையவனுக்கு விபரீதக் கிரமமாக லய சித்தனை செய்யும் பொருட்டாம். அதற்கும் அத்வைத ஞானமே பிரயோஜகமாம். ஆதலால், கிரமமாகச் சொல்லுவதிலும் அபிப்பிராய மில்லை. சிருஷ்டியில் கிரம மில்லை. பின்னரோ, எல்லாப் பதார்த்தங்களும் ஒரே அவித்தையினின்றும் உண்டாயிருக்கின்றன. அவற்றிற்குப் பரஸ்பரம் காரிய காரணத் தன்மையும், பூர்வோகாத் தன்மையும் அவித்தையாலாகிய சொப்பநம்போல் மித்தைபாசப் பிரதிதி யாகின்றன. சுருதி அவற்றிற்குத் தம்மில் காரிய காரணத்தன்மையும், பூர்வோகாத் தன்மையும் கூறியிருக்கின்றது. அது லயசித்தனையின் பொருட்டுக் கூறியதாம். எவ்வாறு சொருப மிருக்கின்றதோ அவ்வாறே தியாக மிருக்கவேண்டு மென்னும் நியமம் தியாகத்தி லில்லை. ஆதலால், ஜாக்ஹ பதார்த்தங்களுக்குத் தம்மில் காரண காரியத் தன்மை யில்லை.

328. திருஷ்டி சிருஷ்டி வாத்தத்தின் அங்கீகாரம்.

ல், சகல பதார்த்தங்களும் சாக்ஷாத் ன காரியங்களாம். சுத்தி ரஜதாதி போன்று அல்லது, சொப்பநம் போன்று அவித்தையின் விருத்தி யுபஹித சாக்ஷியினால் அவற்றின் பிரகாச முண்டாகின்றது. ஆதலால், எல்லாப் பதார்த்தங்களுஞ் சாக்ஷி பாலியங்களாம். அவித்தையின் ஞானாகரா ரூபாகா பரிணாமங்கள் ஓரே காலத்தில் உண்டாகின்றன ; கூடவே நஷ்டமாகின்றன. ஆதலால், எப்போது பதார்த்தம் தோற்றுகின்றதோ அப்போதே தோற்றத்திற்கு விஷயமான பதார்த்தம் உண்டாகின்றது ; வேறு காலத்தி லுண்டாகின்ற தில்லை. இதனையே திருஷ்டி சிருஷ்டி வாசு மென்டார்.

இர்தப பக்ஷத்தில் பதார்த்தங்களுக்கு அஞ்ஞாத சத்தை இல்லை ; ஞாதசத்தை யிருக்கின்றது. அந்வைத வாதத்தில் இது சித்தார்த்த பக்ஷமாம். இர்தப பக்ஷத்தில் இரண்டு சத்தைக ளிருக்கின்றன ; மூன் மில்லை. ஏனெனின், அநாதம் பதார்த்தங்களெல்லாம் சொப்பநம் போன்று பிரதிபாஸிகமா யிருக்கின்றன. பிரதிபாஸிக்காலத்திலும் ப்ரக காலத்தில் அநாத்மாவிற்குச் சத்தை யில்லை. ஆகையால் மூன்றாவதான விபாவகாரிக சத்தை யில்லை.

இர்தப பக்ஷத்தில் அநாதம் பதார்த்தங்க ளெல்லாம் சாக்ஷி பாஸியமா யிருக்கின்றன. பிரமாதாப் பிரமாணங்களுக்கு விஷயம் ஒன்றும் இல்லை. ஏனெனின், அந்தக்கரணமும், இந்திரியங்களும், அக்ஷணமே கடாதிஞ்ஞாமாகிய எல்லாத் திரிபுடிகளும், ஞாதமும் சொப்பநம் போன்று ஒரே காலத்தில் உண்டாகின்றன. அவற்றிற்கு விஷய விஷயி பாவம் பொருந்தாது. கடாதி விஷயமும், நேத்திராதி இந்திரியங்களும், அந்தக்கரணமுமாகிய இவை ஞாதத்திற்குமுன் இருக்குமாயின், நேத்திராதி வாயிலாக அந்தக்கரணத்தின் விருத்திருப ஞாதம் பிரமாண ஜந்நியமாம். அந்த அந்தக்கரணம் இந்திரிபம் விஷயம் என்னும் மூன்றும் ஞாதத்தின் பூர்வகாலத்திலில்லை. பின்னரோ, ஞாத சம காலத்திலேயே சொப்பநம் போல் திரிபுடி யுண்டாகின்றது. ஆதலால், திருபுடியாற்றோன்றும் ஞாதம் ஒன்று மில்லை. அக்ஷணமாயினும், சொப்பநம் போல் ஞாதத்தில் திரிபுடி ஜந்யத் தன்மை பிரதிபாஸிகின்றது. ஆதலால், ஜாக்கிர பதார்த்தங்கள் சாக்ஷி பாஸியமாம் ; பிரமாண ஜந்நியஞாதத்திற்கு விஷயமன்று ; இதனாலும் சொப்பநம்போன்று மித்தையாம். அல்லது, ஜாக்கிரத்தில் சிற்சில பதார்த்தங்கள் மித்திபா ரூபத்தினு லறிபப்படுகின்றன ; சிற்சில சத்திப ரூபத்தினு லீவ்வாறு அறிபப்படுகின்றன :—

அநாதி கால பதார்த்தங்க ளிருக்கின்றன ; அவற்றுள் சில நஷ்டமாகின்றன ; அவற்றிற்குச் சமானமாக வேறு பதார்த்தங்கள் உண்டாகின்றன. இவ்வாறு பிரபஞ்ச தாரையின் நாசம் ஒரு காலத்திலு முண்டாவ தில்லை. ஞாத முண்டானவனுக்குப் பிரபஞ்சத்தின் பிரதிதி யுண்டாகின்றதில்லை. ஏனையோர்க்குப் பிரபஞ்சத்தின் பிரதிதி யுண்டாகின்றது. அந்த ஞாதத்திற்குச் சாதகம் வேதமும், குருவுமாம். அந்த வேதத்தினாலும், குருவினாலும் பரம சத்தியம் அடையப்படுகின்றது. இவ்வாறாய் பிரதிதி ஜாக்கிரத்தி லுண்டாகின்றது. ஆண்டு சில பதார்த்தங்களில் மித்

தியாத்தன்மை, சிலவற்றில் ராசம், சிலவற்றில் உற்பத்தி, வேதத்தினாலும் குருவினாலும் பாம புருஷார்த்தப் பிராப்தி என்னும் இவை யாவும் அவித்தையா லாகிய சொப்பநம் போன்று மித்தையா யிருக்கின்றன. வாஸஷ்டத்தில் இவ்வாறு அநந்த இதி ஹாஸங்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

க்ஷண மாத்திர சொப்பநத்தில் அநேககாலப் பிரதிதி யுண்டாகின்றது. ஜாக்கிரம் போல் ஸ்திரமான பதார்த்தங்கள் பிரதிதியாகின்றன. அவற்றால் வெகு கால போக முண்டாகின்றது. ஆதலால், ஜாக்கிர பதார்த்தங்கட்குச் சொப்பந பதார்த்தங்களினும் சிறிதும் விலக்ஷணத் தன்மையிலலை. பின்னரோ, ஆத்ம பிந்ரமாய யாவும் மித்தையாம்.

329. பிரசிந்தம்:—சொப்பநம் போற் சொற்ப காலம் நிலைத் திருப்பது சம்சாரமாயின், அநாதி காலத்துப் பந்த முண்டாகாது.

பந்த நிலிருத்தி ரூப மோக்ஷத்தின் பொருட்டுச் சிரவணாதி சாதநங்கள் நிஷ்பலமா மெனல்.

சிஷ்யன் கேட்கின்றான்:—ஈசுவர சிருஷ்டி அநந்த கற்பமாக அநாதியா யிருக்கின்றது. அதில் ஞாநி முக்தனாகின்றான்; அஞ்ஞாநிக்குப் பந்த மிருக்கின்றது. (ஜாக்கிரம்) சொப்பந சமாநமாகுமாயின், சொப்பநம் ஒரு க்ஷணம், அல்லது ஒரு நாழிகை, அல்லது, பகற் காலம் இருக்கின்றது போல், சமுசாரமும் ஒரு க்ஷணம் அல்லது ஒரு நாழிகை, அல்லது பகற் காலம், அல்லது, கிஞ்சித் அதிக காலம் இருக்கும். சொப்பநம் போல் சமுசாரம் சொற்ப கால மிருப்பதாயின் அநாதி காலத்துப் பந்த முண்டாகாது. பந்த நிலிருத்தி ரூப மோக்ஷத்தின் பொருட்டுச் சிரவணாதி சாதநங்கள் நிஷ்பலமாம்.

குரு கூறுகின்றான்:—முற் கூறிய சித்தார்த்தத்தில், பந்தம், மோக்ஷம், வேதம், குரு என்பன அங்கீகரிக்கப்பட வில்லை. பின்னரோ, சேதநம் சித்திய முக்தியா யிருக்கின்றது. அவித்தையின் பரிணாமங்கள் சேதநத்தில் நானா விவர்த்தமாகின்றன. அதனால், ஆத்ம சொருபத்திற்குக் கிஞ்சித் மாத்ரமும் ஹாநி யில்லை. ஆத்மா எப்போதும் அசங்கமாயும் ஏக ரஸமாயு மிருக்கின்றது. இற்றை நான் வரையில் ஒருவரும் முக்தராக வில்லை; இனியும் ஆவ தில்லை. பின்னரோ, சேதநம் சித்திய முக்தமாக விருக்கின்றது. அவித்தைக்கும் அதன் பரிணாமத்திற்கும் சேதநத்தோடு எக்காலத்திலும்

சுயந்தமில்லை. ஆதலால், பந்தம், வேதம், குரு, சிவவனுதிகள், சாஸ்திரம், மோக்ஷம் என்பவற்றின் பிரதிதியும் சொப்பநம் போல் மயிற்சிறிய ஜர்வியமாம்; ஆதலால் மித்தையாம். இவற்றில் வெகு சாஸ்திரம், மித்தையையும், அவிற்சிறிய ஜர்வியமாம். அங்ஙனமா யிவையி, இது செந்தாங்கத்தினை யுணராமல் ஸ்தூல திருஷ்டியுடைய புழுவனது பிராந்தமாம்.

அக்கிருத (இக்கை மின்றிய ஆத்ம்) தேவனின் சொப்பநம்.

சென்ற பிராந்தத்தின் உத்தரம்.

230. அக்கிருத தேவனுக்குச் சொப்பநத்தின் பிரதிதி.

குரு வாக்கியம்:—சிஷ்யனே! எங்ஙனம், நித்திரா தோஷத்தி னால் சொப்பநத்தில் அந்தியாபகன் (ஒதுவிப்போன்), அத்தியய நம் (ஒதல்), வேதம், சாஸ்திரம், புராணம், கர்ம் சாஸ்திரம், அத்தி யயக கர்த்தா, கர்மம், அதன் பலம் என்பன பிரதிதியாகின்றன. அவ்வெல்லாப் பதார்த்தங்களிலும் சத்தியத்தன்மையின் பிராந்தி யுண்டாகின்றது. அங்ஙன மாயினும், அச்சொப்பநத்தின் சகல பதார்த்தங்களும் மித்தையா யிருக்கின்றன. அங்ஙனமே, ஜாக் கிரத்தின் சகல பதார்த்தங்களும் மித்தையா யிருக்கின்றன. அவற் றில் சத்திபத்தன்மை பிரதிதிபாவது பிராந்தியாம். உனக்கு நான் குருவாகத் தோற்றிப் பந்தத்தை நாசஞ் செய்யும் வேதார்த்தத் தினை உபதேசஞ் செய்கல் (எதுவே) அது உனக்கு மித்தை யாகப் பிரதிதியாகின்றது.

எங்ஙனம் அக்கிருத தேவனுக்குச் சொப்பநத்தில் மித்தி யாய் பிரதிதிக்கு விஷயம்? எனான குரு வேதாதிகள் அகிர்வசநீய மா யுண்டாயினவோ, அங்ஙனமே, உன் பிரதிதியில் யான் முநி பிரவக்ஷ்யமாப் மித்தையா யிருக்கின்றன.

231. அந்த அக்கிருத தேவனுக்கு இவ்வாறு சொப்பந முண்டாயிற்று:—நீர் அக்கிருத நென்னும் தேவதை, அநாதி காலத்து உறக்கத்தில் தூங்குவதாய்ச் சொப்பநத்தைக் கண்டது. உன் சொப்பநத்தில் அப் புருஷனுக்கு இவ்வாறாய் பிரதிதி முண்டாயிற்று:—

நான் சண்டாளன்; மகா துக்கியா யிருக்கிறேன்; அஸ்தி, மத்திர, திரத்தம், துவக், மாமிசம், மேதை, வீரியருப சப்த தாதுக்கரினால் என்முகம் நிறைந் திருக்கின்றது.

மகா கோர. பங்கா மமான பாம்பு, பாண முதலியவற்ற
 கோழி கூடிய வகையில் காண சுற்று விரிசின்றேன். ஆகவே தேவ
 னை சுற்றித் தளர்ந்துகொண்ட அவ்வகத்தில் அந்தத் திடையானப்
 பார்த்தது.—சில விடங்களில் அநேக பம்புக்களான பி.கா.கி.கி.
 பகண்ணு செய்தற்கு எதிரில் முடிவாகின்றன. சில விடங்களில்
 பி.கி.கி. இரத்தம் நிறைந்த குண்டங்களில் விழுந்த பி.கா.கி.கி.
 ரா சப்தங்களாகச்

கக் காய்ச்சிய ஆர்ப்பு

பட்ட புருஷங்களை அல்லுக்கொண்டனர். சில விடங்களில் காய்ந்த
 லோடு கூடிய பார்க்கங்களில் காணில் ஒன்று மில்லாமல் சில புரு
 ஷர்கள் போகின்றார்கள். அவர்கள் காஜா படர்கள் திருப்பூர் தன்
 டத்தினால் அடிக்கின்றார்கள். இவ்வாறு, அநேக பங்காமான
 இடங்களை அந்தத் தேவதை பார்த்து, ஒரு காலத்தில் தானும்
 அபராதஞ் செய்து சொப்பரத்தில் அந்தத் துக்கங்களை யடைந்த
 தாயிற்று.

சில விடங்களில் தவறியமான ஸ்தலங்களை
 மிடத்து, அவ்வடங்களை முதலமான தேவதைகள் விளங்குகின்
 றார்கள். அக் தேவர்களுக்குத் திவ்யிய போகங்க விருக்கின்றன.
 அமிர்தத்தைப் பார்த்தல் மாத்திரத்தினால் அவர்களுக்குத்
 திருப்தி யுண்டா யிருக்கின்றது. அவர்களுக்குப் பசி தாகங்களாற்
 பாதையுண்டாகின்ற தில்லை. அவர்கட்கு மல முத்திரங்க ளின்
 றிச் சரீரம் பிரகாசித்துக்கொண்ட புருக்கின்றது. உத்தமமான
 விமாநத்தி விருந்துகொண்டு சில தேவர்கள் ரமிக்கின்றார்கள்.
 அந்த விமாநங்கள் அவர்க ளிச்சையி னதுகாங்ஞ் செல்லுகின்றன.
 சிலவிடங்களில் அரம்பை ஊர்வசி முதலிய ஆப்ஸர ஸ்திரீகள்
 நிர்த்தரஞ் செய்கின்றார்கள். அவர்கள் அங்க முற்றும் தேவாஷ
 ரகிதமா யிருக்கின்றது. எல்லா ஸ்திரீகளும் குண முடையவர்
 களா யிருக்கின்றார்கள். அவர்கள் சரீரத்தினின்றும் காந்தினைப்
 பிரகாசிப்பிக்கும் உத்தமமான சுகந்த முண்டாகின்றது. சில
 விடங்களில் அவர்களோடு தேவர்கள் ரமிக்கின்றார்கள்.

தானும் ஒருகால் தேவத்தன்மையினை யடைந்து அவர்க
 ளோடு அநேககாலம் ரமிக்கின்றான். ஒருகால் அந்த ஆப்ஸர
 ஸ்திரீகளோடு திவ்யிய ஸ்தலங்களில் ரமிக்கின்றவனும், தற்போ
 லாய் இரத்த, மலங்கள் நிறைந்த குண்டங்களில் முழுதுகின்றான்.

நூலத்தில் யாவர்க்கும் அகிபதியான புருஷன் இருக்கின்ற அவன் ஆஞ்ஞாயின் பிரகாரம் நடக்கின்றவர் அவன் முன் தீர்கின்றனர். சிலர்க்கு அந்த அகிபதியும், அவன் சேவகர்களும் சௌமிய ரூபமாய்த் தோற்றுகின்றார்கள். சில புருஷர்கட்கு மகா பயங்கர ரூபமாய்த் தோற்றுகின்றார்கள். அவ்வநத்திலிருக்கும் புருஷர்கட்குக் கர்மாதுசாரமாய்ப் பலனைக் கொடுக்கின்றார்கள். இவ்விதமாக, அக்கிருத தேவன் சொப்பநத்தில் நானா ஸ்தானங்களைப் பார்த்தான். வேறு சில விடங்களில் பிராமணர்கள் வேத பாராயணஞ் செய்கின்றார்கள். சில விடங்களில் யஞ்ஞ சாலைகளில் உத்தமமான கர்மஞ் செய்கின்றார்கள். சில விடங்களில் உத்தமமான நதி ஓடுகின்றது. அதில் புண்ணியத்தின் பொருட்டு ஜநங்கள் ஸ்நானஞ் செய்கின்றார்கள். சில விடங்களில் நூந முடைய ஆசாரியர்கள் சிஷ்யர்களுக்குப் பிரஹ்ம வித்தையை யுபதேசஞ் செய்கின்றார்கள். அந்தப் பிரஹ்ம வித்தையை யடைந்து அவ்வநத்தினின்றும் அவர்கள் வெளிப்பட்டுப் போய்விடுகின்றார்கள்.

இவ்விதமாக, சொப்பநத்தில் அக்கிருத தேவன் கூண மாத்திரத்தில் அநேக ஆச்சரிய ரூப பதார்த்தங்களை அவ்வநத்தில் பார்த்தான். அவனுக்குச் சொப்பநத்தில் இவ்வாறு பிரதீதி யுண்டாயிற்று:—அதாவது—அந்த காலமாய் நான் இந்த வநத்திலிருக்கின்றேன். இந்த வநத்திற்கு ஒரு காலத்தும் நாசம் வருகின்ற தில்லை. ஒரு காலத்தில் பகவானுடைய நான்கு முகங்களினின்றும் நானா பிஜங்கள் வெளியே வர அவ்வநம் அவரால் சிருஷ்டிக்கப்படுகின்றது. ஜலம் பாய்ச்சுவதால் அவ்வநம் பரிபாலிக்கப்படுகின்றது. ஒருகால் அவருடைய கோரமான ஹாலியத்தால் அவர் முகத்தினின்றும் அக்கிரி புறப்பட்டு அவ்வநத்தைத் தாஹம் செய்கின்றது. வநத்தின் உற்பத்தியுடன் எனது உற்பத்தி யுண்டாகின்றது. வநத்தின் தாஹ முண்டாகும் போது எனது தாஹ முண்டாகின்றது. வநம் முற்றும் தாஹகம்செய்து அந்தப் பகவான் ஒருவரே யிருக்கின்றார். அவர் சரீரத்தில் வநத்தின் பிஜம் தங்குகின்றது. இந்தப் பிரதீதி, சொப்பநத்திலேயே அந்த அக்கிருத தேவனுக்குச் சொப்பந வேதத்தின் சிரவணத்தினு லுண்டாயிற்று.

332. அக்கிருத தேவன் சொப்பந்தில் குருவைச் சந்தித்தல்.

அப்போது தனக்கு அடிக்கடி ஜந மரணங்க ளுண்டாவ தைக்கேட்டு அக்கிருத தேவன் விசாரஞ் செய் தான்:—

எவ்விதமாக நான் இவ்வந்தை விட்டு வெளிப்படுவேன் ? வெளிப்படாவிட்டாலும், எனது சண்டாளத்துவம் கிங்கி தேவ பாவம் அப்போது மிருக்கும்படி வந்ததின்றும் வெளியிற் செல்வதற்கு வேறேர் உபாய மில்லை. பிரஹ்ம வித்தையினை யுப தேசஞ்செய்யும் ஆசாரியர் தனது சிஷ்யர்களை வந்ததிற்கு வெளி யிற்கொண்டு போகின்றார். இவ்வாறு, விசாரித்து அந்த அக்கிருத தேவன் சொப்பந்திலேயே ஆசாரியரை யடைந்தான். விதி யூர்வகமாய் அடைந்த சிஷ்யனுக்கு அந்த ஆசாரியர் தேவ வாரணி ரூபமான மித்தியா கிரந்தத்தை யுபதேசஞ் செய்கின்றார்.

333. மித்தியா ஆசாரியர் மித்தியா சிஷ்யனுக்கு
மித்தியா சம்ஸ்கிருத கிரந்தத்தால் உபதேசித்தலும்,
கிரந்தத்தின் மங்கலாசரணமும்.

மித்தியாசாரியரால் மித்தியா சிஷ்யனுக்கு உபதேசிக்கப் பட்ட சம்ஸ்கிருத கிரந்தம் பாஷா ரூபமாக எழுதப்படுகின்றது.

சம்ஸ்கிருத கிரந்தத்தைப் பாஷாரூபமாக்குவதில் மங்கலம் செய்கின்றார். ஏனெனின், மங்கலம் செய்வதினால் கிரந்தம் முடி தற்குப் பிரதிபந்தமா யுள்ள விக்கிரங்கள் நாசமாகின்றன. விக் கிரம் என்பது பாபத்திற்காம். பாபத்தினால் சுபகாரியத்தின் சமாப்த முண்டாகின்ற தில்லை. அந்தப் பாபங்கள் மங்கலத்தால் நாச மாகின்றன. பாப மற்றவனும் கிரந்தாரம்பத்தில் மங்கலம் அவசியஞ் செய்தல் வேண்டும். ஏனெனின், கிரந்தாரம்பத்தில் மங்கலஞ் செய்யாவிடின் கிரந்தகர்த்தாவினிடத்தில் புருஷர் களுக்கு நாஸ்திகப் பிராந்தி யுண்டாய்க் கிரந்தத்திற் பிரவிருத்தி யுண்டாகாது.

அம்மங்கலம் மூன்று பிரகாரமாம்:—1. வஸ்து நிர்ந்தேச ரூபமாம். 2. நமஸ்கார ரூபமாம். 3. ஆசீர்வாத ரூபமாம். சகுண அல்லது, நிர்க்குணமான பரமாத்மா வஸ்து எனப்படும். அதன் கீர்த்தநம் வஸ்து நிர்ந்தேச மெனப்படும். தன்னுடைய அல்லது, சிஷ்யனுடைய வாஞ்சித வஸ்துவைப் பிரார்த்தித்தல் ஆசீர்வாத ரூப மங்கல மெனப்படும். தனது இஷ்ட வஸ்துவின் பிரார்த்தநம்

பின்னர் ஸ்பஷ்டமாகும். சிஷ்யனது இஷ்ட வஸ்துவின் பிரார்த்தனம் அதன் பின் ஸ்பஷ்டமாகும்.

334. பரானத்தின், கணேசருக்கும், தேவிக்கும், ஈசுவரத் தன்மை பிரசித்தமா யிருக்கின்றது. ஆகையால், அஃசுவர சிற் றனை வில்லா பரானத்தின் கணேசருக்கும் சொல்லப்பட்ட ஜந் மம் தீவர்கள் ஜம்மம் போல் கர்மத்தின் பல னன்று; பின்னரோ, பரம கிருஷ்ணதின் போல் பக்தர்களை வதூர்கிரகிக்கப் பரமாத் மாவை ஆயிர்ப்பயிர் திருக்கின்ற தென்பது கியாஸ பகவானது பரம அபிப்பிராயமாகும்.

நீர்த வட்டத்தில் இது இரகசியமாகும்:--பரமார்த்த கிருஷ்டி யால் ஜீவனும் பரமாத்மாவின் பிந்த மன்று. ஆனால், எந்த ஜந் மமானது பந்தங்களின் உத்தியானம் ஆத்மாவினிடத்துள்ளதோ, அது ஜீவனுடைய ஜீவத்தன்மையாகும். அந்த ஜம்மாகி பந்தம் கணேசாதிகளுக்கு ஆத்மாவில் பிரதிநியாகின்ற தில்லை. ஆகையால், தீவர்க ளல்லர். இவ்வாற்றால், கணேசாதிகளுக்கு ஈசுவரத் தன்மை யிருக்கின்றது. அதனால், கிரந்தாரம்பத்தில் அவர்களைச் சீர்த்தத்தல் போக்யமாகும்.

பரமரூபம் ஈசுவரதூக்குக் கூறியது எல்லோருக்கும் ஈசுவரத்தன்மையினை விளக்கற் பொருட்டாம்; ஈசுவர பக்தியும் குரு பத்தியும் வித்தையின் பிராப்திக்கு முக்கிய சாதனங்களா மென்றும் அர்த்தத்தினையும் விளக்கற் பொருட்டாம்.

335. நீர்க்குண வஸ்து நீர்த்தேச ரூப மங்கலம்.

விபாபகமாயும், சத்தியமாயு மிருக்கிற எதன் பிரகாசத்தால் குறிய சந்திரர்கள் பிரகாசிக்கின்றார்களோ, அந்தப் புத்திக்குச் சாஷியாகிய நான் சுத்த ரூபமாகவும் ஆரந்த ரூபமாகவும் இருக்கின்றேன்.

சகுண வஸ்து நீர்த்தேச ரூப மங்கலம்.

புத்தி கணபதியின் பெயர், விக்கிரங்களை மூலத்தோடு நாசஞ் செய்கின்றது. அவரைச் சந்திக்காவியின் தேவதைகளுடைய இச்சைகளுஞ் சித்திக்கின்ற தில்லை. திரிபுரவதத்தில் இந்த வார்த்தை பிரசித்தமாகும்.

ஈமஸ்கார ரூப மங்கலம்.

அசுரர்களைச் சங்கரிக்கிறவர்களாயும், பக்தர்களை பெய்போ டும் பரிபாலிக்கிறவர்களாயு மிருக்கிற லக்ஷ்மீ பதியான மகா

விண்ணுனையும், பார்வதி பதியான பாமசுவரையும் என் நமஸ்

சுமயவாழ்க

எந்தச் சக நாயக நாயகியான
செய்கின்றோரா, அந்தச் சக்தி, நமம் மகிழும் பொருட்டி

சிவிய வாஞ்சித பிரார்த்தனா ஓசாவா!

பர்த்ததை நாயக தீரதயாருவான
நாயகரு இருந்தச் சிவந்தந்தை படிக்கின்றவர் கேட்கின்றவர்
கனது ஜன்மதி துக்கந்தை சிவந்திப்பாராக.

336. வேதாந்த சாஸ்திர சந்த்வானிய ஆசாரியனா
ஸகர்த்தவ.

எவ்வளம், காற்றானது வந்ததில் விசி, மாங்களை யசைத்து,
அவற்றின் முட்களை விரித்து, அழகிய தாமரைப் புஷ்பங்களைத்
தமது ஸ்தாநங்களினின்றும் பறித்து, முட்களிற் சுழற்றுகின்றது;
அந்தச் சுழலும் புஷ்பத்தினைப் பார்த்து வழியிற் செல்லுபவனது
சித்தத்தில் இவ் வழகிய கமலம் இவ் கிருக்கத்தக்க தன்று; பின்
னரோ, உத்தமமான இடத்தி லிருக்கத் தக்கதா மென்று விசா
ரித்து, அப்புஷ்பங்களை பெடுத்துக் கொண்டு, மறுபடியும், மேலும்
காற்று பூக்களைப் பறித்து முட்களிற் சுழற்று மாசலால் மீண்டும்
வாயு பூக்களை முட்களில் சுழற்று இருக்கும்படி உபாயஞ் செய்வே
னாக வென்று மீண்டும் நாயக நாயகியான வலை மசயது
முண் மரத்தைப் பிரித் தென்றான். இவ்வளம் புஷ்பங்கள்
மட்டாளில் பிரிவேசிக்கின்ற சிவிய

337. அநாயகம், தவாதி ஆசாரிய ரூப வாயு, வேத ரூப
வந்ததில் அர்த்தவாத ரூப முட்களோடு கூடிய விருக்கத்தினின்
றும் ஸகாம கர்மரூப முட்களைப் பிரவிருத்திக்கச் செய்து, கபட
மில்லாமலும் அதிகத்த ராகாதி தோஷங்களில்லாமலு மிருக்கும்
சிவிய ரூப தாமரைப் புஷ்பத்தினைச் சமாதிரூப அவற்றின் ஸ்தா
நத்தினின்றும் பறித்து, ஸகாம கர்மரூப முட்களிற் சுழற்றுவ
தைப் பார்த்து, வழிப்போக்கனுக்குச் சமானமான வியாபக
வானவர் இந்தச் சுத்த புருஷன் இவ்விடத்தி லிருக்கத்
தக்கவ னன்று; பின்னரோ, என் ஸவரூபத்தை யடைய போகய

ஐவ னென்று விசாரித்து, விபாஸ ரூபர் தரித்து அச் சிஷ்யர்களை உபதேச ரூப மடிமீது வைத்தார். எங்ஙனம், புருஷனது மடிமீது நுக்கின்ற புஷ்பத்தினைப் பறிப்பதில் காற்று சமர்த்தமாகாதோ, அங்ஙனமே, பிரஹ்மசிஷ்ட ஆசாரியருடைய உபதேசத்தில் இருக்கும் புருஷனைப் பேதவாதி பிரமிக்கும்படி செய்யச் சமர்த்தனாகின்ற தில்லை. ஆகையால், உபதேசமே மடியாம். மீண்டும் வியாச பகவான், இந்தப் பேத வாதி, மற்றவர்களையும் ஸகாம கர்மரூப முட்களில் பிள்ளும் சுழற்றுவான். ஆகையால் இனிமேல் சிஷ்யர்கள் பிரமிக்காம விருக்கு மாறு விசாரித்துச் சூத்திர வடிவ வலையினால் வேத வாக்கிய ரூப விருகூழங்களை விபாகஞ் செய்து கொடுத்தார்.

எங்ஙனம், வரத்தில் இருவகை விருகூழங்க ஞாண்டு:—முண்மரங்கள், முள் வில்லாதன. அவை வலையினால் பிரிக்கப்பட்டால் வலையினால் புஷ்பங்களுக்கு முட்களோடு கூடிய விருகூழத்தில் பிரவேச முண்டாகின்ற தில்லையோ, அங்ஙனமே, வேதத்தில் இருவகை வாக்கியங்க ஞாள்:—ஒன்று கர்மத்தைத் துதித்துப் பசர்முகப் புருஷனைக் கர்மத்திற் பிரவிருத்திக்கச் செய்கின்றது. மற்றொன்று கர்ம பலத்தின் அரித்தியத் தன்மையைப் போதித்துப் புருஷனை நிவிருத்திப்பிக்கின்றது. இவ் வாக்கியங்களை,

335. வேத வியாஸர் விபாகஞ் செய்து சூத்திரத்தினுற் சகல வாக்கியங்களுக்கும் நிவிருத்தியில் தாற்பரியமே யல்லாமல் பிரவிருத்தியில் ஒரு வாக்கியத்திற்கும் தாற்பரிய மில்லை என்று போதித்தார். பிரவிருத்தியைப் போதிக்கும் வாக்கியங்கட்கும் ஸ்வாபாஷிகமாயும் நிஷித்தமாயு முள்ள பிரவிருத்தியினின்றும் நிவிர்த்திசெய்து விஹிதப் பிரவிருத்தியினால் அந்தக்கரணம் சுத்தமாக அதினின்றும் நிவிர்த்தி யடைந்து ஞானசிஷ்ட புருஷனாகுக என்று இவ்வாறு நிவிருத்தியில் தாற்பரியமாம். அர்த்த வாத வாக்கியங்கள் கர்ம பயனைப் போதிப்பன, குட ஜிஹ்வா நியாயத்தினாலாம். பலத்தில் அவற்றிற்குத் தாற்பரிய மில்லை யென்னும் அர்த்தத்தைச் சூத்திரத்தினால் வியாஸர் போதிக்கின்றார். சூத்திரங்களால் இந்த அர்த்தத்தைப் புருஷன் அறிந்து ஸகாம கர்மத்தில் பிரவிருத்திக்கின்ற தில்லை. எங்ஙனம், நூல் வலை புஷ்பங்களை முட்களினின்றும் தடுக்கின்றதோ, அங்ஙனமே, வியாஸ பகவானது சூத்திரம் ஸகாம கர்மத்தினின்றும் தடுப்பதால் வலை ரூபமாகக் கூறப்பட்டது.

339. அக்கிருத தேவனுடைய பிரங்கம்-நான் யார் ?

சம்சாரத்தின் கர்த்தா யாவன்? முக்திக்குக் காரணம் ஞானமா ?

அல்லது கர்மமா ? அல்லது உபாசனையா ? அல்லது இரண்டுமோ ?

பகவானே ! நான் யார் ? தேக ஸ்வரூபமா? அல்லது, தேகத் தினும் பிந்தமா ? நான் மனுஷியனு யிருக்கிறேன் ; எனக்குச் சரீர மிருக்கின்றது என்று இரண்டு பிரதீதி யுண்டாகுதலால் எனக் குச் சந்தேக மிருக்கின்றது. தேகத்தினும் பிந்த மென்று தாங்கள் கூறுவீராயின், நான் கர்த்தா போக்தாவா? அல்லது, அக்கிரியனு? அக்கிரியனெனினும், நான் சர்வ சரீரங்களிலும் ஏகனு? அல்லது, அநேகனு ? என்பது முதற் பிரஸங்கத்தின் அபிப்பிராயமாம்.

இந்தச் சம்சாரத்தின் கர்த்தா யாவன் ? என்பதன் அபிப்பிராயம் இதுவாம்:—இச்சம்சாரத்திற்கு ஒரு கர்த்தா யுண்டா? அல்லது, தானாகவே யுண்டா யிருக்கின்றதா ? கர்த்தா விருப்பினும், கர்த்தா ஜீவனு? அல்லது, ஈசவானு? ஈசவா னெனினும், அந்த ஈசவான் ஓரிடத்தி லிருக்கின்றனரா? அல்லது, வியாபகரா? வியா பகராயினும், வியாபகமான ஆகாசத்தினும் ஜீவன் பிந்தமா யிருப்பது போல அந்த ஈசவானினும் ஜீவன் பிந்தமா? அல்லது, அபிந்நமா? முக்திக்குக் காரணம் ஞானமா? அல்லது, கர்மமா? அல்லது, உபாஸனையா ? அல்லது, இரண்டுமோ ? இரண்டு மெனினும், ஞான கர்மங்களா? அல்லது, ஞான உபாஸனைகளா? அல்லது, கர்ம உபாஸனைகளா ?

‘ நான் யார் ’ என்பதன் உத்தரம்.

340. ஆத்மா சங்காதத்தின் சாஷியாதல்.

ஸ்ரீ குருவானவர் முதலில் சிஷ்யன் கேட்ட பிரஸங்கத்திற்கு உத்தரங் கூறுகின்றார்:—“ நீ சச்சிதானந்த சொரூபம் ” என்று கூறுவதனால் தேகத்திற்கு வே ரெனப்பட்டது. ஏனெனின், தேகம் அசத் ரூபமாயும், ஜட ரூபமாயும் துக்க ரூபமாயு யிருக்கின்றது. (நீ) கர்த்தா போக்தாவு மன்று. ஏனெனின்,

எவனிடத்தில் துக்க மிருக்கின்றதோ, அவன் துக்க நிரிநுத் தியின் பொருட்டும், சுகப் பிராப்தியின் பொருட்டும் கிரியைச் செய்கின்றான் ; அவன் கர்த்தா வெனப் படுகின்றான். உன்னிடத்

தில் துக்க மில்லாததினால் துக்க விவிருத்தியின்பொருட்டுக் கிரியைச் செய்கிறவ னல்லன். நீ ஆரந்த ஸ்வரூபமா யிருக்கின்றாய். ஆதலால், சுகப் பிராப்தியின் பொருட்டும் நீ கிரியையின் கர்த்தாவாகின்ற தில்லை. எவன் கர்த்தாவாகின்றானோ அவனை போக்தாவாகின்றான். நீ கர்த்தா வன்று; ஆகையால், போக்தாவு மன்று. புண்ணிய பாவங்களை யுண்பெண்ணும் கர்மத்தின் கர்த்தாவும், சுக துக்கங்களின் போக்தாவும் ஸ்தூல ரூபம் சங்காதமாம்; நீ யன்று. நீ சங்காதத்திற்குச் சாக்ஷியா யிருக்கின்றாய்.

311. ஆத்மா சுக துக்காதி தர்மங்க ளின்றி லீயாபகமாய்
ஏகமா யிருக்கிற தேனல்.
சாங்கிய மதத்தையும் மூலகை நியாய மதங்களையும்
கூறுதலும் கண்டித்தலும்.

இதனாலேயே, ஆத்மா ஏகமாம்; நானா வன்று. ஆத்மா கர்த்தா போக்தாவாயின், அப்போது நானாவாகும். ஏனெனின், ஒருவன் சுகியா யிருக்கின்றான். ஒருவன் துக்கியா யிருக்கின்றான். கர்த்தா போக்தாவாக ஒருவனையே அங்கீகரிக்கின், ஒருவனுக்குச் சுகம் அல்லது, துக்கம் உண்டாகின்றதினால் எல்லோர்க்கும் சுகம் அல்லது, துக்கம் உண்டாதல் வேண்டும். ஆதலால், போக்தா நானாவாம். ஆத்மா போக்தா வன்றும்; ஆதலினால் ஏகமாம்.

312. சாங்கிய மதத்தில் ஆத்மாவைக் கர்த்தா போக்தாவாக அங்கீகரிக்காது புருஷன் நானா வென்று அங்கீகரிப்பது அத்தியந்தம் விருத்தமா யிருக்கின்றது. ஏனெனின், இது சாங்கிய சித்தாந்தமாம்:—

சத்துவ ரஜஸ் தமோ குணங்களின் சமராக அவஸ்தைக்குப் பிரதான மென்று பெயர். அந்தப் பிரதானம் பிரகிருதியா யிருக்கின்றது; விகிருதி யன்று. விகிருதி யென்பது காரிபத்திற்காம்.

பிரகிருதி என்பது உபாதான காரணத்திற்காம். அந்தப் பிரதானம் மஹத் தத்துவத்தின் உபாதான காரணமாம். ஆதலால், பிரகிருதியாம். அநாதியா யிருத்தலால் விகிருதி யன்றும்.

மஹத் தத்துவம், அகங்காரம், பஞ்ச தர்மத்திரைகள் என்னும் இவ் வேழம் பிரகிருதிகளும், விகிருதிகளுமாம்.

முன்னிற்பது பின்னிற்பதற்குப் பிரகிருதியாம். பின்னிற்பது முன்னிற்பதற்கு விகிருதியாம். தர்மத்திரைகளும் பூதங்

களுக்குப் பிரகிருதிகளாம். இவ்வாற்றால், ஏழும் பிரகிருதிகளும் விகிருதிகளுமாம்.

பஞ்ச பூதங்கள், திசேந்திரியங்கள், மனம் என்னும் இந்தப் பதினானும் விகிருதிகளாம்; பிரகிருதிகளானும். புருஷன் பிரகிருதி விகிருதிகளான். ஏனெனின், ஒன்று ஒரு பதார்த்தத்திற்குக் காரணமாயின் (அது) பிரகிருதியாகும். காரியமானால் (அது) விகிருதியாகும். அந்தப் புருஷன் எதற்கும் காரணமாகாமையின் பிரகிருதியன்று. காரியமாகாமையின் விகிருதியு மன்று. ஆதலால், புருஷன் அசங்கன். இவ்வாற்றால், சாங்கிய மதத்தில் 25 தத்துவங்க ளிருக்கின்றன. தத்துவ மென்பது பதார்த்தத்திற்காம். சாங்கிய மதத்தில் ஈசுவரனது அங்கீகார மில்லை. சுதந்திரமான பிரகிருதி ஜகத்தின் காரணமாம். புருஷனுடைய போகமோக்ஷங்களின் பொருட்டுப் பிரகிருதியே பிரவிருத்திக்கின்றது; புருஷன் பிரவிருத்திக்கின்ற தில்லை. பிரகிருதியின் விஷயரூப பரிணாமத்தால் புருஷனுக்குப் போக முண்டாகின்றது. புத்திவாயிலாக விவேகரூபப் பிரகிருதியின் பரிணாமத்தால் மோக்ஷ முண்டாகின்றது. புருஷன் அசங்கன யிருத்தலால், அவனிடத்திற் போகமோக்ஷங்கள் பொருந்தாதாமாயினும், ஞாகம் சுகம் துக்கம் ராகம் துவேஷ முதலியன புத்தியின் பரிணாமங்களாம். அந்தப் புத்திக்கு ஆத்மாவோடு அவிவேக மிருக்கின்றது; விவேக

ஆதலால், ஆத்மாவில் ஆரோபிக்கப்பட்ட பந்த மோக்ஷங்க ளுள் ; பரமார்த்தமாக வில்லை. ஆத்மாவில் அவிவேகத்தால் சித்தித்துள்ள போகங்களினாலேயே சாங்கிய மதத்தில் ஆத்மா போக்தாவெனப்படுகின்றது ; பரமார்த்தமாக ஆத்மா போக்தாவன்று ; புத்தியே போக்தாவாம். புத்தி ஆத்மாவினும் பிந்தாமாம். இந்த ஞானத்திற்கு விவேக மென்று பெயராம். அதன் அபாவத்திற்கு அவிவேக மென்று பெயராம். இவ்வாற்றால், சாங்கிய மதத்தில், ஆத்மா அசங்கமா யிருக்கின்றது.

சுகாதிகள் புத்தியின் பரிணாமங்களா யிருத்தலால் புத்தியின் தர்மங்களாம் ; ஆத்மா நானாவாம்.

அவ்வார்த்தை அத்தியந்தம் விருத்தமாயிருக்கிறது. சுக துக்கங்கள் ஆத்மாவின் தர்மங்களாமாயின் அவை ஒவ்வொரு சரீரத்திலும் பேதப்படுவதால் ஆத்மாவிற்குப் பேத முண்டாம். அச்சுக் துக்கங்கள் ஆத்மாவின் தர்மங்களாகாமல் புத்தியின் தர்

மக்களா யிருத்தலால் சக துக்கங்களின் பேதத்தால் புத்தியின் பேதமே சித்திக்கின்றது; ஆத்மாவின் பேதம் சித்திக்கின்ற தில்லை. எங்ஙனம் ஒரே விபாபக ஆகாசத்தில் நானா வுபாதிக ளின் தர்மங்கள், உபாதி-ஆகாசம் என்பவற்றின் அவிவேகத்தி னால் தோற்றுகின்றனவோ, அங்ஙனமே ஒரே விபாபக ஆத்மா வில் நானா புத்திகளின் தர்மங்கள், அவிவேகத்தினால் தோற்றுகின் றன என் னும் வார்த்தையினைச் சாங்கிய மதத்தில் அங்கீகரிப்பது உசிதமாம். ஆத்மாவை, அசங்கமாகக்கொண்டு நானாவாகக் கொள் றாகல் சிஷ்பலமாம். சில ஆத்மாக்கள் மூத்தர்களா யிருக்கின் றார்கள். சிலருக்குப் பந்த மிருக்கின்றது. இவ்வாறு, பந்த மோக்ஷ ங்களின் பேதத்தினால் ஆத்மாவின் பேதத்தை யங்கீகரிப்பதும் பொருந்தாது. ஏனெனின், பந்த மோக்ஷங்களை ஆத்மாவில் அங்கீ கரிக்கிறோ, பந்த மோக்ஷ பேதத்தால் ஆத்மாவின் பேதம் சித் திக்கின்றது. அப்பந்த மோக்ஷம் சாங்கிய மதத்தில் அசங்க ஆத்மாவில் அங்கீகரிக்கப்பட வில்லை.

யின்னவோ, புத்தியின் அவிவேகத்தால் பந்தமும், புத்தி யின் விவேகத்தால் பந்தத்தின் மோக்ஷமும் அங்கீகரிக்கப்பட டிருக்கின்றன. எந்த வஸ்து அவிவேகத்தா லுண்டாகின்றதோ விவேகத்தால் நிவிருத்தியாகின்றதோ, அந்த வஸ்து ரஜ்ஜு சர்ப் பம்போல மித்தையாம். ஆத்மாவின் பந்தத்திலும் புத்தியின் அவி வேகத்தால் பந்த மிருக்கின்றது. விவேகத்தால் (அது) நிவிருத்தி யாகின்றது. ஆதலால், பந்தம் மித்தையாம். எங்ஙனம் பந்தம் மித்தையோ, அங்ஙனமே ஆத்மாவின் மோக்ஷமும் மித்தையாம். எதில் பந்தம் சத்தியமா யிருக்கின்றதோ, அதற்கே மோக்ஷமும் சத்தியமாகும். ஆத்மாவில், பந்தம் மித்தையா யிருத்தலால் மோக்ஷமும் மித்தையேயாம். இவ்வாற்றால், மித்தையான பந்த மோக்ஷங்கள் ஆகாசம் போல ஓர் ஆத்மாவின் பந்தத்திலும் பொரு ளுகின்றன. அவற்றின் பேதத்தால் ஆத்மாவின் பேதம் சித்திக் கின்ற தில்லை. ஆதலால், சாங்கிய மதத்தில் ஆத்மாவின் பேதம் அசங்கதமாம்.

343. அங்ஙனமே நியாய மதத்திலும் ஆத்மாவின் பேதம் அசங்கதமாம். ஏனெனின், இது நியாய சித்தாந்தமாம்:—சுகம், துக்கம், ஞானம், இச்சை, துவேஷம், பிரயத்னம், தர்மம், அதர் மம், ஞானத்தின் சம்ஸ்காரம், சங்கியை, பரிமாணம், வேற்றுமை,

சையோகம், விபாகம் என்னும் பதினான்கு குணங்களும் ஜீவரூப ஆத்மாவின் விருக்கின்றன. சங்கியை, பரிமாணம், வேற்றுமை, சையோகம், விபாகம், ஞானம், இச்சை, பிரயத்னம் என்னும் இவ்வெண் குணங்களும் ஈசுவரனிடத்தி் விருக்கின்றன. இவ்வளவு பேதமுள்ளது:—ஈசுவரனுடைய ஞானம், இச்சை, பிரயத்னம் என்பன நித்தியமாம். ஜீவனுடைய ஞானாதிகள் மூன்றும் அநித்தியமாம். ஈசுவரன் விபாபகமாயும், நித்தியமாயு் மிருக்கின்றான் ஜீவன் நானாவாயும், சம்பூர்ண விபாபகமாயும், நித்தியமாயும் இருக்கின்றான். ஜீவனுடைய ஞானம் அநித்தியமாம். ஆதலால், ஞானகுண மிருக்கும் காலத்தில் ஜீவன் சேதநமாயும், ஞானகுணம் அழிந்த காலத்தில் ஜடமாயு் மிருக்கின்றான். ஜீவஈசுவரர்கள் போல், ஆகாசம், காலம், திக்கு, மநம் என்பன நித்தியமாம்.

பிருதுவி, ஜலம், தேயு, வாயு என்பவற்றின் பரமானுக்கள் நித்தியமா் மிருக்கின்றன. ஜன்னலின் வழியாய் வரும் கிரணத்தில் காணப்படும் சூக்ஷ்மமான தூளியின் ஆறி லொரு பாகத்திற்குப் பரமானு வென்று பெயர். அந்தப் பரமானு ஆத்மாவைப் போல நித்தியமா் மிருக்கின்றது. ஜாதி முதலிய வேறு சில பதார்த்தங்களும் நியாய மதத்தில் நித்தியமா் மிருக்கின்றன. வேதத்திற்கு விருத்தமான சித்தார்த்தங்களை வெருவா யெழுதுவதால் ஜிஞ்ஞாகவுக்கு உபயோக மில்லை யாகவின் எழுதவில்லை.

“நான் மனுஷ்யன் பிராஹ்மணன்” என்று தேகத்தில் ஆத்மப் பிராந்தி யுண்டாகின்றது. அதனால், ராகத் துவேஷங்களுண்டாகின்றன. அவற்றால், தர்மாதர்மங்களின் பொருட்டுப் பிரவிருத்தி யுண்டாகின்றது. அதனால், சரீரத்தின் சம்பந்த வாயிலாகச் சுக துக்கங்களுண்டாகின்றன. இவ்வாற்றால், நியாய மதத்தில் பிராந்தி ஞானம் ஆத்மாவின் சமுசாரத்துக்கு ஹேதுவா் மிருக்கின்றது.

அந்தப் பிராந்தி ஞானம் தத்துவ ஞானத்தினால் நி்விருத்தியாகின்றது. சரீர முதலிய சகல பதார்த்தங்களினும் ஆத்மா பிரநம் என்னும் நிச்சயத்திற்குத் தத்துவ ஞான மென்று பெயராம். அந்தத் தத்துவ ஞானத்தினால் “நான் பிராஹ்மணன் மனுஷ்யன்” என்னும் பிராந்தி நி்விருத்தியாகின்றது. பிராந்தி நாசத்தினால்

ராகத் துவேஷாதிகளின் அபாவமுண்டாகின்றது. அவற்றின் அபாவத்தினால் தர்மாதர்மங்களின் நிமித்தமான பிரவிர்த்தியின் அபாவமுண்டாகின்றது. பிரவிர்த்தியின் அபாவத்தால் சரீரசம் பந்த ரூப ஜன்மத்தின் அபாவ முண்டாகின்றது. பிராரப்தம் போகத்தினால் நாச மடைகின்றது. சரீரசம்பந்தத்தின் அபாவத்தால் 21 துக்கங்களும் நாச மடைகின்றன. அந்தத் துக்கநாச ரூபமே சபாய மதத்தில் மோக்ஷமாம். ஒரு சரீரம், சுரோத்திரம், துவக்ஞ, நேத்திரம், மூலன, கிராணம், மநம் என்னும் ஆறு இந்திரியங்களும், அவற்றின் விஷயங்களும், ஆறு இந்திரியங்களின் ஞானமும், சுசு துக்கங்களாகிய இவை இருபத்தொரு துக்கங்களாம். சரீராதிகளும் துக்கத்தை யுண்பெண்ணுவனவாகலின், துக்க மெனப்படுகின்றன. சுவர்க்காதிகளின் சுசுமும் நாசமாகுமென்னும் பயத்தினால் துக்கத்திற்கு ஹேதுவாம்; ஆதலால், துக்க மெனப்படுகின்றது. சபாய மதத்தில் சுரோத்திரமும், மநமும் நித்தியமாம்; அவற்றிற்கு நாசம் பொருந்தாதாமாயினும், எந்த ரூபங்களால் சுரோத்திரமும், மநமும் துக்கத்திற்கு ஹேதுக்களாகின்றனவோ அந்த ரூபங்கள் நாசமாகின்றன.

பதார்த்த ஞானத்தை உண்டாக்குவதனால் (அவை) துக்கத்திற்கு ஹேதுக்களாகின்றன. அந்தப் பதார்த்தங்களின் ஞானத்தை மோக்ஷ காலத்தில் சுரோத்திரமும், மநமும் உண்டாக்குகின்ற தில்லை. ஏனெனின், காண் கோளகத்திலிருக்கும் ஆகாசம் சுரோத்திர மெனப்படும். அக்காண் கோளகம் மோக்ஷ காலத்தில் இருக்கின்ற தில்லை. ஆதலால் ஆகாசரூப சுரோத்திரேந்திரிய மிருப்பினும் கோளகமின்மையினால் ஞான முண்டாகின்ற தில்லை. இவ்வாற்றால், ஞானத்தை யுண்பெண்ணும் சுரோத்திரேந்திரியத்தின் ஸ்வ ரூபமே துக்கமாம்; அதற்கே நாச முண்டாகின்றது.

ஆத்மாவோடு மனத்தின் சம்போகத்தினால், ஞான முண்டாகின்றது. அந்த மனத்தின் சையோகம் நியாய சித்தாந்தத்தில், ஒன்றன் கிரியையா லாவது, இரண்டன் கிரியைகளா லாவது உண்டாகின்றது. எவ்வனம் காக்கைக்கு விருக்ஷத்தோடு மீண்டாம் சையோகம் காக்கை யொன்றன் கிரியையா லாகின்றது; இரண்டு ஆட்டுக் கடாக்களின் சையோகம் இரண்டன் கிரியைகளாலு முண்டாகின்றதோ, அங்ஙனமே விபாபக ஆத்மாவிலோ கிரியை ஒருகாலு முண்டாகின்ற தில்லை. மோக்ஷ காலத்தில் மனதிலும் கிரியை

யுண்டாகின்ற தில்லை. ஆதலால், சையோக முடைய மந்தத்திற்கே மோக்ஷ காலத்தில் அபாவ முண்டாகின்றது.

344. ஓர் ஏகதேசி துவக்கோடு மரது சையோகமாதலை ஞானத்திற்கு ஏது வென்று கூறுகின்றார்; ஆத்மாவின் சையோகத் தினைக் கூறுவ தில்லை. சுழுத்தியில் புரீததி என்னும் நாடியில் மரம் பிரவேசிக்கின்றது. (அப்போது) துவக்கோடு மந்தத்திற் குச் சையோக மிருப்ப தில்லை. ஆதலால், சுழுத்தியில் ஞான முண் டாகின்ற தில்லை. அவர்கள் மதத்தில் துவக்கோடு சையோக முடைய மரமே ஞானவாயிலாகத் துக்கத்திற்கு ஹேதுவாயிருத் தலால் துக்கமாம்; கேவல மரம் துக்க மன்று. மோக்ஷத்தில் துவக்கு நாசமடைவதால் அதனோடு சையோகமுண்டாகின்ற தில்லை; ஆதலால் ஞான முண்டாகின்ற தில்லை. மோக்ஷ காலத்தில் மரம் இருக்கினும் துக்கத்திற்கு ஹேதுவாய ஞானத்தினை யுண்டு பண்ணும் துவக்குடன் சையோகமுடைய மந்ததின் சையோக நாசத்தால் நாச முண்டாகின்றது.

இவ்வாற்றால், மோக்ஷ காலத்தில் பரமாத்மாவிற்குப் பிந்ந மாகவே துக்க மின்றியதாய் வியாபக ஆத்மா ஜடரூபமாக நிலைத் திருக்கின்றது. ஏனெனின், ஞான குணத்தினால் ஆத்மா பிரகாசிக் கின்றது; அந்த ஜீவனுடைய ஞான மிப்பாவும் இந்திரிய ஜந்ரியமாக வே இருக்கின்றது; நித்திய மன்று. அந்த இந்திரிய ஜந்ரிய ஞானம் மோக்ஷ காலத்தில் நாச மடைகின்றது. ஆதலால், பிரகாச மின்றி ஜடரூபமாய் ஆத்மா மோக்ஷ காலத்தில் நிலைத்திருக்கின்றது. இது நியாய சித்தார்த்தமாம்.

345. நியாய மதத்தில் முற்புகன்ற பிரகாரமாக சுக துக்கங் களும் பந்த மோக்ஷங்களும் ஆத்மாவிற்கு ண்டாட் லால், ஆத்மா நானாவும் சம்பூர்ண வியாபகமுமாயிருக் சகல அற்ப பதார்த்தங்களோடும் உண்டாகும் சையோகமே நியாய மதத்தில் வியாபகத்தின் லக்ஷணமாம்; ஸஜாதீய விஜாதீய ஸ்வகத பேதங்களின் அபாவம் வியாபகத்தின் லக்ஷண மன்றும். ஏனெனின் நியாய மதத்தில் ஆத்மா நிரவயவமாம். ஆதலால், ஸ்வகத பேதம் ஆத்மாவின் டத்தில் அபாவமாயினும், ஸஜாதீய விஜாதீய பேதங்களி னபாவ மில்லை. ஆனால் ஸஜாதீயமான இரண் டாவது ஆத்மாவின் பேதம் ஆத்மாவில் இருக்கின்றது. ீய மான கடாதிசனின் பேதமும் ஆத்மாவி லிருக்கின்றது.

ஆதலால், ஸஜாதீப விஜாதீப ஸ்வகத பேதங்களின் அபாவம் வியாபகத்தின் லக்ஷண மன்றும். ஆனால், சகல அற்ப பதார்த்தங்களோ ண்டொண்டாம் சையோகமே வியாபகத்தின் லக்ஷணமாம்.

இதி லொருவன், “நியாய மதத்தில் ஆத்மாவைப் போல ஆகாசமும், காலமும், திக்கும் வியாபகமா யிருக்கின்றன. பரமான்னு சூக்ஷ்மமாயும் நிரவயவமாயும் இருக்கின்றது. அதனோடு சர்வ வியாபகபதார்த்தங்களுக்கும் சம்யோகம் பொருந்தாது. ஏனெனின், பரமான்னு ஸாவயவமாயின், சில இடத்தில் ஆத்மாவின் சம்யோக முண்டாம்; சில விடத்தில் அந்நிய வியாபக பதார்த்தங்களின் சம்யோக முண்டாம். அந்தப் பரமான்னு ஸாவயவ மன்று; பின்னரோ, நிரவயவமாம்; அதிசூக்ஷ்மமுமாம். அதனோடு ஒரே இடத்தில் சர்வ வியாபக பதார்த்தங்கட்கும் சம்யோக முண்டாகு மெனல் பொருந்தாது. ஏனெனின், ஒன்றன் சம்யோகத்தினால் இடம் மறைபட்டிருக்கின்றது. அந்த விடத்தில் அந்நிய பதார்த்தத்தின் சம்யோகம் பொருந்துகின்ற தில்லை. ஆகையால் நான் பதார்த்தங்கட்கு வியாபகத்தன்மை பொருந்தாது. யாதேனும் ஒரு பதார்த்தமே வியாபகமாதல் பொருந்துகின்றது ” என்று சங்கை செய்பின்,

அச்சங்கை பொருந்தாது. ஏனெனின், ஸாவயவ வஸ்துவின் சம்யோகம் எதுவோ அது அந்நிய வஸ்துவின் சம்யோகத்திற்கு விரோதியாம். எந்தப் பிருதிவி தேசத்தில் அஸ்தத்தின் சம்யோக முளதாகின்றதோ, அந்தத் தேசத்தில் பாதத்தின் சம்யோக முண்டாகின்ற தில்லை. நிரவயவ வஸ்துவின் சம்யோகம் ஸ்தாரத்தினை மறைக்கின்ற தில்லை. ஆதலால், அந்நிய வஸ்துவின் சம்யோகத்திற்கு விரோத மில்லை. இவ்வார்த்தை அநுபவ சித்தமாம். கடத்தின் எந்தத் தேசத்தில் ஆகாசத்திற்குச் சம்யோக மிருக்கின்றதோ, அந்த இடத்திலேயே கால திக்குக்களின் சம்யோகமுமிருக்கின்றது. யாதேனுமொரு கடத்தின் தேசம் ஆகாச கால திக்குக்களினின்றும் புறம்பா யிருக்குமாயின், அந்தத் தேசத்தில் ஆகாச கால திக்குக்களின் சம்யோக முண்டாவ தில்லை. வெளியிலோ அவ்வாறு ஒரு தேசமு மில்லை. சகல பதார்த்தங்களின் சர்வ தேசங்களும், ஆகாச கால திக்குக்களினிடத்தே இருக்கின்றன. ஆதலால், சர்வ பதார்த்தங்களின் சர்வ தேசத்தினும், ஆகாச கால திக்குக்களின் சம்யோக மிருக்கின்றது. இவ்

வாறு பரமானுவினும் ஒரே தேசத்தில் நாநா நிரவயவ விபு பதார்த்தங்கட்குச் சம்யோகம் பொருந்துகின்றது; ஒரு தோஷமு மில்லை. ஆதலால், ஆத்மா நாநாவும், சம்பூர்ண வியாபகமுமாயிருக்

346. எல்லாவற்றிற்கும் எல்லாப் பதார்த்தங்களோடும் சம் யோகம் இருக்கின்ற தென்பது நியாய சித்தாந்தமாம். அது நல முடைய தன்று. ஏனெனின், வியாபகமான ஆத்மா நாநா வென்று அங்கீகரிக்கின், எல்லாச் சரீரங்களிலும் எல்லா ஆத்மாக்களின் சம்பந்தத்தையு மங்கீகரித்தல் வேண்டும். அதனால், இன்ன சரீ ரம் இன்ன ஆத்மாவின்னுடைய தென்னும் நிச்சய முண்டாகாது. பின்னரோ, ஒவ்வொரு ஆத்மாவிற்கும் எல்லாச் சரீரங்களு மிருத் தல் வேண்டும்.

எந்த ஆத்மாவின் கருமத்தினால் எந்தச் சரீரமுண்டாயிற்றோ அந்த ஆத்மாவிற்கு அது சரீரமாமென்று ஒருவன் கூறின், அது வும்பொருந்தாது. ஏனெனின், எந்தச் சரீரத்தாற் கர்மம் செய்யப் பட்டதோ அந்தக் கருமத்தைச் செய்தவனுடைய முன் சரீரத்தி லும் சகல ஆத்மாக்களுக்கும் சம்பந்த மிருந்தது. ஆதலால், கர்ம மும் சர்வ ஆத்மாக்களினதே யாகும்; ஓராத்மாவின் தாகாது. எந்த ஆத்மாவிற்குச் சரீரம் மந்தோடு கூடி யிருக்கிறதோ, அந்த ஆத்மாவிற்கு அது சரீரமாம் என்று கூறின், அதுவும் பொருந் தாது. ஏனெனின், சரீரம் போல் மந்துடனும் சகல ஆத்மாக்க ளுக்கும் சம்பந்த மிருக்கின்றது. அதன்கண் இன்ன மந்து இன்ன ஆத்மாவின் தென்னும் நிச்சய முண்டாகாது. பின் னரோ, எல்லா ஆத்மாக்கட்கும் எல்லா மரமு மிருத்தல் வேண் டும். அங்ஙனமே, எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் எல்லா இந்திரியமுமே யிருத்தல் வேண்டும். வெளிப் பதார்த்தங்களில் “இது என்னு டையது இது வே ரொருவனது” என்னும் வியாவகாரமும் சரீ ரத்தை நிமித்தமாகவுடையதாம். எல்லா ஆத்மாக்கட்கும் எல்லாச் சரீரமு மாதலால், வெளிப் பதார்த்தங்க ளியாவும் எல்லா ஆத் மாக்களுடைய தாதல் வேண்டும்.

அன்றியும், எந்த ஆத்மாவிற்கு எந்தச் சரீரத்தில் ‘நான்’ என் னுடையது, என்னும் புத்தி யிருக்கின்றதோ, அந்தச் சரீரமே அந்த ஆத்மாவின் தாம். யா எனென்னும் புத்தியும் என்னுடைய தென்னும் புத்தியும் ஒன்றும்; ஆதலால், எல்லா ஆத்மாவின்

மிரது. ஆனால், ஒரு தர்மம் ஒரு தருமியின்கண்ணேயே யிருக்கும். ஆதலால், ஒரே ஆத்மாவின் சரீரமாம். எந்த ஆத்மாவிற்கு எந்தச் சரீர மிருக்கின்றதோ அந்தச் சரீரத்துடன் சம்பந்தப்பட்ட மரதும், இந்திரியமும், வெளிப் பதார்த்தங்களும் அந்த ஆத்மாவின் லுடையனவாம். ஆதலால், வியாபகமான நானா ஆத்மாக்களே அங்கீகரித்தலிலும் தோஷ மில்லை யென்று கூறின்,

அவ் வார்த்தையும் பொருந்தாது. ஏனெனின், நான் என்னும் புத்தி ஒரு தேகத்தில் ஒரே ஆத்மாவிற்கு இருப்பினும், அது நியாய மதத்திற் பொருந்துவ தில்லை. எல்லா ஆத்மாக்கட்கும் ஒரு சரீரத்தில் நான் என்னும் புத்தி யுண்டாதல் வேண்டும். ஏனெனின், நியாய மதத்தில் புத்தி யென்பது ஞானத்திற்காம். அந்த ஞானம் ஆத்ம மரங்களின் சம்யோகத்தினு லுண்டாகின்றது. அந்த மரதோ டெண்டாம் சம்யோகம் எல்லா ஆத்மாக்க ளுக்கும் இருக்கின்றது. ஆதலால், மரதின் சம்யோகத்தினால் எவ்வனம் ஒரு சரீரத்தில் ஒரு ஆத்மாவிற்கு நான் என்னும் புத்தி யுண்டாகின்றதோ, அவ்வனமே ஒரு சரீரத்தில் எல்லா ஆத் மாக்களுக்கும் நான் என்னும் புத்தி யுண்டாதல் வேண்டும்.

மரதின் சம்யோகம் எல்லா ஆத்மாக்களோடு மிருப்பினும், எந்த ஆத்மாவில் ஞானத்தை உண்டு பண்ணும் அதிருஷ்ட மிருக்கின்றதோ, அந்த ஆத்மாவிற்கே நான் என்னும் புத்தி யுண்டாகின்றது என்று கூறினும், எல்லாருக்குமே ஞான முண்டாதல் வேண்டும். ஏனெனின், வியாபகமான நானா ஆத்மாவினை யங்கீகாரஞ் செய்பினே, ஒரு சரீரத்தின் சுபாகுபக் கிரியைகளால் சரீரத்தி லிருக்கும் எல்லா ஆத்மாக்கட்குமே, அதிருஷ்டம் உண்டாதல் வேண்டும் என்னும் வார்த்தையினை முற்கூறி யுள்ளேம், ஆதலால், வியாபகமான நானா ஆத்மாவை அங்கீகரிக்கினே, ஒரு தேகத்தில் எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் சுக துக்கங்களின் போகமுண்டாதல் வேண்டும்; ஆதலால், ஆத்மா வியாபகமும், நானாவும், கர்த்தா போக்தாவுமாம் என்னும் நியாய சித்தாந்தம் நல முடைய தன்றும்.

347. நமது சித்தாந்தத்திலோ, கர்த்தா போக்தா அந்தக் கரணமாம். அந்த அந்தக்கரணம் நானாவாம்; வியாபகமும், அணுவு மன்றும். பின்னரோ, அதன் பரிமாணம் சரீரத்திற்குச் சமநமாம். தீபப் பிரகாசம் போல் பெரிய சரீரத்தினை யடையும்

போது அந்தக்கரணம் விகாசமாகின்றது ; சிறிய சரீரத்தில் சங்கோசமாகின்றது. இவ்வார்த்தை சித்தாந்த பிந்துவின் வியாக் கியானத்தில் மதுசூதந ஸ்வாமிகளால் பிரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. எந்த அந்தக்கரணத்திற்கு எந்தச் சரீரத்தோடு சம்பந்தமிருக்கின்றதோ, அந்த அந்தக்கரணத்திற்கு அந்தச் சரீரத்தாற் போக முண்டாகின்றது.

அந்தக்கரணத்தை வியாபகமாக அங்கீகரிக்கிறேன், எல்லாச் சரீரங்களும் எல்லோருடையதாம் ; போகமும் எல்லோருக்கு முண்டாம். அந்த அந்தக்கரணம் வியாபக மன்றாதவின் தோஷமில்லை. அந்தக்கரணத்தை யணு வென அங்கீகரிக்கிறேன், சரீரத்தின் ஓரிடத்தில் அஃதிருத்தல் வேண்டுமென்று அங்கீகரிக்க நேரும். அவ்வார்த்தை பொருந்தாது. ஏனெனின், ஒரே காலத்திலேயே பாத்திலும் சிரசிலும் முள் குத்தினால் இரண் டிடங்களிலும் ஒரே காலத்தில் வேதனை யுண்டாகின்றது. அஃது உண்டாக வேண்டுவ தில்லை. ஏனெனின், அந்தக்கரணம் அணுவாயினோ ஒரு ஸ்தானத்திலேயே ஒரு காலத்தி லிருக்கும். அதனால் எவ்விடத்தில் அந்தக்கரண மிருக்கின்றதோ, அவ்விடத்திலேயே வேதனை யுண்டாதல் வேண்டும் ; இரண் டிடங்களிலு முண்டாக வேண்டுவ தில்லை.

ஆதலால், அந்தக்கரணம் அணுவும், வியாபகமுமன்று. பின்னரோ, சரீரத்திற்குச் சமானமா யிருக்கின்றது. அதனால், ஒரு தோஷமு மில்லை. அணுவிற்கும், வியாபகத்திற்கும் விலக்கணமாயிருப்பது எதுவோ அதனையே மத்தியம பரிமாண மென்பர்.

348. நியாய மதத்தில் ஒரு நவீனர் இவ்வாறு அங்கீகரித்திருக்கின்றனர்:—ஆத்மா நானாவாம் ; கர்த்தா போக்தாவாம் ; வியாபக மன்று. ஆதலால், போகத்தின் சங்கர மில்லை ; அணுவு மன்று. ஆதலால், இரண் டிடங்களிலும் (முள் குத்தின) வேதனை பொருந்தா தென்பது மில்லை. ஆனால், எங்ஙனம் வேதாந்த மதத்தில் அந்தக்கரணம் மத்தியம பரிமாணமோ, அங்ஙனமே ஆத்மாவும் மத்தியம பரிமாணமாம். அதனிடத்தில் பதினான்கு குணங்க

349. அதுவும் நல முடைய தன்று. ஏனெனின், ஆத்மாவை சங்கோஸ விகாஸ முடையதாக அங்கீகாரஞ் செய்யினோ, தீபப் பிரகாசம் போல் ஆத்மா விகாரியும் நாச முடையது மாக்கும். அத

னால், மோஷுத்தைப் பிரதிபாதிக்கும் சாஸ்திரமும், சாதநங்களும் நிஷ்பலமாம். மத்தியம பரிமாணத்தை யங்கீகரித்துச் சங்கோசனிகாசங்களை யங்கீகரிக்காவிடின், எந்தச் சரீரத்திற்குச் சமாநமாக ஆத்மாவினை அங்கீகரிப்பதென்னும் நிச்சய முண்டாகின்ற தில்லை. மனுஷிய சரீரத்திற்குச் சமாந மென அங்கீகரிக்கினோ, எப்போது ஆத்மா யானையின் சரீரத்தை அடைகின்றதோ, அப்போது தேக முற்றிலும் ஆத்மா இல்லாமற் போகும். அதனால், எந்த இடத்தில் யானையின் ஆத்மா வில்லையோ, அந்த விடத்தில் வேதனையு முண்டாக வேண்டுமென தில்லை. யானையின் சரீரத்திற்குச் சமாநமாக ஆத்மாவை யங்கீகரிக்கின், அதனினும் வேறு சரீரங்கள் பெரிதா யிருக்கின்றன; அவற்றின் ஏகதேசத்தில் வேதனை யுண்டாக வேண்டுமென தில்லை. எல்லாவற்றினும் பெரிய சரீரம் எதற்கு மில்லை; எதற்குச் சமாநமாக ஆத்மாவினை அங்கீகாரஞ் செய்வது? எல்லாவற்றினும் பெரிது விராட்டின் சரீரமாம்; அதற்குச் சமாநமாக ஆத்மாவினை யங்கீகரிக்கினோ, விராட்டின் சரீரத்தினுள் சர்வ சரீரங்களும் அடங்கி யிருத்தலால், எல்லா ஆத்மாக்கட்கும் எல்லாச் சரீரத்தோடும் சம்பந்த முண்டாம். அதன்கண் முன்னர்த் தோஷம் கூறி யிருக்கின்றோம்.

மத்தியம பரிமாணமா யிருக்கும் வஸ்து சரீரம்போல் அரித்தியமாகும் என்னும் நியம மிருக்கின்றது. ஆதலால், ஆத்மாவும் (மத்தியம பரிமாணமா யிருத்தலால்) அரித்தியமாகும். நமது மதத்தில் அந்தக்கரணமோ ஞானத்தினால் நாச மடைகின்றது; ஆதலால், அரித்தியமாம். (அந்தக்கரணத்திற்கும்) மத்தியம பரிமாணம் அங்கீகரிப்பதனால் தோஷ மில்லை. இவ்வாற்றால், நவீன தாரக்கோது மதமும் நலமுடைய தன்றாம்.

350. ஆத்மா நானாவும் அணுவுமா மென்று சிலர் கூறுகின்றனர். அவ்வார்த்தையும் பொருந்தாது. ஏனெனின், ஆத்மாவைக் கர்த்தா போக்தா வென அங்கீகாரஞ் செய்யினோ, அந்தக் கரணத்திற்கு அணு பக்ஷத்தில் கூறிய தோஷ முண்டாகும். (ஆத்மாவைக்) கர்த்தா போக்தா வென்று அங்கீகரிக்காவிடின், நானா ஆத்மாவினைக் கொள்ளுதல் நிஷ்பலமாகும். வியாபகமான ஓராத்மாவையே எல்லாச் சரீரங்களிலும் (இருப்பதாக) அங்கீகாரஞ்செய்தல் யோக்யமாம். கர்த்தா போக்தா வென்று அங்கீகரிக்காவிடின், தனது சித்தாந்தத்திற்கும் தியாக முண்டாம். ஏனெனின், ஞானம்,

சுகம், துக்கம், தர்ம முதலியன ஆத்மாவின் தம்மங்க ளென்பது அணு வாதியின் சித்தாந்தமாம். ஆதலால், ஆத்மாவை யணு வென்று அங்கீகாரஞ் செய்வின், சரீரத்தின் எந்த விடத்தில் ஆத்மா இல்லையோ அந்த இடம் மிருத (பிண) சமாநமாம். அவ் விடத்தில் வேதனை முதலியன உண்டாக வேண்டவ தில்லை.

351. ஆத்மாவோ சரீரத்தினது ஏகதேசத்தி லிருக்கிறது. ஆனால், கஸ்தூரியின் கந்தம் போன்று அதன் ஞானம் சரீர முற்றி லும் வியாபித் திருக்கின்றது. அதனால், சரீர முற்றிலு(முண் டாம்) அதுகூலப் பிரதிகூலங்களின் சம்பந்தத்தினை அதுபவஞ் செய்கின்றது என்று கூறின், அதுவும் பொருந்தாது. ஏனெ னின், எவ்வளவு தேசத்தில் குண முடைய வஸ்து இருக்குமோ அதனினும் வெளியில் குண மிராது ; பின்னரோ, குணியினிடத் திலேயே குண மிருக்கும் என்பது நியாயமாம். எங்ஙனம் (கடா திகளின்) ரூபமானது கடாதிகளினும் வெளியி லிருப்ப தில்லையோ, அங்ஙனமே, ஆத்மாவிற்கு வெளியில் ஞானமும் பொருந்தவ தில்லை. கஸ்தூரியின் சூக்ஷ்ம பாகம் எவ்வளவு தேசத்தில் வியா பித் திருக்கின்றதோ அவ்வளவு தேசத்திலேயே கந்தம் வியாபிக் கின்றது. ஆதலால், கஸ்தூரியின் திருஷ்டாந்தமும் பொருந்தவ தில்லை. ஆதலால், “ ஆத்மா அணு ” என்னும் பகூழும் பொருந்

சிலவிடத்துச் சுருதிகளில் ஆத்மா அத்தியந்தம் அணுவினும் அணு வென்று கூறப்பட்ட டிருக்கின்றது. அது அறிதற் கரியதா யிருத்தலால் கூறியதாம். எங்ஙனம் அத்தியந்தம் அணுவா யிருக்கும் வஸ்துவின் ஞானம் மந்த திருஷ்டி யுடையவர்களுக்கு உண்டாவ தில்லையோ, அங்ஙனமே பகிர்முக புருஷர்களுக்கு ஆத் மாவின் ஞானமு முண்டாகின்ற தில்லை. ஆதலால், அணுவிற்குச் சமாநமா மென்பதே சுருதியின் அபிப்பிராயமாம் ; ‘ ஆத்மா அணு ’ என்னும் அபிப்பிராய மில்லை. ஏனெனின், அநேக இடங் களில் தானே (ஆத்மாவே) வியாபக ரூப மென்று வேதம் பிரதி பாதித்திருக்கின்றது. ஆதலால், அணு வன்றும். இவ்வாற்றால், ஆத்மா வியாபகமாயும், மத்தியம் பரிமாணமாயும், அணுவாயும், நாநா வாயு மிருக்கிற தென்று கூறுதல் பொருந்தாது.

352. பரிசேஷத்தால் ஆத்மா ஏகமாயும், வியாபகமாயு மிருக்கின்றது. அதனிடத்தில் தர்மாதர்மங்கள் சுக துக்கங்கள்

பந்த மோக்ஷங்கள் என்பவற்றை யங்கோரஞ் செய்யினோ, சிலருக்குச் சுகம், சிலருக்குத் துக்கம், சிலருக்குப் பந்தம், சிலருக்கு மோக்ஷம் என்னும் விபவகார முண்டாகாது. ஆதலால், தர்மாதிகள் புத்தியின் தர்மங்களாம். புத்தி ஜடமா யிருத்தலால் அதனிடத்திலும் தர்ம சுகாதிகள் பொருந்தா வாயினும், ஆத்மாவின் தர்மங்களாகா என்னும் அபிப்பிராயத்தால் புத்தியின் தர்மமெனப் படுகின்றன ; “ புத்தியின் தர்மமா ” மென்பதில் அபிப்பிராய மில்லை. புத்தியும் சுகாதிகளும் ஆத்மாவினிடத்தில் அத்தியஸ்தங்களாயிருக்கின்றன. எந்த வஸ்து எதில் அத்தியஸ்தமாயிருக்கிறதோ, அந்த வஸ்து அதில் பரமார்த்தமா யிருப்ப தில்லை. எவ்வனம் ரஜஜ்-வில் அத்தியஸ்தமான சர்ப்பம் பரமார்த்தமாக ரஜஜ்-வில் இல்லையோ, அவ்வனமே புத்தியும் சுகாதிகளும் ஆத்மாவினிடத்தி லில்லை. அத்தியஸ்த வஸ்துவும் எதற்கும் ஆசிரயமாகின்ற தில்லை. ஆதலால், புத்தியும் சுகாதிகளின் ஆசிரயமாயிருப்ப தில்லை. ஆனால், அஞ்ஞானமோ சத்த சேதநத்தில் அத்தியஸ்தமாயிருக்கின்றது. அந்தக்கரணம் அஞ்ஞான உபகித (சேதந)த்தில் அத்தியஸ்தமாயிருக்கின்றது. அந்தக்கரண உபகித (சேதந) த்தில் தர்மாதர்மங்கள், சுக துக்கங்கள், பந்த மோக்ஷங்கள் அத்தியஸ்தமாயிருக்கின்றன.

இவ்வாற்றால், ஆத்மாவிலுள்ள தர்மாதிகளின் அதிஷ்டாந்தன்மைக்கு அந்தக்கரணம் உபாதியாயிருக்கின்றது ; ஆதலால், அந்தக்கரணத்தின் தர்ம மெனப் படுகின்றன.

353. அந்தக்கரண விசிஷ்டத்தில் தர்மாதிகள் அத்தியஸ்தமெனின், (அது) பொருந்தாது. ஏனெனின், விசேஷணத்தோடு கூடியதனை விசிஷ்ட மென்பர். தர்மாதிகளின் அத்தியாஸத்திற்கு அதிஷ்டாநமான ஆத்மாவிற்கு அந்தக்கரணத்தை விசேஷணமாக அங்கோரஞ் செய்யினோ, அந்தக்கரணமும் தர்மம் சுக முதலியவற்றிற்கு அதிஷ்டாநமாகும். அவ்வார்த்தை பொருந்தாது. ஏனெனின், மித்தியா வஸ்து அதிஷ்டாநமாவ தில்லை. ஆதலால், ஆத்மாவில் தர்மாதிகளின் அத்தியாஸத்திற்கு அந்தக்கரணம் விசேஷண மன்றாம் ; ஆனால் உபாதியாம். உபாதியின் சுபாவம் இதுவாம்:—தான் தடஸ்தமாய், எவ்வளவு தேசத்தில் தா னிருக்கின்றதோ, அவ்வளவு தேசத்தி லிருக்கும் வஸ்துவை யறிவிக்கும். விசேஷணத்தின் சுபாவம்

தில் தா னிருக்கின்றதோ, அவ்வளவு தேசத்தி லிருக்கும் வஸ்து வைத் தன்னோடு அறிவிக்கும். விசேஷண முடையதனை விசிஷ்ட மென்பர். உபாதி யுடையதனை உபஹித மென்பர்.

இவ்வாற்றால், அந்தக்கரண விசிஷ்டத்தில் தர்மாதிகள் அத் தியஸ்த மெனின், எவ்வளவு தேசத்தில் அந்தக்கரண மிருக்கின் றதோ, அவ்வளவு தேசத்தி லிருக்கும் சேதந பாகம், அந்தக்கர ணம் என்னும் இரண்டற்கும் அதிஷ்டாநத் தன்மை யுண்டாகின் றது. அந்த அந்தக்கரணம் தானும் அத்தியஸ்தமா யிருத்தலால் அதிஷ்டாநமாதல் பொருந்தாது. இவ்விப்பிராயத்தினால், அந் தக்கரண வுபகித் சேதநத்தில் தர்மாதிகள் அத்தியஸ்த மெனப் பட்டன. ஆதலால், “ எவ்வளவு தேசத்தில் அந்தக்கரண மிருக் கிறதோ அவ்வளவு தேசத்தி லிருக்கும் சேதநபாக மாத்திரத் தில் அதிஷ்டாநத் தன்மை யிருக்கின்றது ; அந்தக்கரணத்தி லில்லை” என்னும் வார்த்தை பொருந்துகின்றது.

354. அங்ஙனமே, அந்தக்கரணமும் அஞ்ஞாந வுபகித (சேதந)த்தில் அத்தியஸ்தமா யிருக்கிறது; அஞ்ஞாந விசிஷ்டத்தி ல் வ வா ற் ற ல், அத்தியஸ்தமான தர்மாதிகளுக்கு ராம் ஆத்மாவாம். அத்தியாஸத்தின் அதிஷ்டாநத் தன்மைக்கு அந்தக்கரண முபாதியா யிருக்கின்றது. ஆதலால், சுக துக்காதிகள் புத்தியின் தர்மங்க ளெனப்பட்டன. அவிவேகத்தி னால் அந்தக்கரண ஆத்மா என்னு மிரண்டிலும் (அவை) பிரதிதி யாகின்றன ; அதனால், அந்தக்கரண விசிஷ்டப் பிரமாதாவின் தர் மங்க ளெனப்படுகின்றன. தர்மாதிகள் அந்தக்கரணத்தின் தர் மங்களாம்; அல்லது, அந்தக்கரண விசிஷ்டப் பிரமாதாவின் தர் மங்களாம் ; அல்லது, ரஜ்ஜுசர்ப்பம் போலவும், சொப்பந பதார்த்தம் போலவும், கந்தர்வ நகரம் போலவும், ஆகாய நீலத் தன்மை போலவும் எதன் தர்மமுமாகா. எவ்வாற்றாலும், ஆத்மா வின் தர்மங்க ளன்றும். ஆத்மாவினிடத்தில் அத்தியஸ்த மாயி னும், எந்த வஸ்து எதனிடத்தில் அத்தியஸ்தமா யிருக்கின் றதோ, அது அதனிடத்திலேயே பரமார்த்தமாக இருப்ப தில்லை. அத்தியஸ்தம் என்பது கற்பிதத்திற்காம். ஆதலால், ராகத் துவேஷங்கள், தர்மாதர்மங்கள், சுக துக்கங்கள், பந்த மோக்ஷங் கள் என்னு மிவை யின்றிய ஏகமும், வியாபகமுமாய் ஆத்மா

355. ஆத்மா சத் தெனல்.

ஆத்மா சத்தாம். எது வஸ்து ஞானத்தினால் அபாவமாகின்றதோ, அது அஸத் தென்று சொல்லப்படுகின்றது. எதன் நிவிர்த்தி ஒரு காலத்திலு முண்டாகின்ற தில்லையோ அது சத் தென்று சொல்லப்படுகின்றது. சர்வ பதார்த்தங்கட்கும் அவற்றின் நிவிருத்திக்கும் ஆத்மா அதிஷ்டாநமாம். அந்த ஆத்மாவிற்கு நிவிருத்தி யுண்டாகுமாயின், அதற்கு வேறு அதிஷ்டாநம் கூறல் வேண்டும். ஏனெனின், சூரியத்தில் நிவிருத்தி யுண்டாவ தில்லை. ஆத்மாவிற்கும், அதன் நிவிருத்திக்கும் வேறு அதிஷ்டாநம் அங்கீகரிக்கிறோ, அதற்கு வேறு அதிஷ்டாநம் அங்கீகரித்தல் வேண்டும். இவ்வாற்றால், அநவஸ்தை (தோஷம்) உண்டாம். அன்றியும், ஆத்மாவின் நிவிருத்தியினை அங்கீகரிக்கின்றவனை, ஆத்மாவின் நிவிருத்தியை யாவரேனும் அதுபவித்திருக்கின்றனரா? இன்று? என்று கேட்டல் வேண்டும்.

அதுபவித் திருக்கின்றன ரென்று கூறின், அது பொருந்தாது; ஏனெனின், எவன் அதுபவிக்கின்றவனோ அவனே ஆத்மாவும் தனது ஸ்வரூபமுமாவன். அதன் நிவிருத்தியின் அதுபவம் தன் தலையை வெட்டினதைத் (தான்) அதுபவிப்பதற்குச் சமாநமாகும். ஆகையால், ஆத்மாவின் நிவிருத்தியின் அதுபவம் பொருந்தாது. ஆத்மாவின் நிவிருத்தியோ உண்டாகின்றது; ஆனால், அதன் நிவிருத்தியின் அதுபவம் ஒருவனுக்கு மில்லை யென்று கூறினோ, இது சித்த மாயிற்று; ஆத்மாவிற்கு நிவிருத்தியோ உண்டாகின்ற தில்லை. ஏனெனின், எந்த வஸ்து ஒருவராலும் அதுபவிக்கப்பட வில்லையோ, அது மலடி மகனுக்குச் சமாநமாகும். ஆதலின், ஆத்மாவின் நிவிருத்தி யுண்டாகின்ற தில்லை. இதனானேயே ஆத்மா சத்தாம்.

356. ஆத்மா சித்து (சைதநியம்) எனல்.

ஆத்மா சித்தாம். பிரகாச ரூபமான ஞானம் சித் தெனப்படும். ஆத்மாவை அப்பிரகாச ரூபமாக அங்கீகரிக்கிறோ, அநாத்மாவாய் ஜட வஸ்துக்களின் பிரகாசம் ஒருகாலு முண்டாக மாட்டாது. அந்தக்கரணம் இந்திரியங்கள் என்பவற்றால் பதார்த்தங்களின் பிரகாச முண்டாகின்ற தென்று கூறின், (அது) பொருந்தாது. ஏனெனின், அந்தக்கரணமும், இந்திரியங்களும் பரிச்சிந்தமாயிருக்கின்றன. ஆதலால் (அவை) காரியங்களாம். எது பரிச்சிந்தமா

யிருக்கின்றதோ அது கடம் போல் காரியமாம். அந்தக்கரணமும் இந்திரியங்களும் பரிச்சிந்தமா யிருத்தலால் காரியங்களாம். தேச காலங்களால் எதற்கு அந்த முண்டாகிறந்தோ, அது பரிச்சிந்த மெனப்படும். எது காரியமோ அது ஜடமாம்.

ஆதலால், அந்தக்கரணமும் இந்திரியங்களும் ஜடமா யிருக்கின்றன. அவற்றால், எந்த வஸ்துவின் பிரகாசமும் பொருந்துவ தில்லை. ஆதலால், எல்லாவற்றையும் பிரகாசஞ் செய்கின்ற ஆத்மா பிரகாச ரூபமாக விருக்கின்றது.

357. ஆத்மா பிரகாச ரூப மன்றும் ; அது ஜடமாம் ; அத னிடத்தில் ஞான குண மிருக்கின்றது. அந்த ஞானத்தால் ஆத்மா நாட்மாக்களின் பிரகாச முண்டாகின்றது என்று கூறுவானாயின், அவனை, ஆத்மாவின் ஞான குணம் நித்தியமா ? அல்லது, அநித்தி யமா ? என்று கேட்க. நித்திய மென்று கூறினோ, ஆத்மாவின் ஸ்வரூபமே ஞான மென்று சித்திக்கும். ஏனெனின், ஆத்மாவினும் பிந்நமாய யாவும் அநித்தியம் என்பது நியமமாம். ஞானத்தினை ஆத்மாவினும் பிந்நமாக அங்கீகரிக்கினோ, அநித்தியமே யாகும். ஆதலால், (ஞானம்) நித்திய மென்று அங்கீகரித்து ஞானம் ஆத்மா வினும் பிந்ந மென்று கூறுதல் பொருந்தாது. அநித்திய மென

கட முதலிய வற்றைப் போல் ஜடமாம். அநித்திய வஸ்து எதுவோ அது ஜடமாம். ஆகலால், “ஞானம் அநித்தியமாம்” என்று கூறுதல் பொருந்தாது. ஆனால், ஞானம் நித்தியமேயாம். அந்த நித்திய ஞானம் ஆத்ம சொரூபமேயாம். அ ய மெனக் கொள்ளினோ, ஒரு காலத்தில் ஆத்மாவில் ஞான முண்டாம் ; ஒரு காலத்தி லுண்டாகாது. ஆதலால், ஆத்மாவினும் பிந்நமாகவும் ஞான மிருக்கும். நித்திய மென அங்கீகாரஞ் செய்யினோ (அது) பிந்நமாவ தில்லை.

எது குணமோ அது குணியினிடத்தில் ஒருகால் இருக்கும்; ஒருகால் இல்லாமலு மிருக்கும். எங்ஙனம் வஸ்திரத்தின் நீல மஞ்சட் குணங்கள் ஒருகா (வஸ்திரத்தி) விருக்கும் ; ஒருகால் இல்லாம விருக்கும். ஆதலால், எது குணமோ அது ஆகாபாயி யா (போக்கு வரவு உடையதா) ம்.

ஞானத்திற்கு நித்தியத் தன்மை யுனதாகவின் ஆகாபாயி யாவ தில்லை. ஆதலால், ஆத்மாவின் ஸ்வரூபமே ஞானமாம்.

358. ஞானத்தினை அசித்திய மென்று கூறின், இந்திரியங் கன்னிலாவது, அந்தக்காணத்தினு லாவது ஞானம் உற்பத்தியா கின்ற தென்று கூறல் வேண்டும். அது பொருந்தாது. ஏனெ னின், சுழுத்தியில் இந்திரியாதிகளோ இல்லை; சுகத்தின் ஞான முண்டாகின்றது. அஃது உண்டாக வேண்டுவ தில்லை.

சுழுத்தியில் சுகத்தின் ஞானத்தினை யங்கீகாரங் செய்யா விடின், விழித்துக்கொண்ட பின் “நான் சுகமாய்த் தூங்கினேன்” என்று சுழுத்தி சுகத்தின் ஸ்மிருதி (மக்கட்கு) உண்டாகின்றது; அஃது உண்டாக வேண்டுவதில்லை. எந்த வஸ்து முன் னறியப்பட்ட மிருக்கின்றதோ அதன் ஸ்மிருதி யுண்டாகின்றது. அறியப்படாத வஸ்துவின் ஸ்மிருதி யுண்டாகின்றதில்லை. சுழுத்தி சுகத்தின் ஸ்மிருதி விழித்துக் கொண்டபின் (மக்கட்) குண்டாதலால், சுழுத்தியில் சுகத்தின் ஞான மிருக்கின்றது. அந்த ஞானத்தை யுண்டாக்கும் இந்திரியாதிகள் சுழுத்தியி லில்லை. ஆகலால் ஞானம் சித்தியபரம்.

ஞானத்தினை விட்டு ஆத்மா ஒருபோது மிருக்கின்ற தில்லை. ஆகலால், ஞானம் ஆத்மாவின் சொருபமாம். எங்ஙனம் உஷ்ணத்தன்மையினை விட்டு அக்கிசி ஒருபோது மிராமையால் உஷ்ணத்தன்மை அக்கியின் சொருபமா யிருக்கின்றதோ, அங்ஙன மே ஞானமும் ஆத்மாவின் சொருபமா யிருக்கின்றது. எது ஆக மாபாயியோ, அது குணமாம். உஷ்ணத் தன்மையும் ஞானமும் ஆகமாபாயி யன்றும். ஆதலால், (அவை முறையே) அக்கியின் சொருபமும் ஆத்மாவின் சொருபமாம்.

எந்த வஸ்து ஒருபோ திருந்து ஒருபோது இல்லாம லிருக்கின்றதோ, அது ஆகமாபாயி எனப்படும்.

359. உற்பத்தியும் விராசமும் அந்தக்காண விருத்திக் கிருக்கின்றன; ஞானத்திற் கில்லை. ஆத்ம ஸ்வரூபமான ஞானம் விசேஷ வியவகாரத்திற் கேது வன்று. பின்னரோ, ஞான சகித விருத்தி, அல்லது, விருத்தியில் ஆரூடமான ஞானம் வியவகாரத் திற் கேதுவாம். இஃது அவச்சேத வாதத்தின் கிரமமாம். ஆபாஸ வாதத்தில் ஆபாஸ சகித விருத்திபால் வியவகார முண்டா கின்றது. ஆபாஸ வாயிலாக வாவது, அல்லது, சாஷூரத் விருத்தி வாயிலாகவாவது ஆத்ம ஸ்வரூப ஞானத்தினாலேயே சர்வ வியவ காரமுஞ் சித்திக்கின்றது. இல்லாவிடின், ஒரு வியவகாரமுஞ்

சித்திக்கின்ற தில்லை. இவ்வாற்றால், எல்லாவற்றையும் பிரகாசிப் பது ஞான ஸ்வரூப ஆத்மாவாம். ஆதலால், அது சித்தாம்.

360. ஆத்மா ஆனந்த ரூப மெனல்.

ஆத்மா ஆனந்த ரூபமா யிருக்கின்றது. ஆத்மா ஆனந்த ரூபமாகா விடிலே, விஷய சம்பந்தத்தினால் சொரூபானந்தத்தின் பாரம் உண்டாக வேண்டுவ தில்லை. விஷயத்தில் ஆனந்த மில்லை யென்னும் வார்த்தை முன் (4-வது தரங்கத்தில்) கூறப்பட்டிருக்

விஷயத்தில் ஆனந்த மிருக்குமாயின், எந்த விஷயத்தினால் ஒரு புருஷனுக்குச் சுக முண்டாகின்றதோ அதனுலேயே அந்நிய னுக்குத் துக்க முண்டாகின்றது. எங்ஙனம் அக்கியை ஸ்பரிசிப் பதனால் அக்கிசிப் புழுவிற்கும், ஆண் சர்ப்பத்தைப் பார்ப்பதனால் பெண் சர்ப்பத்திற்கும், ஆண் சிங்கத்தைப் பார்ப்பதனால் பெண் சிங்கத்திற்கும் ஆனந்த முண்டாகின்றது; அந்நிய புருடர்களுக்குத் துக்க முண்டாகின்றது. அது உண்டாக வேண்டுவ தில்லை. சித்தானந்தத்திலோ அக்கிசிப் புழுவிற்கு அக்கியை ஸ்பரிசிப்ப தன் இச்சை யுண்டாகும் போது சஞ்சல புத்தியில் சொரூப ன் பாரம் உண்டாவ தில்லை. அக்கி சம்பந்தத் தால் ஸ்ஷண மாத்திரம் இச்சை நிவிர்த்திபாக நிச்சல புத்தியிற் சொரூபானந்தத்தின் பார முண்டாகின்றது. அந்நிய புருஷர்களுக்கு அக்கி சம்பந்தத்தின் இச்சை யுண்டாகின்ற தில்லை. பின்னரோ, அந்நிய பதார்த்தங்களி னிச்சை உண்டாகின்றது. அவற்றின் இச்சை அக்கி சம்பந்தத்தால் நிவிருத்தி யாகின்ற தில்லை. ஆதலால், சஞ்சலமான அந்தக்கர ணத்தில் அக்கி சம்பந்தத்தால் ஆனந்த முண்டாகின்ற தில்லை.

361. இதில் இச்சங்கை யுண்டாகின்றது:—அந்தக்கரணத் தின் இச்சாரூப விருத்தி எதுவோ அது விஷயப் பிராப்தியி னால் நாச மடைந்து விட்டது. அந்நிய விருத்திக்கு ஒரு நிமித் தமு மில்லை யாகலின், உற்பத்திபாவ தில்லை. விருத்தி யின்றிச் சொரூபானந்தத்தின் பாரம் உண்டாவ தில்லை. ஆதலால், விஷ யத்திலேயே ஆனந்த மிருக்கின்றது. அச்சங்கை பொருந்தாது. ஏனெனின்,

இச்சாரூபமான அந்தக்கரண விருத்தியின் அபாவ மிருக் கின்றது. அந்த இச்சா ரூப விருத்தி யிருப்பினும் அதனிடத்து

ஆரந்தப் பிரகாசம் உண்டாகின்ற தில்லை. ஏனெனின், இச்சாஸூப விருத்தி ராஜஸமாம். ஆரந்தத்தின் பிரகாசம் ஸாத்வீக விருத்தியில் உண்டாகின்றது. அங்ஙனமாயினும், இச்சிக்கப் பட்ட எப்பதார்த்தம் கிடைத்திருக்கின்றதோ அதன் சொரூபத்தை விஷயஞ் செய்தற் பொருட்டுள்ள அந்தக்காணத்தின் ஞான ரூப விருத்தி சாத்வீகமாம். ஏனெனின், சத்துவ குணத்தினின்று ஞான முண்டாகின்ற தென்பது சிபமமாம். அந்த ஸாத்வீக விருத்தியில் ஆரந்தத்தின் பாரம் உண்டாகின்றது. ஆனால், அந்த ஞான ரூப விருத்தி பகிர்முகமாம். அதன் பிருஷ்ட (பின்) பாகத்தி லிருக்கும் அந்தக்காண உபகித சேதந ஸ்வரூபாரந்தம் அந்த விருத்தியில் கிரகிக்கப் படுகின்ற தில்லை. ஆதலால், விஷய உபஹித சேதநரூப ஆரந்தத்தின் பாரம் உண்டாகின்றது. அந்த விஷய உபஹித சேதநம் ஆத்மாவினும் பிர்ந மன்றும். ஆதலால், ஆத்மாரந்தமே விஷயத்தில் பாரமாகின்றதாகக் கூறப்படுகின்றது. அந்த ஞான ரூப விருத்தியில் விஷயத்தோ டுண்டாம் நேத்ராதி களின் சம்பந்தமே காரணமாம்.

அல்லது, ஞானரூப பகிர்முக விருத்தியினும் வேறான அந்தர்முக ஷ்ருத்தி யுண்டாகின்றது. அதன்மீது அந்தக்காண உபஹித சேதந ரூப ஆரந்தமே பாரமாகின்றது என்பது உத்தம சித்தாந்தமாம். அந்த விருத்தியி னுற்பத்தியில் இச்சாதிகளின் அபாவமே காரணமாம். எங்ஙனம், இச்சை முதலியன வின்றி ஏகார்த்தத்தி லிருக்கும் உதாஸீந புருஷனுக்குப் பகிர்முக ஞான ரூபமாக ஒரு விருத்தியும் உண்டாகின்ற தில்லை. ஆரந்தத்தின் பாரம் உண்டாகின்றது ஆதலால், இச்சாதி களின் அபாவரூப காரணத்தினால் அந்தர்முக விருத்தி ஆரந்தத்தைக் கிரகிப்பதாக உண்டாகின்றது. அதனால், இச்சித்த விஷயம் கிடைத்ததனால் இச்சை முதலியவற்றின் அபாவ முள தாகவின், ஞானத்தின் பின் அந்தர்முக விருத்தி யுண்டாகின்றது. அதனால், அந்தக்காண உபகித ஆரந்தமே கிரகிக்கப்படுகின்றது.

அந்த ஸ்வரூபாரந்தத்தின் கிரகணமும் விஷயத்தின் ஞானமும் அத்தியந்தம் அவ்வியவஹிதமாயிருக்கின்றன. அதனால், “நான் விஷயத்தில் ஆரந்தத்தை அதுபவித்தேன்” என்னும் பிரார்த்தி புருஷனுக் குண்டாகின்றது. முதற் பக்ஷத்தினும் இப்பக்ஷம் உத்தமமாம். ஏனெனின், விஷயத்தின் ஞானரூப

ல் அந்தக்கரண உபகித ஆரந்தத்தின் பாரமோ பொருந்தாது; ஆதலால், விஷய உபஹித ஆரந்தத்தின் பார முண்டாகுமாயின், மார்க்கத்தி லுள்ள விருக்ஷத்தின் ஞானரூப விருத்தியும் சாத்வீகமா யிருக்கின்றது. அதனாலும், விருக்ஷ உபகித சேதந ஸ்வரூபாரந்தத்தின் பாரம் உண்டாதல் வேண்டும். அங்ஙனமே, சர்வ ஞானத்தினாலும் ஞேப உபகித சேதந ரூப ஆரந்தத்தின் பார முண்டாதல் வேண்டும். தலால், அநாத்ம வஸ்துவின் ஞானரூப பகிர்முக விருத்தியினால் ஞேப உபகித சேதந ஸ்வரூபாரந்தத்தின் கிரகணம் உண்டாவ தில்லை.

இவ்வாற்றால், விஷய சம்பந்தத்தினால் ஆத்ம ஸ்வரூபாரந்தத்தின் பார முண்டாகின்றது. ஆத்மா ஆரந்த ரூப மன்றாயினே, விஷய சம்பந்தத்தினால் ஆரந்தத்தின் பாரம் பொருந்தாது. ஆகையால், ஆத்மா ஆரந்தரூபமா யிருக்கின்றது.

362. ஆத்மாவின் சம்பந்த முடைய வஸ்துக்களில் பிரிய முண்டாகின்றது. அவற்றினும் சமீபத்தி விருப்பவற்றில் அதிகப் பிரிய முண்டாகின்றது. இவ்வாறு, பாஹிய பாஹிய பதார்த்தங்களை யபேக்ஷித்து ஆந்தர ஆந்தர பதார்த்தங்களில் அதிகப் பிரீதி யுண்டாகின்றது.

பரம்பரையாக ஆத்மாவின் சம்பந்தியான புத்திரனுடைய மித்திரனிடத்தில் பிரீதி யுண்டாகின்றது. புத்திரனுடைய மித்திரனின் அபேக்ஷையினால் புத்திரனிடத்தில் அதிகப் பிரீதி யுண்டாகின்றது. புத்திரனினும் ஸ்தூல சூக்ஷ்ம சரீரங்களில் அதிகப் பிரீதி யிருக்கின்றது. அவற்றுள்ளும் ஸ்தூலத்தினும் சூக்ஷ்மத்தில் அதிகப் பிரீதி யிருக்கின்றது.

முன் முன் சொல்லப்பட்ட வற்றினும் பின் பின் சொல்லப்பட்டவை ஆத்மாவிற்குச் சமீப மானவை யாம்.

ஆத்மாவின் ஆபாஸம் சூக்ஷ்ம சரீரத்தி விருக்கின்றது; மற்றவற்றி வில்லை. ஆதலால், ஆபாஸ வாயிலாக ஆத்மாவிற்குச் சூக்ஷ்ம சரீரத்தோடு சம்பந்த மிருக்கின்றது; மற்றவற்றோ டில்லை. ஸ்தூல சரீரத்தோடு சூக்ஷ்ம சரீரத்திற்குச் சம்பந்த மிருக்கின்றது. ஆதலால், சூக்ஷ்ம சரீர வாயிலாக ஸ்தூல சரீரத்தோடு ஆத்மாவிற்குச் சம்பந்த மிருக்கின்றது. ஸ்தூல சரீர வாயிலாகப் புத்திரனோடு சம்பந்த மிருக்கின்றது; புத்திரன்

வாயிலாக அவன் மித்திரனோடு சம்பந்த முண்டாகின்றது. இவ்வாற்றால், பின் பின் உள்ள ஆத்மாவின் சமீபமான வஸ்துக்களில் அதிகப் பிரீதி யுண்டாகின்றது.

எந்த ஆத்ம சம்பந்த மிருத்தலினால் பதார்த்தங்களில் பிரீதி யுண்டாகின்றதோ அந்த ஆத்மாவிலேயே முக்கியப் பிரீதி யிருக்கின்றது; பதார்த்தங்களி லில்லை. எவ்வனம் புத்திர னுடைய மித்திரனிடத்தில் புத்திர சம்பந்தத்தினால் பிரீதி யுண்டாகின்றது; அதனால் புத்திரனிடத்திலேயே பிரீதியிருக்கின்றது, புத்திரனது மித்திரனிடத்தில் இல்லையோ, அவ்வனமே, ஆத்மாவிற்கு மிகு சமீபத்திலுள்ளவற்றில் மிகு பிரீதி யுண்டாகின்றது. ஆதலால் ஆத்மாவின் இடத்திலேயே எல்லோருக்கும் பிரீதி யிருக்கின்றது.

அந்தப் பிரீதி ஆரந்தத்திலும் துக்கத்தின் அபாவத்திலும் உண்டாகின்றது; மற்றவற்றி லில்லை. மற்றப் பதார்த்தங்களில் உண்டாகின்ற பிரீதி ஆரந்தத்தின் நிமித்தமும், துக்காவாவத்தின் நிமித்தமுமாம். ஆதலால், ஆரந்தம் துக்காவாம் என்பவற்றினும் வேறுவற்றில் பிரீதி யுண்டாகின்ற தில்லை. ஆகையால் எல்லோருடைய பிரீதிக்கும் விஷயமாகிய ஆத்மா ஆரந்த ரூபமும், துக்காவாவ ரூபமுமாம். கற்பித்ததின் அபாவம் அதிகஷ்டாத ரூபமாம். எவ்வனம், சர்ப்பத்தின் அபாவம் ரஜ்ஜு ரூபமா யிருக்கின்றது. ஆதலால் கற்பிதமான துக்கத்தின் அபாவமும் ஆத்மரூபமா யிருக்கின்றது. இவ்வாற்றால், ஆத்மா ஆரந்த ரூபமாம்.

363. சிவாய மதத்தில் ஆத்மாவிற்கு ஆரந்தம் குணமாயிருக்கின்றது. அது சரியன்று. ஏனெனின், ஆரந்த குணத்தை நித்திய மென்று அங்கீகரிக்கின், அது ஆகமாபாயி ஆவ தில்லை. அதனால், ஆத்மாவின் சொரூபமே ஆரந்த மென்று சித்திக்கும். சிவாய மதத்தில் நித்தியமான ஆரந்தம் இருப்ப தில்லை. அநித்திய மென்று கூறினோ, அதுகூல விஷய இந்திரியங்களின் சம்பந்தத்தினால் ஆரந்த முண்டாவதாக அங்கீகாரஞ் செய்தல் வேண்டும். ஆதலின், சுழுத்தியில் ஆரந்தத்தின் பாக முண்டாக வேண்டுவ தில்லை. ஏனெனின், சுழுத்தியில் விஷயத்திற்கும் இந்திரியத்திற்கும் சம்பந்த மில்லை. ஆதலால், ஆரந்தம் ஆத்மாவின் குண மன்று; ஆனால், ஆத்மா ஆரந்த ஸ்வரூப

மாம். இவ்வாற்றால், ஆத்மா சத்து சித்து ஆரந்த சொரூப
மாம்.

364. சச்சிதானந்தம் பரஸ்பரம் பிந்ந மன் றெனல்.

அந்தச் சத்து சித்து ஆரந்தங்கள் பரஸ்பரம் வேறுகாது
ஒன்றாகவே யிருக்கின்றன ; ஆத்மாவின் குணங்களா யிருப்பின்,
பரஸ்பரம் பிந்நமாகவு யிருக்கும் ; ஆத்ம ஸ்வரூபமாக விருத்த
லால் பிந்ந மன்று.

ஓர் ஆத்மாவே, விவிருத்தி யின்றி யிருத்தலால் சத்தெனப்படு
கின்றது; ஜடத்திற்கு விலக்ஷணமான பிரகாச ரூபமா யிருத்தலால்
சித் தெனப்படுகின்றது; துக்கத்திற்கு விலக்ஷணமான முக்கியப்
பிரீதிக்கு விஷயமா யிருத்தலால் ஆரந்த மெனப்படுகின்றது.

எங்ஙனம் உஷ்ணப் பிரகாச ரூபமாய் அக்கிதி யிருக்கின்ற
தோ, அங்ஙனமே சச்சிதானந்த ரூபமாய் ஆத்மா விருக்கின்றது.

சச்சிதானந்த ஸ்வரூபமே சாஸ்திரத்திற் பிரஹ்ம மென்று
கூறப்பட்ட யிருக்கின்றது. ஆதலால், பிரஹ்ம ஸ்வரூபம் ஆத்மா
வாம். பிரஹ்ம மென்பது விபாகத்திற்காம். தேசத்தா
லெதற்கு முடிவில்லையோ, அது விபாக மெனப்படுகின்றது.
(ஆதலால்) ஆத்மா பிரஹ்மத்திற்கு அந்நியமாயின், (அது) தேசத்
தினால் அந்த முடையதாம். எதற்குத் தேசத்தினால் அந்த முண்
டோ அதற்குக் காலத்தினாலும் அந்த முண் டென்பது நியமமாம்.
ஆதலால், அஃதநித்திய மாகும். எதற்குக் காலத்தினால் அந்த
முண்டோ அஃது அநித்திய மெனப்படும். ஆதலால், ஆத்மா பிரஹ்
மத்திற்குப் பிந்நமாக வில்லை. ஆத்மாவிற்குப் பிந்நமாய்ப் பிரஹ்ம
யிருக்குமாயின், அஃது அநாத்மாவாகும். அநாத்மாவாய் கடாதி
கள் ஜடமா யிருக்கின்றன ; அதனால் ஆத்மாவிற்குப் பிந்நமான
பிரஹ்மமும் ஜடமேயாகும். ஆதலால், ஆத்மாவிற்குப் பிந்நம்
பிரஹ்மமன்று ; பிரஹ்ம ஸ்வரூபமே ஆத்மாவாம்.

365. ஒரு சேதநமே சர்வப் பிரபஞ்சத்திற்கும் மாயைக்கும்
அகிஷ்டாநமா யிருக்கின்றது; ஆகையால் (அது) பிரஹ்ம மென்று
கூறப்படுகின்றது. அவித்தைக்கும் வியஷ்டி தேகாதிகளுக்கும்
அகிஷ்டாநமா யிருத்தலினால், ஆத்மா வென்று கூறப்படு கின்
றது. தத் பதத்தின் லக்ஷியம் பிரஹ்ம மெனப்படும். துவம் பதத்
தின் லக்ஷியம் ஆத்மா வெனப்படும். ஈசுவர சாக்ஷி தத் பதத்தின்

லக்ஷியமாம். ஜீவ சாக்ஷி துவம் பதத்தின் லக்ஷியமாம். சங்காத உபகித சேதநம் ஜீவ சாக்ஷியம். சமஷ்டி சங்காத உபகித சேதநம் ஈசுவர சாக்ஷி யெனப்படும்.

ஜீவனுக்கும், ஈசுவரனுக்கும் ஏகத்துவம் பொருந்தாதாமாயினும், ஜீவ சாக்ஷிக்கும் ஈசுவர சாக்ஷிக்கும் உபாதிபேதத்தால் பேத மிருக்கின்றது; சொரூபமாக ஒன்றேயாம். எங்ஙனம் மடத்தி விருக்கும் கடாகாசத்திற்கும் மடாகாசத்திற்கும் உபாதி பேத மின்றிச் சொரூபமாகப் பேதமில்லையோ, அங்ஙனமே ஆத்மாவிற்கும் பிரஹ்மத்திற்கும் உபாதி பேத மின்றிப் பேத மில்லை. (இரண்டும்) ஒரு வஸ்துவேயாம்.

366. பிரஹ்ம ரூப ஆத்மா ஜந்ம மின்றிய நேனல்.

அந்தப் பிரஹ்ம ரூப ஆத்மா ஜந்ம மில்லாத தாம். ஆத்மாவிற்கு ஜந்மம் அங்கீகரிக்கினை, (ஆத்மா) அரித்திய மாகும். அவ் வார்த்தை பர லோக வாதியாகிய ஆஸ்திகனுக் கிஷ்ட மில்லை. ஏனெனின், ஆத்மா உற்பத்தி நாச முடையதாமாயின் முகல் ஜந்மத்தில் பூர்வ கர்ம மின்றியே சுக துக்கங்களின் போகமும், போக மின்றியே செய்த கர்மத்தின் நாசமு முண்டாம். ஆதலால், (ஆத்மாவைக்) கர்த்தா போக்தாவாக அங்கீகரிக்கினும் ஜந்ம நாசங்க ளின்றியதாகவே அங்கீகரித்தல் வேண்டும்.

அன்றியும், ஆத்மாவிற்கு ஜன்மத்தினை யங்கீகரிக்கின் காரண மின்றி ஒரு வஸ்துவும் உண்டாகின்ற தில்லை. ஆதலால், ஏதேனும் ஒரு காரணத்தினால் (ஆத்மாவிற்கு) ஜந்மம் கூறல் வேண்டும். அது பொருந்தாது; ஏனெனின், எது ஆத்மாவிற்கு ஹேது வாசுமோ (அதனை) ஆத்மாவிற்கு வேறாகவே கூறல் வேண்டும். அவ் வாத்மாவினும் பிந்நமாய யாவும் ஆத்மாவில் கற்பிதமாம். ஆதலால், அது ஆத்மாவிற்குக் காரண மாதல் பொருந்தாது. எங்ஙனம், ரஜ்ஜுவிற் கற்பிக்கப்பட்ட சர்ப்பம் ரஜ்ஜுவிற்கு ஹேது வாவ தில்லையோ, அங்ஙனமே ஆத்மாவில் கற்பிக்கப்பட்ட வஸ்து ஆத்மாவிற்கு ஹேது வாதல் பொருந்தவ தில்லை.

367. ஒரு ரஜ்ஜுவில் அநேக புருஷர்களுக்குத் தண்டம், சர்ப்பம், பூமியின் பிளப்பு, ஜல தாரை எனப் பிராந்தி யுண்டாகின்றது. அந்தப் பிராந்தியில் இரண்டம்சங்க ளுள.

ஒன்று சாமாநியமான “இது” என்னும் அம்சமாம். மற்றொன்று சர்ப்பாடிகளின் விசேஷ அம்சமாம். அந்தச் சாமாநிய

மான “இது” என்னும் அம்சம், சர்ப்பாதி அம்ச, ‘ல முற்றினும் வியாபித் திருக்கின்றது.

“இது சர்ப்பம்” “இது தண்டம்” “இது பூமியின் பிளப்பு” “இது ஜல தாரை” என்றிவ்வாறு சர்ப்பாதி விசேஷ அம்சத்தில் இது எனும் அம்சம் முற்றும் வியாபித் திருக்கின்றது. அந்த வியாபக சாமாநிய ‘இது’ என்னும் அம்சம் ரஜ்ஜுஸ்வரூபமாம். அந்தச் சாமாநிய இது வெனும் அம்சத்தின் ஞானத்தினையே பிராந்திக்குக் காரணமான ரஜ்ஜுவின் சாமாநிய ஞான மென்பர்.

அந்தச் சாமாநியமான இது என்னும் அம்சம் சத்தியமாம். ஏனெனின், ரஜ்ஜுவின் ஞானம் உண்டான பின்னரும் அந்த இது வெனும் அம்சம் பிரதீதி யாகின்றது.

எங்ஙனம் பிராந்தி காலத்தில் “இது சர்ப்ப”மென்று சர்ப்ப முதலியவற்றோடு சேர்ந்து இது என்னும் அம்சம் பிரதீதி யாகின்றதோ, அங்ஙனமே பிராந்தி நிவிருத்திக்குப் பின்னும் “இது ரஜ்ஜு” வென்று ரஜ்ஜுவோடு சேர்ந்து இது என்னும் அம்சம் பிரதீதி யாகின்றது.

இது என்னும் அம்சமும் மித்தையாகு மாயின், சர்ப்பாதி களைப் போலப் பிராந்தி நிவிர்த்திக்குப் பின் அதுவும் பிரதீதியாக வேண்டுவ தில்லை. அதனால், சர்ப்பாதிப் பிராந்தியில் வியாபகமா

“இது” எனும் அம்சம் சத்தியமாம். அதிஷ்டாநம் ரூபமாம். பரஸ்பரம் வியபிசாரியா யுள்ள சர்ப்பாதிகள் கற்பிதமாம்.

368. அங்ஙனமே, எல்லாப் பதார்த்தங்களிலும் ஐந்து அம்சங்களுள்:—நாமம், ரூபம், அஸ்தி, பாதி, பிரியம் என்பனவாம். “கட” மென்னும் இரண்டு அகஷரமும் நாமமாம் உருட்சி அதன் ரூபமாம். “கடம் இருக்கின்றது” என்பது அஸ்தியாம். “கடம் யாதி—” என்பது பாதியாம் “கடம் பிரியமாக்கின்றது” என்பது பிரியமாம். சர்ப்ப முதலியனவும் பெண் சர்ப்ப முதலியவற்றிற்குப் பிரியமா யிருக்கின்றன.

இவ்வாற்றால், சர்வ பதார்த்தங்களிலும் ஐந்து அம்சங்க ளுள். அவற்றுள், அஸ்தி பாதி பிரியவடிவ மூன்று அம்சங்கள் சர்வ வியாபகமா

நாம ரூபங்கள் வியபிசாரியாம். எந்த வஸ்து ஓரிடத்தி லிருந்து ஓரிடத்தி லிருப்ப தில்லையோ அது வியபிசாரி எனப் படும். கடம் என்னும் நாமமும், உருட்சியான ரூபமும் படத்தி லில்லை. பட மென்னும் நாமமும் அதன் ரூபமும் கடத்தில் இல்லை. இவ்வாற்றால், சர்வ பதார்த்தங்களிலும் நாம ரூபம் சங்கள் வியபிசாரிகளாம்.

அஸ்தி பாதி பிரியவடிவ (மூன்று அம்ச)ங்களும் எங்கும் அதுகதமா யிருக்கின்றன. எங்ஙனம், சர்ப்ப தண்டாடிகளில் அதுகதமான இதம் அம்சம் சத்தியமாயும், அதிஷ்டாநமாயு மிருக்கின்றதோ, அங்ஙனமே, சர்வ பதார்த்தங்களிலும் அது கதமான அஸ்தி பாதி பிரிய ரூபங்கள் சத்தியமாயும் அதிஷ்டாந ரூபமாயு மிருக்கின்றன. சர்ப்ப தண்டாடிகளைப் போல் வியபிசாரியா யுள்ள நாம ரூபங்கள் கற்பிதமா யிருக்கின்றன.

அஸ்தி பாதி பிரியம் சச்சிதாநந்த ரூபமாம். ஆதலினால் ஆத்ம ஸ்வரூபமாம். இவ்வாற்றால், சச்சிதாநந்த ஆத்மாவில் எல்லா நாம ரூபப் பிரபஞ்சங்களும் கற்பிதமா யிருக்கின்றன. அக் கற்பித பதார்த்தங்கள் எவையும் ஆத்மாவின் ஜந்மத்திற்கு ஹேதுவாதல் பொருந்தாது. ஆதலால், ஆத்மா ஜந்ம மின்றிய தாம்.

எந்த வஸ்துவுக்கு ஜந்ம மிருக்கின்றதோ அதற்கே சத்தை, வீருத்தி, பரிணாமம், அபகூயம், விகாசம் என்னும் ஐந்துவித வேறு விகாரங்க ளுண்டாகின்றன. ஆத்மாவுக்கு ஜந்ம மில்லா மையினால் பிந்திய ஐந்து விகாரங்களு மில்லை.

இவ்வாற்றால், ஆத்மா ஜந்மாதி ஆறு விகாரங்க ளின்றியதா யிருக்கின்றது. சத்தை யென்பது பிரகடத் தன்மைக்காம்; அப கூய மென்பது குறைதற்காம்.

369. ஆத்மா அசங்கன் எனல்.

ஆத்மா அசங்கமா யிருக்கின்றது. சங்க மென்பது சம்பந் தத்திற்காம். அந்தச் சம்பந்தம் ஸஜாதிய விஜாதிய ஸ்வகத பதா ர்த்தங்களோ ஁ண்டாகின்றது. எங்ஙனம் கடத்திற்குக் க ட த் தோ ஁ள்ள சம்பந்தம் ஸஜாதியுத்தோ ஁ள்ள சம்பந்தமாம்.

கடத்திற்குப் படத்தோடுள்ள சம்பந்தம் விஜாதீயத்தோடுள்ள சம்பந்தமாம். ஸ்வகத மென்பது அவயவத்திற்காம். ஆதலால், படத்திற்கு நூலோடுள்ள சம்பந்தம் ஸ்வகதத்தோடுள்ள சம்பந்தமாம்.

ஆத்மா இரண்டு அல்லது அநேகமா யிருக்குமாயின், ஸஜாதீயத்தோடு ஆத்மாவிற்குச் சம்பந்த முண்டாகும். அந்த ஆத்மா ஏகமா யிருத்தலால், ஸஜாதீய ஆத்மாவோடு ஆத்மாவிற்குச் சம்பந்த மில்லை.

ஆத்மாவிற்கு விஜாதீயம் அநாத்மாவாம். அது கானல் ஜலம் போல ஆத்மாவில் கற்பிதமா யிருக்கின்றது. அக் கற்பிதத்தோடு ஆத்மாவிற்குச் சம்பந்தம் பொருந்தாது. கானல் ஜலத்தோடு பூமிக்குச் சம்பந்த முண்டாகின்ற தில்லை ; சம்பந்த முண்டாகுமாயின், ஊஷா பூமி அந்த ஜலத்தினால் நனைதல் வேண்டும். எங்ஙனம் கானல் ஜலத்தோடு ஊஷா பூமிக்குச் சம்பந்த மில்லையோ, அங்ஙனமே ஆத்மாவில் கற்பிதமான விஜாதீய அநாத்மாவோடு ஆத்மாவிற்குச் சம்பந்த மில்லை.

ஆத்மாவிற்கு அவயவ யிருக்குமாயின், ஆத்மாவிற்கு ஸ்வகதத்தோடு சம்பந்த முண்டாம். ஆத்மா நித்தியமா யிருத்தலால் நிரவயவமாம். அதற்கு ஸ்வகதத்தோடு சம்பந்தம் பொருந்தாது. இவ்வாற்றால், ஸஜாதீய விஜாதீய ஸ்வகத சம்பந்தம் ஆத்மாவில்லை. ஆதலால் (ஆத்மா) அசங்கமாம்.

இவ்வாற்றால், ஸிஷ்யனே! சச்சிதானந்தப் பிரஹ்ம ரூபமாயும் ஜர்மாதி விகார ரகிதமாயும், அசங்கமாயும் ஆத்மா இருக்கின்றது. “ அது நீயா யிருக்கின்றாய் ” என்று இது 339-வது பிரசங்கத்தில் கேட்ட கேள்விக்கு ஆசாரியர் கூறிய வுத்தரமாம்.

“ சம்சாரத்திற்குக் கர்த்தா யாவன் ? ”

என்பதன் உத்தரம்.

370. ஜகத்திற்குக் கர்த்தா ஈசுவர னெனல்.

“ ஜகத்திற்குக் கர்த்தா யாவன் ? ” என்னும் இரண்டாவது பிரசுரத்தின் உத்தரத்தைக் கூறுவாம்:—

விபாபகமான சேதநத்தை யாசிரியித் திருப்பதும், அதனை விஷயஞ் செய்வதுமாகிய சதசத்திற்கு விலக்ஷணமான அற்புத

சக்தி ரூபமான அஞ்ஞாதத்தினின்றும் ஜகத்தி னுற்பத்தி நாசங்க ளுண்டாகின்றன.

உற்பத்தி நாசங்களைச் சொல்லுவதனால் ஜகத்தின் ஸ்திதியும் பொருளாற் கொள்ளப்படுகின்றது. இதனால், இந்த அர்த்தம் சித்

மாயையோடு கூடிய சேதம் ஈசுவர னெனப் படுகின்றது. அந்த ஈசுவரன் ஜகத்தி னுற்பத்தி ஸ்திதி நாசங்களுக்கு ஹேது வா யிருக்கின்றார். இக் கூற்றினால், ஜகத்திற்கு ஒரு கர்த்தா உண் டா? அல்லது ஜகத்து தானாகவே யுண்டாகின்றதா? என்னுங் கேள்விக்கு உத்தரம் கூறப்பட்டது. “ஜகத்திற்குக் கர்த்தா ஒரு ஜீவனா? அல்லது ஈசுவரனா? என்பதற்கும் உத்தரம் கூறப் பட்டது.

371. ஈசுவரன் சர்வஞ்ஞனும், சர்வ சக்திமானும்,

சுதந்திரனு மாவ னெனல்.

ஜகத்திற்குக் கர்த்தா ஈசுவரன். ஜகத்துத் தானாகவே யுண் டாக வில்லை. கர்த்தா வின்றி ஜகத் துண்டா யிருக்குமாயின், குயவ னின்றிக் கட முண்டாதல் வேண்டும். ஆதலால், ஜகத்திற்கு ஒரு கர்த்தா உளன்.

அந்தக் கர்த்தா சர்வஞ்ஞனாவன். ஏனெனின், எவன் காரி யத்திற்குக் கர்த்தா வாகின்றனனோ அவன் காரியத்தினையும் அதன் உபாதாநத்தினையும் அறிந்து செய்கின்றான். ஆதலால், ஜகத்தின் கர்த்தாவும், ஜகத்தினையும், அத னுபாதாநத்தினையும் அறிந்து செய்கின்றான். இவ்வாற்றால், ஜகத்தின் கர்த்தா ஜகத்தினையும் ஜகத்தின் உபாதாநத்தினையும் அறிகின்றான். அதனால் சர்வஞ்ஞ னாவன்.

(அவன்) சர்வ சக்தி யுள்ளவன். ஏனெனின், அற்ப சக்தி யுள்ள ஜீவர்களால் இந்த ஜகத்தின் சிருஷ்டி மந்தினுமும் சித் தித்தற்கு யோக்ய மன்றும். ஆதலால், அற்புத ஜகத்தின் கர்த்தா அற்புத சக்திமானா யிருக்கின்றான்.

இவ்வாற்றால், ஜகத்தின் கர்த்தா சர்வ சக்தி யுள்ளவனாவன். அவன் சுதந்தான். ஏனெனின், ஸ்வர்ப சக்தி யுள்ளவன் பரா மானன் ; ஸர்வ சக்தியுள்ளவன் பராதீந னாகான். ஆதலால்

(அவன்) சுதந்தரன். இவ்வாற்றால், ஜகத்தின் கர்த்தா சர்வஞ்ஞனாயும், சர்வ சக்திமானாயும், சுதந்தரனாயு மிருக்கிறான். அவனையே ஈசுவர னென்பர்.

372. அற்பஞ்ஞனும், அற்ப சக்திமானும், பராதீநனுமாயுள்ளவன் ஜீவ னெனப் படுகின்றான்.

அற்பஞ்ஞத் தன்மை முதலியன ஜீவனிடத்திலும் பரமார்த்தமாயில்லையாமாயினும், அவித்தையா லுண்டாகும் மித்தையான அற்பஞ்ஞத் தன்மை முதலியன ஜீவனிடத்தில் பிரதீதியாகின்றன; அதனால் ஜீவனிடத்திற் கூறப்படுகின்றன.

அவித்தையா லுண்டாகும் அற்பஞ்ஞத் தன்மை முதலியவற்றின் பிரார்த்தியே ஜீவத்தன்மையாம். அந்த அற்பஞ்ஞத் தன்மை முதலிய பிரார்த்தி ஈசுவர னிடத்தில் இருப்ப தில்லை. ஆனால், மாயையா லுண்டாகும் சர்வஞ்ஞத் தன்மை முதலியன ஈசுவர னிடத்தில் இருக்கின்றன. இவ்வார்த்தை விஸ்தாரமாய் மேல் பிரதிபாதஞ் செய்யப்படும்.

இவ்வாற்றால், ஜகத்தின் கர்த்தா ஜீவ னல்லன்; ஈசுவரனாவன்.

373. ஈசுவரன் வியாபகனும் நித்தியனுமாவ னெனல்.

அந்த ஈசுவரன் ஓரிடத்தி லின்றி எங்கும் வியாபகமாயிருக்கின்றான். ஓரிடத்தி லிருப்பதாக அங்கீகரிக்கின், எந்த வஸ்து விற்குத் தேசத்தினால் அந்த முண்டாகின்றதோ, அதற்குக் காலத்தினாலும் அந்த முண்டாகின்றது. ஆதலால் அரித்தியமாம். எது அரித்தியமாகுமோ அது கர்த்தாவினால் உண்டாவதாம். அதனால் ஈசுவரனுக்கும் கர்த்தாவை யங்கீகரித்தல் வேண்டும். அந்த ஈசுவரனுக்குக் கர்த்தாவாதல் பொருந்தாது. ஏனெனின், தான் தனக்குக் கர்த்தாவாதல் பொருந்தாது. தனக்குக் கர்த்தா தானே யென்று அங்கீகரிக்கின், ஆத்மாசிரய தோஷ முண்டாகும்.

தானே கிரியையின் கர்த்தாவும், தானே கிரியையின் கர்மமுமாயின் அப்போது ஆத்மாசிரய மாகும். எங்ஙனம் குயவன் கிரியையின் கர்த்தாவும், கடம் கர்மமு மாகின்றதோ, அங்ஙனமே கிரியைக்குக் கர்த்தாவும், கர்மமும் வெவ்வேறு யிருக்கின்றன; ஒன்றாதல் பொருந்தாது. ஆதலால் ஆத்மாசிரய தோஷ மிருக்கின்றது. காரியத்தின் பெயர் கர்மமாம். காரியத்தின் விரோதியின் பெயர்

தோஷமாம். ஆத்மாசிரயம் காரியத்திற்கு விரோதி யாகையால் தோஷமாம். ஆதலால் ஈசுவரனுக்குக் கர்த்தாவாக வேறொன்றை யங்கீகரிக்கும்படி நேரும். அந்த வேறு கர்த்தாவும் முதற் கர்த்தாவைப் போல கர்த்தாவினு லுண்டான தென்றே கூறல் வேண்டும். அந்தக் கர்த்தாவையும் முதற் கர்த்தாவிற்குப் போல் இரண்டாம் கர்த்தாவுக்குப் பிர்நமாகவே சொல்லல் வேண்டும். முதற் கர்த்தாவான ஈசுவரனை இரண்டாவது கர்த்தாவின் கர்த்தாவாக அங்கீகரிக்கின், அந்நியோந்தியாசிரய தோஷ முண்டாகும். ஆதலால், வேறு மூன்றாவது கர்த்தாவை யங்கீகரித்தல் வேண்டும். அம்மூன்றாவது கர்த்தாவின் கர்த்தா இரண்டாவது கர்த்தாவெனக் கொள்ளின், அந்நியோந்தியாசிரய தோஷ முண்டாகும்; முதலெனக் கொள்ளின் சக்கிரிகா தோஷ முண்டாகும். எங்ஙனம் சக்கரத்தின் சுழற்சி யுண்டாகின்றதோ, அங்ஙனமே, முதற் கர்த்தா இரண்டாவதால் ஜிக்கற்பாலதாம், இரண்டாம் கர்த்தா மூன்றாவதால் ஜிக்கற்பாலதாம், மூன்றாம் கர்த்தா முதலாவதால் ஜிக்கற்பாலதாம், அம்முதல் கர்த்தா மீண்டும் இரண்டாவதால் ஜிக்கற்பாலதாம் என்று இவ்வாறு காரிய காரணத்தன்மைகளின் சுழற்சி யுண்டாம். சக்கிரிகா ஸ்தாநத்தில் எதுவும் சித்திக்கின்ற தில்லை. எல்லாவற்றிற்கும் பரஸ்பராபேகை யிருக்கின்றது. அந்நியோந்தியாசிரயத்தில் இரண்டன் பரஸ்பராபேகை யிருக்கின்றது. ஒன்றன் சித்தி யின்றி மற்றொன்றன் சித்தி யுண்டாவ தில்லை. ஆதலால், எங்ஙனம் குயவனுக்குக் கர்த்தா தானாகாது அவனது பிதாவாவனோ, அங்ஙனமே, முதல் ஈசுவரனாகிய கர்த்தாவிற்கு வேறு கர்த்தா இருத்தல் வேண்டும். குயவனுடைய பிதா தன் புத்திரனிடத்தினின்றும் உற்பத்தியாவ தில்லை; பின்னரோ, அந்நிய பிதாவினின்றும் உற்பத்தியாகின்றனனோ, அங்ஙனமே இரண்டாவது கர்த்தா முதற் கர்த்தாவினின்றும் உற்பத்தியாகாமல் வேறு கர்த்தாவினின்றும் உற்பத்தியாவதாகக் கூறல் வேண்டும். குயவனுடைய பாட்டன் குயவனிடத்தினின்றும், அவன் பிதாவினிடத்தினின்றும் பிறக்காமல், நான்காவது குயவனது பிரபிதாமக னிடத்தினின்றும் பிறக்கின்றான். அங்ஙனமே மூன்றாவது கர்த்தாவும் முதலாவது இரண்டாவது கர்த்தாக்களினின்றும் முண்டாகின்ற தில்லை. ஆதலால் நான்காவதான கர்த்தாவை வேறாக அங்கீகரித்தல் வேண்டும். அந்த நான்காவதற்கு

ஐந்தாவதான வேறு கர்த்தா அங்கீகரித்தல் வேண்டும். இதனால் அநவஸ்தா தோஷ முண்டாகும். அநவஸ்தை பென்பது தாரைக் காம்.

கர்த்தாவின் தாரையை அங்கீகாரஞ் செய்யின் எந்தக் கர்த்தா ஜகத்தைச் செய்கின்ற ரென்னும் நிச்சய முண்டாகாது. எவ ரேனு மொருவரை ஜகத்திற்குக் கர்த்தாவாகக் கொள்ளுதலில் ஒரு யுக்தியு மில்லை. அந்த யுக்தியின் அபாவத்திற்கே விசிகமந விரக மென்று பெயர். தாரைக்கு ஓரிடத்தில் விஸ்வரத்தியை அங்கீகரிக்கின், எந்தக் கர்த்தாவில் தாரையின் அந்த மங்கீகரிக் கப்படுகின்றதோ, அந்தக் கர்த்தாவையே ஜகத் கர்த்தாவாக அங் கீகரித்தல் யோக்யமாம். (அதற்கு) முற்பட்டவை யாவும் நிஷ் பலமாம். இதனையே பிராக் லோபம் என்பர். பின் (முன்) னுள்ள அபாவத்திற்குப் பிராக் லோப மென்று பெயராம்.

இவ்வாற்றால், ஈசுவரனுக்குத் தேசத்தினு லந்த முண்டென அங்கீகரிக்கின், உத்பத்தியினை அங்கீகரித்தல் வேண்டும். உற்பத் தியினை அங்கீகரிக்கின் ஆத்மாசிரய முதலிய ஆறு தோஷங்க ளுண்டாகின்றன. ஆதலால், ஈசுவரனுக்குத் தேசத்தினுல் அந்தம் இல்லை. ஆனால், ஈசுவரன் வியாபகன் ; இதனாலேயே நித்தியனு வன்.

374. ஈசுவரனுக்கும் ஜீவனுக்கும் சொரூபமாகப் பேத மில்லையெனல்.

அந்த வியாபக ஈசுவரனுக்கும், ஜீவனுக்கும் சொரூபமாகப் பேத மில்லை ; உபாதிபால் பேத முண்டு. ஏனெனின், அவச்சேத வாதத்தில், மாயா விசிஷ்ட சேதநம் ஈசுவர னெனப்படும்; அவித் தியா விசிஷ்ட சேதநம் ஜீவ னெனப்படும். ஆபாஸ வாதத்தில், ஆபாஸ சகித மாயா விசிஷ்ட சேதநம் ஈசுவர னெனப்படும்; ஆபாஸ சகித அவித்யா விசிஷ்ட சேதநம் ஜீவ னெனப்படும். ஆபாஸ வாதத்தில் ஆபாஸ சகித அவித்தைக்கும் (ஆபாஸ சகித) மாயைக்கும் பேத மிருக்கின்றது ; சேதநங்கட்குப் பேத மில்லை.

அங்ஙனமே, அவச்சேத வாடி மாயைக்கும் பேத மிருக்கின்றது; சொரூபமாகச் சேதநத்திற்குப் பேத மில்லை. அஞ்ஞாந்தி னுள்ள சேதநத்தின் பிரதி பிம்பம் ஜீவனும்; பிம்பம் ஈசுவரனும்.

இந்தப் பக்ஷத்திலும் சேதந்திற்குச் சொருபமாகப் பேத மில்லை. பின்னரோ, ஒரு சேதந்திலேயே ஜீவத்தன்மையும், ஈசுவரத்தன்மையும் ஆரோபிக்கப்பட டிருக்கின்றன. இவ்வார்த்தை மேற்புகலப்படும். இவ்வாற்றால், ஐகத்தின் கர்த்தா சர்வஞ்ஞனாயும், சர்வ சக்திமானாயும், ஸ்வதந்தானாயு முள்ள ஈசுவரனே யாவன்.

அந்த ஈசுவரன்! வியாபகன். அவனுக்கும், ஜீவனுக்கும் விசேஷண மாத்திரத்தினுற் பேதமாம்; ஸ்வரூபமாகப் பேத மில்லை. இஃது இரண்டாவது பிரஸந்தின் உத்தரமாம்.

“மோக்ஷத்திற்குக் காரணம் யாது?”

என்பதன் உத்தரம்.

375. மோக்ஷத்திற்குக் காரணம் ஞானமா மெனல்.

“மோக்ஷத்திற்குச் சாதகம் ஞானமா? அல்லது, கர்மமா? அல்லது, உபாஸனையா? அல்லது, இரண்டுமா?” என்னுங் கேள்விக்கு உத்தரங் கூறுகின்றோம்.

முத்திக்குக் காரணம் கர்மமு மன்று; உபாஸனையு மன்று; ஆனால் ஞானமே காரணமாம். ஏனெனின், ஆத்மாவின் னிடத்தில் பந்தம் சத்தியமாயிருக்குமாயின், அதன் நிவிர்த்தி ரூப மோக்ஷம் ஞானத்தினு லுண்டாகாது; ஆனால் கர்மம் அல்லது, உபாஸனையினு லுண்டாகும். அந்தப் பந்தம் ஆத்மாவின் னிடத்தில் சத்தியமாயிருப்ப தில்லை; பின்னரோ, ரஜ்ஜு சர்ப்பம் போல் மித்தையாயிருக்கின்றது. அந்த மித்தையின் நிவிர்த்தி அதிஷ்டாந ஞானத்தினையே பொருந்துகின்றது. கர்மம் அல்லது உபாஸனையினால் நிவிர்த்தியாவ தில்லை. எங்ஙனம் ரஜ்ஜுவின் சர்ப்பம் எந்தக் கிரியையினாலும் நிவிர்த்தி யாகாமல் கேவலம் ரஜ்ஜு ஞானத்தினால் நிவிர்த்தி யாகின்றதோ, அங்ஙனமே ஆத்மாவின் அஞ்ஞானத்தினால் தோற்றும் பந்தத்தின் பிரதிதியும், அஞ்ஞானமும் ஆத்மாவின் ஞானத்தினாலேயே நிவிர்த்தி யாகின்றது.

376. கர்மோபாஸனைகள் மோக்ஷ சாதகங்கள் அன் றெனல்.

கர்மத்தின் பலன் மோக்ஷமாயின், மோக்ஷம் அநித்தியமாகும். ஏனெனின், கிருஷியாதி கர்மங்களின் பலன் அந்நாதிகளாம். அவை அநித்தியமாம்; யஞ்ஞாதி கர்மங்களின் பலனாகிய

சுவர்க்காதிகளும் அசித்தியமாம் என்பது சியமமாம். மோக்ஷமும் கர்மத்தின் பல னென்று அங்கீகரிக்கின் அசித்தியமாகும். ஆதலால் கர்மத்தின் பலன் மோக்ஷ மன்றும்.

உபாஸனையின் பல னென்று அங்கீகரிக்கினும் மோக்ஷம் அசித்தியமாகும். ஏனெனின், உபாஸனையும் மாந்த கர்மமே யாம். கர்ம பலன் அசித்தியமா யிருத்தலால் உபாஸனா ரூப கர்மத்தின் பலனும் மோக்ஷ மன்றும்.

377. கர்மத்தைச் செய்கின்றவனுக்குக் கர்மத்தினால் ஐந்து உபயோகங்கள் உண்டாகின்றன:—

பதார்த்தத்தி னுற்பத்தி, பதார்த்தத்தின் நாசம், பதார்த்தத்தின் பிராப்தி, பதார்த்தத்தின் விகாரம், சம்ஸ்காரம் என்பன வாம். அந்நிய ரூபத்தை யடைதல் விகாரமாம். சம்ஸ்காரம், மலத்தின் நிவிருத்தியும் குணத்தின் உற்பத்தியும் என இரு வகைத்தாம். இவ் வைந்துவித உபயோகங்களும் கர்மத்தினால் உண்டாகின்றன. அவற்று ளொன்றும் முழுக்ஷுவிற் குப் பொருந்தா. ஆதலால், முழுக்ஷு ரூபத்தின் சாதகமான சிவவணிகளிலேயே பிரவிர்த்திக்கின்றன; கர்மத்தில் பிரவிர்த்திக்கின்றதில்லை.

குலாலனுடைய கர்மத்தினால் குலாலனுக்குக் கடத்தின் உற்பத்தியாகிய உபயோக முண்டாகின்றது. அதுபோல் முழுக்ஷுவிற் குக் கர்மத்தினால் மோக்ஷத்தின் உற்பத்தியாகிய உபயோகம் பொருந்தாது. ஏனெனின், அநர்த்தத்தின் நிவிருத்தியும் பரமாநந்தத்தின் பிராப்தியும் மோக்ஷமாம். அந்த அநர்த்தத்தின் நிவிருத்தி ஆத்மாவினிடத்தில் நித்திய சித்தமா யிருக்கின்றது. அது ரஜஜுவினிடத்தில் சர்ப்பத்தின் நிவிருத்தி நித்திய சித்தமா யிருப்பது போலாம். ஆத்மா பரமாநந்த ஸ்வரூபமா யிருத்தலால், பரமாநந்தப் பிராப்தியும் நித்திய சித்தமாம். இவ்வாற்றால், ஸ்வபாவசித்தமான மோக்ஷத்தின் உற்பத்தி, கர்மத்தினால் பொருந்துவ தில்லை. எந்த வஸ்து முன் னிருக்க வில்லையோ, அதன் உற்பத்தி கர்மத்தின லுண்டாகும்; சித்தமாயுள்ள வஸ்துவின் உற்பத்தி யுண்டாவ தில்லை.

378. வேதாந்த சிவவணமும் மோக்ஷத்தின் உற்பத்தியின் பொருட்டாகக் கூறப்பட வில்லை. பின்னரோ, “ ஆத்மா நித்திய முக்தன்; கிருசித் மாத்நிரமும் கர்த்தவ்விய மில்லை ” என்

ஹம் வார்த்தையினை அறிவதன் பொருட்டுச் சிரவணமாம், இதனை யறிவதனால், கர்த்தவ்வியப் பிரார்த்தி நிவிருத்தியாய் விடு

வேதாந்த சிரவணத்தின் பின்னரும் எவனுக்குக் கர்த்தவ்வியம் தோற்றுகின்றதோ அவன் தத்துவம் அறிந்தவ னல்லன். இக்காரணத்தினால் நித்திய நிவிருத்தியான அநர்த்தத்தின் நிவிருத்தியும், நித்தியப் பிராப்தமான ஆநந்தத்தின் பிராப்தியும் வேதாந்த சிரவணத்தின் பயனென்று தேவ குருவால் நைஷ்கர்மிய சித்தி ஞானிற் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ஆதலால், மோக்ஷத்தின் உற்பத்தி ரூப கர்மத்தி னுபயோகம் முமுக்ஷுவிற்குப் பொருந்துவ தில்லை.

379. எங்ஙனம் தடியா லடித்தல் வடிவ செய்கைக்குக் கடநாச ரூப உபயோக முண்டாகின்றதோ, அங்ஙனமே முமுக்ஷுவிற்குக் கர்மத்தினால் எந்தப் பதார்த்தத்தின் நாச ரூப உபயோகமும் பொருந்துவ தில்லை. ஏனெனின், அந்நிய பதார்த்தங்களின் நாசம் முமுக்ஷுவினால் இச்சிக்கப்பட மாட்டாது; பந்தநாசமே கர்மத்தி னுபயோகமாகக் கூறல் வேண்டும். அந்தப் பந்தம் ஆத்மாவி லிருப்ப தில்லை; மித்தையாகப் பிரதிதி யாகின்றது. அந்த மித்தியாப் பிரதிதியின் நாசம் கர்மத்தினால் பொருந்துவ தில்லை. ஆத்மாவின் யதார்த்த ஞானத்தினேனையே மித்தியாப் பிரதிதியின் நாசம் பொருந்துகின்றது. ஆதலால், முமுக்ஷுவிற்குப் பதார்த்தத்தின் நாச ரூப உபயோகமும் கர்மத்தினால் பொருந்துவ தில்லை.

எங்ஙனம் கமந (நடத்தல்) ரூப கர்மத்தினால் கிராமத்தின் பிராப்தி யுண்டாகின்றதோ, அங்ஙனமே மோக்ஷத்தின் பிராப்தி ரூப உபயோகம் கர்மத்தினால் பொருந்துவ தில்லை. ஏனெனின், நித்திய முக்தமான ஆத்மாவிற்கு மோக்ஷத்தின் பிராப்தி கூறுதல் பொருந்தாது. எவனுக்குப் பந்த மிருக்கின்றதோ, அவனுக்கு மோக்ஷத்தின் பிராப்தி கூறுதல் பொருந்தும். ஆத்மாவில் பந்த மில்லாததினால் மோக்ஷப் பிராப்தி ரூபமான கர்மத்தி னுபயோகம் முமுக்ஷுவிற்குப் பொருந்தாது.

எங்ஙனம் பாக (சமையல்) ரூப கர்மத்தினால் அந்நத்தின் ஷிகார ரூப உபயோகம் பாசநனுக்கு உண்டாகின்றதோ, அங்ங

னமே முழுக்கூவிற்குக் கர்மத்தினால் விகார ரூப உபயோகமும் பொருந்துவ தில்லை. ஏனெனின், வேறொரு விகாரமும் பொருந்தாது. ஆத்மாவில் முதலில் பந்தத்தை யங்கீகரித்து மோக்ஷ தசையில் சதுர்ப்புஜாதி விலக்ஷண ரூபத்தின் அடைவு அங்கீகரிக்கின், அந்நிய ரூபத்தின் பிராப்திரூப விகாரம் முழுக்கூவிற்குக் கர்மத்தி னுபயோகமாதல் பொருந்தும். அந்த அந்நிய ரூபத்தின் பிராப்தி ஆத்மாவில் அங்கீகார மில்லை. ஆதலால், கர்மத்தினால் விகார ரூப உபயோகமும் முழுக்கூவிற்குப் பொருந்துவ தில்லை.

எங்ஙனம் வஸ்துரத்தினைத் தோய்த்தல் ரூப கர்மத்திற்கு மலத்தின் நிவிருத்தி (அழுக்கு நீங்குதல்) ரூப சம்ஸ்கார முண்டாகின்றதோ, அங்ஙனமே மலத்தின் நிவிருத்தி ரூப சம்ஸ்காரமும் முழுக்கூவிற்குக் கர்மத்தினால் உபயோகப் படுகின்ற தில்லை. ஏனெனின், வேறொன்றன் மல நிவிருத்தியை முழுக்கூ இச்சிப்ப தில்லை. ஆத்மாவின் மல நிவிருத்தி கூறல் வேண்டும். அந்த ஆத்மா நித்திய சுத்தம்; அதனிடத்தில் மல மிருப்ப தில்லை. ஆதலால், மலத்தின் நிவிருத்தி ரூப சம்ஸ்காரம் பொருந்துவ தில்லை.

அந்தக்கரணத்தி லுள்ள பாப ரூப மலத்தின் நிவிருத்தி கர்மத்தினால் உபயோக மெனின், இவ்வார்த்தை சத்தியமாம். ஆனால் சுத்த அந்தக்கரண முடைய முழுக்கூவினை விசாரிக்குமிடத்து அவனுடைய அந்தக்கரணத்திலும் பாப மில்லை. அதனால் பாப ரூப மலத்தின் நிவிருத்தி ரூப சம்ஸ்காரமும் முழுக்கூவிற்குக் கர்மத்தினால் உபயோகமாதல் பொருந்தாது. அஞ்ஞாந்தை மல மெனின் அந்த அஞ்ஞாநம் ஆத்மாவி லிருப்பினும், அதன் நிவிருத்தி கர்மத்தினால் உண்டாவ தில்லை. ஏனெனின், அஞ்ஞாந்தின் விரோதி ஞானமாம் ; கர்ம மன்றாம். ஆதலால், முழுக்கூவிற்கு மலத்தின் நிவிருத்தி ரூப சம்ஸ்காரம், கர்மத்தினால் உபயோகமாதல் பொருந்தாது.

எங்ஙனம் வஸ்துரத்திற்குக் குசமத்தில் நனைத்தல் ரூப கர்மத்திற்கு, ரக்த குணத்தின் உற்பத்தி ரூப சம்ஸ்காரம் உபயோகமாகின்றதோ, அங்ஙனமே முழுக்கூவிற்குக் கர்மத்தினால் குணத்தின் உற்பத்தி ரூப சம்ஸ்காரம் உபயோகமாதல் பொருந்தாது. ஏனெனின், அந்நியவற்றில் அந்தக் குணத்தின் உற்பத்தி கூறுதல் பொருந்தாது; ஆத்மாவிலேயே கூறல் வேண்டும். அந்த ஆத்மா நிர்க்குணமாம். அதனிடத்தில் குணோற்பத்தி பொருந்

தாது. ஆதலால், முழுக்ஷுவிற்ருக் குணத்தின் உற்பத்தி ரூப சம்ஸ்காரமும் கர்மத்தின் உபயோகமாதல் பொருந்தாது. இப் பிரகாரணத்தில் உபயோக மென்பது பலத்திற்காம். கர்மத்திற்கு ஐந்து பிரகாரமான பலன்களே உண்டாகின்றன; வேறு பலன் உண்டாகின்ற தில்லை. அவ்வைந்து வித கர்ம பலனும் முழுக்ஷு விற்ருப் பொருந்துகின்ற தில்லை. ஆதலால், முழுக்ஷு கர்மத் தினைத் தியாகஞ் செய்து ஞானத்திற்குச் சாதகமான சிரவணத்தி லேயே பிரவர்த்திக் கின்றான்.

உபாஸனையும் மாந்த கர்மமே யாம். ஆதலால், அதன் கண்டனத்தில் வேறுக யுத்தி கூறப்பட வில்லை.

இவ்வாற்றால், கேவல கர்ம மாவது, உபாஸனையாவது மோக்ஷ த்திற்கு ஹேது வன்றும்; பின்னரோ, கேவல ஞானம் மோக்ஷ த்திற்கு ஹேதுவாம்.

390. சூக்ஷேபம்:—கர்மமும் உபாசனையும் ஞானத்திற்கும் மோக்ஷத்திற்கும் ஏதுவாம் எனல்.

சிலர் கர்ம உபாஸனைகளோடு கூடிய ஞானத்தை மோக்ஷத் திற்கு ஹேதுவாக அங்கீகரிக்கின்றார்கள். அதில் யுத்தி திருஷ்ட ாந்தங்களுஞ் சொல்லுகின்றார்கள்.

எங்ஙனம் ஆகாசத்தில் ஓர் றகனால் பக்ஷங்களால் பறக்க முடி யாது; ஆனால், இரண்டு இறகுகளால் பறத்தல் உண்டாகின்ற தோ, அங்ஙனமே, மோக்ஷ லோகத்திற்கும் ஞான ரூப ஒரு பக்ஷ த்தினால் செல்லல் கூடாது; ஆனால், ஒரு பக்ஷமோ உபாசனா சகித கர்மமாம்; இரண்டாவது பக்ஷம் ஞான மாம். உபாசனையும் மாந்த கர்மமே யாம். ஆதலால், (கர்மமும் உபாஸனையும்) ஒரு பக்ஷமேயாம்.

391. வேறு திருஷ்டாந்தம்:—எங்ஙனம், சேது தரிசுநத்தி னால் பாபம் நாசமாகின்றது; அந்தச் சேது தரிசுநமும் பிரத்தி பக்ஷ ரூப ஞானமாம். சிரத்தா பக்தியுடன் போக வேண்டிய நியமத்தை அஃது அபேக்ஷிக்கின்றது. சிரத்தா திக வில்லாதவ னுக்குச் சேது தரிசுநத்தினால் பல னுண்டாகின்ற தில்லை. எங்ங னம், சேதுவின் பிரத்தியக்ஷ ஞானம் பல உற்பத்தியில் சிரத்தை நியமாகிக்ளே யபேக்ஷிக்கின்றதோ, அங்ஙனமே, பிரஹ்ம ஞான மும் மோக்ஷரூப பல உற்பத்தியில் கர்ம உபாஸனைகளை யபேக்ஷிக் கின்றது.

கேவல ஞானத்தினால் மோகூழ் முண்டாகு மென்று அங்கீகரிக்கின்றவனும் கர்ம உபாஸனைகளை ஞானத்திற்கு ஹேதுவாக அங்கீகரிக்கின்றன. சுத்தமாயும், நிச்சலமாய் முள்ள அந்தக்கரணத்தில் ஞான முண்டாகின்றது. அந்த அந்தக்கரணம் சுப கர்மத்தினால் சுத்தமாகின்றது. உபாஸனையினால் நிச்சலமாகின்றது. இவ்வாற்றால், அந்தக்கரணத்தின் சுத்தி நிச்சலத் தன்மை வாயிலாகக் கர்மோபாஸனைகள் ஞானத்திற்கு ஹேதுவாக அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

382. எங்ஙனம், ஞானத்திற்கு ஹேதுவாகக் கர்ம உபாஸனைகள் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ, அங்ஙனமே ஞானத்தின் பலனாகிய மோகூழ்த்திற்கு ஹேதுவாகவும் அங்கீகாரஞ் செய்தல் யோக்யமாம்.

பொந்தம்:—ஜலம் விடுதல் விருகூழ்த்தின் உற்பத்திக்கும், விருகூழ்த்தின் பலத்தின் உற்பத்திக்கும் ஹேதுவாகின்றது. காட்டி லுள்ள மரங்களின் பலன்கள் ஜலம் விடாமலே யுண்டாகின்றன வென்று கூறும் பகூழ்த்தில், அதுவும் விருகூழ்த்தின் மூலத்தில் பூமியி லுள்ள ஜலத்தின் சம்பந்த மிருக்கின்றது; அதனால் பல லுண்டாகின்றது. ஜல சம்பந்த மில்லாவிடின் விருகூழ்மே காய்ந்துபோம்; பலனு முண்டாகாது. அது போலக் கர்ம உபாஸனைகள் ஞானேற்பத்திக்கும், ஞானத்தின் பலனாகிய மோகூழ்த்திற்கும் ஹேதுவா யிருக்கின்றன. இவ்வாற்றால், கர்மம் உபாஸனை ஞானம் என்னும் மூன்றும் மோகூழ்த்திற்கு ஹேதுக்களாயிருக்கின்றன. ஆதலால், ஞானியுங் கர்மஞ் செய்தல் வேண்டும்.

383. அல்லது, கர்ம உபாஸனைகள் ஞானத்தை ரகூழிப்பதற்கு ஹேதுக்களாயிருக்கின்றன. ஏனெனின், கர்மோபாஸனைகளை ஞானி விடும்பகூழ்த்தில் உண்டான ஞானமும் ஜல மின்றி யிருக்கின்ற விருகூழ்ம் போன்று நஷ்டமாய் விடும். ஏனெனின், சுத்தமான அந்தக்கரணத்தில் ஞான முண்டாகின்றது. சுப கர்மத்தைச் செய்யாவிடின், ஞானிக்குப் பாப முண்டாகும். உபாஸனையின் தியாகத்தினால் அந்தக்கரணம் மீண்டும் சஞ்சலத்தை யடையும். அந்த மலினமும் சஞ்சலமுமா யுள்ள அந்தக்கரணத்தில் ஞானம் இருப்ப தில்லை. அது வறண்ட பூமியி லுண்டாயிருக்கும் விருகூழ்மும் இல்லாதது போலாம்.

வேறு திருஷ்டாந்தம்:—சம்ஸ்காரத்தினால் சுத்தஞ் செய்யப்பட்ட ஸ்தலத்தில் வேதாத்தியபநஞ் செய்யும் பிரஹ்மசாரி வசிக்கின்றான். சுத்தஞ் செய்யப்பட்ட ஸ்தலமும் சில நிமித்தத்தினால் மீண்டும் மலிந்த மாகுமாயின், (அவன்) அவ்விடத்தை விட்டுவிடுகின்றான். அதுபோல் கர்மத்தை விடுவதனால் மலிந்தும், உபாஸனையை விடுவதினால் சஞ்சலமு முண்டாயிருக்கிற அந்தக்கராணத்தில் ஞான மிருப்ப தில்லை. ஆதலால், கர்மமும், உபாஸனையும் ஞானத்தை ரக்ஷிப்பதற்கு ஹேதுக்க ளாகின்றன. இவ்வாற்றால், கர்மம் உபாஸனை ஞானம் என்னும் மூன்றும் மோக்ஷத்திற்கு ஹேதுவாக அங்கீகரிக்கப் படுகின்றன. அங்ஙனமே, கர்மோபாஸனைகள் ஞான ரக்ஷனைக்கு ஹேதுவாயும், கேவலம் ஞானம் மோக்ஷத்திற்கு ஹேதுவாயும் அங்கீகரிக்கப் படுகின்றன. இவ்விரு பக்ஷங்களிலும் ஞானிக்குக் கர்மோபாஸனைகள் கர்த்தவ்யங்களாம். இதனைச் சமூச்சய வாத மென்பர்.

334. கர்ம உபாஸனைகளோடு ஞானத்திற்கு
விரோத முண் டெனல்.

அது (சமூச்சய வாதம்) நல முடைய தன்று. ஏனெனின், தேகத்திற்கு வேறாக ஆத்மாவை யறியாததால் கர்மம் உண்டாகின்ற தில்லை. ஏனெனின், ஜந்மாந்திரத்தினது போகத்தின் பொருட்டுக் கர்மத்தைச் செய்கின்றான். தேகமோ அக்கிரியில் தகிக்கப்பட்டுப் போகின்றது. அதனால், ஜந்மாந்திரத்தின் போகம் பொருந்தாது. ஆதலால், சரீரத்திற்கு வேறான ஆத்மாவின் ஞானம் கர்மத்திற்கு ஹேதுவாம். அது சரீரத்திற்கு வேறாயினும், ஆத்மா கர்த்தா போக்தா ரூபமாக விருக்கின்ற தென்னும் ஞானம் கர்மத்திற்கு ஹேதுவா யிருக்கின்றது. “நான் புண்ணிய பாபங்களைச் செய்கின்றேன். அவற்றின் பலன் எனக்குண்டாகும்” என்று எவனுக்கு ஞானம் இருக்கின்றதோ, அவன் கர்மத்தைச் செய்கின்றான். ஞானியோ ஆத்மாவை இவ்வாறு அறிகின்ற தில்லை. ஆனால் “புண்ணிய பாபங்கள் சுக துக்கங்க ளின்றிய அசங்கமான பிரஹ்ம ரூப மாய் ஆத்மா இருக்கின்றது” என்னும் ஞானம் வேதாந்த வாக்கியத்தா லுண்டாகின்றது. அந்த ஞானம் கர்மத்திற்கு ஹேது வன்று; மாறான விரோதியா யிருக்கின்றது. ஆதலால், ஞானியினால் கர்ம முண்டாகின்ற தில்லை.

கர்த்தா கர்ம பலன்களின் பேத ஞானம், கர்மத்திற்கு ஹேதுவாம். அந்தக் கர்த்தாவும், கர்ம பலனும் ஆத்மாவிற்கு வேறாக

ஞாநிக்குத் தோற்றுக்கின்ற தில்லை. எல்லாம் ஆத்ம ஸ்வரூபமாகவே பிரதிதி யாகின்றன. இதனாலும் ஞாநியினால் கர்ம முண்டா கின்ற தில்லை.

புக் காமம் பெண்பதைப் பாலையகாரா அநேக விதமாகச் சொல்லியிருக்கின்றார். கர்மத்திற்கும், ஞாநத்திற்கும் பலத்தால் விரோத முண்டு. இதனாலும் ஞாந கர்மங்களின் சமுச்சயம் பொருநதுவ தில்லை. காமத்தின் பலன் ய சமுசாரமாம். ஞாநத்தின் பலன் நித்திய மோக்ஷமாம்.

335. ஆத்மாவில் ஜாதி, ஆசிரமம், அவஸ்தை என்பவற்றின் அத்தியாஸம் கர்மத்திற்கு ஹேதுவா யிருக்கின்றது. ஏனெனின், ஜாதி ஆசிரம அவஸ்தைகட்கு யோக்யமான பிந்ந பிந்ந கர்மங்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அதனால், ஜாதி முதலியவற்றின் அத் தியாஸம் காம ஹேதுவா யிருக்கன

கர்ம அவஸ்தைகள் தேகத்தின் தர்மங்கள். கர்மிக் குத் தேகத்தில் ஆத்ம புத்தி இல்லை. ஆனால், கர்மி தேகத்திற்கு வேறான ஆத்மாவைக் கர்த்தாவாக அறிகின்றான். இவ்வார்த்தை முன்னர்க் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ஆதலால், ஆத்மாவின் னிடத் தில் ஜாதி ஆசிரம அவஸ்தைகளின் பிரதிதி கர்மிக்கும் பொருந் தாதா மாயினும், கர்மிக்குத் தேகத்தினும் பிந்நமான ஆத்மாவின் அபரோக்ஷ ஞாந மில்லை. ஆனால், சாஸ்திரத்தினால் பரோக்ஷ ஞாந மிருக்கின்றது. தேகத்தில் ஆத்ம ஞாநம் அபரோக்ஷமா யிருக்கின்றது. தேகத்தினும் பிந்நமான ஆத்மாவின் அபரோக்ஷ ஞாந மிருக்குமாயின், அது தேகத்தில் அபரோக்ஷ ஆத்ம ஞாநத் திற்கு விரோத மாகும். பரோக்ஷ ஞாநத்திற்கு அபரோக்ஷ ஞாநத்தோடு விரோத மில்லை. ஆதலால், தேகத்தினும் பிந்ந மான கர்த்தாவாகிய ஆத்மாவின் ஞாநமும், தேகத்தில் ஆத்ம புத்தியும் இரண்டும் ஒருவனுக்குப் பொருந்து கின்றன.

திருஷ்டாந்தம்:—மூர்த்தியில் ஈசுவர ஞாநம் சாஸ்திரத்தி னால் பரோக்ஷமா யிருக்கின்றது. பாஷாண புத்தி அபரோக்ஷமா யிருக்கின்றது; அவற்றிற்கு விரோத மின்று. இரண்டும் ஒரு வனுக்கு உண்டாகின்றன. ரஜ்ஜுவில் எவனுக்குச் சர்ப்பத்தி னும் வேறான அபரோக்ஷ ஞாந மிருக்கின்றதோ, அவனுக்கு அபரோக்ஷ சர்ப்பப் பிராந்தி நிவிருத்தி யாகின்றது.

இதனால், அபரோகூஷப் பிராந்திக்கு அபரோகூஷ ஞானத்தோடு விரோத முண்டு ; பரோகூஷத்தோடு விரோத மில்லை யென்னும் நியமம் சித்த மாயிற்று. ஆதலால், தேகத்தினும் பிந்நமான ஆத்மாவின் பரோகூஷ ஞானமும், தேகத்தில் அபரோகூஷ ஞானமும் பொருந்துகின்றன. அவ்விரண்டும் கர்மத்திற்கு ஹேதுக்களாம்.

தேகத்தினும் பிந்நமாகவும், கர்த்தா ரூபமான ஆத்மாவின் ஞானம் கர்மத்திற்கு ஹேதுவாயிருக்கின்றது. அந்தக் கர்த்தா ரூபமான ஆத்மாவின் ஞானம் பிராந்தி ரூபமாயிருக்கின்றது. வித்துவானுக்குப் பிராந்தி இல்லை. ஆதலால், வித்துவானுக்குக் கர்மாதிகார மில்லை.

தேகத்தில் அபரோகூஷ ஆத்ம புத்தி இருக்கு மாயின் அப்போது தேகத்தின் தர்மங்களாகிய ஜாதி ஆசிரம அவஸ்தைகள் பிரதிபலிக்கும். அந்தத் தேகத்தி லுண்டாம் ஆத்ம புத்தியும் வித்துவானுக் கில்லை. ஆனால், பிரஹ்ம ரூபமாக ஆத்மாவின் அபரோகூஷ ஞான மிருக்கின்றது. ஆதலால், ஜாதி ஆசிரம அவஸ்தைகளின் பிராந்தியின் அபாவத்தினாலும் வித்துவானுக்குக் கர்மாதிகார மில்லை.

“ நான் உபாஸகன், தெய்வம் உபாஸியம்” என்னும் புத்தியால் உபாஸனை சித்திக்கின்றது. வித்துவானுக்கு அவ்வுபாஸிய உபாஸக பாவங்களும் பிரதிபலிப்பாகின்ற தில்லை. “ என்னுடைய தேகாதிகளின் சங்காதமும், தெய்வதைகளின் தேகாதிகளின் சங்காதமும் சொப்பநம்போல் கற்பிதங்கள் ; சேதந மொன்றே யுள்ளது. இது வித்துவானுடைய நிச்சயமாம். ஆதலால், ஞானத்திற்கு உபாஸனையோடு விரோத மிருக்கின்றது.

386. பக்ஷியின் பறத்தல் திருஷ்டாந்தம் பொருந்தாது. ஏனெனின், பக்ஷியின் இரண் டிறகுகளும் ஒரேகாலத்தி லிருக்கின்றன. அவற்றிற்குப் பரஸ்பரம் விரோத மில்லை. ஞானத்திற்கோ கர்மோபாஸனைகளோடு விரோத முண்டு ; ஒரு காலத்தில் பொருந்தா.

387. ஞானத்தில் கர்மோபாஸனைகளின் அபேகையில்கூட யெனல்.

சேது ஞானத்தின் திருஷ்டாந்தமும் பொருந்தாது. ஏனெனின், சேது தரிசனம் திருஷ்ட பலத்திற்கு ஹேது வன்று; ஆனால், அதிருஷ்ட பலத்திற்கு ஹேதுவாயிருக்கின்றது.

பிரத்தியக்ஷமாய்ப் பிரதிதியாகும் பலம் திருஷ்ட பல மெனப் படும். எங்ஙனம் போஜரத்தின் பலனாகிய திருப்தி பிரத்தியக்ஷமாயிருத்தலால் போஜனம் திருஷ்ட பலத்திற்கு ஹேதுவாயிருக்கின்றதோ, அங்ஙனமே, சேதுவின் தரிசுத்தினால் பிரத்தியக்ஷபலன் பிரதிதி யாகின்ற தில்லை. ஆனால், பாபத்தின் நாசரூபபலன் சாஸ்திரத்தினால் அறியப்படுகின்றது. எது சாஸ்திரத்தினால் பலன் அறியப்படுவதாய், பிரத்தியக்ஷமாய்ப் பிரதிதியாகாததாயிருக்கின்றதோ அஃது அதிருஷ்ட பல மெனப்படும்.

எங்ஙனம், யஞ்ஞாதி கர்மம் ஸ்வர்க்காகி அதிருஷ்ட பலத்திற்கு ஹேதுவாமோ, அங்ஙனமே, சேதுவின் தரிசுமும் பாபநாசரூப அதிருஷ்ட பலத்திற்கு ஹேதுவாயிருக்கின்றது. எது அதிருஷ்ட பலத்திற்கு ஹேதுவாகின்றதோ, அது பலத்தின் உற்பத்தியில் சாஸ்திரம் எவ்வளவு சகாய மென்று போதித்திருக்கின்றதோ, அதனோடு கூடி பலத்திற்கு ஹேதுவாகின்றது; கேவலம் ஹேதுவாகின்ற தில்லை. ஆதலால், சிரத்தை நியமாதிகளுடன் கூடிய சேது தரிசுநம் பாப நாசரூப பலத்திற்கு ஹேதுவாம். சிரத்தை நியமாதிக ளில்லாத சேது தரிசுநம் பாப நாசத்திற்கு ஹேதுவாகின்ற தில்லை. ஏனெனின், சேது தரிசுநத்தினால் பிரத்தியக்ஷமாக ஒரு பலனும் பிரதிதி யாகின்ற தில்லை; கேவலம் சாஸ்திரத்தினால் (பலன்) அறியப்பட்டிருக்கின்றது. அந்தச் சாஸ்திரம் சிரத்தாதிகளோடு கூடிய சேது தரிசுநத்தினால் பலத்தைப் போதிக்கின்றது. கேவல தரிசுநத்தினால் பலத்தின் உற்பத்தியில் ஒரு பிரமாணமும் இல்லை. ஆதலால், பலத்தின் உற்பத்தியில் சேது தரிசுநம், சிரத்தை, நியமம், பத்திகளை அபேக்ஷிக்கின்றது.

388. பிரஹ்மவித்தை தன் பலத்தின் உற்பத்தியில் கர்மோபாஸனைகளை யபேக்ஷிக்கின்ற தில்லை. ஏனெனின், பிரஹ்மவித்தையின் பலனும் சுவர்க்கம்போல் லோக விசேஷமான அதிருஷ்டமாயின், அந்த லோக விசேஷமும் கேவலப் பிரஹ்ம வித்தையாற் சிடைப்பதாகச் சாஸ்திரம் போதித்திராமல் கர்மோபாஸனையோடு கூடிய பிரஹ்ம வித்தையால் போதித்திருக்குமாயின், பிரஹ்ம வித்தையும் சேது தரிசுநம் போல் பலத்தின் உற்பத்தியில் கர்மோபாஸனைகளை யபேக்ஷிக்கும். அந்தப் பிரஹ்ம வித்தையின் பலனாகிய மோக்ஷம் சுவர்க்கம் போல் லோக விசேஷரூப அதிருஷ்டமாகவோ யில்லை. ஆனால், மோக்ஷம் நித்தியப்

பிராப்தமாயிருக்கின்றது. பிராந்தியினால் பந்தம் பிரதிதியாகின்றது. அந்தப் பிராந்தியின் நிவிருத்தியே பிரஹ்ம வித்தையின் பலனும். அந்தப் பிராந்தி நிவிருத்தி கேவலம் பிரஹ்ம வித்தை யால் எனக்குப் பிரத்தியக்ஷமாயிருக்கின்றது. ரஜ்ஜு ஞானத்தினால் சர்ப்பப் பிராந்தியின் நிவிருத்தி எல்லோருக்கும் பிரத்தியக்ஷமாம். ஆதலால், பிராந்தி நிவிருத்தி அதிஷ்டாந ஞானத்தின் திருஷ்ட பலனும்.

திருஷ்ட பலத்தின் உற்பத்தி எவ்வளவு சாமக்கிரிகளால் பிரத்தியக்ஷமாய்ப் பிரதிதி யாகின்றதோ, அச் சாமக் கிரிகள் திருஷ்ட பலத்திற்கு ஹேதுக்க ளெனப் படுகின்றன.

எவ்வனம், துரி தந்து வேமாக்களால் படத்தி னுற்பத்தி பிரத்தியக்ஷமாயிருக்கின்றது; ஆதலால், துரி தந்து வேமாக்கள் படத்திற்கு ஹேதுக்க ளாகின்றனவோ, கேவல போஜனத்தினால் திருப்தி ரூப பலன் பிரத்தியக்ஷமாய்ப் பிரதிதி யாகின்றது ; ஆதலால் கேவல பொஜனம் திருப்திக்கு ஹேதுவாயிருக்கின்றதோ, அவ்வனமே கேவல அதிஷ்டாந ஞானத்தினால் பிராந்தியின் நிவிருத்தி பிரத்தியக்ஷமாய்ப் பிரதிதி யாகின்றது. ஆதலால், கேவல அதிஷ்டாநத்தின் ஞானமே பிராந்தி நிவிருத்திக்கு ஹேதுவாயிருக்கின்றது.

எவ்வனம், ரஜ்ஜு ஞானம் பிராந்தி நிவிருத்தியில் வேறென்றையும் அபேக்ஷிக்கின்ற தில்லையோ, அவ்வனமே பந்தப் பிராந்திக்கு அதிஷ்டாநமான நித்திய முக்த ஆத்மாவின் ஞானமும், பந்தப் பிராந்தியின் நிவிருத்தியில் கர்மோபாஸனைகளை அபேக்ஷிக்கும்.

389. ஞானத்தின் பலமாகிய மோக்ஷத்தைச் சுவர்க்கம் போல்லோக விசேஷமான அதிருஷ்ட மென அங்கீகரிக்கின், அது வேத வாக்கியத்தோடு விருத்தமாம். ஏனெனின், ஞானியின் பிராணன் எந்த லோகத்திற்கும் செல்லுவ தில்லை யென்று வேதத்தில் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. லோக விசேஷத்தை அங்கீகரிப்பதனால் ஸ்வர்க்கம் போல் மோக்ஷம் அநித்தியமாகும். ஆதலால், மோக்ஷம் லோக விசேஷ ரூப மன்றும்.

லோக விசேஷத்தை மோக்ஷ மென அங்கீகரிக்கின் அவனுக்கும் கேவலம் ஞானத்தினாலேயே மோக்ஷ லோகத்தின் அடைவு

அங்கிகரித்தல் யோக்யமாம். ஏனெனின், சாஸ்திரத்தினால் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட அர்த்தம் சாஸ்திராதுசாரமாகவே அங்கிகரிக்கப்படுகின்றது. அந்தச் சாஸ்திரமானது மோக்ஷம் கேவலம் ஞானத்தினால் லுண்டாவதாகக் கூறுகின்றது. ஆதலால், கேவல ஞானம் மோக்ஷத்திற்கு ஹேதுவாம். கர்மம் உபாஸனை ஞானம் என்னும் மூன்றும் ஹேது வன்றும்.

390. விருக்ஷத்தின் திருஷ்டாந்தமும் பொருந்தாது. ஏனெனின், ஜலம் விடுதல் விருக்ஷத்தின் உற்பத்தி ரக்ஷணைகளில் ஹேதுவா யிருக்கினும், விருக்ஷத்தின் பிலோற்பத்தியில் காரணமன்று. முதிர்ந்த மரத்திற்கு ஜலம் விடுதல் விருக்ஷத்தின் ரக்ஷணையின் பொருட்டாம்; பலத்தின் பொருட்டன்றும். ஜலத்தாற் புஷ்டியான விருக்ஷமே பலத்திற்கு ஹேதுவாம்; ஜலம் விடுதல் ஹேது வன்றும். அங்ஙனமே, கர்மோபாஸனைகளும் ஞானத்தின் உற்பத்தியில் உபயோகமாம்; மோக்ஷத்திலன்றும். ஆதலால், ஞானோற்பத்தியின் பூர்வமே அந்தக்கரணத்தின் சுத்தியின் பொருட்டும், நிச்சலத் தன்மையின் பொருட்டும் கர்மோபாஸனைகள் செய்யத் தக்கனவாம். ஞான முண்டான பின்னர் மோக்ஷத்தின் பொருட்டு (இவற்றையதுஷ்டிக்க) வேண்டிய தில்லை.

ஞானத்தின் உற்பத்தியின் பூர்வமும் எதுவரையில் அந்தக் கரணத்தில் மல விசுஷ்பங்கள் இருக்கின்றனவோ, அது பரியந்தமே (கர்மோபாஸனைகளைச்) செய்தல் வேண்டும். எவனுடைய அந்தக்கரணம் சுத்தமாயும், நிச்சலமாயு மாகின்றதோ, அந்த ஜிஞ்ஞாசுவானவன் சிரவணத்திற்கு விரோதியான கர்மோபாஸனைகளைத் தியாகஞ் செய்தல் வேண்டும். மல மென்பது பாவத்திற்காம். அஃது அசுப வாஸனைக்கு ஹேதுவா யிருக்கின்றது. எது பரியந்தம் மல மிருக்கின்றதோ அது பரியந்தம் அசுபவாசனை யிருக்கின்றது. எப்போது அசுபவாசனை யுண்டாக வில்லையோ அப்போது மலத்தின் அபாவம் நிச்சயிக்கப் படுகின்றது. அந்தக்கரணத்தின் சஞ்சலத் தன்மையும் ஏகாக்கிரத் தன்மையும் அதுபவ சித்தமா யிருக்கின்றன. ஆதலால், உத்தம ஜிஞ்ஞாசுவிற்கும், வித்துவானுக்கும் கர்மோபாஸனைகள் நிஷ்பலமா

391. கர்மோபாஸனைகளால் ஞானத்தின் இரக்ஷிப்பு உண்டாகா தேனல்.

“ ஞானத்தின் ரக்ஷையின் பொருட்டுக் கர்மோபாஸனைகளைச் செய்தல் வேண்டும். எங்ஙனம் ஜலத்தினால் உண்டாகும் விருக்ஷம் ஜலத்தினால் இரக்ஷிக்கப்படுகின்றதோ, ஜல சம்பந்த மில்லாவிடின் முதிர்ந்த விருக்ஷமும் காய்ந்து விடுகின்றதோ, அங்ஙனமே, கர்மோபாஸனைகளா லுண்டாகும் ஞானம் கர்மோபாஸனைகளால் இரக்ஷிக்கப்படுகின்றது. ஞானி கர்மோபாஸனைகளைச் செய்யா விடின், அந்தக்கரணம் மீண்டும் மலிநமும் சஞ்சலமு மாய்விடும். அந்த மலிநமும் சஞ்சலமு முடைய அந்தக்கரணத்தில், நீ ரில்லா நிலத்திலுள்ள விருக்ஷம் போல, உண்டாயிருந்த ஞானமும் நஷ்ட மாய்விடும். ஆகையால், ஞானியும் கர்மோபாஸனைகளைச் செய்தல் வேண்டும்.” என்று முன் கூறப்பட்டது. அது பொருந்தாது. ஏனெனின், ஆபாஸ சகித, அல்லது சேதந சகித அந்தக்கரணத்தின் “ நான் அசங்கப் பிரஹ்மம் ” என்னும் விருத்தி வேதாந்தத்தின் பலரூப ஞானமாம். அது கர்மோபாஸனைகளின்றி நாசமாகும்; அல்லது சேதந சொரூப ஞானத்தின் நாச முண்டாகும்.

சொரூப ஞானமோ நித்தியமாம். ஆதலால், அதற்கு நாசமும் இரக்ஷிப்பும் பொருந்தா. ஆனால், வேதாந்தத்தின் பயனாகிய பிரஹ்மவீத்யா ரூப ஞானத்தின் உற்பத்தி கர்மோபாஸனைகளால் உண்டாகின்றது. கர்மோபாஸனைகளை விடுதலால் உற்பத்தியான வித்தையும் நஷ்டமாய்விடும். ஆதலால், அதன் ரக்ஷிப்பின் பொருட்டுக் கர்மோபாஸனைகளைச் செய்தல் வேண்டு மென்று கூறின், அது பொருந்தாது. ஏனெனின், ஒரு முறை யுண்டான அந்தக்கரணத்தின் பிரஹ்மாகார விருத்தியால் அஞ்ஞானம், பிராந்தி என்பவற்றின் நாசரூப பலன் அதே சமயத்தில் சித்திக் கின்றது. அஞ்ஞானம் பிராந்தி என்பவற்றின் நாசத்தின் பின்னர் மீண்டும் விருத்தியை ரக்ஷித்தலின் உபயோக மில்லை. கர்மோபாஸனைகளால் அந்தக்கரண விருத்தியை இரக்ஷித்தலும் பொருந்தாது. ஏனெனின், கர்மோபாஸனைகளை யதுஷ்டிக்கும்போது கர்மோபாஸனைகளினது சாமக்கிரிகளின் விருத்திரூப ஞானமே உண்டாகும்; பிரஹ்மத்தின் ஞான முண்டாக மாட்டாது. வேறு விருத்தி யுண்டாதலால் முதல் விருத்தி இருப்ப தில்லை. ஆதலால், கர்மோபாஸனைகள் ஞானோற்பத்திக்குப் பரம்பரையாய்

ஹேதுக்களாம் ; உண்டான விருத்திக்கு விரோதிகளாம்.
லால், கர்மோபாஸனைகளால் ஞானம் இரக்ஷிக்கப்படமாட்டாது.

392. ஞானிக்குப் பாபமும் சஞ்சலத்தன்மையு மின்மையால்
கர்மோபாஸனைகளின் உபயோக மில்லை யெனல்.

காமததை விவதனால பாப முண்டாக்
என்று முன் கூறப்பட்டது. அவ்வார்த்தை பொருந்தாது. ஏனெ
னின், சுப கர்மத்தை விடுதல் பாபத்திற்கு ஹேதுவாகாது; பின்ன
ரோ, நிஷித்த கர்மத்தின் அதுஷ்டாநமே பாபத்திற்கு ஹேது
வாம். இதனைப் பாஷியகாரர் அநேகப் பிரகாரமாகப் பிரதிபாதித்
திருக்கின்றார். ஆதலால், கர்மத்தை விடுதலால் பாப முண்டாகின்ற
தில்லை. ஞானிக்கோ எவ்விதத்திலும் பாப முண்டாகாது. ஏனெ
னின், புண்ணிய பாபங்கள் அவற்றின் ஆசிரயமான அந்தக்கர
ணம் என்பவை பரமார்த்தமாக வில்லை. அவித்தையால் மித்தை
யாய்ப் பிரதிதியாகின்றன. அந்த அவித்தையும் மித்தியாப்
பிரதிதியும் ஞானவானுக் கில்லை. ஆதலால், சுபகர்மத்தை விடுவதனா
லேனும் அசுபகர்மத்தைச் செய்வதனாலேனும் ஞானிக்குப் பாப
முண்டாகாது.

393. இவ்விடத்தில் இது சித்தாந்தமாம்:—ஞானம், மந்தம்
திடம் என இருவகைத்தாம். சம்சயாதிகளோடு கூடிய ஞானம்
மந்த ஞானமெனப்படும். சம்சயாதிக ளில்லாத ஞானம் திட(ஞான)
மெனப்படும். திட ஞான முள்ளவனுக்குச் செய்யவேண்டிய தொ
ன்று மில்லை. ஒரு முறை யுண்டாகிய சம்சய மில்லாத அந்தக்
காணத்தின் விருத்திருப ஞானமே அவித்தையை நாசஞ் செய்து
விடுகின்றது. அந்த ஞானம் நாசமாயினும் நன்றாயறியப்பட்ட
ஆத்மாவில் மீண்டும் பிரார்த்தி யுண்டாகின்ற தில்லை. ஏனெனின்,
பிரார்த்திக்குக் காரணமான அவித்தை ஒரு முறை யுண்டான
ஞானத்தினால் நஷ்டமாய் விட்டது ஆதலால், பிரார்த்தி அவித்தை
களின் அபாவத்தினால் விருத்தி ஞானத்தின் ஆவிர்த்திக்கு ஓர்
உபயோகமு மில்லை.

ஜீவன் முக்தியின் ஆரந்தத்தின் பொருட்டு விருத்தியின்
ஆவிருத்தி அபேக்ஷிக்கப்படுமாயின், அடிக்கடி வேதாந்த அர்த்
தத்தின் சிந்தனையினையேசெய்க. வேதாந்தார்த்தத்தைச் சிந்திப்பத
னாலேயே அடிக்கடிப் பிரஹ்மாகார விருத்தி யுண்டாகின்றது. கர்
மோபாஸனைகளால் (பிரஹ்மாகார விருத்தி) யுண்டாகின்ற தில்லை.

ஏனெனின், கர்மோபாஸனைகள் அந்தக்கரணத்தின் சுத்தி நிச்சலத்தன்மை என்பவற்றின் வாயிலாகவே ஞானத்தில் உபயோகமாகின்றன. வேறு விதமாக (அவை) உபயோகப்படுகின்ற இல்லை. வித்துவானுடைய அந்தக்கரணத்தில் பாபமும் சஞ்சலத் தன்மையு மில்லை ; ராகத் துவேஷங்களின் வாயிலாகப் பாபத்திற்குஞ் சஞ்சலத் தன்மைக்குங் காரணம் அவித்தையாம். அந்த அவித்தை ஞானத்தால் நாசமாகின்றது. ஆதலால், வித்துவானுக்குப் பாபமும், சஞ்சலத்தன்மையு மில்லாமையால் கர்மோபாஸனைகளின் உபயோக மில்லை.

394. ஞானிகளினது பிராரப்தத்தின் விலகூணத் தன்மையும்,
அவர்களுக்கு ஜீவன் முக்திச் சுகத்தின் பொருட்டும்
உபாஸனையிற் பிரவிருத்தி யுண்டாகாமையும்.

“ ராகத் துவேஷாதிகள் அந்தக்கரணத்தின் சுகஜ தர்மங்களாம். எது பரியந்தம் அந்தக்கரண மிருக்கின்றதோ அது பரியந்தம் ராகத் துவேஷங்கள் ஞானிக்கும் எவ்விதத்தினாலும் நாசமாகா. அந்த ராகத் துவேஷங்களால் ஞானியின் அந்தக்கரணமும் சஞ்சலப்படும். ஆதலால், சஞ்சலத் தன்மையை நீக்குதற் பொருட்டு ஞானியும் உபாஸனையைச் செய்தல் வேண்டும்.

அந்தக்கரணத்தின் சஞ்சலத் தன்மையால் ஞானிக்கு விதேகமோகூத்தில் ஹாநி யில்லை யாயினும், சஞ்சலமான அந்தக்கரணத்தில் சொருபாரந்தத்தின் பாந முண்டாகா தாகலின், சஞ்சலத் தன்மை ஜீவன் முக்திக்கு விரோதியாம். ஆதலால், ஜீவன் முக்தியின் பொருட்டுச் சஞ்சலத் தன்மையைப் போக்க உபாஸனை செய்தல் வேண்டும் ” என்று ஒருகால் இவ்வாறு கூறின், அது பொருந்தாது. ஏனெனின், திடபோதம் எவன் அந்தக்கரணத்தி லுண்டா யிருக்கின்றதோ, அவனுக்குச் சமாதியும், விசேஷமும் சமமாம். ஆதலால், அந்தக்கரணத்தின் நிச்சலத் தன்மையின் பொருட்டு வித்துவானுக்கு எவ்வித யத்தனத்தின் ஆரம்பமும் பொருந்தாது. அங்ஙனமாயினும், வித்துவானுடைய பிரவிருத்தியும், நிவிருத்தியும் பிராரப்தத்தின் அதீதமாயிருக்கின்றன. பிராரப்த கர்மம் எல்லோருக்கும் விலகூணமாயிருக்கின்றது. ஜநகாதிகள் போல் சில வித்துவான்களுக்குப் பிராரப்தம் போகத்திற்கு ஹேதுவாகின்றது. சுகதேவர், வாமதேவர் முத

வியோர்கள் போலச் சிலருக்குப் பிராரப்தம் நிவிருத்திக்கு ஹேதுவாகின்றது.

எவன் பிராரப்தம் போகத்திற்கு ஹேதுவாகின்றதோ, அவனுக்குப் பிராரப்தத்தால் போக இச்சையும் போக சாதகத்தின் பிரபத்தநமு முண்டாகின்றன. எவன் பிராரப்தம் நிவிருத்திக்கு ஹேதுவா யிருக்கின்றதோ, அவனுக்கு ஜீவன் முக்தியினது ஆந்தத்தின் இச்சையும், போகத்தில் வெறுப்பு முண்டாகின்றன.

ஜீவன் முக்தி ஆந்தத்தின் இச்சை யுள்ளவன் பிரஹ்மாகார விருத்தியின் ஆவர்த்தியின் பொருட்டு வேதாந்த அர்த்தத்தின் சந்தநமே செய்தல் வேண்டும். உபாஸனை (செய்ய) வேண்டிய தில்லை. ஏனெனின், அந்தக்கரணத்தின் நிச்சலத்தன்மை மாத்திரத்தால் பிரஹ்மாந்தம் விசேஷ ரூபமாகப் பாநமாவ தில்லை ; பின்னரோ, பிரஹ்மாகார விருத்தியினாலேயே பாநமாகின்றது. அந்தப் பிரஹ்மாகார விருத்தி வேதாந்த சந்தனையாலேயே யுண்டாகின்றது ; உபாஸனையா லுண்டாகின்ற அந்தக்கரணத்தின் சஞ்சலத் தன்மையும் வித்துவானுக்கு¹ந்தத்தின் சந்தநத்தினாலேயே நீங்கி விடுகின்றது. ஆதலால், அந்தக்கரணத்தின் நிச்சலத் தன்மையின் பொருட்டும் உபாஸனையில் பிரவிருத்தி யுண்டாகின்ற தில்லை. இவ்வாற்றால், எவனுக்குத் திட போத முண்டா யிருக்கின்றதோ, அவனுக்குக் கர்மோபாஸனைகளில் பிரவிருத்தி யுண்டாகின்ற தில்லை.

395. திட அதித ஞாநிகளுக்கும், உத்தம மந்த

ஜிஞ்ஞாஸுக்களுக்கும் கர்மோபாஸனையில்

அதிகார மில்லை யெனல்.

எவனுக்கு மந்த போத மிருக்கின்றதோ, அவனும், மநந நிதித் தியாஸனங்களையே செய்தல் வேண்டும் ; கர்மோ பாஸனைகளைச் செய்ய வேண்டிய தில்லை. ஏனெனின், எவனுக்கு மந்த போத முண்டாயிருக்கின்றதோ, அவன் உத்தம ஜிஞ்ஞாசு ஆவன். அந்த உத்தம ஜிஞ்ஞாசுவிற்கு மநந நிதித்தியாஸனங்களை விட வேறு கர்த்தவ்ய மில்லை. இவ்வார்த்தை சாரீரகத்தில் சூத்திரகாரராலும் பாஷிய காரராலும் பிரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

வித்துவானுக்கு மநந நிதித்தியாஸனங்களிலும் கர்த்தவ்ய மில்லை. ஜீவன் முக்தியின் ஆந்தத்தின்பொருட்டு மநந நிதித்தியாஸனங்

களில் வித்துவான் பிரவர்த்திக்கின்றான். அவனும் தன் இச்சை பாற் பிரவர்த்திக்கின்றான். “நான் வேதத்தின் ஆளுநர்ப்படி நடக்காத பட்சத்தில் எனக்கு ஜந மரண சமுசார முண்டாம்” என்னும் புத்தியால் செய்யப்படுவது கர்த்தவ்ய மெனப்படும். அந்த ஜம்மாதினின் உணர்ச்சி வித்துவான்களுக்குண்டாகின்ற தில்லை. ஆதலால், தன்னிச்சையால் வித்துவான் மநந நிதித்தியா ஸனங்களைச் செய்கின்றான். அது கர்த்தவ்ய மன்று.

இவ்விதத்தால், மந்த போதம் அல்லது திடபோத முண்டான வனுக்குக் கர்மோபாஸனைகள் கர்த்தவ்ய மன்றும்.

396. எவனுக்குப் போத முண்டாக வில்லையோ, ஆனால், ஆத்மாவை அறியவேண்டு மென்னும் தீவிரமான இச்சை யிருக்கின்ற தோ, போகத்தில் இச்சை யில்லையோ, அவனுடைய அந்தக் காரணம் சுத்தமா யிருக்கின்றது. ஆதலால், அவனும் உத்தம ஜிஞ்ஞாசுவே ஆவன். அவனுக்கும் போதத்தின் பொருட்டுச் சிரவ னாதினே கர்த்தவ்யமாம்; கர்மோபாஸனைகள் என்றும். ஏனெ னின், கர்மோபாஸனைகளின் பலன் அவனுக்குச் சித்தித்திரு.

ஞானத்தின் சாமானிய இச்சையினால் எவன் சிரவணத்திற் பிரவர்த்தித்திருக்கின்றனனோ, எவன் அந்தக்கரணம் போகத்தில் ஆசக்தியுள்ளதா யிருக்கின்றதோ, அவன் மந்த ஜிஞ்ஞாசு ஆவன். அவனும் சிரவணத்தை விட்டு மீண்டும் கர்மோபாஸனைகளிற் பிர விர்த்திக்க வேண்டிய தில்லை. கர்மோபாஸனைகளின் பலன்களா கிய அந்தக்கரணத்தின் சுத்தியும், நிச்சலத்தன்மையும் அவனுக் குச் சிரவணத்தினாலேயே உண்டாய்விடும். சிரவணத்தின் ஆவிருத்தியால் அந்தக்கரணத்தின் தோஷம் நீங்கி இந்த ஜநமத்தி லாவது, வேறு ஜநமத்தி லாவது, பிரஹ்ம லோகத்தி லாவது ஞான முண்டாகும். ஆவிருத்தி யென்பது அடிக்கடி யென்பதற் காம். சிரவணத்தை விட்டுக் கர்மோபாஸனைகளிற் பிரவிருத்திக் கின்றவன் ஆருபதிதன் எனப்படுகின்றான். இவ்வாறு ஞானிக்கும் உத்தம ஜிஞ்ஞாசுவிற்கும் கர்மோபாஸனைகளில் அதிகார மில்லை; வேதாந்த சிரவணத்தில் பிரவிர்த்தித்துள்ள மந்தஜிஞ்ஞாசு விற்கும் அதிகார மில்லை. எவனுக்கு ஞானத்தின் இச்சையிருந்தும் போகத்தில் புத்தி பற்றி யிருக்கின்றதோ, அதனால் சிரவணத் தில் எவன் பிரவிருத்திக்கின்ற தில்லையோ, இவ்வாறாய் மந்த

ஞாநவிற்கு கிஷ்காம கர்மத்திலும் உபாஸனையிலும் அதிகார மிருக்கின்றது.

போகத்திலேயே எவனுக்கு ஆசை யிருக்கின்றதோ ஞாநத் தில் இச்சை யில்லையோ, அவன்பகிர் முகன் ஆவன். அவனுக்கு ஸகாம கர்மத்திலும் அதிகார மிருக்கின்றது. ஆதலால், ஞாநிக் குக் கர்மோபாஸனைகளில் அதிகார மில்லை. கர்மோபாஸனை கட்டு ஞாநம் விரோதியாம்.

397. தீட ஞாநத்திற்குக் கர்மோபாசனைகள் விரோதிக ளல்ல; ஆனால் மந்த ஞாநத்திற்கு விரோதிகளா மெனல்.

கர்மோபாஸனைகளும் அந்தக்கரணத்தின் சுத்தி கிச்சலத் தன்மைகள் வாயிலாக ஞானோற்பத்திக்கு ஏதுக்களாம். ஆனால், ஞானோற்பத்திக்குப் பின் கர்மோபாஸனைகளைச் செய்யின், உண் டான ஞாநமும் நஷ்டமாய் விடும். ஆதலால், அவை ஞாநத்திற்கு விரோதிகளாம்; இரகசுக்கு ஹேது வன்று. ஏனெனின், “நான் கர்த்தா. யஞ்ஞாதிகள் எனக்குக் கர்த்தவ்யமாம். யஞ்ஞாதிகளுக் குச் சுவர்க்காதிகள் பலன்” என்னும் பேத புத்தியால் கர்மஞ் செய்யப்படுகின்றது.

“நான் உபாஸகன், தைவம் உபாஸியம்” என்னும் பேத புத்தியால் உபாஸனை சித்திக்கின்றது அவ்விரண்டு பிரகாரமான புத்திகளும் ‘சர்வம் பிரஹ்மம்’ என்னும் புத்தியை கிவர்த்தி செய்கின்றன. ஆதலால், கர்மோபாஸனைகள் ஞாநத்திற்கு விரோதிகளாம்.

ஞாநி ஆத்மாவை அசங்கமாக அறிந்திருப்பினும், தேகத் தின் போஜநாதி வியவகாரங்களை யேனும், ஜநகாதிகளின் வியவ காரங்களைப் போல் அதிகமான ராஜ்ய பாலநாதி வியவகாரங்களை யேனும் செய்கின்றான். அந்த வியவகாரத்திற்கு ஞாநம் விரோதி யன்று. வியவகாரம் ஞாநத்திற்கும் விரோதி யன்று. ஏனெனின், எந்த ஆத்ம ஸ்வரூபம் ஞாநத்தால் அசங்கம் என்று அறியப்படு கின்றதோ, அந்த ஆத்மாவில் வியவகாரம் பிரதிநிதியாமாயின், வியவகாரத்திற்கு விரோதி ஞாநமும், ஞாநத்திற்கு விரோதி வியவகாரமும் ஆம். வித்துவானுக்கு ஆத்மாவில் அந்த வியவ காரம் பிரதிநிதியாகின்ற தில்லை. ஆனால், எல்லா வியவகாரங்களும் ஆசிரயித்துக் கொண் டிருக்கின்றன. ஆத்மாவில்

வியவகாரசகிக தேகாதிகளின் சம்பந்தமே யில்லை. இத்தன்மைப் புத்தியோடு ஞானி சகல வியவகாரங்களையுஞ் செய்கின்றான். இக் காரணத்தால் வித்துவானுடைய பிரவிருத்தியும் கிவிருத்தியே யெனப்படுகின்றது.

398. எங்ஙனம் வேறு வியவகாரங்கள் ஞானத்திற்கு விரோதியன்றோ, அங்ஙனமே கர்மோபாஸனைகளையும் அந்நிய பகிர்முக புருஷர்களைச் செய்வித்தற் பொருட்டு ஆத்மாவை யசங்க மென்றறிந்தும், கிரியையைத் தேகம் வாக்கு அந்தக்கரணம் என்பவற்றை யாசிரயித்ததாய் அறிந்தும் கர்மோபாஸனைகளைச் செய்யின், ஞானத்திற்கு அவை விரோதி யாகா. ஏனெனின், வித்துவான் அசங்க மென்றறிந்த ஆத்மாவைக் கர்த்தா வென்று அறிந்து கர்மோபாஸனைகளைச் செய்யின், ஞானத்திற்கு அவை விரோதியாம். அந்த ஆத்மாவின் அசங்க வடிவ திட நிச்சயம் கர்மோபாஸனைகளால் வித்துவானுக்கு நீங்குகின்ற தில்லை. ஆதலால், ஆபாஸ ரூபமான கர்மோபாஸனைகள் திட ஞானத்திற்கு விரோதியாகா. இக்காரணத்தினால் ஜகாதிகள் ஆபாஸ ரூப கர்மஞ் செய்திருக்கின்றார்கள்.

ஆத்மாவை யசங்க மென்றறிந்து மற்ற வியவகாரங்கள் போல் தேகாதிகளின் தர்பங்களையு மறிந்து வித்துவான் செய்யுஞ் சுபக் கிரியைகள் ஆபாஸ ரூப கர்மங்க ளெனப்படும். அவற்றிற்கு ஞானத்தோடு விரோத மில்லை. பாஷியகாரர் கர்மோபாஸனைகளுக்கு ஞானத்தோடு எந்த விரோதங் கூறி யிருக்கின்றனரோ, அது ஆத்மாவில் கர்த்தா வென்னும் புத்தியினால் செய்யப்படும் கர்ம உபாஸனைகட்கு ஞானத்தோடு விரோதங் கூறி யிருக்கின்றார்; ஆபாஸ ரூபத்தாற் கூற வில்லை.

399. அங்ஙனமாயினும், மந்த போதத்திற்கு ஆபாஸரூப கர்மோபாஸனைகளும் விரோதிகளாம். ஏனெனின் சம்சயாதிக ளோடு கூடிய போதம் மந்த போத மெனப்படும். எவன் அந்தக் காரணத்தில் “ஆத்மா அசங்கனா? அல்லது அசங்க னன்று?” என்று ஒருகால் சந்தேக முண்டாகின்றதோ, அவன் அடிக்கடி “ஆத்மா அசங்கன், எனக்குக் கிஞ்சித் மாத்ரமும் கர்த்தவ்ய மில்லை” என்னும் அர்த்தத்தினைச் சிந்தனை செய்தல் வேண்டும். அப்போதோ சம்சயம் நீங்கித் திட போத முண்டாய் விடும். கர்மோபாஸனைகளைச் செய்யினோ, உண்டான மந்த போதமும் நீங்கி

“நான் கர்த்தா போக்தா” என்னும் கீபரீத நிச்சய முண்டாய் விடும். ஆதலால், மந்த போத முண்டாவதற்கு முன்னரே கர்மோபாஸனைகளைச் செய்தல் வேண்டும்; பின்னர் அவற்றைச் செய்ய வேண்டிய தில்லை. மந்த போத முள்ளவன் கர்மோபாஸனைகளைச் செய்யின், உண்டான போதமும் நஷ்டமாய் விடும்.

திருஷ்டாந்தம்:—பக்ஷி தனது முட்டைகளை இறகு முளைக்கு முன்னர் (அவயங்) காக்கின்றது; இறகு முளைத்த பின் காக்கின்ற தில்லை. இறகு முளைத்த பின்னரும் முட்டையினைக் காக்கு மாயின், முட்டையி லுள்ள ஜலத்தினால் பாலக பக்ஷியின் இறகு அழுகிப் போகும். அது போல், ஞானோற்பத்திக்கு முன்னரே கர்மோபாஸனைகளைச் சேவித்தல் வேண்டும்; ஞானோற்பத்திக்குப் பின்னர் அனுஷ்டிக்க வேண்டிய தில்லை. ஞானத்தின் உற்பத்திக்குப் பின்னும் கர்மோபாஸனைகளை யனுஷ்டிக்கின், பாலக பக்ஷி நஷ்ட மாவது போல் மந்த ஞானமும் நஷ்டமாய் விடும். எங் னனம் விருத்த (வயது முதிர்ந்த) பக்ஷி, முட்டையின் சம்பந்தத்தினால் நஷ்ட மடைவ தில்லையோ, அங்ஙனமே திட போதம் நஷ்ட மாவ தில்லை. விருத்த பக்ஷிக்கு முட்டை உபயோகப் படாதது போல், திடபோதத்திற்குக் கர்மோபாஸனைகளால் உபயோகமு மில்லை. இவ்வாற்றால், மோக்ஷத்தின் பொருட்டு ஞானிக்குக் கிஞ்சித் மாத்திரமும் கர்த்தவ்ய மில்லை. இது மூன்றாவது பிராய்ஸ்த தின் உத்தரமாம்.

400. கூறிய அர்த்தம் சர்வ வேதத்தின் சாரமா மெனல்.

யர் கூறிய விடை வேதாதுசாரமாகக் கூறியதாம். ஆதலால், இது யதார்த்தமா மெனக்

சிஷ்யனே! யான் உனக்குக் கூறியது சர்வ வேதத்தின் சாரமாம். ஆதலால், இதனை நீ நம்புவாயாக. இதனை யுணர்வதினால் அநாயாச மெனப்படும் துக்க மின்றி அபாரமான ஜந மரண ரூப சம்சாரம் நாசமாய் விடும்.

401. பாஷையின் சம்பிரதாயம்.

துக்கம் என்பது ஆபாசத்திற்காம்; அத னபாவத்தின் பெயர் அநாயாசமா மாயினும், சந்தத்தின் பொருட்டு அநாயாச மென்று படிக்கப் பட்டது பாஷையில் சந்தத்தின் பொருட்டு குரு அக்ஷரத்தின் ஸ்தானத்தில் லகு அக்ஷரமும், லகு அக்ஷரத்

தின் ஸ்தாரத்தில் குரு அக்ஷரமும் படித்தல் தோஷமன்றும். மோக்ஷத்தின் ஸ்தாரத்தில் மோச்சம் (மோக்கம்) என்றே பணையில் பிரயோக முண்டாகின்றது. ஏனெனின், இது பாஷையின் சம்பிரதாயமாம். இவ்வள வக்ஷரங்கள் பாஷையி லில்லை. எவரும் எழுதின் பண்டிதர் அசுத்த மென்பர். “க்ஷ”வின் ஸ்தாரத்தில் “ச”வும், “க”வின் ஸ்தாரத்தில் “ஷ”வும், “ண்” காரத்தின் ஸ்தாரத்தில் “ன” காரமும், “க்ரு”—“ ல்ரு ” ஸ்தாரங்களில் “ரி”—“லி” என்பனவும், “ஸ்” காரத்தின் ஸ்தாரத்தில் “ ஸ ” காரமும் பாஷையில் எழுதுதல் யோக்யமாம்.

402. கூறிய அர்த்தத்தின் சங்கிரகம்.

“ஜகத் கர்த்தா நசுவரன் ; அவன் உனக்கு வே றன்று. நீ சச்சிதானந்த ரூபப் பிரஹ்மம்” என்று ஆசாரியர் முன்ன ருப தேசித்ததை மீண்டும் தையபுடன் (சிஷ்யனுக்குக்) கூறுகின்றார். சிஷ்யனே ! தீரத் தன்மையை விட்டு உன் ஸ்வரூபத்தைப் பார். நீயோ ஜக மில்லாத சுத்தப் பிரஹ்மம். திருசியத்தினைப் பிரகாசஞ் செய்கின்றாய். உன் அஞ்ஞாதத்தினால் ஜகத்தை யெல்லாம் நீ சிருஷ்டித்த (பின்னர்), எல்லா வற்றையும் சம்மாரஞ் செய்து, அவிநாசியா யிருக்கின்றாய். மித்யாப் பிரபஞ்சத்தைப் பார்த்துக் கிஞ்சித்தும் துக்கத்தை யடைகின்ற தில்லை. நீ தேவதைகளுக் கெல்லாம் தேவனு யிருக்கின்றாய். நீ எல்லாச் சுக சமுகமா யிருக்கின்றாய். நீயே ஜீவேசுவர ஜகத்தாய் மாயையினால் விளங்குகின்றாய். அது ரஜ்ஜுவில் சர்ப்பமும், கிளிஞ்சிலில் வெள்ளியும் விளங்குவது போலாம்.

403. ஞான சாதகத்தைக் கூறுகின்றேன்:—சிஷ்யனே ! ராக மாகிய பதார்த்தத்தி லுள்ள திடமான ஆசத்தியைத் தகித்து விடு; லோபத்தினை யொழித்து விடு ; துவேஷத்தினைக் கொன்று விடு; காமத்தினை நீக்கிவிடு. ராகம், லோபம், துவேஷம், காமம் என்பவற்றைக் கொள்வதனால் சகல ராஜஸ தாமச விருத்திகளும் கொள் ளப்படுகின்றன. இதனால், சகலமான ராஜஸ தாமஸ விருத்திகளையும் நாசஞ் செய்க வென்னும் அர்த்தம் சித்தமாயிற்று. இராஜஸீ விருத்தியும், தாமஸீ விருத்தியும் ஞானத்திற்கு விரோதிகளா யிருக்கின்றன. அவற்றின் நாச மின்றி ஞான முண்டாகின்ற தில்லை. ஆதலால், அவற்றின் நிவிருத்தி ஜிஞ்ஞாசவினால் அபேக்ஷிக்கப் படுவதாகும்.

விவேகம், வைராக்கியம், சமாதி ஷ்டக் சம்பத்தி, முமுக்ஷு-
த்துவம் என்னும் நான்கும் ஞாந சாதநங்களாம். அவற்றுள்,
விவேகம் பிரதானமாம். ஏனெனின், விவேகத்தினால் வைராக்கி
யாதிக ஞற்பத்தியாகின்றன. அதனால் ஆசாரியர் பப்போது
விவேகத்தை யுபதேசிக்கின்றார்:—

சிஷ்யனே ! பாரவாரமாகிய சம்சாரத்தைக் கானல் ஜலத்
திற்குச் சமானமாக மித்தை யென்று நீ யடிக்கடி அறிவாயாக.
பாரவார மென்பது சம்சாரத்திற்காம். அபாரவார மென்பது
ஆத்மாவிற்காம். பாரவாரம் மித்தை யென்றதனால், அபாரவாரம்
மித்தை யன்று, சத்தியமாம் என்பது அர்த்தத்தினால் கூறப்பட்ட
தாம்.

வித்தையாடி செய்யும் ஜால வித்தைகளைப் பார்க்கும் புத்தி
ரனைப் பார்த்துப் பிதா “புத்திரனே ! இந்த மானிருக்ஷ முதலியன
இந்திர ஜாலக்காரனால் செய்யப்பட்டனவாம். அவை மித்தை
யாம்” என்றான். இவ்வாறு கூறினதினால் இந்திர ஜாலக்
காரனை மித்தை யென்றறிகின்ற தில்லை ; பின்னரோ, அவ
னைச் சத்தியமாக அறிகின்றான். அது போல, ஜகத்தினை மித்தை
யென்று கூறுவதனால் ஆத்மாவனைச் சத்திய மென்று அறிந்து
கொள்ளுவன் என்னும் அபிப்பிராயத்தினால் ஆசாரியர் பாரவார
த்தை மித்தையாகக் கூறினார். இவ்வாற்றால், ஜகத்து மித்தை
யாம் ; ஆத்மா சத்தியமா மென்று (குரு) விவேகத்தை யுபதேசித்
தார். அந்த விவேகத்தினால் அந்நிய சாதநங்கள் தாமாகவே உண்
டாகின்றன. ஆதலால், விவேகத்தின் உபதேசத்தால் சகல சாத
நங்களின் உபதேசமும் அர்த்தத்தினால் கூறப்பட்டதாம். ஞாநத்
தின் பகிரங்க சாதநங்களைக் கூறினோம்.

அந்தரங்க சாதநமான சிவணத்தைக் கூறுகின்றோம்:—
சிஷ்யனே ! ஞாநரூப சூரியனைச் சிவணத்தினால் சம்பாதித்து
அஞ்ஞாநரூப தமஸை நாசஞ் செய்வாயாக. தமஸென்பது இருளிற்
கும், அஞ்ஞாநத்திற்கும் பெயராம். இருள் உபமானமாம் ; அஞ்
ஞாநம் உபமேயமாம். முதலிலுள்ள இருள் என்னும் பதம் உப
மேய வாசகமாம் ; இரண்டாவது, உபமான வாசகமாம். எதற்கு
உவமை கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றதோ அஃது உபமேயமாம் ;
எதன் உவமை கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றதோ அஃது உபமான
மாம்.

404. ஞானத்தின் சொரூபம் அந்நிய (சாங்கியம் நியாய முதலிய) சாஸ்திரங்களில் நானப் பிரகாரமாக அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆதலால், மகா வாக்கியானுசாரமாக ஞானத்தின் சொரூபத்தைக் கூறுகின்றோம்:—

சிஷ்யனே ! ஜீவ ஈசுவரர்க ளிடத்துள்ள அவித்தை மாயையின் பாகங்களை விட்டு, அவற்றின் எந்தப் பேதம் பிரதீதியாகின்றதோ அதனை நீக்கி, சிவேசுவரர்களிடத் துள்ள சேதந் பாகத்தைப் பேத ரகிதமாக அறிக. இவ்வாறு கூறியதனால், மகா வாக்கியங்களில் பாகத்தியாக லக்ஷணையினால் ஜீவ ஈசுவரர்களது ஏகதன்மையை யறிக என்று கூறியதாம். வேதத்தின் சாரத்தை விசாரித்து உன்னை நீ காத்துக் கொள். தாஸனிடத்து ஆசை வைத்து இதனை (இப் பிரபஞ்சத்தை)ப் பார்க்க லாகாது.

முற் கூறிய அர்த்தத்தினைச் சுருக்கிக் கூறுவாம்:—சிஷ்யனே ! அழியத் தக்க சங்காதமாகிய தேகாதி நீ யல்லை. ஆனால், அழியாத பிரஹ்மம் நீ. வீருக்ஷ ரூப சம்சாரம் மித்தையாம். எங்ஙனம் ஆகாசத்தில் நீலத்தன்மையும், கூடார ரூபத் தன்மையு மில்லாமல் மித்தையாகப் பிரதீதியாகின்றனவோ, அங்ஙனமே சம்சாரமும் ஆத்மாவில் இல்லாமல் மித்தையாகப் பிரதீதியாகின்றது. சுருதிஸ்மிருதிகளில் சம்சாரத்தை வீருக்ஷ ரூபமாகக் கூறியிருத்தலால், இவ்விடத்திலும் வீருக்ஷ சப்தம் சம்சாரத்தில் பிரயோகிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

405. வேறு வகையால் மோக்ஷத்திற்குச் சாதனம்

ஞானமா மென்று கூறுதல்.

மோக்ஷத்திற்குச் சாதனம் ஞானமா மென்னும் அர்த்தத்தினை வேறு பிரகாரமாகக் கூறுகின்றார்:—

சிஷ்யனே ! தேகாபிமானியான அஞ்ஞானியும், ஞானியும் பந்த மோக்ஷங்களுக்கு இருப்பிடங்களாவர். அஞ்ஞானியோ பந்தத்திற்கு இருப்பிடம். ஞானி மோக்ஷத்திற்கு இருப்பிடம். இராகமும் விராகமும் அவர்களது துவஜங்களாம். எங்ஙனம் துவஜம் ராஜாவின் நகரத்திற்குச் சிந்ந (அடையாள)மாயிருக்கின்றதோ, அங்ஙனமே ராக விராகங்கள் அவர்களின் சிந்நங்களாம். அஞ்ஞானிக்கு ராகம் சிந்நமாம் ; ஞானிக்கு விராகம் சிந்நமாம். அஞ்ஞானியி னிடத்தும் விராக முண்டாகின்றது. ஆதலால், ஞானிக்கு அஞ்ஞானியினும்

விலக்ஷணமான விராகம் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. சிஷ்யனே! சப்தாதி விஷயங்களிற் சத்தியத்தன்மையின் பிரார்த்தியும், ரஜ்ஜு சர்ப்பம்போல் விஷயம் பிரார்த்திருப மென்னும் நிச்சய புத்தியும், காற்று த்வஜத்தினை யசைத்தல் போன்று ராக விராகங்களை யசைப்பிக் (சஞ்சலப்படுத்து) கின்றன ; அவற்றை நாசமாக விடுகின்றதில்லை. விஷயத்தில் சத்திய புத்தியால் ராகத்தின் தளர்ச்சித் தன்மை நீங்குகின்றது. விஷயத்தில் பிரார்த்தி புத்தியால் விராகத்தின் தளர்ச்சித் தன்மை நீங்குகின்றது.

406. விஷயம் அசத்தியம். ஆதலால், அதில் உண்டாம் சத்திய புத்தி பிரார்த்தி ரூபமாம். பிரார்த்தி ஞானமும், அதற்கு விஷயமான மித்தியா வஸ்துவும் ஆகிய இரண்டும் பிரார்த்தி யெனப்படும். இங் னனம் கூறியதனால், அஞ்ஞானியின் விராகத்தினும் ஞானியின் விராகத்திற்குப் பேதம் கூறப்பட்டதாம். ஏனெனின், அஞ்ஞானியின் விராகம் விஷயத்தில் மித்தியா புத்தியா லுண்டான தன்று. ஆதலால், (அது) மந்தமா யிருக்கின்றது. “விஷயம் மித்தை” யென னும் புத்தி அஞ்ஞானிக் குண்டாகின்ற தில்லை. சாஸ்திரத்தின லும், புத்தியின லும் விஷயம் மித்தையென்று அஞ்ஞானியும் அறிந் திருந் திருப்பினும், விஷயம் மித்தையென னும் அபரோகூ புத்தி ஞானிக் கே யுண்டாகின்றது ; அஞ்ஞானிக் குண்டாகின்ற தில்லை. ஆதலால், அஞ்ஞானிக்கு விஷயத்திலுள்ள பரோகூமான மித்தியா புத்தியால் அபரோகூமான சத்தியப் பிரார்த்தி நிவிருத்தியாகின்ற தில்லை. இவ்வாற்றால், அஞ்ஞானிக்கு விஷயத்தில் விராக முண்டா கும் போது பரோகூ மித்தியா புத்தி யிருக்கின்றது. ஆயினும், பரோகூ மித்தியா புத்தியினும் பிரபலமாக அபரோகூ சத்திய புத்தி யிருக்கின்றது. ஆதலால், அஞ்ஞானிக்குப் பரோகூ மித் தியாபுத்தி விராகத்துக்கு ஹேது வன்று. ஆனால், பிரபலமான சத்திய புத்தியால் விஷயத்தில் ராகமே உண்டாகின்றது. விராக முண்டா மாயினும் அதற்கு மித்தியா புத்தி காரண மன்று; உயத்தில் தோஷ கிருஷ்டயினை

ஞானி சர்வப்பிரபஞ்சத்தையும் அபரோகூ ரூபத்தால் மித் தையாக அறிகின்றான். அவ்வபரோகூ மித்தியா புத்தியால் அப ரோகூ சத்திய புத்தி நிவிருத்தியாகின்றது. ஆதலால், ராகத் திற்கு ஹேதுவான விஷயத்தி லுள்ள சத்திய புத்தி ஞானிக் கிருக் கின்ற தில்லை. விராகத்திற்கு ஹேதுவான விஷயத்தில் மித்தியா

புத்தி ஞாநிக் கிருக்கின்றது. ஞாநிக்கு விஷயத்தில் சத்திய புத்தி மீண்டும் உண்டாகு மாயின் ராகமும் மீண்டு முண்டாகி விராகம் நிவிருத்தியாம். அவ் வபரோக்ஷமாய் மித்தை யென் றறிந்த பதார்த்தத்தில் மீண்டும் சத்திய புத்தி யுண்டாகின்ற தில்லை. எங் னனம், அபரோக்ஷமாய் மித்தை யென் றறிந்த ஈஜ்ஜுவி லுள்ள சர்ப்பத்தில் சத்திய புத்தி மீண்டும் உண்டாகின்ற தில்லையோ, அங்ஙனமே ஞாநிக்கு மீண்டும் சத்திய புத்தி யுண்டாகின்ற தில்லை. இவ்வாற்றால், ஞாநிக்கு ராகத்தின் உற்பத்தியும் விராகத் தின் நிவிருத்தியும் உண்டாகின்ற தில்லை. ஆதலால், ஞாநியின் விராகம் திடமாம்.

தோஷ திருஷ்டியால் அஞ்ஞாநிக் குண்டாகும் விராகம் நிவிருத்தியாய்விடும். ஏனெனின், எந்தப் பதார்த்தத்தில் தோஷ திருஷ்டி யுண்டாகின்றதோ அந்தப் பதார்த்தத்திலேயே அந்நிய காலத்தில் நற்புத்தியும் முண்டாகின்றது. அஃது எல்லாப் புருஷர்களுக்கும் பசுதர்மத்தின் அந்தத்தில் ஸ்திரீயினிடத்தில் தோஷ திருஷ்டியுண்டாய்க் காலாந்தரத்தில் மீண்டும் நற்புத்தி யுண்டாகின்றது போலாம். இவ்வாற்றால், தோஷதிருஷ்டி நீங் கும்போது அஞ்ஞாநியின் விராகமும் நீங்கி விடும். ஆதலால், அஞ் ஞாநிக்குத் திடமான விராக முண்டாகின்ற தில்லை. இவ்வாற்றால், ராகமும், விராகமும் அஞ்ஞாநிக்கும் ஞாநிக்கும் சிந்ந மெனப் பட்டன.

வேறு சிந்நங்களையும் கூறுகின்றோம்:—சிஷ்யனே ! எங்ங் னம் வீட்டின் மீது யானே முதலியவற்றின் மூர்த்திக ளிருக்கின் றனவோ, அங்ஙனமே பந்த மோக்ஷங்களுக்கு இருப்பிடங்களா கிய அஞ்ஞாநி ஞாநிகளின் அந்தக்கரணங்களில் சாக்ஷிய சாக்ஷி யென்னும் மூர்த்திகள் இருக்கின்றன. அஞ்ஞாநியின் அந்தக்கர ணத்தில் சாக்ஷ்ய ரூப மூர்த்தி யிருக்கின்றது. ஞாநியின் அந்தக் கரணத்தில் சாக்ஷி ரூப மூர்த்தி இருக்கின்றது. சாக்ஷிக்கு விஷய மான பிரபஞ்சத்தினைச் சாக்ஷ்ய மென்பர். சாக்ஷ்ய ரூப மூர்த்தி மலிநமா யிருக்கின்றது. சாக்ஷி ரூப மூர்த்தி சத்தமா யிருக்கின் றது. இவற்றுள் சாக்ஷ்யத்தில் அழுந்துவோர் இராகிக ளாவர் ; சாக்ஷியில் அழுந்துவோர் தியாகி விராகிக ளாவர். சஞ்சலப் பிராந்தியை நிஜமென் றறிந்தவன் துக்கமாகிய கிணற்றில் முழு கு கின்றான். அசலப் பிரஹ்மத்தின் நிஜஸ்வரூபத்தை யறிகின்றவன் ஆநந்த ஸ்வரூபத்தினை யடைகின்றான்.

407. இலக்ஷணை மூன்று விதமாம்.

பாகத்தியாக லக்ஷணையினால் என்று 304-வது பிரசங்கத்
ல் விசேஷமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அதில் ஏதுவைக்
கூறுதற்கு இலக்ஷணையின் பேதத்தைக் கூறுவாம். பண்டிதர்க
ளாகிய புத்திமான்கள் ஜஹதீ லக்ஷணை (விட்ட லக்கணை), அஜஹதீ
லக்ஷணை (விடாத லக்கணை), பாகத்தியாக லக்ஷணை (விட்டுவிடாத
லக்கணை) என்று லக்ஷணையினை மூன்று வகையாகக் கூறுகின்றனர்.
அவற்றுள், முதல் இரண்டும் மகா வாக்கியத்திற் பொருந்தா;
பாகத்தியாக லக்ஷணையினால் தனது சொருபமாகிய பிரஹ்ம ரூப
த்தை யறிவிக்கின்றது.

408. சிஷ்யன் கேட்கின்றான்:—சாமாநிய ஞானத்தின் பின்
னர் விசேஷத்தின் ஞான முண்டாகின்றது. எங்ஙனம் சாமாநிய
மாய்ப்பிராஹ்மண னென்னும் ஞான முண்டாய பின்னர் † சாஸ்
வதன் என்பதாதி விசேஷ ஞான முண்டாகின்றதோ, அங்ஙனமே
லக்ஷணையின் சாமாநிய ஞான முண்டான பின் ஜஹதீ முதலியவற்
றின் விசேஷ ஞான முண்டாகின்றது. லக்ஷணையின் சாமாநிய
வடிவ மறிந்தா லன்றி ஜஹதீ முதலிய விசேஷ ரூபத்தின் ஞான
முண்டாகாது.

இவ்வபிப்பிராயத்தால் சிஷ்யன் கூறுகின்றான்:—பிரபுவே!
எதனை லக்ஷணை யென்று கூறுகின்றனர். இதனை நான் அறியேன்.
ஆதலால், லக்ஷணையின் சாமாநிய ரூபத்தை யறிவித்துப் பின் ஜகதீ
முதலிய லக்ஷணைகளின் மூன்று பேதத்தைக் கூறுவது விசேஷ
மாம். ஆதலால், அவற்றின் தனிக் தனி லக்ஷணைங்களைக் காட்டி
யருளல் வேண்டும்.

409. குரு வாக்கியம்.

சிஷ்யனே! ஏகாங்கா சித்தத்துடன் நான் கூறுவதைக் கேள்;
லக்ஷணைகளையும் அவற்றின் பேதங்களையும் அறிவாய். பதத்திற்
கும், அர்த்தத்திற்கு முள்ள சம்பந்தம் விருத்தி யெனப்படும்.
அஃதிரண்டு பிரகாரமாம். ஒன்று சக்தி விருத்தியாம்; மற்றொன்று,
லக்ஷணை விருத்தியாம். அவற்றிற்கு விவேகத்தோடு
கூடிய அர்த்தத்தை லக்ஷணைத்தோடு கேட்பாயாக.

† திராவிடன், தெலுங்கன், கௌடன், மகாராஷ்டிரன் என்பன
போன்று, சாஸ்வதி நதிக் கரையில் ஜநித்தவனுக்குச் சாஸ்வதன் என்று
பெயராம்.

410. நியாயக் கிரமமான சக்தி லக்ஷணம்.

(நசுவரேச்சை) சக்தி லக்ஷணம்.

இந்தக் கடபதத்தினால் கலசரூப அர்த்தத்தின் ஞானம் கேட்டலானேயே நம் எல்லோருக்கும் உண்டாகுக என்பது நசுவர இச்சையாம். இதனை நியாய சாஸ்திரத்தில் சக்தி யென்பர்.

411. தன் (வேதாந்த சித்தாந்தத்தின்) ரீதியாக சக்தி லக்ஷணம்.

(பதத்தி லுள்ள அர்த்த ஞானத்தை யுண்டு பண்ணும் சாமர்த்தியம்).

கடபதத்தைக் கேட்பவனுக்குக் கலச ரூப அர்த்த ஞானத்தினை யுண்டு பண்ணும் கடபதத்திலுள்ள சாமர்த்தியமே கடபதத்திற் சக்தியாம். அங்ஙனமே படபதத்தைக் கேட்பவனுக்கு வஸ்திர ரூப அர்த்தத்தின் ஞானத்தினை யுண்டு பண்ணும் படபதத்திலுள்ள சாமர்த்தியமே படபதத்திலுள்ள சக்தி விருத்தியாகியும். இவ்வாறு, எல்லாப் பதங்களிலும் அறியத் தக்கதாம்.

திருஷ்டாந்தம்:—எங்ஙனம் நெருப்பில் தன்னோடு சேரும் பதார்த்தத்தைத் தகிக்கும் சாமர்த்திய ரூப சக்தி இருக்கின்றதோ அங்ஙனமே, சுரோதாவின் கர்ணோந்திரியத்துடன் சேரும் வஸ்துவின் ஞானத்தை யுண்டு பண்ணும் பதத்திலுள்ள சாமர்த்தியம் சக்தி யெனப்படும். சாமர்த்தியம், பலம், வலி, ஆற்றல் என்பன பரிபாய பதங்களாம். எங்ஙனம் அக்கிரியில் தகிக்கின்ற சக்தி இருக்கின்றதோ அங்ஙனமே, ஜலத்தில் நனைக்கின்றதற்கும், தாகத்தினை நிவர்த்திக்கின்றதற்கும், பொடிகளைத் திரட்டுதற்கும் உள்ள சாமர்த்தியமே சக்தியாம்.

இவ்வாறு, சர்வ பதார்த்தங்களிலும் தத்தன் காரியத்தைச் செய்யும் சாமர்த்தியமே சக்தியாம். இது வேதத்தின் சித்தாந்தமாம். இதனை நிச்சயமாய் மந்திரி கொள்வாயாக. நியாய சித்தாந்தம் தள்ளத் தக்கதாம்.

412. பிரஸங்கம்:—வர்ண சமுதாயத்தினும் வேறுகச் சக்தி

யில்லையாகலின் நசுவரரது இச்சை சக்தியா மெனல்.

அற்றேல், வநியில் அதன் சொரூபத்திற்கு வேறுகச் சக்தி யில்லை. தகிப்பதற் கேதுவான அக்கிரியிலுள்ள சாமர்த்தியமே அக்கிரியில் சக்தி யென்று முற்கூறியது பொருந்தாது. ஏனெனின், தாகத்திற்குக் காரணமாந்

தன்மை கேவலம் அக்கிரியிற்று விருக்கின்றது. அக்கிரியி னிடத்து அப்பிரசித்தமான சாமர்த்தியம் இருக்கின்றதாக அங்கீகரித்து அதனிடத்துக் காரணத் தன்மையைக் கற்பித்தலாலும், பிரசித்த மான அக்கிரியி லுள்ள காரணத் தன்மையை விடுதலாலும் ஒரு பிரயோஜனமு மில்லை. எங்ஙனம் திருஷ்டாந்தத்தில் சக்தி சம்ப விக்க வில்லையோ, அங்ஙனமே பதத்தினிடத்திலும், அக்ஷர சமு தாயமாகிய பதத்தின் ஸ்வரூபத்தின் வேராகச் சக்தி விளங்கு கின்ற தில்லை ; அச் சக்திக்குப் பிரயோஜனமு மில்லை. இவ்வேது வினால், ஈசுவர இச்சா ரூபமான நிபாய மதத்திற் கூறிய சக்தியே என புத்திக்கு சம்மதமா

சென்ற பிரஸ்தத்தின் உத்தரம்.

413. சித்தாந்த ரீதியாக அக்கிரி முதலியவற்றில் தாக முதலிய காரியத்தை யுண்டு பண்ணும் சாமர்த்திய ரூப சக்தியின் பிரதிபாதம்.

குரு கூறுகின்றார்.

நண்பனே! பிரதிபந்தகங்க ளுள்ள அக்கிரியினால் தாக முண்டா கின்ற தில்லை. உத்தேஜகங்கள் சமீபத்தில் இருந்தால் அக்கிரியுடன் கூடிய பதார்த்தம் பிரதிபந்த முள்ள போதும் தகிக்கப்படுகின் றது. சக்தி யின்றிக் கேவலம் அக்கிரியே தகித்தற்குக் காரண மாயின், உத்தேஜக சகித பிரதிபந்த காலம், பிரதிபந்த ரகித காலங்களிற் போன்று உத்தேஜக ரகித பிரதி பந்த காலத்திலும், தாக முண்டாதல் வேண்டும். ஏனெனின், தாக காரணமான கேவலம் அக்கிரி அக்காலத்திலும் இருக்கின்றது. எம்முடைய மதத்திலோ இந்தத் தோஷ மில்லை. ஏனெனின், எம்முடைய மதத்தில் அக்கிரியின் சக்தி, அல்லது சக்தியோடு கூடிய அக் கிரி தாகத்திற்கு ஹேதுவா யிருக்கின்றது; கேவலம் அக்கிரி ஹேது வன்று.

பிரதிபந்த மிருக்குமிடத்துப் பிரதிபந்தத்தால் அக்கிரிக்கு நாசம், அல்லது திரோதாநம் உண்டாகாதா மாயினும், அக்கிரி யின் சக்திக்கு நாசமாவது, மறைப்பாவது உண்டாகின்றது. ஆதலால், தாகத்திற் கேதுவான சக்தி, அல்லது சக்தியோடுகூடிய அக்கிரியின் அபாவத்தினால் தாக முண்டாகின்ற தில்லை.

எவ்விடத்தில் பிரதிபந்தத்தின் சம்பத்தில் உத்தேஜகம் வந்திருக்கின்றதோ, அவ்விடத்தில் பிரதிபந்தகமோ அக்கிரியின் சக்தியை நாசமாக்கி விட்டது; அல்லது மறைத்து விட்டது; ஆனால் உத்தேஜகம் மீண்டும் சக்தியை உண்டாக்குகின்றது, அல்லது வெளிப்படுத்துகின்றது. ஆகலால், பிரதிபந்தங்க ளிருப்பினும், உத்தேஜகங்களினது மாகாத்தியத்தினால் தாக்கத்திற்குக் காரணமான சக்தி, அல்லது சக்திபோல் கூடிய அக்கிரி வருத்தலால் தாக முண்டாகின்றது.

இவ்விதமாகப் பிரதிபந்தத்தால் நாச மடைவதும், உத்தேஜகத்தா லுண்டாவதுமான அக்கிரியின் சக்தி தாக்கத்திற்கு ஏது வாயிருக்கின்றது. காரியத்திற்கு வினோதி பிரதிபந்தம் - பிரதிபந்தகம் எனப்படும். பிரதிபந்தக மிருக்கக் காரியத்திற்குச் சாதகமா யிருப்பது உத்தேஜக மெனப்படும்.

அக்கிரி ஸ்தாரத்தில் பிரதிபந்தகமும் உத்தேஜகமும் மணி மந்திர ஓளவுதங்களாம். எந்த மணி, அல்லது மந்திரம், அல்லது ஓளவுதம் சம்பத்தில் இருத்தலால் தாக முண்டாகிற தில்லை போ அது பிரதி பந்தகமாம். எந்த மணி மந்திர ஓளவுதங்களின் சந்திரதாரத்தால் பிரதிபந்தகங்க ளிருக்கவும் தாக முண்டாகின்றதோ அஃது உத்தேஜகமாம்.

414. சிஷ்யனே ! அக்கிரியிற் போன்று ஜல முதலிய சகல பதார்த்தங்களிலு முள்ள சக்தியை நீ யறிவாயாக. சக்தி யின்றி எந்த ஹேதுவினாலும் எக்காரியமு முண்டாகின்ற தில்லை. இவ்வாறுகச் சக்தியின் பிரயோஜநங் கூறப்பட்டது. “ அக்கிரியில் அதன் சொருபத்திற்கு வேறுகச் சக்தி பிரதிதியாகின்ற தில்லை” என்று முன் சிஷ்யன் கேட்ட கேள்விக்குச் சமாதானம் கூறுவதற்காகச் சக்தியின் அதுபவத்தைக் காட்டுவாம்:—

இப்போது (தடை யுள்ளபோது) இதில் (பிரகாசிக்கின்ற நெருப்பில்) சக்தி (தாக சாமர்த்தியம்) இல்லை. மீண்டும் உத்தேஜக மிருக்குங் காலத்து வேறு சக்தி யுண்டாகின்றது. இந்தச் சக்தி பிரசித்த அதுபவமாம். டிகர நாதர் சம்பந்தமான இதனை மறைத்தல் முடியாது. சித்தார்த்தத்தின் பிரகாரம் சக்தியின் சொருபமும் பிரமாணமும் நிரூபணஞ் செய்யப்பட்டன.

415. அந்நிய மதங்களின் சக்தியைக் கண்டித்தல்.

பத சக்தி ஈசுவரனது இச்சா ரூப மென்று கூறியது பொருந்தாது. ஏனெனின், ஈசுவரனுடைய இச்சை ஈசுவரனுடைய தர்மமாம். ஆதலால், அது ஈசுவர னிடத்தி லிருக்கின்றது. இச்சை, பதத்தின் சக்தி யென்று கூறுதல் பொருந்தாது. பதத்தின் தர்மம் சக்திபரமாயின், பதத்தின் சக்தி யென்று கூறுதல் பொருந்தும். ஆதலால், பதத்தின் சாமர்த்திய ரூபமே பதத்தின் சக்தியாம். ஈசுவர னுடைய இச்சை பதத்தின் சமீபமு மில்லை. அதனைப் பதத்தின் சக்தி யென்று கூறுதல் பொருந்

416. வையாகரண முறைப்படி சக்தி லக்ஷணம்

(பதத்தி லுள்ள அர்த்தத்தின் யோக்கியதை).

பதத்தி னிடந்திலுள்ள அர்த்த ஞானத்தின் ஏதுத் தன்மை பதத்தில் சக்தியாம். எங்ஙனம்:—கட பதத்தில் கலசரூப அர்த்த ஞானத்திற்கு ஏதுவார் தன்மைரூப யோக்கியதை யிருக்கின்றது; அதுவே சக்தியாம். இவ்வாறு, வையாகரண பூஷணக் கிரந்தத் தில் ஹரியின் காரிகையை மேற் கோளாகக் கொடுத்துச் சக்தி கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அல்லது, வையாகரணத்தின் பூஷண மென்பது உத்தம வையாகரண மாதலால், ஹரியின் - காரிகை யென்பது சுலோகமாம். அதனைப் பார்த்துக் கூறப்படுகின்றது.

417. வையாகரண மதக் கிரமமான சக்தியின்

கண்டநம். குரு வாக்கியம்.

சிஷ்யனே! வையாகரண மதத்தில் ஒரு பிரபலமான தோஷ மிருக்கின்றது. அதனைக் கேள். அர்த்த ஞானத்திற்கு ஏதுவார் தன்மை வடிவ யோக்கியதை யைச் சக்தி யென்று கூறும் வை யாகரணியை உன்னுடைய மதத்தில் பதத்திற் சாமர்த்திய மிருக் கின்றதா? இல்லையா? என்று கேட்டல் வேண்டும். முதற் பக்ஷத் தைக் கூறின், நம் முடைய மதத்தின் சக்தி வலியார் சித்திக்கின்றது. வையாகரணி, பதத்தில் சாமர்த்திய மிருக்கின்ற தென்று கூறும்பக்ஷத்தில், இந்த லோகப் பிரசித்த சாமர்த்திய ரூப சக்தி யினையே பதத்திலும் கொள்ளல் வேண்டும்; பதத்தில் அர்த்த ஞானத்தினை புண்புண்ணுந் தன்மையான யோக்கியதையைச் சக்தியென்று கொள்ள லாகாது.

இதன் கருத் தென்ன வெனில், எவன் பதத்தில் சாமர்த்தியத்தை யங்கீகரிக்கின்றோ, அவனுக்குச் சாமர்த்தியத்தின் பிறகு ரூபமாகச் சக்தியை அங்கீகரிப்பது தகுதியன்று ; சாமர்த்திய ரூபமே சக்தி யென்று கொள்வது தகுதியாம். ஏனெனின், சாமர்த்தியம், பலம், ஆற்றல், சக்தி யென்று மிக் நான்கும் ஒரே வஸ்து விற்குப் பெயர் என்பது லோகத்திற் பிரசித்தமாம். ஆற்ற வில்லாதவனை, உலகத்தில் பல மில்லாதவ னென்றும், சாமர்த்திய மில்லாதவன் என்றும், சக்தி யில்லாதவ னென்றும் கூறுகின்றார்கள். அன்றியும், வறுக்கப் பட்ட விதையைப் பார்த்து இதில் முளைக்கும் படியான சாமர்த்திய மில்லை, பல மில்லை, சக்தி யில்லை, ஆற்ற வில்லை யென்று கூறுகின்றார்கள்.

இவ்வாற்றல் சாமர்த்தியத்திற்கும், சக்திக்கும் மொன்றாதன்மை லோகத்தில் பிரசித்தமாம் அங்கீகரிவிலும், சாமர்த்திய ரூபமே சக்தி யென்பது சிச்சயிக்கப்பட்டதாம். ஆதலால், பதத்திற் சாமர்த்திய ரூபமே சக்தி யென்று கொள்ளுவது யுத்தமாம். பதத்தில் சாமர்த்தியத்தை யங்கீகரித்து அதற்கு வேறான யோக்கியதையைச் சக்தியாகக் கூறுவது உலகத்திற்கு விரோதமேயன்றி வேறு பிரயோஜன மில்லை. கேவலம் உலகப் பிரசித்தியின் விரோதமே பலனும்.

418. சாமர்த்தியத்தினையே யாம் யோக்கியதை யென்று கொள்ளுகின்றோ மென்று (வைபாகராணி) கூறும் பக்ஷத்தில், நம் முடைப மதமே சித்திக்கின்றது. சாமர்த்தியத்தை யங்கீகரிக்கின், சாமர்த்திய ரூப சக்தி பதத்தில் சம்பவிக்கின்றது. அச் சாமர்த்தியத்தை அங்கீகரிப்பதே யில்லை. ஆதலால், அர்த்த ஞானத்தை யுண்டு பண்ணும் தன்மைரூப யோக்கியதையே பதத்தில் சக்தியா மென்று கூறின், அவனை இது கேட்டல் வேண்டும்:—சாமர்த்தியத்தின் அபாவம் கேவலம் பதத்தினிடத்தேயே அங்கீகாரஞ் செய்கின்றனையா? அல்லது, நெருப்பு முதலிய சர்வ பதார்த்தங்களிலும் சாமர்த்தியத்தின் அபாவத்தினை அங்கீகாரஞ் செய்கின்றனையா? இரண்டாவது பக்ஷத்தைக் கூறின், நெருப்பு முதலிய பதார்த்தங்களில் சாமர்த்திய ரூப சக்தி யிருப்பதாகப் பிரதிபாதிக்குமிடத்திற் கூறிய யுக்தியால் இந்த ஆகேஷபங் கண்டிக்கப் படுகின்றது.

முதற் பக்ஷத்தைக் கூறின், அதில் இரண்டாவது பக்ஷத்திற் கூறிய தோஷ மில்லை. ஏனெனின், அக்கூறி முதலிய சர்வ பதார்த்தங்களிலும் சாமர்த்திய ரூப சக்தியை யங்கீகரிக்காவிடின் பிரதிபந்தகத்தினால் தாகத்தி னபாவம் பொருந்தாது. இஃது இரண்டாவது பக்ஷத்தில் தோஷமாம். அந்தத் தோஷம் முதற் பக்ஷத்தி லில்லை. ஏனெனின், நெருப்பு முதலிய சர்வ பதார்த்தங் களினுமோ சாமர்த்திய ரூப சக்தி யிருக்கின்றது. ஆதலால், பிரதி பந்தகத்தினால் தாகத்தி னபாவம் சம்பவியா தென்ப தில்லை. ஆனால், பதத்தில் அர்த்த ஞானத்தினை யுண்டு பண்ணுந் தன்மை ரூப யோக்கியதையின் பிந்தமான சாமர்த்திய ரூப சக்தி யில்லை. ஆனால், பதத்தில் அர்த்தத்தின் யோக்யதையே சத்தியமாமென் பது முதற் பக்ஷமாம். அதில் பிரதிபந்தகத்தினால் தாகத்தின் அசம்பவ ரூப தோஷமோ இல்லை.

அங்ஙனமாயினும், பதத்திலும் வந்தியினைப் போலச் சாமர்த்தியத்தினை அவசியம் அங்கீகரிக்க வேண்டு மென்று கூறுகின்றார். பதத்தில் சாமர்த்தியத்தின் அங்கீகார மில்லையாயின், சாமர்த்திய மில்லாத பதம் அர்த்த ஞானத்தை யுண்டு பண்ணுவதாம் என்பது மதத்தின் நிச்சயமாம். அஃது அசங்கதமாம்; ஏனெனின், அசாமர்த்திய பதம் அர்த்த ஞானத்தை யுண்டாக்குகின்ற தென்று கூறுவது நபும்ககனுக்கு அமோக வீரிய மிருக்கின்ற தென்று கூறுவது போன்று கூறும் பொழுதே விரோத முடையதா யிருக்கின்றது. சாமர்த்தியத்தோடு கூடியதற்குச் சமர்த்த மென்று பெயராம். சாமர்த்திய மின்றியதற்கு அசமர்த்த மென்று பெயராம்.

அசமர்த்தத்தால் ஒரு காரியமும் உண்டாக வில்லை யென்பது உலகத்தில் பிரசித்தமாம். இதனால், அசமர்த்த பதத்தினாலும் அர்த்தத்தின் ஞான ரூப காரியம் பொருந்துவ தில்லை. ஆதலால், பதத்தில் சாமர்த்தியத்தினை யங்கீ கரித்தல் யோக்யமாம். எப் பொழுது சாமர்த்தியம் பதத்தில் அங்கீகரிக்கப் படுகின்றதோ, அப்பொழுது சக்தியும் பதத்தில் சாமர்த்திய ரூபமாகவே அங்கீகரித்தல் யோக்யமாம். இவ்வாற்றால், அர்த்த ஞானத்தை யுண்டு பண்ணுந் தன்மை ரூப யோக்கியத் தன்மை பதத்திற் சக்தி யன்று; ஆனால், சாமர்த்திய ரூபமே சக்தியாம்.

வையாகரண மதத்தில் வேறு தோஷங்களைப் பார்க்க வேண்டுமாயின் சக்தி நிரூபணத்தில் தர்ப்பணக் கிரந்தத்தினைப் பார்க்குக. அதிற் கூறிய தூஷணம் கடினமா யிருத்தலால் இங்கு எழுதப்பட

419. பட்டர் மதப்படி சக்தி லக்ஷணம்

(பதத்திற்கு அர்த்தத்தோடு பேதாபேத வடிவ தாதாத்மியம்.)

பதத்திற்கு அர்த்தத்தோடுள்ள தாதாத்மிய சம்பந்தத் தினைச் சக்தி யென்று பட்டர் மதத்தை யனுசரித்தவர்கள் கூறு கின்றார்கள். இதனை நீ உணர்வாயாக. அந்தத் தாதாத்மிய சம் பந்தத்தினைப் பேதாபேத ரூப மென்று கூறுகின்றார்கள். இது அவர்களுடைய அபிப்பிராயமாம்:—

அக்கிரி யென்னும் பதத்திற்கு நெருப்பு என்னும் அர்த்தத் தோடு அத்தியந்தம் பேத மில்லை. அத்தியந்தம் பேத மிருக்குமாயின், எங்ஙனம் அக்கிரி பதத்தினும் அத்தியந்தம் பிந்நமான ஜல முதலியவற்றிற்கு அக்கிரி பதத்தினால் பிரதிதியாகின்ற தில்லை யோ, அங்ஙனமே, அக்கிரி பதத்தால் அக்கிரிரூப அர்த்தத்தின் பிரதிதி உண்டாகாது. பதத்தினும் அத்தியந்தம் பிந்நமான அர்த்தத்தின் பிரதிதி உண்டாகின்ற தில்லை.

எங்ஙனம் பதத்திற்குத் தன தார்த்தத்தோடு அத்தியந்தம் பேதம் இன்றோ, அங்ஙனமே அத்தியந்தம் அபேதமு மின்றும், அத்தியந்த அபேதம் வாச்சிய வாசகங்கட் கிருக்குமாயின், எங்ஙனம் அக்கிரி பதத்தின் வாச்சியமான நெருப்பினால் முகத்தின் தாக முண்டாகின்றதோ, அங்ஙனமே நெருப்பின் வாசகமான அக்கிரி பதத்தை யுச்சாரணஞ் செய்வதனாலும் முகத்தின் தாக முண்டாதல் வேண்டும். ஆனால் பதத்தை யுச்சரிப்பதனால் (முகத்தின்) தாக முண்டாகின்ற தில்லை. ஆதலால், அத்தியந்த அபேதமு மில்லை. பின்னரோ, அக்கிரி பதத்திற்கு நெருப்பு ரூப அர்த்தத்தோடு பேத சகித அபேத மிருக்கின்றது. பேத மிருத்தலால் (முகத்தின்) தாக முண்டாகின்ற தில்லை. அபேத மிருத்தலால், அக்கிரி பதத்தினால் ஜல முதலிய வற்றிற்குப் போன்று நெருப்பின் பிரதிதியின் அசம்பவமு மில்லை. எங்ஙனம் அக்கிரி பதத்திற்கு நெருப்பு ரூப அர்த்தத்தோடு பேத சகித அபேத மிருக்கின்றதோ, அங்ஙனமே உதகம், வரம், ஜலம், தகம், ஜீவரம் என்னும் பதங்கட்கு ஜல ரூப அர்த்தத்தோடு பேத சகித அபேத மிருக்கின்றது. அத்தியந்தம் பேத மிருக்குமாயின், எங்ஙனம் உதக முதலிய பதங்களோடு அத்தியந்தம் பிந்நமாயுள்ள அக்கிரி முதலியவற்றிற்கு உதக முதலிய பதங்க ளால் பிரதிதி யுண்டாகின்ற தில்லையோ, அங்ஙனமே ஜலரூப

அர்த்தமும் உதக முதலிய பதங்களால் பிரதிதியாவ தில்லை ; அதனால் அத்தியந்தம் பேத மில்லை. அத்தியந்தம் அபேதமு மில்லை. அத்தியந்த அபேத மிருக்குமாயின், எங்ஙனம் ஜலத்தால் முகத்தில் குளிர்ச்சி யுண்டாகின்றதோ, அங்ஙனமே உதக முதலிய பதங்களின் உச்சாரணங்களினாலும் முகத்தில் சேதளத்தன்மையுண்டாதல் வேண்டும் ; ஆனால், பதத்தினால் சேதளத்தன்மையுண்டாகின்ற தில்லை ; ஆதலால், அத்தியந்த அபேத மில்லை. பின்னரோ, பேத சகித அபேத மிருப்பதனால் இரண்டு தோஷங்களுமில்லை.

இவ்வாற்றால், யாண்டும் தத்தம் வாச்சியங்களோடு வாசக பதங்கட்குப் பேத சகித அபேத மிருக்கின்றது. அந்தப் பேத சகித அபேதத்தினையே பட்டரை யறுசரித்தவர்கள் தாதாத்மிய சம்பந்த மென்று கூறுகின்றார்கள் ; பேதாபேதமென்றும் கூறுகின்றார்கள். அந்தப் பேதாபேத ரூப தாதாத்மிய சம்பந்தமே சர்வ பதங்களிலு முள்ள தத்தம் அர்த்தத்தின் சக்தியாம். தாதாத்மிய சம்பந்தத்திற்கு வேறாகச் சாமர்த்திய ரூப சக்தி இல்லை. பேதாபேதத்தில் யுக்தி கூறப்பட்டது.

420. இனிப் பிரமாணத்தினைக் கூறுவாம்:—மாண்கேகிய முதலிய வேத வாக்கியங்களில் “ஓம் அக்ஷரம் பிரஹ்ம”மென்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அங்கு வியாகரணத்தின் பிரகாரம் பிரகாசரூபமாய் எல்லாவற்றையும் ரக்ஷிப்பது ஓம் அக்ஷரத்தின் அர்த்தமாம். இவ்வாறு பிரஹ்ம மிருக்கின்றது. ஆதலால், ஓம் அக்ஷரம், பிரஹ்மத்தின் வாசகமாம் ; பிரஹ்மம் வாச்சிய மாம்.

வாச்சிய வாசகங்களுக்குத் தம்மில் அத்தியந்தம் பேத மிருக்குமாயின், வாசகமாகிய ஓம் அக்ஷரத்திற்கும், வாச்சியமாய் பிரஹ்மத்திற்கும் மாண்கேகியாதி உபநிஷத்துக்களில் அபேதம் கூறப்பட்டிருக்கிறது. “ஓம் அக்ஷரம் பிரஹ்ம”மென்று அபேதம் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ஆதலால், வாச்சிய வாசகங்களின் அபேதத்தில் வேத வசகம் பிரமாணமாம்.

சர்வ ஜநங்களின் பிரதிதியினாலும் வாச்சிய வாசகங்களுக்குப் பேதஞ் சித்திக்கின்றது. எங்ஙன மெனின், அக்கிதி முதலிய பதங்கள் வாக்கியிருக்கின்றன ; நெருப்பு முதலிய அவற்றின் அர்த்தங்கள் வாக்கின் வெளியில் அடுப்பு முதலிய விடங்களில் இருக்கின்றன. அங்ஙனமே, ஓ மென்னும் அக்ஷர ரூப பதம் வாக்கி

விருக்கின்றது; அதன் அர்த்தமாகிய பிரஹ்மம் வாக்கி வில்லை; ஆனால், வாக்கிற்கு வெளியில், அஃதாவது தன் மகிமையி லிருக்கின்றது. பிரஹ்மம் விபாபகமா யிருத்தலால், வாக்கில் பிரஹ்மத்தின் அபாவ மில்லைபாபினும், பிரஹ்மத்தில் வாக்கிருக்கின்றது. வாக்கில் பிரஹ்ம மில்லை. இவ்வாற்றால், பதம் வாக்கிலும், அர்த்தம் வாக்கிற்கு வெளியிலும் எல்லோருக்கும் விளங்குகின்றன. ஆதலால், பதத்திற்கும் அர்த்தத்திற்கு முள்ள பேதம் லோகத்தில் பிரசித்தமாம்.

இவ்வாற்றால், வாச்சிய வாசகங்களின் பேதத்தில் சர்வ லோகத்தி லுள்ளவர்களது அனுபவமும் பிரமாணமாம். அவற்றின் அபேதத்தில் வேத வசகம் பிரமாணமாம். ஆதலால், பதத்திற்கு அர்த்தத்தோடு பேதாபேத ரூப தாதாத்மிய சம்பந்தம் அப் பிரமாண மன்றும்; ஆனால் பிரமாண சித்தமாம்.

421. பிரசங்கத்தினால் அந்நிய ஸ்தானங்களிலும் பேதாபேத தாதாத்மிய சம்பந்தத்தினை யறிவிப்பாம்:—ரூபம், ரஸம், கந்த முதலியன குணங்களாம். அவற்றின் ஆசிரயம் குணியெனப் படும். அது ரூபாதிகளின் ஆசிரயமான பூமி குணியா யிருப்பது போலாம். அநேகங்களி லிருக்கின்ற ஒரு தர்மம் ஜாதி யெனப்படும். எங்ஙனம், எல்லாப் பிராமண சரீரங்களிலும் ஒரு பிராமணத்துவ மிருக்கின்றது. எல்லாச் சூத்திரர்க ளிடத்திலும் சூத்திரத்துவ மிருக்கின்றது. எல்லா ஜீவர்க ளிடத்திலும் ஜீவத்துவ மிருக்கின்றது. புருஷர்க ளிடத்தில் புருஷத்துவம் இருக்கின்றது. எல்லாக் கடங்களிலும் கடத்துவ மிருக்கின்றது. உலகத்தி லெதற்குப் பிராமணத்துவம், சூத்திரத்துவம், ஜீவத்துவம், புருஷத்துவம், கடத்துவ முதலிய வற்றைச் சொல்லுகின்றார்களோ, அந்தப் பிராமணாதி சரீரங்களி னிடத்துப் பிராஹ்மணத்துவாதி ஜாதிக ளிருக்கின்றன. ஜாதிக் காசிரயமான பிராமணாதிகள் வியத்தி யெனப்படும். போதல் வருதல் முதலியன கிரியைகளெனப்படும். அவற்றை யுடையது கிரியைக் காசிரயமாம். இவ்வளவு பதார்த்தங்கட்குத் தாதாத்மிய சம்பந்த மிருக்கின்றதென்பதை யறிந்து காரண காரியங்களைக் குண குணியாதிக ளிற் சேர்க்குக. அபிப்பிராயம் இதுவாம்:—குண குணிகட்குப் போலக் காரண காரியங் கட்கும் தாதாத்மிய சம்பந்த மிருக்கின்றது. குணத்திற்கும் குணிக்கும் தம்மில் தாதாத்மிய சம்பந்த

மிருக்கின்றது; ஜாதிக்கும், வியக்திக்கும் தம்மில் தாதாத்மிய சம்பந்த மிருக்கின்றது; அங்ஙனமே, கிரியைக்கும் கிரியை யுடைய தற்கும் தாதாத்மிய சம்பந்த மிருக்கின்றது. காரணத்திற்கும் காரியத்திற்கும் தாதாத்மிய சம்பந்த மிருக்கின்றது. தாதாத்மிய மென்பது பேத சகித அபேதத்திற்காம்.

நிமித்த காரணத்திற்கும் காரியத்திற்கும் பேதாபேத ரூப தாதாத்மிய மில்லை. ஆனால் அத்தியந்தம் பேத மிருக்கின்ற தாமாயினும், உபாதாந காரணத்திற்கும் காரியத்திற்கும் பேதா பேத ரூப தாதாத்மியமே சம்பந்தமாம். எங்ஙனம்:—கடத்திற்கு நிமித்த காரணமான குலாலன் தண்டம் முதலியவற்றிற்குக் கட ரூப காரியத்தோடு அத்தியந்த பேதமு மிருக்கின்றது. ஆனால், உபாதாந காரணமான மட்பிண்டத்திற்கும் கட ரூப காரியத்திற்கும் பேத சகித அபேத மிருக்கின்றது. மட்பிண்டத்தினும் கடம் அத்தியந்தம் பிந்நமாயின், எங்ஙனம் மட்பிண்டத்தினும் அத்தியந்தம் பிந்நமான தைலத்தி னுற்பத்தி யுண்டாகின்ற தில்லையோ, அங்ஙனமே கடத்தினுற்பத்தியு முண்டாகாது.

உபாதாந காரணத்திற்குக் காரியத்தோடு அத்தியந்தம் அபேத மிருப்பினும், மண்ணி னின்றும் கடமுற்பத்தி பாகாது. ஏனெனின், தன் ஸ்வரூபத்தினின்று தன் னுற்பத்தி யுண்டாகாது. ஆதலால் உபாதாந காரணத்திற்குக் காரியத்தோடு பேத சகித அபேத மிருக்கின்றது; அதனால் அத்தியந்தம் பேத பக்ஷத்திற்குத் தோஷ மில்லை. பேத மிருக்கின்றது. அதனால் அபேத பக்ஷத்திற்குத் தோஷ மில்லை. இவ்வாற்றால், உபாதாந காரணத்திற்குக் காரியத்தோடு பேதாபேதம் யுக்தியாற் சித்திக்கின்றது. பிரதீதியினாலும் உபாதாநத்தோடு காரியத்திற்குப் பேதாபேதமே சித்திக்கின்றது. “ இது மண், இது கடம் ” என் றிவ்வாறாய பிந்நப் பிரதீதியினால் பேதம் சித்திக்கின்றது விசாரித்துப் பார்க்குமிடத்தோ, கடத்தின் வெளியிலும் உள்ளிலும் மண்ணினும் வேறொரு வஸ்துவும் பிரதீதியாகின்ற தில்லை. ஆனால் மண்ணே பிரதீதி யாகின்றது ; ஆதலால் அபேதம் சித்திக்கின்றது.

இவ்வாற்றால், உபாதாந காரணத்திற்குக் காரியத்தோடு பேதாபேத ரூப தாதாத்மிய சம்பந்த மிருக்கின்றது. அங்ஙனமே, குணத்திற்கும் குணிக்கும் பேதாபேத மிருக்கின்றது. கடத்தின்ரூபத்திற்குக் கடத்தோடு அத்தியந்தம் பேத மிருக்கு

மாயின், எங்ஙனம் கடத்தோடு படத்திற்கு அத்தியந்தம் பேத மிருக்கின்றதோ. அந்தப் படம் கடத்தின் ஆசிரித மின்றிச் சுதந்திரமா யிருக்கின்றதோ, அங்ஙனமே கடத்தின் ரூபமும் கடத்தின் ஆசிரிதமாகா திருத்தல் வேண்டும். குணத்திற்கும் குணிக் கும் அத்தியந்தம் அபேத மிருக்குமாயினும், கடத்தின் ரூபம் கடத்தின் ஆசிரித மாதல் பொருந்தாது. ஏனெனின், தானே தனக்கு ஆசிராயமா பிராது. ஆதலால் குண குணிகளுக்குப் பேதாபேத ரூப தாதாத்மிய சம்பந்த மிருக்கின்றது.

இந்த யுத்தியினை ஜாதிக்கும் விபக்திக்கும், அங்ஙனமே கிரியைக்கும் கிரியை யுடையதற்கு முள்ள பேதாபேத ரூப தாதாத்மிய சம்பந்தத்தில் அறிதல் வேண்டும். கண்டனஞ் செய்யப்படுமீ மதம் எதுவோ அதில் அநேக யுத்திகளைக் கூறுவதனால் பிரயோஜந மில்லை யாகலின், வேறு யுத்திகளைக் கூற வில்லை.

422. பட்டர் மத கண்டனம்.

ஒரு வஸ்துவிற்கு ஒரே யிடத்தில் பேதாபேத மிருப்பது விருத்தமாம். ஆதலால் யாவும் அசுத்த மென்று யுத்திமாந்கள் கூறுகின்றார்கள். இதன் அபிப்பிராயம் இதுவாம்:—ஒரு கடத்தில் தன் அபேதமும், பிற வஸ்துக்களின் பேதமு மிருப்பினும், எதன் அபேத மிருக்கின்றதோ அதன் பேத மில்லை; எதன் பேத மிருக்கின்றதோ அதன் அபேத மில்லை யென்னும் அபிப்பிராயத்தினால், ஒரு வஸ்துவிற்குப் பேதாபேதம் விருத்த மெனப் பட்டது. ஒரு கடத்திற்கே தன்னி ல்பேதமும் பிறிதில் பேதமு மிருக்கின்றது. ஆனால் எதில் அபேத மிருக்கின்றதோ அதில் பேத மில்லை; எதிற் பேத மிருக்கின்றதோ அதில் அபேத மில்லை யென்னும் அபிப்பிராயத்தினால், ஒரு வஸ்துவின் பேதமும், அபேதமும் ஒன்றனிடத்து விருத்த மென்று கூறப் பட்டிருக்கின்றது.

பேதாபேதங்கள் தம்மில் விரோதிகளாம். ஒரு வஸ்துவில் எதற்குப் பேத மிருக்கின்றதோ அதற்கு அபேதமும், எதற்கு அபேத மிருக்கின்றதோ அதற்குப் பேதமும் விரோத முடையனவாம். ஆதலால், வாச்சிய வாசகம், குண குணி, ஜாதி வியக்தி, கிரியை கிரியை யுடையது, உபாதாந காரணம் காரியம், என்பவற்றிற்குப் பேதாபேத ரூப தாதாத்மிய சம்பந்தம் அங்கீகரித் திருப்பது அசுத்தமாம்.

423. “ வாக்கில் வாசகமும், வெளியில் வாச்சியமும் இருத் தலால் பேதமும், சுருதியில் ஓம் அக்ஷரம் பிரஹ்ம மென்று கூறப்பட்டிருத்தலால் அபேதமுமாம் ” என்று முன் வாச்சிய வாசகங்களின் பேதாபேதத்தில் பிரமாணமாகக் கூறப்பட்டன. அதற்குச் சமாதானம்:—(பிரணவ வர்ணமாகிய) ஓம் அக்ஷரத்திற்கும் பிரஹ்மத்திற்கும் வேதத்தில் அபேதம் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அவ் வேத வசந்திற்கு வாச்சிய வாசகங்களின் அபேதத்தில் தாற்பரிய மில்லை. ஆனால் அதில் வேறு இரகசியமான அபிப்பிராய மிருக்கின்றது. அந்த அபிப்பிராயத்தினைப் பட்டர் அறிய வில்லை. ஓம் அக்ஷரம் பிரஹ்ம மென்று கூறப்பட்டிருக்கின்றவாக்கியத்திற்கு, ஓம் அக்ஷரத்திற்கும் பிரஹ்மத்திற்கும் அபேத முன் டென்பதில் தாற்பரிய மில்லை ; ஆனால், “ஓம் அக்ஷரத்தைப் பிரஹ்ம ரூபமாக உபாஸனை செய்க ” என்னு மர்த்தத்தில் தாற்பரியமாம். எங்ஙனம் உபாஸனை விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றதோ அங்ஙனமே உபாஸியத்தின் சொரூப மிருத்தல் வேண்டு மென்னும் நியம மில்லை. ஆனால், வஸ்துவின் சொரூபத்தைவிட்டு வேறு ஸ்வரூப மாகவும் அதனிடத்தில் உபாஸனை செய்யப் படுகின்றது.

சாளக்கிராமத்தையும், பாணத்தையும் விஷ்ணு ரூபமாயும் சிவ ரூபமாயும் உபாஸிக்குமாறு கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ஆண்டு, சங்கு சக்கராதிகளுடன் கூடிய சதுர்ப்புஜ மூர்த்தி சாளக்கிராமத்திலில்லை. கங்கையா லலங்கரிக்கப்பட்ட ஜடை முடி, உடுக்கை, தோல், கபால மென்பவற்றோடு கூடிப் பத்திரா முத்திரையால் சரணடைந்தவர்களுக்குத் திரிகுண ரகிதமான ஆத்மோபதேசம் செய்யும் மூர்த்தி பாணத்திலில்லை. ஆனால், இரண்டும் சிலாரூபங்களாம். சாஸ்திரத்தின் ஆஞ்ஞாயால் அவற்றின் சிலாரூப திருஷ்டியை விட்டு இரண்டிலும் கிரமமாக விஷ்ணு ரூபமும், சிவ ரூபமும் உபாஸிக்கப்படுகின்றன. ஆதலால், உபாஸியத்தினது ஸ்வரூபத்தின் அதீதமாக உபாசனை யில்லை ; பின்னரோ, விதியின் அதீதமா யிருக்கின்றது. எங்ஙனம் சாஸ்திரத்தின் வசநம் விதிக்கின்றதோ, அங்ஙனமே உபாஸனை செய்தல் வேண்டும்.

சாந்தோக்கிய உபரிஷத்தில் பஞ்சாக்கிரி வித்தியாப் பிரகாணத்தில் சுவர்க்க லோகம், மேகம், பூமி, புருஷன், ஸ்திரீ இவ்வைந்து பதார்த்தங்களையும் அக்கிரி ரூபமாக உபாஸிக்குமாறு

கூறப்பட்டிருக்கின்றது. சிரத்தை, சோமம், மழை, அந்நம், வீரியம் இவ்வைந்து பதார்த்தங்களையும் பஞ்சாக்கிரிகளின் ஆகுதி ரூபமாக உபாசனை செய்யுமாறு கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அவ்விடத்தில் ஸ்வர்க்காதிகள் அக்கிரி யன்று. சிரத்தை, சோமம் முதலியன ஆகுதியு மன்று. அங்ஙன மாயினும், வேதத்தி னுஞ்ஞையினால், ஸ்வர்க்க லோகாதிகள் அக்கிரி ரூபமாகவும், சிரத்தாதிகள் ஆகுதி ரூபமாகவும் உபாசனை செய்யப்படுகின்றன. இவ்வாற்றால், ஓம் அக்ஷரத்திற்குப் பிரஹ்ம ரூபத்தினால் உபாசனை கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ஆண்டு ஓம் அக்ஷரம் பிரஹ்ம ரூப மன்றாயினும், பிரஹ்ம ரூபமாய் உபாஸித்தல் பொருந்துகின்றது.

உபாசனை வாக்கியத்தில் வஸ்துவின் அபேதம் அபேஷிக் கப்படுவ தின்பது. ஆனால், பிந்ர வஸ்துவினையும் அபிந்ர ரூபத் தால் உபாஸித்த லுண்டாகின்றது. விசாரித்துப் பார்க்கு மிடத்துப் பிரஹ்மத்தின் வாசகமான ஓம் அக்ஷரத்திற்குத் தனது வாச்சியமான பிரஹ்மத்தோடு அபேதம் பொருந்துதலு மாகின்றது. கடாதி அந்நிய பதங்கட்குத் தத்தம் ஜட வடிவ அர்த்தத் தோடு அபேதம் பொருந்துதலு. ஏனெனின், எல்லா நாம ரூபங் களுந் பிரஹ்மத்திற் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பிரஹ்மம் அதிஷ்டாநமா யிருக்கின்றது. ஓம் அக்ஷரமும் பிரஹ்மத்தின் நாமமாம். ஆதலால், பிரஹ்மத்திற் கற்பிதமா யிருக்கின்றது. கற்பித வஸ்து அதிஷ்டாநத்தினாலும் பிந்ர மாகாமல் அதிஷ்டாந ரூபமாகவே இருக்கின்றது. ஆதலால், ஓம் அக்ஷரம் பிரஹ்ம ரூபமாம்.

கடாதி பதங்களுக்கு ஜடரூப தமது அர்த்தங்கள் அதிஷ்டாந மன்று. ஆனால் வாச்சிய சகித கடாதி பதங்கள் பிரஹ்மத் திற் கற்பிதங்களாம்; பிரஹ்மம் அவற்றின் அதிஷ்டாநமாம். ஆதலால், பிரஹ்மத்தோடு எல்லாவற்றிற்கும் அபேதம் பொருந்து தலு மாகின்றது. ஆனால், கடாதி பதங்கட்குத் தம் ஜடரூப வாச்சியபார் தங்களோடு அபேதம் எவ்விதத்தினாலும் பொருந் தாது. ஆதலால், பட்டர் மதத்தில் வாச்சிய வாசகங்களுக்கு அபேதம் அசங்கதமாம்.

424. வாச்சிய வாசகங்களுக்குக் கேவலம் பேதம் அங்கீகரிப்பவர் மதத்தில், இத்தோஷம் பட்டாற் கூறப்பட்டிருக்கின்றது:—கடபதத்தின் வாச்சியம் கடபதத்தினும் அத்தியந்தம்

பிந்நமா யிருக்கின், எங்ஙனம் கடபதத்தினும் அத்தியந்தம் பிந்நமான வஸ்திரரூப அர்த்தத்தின் பிரதிதி யுண்டாகின்ற தில்லை யோ அங்ஙனமே, கடபதத்தின் அத்தியந்தம் பிந்நமான கலச ரூப அர்த்தத்தின் பிரதிதியு முண்டாவ தில்லை. கட பதத்தினும் பிந்நமாக வாச்சியத்தைக் கொண்டு அதற்குக் கட பதத்தால் பிரதிதியை யங்கீகரிக்கின், எங்ஙனம் கட பதத்தின் அத்தியந்தம் பிந்நமான கலச ரூப அர்த்தத்தின் பிரதிதி யுண்டாகின்றதோ, அங்ஙனமே, அத்தியந்தம் பிந்நமான வஸ்திரத்திற்கும் கட பதத் தால் பிரதிதியாதல் வேண்டும். இந்தத் தோஷமும் சாமர்த்தியத் தை அல்லது இச்சாரூப சக்தியை அங்கீகரிப்பாதவர் மதத்தி லிருக்கின்றது.

சக்தியினை யங்கீகரிப்பவர் மதத்தில் தோஷ மில்லை; ஏனெ னின், கட பதத்தின் வாச்சிய கலசமும் அதன் அவாச்சிய மான வஸ்திராதிகளுமாய அவ் விரண்டும் கட பதத்தின் பிந்நங் களா யிருக்கின்றன. ஆனால் கட பதத்தில் கலச ரூப அர்த்த ஞாநத்தினைச் செய்யும் சக்தி யிருக்கின்றது; வேறு அர்த்தத்தின் ஞாநத்தினைச் செய்யும் சக்தி யில்லை. ஆதலால் கட பதத்தால் கலச ரூப அர்த்தத்திற்கு வேறான அர்த்தம் பிரதிதி யாகின்ற தில்லை. இவ்வாற்றால், எந்தப் பதத்திற்கு எந்த அர்த்தத்தில் சக்தி யிருக்கின்றதோ அவ்வர்த்தமே அப்பதத்தால் பிரதிதி யாகின்றது; வேறு அர்த்தம் பிரதிதி யாகின்ற தில்லை ஆதலால் வாச்சிய வாசகங்களின் அத்தியந்த பேதத்தில் தோஷ மில்லை. அவற்றிற்குப் பேத சகித அபேதரூப தாதாத்மிய சம்பந்தம் பொருந்தாது.

425. பேதமும் அபேதமும் தம்மில் வி்ரோதிகளாம். அங் னனமே, உபாதாந காரணத்திற்குக் காரியத்தோடு பேத சகித அபேத மில்லை; கேவலம் பேதம் இருக்கின்றது. கேவல பேதத் திற் சொன்ன தோஷம் நையாயிக மதத்திலும் சக்தி வாதியின் மதத்திலும் இல்லை. ஏனெனின், காரண காரியங்களின் அத்தி யந்த பேதத்தில் இந்தத் தோஷ மிருக்கின்றது:—மண்ணினும் அத்தியந்தம் பிந்நமான கடத்தி னுற்பத்தி யுண்டாமாயின், அத் தியந்தம் பிந்நமான தைலத்திற்கும் மண்ணினின்று உற்பத்தி யாதல் வேண்டும். அத்தியந்தம் பிந்நமான தைலத்தின் உற் பத்தியாகா விடிண், அத்தியந்தம் பிந்நமான கடமும் மண்ணி னின்று உற்பத்தியாக வேண்டுமெ தில்லை.

426. இந்தத் தோஷம் நையாயிக மதத்தி லில்லை. ஏனெனின், சகல வஸ்துக்களி னுற்பத்தியில் நையாயிகர் பிராகபாவத் தைக் காரண மெனக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். எங்ஙனம் கடத்தி னுற்பத்தியில் தண்டம் சக்கரம் குலாலன் காரணமாமோ, அங்ஙனமே கடத்தின் பிராகபாவமும் கடத்திற்குக் காரணமாம். அவ்வாறே சகல பதார்த்தங்களின் பிராகபாவம், சகல பதார்த்தங் களி னுற்பத்தியில் காரணமா யிருக்கின்றது.

கடத்தின் பிராகபாவம் கடத்தி னுபாதாந காரணமான மண்ணில் இருக்கின்றது ; மற்றவற்றி லில்லை. எண்ணெயின் பிராகபாவம் எள்ளி லிருக்கின்றது ; மற்றவற்றி லில்லை. இவ் வாறு சர்வ காரியங்களின் பிராகபாவமும் தத்தம் உபாதாந காரணத்தி லிருக்கின்றது. எந்தப் பதார்த்தத்தில் எதன் பிராகபாவ மிருக்கின்றதோ, அந்தப் பதார்த்தத்தி லிருந்து அதன் உற்பத்தி யுண்டாகின்றது ; அந்நிபவற்றி னுற்பத்தி யுண்டாகின்ற தில்லை. மண்ணில் கடத்தின் பிராகபாவ மிருக்கின்றது. அத னால் மண்ணினின்றும் கடத்திற்கே யுற்பத்தி யுண்டாகின்றது. தைலத்தி னுற்பத்தி யுண்டாகின்ற தில்லை. எண்ணெயின் பிராகபாவம் எள்ளி லிருக்கின்றது. அதனால் எள்ளி னின்றும் எண்ணெயே உண்டாகின்றது ; கட முண்டாகின்ற தில்லை. இவ்வாறு சர்வ காரியங்களிலும் பிராகபாவம் காரணமா யிருக்கின்றது. ஆதலால், காரண காரியங்களுக்கு அத்தியந்தம் பேத மங்கேரித்த லால் நையாயிக மதத்தில் தோஷ மில்லை.

427. சாமர்த்திய ரூப சக்திவாதியின் மதத்திலும் தோஷ மில்லை. ஏனெனின், மண்ணில் கடத்தின் சாமர்த்திய ரூப சக்தி யிருக்கின்றது ; தைலத்தின் சக்தி யில்லை. எள்ளில் எண்ணெ யின் சாமர்த்திய ரூப சக்தி யிருக்கின்றது ; கடத்தின் சாமர்த்திய ரூப சக்தி யில்லை ; ஆதலால் மண்ணின்றும் கடமே உண்டாகின்றது ; தைல முண்டாகின்ற தில்லை. அங்ஙனமே, எள்ளினின்றும் எண்ணெயே யுண்டாகின்றது ; கட முண்டாகின்ற தில்லை.

இவ்வாற்றால், உபாதாந காரணத்திற்கும் காரியத்திற்கும் அத்தியந்தம் பேதத்தைக் கொள்ளுதலில் தோஷ மில்லை; பேதா பேதம் அசங்கதமாம் பேதத்திலும் அபேதத்திலும் பட்டாற் கூறப்பட்ட இரண்டு விதமான தோஷங்களும் பட்டர் மதத்தில் அவசிய மிருக்கின்றன. ஏனெனின், பட்டர் பேத சகித

அபேதத்தை அங்கீகரித் திருக்கின்றார். இதனால், காரண காரியங் களுக்குப் பேதமு மிருக்கின்றது, அபேதமு மிருக்கின்ற தென் னும் அர்த்தம் சித்திக்கின்றது. பேத மிருத்தலால், பேத பக்ஷத் திற் கூறிய தோஷ முண்டாம். அபேத மிருத்தலால், அபேத பக்ஷத்திற் கூறிய தோஷ முண்டாம். எவ்வளம், திருடனுக்குத் திருட்டுத் தோஷமும், சூதாடிக்குச் சூதாட்ட தோஷமும் என ஒவ்வொன்று செய்பவனுக்கு (ஒவ்வொரு தோஷம்) கூறப்பட்டிருக்கின்றது; அவ்விரண்டையு மறுஷ்டிக்கின்றவனுக்கு, திருடு-சூது என்னும் இரண்டு தோஷங்களு முண்டாகின்றனவோ, அங் கனமே குண குணி முதலியவற்றின் பேதாபேதங்களை அங்கீ கரித்தலினாலும் பேத பக்ஷத்திலும் அபேத பக்ஷத்திலும் கூறிய களு முண்டாம்.

சக்தி வாட் 'ன் மதத்தில் கேவலம் பேதத்தை 'ப பதனால் தோஷ மில்லை. ஏனெனின், குணியில் குணத்தைத் தரிக்கும் சக்தி யிருக்கின்றது; வேறொன்றன் சக்தி யில்லை. ஆத லால், பேத பக்ஷத்தில், கடத்தின் ரூபாதிகள் கடத்திற்குப் பிந்ந மாயிருப்பது போல், படாதிகளும் கடத்திற்குப் பிந்நமாயிருக் கின்றன; ரூபாதிகள் போல் படாதிகளும் கடத்திலிருத்தல் வேண் டும்; அல்லது, படாதிகள் போல் ரூபாதிகளும் இருக்கலாகாது என்னும் தோஷம் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இந்தத் தோஷம் சக்தியை அங்கீகரியாதவன் மதத்தி லிருக்கின்றது. சக்தி வாதி யின் மதத்தில் கேவல பேதம் அங்கீகரிப்பதனாலும் தோஷ மில்லை.

மாறாய், பட்டர் மதத்தில் பேதாபேதங்க ளிரண்டையும் அங்கீகரித்தலினால் இரண்டு பக்ஷங்களின் தோஷங்களும், கூறிய திருஷ்டாந்தங்களால் இருக்கின்றன. பேதாபேதமாகிய விரோதி தர்மங்களின் அஸம்பவ தோஷமும் இருக்கின்றது. அவ்வாறே, ஜாதி வியக்திகளுக்கும், கிரியை கிரியை யுடையவற்றிற்கும் கேவ லம் அபேத மிருப்பினும், வியக்தியில் ஜாதியைத் தரிக்கும் சக்தி யிருக்கின்றது. கிரியை யுடையதில் கிரியையைத் தரிக்கும் சக்தி இருக்கின்றது; வே ரொன்றைத் தரிக்கும் சக்தி யில்லை.

இவ்வாற்றால், உபாதாந காரணத்திற்கும், காரியத்திற்கும், அவ்வாறே குண குணி முதலிய வற்றிற்கும் பேதாபேத ரூப

தாதாத்மிய சம்பந்தம் அஸங்கதமாம். சர்வ காலத்திலும் தம் மில் பேதம் அங்கீகரித்தவில் பட்டாரற் கூறப்பட்ட தோஷத் தைச் சக்தி விழுங்குகின்றது.

வேதாந்த சித்தாந்தத்திலும் காரியம் குணம் ஜாதி கிரியை என்பவற்றிற்கு உபாதாந காரணம் குணி வியக்தி கிரியை யுடையது என்பவற்றோடு அத்தியந்தம் பேத மில்லை. ஆனால், தாதாத்மிய சம்பந்தமே அங்கீகாரஞ் செய்யப்பட்ட டிருக்கின்றதா மாயினும், வேதாந்த மதத்தில் பேதாபேத ரூப தாதாத்மிய மில்லை. ஆனால், பேதாபேதத்தின் விலக்ஷணமான அநிர்வசரீய ரூப தாதாத்மிய சம்பந்த மிருக்கின்றது. பேதத்தின் விலக்ஷணமாயிருத்தலால் பேத பக்ஷத்திற்குத் தோஷ மில்லை. அபேதத்திற்கு விலக்ஷணமா யிருத்தலால், அபேத பக்ஷத்திற்குத் தோஷ மில்லை. இவ்வாற்றால், பேதாபேதங்களின் விலக்ஷணமான அநிர்வசரீய தாதாத்மிய சம்பந்த மிருக்கின்றது. ஆனால், பேதாபேத ரூப தாதாத்மியம் அசங்கதமாம். ஆதலால், “வாச்சிய வாசகங்களின் பேதாபேத ரூப தாதாத்மிய சம்பந்தமே சக்தி” யென்று சொன்ன பட்டரைச் சார்ந்தவர்களின் பக்ஷம் நல முடைய தன்றும். ஆனால், பதத்தைக் கேட்ட மாத்மியத்தில் அர்த்த ஞானத்தை யுண்டு பண்ணுதற்குப் பதத்திலுள்ள சாமர்த்தியம் யாதோ, அதுவே பதத்தில் சக்தியாம். இவ்விதமாகச் சக்தி நிரூபிக்கப்பட்டது.

428. சக்கிய லக்ஷணம்.

லக்ஷணையின் ஞானத்தில் சக்கியத்தின் ஞானம் உபயோகியாயிருக்கின்றது. ஏனெனின், சக்கிய சம்பந்தம் லக்ஷணையின் ஸ்வரூபமாம். சக்கியத்தை யுணர்ந்தா லன்றி சக்கிய சம்பந்த ரூப லக்ஷணையின் ஞான முண்டாகாது. ஆதலால், சக்கியத்தின் லக்ஷணத்தைக் கூறுகின்றோம்.

எந்தப் பதத்தில் எந்த அர்த்தத்தின் சக்தி யிருக்கின்றதோ அந்தப் பதத்திற்கு அந்த அர்த்தம் சக்கியமா மென உணர்க. சக்கியார்த்தத்தினையே வாச்சியார்த்த மென்றும் கூறுவர்.

எங்ஙனம்: அக்கிநி பதத்திற்கு நெருப்பு வடிவ அர்த்தத்தின் சக்தி யிருக்கின்றது. ஆதலால், அக்கிநி பதத்திற்கு நெருப்பு சக்கியார்த்தம் அல்லது, வாச்சியார்த்த மெனப்படுகின்றது. வாச்சியார்த்தத்தினைப் போதிக்கின்ற பதம் வாசக மெனப்படும்.

429. லக்ஷியார்த்தம் லக்ஷணை யென்பவற்றின் சாமாநியரூபம்.

இனி லக்ஷணையும் ஜஹதீ முதலிய

பேதத்தின் லக்ஷணமும்.

வாச்சியார்த்தத்தின் சம்பந்தம் லக்ஷணை யென அறி க். எந்த அர்த்தத்தின் ஞாநம் பதத்தின் சக்தியா லுண்டாகின்ற தில்லையோ, ஆனால், லக்ஷணையினால் ஞாந முண்டாகின்றதோ, அது பதத்தின் லட்சியார்த்தம் எனப்படும்.

430. ஜஹதி, அஜஹதி, பாகத் தியாக லக்ஷணைகளின் லக்ஷணம்.

யாண்டு வாச்சியார்த்தம் முற்றும் விடப்பட்டும் அ த ன் சம்பந்தம் பிரதீதியாகின்றதோ, ஆண்டு ஜகதி லக்ஷணை கூறப் படுகின்றது. “ கங்கையில் கிராம மிருக்கின்ற ” தென்று ஒரு வன் கூறுமிடத்து கங்கை யென்னும் பதத்திற்குக் கரையில் ஜஹதி லக்ஷணை இருக்கின்றது. ஏனெனின், கங்கா பதத்திற்கு வாச்சியார்த்தம் தேவ நதியின் பிரவாகமாம்; அப்பிரவாகத்தில் கிராம மிருப்பது அசம்பவமாம். ஆதலால், வாச்சியார்த்தம் முழு மையும் விட்டுக் கரையில் கங்கை யென்னும் பதத்திற்கு ஜகதி லட்சணை இருக்கின்றது.

வாச்சியத்தின் சம்பந்தத்திற்கு லக்ஷணை யென்று பெயர். “ கங்கையில் கிராமம் ” என்னு மிடத்தில் கங்கா பதத்தின் வாச் சியமான பிரவாகத்திற்குக் கரையோடு சம்யோக சம்பந்த மிருக் கின்றது. ஆதலால், கங்கா பதத்தின் வாச்சியத்திற்குக் கரையோடுள்ள சம்பந்தம் லக்ஷணை யாம். வாச்சியம் முற்றிலும் விட் டிருத்தலால் ஜகதி லக்ஷணையாம்.

431. வாச்சியார்த்தத்தோடு வாச்சியத்தின் சம்பந்தியின் ஞாநம் எந்தப் பதத்தினால் உண்டாகின்றதோ அந்தப் பதத் தில் அஜகதி லக்ஷணை அங்கீகரிக்கப்படுகின்றது. “ சிவப்பு ஓடு கின்றது ” என்று ஒருவன் கூறுமிடத்துச் சிவப்பு என்னும் பதத் திற்குச் சிவப்பு வர்ணத்துடன் கூடிய குதிரையில் அஜகதி லக்ஷ ணையாம். ஏனெனின், சிவப்பு என்பது சிவப்பு வர்ணத்திற்காம் ; ஆதலால், சிவப்பு என்னும் பதத்தின் வாச்சியம் சிவப்பு நிறமாம். கேவலம் அதில் ஓடுதல் சம்பவியாது. இக் காரணத்தினால் சிவ ப்பு என்னும் பதத்தின் வாச்சியமான சிவப்பு நிறத்தோடு கூடிய ரிடத்தில் சிவப்பு என்னும் பதத்திற்கு அ ஜ க தி

லக்ஷணை யிருக்கின்றது. குணத்திற்கும், குணிக்கும் தாதாத்மிய சம்பந்தம் கூறப்படுகின்றது. சிவப்பும் ரூபத்தின் பேத மாதலால் குணமாம். ஆதலால், சிவப்பு என்னும் பதத்தில் வாச்சியமான சிவப்புக் குணத்திற்குக் குணியாகிய குணிரையோ டுள்ள தாதாத்மிய சம்பந்தம் லக்ஷணை யாம். வாச்சியத்தினை விடாமல் அநிகத்தைக் கிரகிப்பதனால் அஜகதி லக்ஷணையாம்.

432. பதத்தின் வாச்சியயார்த்தத்தில் ஒரு பாகத்தை விட்டு ஒரு பாகத்தைக் கிரகிப்பது பாகத் தியாக லக்ஷணை யெனப்படுகின்றது. அதனையே ஜகதி அஜஹதி லக்ஷணை யென்றும் கூறுவர். முன் பார்த்த பொருளையே வேறிடத்தில் பார்த்து “அது இதுதான்” என்று ஒருவன் கூறுவா னாயின், ஆண்டுப் பாகத்தி தியாக லக்ஷணை யிருக்கின்றது. ஏனெனின், சென்ற காலத்திலும், வேறிடத்திலு மிருக்கும் பொருள் ‘அது’ எனப்படும். ஆதலால், சென்ற காலத்துடனும் வேறிடத் துடனும் கூடிய பொருள் “அது” என்னும் பதத்தின் வாச்சியார்த்தமாம்.

நிகழ் காலத்தில் சமீப இடத்தி லிருக்கும் வஸ்து இது எனப்படும். ஆதலால், நிகழ்காலத்துடனும் சமீப தேசத்துடனுங் கூடிய வஸ்து “இது” என்னும் பதத்தின் வாச்சியார்த்தமாம். சென்ற காலத்துடனும், வேறிடத்துடனும் கூடிய வஸ்துவே நிகழ் காலத்துடனும் சமீப தேசத்துடனும் கூடி யிருக்கின்றது என்பது (“அதுவே இது” என்னும் வாசக) சமுதாயத்தின் வாச்சியார்த்தமாம்; அது சம்பவியாது. ஏனெனின், சென்ற காலத்திற்கும் நிகழ் காலத்திற்கும் விரோத மிருக்கின்றது. அங்ஙனமே அந்நிய தேசத்திற்கும் சமீப தேசத்திற்கும் விரோத மிருக்கின்றது. ஆதலால், இரண்டு பதங்களிலு முள்ள தேச காலங்களாகிய வாச்சிய பாகங்களை விட்டு வஸ்து மாத்திரத்தில் இரண்டு பதங்கட்கும் பாகத் தியாக லக்ஷணை இருக்கின்

மகா வாக்கியங்களில் லக்ஷணை.

“தத்துவ மணி” என்னும் மகா வாக்கியத்தில் லக்ஷணைக் காண்பித்தற்காகத் “தத்” “த்வம்” என்னும் பதங்களின் வாச்சியார்த்தங்களை வர்ணிப்பாம்:—

433. “ தத் ” பதத்தின் வாச்சியார்த்தம்.

சர்வ சக்திமானும் அஃதாவது சர்வ சாமர்த்திய முடைய வனும், சர்வஞ்ஞனும் அஃதாவது முற்றறி வுடையவனும், விபு வும் அஃதாவது வியாபகனும், ஈசனும் அஃதாவது எல்லாவற் றையும் பிரேரிப்பவனும், சுதந்திரனும் அஃதாவது கர்மாதிந மில்லாதவனும், பரோக்ஷனும் அஃதாவது ஜீவப் பிரத்தியக்ஷத் திற்கு விஷய மாகாதவனும், மாயியும் அஃதாவது மாயையைச் சுவாதீந முடையவனும், பந்த மோக்ஷ மின்றியவனும் அஃதா வது பந்த முள்ளதற்கு மோக்ஷ முளதாம், ஈசுவரன் பந்த மில் லாதவனாகவின் அவனிடத்து மோக்ஷமு மில்லை என்னும் இத் துணைத் தர்மங்களுடன் கூடிய ஈசுவர சேதநம் “ தத் ” பதத் தின் வாச்சியார்த்தமாம்.

434. “ த்வம் ” பத வாச்சிய நிருபணம்.

ஈசுவர தர்மங்களுக்கு விபரீதமான தர்மங்கள் எதனிடத்தி லிருக்கின்றனவோ அந்த ஜீவ சேதநத்தைத் த்வம் பதத்தின் வாச்சியமாக அறி. இதன் கருத்து இதுவாம்:—(ஜீவன்) அற்ப சக்திமான், அற்பஞ்ஞன், பரிச்சிந்நன், ஆரீசன், கர்மாதிநன், அவித்தியா மோகிதன், பந்த மோக்ஷ முடையவன், பிரத்தி யக்ஷன் ஆவன். ஏனெனின், தன் ஸ்வரூபம் எவனுக்கும் பரோக்ஷ மன்று ; பிரத்தியக்ஷமேயாம். ஈசுவரனுடைய ஸ்வரூபம் தன (ஈசுவரனு)க்குப் பிரத்தியக்ஷமா மாயினும், ஜீவர்களுக்குப் பிரத்தியக்ஷ மன்று ; ஆதலால், பரோக்ஷ மெனப்படுகின்றது. ஜீவனுடைய ஸ்வரூபத்தினை ஜீவனும் ஈசுவரனும் இருவரும் அறிவர்; ஆதலால், பிரத்தியக்ஷ மெனப்படுகின்றது. இத்துணைத் தர்மங்களுடன் கூடிய ஜீவ சேதநம் “ த்வம் ” பதத்தின் வாச்சிய மெனப்ப

435. வாச்சியார்த்தத்தில் ஏகத்துவத்தின் விரோதமும்

லக்ஷணையின் கார்த்தவ்யத் தன்மையும்.

ஸாம வேதத்தின் சாந்தோக்கிய உபநிஷத்தில் உத்தாலக முநி தன் புத்திரானாகிய ஸ்வேத கேதுவிற்கு ஜகத்தை யுண்டு பண்ணும் ஈசுவரனைக் காட்டித் தத்துவமஸி (அது நீ) யென்று கூறினார். அதன் வாச்சியார்த்த மிதுவாம்:—“ தத் ” என்பது அது அஃதாவது ஜகத்தை யுண்டு பண்ணும் சர்வ சக்தி, சர்வஞ்ஞத் தன்மை முதலிய தர்ம சகித ஈசுவரனும் “ த்வம் ” என்

பது நீ அந்தாவது அற்ப சக்தி, அற்பஞ்ஞத் தன்மை முதலிய தர்மங்களை யுடைய ஜீவனம். “அஸி” என்பது இருக்கின்றாய் (என்பதாம்). ஈண்டு “அது நீயா யிருக்கின்றாய்” யென்று கூறி பதனால் ஈசுவர ஜீவர்களின் ஏகத்தன்மை வாச்சியார்த்தத்தால் விளங்குகின்றது. அது பொருந்தாது. ஏனெனின், சர்வ சக்தி மான் அற்ப சக்திமான், சர்வஞ்ஞன் அற்பஞ்ஞன், வியாபகன் பரிச்சிந்நன், சுதந்திரன் கர்மாதீநன், பரோக்ஷன் பிரத்தியக்ஷன், மாயையை ஸ்வாதீநத்தில் வைத்திருப்பவன், அவித்தியா மோகிதன் என்னும் இத்தன்மைய இருவரும் ஒன் றெனக் கூறுதல் “நெருப்பு குளிர்த்திருக்கின்ற” தென்பதற்குச் சமாதமாகும். ஆதலால், நல்ல புத்தி யுள்ளவனே ! நீ லக்ஷணையால் லக்ஷியார்த்தத்தை யறி ; வாச்சியார்த்தத்தில் விரோதமிருக்கின்றது. என் அன்பனே ! மகா வாக்கியத்தில் ஜகதி லக்ஷணையும், அஜகதி லக்ஷணையும் பொருந்தா. ஆதலால், பாகத் தியாக லக்ஷணையினை மகா வாக்கியத்தில் அறிதல் வேண்டும் ; அதனால், விரோதம் பரிகாரமாகும்.

436. மகா வாக்கியத்தில் ஜகதி லக்ஷணையின் அசம்பவம்.

ஜகதியின் அசம்பவத்தினைப் பிரதிபாதித்தல்.

சகல வேதாந்தத்தாலும் அறியத் தக்கவை சாக்ஷி சேதநமும், பிரஹ்ம சேதநமும் ஆம். அந்தச் சாக்ஷி சேதநமும், பிரஹ்ம சேதநமும் த்வம் பத தத் பதங்களின் வாச்சியார்த்தங்களில் பிரவேசித்திருக்கின்றன. ஜகதி லக்ஷணையிருக்குமிடத்தில் வாச்சியம் முழுமையும் விட்டு, வாச்சியத்தின் சம்பந்தி வேறு ஞேயமாம். ஆதலால், மகா வாக்கியத்தில் ஜகதி லக்ஷணையை யங்கேகரிக்கின் வாச்சியத்திலுள்ள சேதநத்தை விட வேறு புதிதான ஒன்று ஞேயமாகும். சேதநத்தினும் பிர்நமானது அசத்து ஜடதுக்க ரூபமாம். அதை அறிகின்றதனால் புருஷார்த்த யுண்டாவ தில்லை. ஆதலால், மகா வாக்கியத்தில் ஜகத்

437. மகா வாக்கியத்தில் அஜஹதியின் அசம்பவம்.

அஜகதி லக்ஷணையின் அசம்பவம்

பிரதிபாதுநம்.

அன்பனே ! அஜகதி லக்ஷணையிருக்கும் இடத்தில் வாச்சியார்த்தம் முற்று மிருக்க, வாச்சியத்திற் கதிகமும் கிரகிக்கத்

தக்கதாம். மகா வாக்கியத்தில் அஜகதி லக்ஷணையினை அங்கீகரிக்கின், வாச்சியார்த்தம் முற்று மிருக்கும். வாச்சியார்த்தம் மகா வாக்கியத்தில் விரோதத்தோடு கூடியதா யிருக்கின்றது. விரோதத்தை நீக்குவதற்காக லக்ஷணை அங்கீகரிக்கப்படுகின்றது. அஜகதி லக்ஷணையை யங்கீகரிப்பதால் மகா வாக்கியத்தில் விரோதம் நீங்குகின்ற தில்லை. ஆதலால், அஜகதியின் கிரமம் மகா வாக்கியத்தில் கொள்ளத்தக்க தன்றும்.

438. மகா வாக்கியத்தில் பாகத் தியாகத்தை அங்கீகரித்தல்.

பாகத் தியாக லக்ஷணையின் பிரகாரம்.

அன்பனே ! தத் பதத்தின் வாச்சியம் ஈசுவரனும். த்வம் பத்தின் வாச்சியம் ஜீவனும். இவர்களுக்குத் தம்மினுள்ள விரோத தர்மங்களைவிட்டுச் சுத்தமாயும் அசங்கமாய் மிருக்கின்ற சேதநத்தினை லக்ஷணையால் அறிவாயாக. இது பாகத் தியாக லக்ஷணையாம். இவ்விடத்தில் இது சித்தாந்தமாம். ஜீவேசுவரர்களின் ஸ்வரூபங்கள் அநேகப் பிரகாரமாக அத்வைதக் கிரந்தங்க ளிற் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

விவரணக் கிரந்தத்தில் அஞ்ஞாந்திற் பிரதிபிம்பம் ஜீவ னும், பிம்பம் ஈசுவரனு மெனப்படுகின்றான். வித்தியாரண்ய ஸ்வாமிகள் மதத்தில் சுத்த சத்துவகுண ஸகித மாயையில் உள்ள ஆபாஸம் ஈசுவரனும், மலிந சத்துவகுண சகித அந்தக்கரணத் தின் உபாதாந காரணமான அவித்தியாம்சத்தில் உள்ள ஆபாஸம் ஜீவனு மெனப்படுகின்றது.

439. ஜீவேசுவரர்களின் சொரூபத்தில் பஞ்சதசிக்காரர்,

விவரணக்காரர் முதலியோர்களின் மதம்.

ஆபாஸப் பிரதிபிம்ப அவச்சேத வாதங்கள்.

பஞ்சதசிக் கிரந்தத்தில் வித்தியாரண்ய ஸ்வாமிகள் அந்தக் கரணத்திலுள்ள ஆபாஸனை ஜீவ னென்று கூறி யிருக்கின்றார் கள். அங்ஙன மாயினும், அந்தக்கரணத்திலுள்ள ஆபாஸனை ஜீவ னென்று கொள்ளின், சுழுத்தியில் அந்தக்கரண மிருப்ப தில்லை. ஆதலால் (சுழுத்தியில்) ஜீவனு மில்லாதிருத்தல் வேண் டும். பிராஞ்ஞ ரூப ஜீவன் சுழுத்தியி லிருக்கின்றான். ஆதலால், வித்தியாரண்ய ஸ்வாமிகளுக்கு இஃது அபிப்பிராயமாம்:—

அந்தக்கரண ரூப பரிணாமத்தை யடையும்
உள்ள ஆபாஸன் ஜீவனும். அந்த அவித்தியாம்சம்

மிருக்கின்றது. ஆதலால், பிராஞ்ஞனது அபாவ மில்லை. கேவலம் ஆபாஸங்களே ஜீவேசுவார்கள் அன்று. ஆனால், மாயையின் அதிஷ்டாரசேதநமும், மாயாசகித ஆபாஸனும் ஈசுவரனும். அவித்யாம்சத்தின் அதிஷ்டாரசேதநமும், அவித்யாம்சத்தோடு கூடிய ஆபாசனும் ஜீவனும். ஈசுவர வுபாதியில் சுத்த சத்துவகுண மிருத்தலால் ஈசுவர னிடத்தில் சர்வ சக்தி, சர்வஞ்ஞத் தன்மை முதலிய தர்மங்கள் இருக்கின்றன. ஜீவனுடைய உபாதியில் மலிந சத்துவகுண மிருத்தலால் ஜீவனிடத்தில் அற்ப சக்தி அற்பஞ்ஞத் தன்மை முதலிய தர்மங்க ளிருக்கின்றன. இதனை ஆபாஸ வாதம் என்பர்.

440. விவரண மதத்தில் ஜீவேசுவார் இருவர்களுக்கும் உபாதி ஒரே அஞ்ஞாநமாம். ஆதலால், இருவரும் அற்பஞ்ஞர்களாயிருத்தல் வேண்டும். அங்ஙன மாயினும், எந்த உபாதியில் பிரதிபிம்ப முண்டாகின்றதோ அதன் சுபாவம் இதுவாம்:— பிரதி பிம்பத்தில் தன் தோஷத்தை யுண்டு பண்ணுகின்றது; பிம்பத்தி லுண்டிபண்ணுகின்ற தில்லை.

கண்ணாடியாகிய உபாதியில் முகத்தின் பிரதிபிம்ப முண்டாகின்றது. கழுத்தின் மீதுள்ள முகம் பிம்பமாம். கண்ணாடியாகிய உபாதியின் பொன்மை கறுமை சிறுமை முதலிய பல தோஷங்கள் பிரதிபிம்பத்தில் தோற்றுக்கின்றன; கழுத்தின் மீதுள்ள பிம்பத்தில் தோற்றுக்கின்ற தில்லை. அது போல் கண்ணாடிஸ்தாநத்து அஞ்ஞாநத்தி லுள்ள பிரதிபிம்ப ரூபமான ஜீவனிடத்தில் அஞ்ஞாநத்தினு லுண்டான அற்பஞ்ஞத் தன்மை முதலிய தோஷங்கள் இருக்கின்றன. பிம்பரூப ஈசுவரனிடத்தில் தோஷங்க ளில்லை. ஆதலால், ஈசுவரனிடத்தில் சர்வஞ்ஞத் தன்மை முதலியன விருக்கின்றன. ஜீவனிடத்தில் அற்பஞ்ஞத் தன்மை முதலியன இருக்கின்றன.

441. ஆபாஸத்திற்கும் பிரதிபிம்பத்திற்கும் இத்துணைப் பேத முண்டு:—ஆபாஸ பக்ஷத்தில் ஆபாஸன் மித்தை. பிரதிபிம்ப வாதத்தில் பிரதிபிம்பம் மித்தை யன்று; சத்தியமாம். ஏனெனின், பிரதிபிம்ப வாதியின் சித்தாந்தம் இதுவாம். கண்ணாடியில் தோற்றும் முகத்தின் பிரதிபிம்பம் முகத்தின் சாயையன்று. ஏனெனின், சாயையின் சுபாவம் இதுவாம்:— எந்தத்தில் சாயை யுடையவன் முகமும் பின்புறமும் இருக்கின்றனவோ

அந்தத் திக்கிலேயே சாயையின் முகமும் பின்புறமும் இருக்கின்றன. கண்ணாடியில் பிரதிபிம்பத்தின் முகமும் பின்புறமும் பிம்பத்திற்கு எதிராயிருக்கின்றன. ஆதலால், கண்ணாடியில் சாயாருபப் பிரதிபிம்ப மில்லை. ஆனால், கண்ணாடியை விஷய மாக்குவதற்காக நேத்திர வாயிலாக வெளிப்பட்ட அந்தக்காணத்தின் விருத்தி, கண்ணாடியை விஷயஞ் செய்து அக்காலத்திலேயே கண்ணாடியி னின்றும் நிவிர்த்தியாய்க் கழுத்தி விருக்கும் பமாக்கல்.

எங்ஙனம், சுற்றும் வேகத்தினால் கொள்ளிக் கட்டையின் சக்கரத் தோற்றுகின்றது, அது சக்கர மன்றோ, அங்ஙனமே கண்ணாடியையும், முகத்தையும் விஷய மாக்குவதில் விருத்தியின் வேகத்தால் முகம் கண்ணாடியி விருக்கின்றதாகத் தோன்றுகின்றது. ஆனால், முகம் கழுத்திலேயே இருக்கின்றது; கண்ணாடியி லில்லை; சாயையு மன்று. விருத்தியின் வேகத்தால் கண்ணாடியில் உண்டாகும் முகத்தின் தோற்றம் எதுவோ அதுவே பிரதிபிம்பமாம்.

இவ்வாற்றால், கண்ணாடியாகிய உபாதியின் சம்பந்தத்தால் கழுத்தின்மீ துள்ள முகமே பிம்பரூபமாகவும், பிரதிபிம்ப ரூபமாகவும் பாநமாகின்றது. விசாரித்துப் பார்க்குமிடத்து, பிம்பப் பிரதிபிம்ப பாவங்க ளில்லை. அது போல் அஞ்ஞாந ரூப உபாதியின் சம்பந்தத்தால் அசங்க சேதநத்தில் பிம்ப ஸ்தாநத்து ஈசுவர பாவமும், பிரதிபிம்ப ஸ்தாநத்து ஜீவ பாவமும் பிரதிதியாகின்றன. விசார திருஷ்டியினால் ஈசுவரத் தன்மையும் ஜீவத் தன்மையும் இல்லை.

அஞ்ஞாநத்தினால் சேதநத்தில் ஜீவத் தன்மையின் தோற்றம் எதுவோ அதுவே அஞ்ஞாநத்தி லுள்ள பிரதிபிம்ப மென்று கூறப்படுகின்றது. ஆதலால், பிம்ப பாவமும் பிரதிபிம்ப பாவமும் மித்தையாம். ஸ்வரூபமாகப் பிம்பப் பிரதிபிம்பங்கள் சத்தியங்களாம். ஏனெனின், பிம்பப் பிரதிபிம்பங்களின் ஸ்வரூபம் டாந்தத்திலோ முகமாம்; தாஷ்டாந்தத்திலோ மாம். அந்த முகமும் சேதநமும் சத்தியமாம்.

இவ்வாற்றால், பிரதிபிம்பம் ஸ்வரூபமாகச் சத்தியமா யிருத்தலால், சத்திய மெனப்படுகின்றது. ஆபாஸத்தின் ஸ்வரூபம் சாயை

பெனக் கொண்டிருக்கின்றனர்; ஆதலால் மித்தையாம். இது ஆபாஸ வாதம், பிரதிபிம்ப வாதங்களின் பேதங்களாம்.

442. சில கிரந்தங்களில், சுத்த சத்துவகுண சகித மாயா விசிஷ்ட சேதநம் ஈசுவர நெனப்படுகின்றது. மலிந சத்துவ குண சகித அந்தக்கரணத்தின் உபாதாநமான அவித்தையின் அம்ச விசிஷ்ட சேதநம் ஜீவ நென்று கூறப்படுகின்றது. இதனை அவச்சேத வாத மென்பர்.

வேதார்த்தத்தின் பிரக்கிரியைகள் யாவும் அத்வைத ஆத்மாவை யறிவித்தற் பொருட்டேயாம். ஆதலால், எந்தப் பிரக்கிரியையால் ஜிஞ்ஞாசவுக்குப் போத முண்டாகுமோ, அந்தப் பிரக்கிரியையே அவனுக்கு நல முடையதாம். அங்ஙன மாயினும் வாக்கிய விருத்தியிலும், உபதேச ஸஹஸ்ரி என்னுங் கிரந்தத்திலும் பாஷியக் காரரால் ஆபாஸ வாதமே எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. ஆதலால், ஆபாஸ வாதமே முக்கியமாம்.

443. நான்கு மகா வாக்கியங்களிலும்

பாகத் தியாகத்தினை யறிவித்தல்.

அவ்வாறே, மாயை, மாயையிலுள்ள ஆபாஸன், மாயையின் அதிஷ்டாந சேதநம் இம் மூன்றுஞ் சேர்ந்து சர்வ சக்தி, சர்வஞ்ஞத் தன்மை முதலிய தர்மங்களுடன் கூடிய ஈசுவரன் எனப்படும். அதுவே தத் பதத்தின் வாச்சியமாம். வியஷ்டி அவித்தை, அது லுள்ள ஆபாஸம், அதன் அதிஷ்டாந சேதநம் இம் மூன்றுஞ் சேர்ந்து அற்ப சக்தி, அற்பஞ்ஞத் தன்மை முதலிய தர்மங்களுடன் கூடிய ஜீவன் எனப்படும். அது த்வம் பதத்தின் வாச்சியமாம். இவ்விரண்டன் ஏகத்துவத்தையும் தத்துவ மஸி வாக்கியம் போதிக்கின்றது. அது பொருந்தாது. ஆதலால் ஆபாஸ சகித மாயை, மாயையா லுண்டான சர்வ சக்தி, சர்வஞ்ஞத் தன்மை முதலிய தர்மங்கள் என்னும் இத்துணை வாச்சியங்களை விட்டு, சேதந பாகத்தில் தத் பதத்திற்குப் பாகத் தியாக லக்ஷணை சித்திக்கின்றது.

அவ்வாறே, ஆபாஸ சகித அவித்தியாம்சம், அவித்தையா லுண்டான அற்ப சக்தி அற்பஞ்ஞத் தன்மை முதலிய தர்மங்களாய த்வம் பதத்தின் வாச்சிய பாகத்தை விட்டுச் சேதந பாகத்தில் த்வம் பதத்திற்குப் பாகத் தியாக லக்ஷணை சித்திக்கின்றது.

வ்வாறு பாகத் தியாக லக்ஷணையால், ஈசுவர ஜீவர்களின் ஸ்வரூபத்திலுள்ள லக்ஷியமான சேதந பாகங்களின் ஏகத் தன்மையைத் “தத்துவ மஸி” என்னும் மகா வாக்கியம் போதிக்கின்றது. அது போல “அயம் ஆத்மா பிரஹ்மம் என்னும் மகா வாக்கியத்தில், ஆத்ம பதத்திற்கு ஜீவன் வாச்சியமாம். பிரஹ்ம பதத்திற்கு ஈசுவரன் வாச்சியமாம். பிரஹ்ம பதத்திற்குச் சுத்தம் வாச்சிய மன்று ; ஈசுவரனே வாச்சிய மென்பது நான்காவது தாங்கத்தில் பிரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. முன் போல் இரண்டு பதங்களுக்கும் லக்ஷணை யிருக்கின்றது. லக்ஷியார்த்தம் பரோக்ஷ மன்று என்னும் பொருளை அறிவித்தற்காக அய மென்னும் பத மிருக்கின்றது. “அயம்” அலோகவது எல்லோர்க்கும் அபரோக்ஷமான ஆத்மா பிரஹ்ம மென்பது வாக்கியத்தின் அர்த்தமாம்.

“அஹம் பிரஹ்மாஸ்மி” என்னும் மகா வாக்கியத்தில், அஹம் பதத்திற்கு ஜீவன் வாச்சியமாம்; பிரஹ்ம பதத்திற்கு ஈசுவரன் வாச்சியமாம் என்னும் இவ் விரண்டு பதங்களுக்கும் சேதந பாகத்தில் லக்ஷணை யிருக்கின்றது. “நான் பிரஹ்மமாயிருக்கின்றேன்” என்பது வாக்கியத்தின் அர்த்தமாம். “பிரஞ்ஞாநம் ஆநந்தம் பிரஹ்மம்” என்னும் மகா வாக்கியத்தில், பிரஞ்ஞாந பதத்திற்கு ஜீவன் வாச்சியமாம் ; பிரஹ்ம பதத்திற்கு ஈசுவரன் வாச்சியமாம். இலக்ஷணை முன் போலாம்.

இலக்ஷியமான பிரஹ்மாத்மா ஆநந்த குணமுடைய தன்று; ஆநந்த ரூபமா யிருக்கின்றது என்னும் அர்த்தத்தினை அறிவித்தற் பொருட்டு ஆநந்தம் என்னும் பத மிருக்கின்றது. ஆத்மாவின் அபிந்நமான பிரஹ்மம் ஆநந்த ரூப மென்பது வாக்கியார்த்தமாம். எங்ஙனம் மகா வாக்கியத்தில் பாகத் தியாக லக்ஷணை இருக்கின்றதோ, அங்ஙனமே அந்நிய வாக்கியங்களிலும் சத்தியம் ஞாநம் அநந்தம் என்னும் பதங்களும் சுத்தப் பிரஹ்மத்தைப் பாகத் தியாக லக்ஷணையினாலேயே போதிக்கின்றன ; சக்தியால் போதிக்கின்ற தில்லை. ஏனெனின், சுத்தப் பிரஹ்மம் எந்தப் பதத்திற்கும் வாச்சிய மன் றென்பது சித்தாந்தமாம். ஆதலால், எல்லாப் பதங்களும் விசிஷ்டத்தின் வாசகங்களும், சுத்தத்தின் (இலக்ஷணையினால் பொரு ணணர்த்துவனவு) மாம்.

மாயையின் ஆபேக்ஷிக சத்தியத் தன்மையும், சேதநத்தின் ரோபேக்ஷிக சத்தியத் தன்மையும் சேர்ந்து சத்திய மென்னும் பதத்தின் வாச்சியமாகின்றது. நிரபேக்ஷிக சத்தியம் லக்ஷியமாம்.

புத்தி விருத்தி ரூப ஞானமும், ஸ்வயம் பிரகாச ஞானமும் ஆகிய இரண்டுஞ் சேரின் ஞான பதத்தின் வாச்சியமாம் ; ஸ்வயம் பிரகாச பாகம் லக்ஷியமாம். விஷய சம்பந்தத்தா லுண்டாம் சுகா காரமான சாத்துவிக அந்தக்கரண விருத்தியும், பரமப் பிரேமைக் கிடமான ஸ்வரூப சுகமுமாகிய இரண்டும் சேர்ந்து ஆனந்த பதத்தின் வாச்சியமாம். விருத்தி பாகத்தினை விட்டு சுவ ரூப பாகம் லக்ஷியமாம். இவ்வாறு, சகல பதங்கட்கும் சுத்தப் பிரஹ்மத்தில் லக்ஷணை சங்க்ஷேப சாரீரகத்தில் பிரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

444. முற் கூறிய பொருளின் சுருக்கம்.

“ கங்கையி னிடத்துச் சேறி ” என்னு மிடத்தில் ஜகதி லக்ஷணையை யறிக ; “ சிவப்பு ஒழிகின்றது ” என்னு மிடத்தில் அஜகதி லக்ஷணையை யறிக. “ அதுவே இது ” என்னு மிடத்தில் பாகத் தியாக லக்ஷணை யிருக்கின்றது. இதற்கு ஜகதி அஜகதி லக்ஷணை யென்பது வேறு பெயராம். “ தத்துவமஸி ” முதலிய மகா வாக்கியங்களில் ஜகதி லக்ஷணையினையும், அஜகதி லக்ஷணையினையும் நீக்கிப், பாகத் தியாக லக்ஷணை காட்டப்பட்டிருக்கின்றது. பிரஹ்மம் எந்தப் பதத்திற்கும் வாச்சிய மல்ல வென்று வேதங் கூறுகின்றது. ஆதலால், எல்லாப் பதங்களிலும் நீ இவ்வாறு அறிதல் வேண்டும். மாயையின் ஆபேக்ஷிக சத்தியத் தன்மையும், பிரஹ்மத்தின் நிரபேக்ஷிக சத்தியத் தன்மையும், ஆகிய இரண்டுஞ் சேர்ந்து சத்திய பதத்தின் வாச்சியமா மென்று முநி கூறுகின்றனர். பிரஹ்மத்திலுள்ள சத்தியத் தன்மை லக்ஷிய பாகமென அறிக. புத்தி விருத்தியும் ஞானமும் சேர்ந்து ஞான பதத்தின் வாச்சியமாம். புத்தி விருத்தியை விட்டு ஞான சுவரூபம் லட்சியமாம் ; ஆத்மாவும் விஷய சுகமும் சேர்ந்து ஆனந்த பதத்தின் வாச்சியமாம். விஷய சுகத்தை விட்டு ஆத்ம சுகத்தை (ஆனந்த பதத்தின்) லக்ஷியமாக அறிக.

445. பிரஸ்நம்:—இரண்டு பதங்களிலும் லக்ஷணையை அங்கீகரித்தல் நிஷ்பலமாம்.

மகா வாக்கியங்களில் விரோதத்தை நீக்குதற்காக இரண்டு பதங்களிலும் லக்ஷணை அங்கீகரிக்கப்பட்டது. அங்கு ஒரு பதத்தில் லக்ஷணையை அங்கீகரிப்பதனாலேயே விரோதம் நிவிருத்தியாய் விடும். இரண்டு பதங்களிலும் லக்ஷணையை அங்கீகரிப்பது பிரயோஜன மில்லை யென்று சிலர் கூறுகின்றனர். இதன் தாற்பரியம் இதுவாம்:—சர்வஞ்ஞத் தன்மை முதலியவற்றோடு கூடியதற்கு அற்பஞ்ஞத் தன்மை முதலியவற்றோடு கூடியதோடு ஏகத்துவம் பொருந்தாதா மாயினும், ஒரு லக்ஷியமாகிய சுத்தத்திற்கு விசிஷ்டத்தோடு பெ.

நிருஷ்டாந்தம்:—“சூத்திர மனிதன் பிரஹ்மணன்” என் றிவ்வாறு சூத்திரத்துவ தர்ம விசிஷ்ட மனிதனுக்குப் பிரஹ்மணத்துவ தர்ம விசிஷ்டத்தோடு ஏகத்தன்மை கூறுதல் விருத்த மாம். மனிதன் பிரஹ்மணன் என் றிவ்வாறு சூத்திரத்துவ தர்ம மின்றிய சுத்த மனிதனுக்குப் பிராமணத்துவ விசிஷ்டத் தன்மையைக் கூறுதலில் விரோத மில்லை.

அங்ஙனமே, அற்பஞ்ஞத் தன்மை முதலிய தர்ம விசிஷ்ட சேதநத்திற்கும், சர்வஞ்ஞத்துவ முதலிய தர்ம விசிஷ்டத்திற்கும் ஏகத்துவம் விருத்தமுமாம். ஆனால், ஜீவேசுர வாசக பதங்களுக்குச் சேதநத்தில் லக்ஷணையால் சேதந மாத்திரத்திற்குச் சர்வஞ்ஞத் தன்மை முதலிய தர்ம விசிஷ்டத்தோ டாவது, அற்பஞ்ஞத் தன்மை முதலிய தர்ம விசிஷ்டத்தோ டாவது ஏகத் தன்மை கூறுதலில் விரோத மில்லை. ஆதலால், இரண்டு பதங்களில் லக்ஷணையை அங்கீகரிப்பதில் ஒரு யுக்தியு மில்லை.

சென்ற பிரஸ்நத்தின் உத்தரம்.

446. சமாதாநம்:—இரண்டு பதங்களிலும் லக்ஷணை சபலமாம்.

ஒரு பதத்தில் லக்ஷணையை அங்கீகரிக்கின்றவரே பதங்களில் எந்தப் பதத்தில் லக்ஷணை யிருக்கின்றது என்று கேட்பாம். எல்லா மகா வாக்கியங்களின் முதற் பதத்தில் லக்ஷணை யிருக்கின்றது ; இரண்டாவது

அல்லது, இரண்டாவது பதத்தில் லக்ஷணை எல்லா வாக்கியங்களிலுமிருக்கின்றது; முதற் பதத்திலில்லையென்று கூறுவானாயின், சிஷ்யனே! அவனைப்பார்த்து இது கூறுவாயாக. மூட்டனே! முதற் பதத்திலாவது இரண்டாம் பதத்திலாவது நியமமாக லக்ஷணை எல்லா வாக்கியங்களிலும் இருக்கின்றதென்று கொள்ளின், வாக்கியங்களுக்குப் பாஸ்பரம் விரோத முண்டாம். ஏனெனின், “அஹம் பிரஹ்மாஸ்மி,” “பிரஞ்ஞந மாநந்தம் பிரஹ்மம்,” “அயமாத்மா பிரஹ்மம்” என்னும் இம் மூன்று வாக்கியங்களில், முதலாவது பதம் ஜீவ வாசகமாம். “தத்துவமஸி” வாக்கியத்தில் முதற் பதம் ஈசுவரனை யறிவிப்பதாம்.

முதற் பதத்தில் எல்லா வாக்கியங்களிலும் லக்ஷணையை அங்கீகரித்தால் சேதந சர்வஞ்ஞத் தன்மையாகி விசிஷ்ட அம்சம் யாவும் ஈசுவர ரூபமா யிருக்கின்ற தென்று முதல் மூன்று வாக்கியங்களுக்கும் அர்த்தமாகும். சேதநம் அற்பஞ்ஞத் தன்மை முதலியவற்றோடு கூடிய சமுசாரியாகிய ஜீவ ரூப மென்று தத்துவமஸி என்னும் வாக்கியத்திற்கு அர்த்தமாகும். ஏனெனின், மூன்று வாக்கியங்களிலும் முதற் பதம் ஜீவ வாசகமாம். அதற்குச் சேதந பாகத்தில் லக்ஷணை யுண்டு. இரண்டாவதாகிய ஈசுவர வாசக பதத்திற்கு வாச்சியம் கிரகிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

“தத்துவமஸி”யில் முதலாவது ஈசுவர வாசக பதமாம். அதற்குச் சேதந பாகத்தில் லக்ஷணை யுண்டு. இரண்டாவது ஜீவ வாசக பதமாம். அதன் வாச்சியம் கொள்ளப்படுகின்றது. இவ்விதமாக (முதற் பதத்தில்) லக்ஷணையை நியமஞ் செய்யின், வாக்கியங்களுக்குப் பாஸ்பரம் விரோத முண்டாகும். அவ்வாறே, எல்லா வாக்கியங்களின் இரண்டாவது பதத்தில், அஃதாவது முதற் பதத்தில் லக்ஷணையை யங்கீகரிக்கின், மூன்று வாக்கியங்களிலும் முதலாவதாகிய ஜீவ பதத்திற்கு வாச்சியத்தின் கிரகணமும், இரண்டாவதாகிய ஈசுவர பதத்திற்குச் சேதந பாகத்தில் லக்ஷணையும் கொள்ளப்படுகின்றன. ஆதலால், அற்பஞ்ஞத் தன்மை முதலிய தர்ம விசிஷ்ட சேதந மிருக்கின்றது என்று மூன்று வாக்கியங்களுக்கும் அர்த்தமாகும். “தத்துவமஸி” வாக்கியத்தில் முதலாவதாகிய ஈசுவர பதத்திற்கு வாச்சியத்தின் கிரகணமும், இரண்டாவதாகிய ஜீவ பதத்திற்குச் சேதந பாகத்தில் லக்ஷணையும் கொள்ளப்படுகின்றன. ஆதலால், சர்வஞ்ஞத் தன்மை முதலிய தர்ம

விசிஷ்ட சேதந மிருக்கின்ற தென்று “ தத்துவமஸி ” வாக்கியத்திற்கு அர்த்த முண்டாதலால், பரஸ்பரம் விரோதமே யுண்டாகும்.

இவ்வாற்றால், முதற் பலத்திலாவது இரண்டாவது பதத்திலாவது லக்ஷணையின் நியமம் பொருந்தாது. ஆதலால், நல்லிலக்கணமுடைய ஆசாரியர்கள் இரண்டு பதங்களிலும் லக்ஷணையினைக் கூறுகின்றார்கள்.

447. ஈசுவர வாசக பதத்தில் லக்ஷணையுண் டென்பதன் உத்தரம்.

முதற் பதத்திலாவது இரண்டாவது பதத்திலாவது லக்ஷணையிருக்கின்ற தென்று நியமம் செய்யாது, எல்லா வாக்கியங்களிலும் ஈசுவர வாசக பதத்தில் லக்ஷணையிருக்கின்றதென்று நியமஞ் செய்யின், அந்த ஈசுவர வாசக பதம் முதலாவதாகவாவது இரண்டாவதாகவாவது இருத்தல் கூடும்; அதனால், வாக்கியங்களுக்குப் பரஸ்பரம் விரோத மில்லை என்று கூறின், அதன் சமாதானம்:—ஈசுவர வாசக பதத்தினையே லக்ஷணமெனின், சர்வ அநர்த்தங்களும், அற்பஞ்ஞத் தன்மை பராதீநத் தன்மை, ஜந மரண முதலிய துக்க சாதநங்களுமாகிய இவற்றிற் கிருப்பிடமான சமுசாரியாகிய ஜீவன் சுருதி வாக்கியங்களில் ஞேயமாகின்றான். அதனால், மோக்ஷத்திற்கு ஹாநி யுண்டாம்.

இதன் தாற்பரியம் இதுவாம்:—ஈசுவர வாசக பதத்திலேயே லக்ஷணையை அங்கீகரிக்கின், மகா வாக்கியத்திற்கு இவ்வர்த்த முண்டாகும்:—“ தத் பதத்திற்கு லக்ஷியமான அத்வயமாயும் அசங்கமாயும் மாயா மல ரகிதமாயும் இருக்கின்ற சேதநம், காம கர்ம அவித்தைகளின் அதீநமாய், அற்ப அறிவு, அற்ப சக்தி, பரிச்சிந்நம், புண்ணிய பாவங்கள், சுக துக்கங்கள், ஜந மரணங்கள், கமநாகமநங்கள் முதலிய அநேக அநர்த்தங்களுக்குப் பாத்திரமாம் ” மகா வாக்கியத்திற்கு, இவ்வாறு அர்த்த முண்டாயின், ஜிஞ்ஞாசுவிற்கு இந்த அர்த்தத்தில் புத்தியை ஸ்திரப் படுத்தும்படி நேரிடும். எதில் புத்தி நிலைக்கின்றதோ, பிராண வியோகத்தின் பின்னர் அதனையே அடைகின்றான். இதனால் வேத வாக்கிய விசாரத்தால் முமுக்ஷுவிற்கு அநர்த்தமே பிராப்தமாகும்; ஆநந்தத்தின் பிராப்தி உண்டாவ தில்லை.

ஆதலால், ஈசுவர வாசக பதத்தில் லக்ஷணை இருக்கின்றது ; ஜீவ வாசக பதத்தில் (லக்ஷணை) இல்லை யென்னும் நியமம் அசங்கத மாம்.

448. ஜீவ வாசக பதித்தில் லக்ஷணை யிருக்கின்ற தென்பதன் உத்தரம்.

எல்லா மகா வாக்கியங்களிலும் ஜீவ வாசக பதத்தில் லக்ஷணை யிருக்கின்றது; ஈசுவர வாசகத்தில் இல்லை. ஆதலால், புருஷார்த்தத்திற்கு ஹாதி யில்லை. ஏனெனின், ஜீவ வாசக பதத் தில் லக்ஷணையை அங்கீகரிக்கின், “ த்வம் பதத்தின் லக்ஷிய மான சேதந பாகம், சர்வ சக்திமானாயும் சர்வஞ்ஞனாயும் சுதந்திர னாயும் ஜம்மாதி பந்த ராகிதனாயு மிருக்கின்ற ஈசுவர ரூபமா யிருக்கின்ற ” தென்று மகா வாக்கியத்திற்கு ஆர்த்தமாகும். இந்த ஆர்த்தத்தில் புத்தியை நிறுத்துவதினால் ஜிஞ்ஞாஸுவுக்கு அதி உத்தமமான ஈசுவர பாவமே பிராப்தமாகும். ஆதலால், ஜீவ வாசக பதத்தில் லக்ஷணையின் நியமஞ் செய்யப்படும் என்று கூறின், அதன் சமாதானம்:—த்வம் பதத்தின் லக்ஷியமாகிய சாக்ஷியை ஈசுவர ரூபமாகக் கூறுதல் பொருந்தாது. ஆதலால், யதீசுவரோத்தம சுவாமிகள் இரண்டு பதங்களிலும் லக்ஷணை யினைக் கூறுகின்றார்கள். இதன் தாற்பரியம் இதுவாம்:—ஜீவ வாசக பதத்தில் லக்ஷணையை யங்கீகரித்து, ஈசுவர வாசகத்தில் லக்ஷணை யை அங்கீகரியானாயின், அவனை த்வம் பதத்தின் லக்ஷணை வியா பக சேதநத்தி விருக்கின்றதா? அல்லது எவ்வள விடத்தில் ஜீவ னுடைய உபாதி இருக்கின்றதோ அவ்வள விடத்திலுள்ள சாக்ஷி சேதநத்தி விருக்கின்றதா? என்று கேட்டல் வேண்டும்.

வியாபக சேதநத்தில் த்வம் பதத்தின் லக்ஷணையைக் கூறின், அது பொருந்தாது. ஏனெனின், வாச்சியார்த்தத்தில் எது பிர வேசிக்கின்றதோ அதில் பாகத் தியாக லக்ஷணை சம்பவிக்கின்றது. வாச்சியத்தில் வியாபக சேதநம் பிரவேசிக்கின்ற தில்லை. ஆனால், ஜீவனுடைய உபாதி தேசத்தி விருக்கின்ற சாக்ஷி சேதநம் வாச் சியத்திற் பிரவேசிக்கின்றது. ஆதலால், சாக்ஷி சேதநத்தின் கண்ணேயே த்வம் பதத்தின் லக்ஷணை இருக்கின்றது; வியாபக சேதநத்தில் இல்லை. அந்தச் சாக்ஷி சேதநத்தில் எல்லோருடைய இருதயங்களையும் பிரேரித்தல், சர்வப் பிரபஞ்சத்திலும் வியாபித்

புத்தல் முதலிய ஈசுவர தருமங்கள் சம்பவியா. சாக்ஷி எப் போதும் அபரோக்ஷமா யிருக்கின்றது; அதனிடத்தில் பரோக்ஷத் தன்மையாகிய ஈசுவர தர்மங்களின் அத்தியந்த அசம்பவ

மாயாபகிதனை மாயாவிசிட்ட னென்று கூறுதல் சம்பவியாது. தண்ட மில்லாதவனைத் தண்டி என்று கூறுதலும், சம்ஸ்கார மின்றிய த்விஜ பாலனைச் சம்ஸ்கார விசிட்ட னென்று கூறுதலும் சம்பவியா. ஆதலால், சாக்ஷிசேதநத்திற்கு ஈசுவரனேடு அபேதங் கூறின், மகாவாக்கியம் அசம்பவ அர்த்தத்தைப் பிரதிபாதிப்ப தாகும்.

449. இரண்டு பதங்களில் லக்ஷணையும் ஓதப் புரோத பாவமும்.

இரண்டு பதங்களிலும் லக்ஷணையே அங்கீகரிக்கிற றேஷ மில்லை. ஏனெனின், ஏகத்துவ விரோதியான தர்மங்க ளெல்லா வற்றையும் விட்டு இரண்டு பதங்களிலு முள்ள பிரகாச ரூப சேதந மாகிய வாச்சிய பாகம் எதுவோ அவ்வெல்லாத் தர்மங்களு மின் றிய சேதநத்தில் இரண்டு பதங்களுக்கும் இலக்ஷணையாம்.

உபாதியினாலும், உபாதியினாலாகிய தர்மங்களினாலும் சேதநத் திற்குப் பேத மிருக்கின்றது; ஸ்வரூபமாக இல்லை. உபாதியையும் உபாதியின லுண்டாகும் தர்மங்களையும் விடுவதனால் இரண்டு பதங்களின் லக்ஷியமான சேதநத்திற்கு ஏகத்துவம் சம்பவிக்கின் றது. கடாகாசத்தில் கட திருஷ்டியை விட்டு மட விசிஷ்ட ஆகாசத்தோடு ஏகத்துவம் பொருந்துகின்ற தில்லை. மட திருஷ்டியை யில் ஏகத்துவம் பொருந்துகின்றது.

எல்லா வாக்கியங்களிலும் “தத் துவம்”, “துவம் தத்” என் றிவ்வாறு ஓதப் புரோத பாவத்தின் ஈரமத்தை அறிக. இந்த ஓதப் புரோத பாவத்தைச் செய்தலால் வாக்கியத்தின் அர்த்தத்திலுள்ள பரோக்ஷத் தன்மை பரிச்சிந்தத் தன்மைப் பிராந்தி நாசமாகிந் றது.

“தத் துவம்” என்று கூறுவதனால் தத் பதத்தின் அர்த்தத் திற்குத் துவம் பதத்தின் அர்த்தத்தோடு அபேதங் கூறப்பட்டது. அந்தத் துவம் பதத்தின் அர்த்தமாகிய சாக்ஷி நித்திய அபரோ

கூடா யிருக்கின்றது. அதனால், பரோக்ஷத் தன்மைப் பிராந்தி

“த்வம் தத்” என்று கூறுவதனால் துவம் பதத்தின் அர்த்தத்திற்குத் தத் பத அர்த்தத்தோடு அபேதங் கூறப்பட்டதாகின்றது. அந்தத் தத் பதத்தின் அர்த்தம் வியாபகமா யிருத்தவினால் பரிச்சிந்தத் தன்மைப் பிராந்தி நாசமாகின்றது.

அங்ஙனமே “அகம் பிரஹ்மம்”, “பிரஞ்ஞாநம் பிரஹ்மம்”, “ஆத்மா பிரஹ்மம்” என்னும் இவற்றால் பரிச்சிந்தத் தன்மை நாசமாகின்றது. “பிரஹ்மம் அகம்”, பிரஹ்மம் பிரஞ்ஞாநம்”, “பிரஹ்மம் ஆத்மா” என்னும் இவற்றால் பரோக்ஷத் தன்மை நாசமாகின்றது.

சிஷ்யனே! எங்கு வேத வாக்கியங்களும் ஸ்மிருதி வாக்கியங்களும் ஜீவப் பிரஹ்மங்களின் ஏகத்துவத்தைக் கூறுகின்றனவோ, அங்கு முற்றும் பாகத்தியாகத்தையே யதார்த்தமா யறிக.

450. கிரந்தத்தின் (333-ல் கூறியதின்) சமாப்தி.

இவ்விதமான குரூபதேசத்தினைக் கேட்டுச் சிஷ்யன் அப் பொழுதே கிருத கிருத்திய னானான். இதன் யதார்த்தத்தை விசாரிக்கின்றவனுடைய சம்சாரம் நசித்துப்போம். மித்தையான குரு வினால் சம்ஸ்கிருத பாஷையில் இக் கிரந்த முபதேசிக்கப்பட்டது. இதைக் கேட்கின்றதனால் அஞ்ஞாநம் நாசமாகின்றது. இது அந்தக் கிரந்தத்தின் பாஷா ரூபமாகச் செய்யப்பட்டது. அக்கிருத தேவனுக்குச் சொப்பரத்தில் இவ்வுபதேசத்தைக் குரு செய்தார். அதனால் துக்க மூலமான மித்தியா வரத்தின் சொரூபம் நசிக்க வில்லை.

451. பிரஸ்நம்:—அர்த்த சகிதமாகக் கிரந்தத்தினைப் படிப்பினும் வநம் துக்கத்திற்குக் காரணமாகத் தோற்றுகின்ற தேனல்.

அக்கிருத தேவ வாக்கியம்.

பகவன்! நீங்கள் அர்த்தத்தோடு இந்த தூலைப் படிப்பித்தீர்கள். அஃது எனது ஹிருதயத்தில் வந்தது; ஆனால் துக்கத்திற்குக் காரணமான வநம் எனக் கின்னும் விளங்கிக்கொண் டிருக்கின்றது; எந்த உபாயத்தால் அது நசித்துப் போகுமோ அந்த கூறி யருள்வீராக.

சென்ற பிரஸ்நத்தின் உத்தரம்.

452. வநத்தின் நாசத்திற்கு ஏது இதுவே (முற்கூறியதே)
யாமென்றும், அக்கிருத தேவனது சொப்பநத்தின்
சமாப்தியு(நாசமு)ம்.

வார்த்தையைக் கேட்டுக் குரு கூறுகின்றார்:—சிஷ்யனே! வநம் நசிக்கும்படியான உபாயத்தைக் கேட்பாயாக. இத்தன்மையான உபாயத்தினைவிட வேறு உபாய மில்லை. வநத்தினை நாசஞ் செய்யும் ஏது இதுவேயாம். மகா வாக்கியத்தின் அர்த்தத்தை விசாரணைசெய்து ‘நான் அக்கிருதன்’ என்று நிச்சயித்துக் கூறுவா பென்றனர். சிஷ்யன் அந்நவமே வாக்கியத்தினை விசாரணை செய்து “நான் அக்கிருதன்” என்று உரத்துக் கூறினான்; நித்திரை பொழிந்து கண் விழித்துக் கொண்டான்; அந்தக்ஷணமே வநம், கிரந்தம், குரு எல்லாம் நாசமாய்விட்டன; வநதுக் கத்தைமறந்து தான் அக்கிருதன் என்று நன்கறிந்து சுகியாயினான்.

453. மித்தியா குரு வேதங்களால் அஞ்ஞாந ஜன்ய
மித்தியா ஜகத்தின் பரிகார முண்டாகின்றது.

அக்கிருத தேவனிடத்து நித்திரையால் எவ்வாறு வந துக்க முண்டாயிற்றோ, அவ்வாறே ஆத்மாவில் அஞ்ஞாநத்தால் ஜகத்தின் துக்கம் பிரதிபலிக்கின்றது. எவ்வாறு மித்தையான குருவினாலும், கிரந்தத்தினாலும் மித்தையான வநம் நசித்ததோ, அவ்வாறே மித்தையான குருவினாலும், வேதத்தினாலும் மித்தையான ஜகத்தின் துக்கம் பரிகாரமாகின்றது.

* இனியநல் வாக்கி யத்தி னிலக்கியப் பொருளை நன்கு தனிமையா யுணர்ந்து கொண்டு தகுந்தசிஞ்ஞாச பூர்ணப் புனிதமாங் கிருத கிருத்தியம் பூண்டனன் தயாளுநீந் தனிநிரா வரண மாயுந் தாதுவே நானாகின்றேன்,

குரு வேதாதி சாதந மித்யா வர்ணந மென்னும்

பெயரினை யுடைய

ஆருந் தரங்கம் முற்றிற்று.

புரீ கிருஷ்ணர்ப்பணமஸ்து.

* வாக்கியங்களின் வகையார்த்தத்தை யறிந்து ஜஞ்ஞாச பூர்ண கிருத்தியமாகின்றான். தீனதயாளுவாயும் நிராவரணமாயு மிருக்கின்ற தாதுவே நான்.

ஸ்ரீ கணேசாய நமஃ.

ஸ்ரீ நடேசாய நமஃ.

விசாரசாகரம்.

ஏழாந்தரங்கம்.

ஜீவன் முத்தி விதேக முத்தி வர்ணநம்.

நைவி லாமந முடையவா ரியனரு ளாலே
வையி லாமல கம்மென வறிவினை யறிந்து
சைவி லாவகை சார்ந்தன னடியினை பணிந்து
நொய்வி லாவகை துவலுவ னேழதாந் தரங்கம்.

454. ஞானியின் வியவகாரத்தில் நியம மில்லை யெனல்.

உத்தம மத்தியம கரிஷ்டாதி காரிகளான மூவரும் இவ்வாறு குருபதேசத்தைக் கேட்டு ஒரு சம்சயமு மின்றி ஆத்மாவே பிரஹ்ம மென்னும் உத்தமமான ஞானத்தை யடைந்தனர். குரு மூவர்க்கும் ஏக காலத்தில் உபதேசஞ் செய்தா ராயினும், குரு உபதேசத்தால் பிரஹ்ம சாக்ஷாத்காரம் உத்தமமான தத்துவ திருஷ்டிக் குண்டாயிற்று.

காப்பந்த அரசஞ் சருகுகள் காற்றினால் அங்கு மிங்கும் பறந்து ஓடுவது போல எஞ்சிய கர்மமான பிராரத்தத்தால் ஞானி கிரியைகளைச் செய்கின்றவனாகக் காணப்படுகின்றான்; ஒரு காலத்தில் ரதம், குதிரை, யானை யென்பவற்றி லேறித் தோட்ட முதலியவற் றைப் பார்க்கின்றான்; ஒருகால் காலில் ஒன்று மில்லாமல் திரும்பி வருகின்றான். அவன் படுக்கையோ அநேக விதமாம்; உத்தம போஜனம் போகமாம். ஒருகால் போஜன மின்றி மலையின் குகையி லிருந்துகொண்டு கற் றறையிற் படுத்துக்கொண்டு இரவைப் போக்குகின்றான். ஒருகால் இவனை லட்சம், ஆயிரம் பெயர்கள் நமஸ்கரிக்கின்றார்கள், பூஜிக்கின்றார்கள். ஒருகாலத்தி லிவன் உபய லோகப் பிரஷ்ட னென்று கர்மியால் வெறுக்கப்படுகின்றான். எவன் இவனைப் பூஜிக்கின்றானோ அவன் சஞ்சித சகிர்தத்தை யடைகின்

ஏ ழா ந் த ர ங் க ம்.

ரூன். டே. ன் இவனைப் பார்க்கின்றவன் பாப பல த்தையடைகின்றான். இவ்வாறு ஞானியின் தேக வியவகாரம் நியம மின்றி யிருக்கின்றது. தத்துவத்தை நிச்சயமாக வறிந்தவனுக்கு ஒருகாலத்தும் பிராந்தியும் சந்தேகமு முண்டாகா. அவனுக்குச் செய்வேண்டியது ஒன்று மில்லை. அவனுக்குப் பயம், பேதப் பிராந்தி நாசமாய்விட்டன; வேதப் பிரமாணத்தால் சுவயம் பிர காசமான அத்வயப் பிரஹ்மத்தின் ஞானம் உண்டா யிருக்கின்றது.

ஞானியின் வியவகாரத்தில் நியமத்தை ஆகேஷித்தல்.

455. ஞானி சமாதி சரீர நிர்வாக மென்பவற்றினும் அதிகமான
காரியத்தில் பிரவிருத்திக்கலாகா தேன்னும்
நியமத்தின் ஆகேஷபம்.

ஞானியின் வியவகாரத்தில் நியம முண்டென்று சிலர் கூறுகின் றனர். திரிபுடியைத் துக்கத்திற்குக் காரண மென்று அறிந்து, பிரியத்தோடு (ஞானி) சமாதி செய்கின்றான். கிஞ்சித் வியவகார மிருக்குமாயின் அது பிச்சை வாங்கிப் புசித்தலும் ஜல பாநஞ் செய்தலுமாம்; சமாதி சுகத்தை மறக்கின்ற தில்லை; திரிபுடியி னின்றும் அருவருப்பால் நீங்குகின்றான். இக் காரணத்தால் ஞானி சமாதிக்குப் பிரயத்தநம் அடிக்கடி செய்கின்றான். சமாதி சுக த்தை விட்டுப் பிரமிக்கின்றவன் நாய் கழுதைப் பிரேதத்திற் கொப்பாவன். கௌடபாதா சாரியா ரூடைய காரிகையில் சமாதி யின் பிரகாரம் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இவ்விதமாய் ஞானியான வன் விசேஷபத்தைப் போக்கிச் சகல சுகத்தின் சாரத்தையும் அடைகின்றான். சமாதி சுகம் அஷ்டாங்க மின்றி யுண்டாகின்ற தில்லை. அந்தச் சமாதிசுகத்திற்குக் காரணம் அந்த அஷ்டாங் கங்களேயாம். அந்தச் சமாதியின் அதுகூலமான அஷ்டாங்கங் களை யிப்பொழுது கேட்பாயாக. இயம நியமாதிகள் ஐந்தைந்து, அநேகவித ஆஸநங்கள், அநேகவிதப் பிராணாயாமம், அநேக விதப் பிரத்தியாகாரம், தாரணை, தியானம், ஸவிகற்ப சமாதி என்பன. இவ்வஷ்டாங்கங்களைச் சாதித்து நிர்விகற்ப சமாதி அதுஷ் டிக்கத்தக்கதாம்.

இவ்வாறு சமாதியின் கர்த்தவ்யத்தினைக் கேட்டு இவர்கள் பேய்பிடித்தவர்கள் போல் பிதற்றுகின்றார்கள் என்று நினைத்துத் தத்துவதிருஷ்டி மேல் ஒன்றும் பேசாமல் சிரித்தான்.

இதன் தாற்பரியம்:— ஞானியின் சரீர வியவகாரத்திற்கு நியம மில்லை. ஏனெனின், ஞானியின் வியவகாரத்தில் அஞ்ஞானமும் அதன் காரியமான பேதப் பிராந்தியும், அங்ஙனமே பேதப் பிராந்தியின் காரியமான ராகத் துவேஷங்களுமோ இல்லை. ஆனால் ஞானிக்கும் பிராரப்த கர்மத்தின் சேஷ மிருக்கின்றது. அதுவே அவனுடைய வியவகாரத்திற்குக் காரணமா யிருக்கின்றது. அப் பிராரப்த கர்மம் புருஷ பேதத்தால் நானாவிதமா யிருக்கின்றது. ஆதலால் ஞானியின் பிராரப்த கர்ம ஜங்கிய வியவகாரத்தில் நியம மில்லை. இது சித்தாந்த பக்ஷமாம்.

சிலர் இவ்வாறு கூறுகின்றனர்:— ஞானியின் வியவகாரத்தில் வேறு எந்தக் கர்மத்தின் நியமமு மில்லை; ஆனால் ஞானிக்கு நிமிருத்தியின் பொருட்டு யேம முண்டு. பிரவிருத்தி யுண்டானால், தேக ஸ்திதிக்குக் காரணமான பிசைஷ வாங்கிப் புதித்தவிலும், கௌபீர ஆச்சாத ந மாத்திர கிரகணத்திலும் பிரவிருத்தி யுண்டாகின்றது; வேறு பிரவிருத்தி யுண்டாகின்ற தில்லை. ஏனெனின், ஞான முண்டாவதற்கு முன் ஞான விருப்ப காலத்தில் விஷயத்தில் தோஷ திருஷ்டியால் வைராக்கிய முண்டாகின்றது. அந்த வைராக்கியம் ஞான முண்டான பின்னரும் தோஷ திருஷ்டியால் அங்ஙனமே விஷயத்தில் மித்தியா புத்தியால் இருக்கின்றது.

அப்போ ஷமாசுப் பொப் யென் றறிந்த பதார்த்தத்தில் சத்திய புத்தி யுண்டாகின்ற தில்லை. தோஷ திருஷ்டியால் ராக முண்டாகின்ற தில்லை. பிரவிருத்தி ராகத்தா லுண்டாகின்றது. ஞானிக்கு ராகம் சம்பவியாமயினால் பிரவிருத்தி யுண்டாகின்ற தில்லை. சரீர கிர்வாகத்தின் பொருட்டு போஜனாதிகளி லுண்டாகும் பிரவிருத்தியோ ராக மின்றிப் பிராரப்த கர்மத்தினால் பொருந்து

சஞ்சிதம், ஆகாமியம், பிராரப்தம் எனக் கர்மம் மூன்று விதமாம். சென்ற சரீரங்களிற் செய்யப்பட்டுப் பலனை ஆரம்பிக்காம விருக்கும் கர்மம் சஞ்சித மெனப்படும். எதிர்காலத்திற் (செய்யப்படும்) கர்மம் ஆகாமிய மெனப்படும். முன் சரீரங்களிற் செய்யப்பட்டு வர்த்தமான சரீரத்திற்கு ஏதுவா யிருக்கும் கர்மம் பிராரப்த மெனப்படும். அவற்றுள், சஞ்சித கர்மத்திற்கு ஞானத்

ஞாநிக்கு ஆத்மாவின் னிடத்தில் கர்த்திருத்துவப் பிராந்தி
v. ஆதலால் அவனுக்கு ஆகாமிய கர்மத்தின் சம்பவ மில்லை.

எந்தப் பிராரப்த கர்மமானது ஞானியின் சரீரத்தை யாரம்பித்
திருக்கின்றதோ அந்தப் பிராரப்த கர்மம் சரீர ஸ்திதிக்குக் காரண
மான பிணை முதலியவற்றிற் பிரவிருத்தியை யுண்டாக்குகின்
றது. பிராரப்த கர்மம் போக மின்றி நாச மடையாது.

சில விடங்களில், “சஞ்சித ஆகாமிய கர்மங்களைப் போல்
ஞாநிக்குப் பிராரப்த கர்மமும் இருப்ப தில்லை. ஆதலால், போஜன
முதலிய பிரவிருத்திகளும் ஞாநிக்குச் சம்பவியா” என்று எழுதப்
பட்டிருக்கின்றது. அதன் அபிப்பிராயம் இதுவாம்:—ஞானியின்
திருஷ்டியால் ஆத்மாவில் கர்மம் அதன் பலன் என்பவற்றின் சம்
பந்தமில்லை. ஆதலால் ஆத்மாவில் எல்லாக் கர்மங்களுக்கும் நிலேஷத
முண்டாகின்ற தென்னும் அபிப்பிராயத்தால் பிராரப்தம் நிலேஷ
திக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஞானத்திற்கு முன் செய்த பிராரப்தத்
திற்கு ஞானியின் சரீரத்தில் போக முண்டாகின்ற தில்லை. யென்
னும் அபிப்பிராயத்தால் பிராரப்தம் நிலேஷதிக்கப்பட வில்லை.
எனெனின், “ஞானியின் சஞ்சித கர்மம் ஞானத்தால் நாசமடைகின்
றது; ஆகாமிய(கர்ம)த்தின் சம்பந்த முண்டாகின்ற தில்லை; பிராரப்த
தம் போகத்தால் நசித்துப்போகின்றது” என்று இவ்வாறு

‘ரகாரா

ஆதலால் பிராரப்த பலத்தால் சரீரத்தினை நிர்வகிக்கும் கிரியை
ஞாநிக்கு உண்டாகின்றது; அதிகமானவை யுண்டாகின்ற தில்லை.

456. ஆனால், கர்மம் அநேக விதமாம். என்கு ஒரு கர்மம்
அநேக சரீரங்களை ஆரம்பிக்கின்றதோ இவ்வாறாய் கர்மத்தா லுண்
டான முதல் சரீரத்தில் ஒருவனுக்கு ஞான முண்டாயின், அங்கு
ஞாநிக்கு வேறு சரீரத்தின் பிராப்தி யுண்டாதல்வேண்டும். எனெ
னின், எது பலத்தைக் கொடுக்க ஆரம்பித்திருக்கின்றதோ அது
பிராரப்த மெனப்படும்; அது போக மின்றி நாச மடைய தில்லை.
அநேக சரீரங்களுக்கு ஹேதுவான கர்மம் ஒன்று. அதன லுண்
டான முதற் சரீரத்தில் ஞான முண்டாமாயின், ஞானத்திற்குப் பிற
கும் அந்தக் கர்மத்திற்குப் பலனாகிய அநேக சரீரங்க ளுண்டாக
வேண்டியனவா யிருக்கின்றன. ஆதலால் ஞாநிக்கும் வேறு சரீ
ரங்களின் அடைவு உண்டாதல் வேண்டும்.

457. பிராரப்த கர்மத்தின் பயனாக எத்தனை சரீரங்க ளுண்டாக வேண்டுமோ அத்தனை சரீரங்களும் ஞாநிக் குண்டாம்; பிராரப்த போகத்திற்கு அதிகமாக உண்டாகின்ற தில்லை. இதனால், ஞானமும் ஸபலமாகின்றது என்று ஒருவன் கூறுவானாயின், அது பொருந்தாது. ஏனெனின், இது வேதத்தின் முரசாம்:— ஞானியின் பிராணன் அந்நிய லோகத்திலாவது இவ்வுலகத்தின் அந்நிய சரீரத்திலாவது செல்லுகின்ற தில்லை. ஆனால் அவ்விடத்திலேயே அநதக்கரணம் இந்திரியங்களோடு லயமாகிடுகின்றது. பிராணன் போத வின்றி வேறு சரீரத்தின் பிராப்தி பொருந்துகின்ற தில்லை. ஆதலால், ஞாநிக்குப் பிராரப்த சேஷத்தால் வேறு சரீர முண்டாகு மென்று கூறுவது பொருந்தாது.

ஆனால், இது சமாதானமாம்:— யாண்டு ஒரு கர்மம் அநேக சரீரங்களை ஆரம்பிக்கின்றதோ, ஆண்டு அந்நிம சரீரத்திலேயே ஞான முண்டாகின்றது; பூர்வ சரீரத்தில் ஞான முண்டாவ தில்லை. ஏனெனின், அநேக சரீரங்களை ஆரம்பிக்கும் பிராரப்தமே ஞானத்திற்குப் பிரதிபந்தகமாம்.

எங்ஙனம், விஷயத்தில் ஆசக்தி, புந்நி மந்தத் தன்மை, பேத வாதி வசநத்தில் விசுவாசங்கள் ஞானத்திற்குப் பிரதிபந்தங்களோ, அங்ஙனமே விலக்ஷணப் பிராரப்தமும் ஞானத்திற்குப் பிரதிபந்தகமாம்.

ஞானத்தின் பிரதிபந்தகங்க ளிருக்க யாண்டு ஞான சாதகங்களான சிரவணாதிக ளிருக்கின்றனவோ ஆண்டுப் பிரதிபந்தகம் நிவிருத்தியாகவே முதல் ஜன்மத்தில் செய்த சிரவணாதிகளாலேயே வேறு சரீரத்தில் ஞான முண்டாகின்றது. எங்ஙனம் - வாம தேவர் பூர்வ ஜன்மத்தில் சிரவணாதிகளைச் செய்தார். அப்போது பிராரப்தத்தின் பலனாகிய ஒரு சரீரம் எஞ்சி யிருந்தமையின் ஞான முண்டாக வில்லை. சிரவணாதிகள் செய்துகொண்டிருக்க வர்த்தமான சரீரம் போய் வேறு சரீரம் அடையப்பட்டமையின், முன் ஜன்மத்தில் செய்த சிரவணாதிகளினால் (அவருக்குக்) கப்பபத்தில் ஞான முண்டாயிற்று. ஆதலால், ஞானத்திற்குப் பின் வேறு சரீரத்தின் சம்பந்த முண்டாகாது. வர்த்தமான சரீரத்தின் சேஷ்டைகள் பிராரப்தத்தால் உண்டாகின்றன. ஆண்டுச் சரீர நிர்வாகத்திற்கு எவ்வளவு கிரியைகள் வேண்டுமோ அவ்வ

ளவே உண்டாகின்றன. ராகத்தா லுண்டாகும் அதிக சேஷ்டைக ளுண்டாகின்ற தில்லை. அதலால், சகலப் பிரவிருத்தியும் இல்லாத வன் ஞாநி யாகின்றான்.

458. இவ்வாறு நிவிருத்திப் பிரதானமாக ஞாநியின் விபவ கார முண்டாகின்றது.

இதனிடத்து இவ்வாறாய சங்கை யிருக்கின்றது:— மந்ததின் சபாவம் அதிக சஞ்சலமானது. மந்ததின் ஸ்திதி நிராலம்ப மா கின்ற தில்லை. யாதேனும் ஓர் ஆலம்ப (ஆசிரய)த்தால் மந்ததின் ஸ்திதி யுண்டாகின்றது. அதலால், மந்ததின் யாதேனும் ஓர் ஆலம்பத்தின் அடைவின் பொருட்டும் ஞாநிக்குப் பிரவிருத்தி யுண்டாகும்.

அதன் சமாதானம் இதுவாம்:— சமாதி யில்லாத புருஷனது மநம் சஞ்சல மடையினும், சமாதியால் மநம் ஜயிக்கப்படும். ஞாநி சமாதியில் நிலைக்கின்றான். அதனால் ஞாநிக்குப் பிரவிருத்தி யுண் டாகின்ற தில்லை.

459. சமாதியின் அஷ்டாங்கங்கள்.

அச் சமாதி இந்த எட்டு அங்கங்களா லுண்டாகின்றது. அவை இயமம், நியமம், ஆசனம், பிராணாயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை, தியானம், ஸவிகற்ப சமாதி என்பனவாம்.

460. அஹிம்ஸை, சத்தியம், அஸ்தேயம் (திருடாமை), பிரஹ்மசரியம், அபரிக்கிரகம் என்னும் இவ்வைந்தும் இயம மெனப்படும்.

461. செளசம், சந்தோஷம், தவம், ஸ்வாத்தியாயம், ஈச வரப் பிரணிதானம் என்னும் இவ்வைந்தும் நியம மெனப்படும்.

ஞான சமுத்திரச் கிரந்தத்தில் பத்துவித இயமமும், பத்து வித நியமமும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அது புராணக் கிரமமாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. வேதாந்த சம்பிரதாயத்தில் இயம நியமங்கட்கு ஐந்து ஐந்து பேதங்களே யுள.

462. ஆசனங்களின் பேதம் அநந்தமாம். அவற்றவர், ஸ்வஸ் திகம், கோமுகம், வீரம், கூர்மம், பத்மம், குக்குடம், உத்தானம், கூர்மம், ததுஷம், மத்ஸ்யம், பச்சிமதானம், மபூரம், ஸவம்

சிம்ஹம், பத்ரம், சித்தம் என்றல் முதலிய ௪½ ஆசநங்கள் யோக கிரந்தங்களில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றின் லக்ஷணங்களும் ஆண்டு எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. கிரந்தம் விரியுமென்னும் பயத்தினாலும், வேதாந்தத்தில் அத்தியந்தம் உபயோக மின்மையினாலும் அவற்றின் லக்ஷணங்களை இவ்விடத்தில் எழுதவில்லை. அவற்றுள்ளும், சிம்ஹம், பத்ரம், பத்மம், சித்தம் என்னும் நான்கு ஆசநங்களும் பிரதானங்களாம்.

அந்நான்குள்ளும், சித்தாசநம் அத்தியந்தம் பிரதானமாம். அதன் லக்ஷணம் இதுவாம்:— இடது குதிக் காலைக் குத விங்கங்களின் மத்தியான யோநியில் அழுத்திக்கொண்டு வலது குதிக் காலை விங்கத்தின் பேரி லழுத்திக்கொண்டு புருவங்களின் மத்தியில் திருஷ்டியை வைத்துக் கட்டை போல் நிமிர்ந்து சலந மின்றிச் சீர மிருப்பது சித்தாசநமாம்.

சிலர் இதன் லக்ஷணத்தை வேறு விதமாகவும் கூறுகின்றனர்:— இடது குதிக் காலை யோநி ஸ்தானத்தில் வைக்காமல் விங்கத்தின்பேரில் வைத்து அதன்பேரில் வலது குதிக் காலை வைக்க வேண்டியது. ஏனைப் லக்ஷணங்கள் முன்போன்றனவே யாம். இந்தச் சித்தாசநமே அதிக சிரேஷ்டமானது. ஏனெனில், சில ஆசநங்கள் ரோக நாசத்திற்கு ஏதுவாம். சில ஆசநங்கள் பிராணயாமாதி சமாதி அங்கங்களுக்குச் சாதகங்களாயிருக்கின்றன. சித்தாசநம் சமாதி காலத்தி லுண்டாகின்றது. ஆதலால், இது அதிக பிரதானமானது. இதனையே வஜ்ஜிராஸந மென்றும் முக்தாஸந மென்றும் சூப்தாஸந மென்றும் கூறுவர்.

463. ஆசந சித்தியின் பின்னர் பிராணயாமமும் செய்தல் வேண்டும். அந்தப் பிராணயாமம் அநேகப் பிரகாரமா மாயினும், அதன் லக்ஷணம் சுருக்கமாகக் கூறப்படுகின்றது:—

மூக்கின் இடது துவாரத்தின் வழியாய் இடை யென்னும் நாடியால் வாயுவைப் பூரித்தல் வேண்டும்; அதனைப் பூரகம் என்று கூறுவர். மூக்கின் வலது துவாரத்தால் வாயுவை விடல் வேண்டும்; அதனை ரேசகம் என்று கூறுவர். சுழுமுனையால் வாயுவை யடக்கல் வேண்டும்; அதனைக் கும்பகம் என்று கூறுவர். இவ்வாற்றால் பூரக ரேசக கும்பகங்களுக்குப் பிராணயாம மென்று பெயர்.

அந்தப் பிராணாயாமம் இரண்டு பிரகாரமாம்:—ஒன்று அகர்ப்பம், மற்றொன்று ஸகர்ப்பமாம். பிரணவோச்சாரண மின்றிய பிராணாயாமம் அகர்ப்ப மெனப்படும். பிரணவோச்சாரணத் தோடு கூடிய பிராணாயாமம் ஸகர்ப்ப மெனப்படும்.

464. விஷயங்களினின்றும் சகல இந்திரியங்களையும் நிரோதநஞ் செய்வது பிரத்தியாகார மெனப்படும். அந்தாய மி(இடை யின்றி அந்தக்கரணம் நிலைத்தல் தாரணை யெனப்படும். அந்தராயத்தோடு கூடி அத்விதீய வஸ்துவினிற் செல்லும் அந்தக் கரணத்தின் பிரவாகம் தியாக மெனப்படும்.

465. எழுந்த ஸம்ஸ்காரங்களின் திரஸ்காரமும், அடங்கிய ஸம்ஸ்காரங்களின் பிரகடமு முண்டாய் அந்தக்கரணம் ஏகாக்கிர மாய்ப் பரிணமித்தல் சமாதி யெனப்படும்.

அந்தச் சமாதி இரண்டு பிரகாரமாம்:—ஒன்று ஸவிகற்ப சமாதியாம்; மற்றொன்று நிர்விகற்ப சமாதியாம்.

ஞாதா ஞாந ஞேய ரூப திரிபுடி விளக்கத்தோடு கூடிய அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தி லுள்ள அந்தக்கரண விருத்தியின் ஸ்திதி ஸவிகற்ப சமாதி யெனப்படும்.

அந்த ஸவிகற்ப சமாதி இரண்டு பிரகாரமாம்:—ஒன்று சப்தாநுவித்தமாம்; மற்றொன்று சப்தாநுவித்தமாம்.

அகம் பிரஹ்மாஸ்மி என்னும் சப்தத்தோடு அநுவித்தம், அஃதாவது கூடியது சப்தாநுவித்தம் எனப்படும். சப்த மின்றிய தனை ஸப்தாநுவித்தம் என்பர்.

திரிபுடியின் பாக மின்றிய அகண்டப் பிரஹ்மாகாரமான அந்தக்கரண விருத்தியின் ஸ்திதி நிர்விகற்ப சமாதி எனப்படும்.

இவ்வாற்றால், ஸவிகற்ப நிர்விகற்ப ரூபத்தால் சமாதி இரு வகையாகின்றது. அவற்றுள், ஸவிகற்ப சமாதி சாதந மாம்; நிர்விகற்ப சமாதி பல மாம்.

சாதந ரூப ஸவிகற்ப சமாதியில் திரிபுடி ரூபத் துவைதம் பிரத்தியா மாயினும், அந்தத் துவைதம் இவ்வாற்றால் பிரஹ்மரூபமாகப் பிரதிதி யாகின்றது. மண் விகாரத்தை மண் ரூபமாக அறிவதன் மண் விகாரமாகக் கட்டி

யுண்டாயினும் மண் ரூபமாகவே பிரதீதி யாகின்றது. அதுபோல் ஸவிகற்ப சமாதியில் திரிபுடி ரூபத் துவைதம் பிரஹ்ம ரூபமாகவே பிரதீதி யாகின்றது.

நிர்விகற்ப சமாதியிலும் ஸவிகற்ப சமாதியிற் போல் திரிபுடி ரூபத் துவைத மிருக்கின்றதா மாயினும் அது பிரதீதி யாகின்ற தில்லை. அது ஜலத்தில் உப்பைப் போடுவதால் ஆண்டு உப்பு இருந்தும் நேத்திரத்திற்கு அது எவ்வாற்றாலும் பிரதீதியாகாதது போலாம்.

இவ்வாற்றால் ஸவிகற்ப நிர்விகற்ப சமாதிகளுக்கு இப் பேத தஞ் சித்தித்தது:— ஸவிகற்ப சமாதியில் பிரஹ்ம ரூபமாகத் துவைதம் பிரதீதியாதலும், நிர்விகற்ப சமாதியில் திரிபுடி ரூபத் துவைதம் பிரதீதி யாகாமையும் அம்.

466. சுழுத்திக்கும் நிர்விகற்ப சமாதிக்கும் பேதம்.

அவ்வாறே சுழுத்திக்கும் நிர்விகற்ப சமாதிக்கும் இது பேத மாம்:—சுழுத்தியில் அந்தக்கரணம், பிரஹ்மாகார விருத்திகளின் அபாவம் இருக்கின்றது. நிர்விகற்ப சமாதியில் பிரஹ்மாகாரமான விருத்தி அந்தக்கரணம் இருக்கின்றன; அவற்றின் அபாவ மில்லை. இவ்வாற்றால், சுழுத்தியில் விருத்தி சகித அந்தக்கரணத் தின் அபாவமுண்டாகின்றது. நிர்விகற்ப சமாதியில் விருத்தி சகித அந்தக்கரண மிருக்கின்றது; அது பிரதீதி யாகின்ற தில்லை.

நிர்விகற்ப சமாதியில் அந்தக்கரணத்தின் எந்தப் பிரஹ்மா கார விருத்தி யுண்டாகின்றதோ, அதற்கு ஏது சவிகற்ப சமாதி யின் அபிப்பிராயமாம். ஆதலால், சாதந ரூப எட்டடங்கங்களில் ஸவிகற்ப சமாதி எண்ணப்பட்டிருக்கின்றது. நிர்விகற்ப சமாதி பலமாம்.

467. நிர்விகற்ப சமாதி இரு வகைத் தேனல்.

அந்த நிர்விகற்ப சமாதியும் இரு வகைத்தாம்:—ஒன்று அத் துவைத பாவநா ரூபம்; மற்றொன்று அத்வைத அவஸ்தாந ரூப மாம்.

அத்வைதப் பிரஹ்மாகாரமான அந்தக்கரணத்தின் அஞ் ஞாத விருத்தியோடு கூடியது அத்வைத பாவநா ரூப நிர்விகற்ப சமாதி பெணப்படும்.

இந்தச் சமாதியில் அப்பியாசம் அதிகமாவதனால் பிரஹ்மாகா விருத்தியும் சாந்தமாய் விடுகின்றது. ஆதலால், விருத்தியின்றியதனை அத்வைத அவஸ்தாந ரூப நிர்விகற்ப சமாதி என்பர்.

எங்ஙனம் காய்ச்சின இரும்பின்மீது விடப்பட்ட ஜலத்திலால் அவ்விரும்பிலேயே பிரவேசிக்கின்றதோ அங்ஙனமே அத்வைத பாவநாரூப சமாதியின் திடமான அப்பியாஸத்தினால் அத்தியந்தப் பிரகாசமான பிரஹ்மத்தில் விருத்தி லயமாகின்றது. அது அத்வைத அவஸ்தாந ரூப நிர்விகற்ப சமாதிக்குச் சாதகமா யிருக்க்

468. அத்வைத அவஸ்தாந ரூப சமாதிக்கும் சுழுத்திக்கும் பேதம்.

அத்வைத அவஸ்தாந ரூப சமாதிக்கும் சுழுத்திக்கும் இவ்வளவு பேத முண்டு :—

சுழுத்தியில், அஞ்ஞாநத்தில் விருத்தியின் லய முண்டாகின்றது.

அத்வைத அவஸ்தாந ரூப சமாதியில், பிரஹ்மப் பிரகாசத்தில் விருத்தியின் லய முண்டாகின்றது.

சுழுத்தியின் ஆரந்தம் அஞ்ஞாநாவிருதமா யிருக்கின்றது.

சமாதியில் நிராவசணமான பிரஹ்மாநந்தத்தின் பாக முண்டாகின்றது.

469. லயம், விசேஷபம், கஷாயம், ரஸாஸ்வாதம் என நான்கு நிர்விகற்ப சமாதியின் விக்கிரங்கள்.

ஆனால், நிர்விகற்ப சமாதியில் நான்கு விக்கிரங்க ளிருக்கின்றன. அவற்றை நிஷேதஞ் செய்தற் பொருட்டு (அவற்றின் சொரூபத்தைக்) கூறுகின்றேன் :—

லயம், விசேஷபம், கஷாயம், ரஸாஸ்வாதம் என நான்கு

ஆலஸ்யத்தினு லாவது, நித்திரையினு லாவது விருத்தியில் லயம் விருத்தற்கு லய மென்று பெயர். அந்த லயத்தால் சுழுத்திச் சமாநமான அவஸ்தை யுண்டாகின்றது; பிரஹ்மாநந்

தத்தின் பாரமுண்டாவ தில்லை. ஆதலால், நித்திரை ஆலஸ்ய முதலிய காரணங்களால் எப்போது விருத்தி தனது உபாதாநமான அர்த்தக்காணத்தில் லபமாகின்றதைப் பார்க்கின்றனனோ அப்போது யோகியானவன் சாவதானமாய் நித்திரை முதலிய வற்றைத் தடுத்து விருத்தியை விழிப்பிக்குக. இவ்வாறு லபரூப விக்ஷிபத்தின் விரோதியான நித்திரை ஆலஸ்யம் என்பவற்றின் விரோதசக்தி விருத்தியின் பிரவாகரூப ஜாகரணத்தை (விழிப்பை) கௌடபாதாசாரியர் தீர்த்த சம்போதந மென்று கூறி யிருக்கின்றார்.

470. விசேஷபத்தின் அர்த்தம் இதுவாம்:—பாஜன் - பூனை முதலியவற்றின் பபத்தால் சிட்டுக்குருவிகள் வீட்டுக்குள் பிரவேசிக்கின்றன. அப்போது பப விபாகூலங்களுக்குக் கிரகத்திற்குள் அக்காலத்தில் இடம் காணப்படுகின்ற நிலை; ஆதலால், மீண்டும் (அவ்வ)வெளியே வந்து பபத்தை அல்லது மரண ரூப துக்கத்தை யடைகின்றன. அதுபோல், அநாத்மபதார்த்தங்களைத் துக்க நேரது வென அறிந்து, அநாவதாரத்தத்தை விஷய மாக்குவதற்காக அந்தர் முகமாகிய விருத்தி, ஆண்டு விருத்திக்கு விஷயமாகிய சேதநம் அகி சூக்ஷ்மாய் யிருத்தலால், கிஞ்சித் காலமும் விருத்தி நிலைத்த வின்ற அக் காலத்திலேயே சேதந ஸ்வரூபாநந்தத்தின் லப முண்டாகின்ற தில்லை யாகவின், விருத்தி பகிர் முகமாய் விடுகின்றது. இவ்வாற்றால், பகிர்முக விருத்தி விசேஷப மெனப்படும். அந்த விருத்தியின் ஸ்திரத் தன்மை யின்றிச் சொரூபாநந்தத்தின் லப முண்டாகின்ற தில்லை. ஆதலால், அந்தர்முக விருத்தி யுண்டாயினும் எவ்வளவு காலம் விருத்தி பிரஹ்மாகாரமாக வில்லையோ அவ்வளவு காலம் பாஹிய பதார்த்தங்களில் தோஷ பாவணியால் விருத்தியை யோகி பகிர்முகமாக விடுகின்ற தில்லை. ஆனால், விருத்தியின் அந்தர்முகத் தன்மையினையே நிலைபெறச் செய்வன்.

விசேஷப ரூப விக்ஷிபத்தின் விரோதியான யோகியின் பிரயத்தநத்தைக் கௌடபாதாசாரியர் சம மென்று கூறி யிருக்கார்.

471. ராகாதி தோஷத்தினைக் கஷாய மென்பர். ராகாதி தோஷங்கள் இருவகையாம்:— ஒன்று பாஹியமாம்; மற்றொன்று ரமாம.

எவற்றிற்குப் புத்திரன் ஸ்திரீ தநாதி விஷயங்கள் இருப்பன வாகின்றனவோ, அவ்வ பாஷையுமாம். சென்ற காலத்தின் அல்லது வருங் காலத்தின் சிந்தனா ரூப மனோ ராச்சியம் ஆந்திர மெனப் படும். இவ்விருவகை ராகாதினும் சமாதிகிற பிரவிருத்தித்த போகியி னிடத்துச் சம்பவியா. ஏனெனின்,

சித்தத்திற்கு ஐந்து பூமிகைக ளிருக்கின்றன :— ஷூபம், மூடத்தன்மை, விஷூபம், ஏகாக்கிரத்தன்மை, சிரோத பூமிகை என்பனவாம். அவற்றுள், உலக வாசனை, தேக வாசனை, சாஸ்திர வாசனை என்றல் முதலிய ரஜோ குணத்தின் பரிணாமங்களாகிய திட அநாத்ம் வாசனையை ஷூப மென்பர். நித்திரை ஆலஸ்ய முதலிய தமோகுண பரிணாமங்களை மூடத்தன்மை என்பர். திரா ரத்திற் பிரவிருத்தித்த சிந்தம் ஒரு காலத்தில் வெளியே செல்லு வகளை விஷூப மென்பர். அந்தக்கரணத்தின் அதித பரிணாம மும், வர்த்தமான பரிணாமமும் சமநாகார மாதல் ஏகாக்கிரத் தன்மை யென்பர்.

இந்த ஏகாக்கிரத் தன்மையின் ஷூபனம் யோக சூத்திரத் தில் பதஞ்சலி பகவானால் கூறப்பட்ட டிருக்கின்றது. அதன் தாற் பரியம் இதுவாம் :— சமாதி காலத்தில் யோகியின் அந்தக்கரணத் தில் ஏகாக்கிரத்தன்மை புண்டாகின்றது. அந்த ஏகாக்கிரத்தன்மை விருத்தியின் அபாவ ரூப மன்று. ஆனால், சமாதி காலத்தி லுண்டாம் அந்தக்கரணத்தின் பரிணாமங்க ளெல்லாம் பிரஹ்மத்தினையே விஷயஞ் செய்கின்றன. அதலால், அந்தக்கரணத்தின் அதித பரி ணாமமும், வர்த்தமான பரிணாமமும் கேவலம் பிரஹ்மாகார மாத லால் சமநாகார மாகின்றன. அந்த ஏகாக்கிரத் தன்மையின் ஹிவை நிரோத மென்பர்.

இவ் வைந்து பூமிகைகளும் அந்தக்கரணத்தினவாம். பூமிகை யென்பது அவஸ்தையாம்.

இவ் வைந்து பூமிகளோடு கூடிய அந்தக்கரணத்திற்கு முறையே ஷுபித்தம், மூடம், விஷிப்தம், ஏகாக்கிரம், நிருத்தம் என்று பெயராம். அவற்றுள், ஷுபிப்த மூட அந்தக்கரணங்க ளுக்கோ சமாதியில் அதிகார மில்லை. விஷிப்த அந்தக்கரணத் திற்கு அதிகார மிருக்கின்றது. ஏகாக்கிர நிருத்த அந்தக்கரணங்

கள் சமாதிகாலத்தில் உண்டாகின்றன. இது யோக சாஸ்திரங் களிற் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

ராகாதி தோஷத்தோடு கூடிய அந்தக்கரணம் ஸுபித்தமாகவே இருக்கின்றது. அந்த ஸுபித்த அந்தக்கரணத்திற்கு யோகத்தில் அதிகாரமில்லை. ஆகையால் ராகாதி தோஷ ரூப கஷாயம் சமா திக்கு விக்கிர மென்று கூறுவது பொருந்தாது.

அங்ஙனமாயினும், இது சமாதாநமாம்:—பாஹியமாகவா வது, ஆந்தரமாகவாவ திருக்கும் ராகாதிகள் ஸுபித்த அந்தக்கரண த்திலேயே யுண்டாகின்றன. அந்த அந்தக்கரணத்திற்கு அநி காரமுமில்லை. ஆயினும், அநேக ஜன்மங்களில் முன் அநுபவிக் கப்பட்ட பாஹிய ஆந்தர ராகத் துவேஷங்களின் சூட்சும சம்ஸ்கா ரம் விஸுபித்தாதிப யுடைய அந்தக்கரணத்திலும் சம்பவிக்கும். ஆதலால், ராகத் துவேஷங்களுக்குக் கஷாய மென்று பெயரில்லை. ஆனால், ராகத் துவேஷாதிகளின் சம்ஸ்காரத்திற்குக் கஷாய மென்று பெயராம். அந்தச் சம்ஸ்காரம் அந்தக்கரண மிருக்கும் வரையில் நீங்குகின்ற தில்லை; ஆதலால், சமாதிகாலத்திலும் அந்தக்கரணத்தி லிருக்கின்றது. ஆனால், ராகத் துவேஷாதி களின் உற்பூத சம்ஸ்காரம் சமாதிக்கு விரோதமாம்; அதுந் பூதம் விரோதி யன்று. வெளிப்பட்டதனை உற்பூதம் என்பர்; வெளிப்படாததனை அநுபூதம் என்பர்.

சமாதியில் பிரவிருத்தித்த யோகிக்கு ராகத் துவேஷங்களி னது சம்ஸ்காரத்தின் பிரகடத்தன்மை யுண்டாமாயின் (அதனை) விஷயத்தில் தோஷ திருஷ்டியால் அமிழ்த்தல் வேண்டும்.

விசேஷபத்திற்கும் கஷாயத்திற்கும் இப்பேத முளது.

பாஹிய விஷயாகார விருத்திக்கு விசேஷப மென்று பெயர்.

யோகியின் பிரயத்தநத்தினால் யாண்டு விருத்தி அந்தர்முக மாயினும், ராகாதிகளின் உற்பூத சம்ஸ்காரத்தினால் அந்தர்முக மான விருத்தியும் அடக்கப்பட்டுப் பிரஹ்மத்தை விஷயஞ் செய் கின்ற தில்லையோ அவ்விருத்தியினைக் கஷாய மென்பர். விஷயத் தில் தோஷதர்சனத்தோடு கூடிய யோகியின் பிரயத்தநத்தினால் கஷாயமாகிய விக்கிரம் நிவிருத்தி யாகின்றது.

472. ஸலாஸ்வாதத்தின் பொருள் இதுவாம்:—யோகிக்குப் பிரஹ்மாநந்தத்தின் அநுபவ முண்டாகின்றது; விசேஷப ரூப துக்

‘என அதுபவ முண்டாகின்றது. ‘டததுத்
நிவிருத்தியினாலும் ஆநந்த முண்டாகின்றது.

எங்ஙனம், சுமையைத் தூக்கும் புருஷனுக்குச் சுமையை இறக்குவதனால் ஆநந்த முண்டாகின்றது. ஆண்டு ஆநந்தத்தில் வேறு விஷயம் காரண மன்று ; சுமையா லுண்டான துக்கத்தின் நிவிருத்தியினால் “எனக்கு ஆநந்த முண்டாயிற்று” என்று கூறு கின்றான். ஆதலால், துக்க நிவிருத்தியும் ஆநந்தத்திற்கு ஏதுவாம். அங்ஙனமே, யோகிக்குச் சமாதியில் விசேஷபத்தா லுண்டான துக்க நிவிருத்தியினால் எந்த ஆநந்த முண்டா தோ அதன் அதுபவத்திற்கு ரஸாஸ்வாத மென்று பெயர்

துக்க நிவிருத்தியின லுண்டாய ஆநந்தத்தின் அதுபவத்தினு லேயே யோகி சாந்தி யடைந்து விடின் சகல உபாதிகளு மின்றிய பிரஹ்மநந்தாகார விருத்தியி னபாவத்தினால் அதன் அதுபவம் சமாதியில் உண்டாகாது. ஆதலால், துக்க நிவிருத்தியா லுண் டாகும் ஆநந்தத்தின் அதுபவ ரூப ரஸாஸ்வாதமும் சமாதியில் விக் கிந மாகும்.

இச்சித்த பதார்த்தத்தின் பிராப்தி யின்றியும் விரோதியின் நிவிருத்தியால் ஆநந்த முண்டாகின்ற தென்பதில் வேறு திருஷ்ட டார்தம்:—பூமியிற் புதைய விருக்கின்றது. அந்த நிதி கொடிய விஷமுடைய சர்ப்பத்தினால் காக்கப்பட்ட டிருக்கின்றது. ஆண்டு நிதியை யடைவதன் முன்னும், அதனை யடைவதற்கு விரோதியா யிருந்த சர்ப்பத்தின் நிவிர்த்தியினாலும் ஆநந்த முண்டாகின்றது. ஆண்டு சர்ப்ப நிவிருத்தியா லுண்டான ஆநந்தத்தில் ஒருவன் திருப்தி யடைந்து, புதைய லெடுக்கும் யத்தநத்தை விட்டு விடின் புதையலை யடைதலா லுண்டாகும் பரமநந்தத்தின் அடை வுண் டாகாது. அதுபோல், அத்வைதப் பிரஹ்ம ரூபம் புதையலாம் ; தேகாதி அநாதம் பதார்த்தங்களின் பிரதிதி ரூப விசேஷம் சர்ப்ப மாம். விசேஷ ரூப சர்ப்பத்தின் நிவிருத்தியால் உண்டாகும் அவாந்தர ஆநந்த ரூப ரஸத்தின் அதுபவம் ஆஸ்வாதநமாம். அது புதையல் வடிவ அத்வைதப் பிரஹ்மத்தினை யடைவதா லுண்டாகும் மஹாநந்தத்தின் அடைவிற்குப் பிரதிபந்தகமா யிருத்தலால் விக்கிந மெனப்படுகின்றது.

அல்லது, ரஸாஸ்வாதத்திற்கு இது வேறு பொருளாம் :— சவிகற்ப சமாதியின்பின் நிர்விகற்ப சமாதி யுண்டாகின்றது. சவிகற்ப சமாதியில் திரிபுடி பிரதீதி யாகின்றது. ஆதலால், சவிகற்ப சமாதியின் ஆநந்தம் திரிபுடி ரூப உபாதி சகிதமா யிருத்தலால் ஸோபாதிக மெனப்படுகின்றது. நிர்விகற்ப சமாதியில் திரிபுடி பிரதீதி யாகின்ற தில்லை. ஆகையால், நிர்விகற்ப சமாதியில் நிருபாதிக ஆநந்த முண்டாகின்றது. இவ்வாற்றால், சவிகற்ப சமாதியின் பின்னரும் நிர்விகற்ப சமாதியின் ஆரம்பத்திலும் சவிகற்ப சமாதியின் சோபாதிகாநந்தம் விடமுடியாது அநுபவிக்கப்படுகின்றது; அது ரஸாஸ்வாத மெனப்படும். ஆதலால், விசேஷப நிவிரூத்தியா லுண்டாகும் ஆநந்தத்தின் அநுபவம், அல்லது, சவிகற்ப சமாதியினது ஆநந்தத்தின் அநுபவம் ரஸாஸ்வாத மெனப்படும். அவ் விருவித ரஸாஸ்வாதங்களும் நிர்விகற்ப சமாதியின் பரமானந்தாநுபவத்திற்கு விரோதிக ளாதலால் விக்கிரங்க ளாகின்றன. ஆதலால், ரஸாஸ்வாதத்தினையுந் தியாகஞ் செய்க.

இவ்வாறு, நிர்விகற்ப சமாதியில் நான்கு விக்ரங்க ளிருக்கின்றன. அந்நான்கு விக்ரங்களும் சமாதியின் ஆரம்பத்தி லுண்டாகின்றன.

473. ஞானிக்குப் பாஹியப் பிரவிருத்தி சம்பவியா தேன்னும் ஆசேஷபத்தின் சமாப்தி.

ஆதலால், சாவதானமாய் நான்கு விக்ரங்களையும் தடுத்துச் சமாதியில் பரமானந்தத்தினை வித்துவான் அநுபவிக்கின்றான். அவனையே ஜீவன் முக்த னென்பர்.

இவ்வாற்றால், ஞானியின் சித்தம் நிராலம்பமா யிருக்கின்ற தில்லை. எப்பொழுது பிராரப்த பலத்தால் சமாதியினின்றும் எழுகின்றனனோ அப்போதும் (அவனுக்குச்) சமாதியில் அநுபவித்த பரமானந்தத்தின் ஸ்மிருதி யுண்டாகின்றது. ஆதலால், எழுந்த காலத்திலும் ஞானியின் சித்தம் நிராலம்பமா யில்லை.

போஜநாதிகளி லுண்டாகும் ஞானியின் பிரவிருத்தி கேவலம் பிராரப்தத்தா லுண்டாகின்றது. ஆனால், போஜநாதி விவயகாரங்களில் ஞானி துக்க மிருக்கின்றதாக நினைத்துப் பிரவிருத்திக்கின்றான். ஏனெனின், போஜநாதிகளிற் பிரவிருத்தியும் சமாதி சுகத்

திற்கு விரோதியாம். எவனுக்குச் சரீர நிர்வாகமான போஜநா திப் பிரவிர்த்தியே துக்க ரூபமாய்ப் பிரதிதியாகின்றதோ அவ
கப

இவ்விதமாக அநேக ஆசாரியர்கள் இந்தப் பக்ஷத்தையே எழுதி யிருக்கின்றார்கள். ஜீவன் முத்தியின் ஆநந்தமும் பாஹியப் பிரவிருத்தியி லுண்டாகின்ற தில்லை; ஆனால், நிவிருத்தியி லுண் கின்றது. ஆதலால், ஜீவன் முத்தியின் சுகத்தை யிச்சிக்கின்ற ஞாநிக்குப் பாஹியப் பிரவிருத்தி யுண்டாகின்ற தில்லை.

455-473-ல் நிகழ்ந்த ஆக்ஷேபத்தின் சமாதானம்.

474. ஞாநி நிரங்குசனா யிருக்கின்றான்.

பிராரப்தத்தினால் வியவாகாரஞ் சித்திக்கின்றது எனல்.

அங்ஙன மாயினும், ஞாநிக்கு நிவிருத்தியிலும் நியம மிருப்ப தாகக் கூறுவது பொருந்தாது. ஏனெனில், நிவிர்த்தியிலாவது பிர விருத்தியிலாவது வேதத்தின் ஆஞ்ஞா ரூப விதியோ ஞாநிக் கிருப்ப தில்லை. ஞாநிக்கு வியவகாரத்தில் நியம மில்லாமையால் ஞாநி நிரங்குசனாவன். அவன் வியவகாரம் பிராரப்தத்தினு லுண் டாகின்றது. எந்த ஞாநியின் பிராரப்தம் பிசுஷா போஜந மாத்ர பலத்திற்கு ஏதுவாகின்றதோ, அவனுக்குப் பிசுஷா போஜந மாத்திரத்திற் பிரவிருத்தி யுண்டாகின்றது. “எவன் பிராரப்தம் அதிக போகத்திற்கு ஏதுவாகின்றதோ, அவனுக்கு அதிகத்திலும் பிர விருத்தி யுண்டாகின்றது.” எவன் பிராரப்தம் பிசுஷா போஜந மாத் திரத்திற்கு ஹேதுவாகின்றதோ அவனுக்கே ஞாந முண்டாகும். எவன் பிராரப்தம் அதிக வியவகாரத்திற்கு ஹேதுவாகின்றதோ அவனுக்கு ஞாந முண்டாவ தில்லை. ஆதலால், பிசுஷா போஜநாதி யும் அதிக வியவகாரம் ஞாநிக் குண்டாவ தில்லை. எவ
கப பிரவிருத்தி உண்டாகின்றதோ அவன் ஞாநி யல் லன்” என்று ஒருவன் கூறுவானாயின்,

அச்சங்கை பொருந்தாது. ஏனெனின், யாஞ்ஞவல்கியர், ஜந கர் முதலியோர் ஞாநிக ளெனப்படுகின்றனர். சபையில் ஜய மடை ந்து தந்தைச் சேர்க்கும் வியவகாரம் யாஞ்ஞ வல்கியர்க்கும், ராஜ்ய பரிபாலன வியவகாரம் ஜநகருக்கும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அன்றியும், வாசிட்ட கிரந்தத்தில் அநேக ஞாநி புருஷர்களின் விய

வகாரம் நானாப் பிரகாரமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ஆதலால் ஞானியின் பிரவிருத்தியிலாவது நிவிருத்தியிலாவது நியம மில்லை.

யாஞ்ஞவல்கியர் சபையில் ஐய மடைந்த பின்னர் வித்வத் சந்திராபாஸ ரூப நிவிருத்தியையே தரித்தார். அன்றியும், பிரவிருத்தியிற் றுக்கத்திற்கு ஹேதுவான அநேக தோஷங்களையும் கூறியிருக்கின்ற ராயினும், யாஞ்ஞவல்கியர்க்கு வித்வத் சந்திராபாஸத்தின் பூர்வ ஞான மிருந்த தில்லை யென்று கூறுதல் பொருந்தாது ; ஆனால் ஞானமோ முன்னும் இருந்தது. ஆயினும், வித்வத் சந்திராபாஸத்திற்கு முன் ஜீவன் முக்தியின் ஆநந்தம் அடையப்பட வில்லை. ஆதலால் ஜீவன் முக்தியின் ஆநந்தத்தின் பொருட்டுச் சேர்த்து வைத்திருந் ததை யெல்லாம் தியாகஞ் செய்துவிட்டார். யாஞ்ஞவல்கியரு டைய பிராரப்தம் சிறிது காலம் அதிக போகத்திற்கு ஏதுவா யிருந் தது ; பிற்காலம் சொற்ப போகத்திற்கு ஏதுவா யிருந்தது. ஆத லால், முதலிலோ யாஞ்ஞவல்கியருக்கு அருவருப்பில்லாத அதிக போகமும், பின் அருவருப்பினால் சர்வ போகத் தியாகமும் உண் டாயின.

ஐகருடைய பிராரப்தம் மரண பரியந்தம் ராஜ்ய பரிபாக நாதி ஐஸ்வர்ய போகத்திற்கு ஹேதுவா யிருந்தது. ஆதலால் எப்போதும் தியாகத்தின் அபாவமே யிருந்தது. போகத்தி லுருவருப்பும் (அவருக்கு) உண்டாக வில்லை. வாம தேவாதிகளு டைய பிராரப்தம் சொற்ப போகத்திற்கு ஹேதுவா யிருந்தது அவர்களுக்கு எப்போதும் போகத்தில் அருவருப்பு இருந்தனையின், பிரவிருத்தியின் அபாவமே கூறப்பட்டிருக்கின்றது. சிகி துவஜனுக்கு ஞானத்தின் பின் அதிகப் பிரவிருத்தி யுண்டாயிருந் தாக வாசிட்டத்தில் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

இவ்வாறு ஞானிகளுக்கு அநேகவிதமான விலக்ஷண வியக் காரங்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அவர்கள் எல்லோர்க்குமு ஞானம் சமாதரமாம். அதன் பயனாகிய மோக்ஷமும் சமானமாகப் பிராரப்த பேதத்தால் வியவகாரத்தின் பேத மிருக்கின்றது. வியக் காரம் குறைதலால் ஜீவன் முக்தியின் சுகம் அதிகப்படுகின்றத வியவகாரம் அதிகரித்தலால் ஜீவன் முக்தியின் சுகம் குறைகிறது.

475. ஞானிக்கு விதேக மோட்சத்தின் தியாகமாவது
பரலோகத்தின் இச்சையாவது உண்டாகின்ற தில்லை.

இதற் சிலர் இவ்வாறு சங்கிக்கின்றனர்:—ஜீவன் முத்தியின்
சுகத்தை விட்டுத் துச்சமான போகத்திற் பிரவிருத்திக்கின்றவன்
விதேக மோக்ஷத்தையும் விட்டு வைகுண்டாதி லோகங்களை யிச்
சித்து அந்த லோகங்களுக்குச் செல்வான்.

அந்தச் சங்கை பொருந்தாது. ஏனெனின், ஜீவன் முத்திச்
சுகத்தின் தியாகமும் போகத்திற் பிரவிருத்தியும் ஞானியின் பிரா
ர்ப்த பலத்தினால் சம்பவிக்கின்றன. விதேக மோக்ஷத்தின் தியா
கமும் பரலோக கமநமும் சம்பவிக்கின்ற தில்லை. ஏனெனின், ஞாநி
யின் பிராணன் வெளியிற் செல்வ தில்லை; ஆதலால், பரலோகத்
தின் கமநம் சம்பவிப்ப தில்லை; விதேக மோக்ஷத்தின் தியாகமும்
சம்பவிப்ப தில்லை. ஏனெனின், ஞானத்தினால் அஞ்ஞானத்தின்
நிவிருத்தி யுண்டாய்ப் பிராரப்த போகத்தின் பின் ஸ்தூல ரூக்ஷம்
சரீராகாரமான அஞ்ஞானம் சேதநத்தில்லயமாதலை விதேக மோக்ஷ
மென்பர். அஃது அவசிய முண்டாகின்றது. மூலாஞ்ஞானம் எஞ்சி
யிருப்பினும், நஷ்டமான அஞ்ஞானம் மீண்டும் உற்பத்தியாயினும்
விதேக மோக்ஷம் சித்திக்கின்ற தில்லை. அந்த மூலாஞ்ஞானத்திற்கு
விரோதியான ஞான முண்டாகவே அஞ்ஞானம் எஞ்சி யிருப்ப
தில்லை. பிரமாணத்தால் நாசமான அஞ்ஞானம் மீண்டும் உற்பத்தி
யாவ தில்லை. ஆதலால், விதேக மோக்ஷத்தின் அபாவ முண்டா

விதேக மோக்ஷத்தின் தியாகத்திலும், பரலோக கமநத்திலும்
ஞானிக்கு இச்சையும் பொருந்துகின்ற தில்லை. ஏனெனின், ஞாநி
க்கு இச்சை கேவலம் பிராரப்தத்தினு லுண்டாகின்றது. எவ்வ
ளவு சாமக்கிரிக ளின்றிப் பிராரப்தத்தின் போகம் சம்பவிக்கின்ற
தில்லையோ அவ்வளவு சாமக்கிரிகளைப் பிராரப்தம் உண்டாக்குகின்
றது. இச்சை யின்றிப் போகம் சம்பவிக்கின்ற தில்லை. ஆதலால்,
ஞானியி னிச்சையும் பிராரப்தத்தின் பலனும்.

அந்நிய லோகத்திலாவது, இந்த லோகத்திலாவது அந்நிய
சரீரத்தின் சம்பந்தம் ஞானிக்குப் பிராரப்தத்தினாலும் உண்டா
கின்ற தில்லை யென்று பூர்வம் இந்தத் தரங்கத்தில் பிரதிபாதனஞ்
செய்யப்பட்டிருக்கின்றது.

ஆதலால், ஞானிக்குப் பிராரப்தத்தினால் விதேக மோக்ஷத்தின் தியாகத்திலாவது, பரலோக கமநத்திலாவது இச்சை யுண்டாகின்ற தில்லை.

476. ஞானிக்கு மந்தப் பிராரப்தத்தினால் ஜீவன் முத்திச் சுகத்தின் விரோதியான பிரவிருத்தி யுண்டாதல்.

யன்முத்திச் சுகத்திற்கு விரோதியான வர்த்தமான சரீரத்திலுள்ள அதிக போகத்தின் இச்சையோ, பிஷ்டா போஜனாதிகளிற் போல் ஜநகாதிகளுக்குச் சம்பவிக்கின்றது.

இவ்விடத்து இது இரகசியமாம்:— ஞானியின் பாஹியப் பிரவிருத்தி ஜீவன் முக்திக்கு விரோதி யன்று. ஆனால், ஜீவன் முக்தியின் விலக்ஷண சுகத்திற்கு விரோதியாம். ஏனெனின், ஆத்மா நித்திய முக்தமாம்; அவித்தையினால் (அதற்குப்) பந்தம் பிரதிதியாகின்றது. எந்தக் காலத்தில் ஞான முண்டாகின்றதோ அந்தக் காலத்தில் அவித்தையினால் லுண்டான பந்தப் பிராந்தி நஷ்டமாகின்றது. ஞான முண்டான பின்னர்ப் பந்தப் பிராந்தி யுண்டாகின்ற தில்லை. சரீரத்தோடு கூடியிருப்பவனுக்குப் பந்தப் பிராந்தியின் அபாவமே ஜீவன் முக்தி யென்று கூறப்படும். தேகாதிகளின் பிரவிருத்தியிலும் நிவிருத்தியிலும் ஞானிக்கு ஆத்மாவினிடத்தில் பந்தப் பிராந்தி யுண்டாகின்ற தில்லை. ஆதலால், பாஹியப் பிரவிருத்தியினாலும் ஜீவன் முக்தி நிவிருத்தி யாகின்ற தில்லை. ஆயினும், பாஹியப் பிரவிருத்தியில் ஜீவன் முக்தனுக்கு விலக்ஷண சுக முண்டாகின்ற தில்லை. ஏகாக்கிரத்தன்மை ரூப அந்தக்கரண பரிணாமத்தினால் சுகமுண்டாகின்றது. அந்த ஏகாக்கிரத் தன்மையாகிய பரிணாமம் பாஹிய விருத்தியி லுண்டாகின்ற தில்லை.

இவ்வாற்றால், பிராரப்த பேதத்தினால் ஞானிகளின் வியவகாரம் நானாப் பிரகாரமாக யிருக்கின்றது. ஆனால், எவனது பிராரப்தம் அதிகப் பிரவிருத்திக்கு ஹேதுவாக யிருக்கின்றதோ அவனுடைய (பிராரப்தம்) மந்தப் பிராரப்த மெனப்படுகின்றது. ஏனெனின், அதிகப் பிரவிருத்தி ஏகாக்கிரத் தன்மைக்கு விரோதியாக யிருக்கின்றது. ஏகாக்கிரத் தன்மையின்றி நிருபாதிகாரந்தம் பிரதிதியாகின்ற தில்லை. இது சமாதரி நிருபணத்தில் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

477. ஞானியின் வியவகாரத்திற்கு நியம மின்மை.

“ஞாநிக்குச் சகல அநாத்ம் பதார்த்தங்களிலும் மித்தியா யுண்டா கின்றது; ராக முண்டாகின்ற தில்லை. ஆதலால், சம்பவியாது” என்று முன் கூறப்பட்டது. அச்சங்கையுமும் பொருந்தாது. ஏனெனின், எங்ஙனம், தேகத்தில் மித்தியா புத்தியும் ஞாநிக்கு உண்டாகின்றதா மாயினும், தேகத்திற்கு அது கூலமான பிசுநாதிகளில் கேவலம் பிராரப்தத்தினால் பிரவிருத்தி யுண்டாகின்றதோ, அங்ஙனமே, எந்த ஞாநிக்கு அதிக போகத்தின் பொருட்டுப் பிராரப்த மிருக்கின்றதோ அந்த ஞாநிக்கு அதிகப் பிரவிருத்தியு முண்டாகின்றது.

எங்ஙனம் வித்தையாடியின் வேடிக்கையை மித்தை யென்றறிந்து (அதைப் பார்க்க) எல்லா ஜநங்களும் பிரவிருத்திக்கின்றார்களோ, அங்ஙனமே ஸர்வ பதார்த்தங்களிலும் ஞாநிக்கு மித்தியா புத்தி யிருக்கினும், பிரவிருத்தி யுண்டாகின்றது.

478. “எவனுக்கு எந்தப் பதார்த்தத்தில் தோஷ திருஷ்டி யிருக்கின்றதோ அவனுக்கு அந்தப் பதார்த்தத்தில் பிரவிருத்தி யுண்டாகின்ற தில்லை. ஞாநிக்கு அநாத்ம் பதார்த்தத்தில் தோஷ திருஷ்டி யிருக்கின்றது; ராக மில்லை. ஆதலால், பிரவிருத்தி பொருந்துகின்ற தில்லை என்று கூறின்,

அதுவும் பொருந்தாது. ஏனெனின், எந்த அபத்தியஞ் செய்வதால் ரோகியால் அந்வய வியதி ரேகங்களால் தோஷ மிருப்பதாக நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கின்றதோ, அந்த அபத்தியஞ் செய்வதில் பிராரப்தத்தால் எங்ஙனம் ரோகிக்குப் பிரவிருத்தி யுண்டாகின்றதோ, அங்ஙனமே ஞாநிக்குத் தோஷ திருஷ்டி யிருப்பினும் பிராரப்தத்தினால் சர்வ வியவகாரங்களிலும் பிரவிருத்தித்தல் பொருந்துகின்றது. இவ்வாற்றால், ஞானியின் வியவகாரத்திற்கு நியம மில்லை.

இந்தப் பசுஷம் வித்தியாரண்ய ஸ்வாமிகளால் விஸ்தாரமாய்த் திருப்தி தீபிகையில் பிரதிபாதநஞ் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. ஆதலால், தத்துவ திருஷ்டியின் வியவகாரம் நியம மின்றி யிருக்கின்றது. சமாதி ரூப நியம விதியைக் கேட்டுத் தத்துவ திருஷ்டி சிரிக்கின்றான்.

479. தத்துவ திருஷ்டியின் தேசாதி அபேகை யில்லாத
தேக வீழ்ச்சி.

இவ்வாறு சிறிதுகாலஞ் சஞ்சாரஞ் செய்து நல்ல ஞான மடைந்த தத்துவ திருஷ்டி தனது பிராரப்த போகங்களை யறுப வித்தான். பின்னர் அவன் பிராணன் அவ்விடத்திலேயே லீந மாய்விட்டது.

பிராரப்த போகத்தின் பின்னர் ஞானியின் பிராணன் கமநஞ் செவ்வ தில்லை; ஆதலினால், தத்துவ திருஷ்டியின் பிராணன் லீந மாய்விட்டதென்று கூறப்பட்டது.

ஞாநிக்குச் சரீரத்தை விடுவதில் கால விசேஷங்களின் அபே கை யில்லை. உத்தராயணத்திலாவது தக்ஷிணாயனத்திலாவது சரீ ரத்தை விடுதல் கூடும்; எவ்விதத்தினாலும் அவன் முக்தனே.

அங்நவமே, தேச விசேஷத்தின் அபேகையு மில்லை. காசி முதலிய புண்ணிய தேசங்களிலாவது, அத்தியந்தம் மலிந தேசங் களிலாவது ஞாநிக்குத் தேக வீழ்ச்சி யுண்டாம். எவ்விதத்தினாலும் அவன் முக்தனே.

அங்நவமே, ஆஸந விசேஷங்களின் அபேகையு மில்லை. பூமி யில் சவாசநத்தி லிருந்துகொண்டாவது, சித்தாசநத்தி லிருந்து கொண்டாவது சரீரத்தை விடுதல் கூடும்.

அங்நவமே சாவதானமாய்ப் பிரஹ்ம சிந்தனை செய்துகொண் டாவது ரோகத்தினால் வியாகூலத்தை யடைந்து ஐயோ ஐயோ வென் றலறிக் கொண்டாவது தேகத்தை விடுதல் கூடும்; எவ்விதத் தினாலும் (அவன்) முக்தனே. ஏனெனின், எந்தக் காலத்தில் ஞானத் தால் அஞ்ஞானம் நிவிர்த்தியாயிற்றோ, அந்தக் காலத்திலேயே ஞாநி முக்தனாய்விட்டான். ஆதலால், ஞாநிக்கு விதேக மோகைத் தில் தேச கால ஆஸநாதிகளின் அபேகை யில்லை.

எங்நவம் ஞாநிக்குத் தேக வீழ்ச்சியில் தேச காலாதிகளின் அபேகை யில்லையோ, அங்நவமேயே ஞானத்தின் நிமித்தமான சிரவணத்திலும் தேச கால ஆஸநாதிகளின் அபேகை யில்லை.

480. உபாஸகனுக்குத் தேச காலாதிகளின் அபேகையிருக் கின்றது. பீஷ்மாதிகள் ஞானிகளாகக் கூறப்படுகின்றார்கள். பீஷ்மர்

உத்தராயணத்தி லன்றிப் பிராணத் திபாகம் செய்ய வில்லை யாயினும், பீஷ்மர் முதலியோர் அதிகாரி புருஷர்களாவர். ஆதலால், உபாஸகர்களுடைய உபதேசத்தின் பொருட்டு அவர்கள் கால விசேஷத்தை யபேக்ஷித்தார்கள்.

வசிஷ்டர் பீஷ்மர் முதலியோர் அதிகாரிகளா யிருந்தமையினே, அவர்களுக்கு அநேக ஜம்மங்கள் உண்டாயின. ஏனெனின், அதிகாரி புருஷனுக்கு ஒரு கற்ப பரிபந்தம் பிராரப்த மிருக்கின்றது. கற்பம் முடிந்தா லன்றி விதேக மோக்ஷ முண்டாகின்ற தில்லை. கற்பத்திற்குள்ளேயே அவர்களுக்கு இச்சையின் வலியால் அநேக சரீரங்க ளுண்டாகின்றன. அங்ஙனமாயினும், ஆத்ம ஸ்வரூபத்தில் அவர்களுக்கு ஜந மரணப் பிராந்தி யுண்டாகின்ற தில்லை. ஆதலால், அவர்கள் ஜீவன் முக்தர்களாவர். இந்த அதிகாரி புருஷர்களின் வியவகார முற்றும் பிறருடைய உபதேச நியித்த மாம்; ஏனைய ஞானிகளின் வியவகாரத்தில் ஒரு திப மழு மில்லை. இந்த அபிப்பிராயத்தால் தத்துவ திருஷ்டியின் தேக வீழ்ச்சிக்குத் தேச கால ஆசனாதிகள் ஒன்றும் கூறப்பட வில்லை.

481. அதிருஷ்டியின் தேசாதி அபேகைஷ்யோடு கூடிய தேக வீழ்ச்சி.

இரண்டாவது சிஷ்யனாகிய அதிருஷ்டியானவன் அந்தக் கங்கைக் கரையைச் சுப ஸ்தானமாகக் கொண்டு ஏகாந்தமும், அதி பவித்திரமுமான இடத்தில் பிரஹ்மத் தியானஞ் செய்து சாஸ்திரப்படிதேகத்தை விட்டு முற்கூறிய மார்க்கமாய்ச் சென்று பிரஹ்மத்தை யடைந்து அதிக ஆநந்தத்தை யடைந்தான்.

எங்ஙனம் ஞானிக்குத் தேச காலங்களின் அபேகை யில்லையோ அங்ஙனமே உபாஸகனுக்கு அதற்கு எதிர்மறையாக (தேச காலங்களின் அபேகை யுண் டென்று) அறிக.

உத்தமமான தேசங்களிலும், உத்தமமான உத்தராயணத்தி காலங்களிலும் உபாஸகன் சரீரத்தை விடின் அப்போது உபாஸனையின் பல னுண்டாகின்றது.

ஞானிக்கு மரண சமயத்தில் சாவதானத்தன்மையால் ஞேயத்தின் ஸ்மிருதி யிருக்கவேண்டு மென்னும் அபேகை யில்லை. உபாஸகனுக்கு மரண சமயத்தில் தியேயத்தினது ஸ்வரூபத்தின் ஸ்மிருத்தல் வேண்டு மென்னும் அபேகை யிருக்கின்றது.

அந்தத் தியேயத்தை முன்னர்த் தியாநஞ் செய் திருக்கின்றனானே அந்தத் தியேயத்தின் ஸ்மிருதி மரண சமயத்தி லுண்டானால் அப்போது உபாஸனையின் பல னுண்டாகின்றது.

எங்ஙனம் தியேயத்தின் ஸ்மிருதி வேண்டுமோ அங்ஙனமே, தியேயப் பிரஹ்மத்தை யடைய 5-வது தரங்கத்திற் கூறிய மார்க்கத்தின் ஸ்மிருதியும் வேண்டும். ஏனெனின், மார்க்க சிந்தனையும் உபாஸனைக்கு அங்கமாம்.

ஞானத்தின் பொருட்டுச் செய்யும் சிரவணத்தில் தேச கால ஆஸநங்களின் அபேகையிலில்லை. தியாநத்தில் உத்தமமான தேசம், நிரந்தரமான காலம், சித்தாதி ஆஸநங்கள் முதலியன அபேகைக் கப்படுகின்றன. அதனால், அதிருஷ்டிக்கு உத்தம தேசமான கங்கா தீரத்தி லிருப்பும், மரண சமயத்திலும் யோக சாஸ்திரக் கிரமப்படித் தேக விழ்ச்சியும் கூறப்பட்டன.

தர்க்க திருஷ்டியின் நிச்சயமும் பதி னெட்டுப் பிரஸ்தாநங்களும்.

482. சகல சாஸ்திரங்களுக்கும் பிரஹ்ம ஞானத்தின் காரணத் தன்மை.

மூன்றாவது செஷ்யனாகிய தர்க்க திருஷ்டி. குரு முகமாக வுப தேசம் பெற்று, கேட்ட அர்த்தத்தில் பிற சாஸ்திரங்களின் விரோதத்தைத் தள்ளுவதற்காகச் சர்வ சாஸ்திரங்களின் அபிப்பிராயத் தையும் விசாரணை செய்து இவ்வாறு நிச்சயஞ் செய்தான்:—

சர்வ சாஸ்திரங்களின் பரமப் பிரயோஜனம் மோகூதமாம்.

5ச் சாதனம் ஞானமாம். அந்த ஞானம் அத்வய நிச்சய ரூபமாம். பேத நிச்சயம் யதார்த்த ஞான மன்றும். எல்லாச் சாஸ்திரங்களும் சாக்ஷாத்நாகவாவது, பரம்பரையாகவாவது பிரஹ்ம ஞானத்திற்கு ஹேதுக்களாம்.

ஸ்ம்ஸ்கிருத வைகரி வாக்கின் பதி னெட்டுப் பிரஸ்தாநங் களிருக்கின்றன. அவற்றுள், சில கர்மத்தைப் பிரதிபாதநஞ் செய்கின்றன. சில விஷய சுகத்தின் உபாயங்களைக் கூறுகின்றன. சில பிரஹ்மத்திற்குப் பிந்மான தேவதைகளி னுபாஸனையைப் போதிக்கின்றன.

அங்ஙனமே ஞானத்தின் பொருட்டுள்ள நியாய சாங்கியாதி சரஸ்திரங்களும் பேத ஞானத்தையே யதார்த்த ஞான மென்று கூறுகின்றன.

ஆதலால், எல்லாவற்றிற்கும் அத்வைதப் பிரஹ்மத்தைப் போதிக்குந் தன்மை பொருந்தாதா மாயினும், சகல சாஸ்திரங்களின் கர்த்தாக்களும் சர்வஞ்ஞர்களாயும் இருபாதிக்களாய் மிருக்கின்றார்கள். ஆதலால், அவர்களாற் செய்யப்பட்ட மூல சூத்திரங்களின் அர்த்தம் வேதாநுசாரமாகவே யிருக்கின்றது. ஆனால், அவற்றின் வியாக்கியான கர்த்தாக்கள் பிரார்த்தர்களா யிருந்தார்கள்; மூல சூத்திரகாரருடைய அபிப்பிராயங்களுக்கு விலக்ஷணமாய் அர்த்தஞ் செய்தார்கள். அச்சூத்திரங்கட்கு வேதத்திற்கு யிருத்தமான அர்த்த மின்று. ஆனால், சகல சாஸ்திரங்களின் அர்த்தமும் வேதாநுசாரமாகவே யிருக்கின்றது. இதைத் தர்க்க திருஷ்டி உத்தம சம்ஸ்காரத்தால் நிச்சயஞ் செய்தான்-

483. வித்தையின் பதி னேட்டுப் பிரஸ்தானங்கள்.

வித்தையின் 18 பிரஸ்தானங்கள் இவையாம்:—வேதங்கள் 4, உபவேதங்கள் 4, வேதாங்கங்கள் 6, புராணம், நியாயம், மீமாம்சை, தர்ம சாஸ்திரம் என் றிவ்வாறு வைகரி வாக்கு ரூப வித்தையின் 18 பேதங்களாம். அவற்றைப் பிரஸ்தானங்க ளென்பா.

484. நான்கு வேதங்களுக்கும் பிரஹ்ம ஞானத்தில் தாற்பரியமாம்.

5, யசா, சாமம், அதாவணம் என்று வேதங்கள் நான்காம். அவற்றுள், சில வசநங்கள் ஞெயப் பிரஹ்மத்தினைப் போதிக்கின்றன. சில தியேயத்தினைப் போதிக்கின்றன. எஞ்சியவை கர்மத்தினைப் போதிக்கின்றன. கர்மத்தைப் போதிக்கும் வேத வசநத்திற்கும் அந்தக்கரண சத்தி வாயிலாக ஞானமே பிரயோஜனமாம்.

பிரவிருத்தியில் எந்த வேத வசநத்திற்கும் அபிப்பிராய மில்லை. ஆனால், நிஷித்த மாகிய ஸ்வாபாவிகப் பிரவிருத்தியினின்றும் நிவிர்த்திப்பதில் அபிப்பிராயமாம். ஆதலால், அபிசாராதி கர்மத்தைப் பிரதிபாதிக்கின்ற அதர்வண வேதத்திற்கும் நிவிருத்தியில் தாற்பரியமாம். துஷேஷத்தினால் சத்துருவைக் கொல்வதில்

ஒருவன் பிரவிருத்திப்பானாயின், அவனை விஷம் கொடுத்தவினால், அல்லது சுடுவதனால் கொல்லாம விருப்பதற்காக அபிசார கர்மங்களாகிய சியேந யாகாதிகள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. சத்துருவைக் கொல்லும் பொருட்டான கர்மம் அபிசார மெனப்படும். இத்தன்மையது சியேந மென்னும் யஞ்ஞமாம்.

சியேந யாகத்தைப் போதிக்கின்ற வேத வசனத்திற்குச் சத்துருவைக் கொல்ல இச்சுக்கின்றவன் சியேந யாகத்தில் பிரவிருத்திக்க என்பது அர்த்த மன்று. ஆனால், சத்துருவைக் கொல்ல இச்சுக்கின்றவன் சியேந யாகத்திற்கு வேறான விஷங் கொடுத்தல் முதலிய சத்துருவைக் கொல்லும் உபாயங்களில் பிரவிருத்தித்தல் கூடா தென்பதாம். இவ்விதமாகத் துவேஷத்தாற் கிடைத்த விஷங் கொடுத்தல் முதலியவற்றினின்றும் நிவிருத்திப்பதில் சியேந யாகத்தை அறிவிக்கும் வசனத்திற்கு அபிப்பிராயமாம்; பிரவிருத்தியில்லை. ஏனெனின், பிரவிருத்தி துவேஷத்தாற் பிராப்தமாம். எது அந்நியத்தாற் பிராப்தமாகின்றதோ, அது வாக்கியத்திற்கு அபிப்பிராயமாகாது.

இவ்வாறு அதர்வண வேதம் முழுவதற்கும் நிவிருத்தியில் தாற்பரியமாம். ஏனைய மூன்று வேதங்களில் கர்மத்தைப் போதிக்கும் வாக்கியங்கட்கு அந்தக்கரண சத்தி வரபிஸாக ஞானத்தி லுபயோக முண் டென்பது ஸ்பஷ்டமாம்.

485. நான்கு உபவேதங்களுக்கும் பிரஹ்ம ஞானத்தில் தாற்பரிய மெனல்

நான்கு உப வேதங்கள்:—ஆயுள் வேதம், ததூர் வேதம், காந்தர்வ வேதம், அர்த்த வேதம் என்று உப வேதங்கள் நான்காம். அவற்றுள்,

ஆயுள் வேதத்தின் கர்த்தாக்கள் பிரஹ்மா, பிரஜா பதி, அசுவிநி குமாரர்கள், தர்வந்திரி முதலியவர்க ளாவர். சரகம் வாக்கப்பட்டம் முதலிய சிகிச்சா சாஸ்திரங்களும், வாத்ஸ்யாயன ராற் செய்யப்பட்ட காம சாஸ்திரமும் ஆயுள் வேதத்தில் அடங்கியனவாம். ஏனெனின், காம சாஸ்திரத்திற்கு விஷயமான வித்தை யாடியின் ஸ்தம்பநாதிகளும் சரகர் முதலியோரால் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த ஆயுள் வேதத்திற்கு வைராக்கியத்திலேயே அபிப்பிராயமாம். ஏனெனின், ஆயுள் வேதத்தின்படி ரோகாதிகள்

கிவிருத்தியாயினும், மீண்டும் ரோகாதிக ஞாண்டாகின்றன. ஆதலால், இலௌகிக வுபாயங்க ளெல்லாம் துச்சமா யிருக்கின்றன. இவ் வர்த்தத்தில் ஆயுள் வேதத்திற்கு அபிப்பிராயமாம். ஓளஷத தாநம் முதலியவற்றால் புண்ணிய முண்டாக அந்தக் கரண சுத்தி வாயிலாகவும் ஞாநத்தில் ஆயுள் வேத முபயோக மாக

விசவாமித்திரரார் செய்யப்பட்ட ததூர் வேதத்தில் ஆயுத ரூபணஞ் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது:—முகத்தம், அமுத்தம், முக்தாமுகத்தம், யந்திர முக்தம் என ஆயுதங்கள் நான்கு வகையாம்.

சக்கராதிகள் கையால் விடப்படுவதால் முக்த மெனப்படுகின்றன. வாய் முதலியன அமுத்த மெனப்படுகின்றன. ஈட்டி முதலியன முக்தாமுக்த மெனப்படுகின்றன. அம்பு குண்டு முதலியன யந்திர முக்த மெனப்படுகின்றன. இவ்வாறு நான்கு பிரகாரமாக ஆயுதங்க ளிருக்கின்றன. அவற்றுள், முக்தத்தை அஸ்திர மென்பர்; அமுத்தத்தைச் சஸ்திர மென்பர்.

இந்த நான்குவித ஆயுதங்களுக்கும் பிரஹ்மா, விஷ்ணு, பசுபதி, பிரஜாபதி, அக்கிநி, வருணன் முதலிய தேவதேவர்களும் மந்திரங்களும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. கூத்திரிய குமாரர்களும் அவர்களை யறுசரித்த பிராஹ்மணிகளும் அதிகாரிக ளென்று கூறப்படுகின்றார்கள். அவர்கள் பதாதிகள், ரதாருடர்கள், அசுவாருடர்கள், கஜாருடர் களென நான்கு பேதமாகக் கூறப்படுகின்றார்கள். மற்றும் யுத்தத்தில் சகுந மங்கலங்களும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

இவ்வளவு அர்த்தமும் ததூர் வேதத்தின் முதற் பாதத்திற் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ஆசாரியருடைய லக்ஷணமும் அவரிடத்திலிருந்து சாஸ்திரத்தைக் கிரகிக்கின்ற முறைமையும் இரண்டாம் பாதத்திற் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. குரு சம்பிரதாயத்தால் அடையப் பெற்ற சஸ்திரத்தின் அப்பியாசமும், மந்திர சித்தி தேவதா சித்திகளின் பிரகாரங்களும் மூன்றாம் பாதத்திற் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. சித்தியான மந்திரத்தின் பிரயோகம் நான்காம் பாதத்திற் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

இவ்வளவு விஷயங்கள் ததூர்வேதத்தில் இருக்கின்றன. இந்தத் ததூர்வேதம் பிரஹ்மா பிரஜாபதி முதலியோர்களினின்றும் விசுவாமித்திரருக்குக் கிடைத்தது. அவர் இதைப் பிரகடனஞ் செய்தார்; விசுவாமித்திர ரிடத்தினின்றும் ததூர் வேத முண்டாக வில்லை. துஷ்டர்கள் திருடர்கள் முதலியவர்களினின்றும் ஜநங்களை யிரகிக்கும் கூத்திரியர்களின் தர்மத்தைத் ததூர் வேதம் போதிக்கின்றது. ஆகையால், அதற்கும் அந்தக்கரண சுத்தியால் ஞான வாயிலாக மோட்சத்திலேயே அபிப்பிராயமாம்.

காந்தர்வ வேதம் பரதராற் பிரகடனஞ் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. அதில் ஸ்வர தாள மூர்ச்சநா சகித கீதம், நடனம், வாத்தியம் என்பன விஸ்தாரமாய் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. தேவதைகளின் ஆராதனையும், நிர்விகற்ப சமாதி சித்தியும் காந்தர்வ வேதத்தின் பிரயோஜனமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. ஆதலால், அதற்கும் அந்தக்கரணத்தின் ஏகாக்கிரத தன்மையால் ஞான வாயிலாக மோட்சமே பிரயோஜனமாம்.

அர்த்த வேதமும் அநேக விதமாம்:—நீதி சாஸ்திரம், அசுவ சாஸ்திரம், சிற்ப சாஸ்திரம், பாக சாஸ்திர முதலிய தநப் பிராப்தியின் உபாயங்களைப் போதிக்கும் சாஸ்திரங்கள் அர்த்த வேத மெனப்படும். தநப் பிராப்தியின் சகல வுபாயங்களிலும் நிபுணனாயிருக்கும் புருஷனுக்கும் பாக்கிய மின்றித் தநங் கிடைக்கின்றதில்லை. ஆதலால், அர்த்த வேதத்திற்கும் வைராக்கியத்திலேயே தாத்பர்யமாம்.

486. நான்கு வேதங்களின் ஆறங்கங்களினது
அர்த்தத்தோடு கூடிய பிரயோஜனம்.

நான்கு வேதங்களுக்கும் ஆறங்கங்க ளுள்:—சிட்சை, கற்பம், விபாகரணம், நிருத்தம், ஜோதிஷம், பிங்களம் என்னும் இவ்வாறும் வேதத்திற் குபயோகமா யிருப்பதால் வேதத்தின் அங்கங்களெனப்படுகின்றன. அவற்றுள்,

சிகைக்ஷயைச் செய்தவர் பாணிநி. வேதத்தின் சப்தங்களில் அக்ஷரங்களினது ஸ்தானங்களின் ஞானமும் உதாத் த அறுதாத் த ஸ்வரித (ஸ்வர)ங்களின் ஞானமும் சிகைக்ஷயா லுண்டாகின்றன. வேதத்தின் விபாக்கியான ரூப அநேகப் பிரதிசாகை யென்னும்

கிரந்தங்களுள். அவையும் சிலகூடக் குட்பட்டனவா யிருக்கின்றன.

அங்ஙனமே, கற்ப சூத்திரங்களினின்றும் வேதத்தில் போதிக்கப்படுகின்ற கர்மங்களை யனுஷ்டிக்கும் முறை அறியப்படுகின்றது. யஞ்ஞத்தைச் செய்து வைக்கும் பிராமணன் ரித்விக் கென்று கூறப்படுகின்றான். அவர்களது வேறு வேறுகச் செய்ய யோக்யமான கர்மங்களின் கிரமங்களை யறிவிப்பன கற்ப சூத்திரங்களாம். இந்தக் கற்ப சூத்திரத்தைச் செய்தவர் காத்தியாயநர், ஆசுவலாயநர் முதலிய முநிக ளாவர். கற்ப சூத்திரமும் வேதத்திற் குபயோகியா யிருத்தலால் வேதத்தின் அங்கமாம்.

அங்ஙனமே, வியாகரணத்தால் வேதத்தினது சப்த (பத)ங்களின் சுத்தத் தன்மையின் ஞான முண்டாகின்றது. அந்த வியாகரண சூத்திர ரூப எட்டு அத்தியாயங்கள் பாணினி முகேவரற் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. காத்தியாயநரும், பதஞ்சலியும் அச் சூத்திரங்களுக்கு வியாக்யான ரூபமாக வார்த்திகமும், பாஷ்யமுஞ் செய்திருக்கின்றார்கள். வேறு வியாகரணங்களில் வேதத்தினது சப்தங்கள் விசாரிக்கப்பட வில்லை. ஆதலால், புராணதிகளில் (அவை) உபயோக முள்ளனவாம்; ஆனால் வேதத்திற் குபயோக மானவை யன்று. பாணினியாற் செய்யப்பட்ட வியாகரணம் வேதங்களின் சப்தங்களினது சித்தியையும் செய்கின்றது. ஆதலால், வேதத்தின் அங்கமாம்.

அங்ஙனமே, யாஸ்கர் என்னும் முநி 13 அத்தியாய வடிவ நிருத்தத்தைச் செய்திருக்கின்றார். அதில் வேத மந்திரங்களில் பிரசித்த மில்லாத பதங்களின் அர்த்தங்களைப் போதிக்கும் பொருட்டுப் பெயர்கள் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகலால், வைதிக அப் பிரசித்த பதங்களின் அர்த்த ஞானத்தி லுபயோகியா யிருத்தலின் நிருத்தமும் வேதத்தின் அங்கமாம். ஸம்நைபை (பெயரை)ப் போதிக்கின்ற ஐந்து அத்தியாய ரூபமான நிகண்டு என்னும் கிரந்தத்தை யாஸ்கர் செய்திருக்கின்றார். அதுவும் நிருத்தத்திற்கு அந்தர்ப் பூதமா யிருக்கின்றது. அமரசிம்ஹன், ஹேமாத்ரி முதலியோரார் செய்யப்பட்ட பெயர்களைப் போதிக்கும் நிகண்டுகள் யாவும்

வாம,

அங்ஙனமே, ஆதித்தியர் கர்க்கர் முதலியவர்களாற் செய்யப் பட்ட சோதிஷமும் வேதத்தின் அங்கமா யிருக்கின்றது. ஏனெனின், வைதிக கர்மத்தின் ஆரம்பத்தில் காலத்தின் ஞானம் வேண்டும். அந்தக் காலத்தின் ஞானம் ஜோதிஷத்தா லுண்டாகின்றது; ஆகையால், வேதத்தின் அங்கமாம்.

பிங்கள முநிவரால் எட்டு அக்தியாயங்கள் அடங்கிய சூத்திரத்தால் சந்தஸ் நிருபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அவற்றால் வேதத்திற் கூறிய காயத்திரி முதலிய சந்தஸ்களின் ஞான முண்டாகின்றது. ஆகையால், பிங்களர் செய்த சூத்திரமும் வேதத்தின் அங்கமாம்.

இவ் வாறும் வேதத்தின் அங்கங்களாம். அவற்றுள், வேதத்தில் உபயோக மின்றிய அர்த்தங்களும் பிரசங்கத்தால் நிரூபிக்கப்பட்டன; பிரதானத்தன்மையால் நிரூபிக்கப்பட வில்லை. ஆதலால், வேதத்தின் பிரயோஜனமே இவ் வரறங்கங்களின் பிரயோஜனமாம்; வேறன்று.

487. பதினெண் புராண உப புராணங்களின் அர்த்தம்.

புராணங்கள் பதினெட்டாம்:—அவை வியாஸ ரென்னும் முநிவராற் செய்யப்பட்டன. அவை பிரஹ்மம், பத்மம், வைஷ்ணவம், சைவம், பாகவதம், நாரதீயம், மார்க்கண்டேயம், ஆக்நேயம் பஷஷ்யத், பிரஹ்ம வைவர்த்தம், லிங்கம், வாராஹம், ஸ்கந்தம், வாமநம், கூர்மம், மாத்ஸ்யம், காரடம், பிரஹ்மாண்டம் என்பனவாம். இப் பதினெண் புராணங்களும் வியாஸராற் செய்யப்பட்டன. அங்ஙனமே, காளி புராண முதலிய வேறு அநேக புராணங்க ளிருக்கின்றன. அவை உப புராணங்களாம். சிலர் உப புராணங்களும் 18 எனக் கூறுகின்றனர். அது நியம மன்று. உப புராணங்கள் அநேக மிருக்கின்றன. பாகவதம் இரண் டிருக்கின்றது; ஒன்று வைஷ்ணவ பாகவதமாம்; மற்றொன்று பகவதீ பாகவதமாம்; ஒவ் வொன்றிலும் பதினெண் ணாயிரங் கிரந்தங்க ளுள; ஒவ் வொன்றிலும் 12 ஸ்கந்தங்க ளுள; ஆனால், அவற்றுள், ஒன்று புராணமாம், மற்றொன்று உபபுராணமாம். இவ்விரண்டும் வியாஸராற் செய்யப்பட்டனவாம். ஆதலால், இரண்டும் பிரமாணங்களாம். எங்ஙனம் வியாஸர் புராணங்களைச் செய்தனரோ, அங்ஙனமே சில உப புராணங்களையும் செய்திருக்கின்றார். சில உப புராணங்கள் பாரசீரர் முதலிய வேறு சர்வஞ்ஞ முகிகளாற் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகையால் உப புராணங்களும் பிரமாணங்களாம்.

உபநிஷத்தின் பொருளே புராண உப புராணங்களின் பொருளாம். இவ்வார்த்தை மேற் பிரதிபாதிக்கப்படும்.

488. நியாய வைசேஷிக சூத்திரங்களின் பலன்.

கௌதம முநிவரால் நியாய சூத்திரம் ஐந்து அத்தியாய ரூபமாகச் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. அதில் யுக்தி பிரதானமாம். யுக்தி சிந்தனத்தால் புருஷனுக்குத் தீவிர பத்தி யுண்டாகின்றது; அப்பொழுது மநம் பண்ணுவதிற் சமர்த்த னாகின்றான். ஆகையால், யுக்திப் பிரதானமான நியாய சூத்திரத்திற்கும் மந வாயிலாக வேதாந்த ஜந்நிய ஞானமே பலனாம்.

கனாத ரென்னும் முநிவர் பத்து அத்தியாய ரூபமான வைசேஷிக சூத்திரங்களைச் செய்திருக்கின்றார். அவையும் நியாயத்தில் அந்தர்ப்பூதமாம்.

489. தர்ம மீமாம்ஸை பிரஹ்ம மீமாம்ஸை என்னும் இரண்டு மீமாம்ஸைகளுக்கும் ஸங்கர்ஷண காண்டத்திற்கும் பலன்.

மீமாம்ஸை இருவகையாம்:—ஒன்று தர்ம மீமாம்ஸை, மற்றொன்று பிரஹ்ம மீமாம்ஸையாம். தர்ம மீமாம்ஸையினைப் பூர்வ மீமாம்ஸை யென்பர். பிரஹ்ம மீமாம்ஸையினை உத்தர மீமாம்ஸை யென்பர்.

தர்ம மீமாம்ஸை 12 அத்தியாயமாம். அதற்கு ஜைமினி என்னும் முநிவர் கர்த்தாவாவர். கர்மத்தை யனுஷ்டிக்கும் விதி இதிற் பிரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அதலால், விதிபுடன் கர்மத்திற் பிரவிர்த்தித்தல் தர்ம மீமாம்ஸையின் பலனாம். கர்மத்திற் பிரவிர்த்திக்கின்றமையின், அந்தக்கரண சுத்தியும், அதினின்று ஞானமும், ஞானத்தால் மோக்ஷமு முண்டாகின்றன. இவ்விதமாகத் தர்ம மீமாம்ஸைக்கு மோக்ஷமே பலனாகின்றது. தர்ம மீமாம்ஸையின் 12 அத்தியாயங்களில் பரஸ்பர அர்த்த பேத மிருக்கின்றது. அது கடினமா யிருப்பதால் இவ்விடத்தில் எழுதப்பட வில்லை. ஜைமிநியால் ஐந்து அத்தியாய ரூபமாகச் சங்கர்ஷண காண்டம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. அதில் உபாஸகை கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அந்தச் சங்கர்ஷண காண்டமும் தர்ம மீமாம்ஸையில் அந்தர்ப்பூதமாயிருக்கின்றது.

பிரஹ்ம மீமாம்சை நான்கு அத்தியாயமாக விருக்கின்றது. அதன் கர்த்தா வியாஸராவர். ஓவ்வொரு அத்தியாயத்திலும் நான்கு நான்கு பாதங்க ளிருக்கின்றன.

ஆண்டு முதல் அத்தியாயத்தில் இவ்வர்த்த முளது:—எல்லா உபநிஷத் வாக்கியங்களும் பிரஹ்மத்தைப் பிரதிபாதநஞ் செய்கின்றன; அந்நியவற்றைப் பிரதிபாதநஞ் செய்வ தில்லை.

உபநிஷத் வாக்கியங்களில் மந்த புத்தியுள்ள புருஷர்களுக்குப் பரஸ்பர விரோதங்கள் தோன்றுகின்றன. அவற்றின் பரிகாரம் இரண்டாவது அத்தியாயத்திற் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

மூன்றாவது அத்தியாயத்தில் ஞான உபாஸைகளின் சாதன விசாரம் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

நான்காவது அத்தியாயத்தில் ஞான உபாஸைகளின் பலன் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

இந்தப் பிரஹ்ம மீமாம்சாரூப சாரீரக சாஸ்திரமே சர்வ சாஸ்திரங்களிலும் பிரதானமாம். முமுக்ஷுவிற்கு இதுவே கொள்ளத் தக்கதாம். இதற்கு வியாக்கியாரூப கிரந்தங்கள் அநேக மிருப்பினும், ஐகத்துரு ஸ்ரீ சங்கர பகவத் பாதாசார்ய சுவாமிகளாற் செய்யப்பட்ட பாஷ்யரூப வியாக்கியானமே முமுக்ஷுக்களாற் கேட்கத்தக்கதாம். அதற்கு ஞான வாயிலாக மோக்ஷ பலன் விளக்கமாகவே யிருக்கின்றது.

490. ஸ்மிருதி முதலிய நூல்களின் கர்த்தாக்களும் பிரயோஜனமும்.

மது, யாஞ்ஞவல்கியர், விஷ்ணு, யமன், அங்கிரா, வசிஷ்டர், தக்ஷர், ஸம்வர்த்தர், சாதாதபர், பராசரர், கௌதமர், சங்கர், தர், ஹாரீதர், ஆபஸ்தம்பர், சுக்கிரர், பிரஹஸ்பதி, வியாஸர், காத்தியாயனர், தேவலர், நாரதர் முதலிய ஸர்வஞ்ஞர்களால் வேதாறு சாரமாக ஸ்மிருதிக ளென்னும் கிரந்தங்கள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. அவை தர்ம சாஸ்திர மெனப்படும். அவற்றில் வர்ண சிரமங்களின் காயிக வாசிக மாநசிக தர்மங்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றிற்கும் அந்தக்கரண சுத்தி வாயிலாக ஞான முண்டாய் மோக்ஷ சித்தியே பிரயோஜனமா யிருக்கின்றது. அங்ஙனமே, வியாஸரால் மகாபாரதமும், வால்மீகரால் ராமாயணமும் செய்யப்

பட்டிருக்கின்றன. அவற்றிற்கும் தர்ம சாஸ்திரத்தில் அந்தர்ப் பாவ முண்டா யிருக்கின்றது.

தேவதைகளை ஆரதிக்கும் பொருட்டுள்ள மந்திர சாஸ்திர மும் தர்ம சாஸ்திரத்தில் அந்தர்ப்பூதமா யிருக்கின்றது. தேவதை களின் ஆராதனைக்கு அந்தக்கரண சுத்தி பிரயோஜனமாம்.

அங்ஙனமே, சாங்கிய சாஸ்திரம், யோக சாஸ்திரம், வைஷ்ணவ தந்திரம், சைவ தந்திரம் முதலியனவும் தர்ம சாஸ்திரத்தில் அந்தர்ப்பூதமா யிருக்கின்றன. ஏனெனின், இவற்றிலும் மாநஸ தர்மத்தின் நிருபண மிருக்கின்றது.

491. சாங்கிய சாஸ்திரத்தின் பலன்.

கபிலர் சாங்கிய சாஸ்திரத்தை ஆறு அத்தியாய வடிவமாகச் செய்திருக்கின்றார். அதன் முதல் அத்தியாயத்தில் விஷயம் நிருபிக் கப்பட்டிருக்கின்றது. இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் மகத்தத்து வம் அகங்காரம் முதலிய பிரதானத்தின் காரியங்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. மூன்றாவது அத்தியாயத்தில் விஷயத்தினின்றும் வைராக்கிய முண்டாதல் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. நான்காவது அத்தியாயத்தில் விரக்தர்களுடைய சரித்திரம் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ஐந்தாவது அத்தியாயத்தில் பரபக்ஷ கண்டநம் கூறப் பட்டிருக்கின்றது. ஆறாவது அத்தியாயத்தில் சகல அர்த்தங் களும் சுருக்கமாய்க் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. பீரகிருதி புருஷர் களின் விவேகத்தினால் புருஷன் அஸங்கன் எனலும் ஞானம் சாங்கிய சாஸ்திரத்தின் பிரயோஜனமாம். அந்தச் சாஸ்திரத்திற்கும் துவம் பதத்தின் லக்ஷியார்த்த சோதனை வாயிலாக மகாவாக்கிய ஜந்ரிய ஞானத்தி லுபயோக மிருத்தலால் மோக்ஷமே பலனும்.

492. யோக சாஸ்திரத்தின் பலனும், சாரீரகத்திற் புகன்ற தோடு விரோத மின்மையும்.

யோக சாஸ்திரம் நான்கு பாத ரூபமாம். அதன் கர்த்தா பதஞ்சலி முனிவ ராவர். அவர் சேஷாவதாரமாம். ஒரு (அத்திரி) ரிஷி சந்தியோபாஸனை செய்துகொண்டிருக்கும் போது அவ ருடைய அஞ்சலியில் வெளிப்பட்டுப் பூமியில் விழுந்தடையின், பதஞ்சலி யென்னும் பெயர் வழங்க லாயிற்று.

அவர் சரீரத்தின் ரோக ரூப மலத்தை நிவர்த்திக்கும் பொருட்டுச் சிகிச்சை நூலைச் செய்திருக்கின்றார்; அசுத்த சப

தங்களின் உச்சாரண ரூப வாக்கின் மலத்தைப் போக்கப் பாடி முடிவின் விபாகரணத்திற்குப் பாஷியஞ் செய்திருக்கின்றார்; அங்ஙனமே, விசேஷப ரூப அந்தக்கரண மலத்தைப் போக்க யோக சூத்திரங்களைச் செய்திருக்கின்றார். ஆண்டு முதற் பாதத்தில் சித்த விருத்தியின் நிரோத ரூப சமாதியும் அதன் சாதநமான அப் பிராஸம் வைராக்கிய முதலீயனவும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அங்ஙனமே, இரண்டாவது பாதத்தில் விசேஷப சித்த முள்ளவர் களுக்குச் சமாதி சாதநமாகிய இயமம், நியமம், ஆஸநம், பிராண யாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை, தியானம், சமாதியெனச் சமாதியின் எட்டு அங்கங்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. மூன்றாவது பாதத்தில் யோகத்தின் விபூதி (ஐசுவரியங்)கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. நான்காவது பாதத்தில் யோகத்தின் பலனாகிய மோக்ஷம் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

இவ்வாற்றால், யோக சாஸ்திரமும் ஞான சாதநமான நிதித்தியாலநத்தைச் சம்பாதித்தல் வாயிலாக மோக்ஷத்திற்கு ஹேதுவாயிருக்கின்றது.

சாரீரக சூத்திரத்தில் சாங்கிய யோகங்களின் எந்தக் கண்டநஞ் செய்யப்பட்டிருக்கின்றதோ, அது உபநிஷத்திற்கு விருத்தமாக வுள்ள அவற்றின் விபாக்கியானங்களைக் கண்டித்திருக்கின்றதே யன்றி மூல சூத்திரத்தைக் கண்டநஞ் செய்ய வில்லை.

493. பாஞ்சராத்திர பாசுபத தந்திரங்களின் பலன்.

அங்ஙனமே, நியாய வைசேஷிக சூத்திரங்களின் கண்டநமும் விருத்தமான விபாக்கியானத்தின் கண்டநமாமென்றே கொள்க.

அங்ஙனமே, நாரதரால் பாஞ்சராத்திர மென்னும் தந்திரம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. அதில் வாசுதேவனிடத்தில் அந்தக் கரணத்தை நிறுத்துதல் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அதற்கும் அந்தக்கரணத்தின் ஸ்திரத்தன்மையால் ஞான வாயிலாக மோக்ஷமே பலனாம். வைஷ்ணவ கிரந்தங்கள் யாவும் பாஞ்சராத்திரத்தில் அடங்குகின்றன. அந்தப் பாஞ்சராத்திரம் தர்ம சாஸ்திரத்தில் அடங்குகின்றது.

அங்ஙனமே, பாசுபத தந்திரத்தில் பசுபதியின் ஆராதனம் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அதன் கர்த்தா பசுபதியாம். அதற்கும்

அந்தக்கரணத்தின் நிச்சலத் தன்மை வாயிலாக மோகூத சாதந
மான ஞானம் பலனும்.

494. சைவநூல் முதலியவற்றின் பலனும் வாம மாரக்கமும்.

சைவ நூல்க ளெல்லாம் பாசுபத தந்திரத்தில் அடங்கி யிருக்

அங்ஙனமே, கணேசன், சூரியன். தேவி என்பவர்களி னுபா
ஸநையைப் போதிக்கும் கிரந்தங்களுக்குச் சித்த எகாங்கிரத்
தன்மை வாயிலாக ஞானம் பலனும். இவை யாவும் தர்ம சாஸ்தி
ரத்தில் அடங்குகின்றன. ஆனால், தேவியின் உபாஸநையைப்
போதிக்கும் கிரந்தங்களுள் இரண்டு சம்பிரதாயங்க ளுள. ஒன்று
தக்ஷிண சம்பிரதாயம், மற்றொன்று உத்தா சம்பிரதாயமாம்.
உத்தர சம்பிரதாயத்தை வாம மார்க்க மென்பர். அவற்றுள்,
தக்ஷிண சம்பிரதாயத்தின் ரீதியினால் எந்த நூல்களில் தேவி யுபா
ஸநை யிருக்கின்றதோ அவை தர்ம சாஸ்திரத்தில் அடங்குகின்
றன. வாம மார்க்கம் எந்நூல்களி லிருக்கின்றதோ அந்நூல்
கள் தர்ம சாஸ்திரத்திற்கு விருத்தமாம். ஆதலால், அவை அப்பிர
மாணமாம்.

வாம தந்திரம் பாசுபதனாற் செய்யப்பட்டதாயினும், சகல
சாஸ்திரங்களுக்கும் வேதத்திற்கும் விரோதமா யிருக்கின்றது; ஆத
லால், அது பிரமாண மன்றும்.

விஷ்ணுவாற் புத்தாவதாரத்திற் செய்யப்பட்ட நாஸ்திகக்
கிரந்தம் வேதத்திற்கு விருத்தமா யிருப்பதால் அப்பிரமாணமா
யிருப்பதுபோல், சிவனாற் செய்யப்பட்ட வாம தந்திரமும் வேதத்
திற்கு அத்தியந்தம் விருத்தமா யிருக்கின்றது. கள் முதலிய அசுத்
தமான பதார்த்தங்களைக் கிரகிக்கலாமென்று அதிற் கூறப்பட்
டிருக்கின்றது. உலகத்தை வஞ்சிக்கும்பொருட்டு உத்தம பதார்த்
தங்களின் பெயரை மலிந் பதார்த்தங்களுக்குக் கொடுத்திருக்கின்
றார்கள். கள்ளிற்குப் பெயர் தீர்த்தம், மாமிசத்திற்குப் பெயர் சுத்
தம், மத்திய பாத பாத்கிரகத்தி(கட்சட்டிக்குப் பெயர் பதுமை,
வெண்காயத்திற்குப் பெயர் வியாஸர். வெள்ளைப்பூண்டிற்குச் சுக
தேவரென்று பெயர். கள்ளைக் கட்டும் சாணனுக்குப் பெயர் தீக்ஷி
தர். வேசியைச் சேவிப்பவனுக்கும், சக்கிலிச்சி முதலிய சண்டாள

ஸ்திரீகளைச் சேவிப்பவனுக்கும், பிரயாகையைச் சேவிப்பவன் காசியைச் சேவிப்பவன் என்று கூறுகின்றார்கள். பைரவி சக்கரத்தில் இருக்கின்ற சண்டாளர் முதலியோரைப் பிராஹ்மணர் என்கின்றார்கள். அத்தியந்தம் வியபிசார ஸ்திரீயை யோகியென்பர். வியபிசாரியை யோகி யென்பர். இவ்வாறு அநேக பிரகாரமாக வாம மார்க்கத்தின் வியவகாரம் நிஷித்தமா யிருக்கின்றது. பூஜா காலத்தில் அநேக தோஷங்களுடன் கூடிய ஸ்திரீயை உத்தம சக்தி யென்று கூறுகின்றார்கள். ஜாதியில் சண்டாளியும், அதி வியபிசாரியுமான ரஜஸ்வலா(தூர)ஸ்திரீயை தேவி புத்தியால் பூஜை செய்கின்றார்கள். அவளது உச்சிஷ்டமான (எச்சிலான) கள்ளைக் குடிக்கின்றார்கள். அதிகமான கட்டுடியால் அவள் வார்தி செய்தால் அதைப் பூமியில் விழ விடாமல் ஆசாரியர் சகிதமாய் மற்றவர்கள் சாவதாநமாகச் சாப்பிடுகின்றார்கள். இவ்வாந்தியைப் பைரவி என்கின்றார்கள். (ஸ்திரீயின் யோநி)யில் நாக்கை வைத்துக்கொண்டு மந்திரம் ஜபிக்கின்றார்கள். மத்தியம், மாமிசம், மத்ஸ்யம், முத்திரை, மந்திரம் என்னும் பஞ்ச மகாரங்களை யும் போக மோக்ஷத்தின் பொருட்டுச் சேவிக்கின்றார்கள். முதலாவது இரண்டாவது முதலிய மகாரங்களை அப்பிரசித்தமான பெயர்களால் வியவகரிக்கின்றார்கள். இவை முதலிய வாம தந்திரத்தின் சகல வியவகாரங்களும் இவ்வுலகத்தினின்றும் பரலோகத்தினின்றும் ஒருவனைப் பிரஷ்டனாக்கி விடுகின்றன. இக்காரணத்தினால்தான் காது குத்திக்கொண்டிருக்கின்ற யோகிகள், அவதூதகோசாயிகள், அநேக சந்நியாசிகள், பிராஹ்மணர் முதலியோர்கள் வாம மார்க்கத்தைச் சேவிக்கின்றன ராயினும், உலகத்தாலும் வேதத்தாலும் நிந்திக்கப்பட்ட தென அறிந்து, இம்மார்க்கத்தை இரகசியமாய் வைத்துக்கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

நிகமாகக் கூறுவ தென்னை! வாம மார்க்கத்தைக் கேட்ட மிலேச்சனுக்கும் மயிர்க்குச் சண்டாய் விடும். இவ்வாறு நிந்திக்கப்பட்டதா யிருக்கின்றது வாம மார்க்கமாம். தாழ்ந்தவர்களும் உண்ணாதவற்றை உண்ணாதல் முதலிய எல்லா நிந்திக்கப்படுமார்க்கங்களையும் வாம தந்திரத்திற் கூறுகின்றார்கள். மிகத் தாழ்ந்த வியவகாரங்கள் எழுத யோக்ய மன்றாகவின், விசேஷக் கிரமங்களை எழுத வில்லை. வாமதந்திரம் சர்வ விதத்திலும் தள்ளாதக்கதாம்

495. நாஸ்திக மதம்.

நாஸ்திக மதமும் தள்ளத்தக்கதாம். இதில் மாத்தியமிகர், யோகாசாரர், ஸௌத்திராந்திகர், வைபாஷிகர், சார்வாகர், திகம் பரர் என அறுவகைப் பேத முடையோ ருளர். இவ்வறுவரும் வேதத்தைப் பிரமாணமாகக் கொள்ளுகின்ற தில்லை. இவர்களது சித்தாந்தமும் பரஸ்பரம் விலக்ஷணமா யிருக்கின்றது.

1. மாத்தியமிகன் சூர்யவாதி பாவன். 2. யோகாசாரனு டைய மதத்தில் சகல பதார்த்தங்களும் விஞ்ஞானத்தினும் பிந்ந மன்று. விஞ்ஞானமே தத்துவமாம். அந்த விஞ்ஞானம் கூ்ணிக மாம். 3. ஸௌத்திராந்திகனது மதத்தில் விஞ்ஞானத்தி னொகாரம் பாஹிய பதார்த்தமாகிய விஷய மின்றி யுண்டாகின்ற தில்லை. ஆத லால், விஞ்ஞானத்தினால் பாஹிய பதார்த்தங்களின் அநுமான முண் டாகின்றது. இவ்வாற்றால், ஸௌத்திராந்திகனது மதத்தில் பாஹிய பதார்த்தம் அநுமானப் பிரமாணத்திற்கு விஷயமாம்; பிரத்தியக்ஷ மன்று; ஸ்திரமூ மன்று. ஆனால், எல்லாப் பதார்த தங்களும் கூ்ணிகமாம். 4. வைபாஷிகனது மதத்தில் பாஹிய பதார்த்தம் கூ்ணிகமா யிருப்பினும், பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத் திற்கு விஷயமாம். இதுவே ஸௌத்திராந்திக மதத்திற்கும் வை பாஷிக மதத்திற்கு முள்ள பேதமாம். இந்நான்கு மதமும் சுகத (புத்த)ருடையது. 5. சார்வாக மதத்தில் பதார்த்தம் கூ்ணிக மன்று. ஆனால், இம் மதத்தில் தேகமே ஆத்மாவாம். 6. திகம் பர மதத்தில் தேகம் ஆத்மா வன்று. தேகத்தினும் ஆத்மா பிந்ந மாம். ஆனால், தேகத்தின் பரிமாணம் எவ்வளவோ அவ்வளவு ஆத்மாவின் பரிமாணமாம்.

இவ்வாறாக, இவர்களுக்குத் தம்முள் மத பேத மிருக்கின் றது. மற்றும் இவர்கட்குத் தம்முள் விலக்ஷணத் தன்மை அநேக மிருக்கின்றன; எல்லாம் வேத விருத்தமா யிருக்கின்றன. ஆகை யால், இவர்கள் நாஸ்திக ராவர். இதனாற்றான் அம் மதங்களை விசேஷமாய்க் கூறவு மில்லை; கண்டிக்கவு மில்லை.

496. சாகித்திய முதலியவற்றின் தாற்பரிய பூர்வகமான

தர்க்கதிருஷ்டியின் சாரத்தைக் கிரகிக்கும் நிச்சயம்.

இவ்வாற்றால், வாம மார்க்க நாஸ்திக மதக் கிரந்தங்கள் ஸம்ஸ் கிருத வாக் ரூபமா யிருப்பினும், வேதத்திற்குப் பாஹியமா யிருக்

கின்றன. ஆகையால், வேதாநுசாரியான வித்தையின் பிரஸ்தாநங்கள் பதினெட்டேயாம்.

அன்றியும், மம்மடர் முதலியவர்களாற் செய்யப்பட்ட சாகித்தியக் கிரந்தமும் காம சாஸ்திரத்தில் அடங்குகின்றது. அங்ஙனமே, சகல காவியங்களுக்கும், சிலவற்றிற்குக் காம சாஸ்திரத்திலும் சிலவற்றிற்குத் தர்ம சாஸ்திரத்திலும் அடக்க மிருக்கின்

இவ்வாற்றால், அஷ்டாசு வித்தையின் பிரஸ்தாநங்கள் எல்லாம் பிரஹ்ம ஞான வாயிலாக மோக்ஷத்திற்கு ஹேதுக்களாம். சில சாஷ்டாத் ஞானத்திற்கு ஹேதுக்களாயும், சில பரம்பரையாக ஞானத்திற்கு ஹேதுக்களாயும் இருக்கின்றன வென்று தர்க்க திருஷ்டி சகல சாஸ்திரங்களின் அபிப்பிராயங்களை நிச்சயஞ் செய்தான். உத்தர மீமாம்சை யொழிந்த பிற சாஸ்திரங்க எல்லாம் ஜிஞ்ஞாசுவால் தள்ளத்தக்கன வென்று சாரிகத்திற் சூத்திர காரராலும் பாஷ்ய காரராலும் பிரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகையால், வேறு சாஸ்திரங்களும் மோக்ஷத்திற் சூப்போக மென்று கூறுதல் பொருந்தாதா மாயினும், சாரத்தைக் கிரகிக்கும் திருஷ்டியால் தர்க்க திருஷ்டி மேற்கூறிய சாரமான நிச்சயஞ் செய்தான்.

497. தர்க்க திருஷ்டி ஒரு வித்துவாணைச் சந்தித்தல்.

குரு முகமாகக் கேட்கப்பட்ட அர்த்தத்தில் புத்தி ஸ்திரப் படுவதற்காகச் சகல சாஸ்திரங்களின் அபிப்பிராயத்தையும் விசாரித்தும் (தர்க்க திருஷ்டிக்கு) மீண்டும் சாஸ்திரத்தின் அபிப்பிராயம், தான் நிச்சயித்ததோ வேறோ வென்று சந்தேக முண்டாயிற்று. ஏனெனின், தர்க்க திருஷ்டி ககிஷ்டாதிகாரி யென்று கூறப்பட்டமையின், அவனுக்கு அடிக்கடி குதர்க்கத்தாற் சந்தேக முண்டாகின்றது. அதனை நிவர்த்திக்கும் பொருட்டுத் தன்னிச்சயத்தை வேறு விதவானுடைய நிச்சயத்தோடு ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதற்குப் புறப்பட்டுப் போய் ஒரு விதவாணைச் சந்தித்துத் தன் அபிப்பிராயங்களை அவனிடம் வெளியிட்டான். அப்போது அவன் தர்க்க திருஷ்டியின் வசநத்தைக் கேட்டு நீ கூறிய வெல்லாம் முக்கிய சித்தாந்த மென்று கூறினான். இவ்வாறாக, தர்க்க திருஷ்டி சகல சம்சயங்களு மற்று அபரோக்ஷமாய்ப் பிரஹ்மத்தை யறிந்து ஜகத்து பந்த மோக்ஷங்கள் யாவும் மித்தை யென்று அறிந்தான்.

498. ஞாந்ஈகு இச்சை சம்பலித்தலும், இச்சைய்
னபாவத்தின் அபிப்பிராயமும்.

பிராரப்தம் சேஷமா யிருந்தமையின், தாப் தந்தையனாயும்
தன் வீட்டையும் பார்க்கவேண்டு மென்கிற இச்சை யுண்டாப்
அப்பொழுதே (தர்க்க திருஷ்டி) புறப்பட்டான்.

ஞாந்ஈகுச் சகல வியவகாரங்களும் அஞ்ஞாநிக் குண்டாவது
போல் பிராரப்தத்தா லுண்டாகின்றன வென்று முன் கூறப்பட்ட
டது. ஆகையால், இச்சை சம்பலிக்கின்றது. ஞாந்ஈகு இச்சை
யுண்டாகின்ற தில்லை யென்று சில சாஸ்திரங்களில் எழுதப்பட்ட
டிருக்கின்றது ; அதற்கு ஞாநியின் அந்தக்கரணம் பதார்த்தத்தின்
இச்சாரூப பரிணாமத்தை யடைகின்ற தில்லை யென்பது அபிப்
பிராய மன்று; ஏனெனின், அந்தக்கரணத்திற்கு இச்சைமுதலியன
சகஜ தருமங்களாம்.

அந்தக்கரணம் பூதங்களின் சத்துவ குண காரியமாகக் கூறப்
பட்ட டிருப்பினும், ரஜோ குண தமோ குணசகித சத்துவ குணத்
தின் காரியமாம்; கேவலம் சத்துவ குணத்தின் காரிய மன்று.
கேவலம் சத்துவ குணத்தின் காரியமாயின், அந்தக்கரணத்திற்
குச் சலிக்கும் சபாவ முண்டாக வேண்டுவ தில்லை. அங்ஙனமே,
காமக் குரோதாதி ராஜஸ விருத்தியும் மூடத்தன்மை முதலிய
தாமச விருத்தியும் எந்த அந்தக்கரணத்திற்கு முண்டாக வேண்
டுவ தில்லை ; உண்டாவதால், அந்தக்கரணம் கேவலம் சத்
துவ குணத்தின் காரிய மன்று. ஆனால், அப்பிரதானமான ரஜோ
குண தமோ குண சகிதமாயும், பிரதானமான சத்துவ குண முடை
யதாயு மிருக்கின்ற பூதங்களி னின்றும் அந்தக்கரண முண்டா
ஆதலால், அந்தக்கரணத்தில் முக் குணங்களு
அந்த முக் குணங்களும் எல்லா அந்தக்கரணங்
களிலும் சமமாக வில்லை ; ஆனால், மிகுதி-குறைவா யிருக்கின்றன.
ஆகையால், குணங்களின் மிகுதித் தன்மை, குறைவுத் தன்மை
களினால் யாவார்க்கும் விவக்ஷண சபாவம் இருக்கின்றது. இவ்வாற்
றால் அந்தக்கரணம் முக் குணங்களின் காரியமா யிருக்கின்றது.

அந்தக்கரண மிருக்கின்றவரையில் ரஜோ குணத்தின் பரி
ணாம ரூபமான இச்சையின் அபாவம் பொருந்தாது. ஆகையால்,
)ச்சை யுண்டாகின்ற தில்லை யென்பதற்கு அபிப்பிராயம்

இதாவாம்:—ஞாநி அஞ்ஞாநி இருவார்க்கும் இச்சை சமாநமாகவே யிருக்கின்றது. ஆயினும், அஞ்ஞாநி இச்சையாதிகளை ஆத்மாவின் தர்மமாக அறிகின்றான். ஞாநி இச்சை புண்டாகுங் காலத்திலும் இச்சையை ஆத்மாவின் தர்மமாக அறிகின்ற தில்லை. ஆனால், காமம், சங்கற்பம், சந்தேகம், ராகம், துலேஷம், சிரத்தை, பயம், லஜ்ஜை, இச்சை முதலியன அந்தக்கரணத்தின் பரிணாமங்களாம்; ஆதலால், அவற்றை அந்தக்கரணத்தின் தர்மங்களாக அறிகின்றான்.

இவ்வாற்றால், இச்சை முதலியன வுண்டாயினும், அவை ஆத்மாவின் தர்மமாக ஞாநிக்குப் பிரதீதி யாகின்ற தில்லை. ஆகையால், ஞாநியினிடத்தில் இச்சையின் அபாவம் கூறப்பட்டது.

அங்ஙனமே, மதம், வாக்கு, காயங்களினுற் செய்யப்படும் வியவகாரங்க ளெல்லாம் ஞாநிக்கு ஆத்மாவினிடத்திற் பிரதீதி யாகின்ற தில்லை. ஆனால், கிரியைக ளெல்லாம் மனோ வாக்குக் காயங்களி லிருக்கின்றன.

ஆத்மா அசங்க மென்பது ஞாநியின் நிச்சயமாக. ஆகையால், ஞாநி சகல வியவகாரங்களுக்கும் கர்த்தாவாயினும், அகர்த்தாவே பாவன். இக்காரணத்தினால் சுருதியில் “ஞாநத்திற்குப் பிறகு வர்த்தமான சரீரத்திற் செய்யப்படும் சுபாசுப கர்மங்களின் பலனாகிய புண்ணிய பாவங்களின் சம்பந்தம் ஞாநிக்கு உண்டாகின்ற தில்லை” என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

பிராரப்த பலத்தினால் அஞ்ஞாநிக் குண்டாவது போல் ஞாநிக்கும் சகல வியவகாரங்களும் அவற்றின் இச்சையும் சம்பவிக்கின்றன.

499. சுபசந்ததி ராஜாவின் சரித்திரம்.

சுபசந்ததி ராஜாவினை விட்டு மூன்று புத்திரர்களும் புறப்பட்டுப் போனார்கள். அங்குப் புத்திரர்களுடைய சரித்திரம் கூறப்பட்டது. இப்போது அவர்கள் பிதாவின் சரித்திரத்தைக் கூறுகின்றேன்:—புத்திரர்கள் விட்டை விட்டுப் போனபோது ராஜா விற்குத் தீவிர வைராக்கிய மில்லாமையினால் அவர்களது பிரிவால் துக்க முண்டாயிற்று; அங்ஙனமே மந்த வைராக்கிய மிருந்தமையின், விஷய போகத்திற் சுக முண்டாக வில்லை. வெளியிற் புறப்பட்டுப் போக இச்சை யிருந்தும், புத்திரர்கள் போய்விட்டமை

யின், ராஜ்யத்தை விட்டுப் போக முடிய வில்லை; இதனாலும் துக்க முண்டாயிற்று. தீவிர வைராக்கிய மிருக்கின் ராஜ்யத்தை விட்டுப் போவான்; வைராக்கியம் தீவிர மன்ற மந்தமா யிருந்தமையின், ராஜ்யத்தை விட முடிய வில்லை; போகத்தில் அஸக்தியில்லை. ஆகையால், இருவிதத்திலும் துக்கமே புண்டாயிற்று; மந்த வைராக்கியத்தின் பலனாகிய உபாஸ்யத்தை யறிந்துகொள்ள வேண்டு மென்னும் இச்சையைக் கூறுகின்றார்.

500. தூங்காமல் விழித்திருக்கும் தேவன் யாவன் என்று

சுபசந்ததி வித்வான்களோடு பிரசுரஞ் செய்தல்.

மந்த வைராக்கியம் சுபசந்ததியாகிய பிதாவிற்குண்டானதே அவனுக்குப் பெரும்பாக்கியம். இதனால் அவனுக்கு எந்தத் தெய்வம் உபாஸிக்கத் தக்கதென்று அறிந்து கொள்ள இச்சை யுண்டாயிற்று; பிறகு சிரோஷ்ட வித்வான்களை வாவழைத்து அவர்களைத் தகுந்த ஆஸநங்களில் உட்காரவைத்து அவர்களைப் பார்த்து, புருஷார்த்தத்தை யடைவதற்காக எல்லா ஜநங்களாலும் ஆரதிக்கத் தக்கதாயும், தூக்கம் விழிப் பற்றதாயும், பக்தர்களுக்கு விளங்குகின்றதாயு மிருக்கின்ற தெய்வம் யாது என்றுகேட்டான். அரசன் வார்த்தையைக் கேட்டு அவ்வித்வான்களுள் ஒருவன் அரசனை நோக்கிக் கூறத் தொடங்கினான்:—

501. விஷ்ணு உபாசகனது உத்தரம்.

கேளும் அரசனே! உம்மால் சேர்க்கப்பட்ட தேவன், சிவனும், பிரமனும் சேவிக்கின்றவராயும், சங்கு சக்கர கதா பத்ம தாரியாயும், ஹிதஞ் செய்பவராயும், பரோபகாரியாயும், கிருபாநுவாயும், மங்கல மூர்த்தியாயு மிருக்கின்ற மகா விஷ்ணுவாவார்; அவர் நிஜபக்தர்களை யறிந்து அவர்களுக்கு சேஷமத்தை பரிக்கின்றார். சக்தி, கணேசர், சூரியன், சிவன் என்னும் இவர்க ளெல்லாம் அவ ராஞ்ஞாயில் நடக்கின்றார்கள் என்று பாரதமும், பத்ம புராணமும், நிருசிம்ஹதாபரீ, ராமதாபரீ, கோபாலதாபரீ என்னு முபநிஷத்துக்களுமாகிய எல்லாக் கிரந்தங்களும் கூறுகின்றன. விஷ்ணு சொருபத்தினின்றும் ஜகத்முற்று முண்டாகின்றது; மீண்டும் அவரிடத்தில் லயமாகின்றது. நானாவித வேஷங்களாய் அவதாரங்களைத் தரித்து எல்லாத் தேவர்களுக்குஞ் சகாயஞ் செய்திருக்கின்றார்.

ஆகையால், அவரை உபாஸிக்க. விஷ்ணுவிற்குச் சமாநமாய் உபாஸிக்கத்தக்க வேறொரு தெய்வமில்லை. விஷ்ணு பக்தனாகிய சிவன் உத்தமனாயிருப்பினும் அவன் உபாஸிக்கத்தக்க சொரூபத்தைத் தரிக்க வில்லை. சிவன் பிரேதம் போல் அமங்கள ஸ்வரூபி. ஆகையால், அவனை நாம் இவ்வாறு தியானிக்கலாகாது. சாம்பல், உடுக்கை, யானைத் தோல், கபாலம் என்பவற்றை யுடையவன் யாவர்க்கு சேஷமத்தை யுண்டுபண்ணப் போகின்றான்? அவன் புத்திரனாகிய கணேசனும், நானும், மிருகமும் சேர்ந்தது போன்ற விலகண்ண ரூபத்தைத் தரித்திருக்கின்றான். சடர் ஹடத்தினால் தேவியைத் தியானிக்கின்றனர்; அவளது சமாந ரூபத்தைத் தரித்து அவளைச் சேவிக்கின்றனர். ஸ்திரீயானவன் நிந்திக்கத் தக்கவளாயும், பவித்திர மின்றி அசுசியாயும், கணக்கிடப்படாத அவருண விசித்திர மூடையவளாயும், கபடகூட ஸ்வரூபியாயும், பராநீரமாயு மிருக்கின்றான். தனது தந்திரத்தி லெழுதப்படாத இப்படிப்பட்ட வடிவத்தை விரும்புகின்றவன் எவனோ அந்தநரன்கமுதையைப் போன்றவனாய் அவளைச் சேவிக்கட்டும். இச்சூரியனோ இராப்பகலாய் ஒரு க்ஷணமேனும் நிச்சலமாயிருப்ப தின்றி அலைகின்றான். இவனை யுபாஸிப்பவனும் இவனைப்போலவே அலைவான். ஆகையால், ஏனைய எல்லாத் தேவதைகளையு மொழித்து, எப்போதும் விழிப்புள்ளவராயிருக்கின்ற மகாவிஷ்ணு ஒருவரே சேவிக்கத்தக்கவரென்று அறியத்தக்கது. நாரத பாஞ்சராத்நிரத்தில் விஷ்ணுவின் பூஜாத் தியான விதிகள் விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. விஷ்ணுவின் உபாஸனை யொழிந்த ஏனைய நான்கு உபாஸனைகளும் உலகத்தில் விளங்குகின்றன. அவற்றுள் ஒவ்வொன்றையும் நிஷேதித்ததனால் ஸ்மார்த்த உபாஸனையும் நிஷேதிக்கப்பட்டதாய் விட்டது. ஏனெனின், ஐந்து தேவதைகளையும் சம புத்தியோடு உபாஸிப்பதற்கு ஸ்மார்த்த உபாஸனை யென்பர். விஷ்ணுவின் சமத் தன்மை சிவன் முதலிய நான்கு தேவதைகளுக்கும் நிஷேதிக்கப்பட்டிருத்தலால், ஸ்மார்த்த உபாஸனையும் அர்த்தாபத்தியினால் நிஷேதிக்கப்பட்டதாயிற்று.

502. சிவ உபாஸகனது உத்தரம்.

சிவ உபாஸகராகிய முநி மேற்கூறியதைக் கேட்டுக் கோபத்தோடு கண் சிவந்து கூறுகின்றார்:—அரசனே! என் வார்த்தையைக் கேளும். நான் கூறுவதற்குக் கோடிப் பிரமாணங்க ளுள. விரும்

பப்பட்ட பாவும் கொடுத்தருளும் பரமசிவனுக்குச் சமாநம் பார்! மகாவிஷ்ணுவால் யாசிக்கப்பட்டதே தம்முடைய சகல ஜகவரிபங்களையுங் கொடுத்துத் தாம் பஸ்மத்தைத் தரித்தார். இக்காணத்தினாலேயே தோலையும் கபாலத்தையும் தரித்தார். அவர்க்கு உயர்வு, தாழ்வு என்னும் விசார மில்லை; எல்லாஞ் சமந்தான். எர்வாணமா யிருந்துகொண்டு வைராக்கியத்திற்குச் சமாநமான சுக மில்லை யென்று உபதேசிக்கின்றார். இவ்விதமான பெருங் கொடையளிக்கின்றார்:—நானும் நாரியும் காசியில் மாண மடைந்தால் சிக்கிரத்தில் சாயுஜ்ய மோக்ஷத்தை யடைகின்றார்கள்; கர்ப்பவாச சங்கடத்தை யடையார். அவர்கள் சிவனுக்குச் சமாநமாகச் சர்வ தில்லிய போகங்களையு மதுபவிக்கின்றார்கள். அப்போது ஷங்க சரீரத்தை விட்டுப் பிரஹ்மத்தை யடையும்படியான அக்ஷய உபதேசத்தைப் பரமசிவன் செய்கின்றார். உயர்வு தாழ்வு சிந்தும் பாராமல் எல்லோர்க்கும் அவர் முக்தி யளிக்கின்றார். அரசனே! அவர்க்குச் சமாநமான தாதா யாவர்? பக்தி யுள்ளவர்கள் இல்லாதவர்களா யுள்ள எல்லோரையும் ரக்ஷிக்கின்றார். விஷ்ணுவின் சுபாவத்தை நாம் இவ்வாறு கேள்விப்படுகின்றோம்.—அவர் பக்தர்களை ரக்ஷிக்கின்றார்; அபக்தர்களை ரக்ஷிப்ப தில்லை யென்பது உலகப்பிரசித்தமா யிருக்கின்றது. ஹரி சேவகன், ஹான் சேவிய னென்று வியாஸர் கந்த புராணத்திற் கூறியிருக்கின்றார். திராமேச்சுரத்தில் திராமச்சந்திரன் பரமசிவனைப் பூஜித் திருக்கின்றார். பாரத பத்ம புராணங்களிற் சகல தேவர்களினும் ஹரி உயர்வுடையோ ரென்று கூறியதற்குத் தாற்பரியம் அப்படியன்று. என்னெனின், பாரத தாற்பரிய னூலைப் பார்க்குமிடத்துச் சிவனுக்கே ஈசரத்துவம் பிரதிபலிப்பதாகின்றது. இவ்வாறு அப்பையதீக்ஷித ரென்னும் வித்துவான் சகல புராணங்களுக்கும் இதிலாஸங்களுக்கும் தாற்பரியம் எழுதியிருக்கின்றார்.

ஆண்டு பாரதத்தி லுள்ள பிரசங்கம் இதுவாம்.—“அசுவத்தாமாவால் நாராயணஸ்திரமும் ஆக்கிரேயாஸ்திரமும் பிரயோகிக்கப்பட்டபோது அநேக சைன்யங்கள் நாசமாயும் பஞ்ச பாண்டவர்களும் ஒருவரும் மரிக்கவில்லை. அப்போது (அசுவத்தாமா) ரதத்தை விட்டு, தனர் வேதத்தையும் ஆசாரியரையும் திராஸ்கரித்து வந்ததிற்குச் சென்றார். ஆண்டு வியாஸ பகவான் அவரைச் சந்தித்துக் கூறுகின்றார். ஓ! பிரஹ்மண! நீ ஆசாரியரையும் வேதத்தை

யும் கிரஸ்காரஞ் செய்யலாகாது. இந்த ஆர்ச்சுநனும், கிருஷ்ணமும் நர நாராயண ரூபங்கள். இவர்கள் சிவனை மிகப் பூஜித்திருக்கின்றார்களாகலின், இவர்களுடைய பக்திக் கதீரமாகத் திரிசூலியான மகாதேவன் இவர்களுடைய ரதத்திற்கு முன் னிற்கின்றார். ஆதலால், இவர்கள்மீது பிரயோகிக்கப்படும் அநேக சஸ்திராஸ்திரங்களின் சாமார்த்தியத்தை மஹாதேவர் நாசஞ் செய்கின்றார். ”

இந்தப் பாரதப் பிரசங்கத்தினால் நாராயண ரூப கிருஷ்ணனது விபூதி மகாதேவருடைய கிருடையால் உண்டாயிருக்கின்ற தென்பது சித்தித்தது. ஆதலால் விஷ்ணு சரித்திரத்தைப் பிரதிபாதிக்கும் கிரந்தம் சிவனுடைய ஆதிக்கியத்தைப் பிரதிபாதிக்கின்றது. ஏனெனின், அக்கிரந்தத்தில் விஷ்ணு சேவியராகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றார். அந்த விஷ்ணு பாரதப் பிரசங்கத்தால் சிவ பக்தனாயிருக்கின்றார். ஆதலால், எந்தச் சிவ பக்தியால் விஷ்ணு சேவியரானோ, அந்தச் சிவனே பரம சேவியராகின்றார். இவ்வாற்றால், அப்பையதீக்ஷிதர் சகல வைஷ்ணவ கிரந்தங்களிலும் சிவனே பிரதிபாத்தியராகக் கூறப்பட்டிருக்கின்ற தென்று கூறியிருக்கின்றார். ஹரியானவர் பக்தர்களுக்குள் உத்தமமானவர்; சிவனுக்கே மகேச னென்றும் மகாதேவ னென்றும் பெயர். எனைய தேவர்களுக்குத் தேவ னென்றும் ஈச னென்றும் பெயர். சிவ மென்பதற்கு மங்கள மென்று பொருள். சிவத்திற்குப் பிந்தமான வெல்லாம் அசிவமாம்; அஃதாவது அமங்கல ஸ்வரூபமாம். இந்த அமங்களரூப தெய்வங்களை விட்டு மங்கள ஸ்வரூப சிவனை உபாஸித்தல் வேண்டும். விஷத்தைப் பார்த்து மற்றெல்லாத் தேவர்களுக்கும் பயமுண்டாயிற்று. அப்போது அவ் விஷத்தைக் கண்டத்தில் தரித்துப் பயத்தைப் போக்கினார், இவருடைய குமாரரான கணேசர் சகல விக்किநங்களையும் உடனே போக்கின்றார். காரியத்தில் காரண குண மிருத்தலால் விக்किநங்களை யெல்லாம் மூலத்தோடு நாசம் பண்ணுகின்றவர் சிவ னென்றறிதல் வேண்டும். ஐநந மரணங்களாகின்ற துக்க ரூப விக்किநங்களெல்லாம் சிவத்தியாரத்தால் மூலத்தோடு நாசமா மென்று அறியத்தக்கதாம். சேவிக்किத்தக்கவன் சதாசிவனே; விவேகி சமாதியோடு விழிக்கக் கடவன். பாசு பத தந்திரத்தில் சிவ பூஜா விகிகள் விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. நாரத பாஞ்சராத் திர மதம் பொய்யென்று சூத்திர பாஷ்யத்திற் கண்டிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

அதனை யதுசரித்த இராமா நஜா திகளின் நனித பவண்ணவ மதமும் கல்பதருவின் உரையாகிய பரிமளத்திற் றண்டிக்கப்பட்டிருக் ஆதலின், சிவ சேவையினிடத்து மருத்தினைச் செலுத்தின், புருஷார்த்தம் நன்கு சித்திக்கும்.

503. கணேச பூஜகனது உத்தரம்.

கணேசன் சிவன் புத்திரனென்று கூறியதையும், காரணத்தின் குணம் காரியத்தி லிருக்கின்ற தென்று கூறியதையும் கேட்டுக் கணேச பூஜகன் கோபத்துடன் கூறுகின்றான்:—“அரசனே! நான் கூறுவதைக் கேட்பீராக. இவ்விருவரும் பொய் வசநத்தை மெய் போன்று சாதிக்கின்றனர். கணேசன் சிவ புத்திர னென்றும், பராதிந னென்றுங் கூறுகின்றனர். இவ்விஷயமாய் விபாஸர் புராணத்திற் கூறியிருக்கின்ற ஒரு கதையைக் கூறுகின்றேன் கேட்பீராக:—திரிபுர சங்கராஞ் செய்ப ஹரி ஹராதி எல்லாத் தேவர்களுஞ் சென்றார்கள். கணேசனைப் பூஜிக்காதவரையில் திரி புரர்கள் சிறிதும் தோல்வியடைய வில்லை; பின்னர் மக வருத்த முற்று எல்லோரும் கணேசனை ஆராதித்துத் திரிபுர்களை ஜபித் தார்கள். எவனைப் பூஜித்ததனால் இவர்கள் ஜய மடைந்தார்களோ அவனை சேவிக்கத் தக்கவ னென்று அறிதல் வேண்டும். தசரத னுக்கு ராமன் புத்திரனா யிருந்ததுபோல் பரமசிவனுக்குக் கணபதி புத்திர ராயிருந்து விக்கிரங்களைப் போக்கினார். கணேச புராணம் விபாஸர் செய்திருக்கின்றார். அதில் எல்லாவற்றிற்குங் கணேசனே காரணம் என்று காட்டியிருக்கின்றார். அவருடைய துதிக்கையி லிருந்து அரி அரசன் விதி ரவி சக்தி முதலியோர் யாவரும் ஜெத் தார்கள். எவர்கள் சூனா மாத்திரம் இவரைத் தியாதிக்கின்றார் களோ அவர்களுடைய விக்கிரங்க ளெல்லாம் உடனே ஒழிகின்றன. இப்படி விழிப்புள்ளவரா யிருக்கின்ற விநாயகக் கடவுளை இரவும் பகலும் பக்தியுடன் நிஷ்காமமாய்ப் பஜித்தல் வேண்டும்.

504. தேவி பக்தனது உத்தரம்.

சக்திக்குக் காரணம் கணேச னென்று கூறியதைக் கேட்டுப் பகவதி பக்தன் கர்ச்சித்து அரசனைப் பார்த்துக் கூறத் தொடங்கி னான்:—அரசனே! என் சத்தியமான வசநத்தைக் கேட்பீராக. இம்மூவரும் கூறிய வெல்லாம் அப்பிரமாணமாம். சக்தி யில்லை யாயின், தேவர்க ளெல்லாம் கொல்லப்பட்ட. ச சமாந

அமங்கல ரென்று அறிக. சக்தி யில்லாதவர் அசமர்த்த ரெனப் படுவர். அவர்கள் எவ்வளம் காரியத்தை யுண்டுபண்ணுவர்? எவர்கள் அதிகமாய்ச் சக்தியை யுபாசித்தார்களோ அவர்கள் சகலத்திற்கும் அதிகாரியானார்கள். ஹரி, ஹரன், சூரியன், கண பதி என்பவர்கள் முக்கியமானவர்கள். இவர்களிடத்தில் நானாவத மான சக்தி காணப்படுகின்றது. பிரபஞ்சத்தில் எதனைச் சக்தி யென்று கூறுகின்றார்களோ அதனைப் பகவதியின் ரூப மென்று அறிக. பகவதிக்கு இரண்டு ரூபங்களுள்: ஒன்று சாமாநியம், மற்றொன்று விசேஷம்.

எல்லாப் பதார்த்தங்களிலு முள்ள தத்தம் காரியத்தைச் செய்யுஞ் சாமர்த்திய ரூப சக்தி எதுவோ அது பகவதியின் சாமா நிய ரூபமாம். அஷ்ட புஜாதிகளுடன் கூடிய மூர்த்தி விசேஷ ரூபமாம்.

சாமாநிய ரூபசக்தியின் அம்சங்கள் எண்ணிறந்தனவா யிருக்கின்றன. எவனிடத்தில் சக்தியின் அம்சம் குறைவா யிருக்கின்றதோ அவன் அற்ப சக்திமான்; அசமர்த்தன் எனப்படுகின்றான். எவனிடத்தில் சக்தியின் அம்சம் அதிகமா யிருக்கின்றதோ அவன் சமர்த்தன் எனப்படுகின்றான். விஷ்ணு சிவன் முதலிய வர்களிடத்தில் சக்தியின் அம்சம் அதிகமா யிருக்கின்றமையின், அவர்கள் அதிக சமர்த்த ரென்று கூறப்படுகின்றார்கள்.

இவ்வாற்றால், பகவதியின் சாமாநிய ரூப சக்தி யம்சத்தின் மிகுதியால் விஷ்ணு, சிவன், கணேசன், சூரியன் என்னும் இவர்க ளுடைய மகிமை பிரசித்தமா யிருக்கின்றது. சக்தி யின்றி யிருப்பின், பிராண னின்றிய சரீரம் அமங்களமாவது போல், சக்தியின் றிய சகல தேவர்களும் அமங்கள ஸ்வரூபிக ளாவார்கள். ஆதலால், எந்தச் சக்தியின் மிகுதியால் தேவர்களுடைய மகிமை பிரசித்தமா யிருக்கின்றதோ அம் மகிமை சக்தியினதாம். தேவர்களின் தன்று விஷ்ணு சிவன் முதலியோர் பகவதியின் சாமாநிய ரூப சக்தியை விசேஷமா யுபாசித்தமையின், அவர்களிடத்தில் சக்தியின் அம்சம் அதிகமா யிருக்கின்றது.

பகவதியினுடைய நிராகார ரூப சக்திக்கு அநேக அம்சங்க ளிருப்பது போல ஸாகார ரூப சக்திக்கும் அநேக அம்சங்க ளுள்; அச்சாகார அம்சங்களில் காளி ரூபம் பிரதானமாம். மாகேசுவரீ,

வைஷ்ணவீ, கௌரீ, கணேச முதலியனவும் பிரதாந அம் சங்களாம். விஷ்ணுவிற்குப் பகவதியின் உபாஸநையால் வைஷ்ணவீ யென்னும் பகவதியின் அம்சங் கிடைத்தது. அங்ஙனமே, ஏனைய தேவதைகளுக்கும் பகவதியின் உபாஸநையால் தத்தம் மாகேசுவரி முதலிய அம்சங்கள் கிடைத்திருக்கின்றன. அவர்களுள்ளும் விஷ்ணுவும் சிவனும் பகவதியின் முக்கிய பக்தர்களா யிருக்கின்றார்கள். ஏனெனின், தியாநஞ் செப்வோனுக்குத் தியே ரூபத்தை யடைவதே உபாஸநையின் பரம அவதியாகும். விஷ்ணுவிற்கும் சிவனுக்கும் உபாஸநையால் தியேய ரூபங் கிடைத்திருக்கின்றது. ஆதலால், இவர்கள் முக்கிய உபாஸகர்களாவர்.

மதந்தினால் அமிர்த முண்டானபோது, சாகசர்களுடைய விவாதத்தைத் தீர்க்க விஷ்ணுவிற்குச் சாமர்த்திய மில்லாமற் போயிற்று; அப்போது தன்னுபாஸிய ரூபமான பகவதியின் அம்சத்தைத் தியாநஞ் செய்து தானே பந்த உபாஸிய ரூபத்தை யடைந்தார். அந்த ரூபத்தின் மாகாத்மியத்தால் அசுரர்களும் விஷ்ணுவிற்கு அநுகூலமானார்கள். அங்ஙனமே, சிவனுஞ் சமாதியிற் பகவதியைத் தியாநஞ் செய்தார். அதனால் சிவனது பாதி சரீரம் உபாஸிக்கத் தக்கதாயிற்று. ஒவ்வொரு காலத்து விசேஷபத்தால் சமாதியில்லாமற் போனமையின் சிவனது முழு சரீரமும் உபாஸிக்கத்தக்கதாக வில்லை. இவ்விதத்தால், எல்லாத் தேவர்களும் பகவதியின் உபாஸகர்களாகின்றார்கள். அவ்வுபாஸநை தக்ஷிண மார்க்கத்தினாலும் உத்தர மார்க்கத்தினாலும் திரண்டு பிரகாரமாகக் கூறப்படுகின்றது. முன் தக்ஷிணமார்க்கம் கூறப்பட்டது. மேல் உத்தர மார்க்கத்தைக் கூறுவாம் :—

பகவதியின் பக்தர்களான ஹரி ஹரர்களைப் போல் பகவதியை யார்தாம் உபாஸிக்கப் போகின்றனர்? அங்ஙனமாயினும், மகாமாயையைத் தியாநிக்கின்றவன் சகல புருஷார்த்தத்தையும் சிக்கிரத்தி லடைவான். ஒருங்கே போக மோக்ஷங்களை யடையத் தக்க தாகிய வேறு சாதனம் ஜகத்திலில்லை. பகவதி பக்தன் சகல போகங்களையும் அநுபவித்துங் கர்ப்ப வாசத்தை யடைகின்ற தில்லை. சிவனாற் செய்யப்பட்ட தந்திரத்தின் கிரமத்தைக் கூறினோம். பகவதியின் பக்தி, மிகுந்த சுகத்தைத் தரும். முன்னோர்கள் எல்லோரும்

அறுஷ்டித்து வந்த பஞ்ச மகாரங்களையும் ஒருபோதும் விடுதல் கூடாது. கிருஷ்ணதேவர் பல தேவராகிய நல்ல ஞானியும் முதல் மகாரத்தை எப்போதும் ஜலத்தைப் போல் சாப்பிட்டார்கள். மேலும், முன்னோர்க ளெல்லோரும் மகாரத்தையே சேவித்தார்கள். மகாரங்களைச் சேவிக்கும் விதிக ளெல்லாம் பரமசிவனால் பரோபகாரத்தின்பொருட்டுக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. சிவ வச நத்தை மந்தில் தரிக்கின்றவன் இந்தச் சரீரத்திலேயே போக மோகூடங்களை யடைகின்றான். வியாசஸர் பாகவதத்தைச் செப்திருக்கின்றார்; உப புராணத்திற் காளியை வர்ணித் திருக்கின்றார்; பகவதியின் பக்திதான் மேலாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது; பூஜா விதிகள் எல்லாவற்றையும் அறிவித்திருக்கின்றார். ஹரி ஹான் சூரியன் கணேசன் முதலியோர் பகவதியைத் தியானஞ் செய்கின்றவர்களாய் ஜீவிக்கின்றார்கள். மதியுடையோர் யாவரும் முதல் மகாரத்தைக் குடித்து மூழ்கிய மந்தினை யுடையவராய்ப் பகவதியைப் பூஜிக்கின்றனர். ஜகத் ஜநநியாகிய தேவியே விழிப்புள்ளவளாயிருக்கின்றாள். இவளைச் சேவிப்பவன் பரமாத்மநத்தை யடைகின்றான்.

505. சூரிய பக்தனது உத்தரம்.

சூரிய பக்தன் பகவதியின் மாகாத்மியத்தைக் கேட்டுக் கோபங்கொண்டு கூறுகின்றான். அரசனே! என் னுண்மையான வசநத்தைக் கேட்பீராக; நான் கூறுவது பொய்யன்று. கோடி சபதம் செய்கின்றேன். அவர்களுடைய மதங்க ளெல்லாம் மிகவும் பாப முள்ளனவாயும், இழிவானவையாயும் இருக்கின்றன. ஜகத்திற் கூறப்படும் கெட்ட குணங்க ளெல்லாம் தேவி மார்க்கத்தில் உத்தம மாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன; மலின மத்தியம் தீர்த்த மென்றும், மாமிசம் சுத்த மென்றும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. விபரீதத்தினைக் கூறும் சம்பு தந்திரம் அறுஷ்டிக்கத் தக்கதன்று. தஷ்ண சம்பிரதாயம் சிரோஷ்டமாகையால், அஃது எல்லோராலும் அறுஷ்டிக்கத் தக்கதா யிருப்பினும், இவர்களுடைய மனது எதில் கட்டுப்படுகின்றதோ அந்தச் சூரிய னில்லையாயின் எல்லோரும் அந்தகராவர். எல்லாவற்றையும் பிரகாசிப்பிக்கின்றவன் சூரியன். அவன் இல்லாவிட்டால் எங்கும் இருள் சூழ்ந்து கொள்ளும். பிரகாசங் கொடுக்கும் ஜகத்தி லுள்ள ஏனைய வஸ்துக்க ளெல்லாம் சூரிய

னுடைய அம்சங்களே. சூரியனைப் போல் ஒருவனும் ஹிதஞ் செய்கின்றவனில்லை. பிறருடைய ஹிதத்தின் பொருட்டேதான் அகாபத்தில் ஓயாமல் அலைகின்றான்; சகல காரியங்களும் காலதீரயாயிருக்கின்றன. அதனையே சென்ற காலம், சீத காலம், வருங்கால மென்று மூலகையாக விவேகிகள் கூறுகின்றார்கள். ஆச்சரியம்! இந்தச் சூரியன் சூத்திரமாப்க் கிரிபைகளைச் செய்கின்றார். இவ்விதியாக எல்லாம் சூரியனி விருத்தே உண்டாகின்றன. அவர்கோபத்தால் எல்லாம் பஸ்மமாகின்றன. இவர்க்கு ஸாகாரம் நிராகார மென்று இரண்டு ரூபங்களுள் அவ்விண்டனுள் ராகாசப் பிரகாசம் சகல நாம ரூபங்களிலும் வியாபித் திருக்கின்றது. எனத வேதாந்தி பாதி விளங்குகின்றது என்னும் சப்தத்தால் வியவகரிக்கின்றானே அது ராகாசப் பிரகாச ரூபமான சூரியனுடைய சாமாதிய ரூபமாம். அது ஜகத்திற் கெல்லாம் அதிஷ்டாநமாம். அதனை யறியாததனால் ஜகத்படிவ விவர்த்த முண்டாகின்றது. அந்த நிராகாசப் பிரகாசமே அந்தக்காண விருத்தியி லுள்ள பிரதிபிம்பத்தோடு ஞாந மென்று கூறப்படும். “அகம் பாது (யான் சூரியன்)” என்று அந்தக்காண விருத்தி பிரகாசத்தின் பிரதிபிம்பத்தோ டுண்டாகும்போது அஞ்ஞாந நிவிருத்தி வாயிலாக ஜகத்தின் நிவிருத்தி யுண்டாகின்றது.

சூரியனுடைய ஸாகார ரூபத்தைக் கூறுகின்றேன் கேட்பீராக:—பகற் காலத்தில் அவருடைய தேஜசு பிரகாசிக்கின்றது. சந்திரன், நக்ஷத்திரம், தீப முதலிய அநேகம் அதன் அம்சமே. நிராகார ஸாகார பேதத்தால் சூரியனுக்கு இரண்டு ரூப முள். அவற்றுள், நிராகார ரூபம் ஞேயமாம்; ஸாகார ரூபம் தியேயமாம். இதுவே வேதாந்தங்களில் நிர்க்குண சகுண பேதத்தால் இருவகைப் பிரஹ்மமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. எந்தச் சூரியனிடத்தில் ஒருகாலத்திலும் அந்தகாரம் லேசமு மில்லையோ அவரைப் பார்த்தே எல்லோரும் தங்கள் கர்மத்தைச் செய்கின்றார்கள்; ஒருபோதும் தூங்காது விழித்திருக்கின்றார்கள். அவரைத் தியானஞ் செய்வதனால் அந்தகாரம் ஒழிந்துபோம் ஏனைய தேவதைகள் விழிப்புள்ளவர்க ளென்று கூறினது மித்தை மென்று அறிதல் வேண்டும்.

506. முற்கூறிய மதத்தின் அருவாதத்தோடு ஸ்மார்த்த மதம்.

ஐந்து உபாஸகர்களும் பரஸ்பரம் விருத்த வசநங்களைக் கூறினதுபோல் அநேக பண்டிதர்களும் தங்கள் தங்கள் புத்தியின் அதுசாரமாய் விருத்தமாகவே கூறினார்கள்.

இவ்வைவர் மதமும் ஒன்றற்கொன்று விரோதமா யிருப்பது போல் ஸ்மார்த்த பண்டிதன் மேற்கண்ட ஐந்து தேவதைகளிடத்திலும் பேத புத்தி கொள்ளாவிட்டாலும் அவனுடைய மதமும் இவர்கள் மதங்க ளெல்லாவற்றோடும் விரோதமா யிருக்கின்றது. ஏனெனின்,

வைஷ்ணவனுடைய மதம் இதுவாம்: விஷ்ணுவிற்குச் சமாநமான வேறு தெய்வ மில்லை. எல்லோரும் விஷ்ணு பக்தரே. விஷ்ணுவின் ராம கிருஷ்ண நாராயணன் முதலிய நாமங்களுக்குச் சமாநமாய்ப் பிற தெய்வங்களின் நாமங்களை எவன் நினைக்கின்றானோ அவன் நாமாபராதிபாவன். அவனுக்கு ராமாதி நாமோச்சாரணங்களின் யதார்த்த பல னுண்டாகின்ற தில்லை.

அங்ஙனமே, சைவ மதத்திலும் சிவனுக்குச் சமாநமான வேறு தெய்வ மில்லை. சிவனுடைய நாம உச்சாரணத்தின் பலன் விஷ்ணு நாம உச்சாரணத்தா லுண்டாகின்ற தில்லை. இவ்விதமாக எல்லோருடைய மதங்களிலும் அவரவர்களின் உபாஸிய தெய்வத்திற்குச் சமாநமாய் வேறு தெய்வ மில்லை. ஸ்மார்த்த மதத்திலோ எல்லாத் தேவர்களும் சமமே. ஆதலால், ஸ்மார்த்த ம த மும் மேற்கூறிய ஐந்து மதங்களோடும் விருத்தமா யிருக்கின்றது.

507. ஆறு சாஸ்திரங்களும் ஒன்றற் கொன்று விரோதமாதல்.

சாங்கியம், பாதஞ்சலம், நியாயம், வைசேஷிகம், பூர்வ மீமாம்சை, உத்தர மீமாம்சை என்னும் ஆறு சாஸ்திரங்களின் மதங்களும் பரஸ்பரம் விருத்தமாம். ஏனெனின்,

சாங்கிய சாஸ்திரத்தில் ஈசுவரன் அங்கீகரிக்கப்பட வில்லை. சமாதிவடிவ (11) யோகத்தில் அபேகை யின்றிய பிரகிருதி புருஷர்களின் விவேக ஞானத்தினால் மோக முண்டாவதாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

பாதஞ்சல சாஸ்திரத்தில் ஈசுவரனும், சமாதியால் மோகமும அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகையால், சாங்கியமும் பாதஞ்சலமும் ஒன்றற் கொன்று விருத்தமாம்.

நியாய ம். 'ல நான்கு பிரமாணம், வைசேஷிக மதத்தில் இரண்டு பிரமாணம் என்பன விருத்தமாம். அவ்வாறே நியாய வைசேஷிகங்களுக்குத் தம்முள் மற்றும் அநேக விரோத முள். ஜிஞ்ஞாசுவால் அவை விரும்பப்படுவன வாகாமையின் அவற்றை ஈண் டெழுத வில்லை.

பூர்வ மீமாம்சையில் ஈசுவரனும் மோக்ஷநுப கீத்திய சுகமும் அங்கீகரிக்கப்பட வில்லை. ஆனால், கர்மத்தா லுண்டாகும் விஷய சுகமே புருஷார்த்தமா யிருக்கின்றது.

உத்தர மீமாம்சையில் மோக்ஷமும் ஈசுவரனும் அங்கீகரிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. விஷய சுகம் புருஷார்த்த மன்று. உத்தர மீமாம் சையின் மதம் இக்கிரந்தத்தில் வியக்தமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகையால், சர்வ சாஸ்திரங்களின் மதங்களும் இதற்கு விருத்தமாம். வேறு சாஸ்திரங்களிலும் பேத வாதம் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இதிலோ, பேதம் கண்டிக்கப்பட்டும், அபேதம் கூறப்பட்டு மிருக்கின்றன.

இவ்வாற்றால், சகல சாஸ்திரங்களின் சித்தாந்தமும் பரஸ்பரம் விருத்தமாம்.

508. தர்க்க திருஷ்டி பிதாவைச் சந்தித்தல்.

இவ் விருத்த வசநங்களைக் கேட்டு அரசனுக்கு னாதந சம்சயங்களுண்டாயின. இவர்களுள், யார் கூறுவ துண்மை; எல்லோரும் யுக்திப் பிரமாணங்களுடன் பேசுகின்றார்கள். இவ்வித சம்சயமாகிய சோகத்தினால் துக்க முற்ற அரசன் மனத்தில் உபாசிக்கத்தக்க தெய்வம் இன்ன தென்று தோன்றாமற் போயிற்று. இந்தச் சந்தேகத்தை எவனிடத்திற் கூறுவது? ஐகத்தி லுள்ள சாஸ்திர நிபுண பண்டிதர்கள் கூறும் விருத்த வசநங்களைக் கேட்டு நெடுங்காலம் யோசனையில் முழுகி யிருந்தான். இப்படி யிருக்கும்போது தர்க்க திருஷ்டி தகப்பனிடம் வந்தான். இருவரும் பரஸ்பர மாலிங்கநஞ் செய்து கொண்டனர். புத்திரன் தகப்பனை விதிப்படி நமஸ்கரித்தான்; தகப்பன் பிரியத்துடன் ஆசீர்வதித்து ஆசநங் கொடுத்தான்.

தர்க்க திருஷ்டி பிதாவை நோக்கி உபதேசித்தல்.

509. காரண ரூபத்தின் உபாசியத் தன்மையும்,

காரிய ரூபத்தின் நிக்ருஷ்டத் தன்மையும்.

தகப்பன் சிந்தையில் மூழ்கி யிருப்பதைக் கண்டு, ஐயா! தங்கள் சித்தத்தி லுள்ள வியாகூலம் யாது? என்ன யோசனை? முகப் பிரசந்நமா யில்லையே? என்று தர்க்கதிருஷ்டி வினாவினான்.

புத்திரன் வசந்தத்தைக் கேட்டுத் தன் கவலைக்குக் காரணமான சகல விருத்தாந்தங்களையும் சுபசந்ததி மகாராஜன் அவனுக்குக் கூறினான்; எந்தத் தெய்வம் உபாசிக்கத் தக்க தென்று தெரியவில்லை யெனக் கூறினான்.

தர்க்க திருஷ்டி தகப்பன் வார்த்தையைக் கேட்டு அவனுக்குச் சுப முண்டாகக் கருதிக் கூறுகின்றான். காரண ரூபம் உபாஸ்யமென்றும், காரிய ரூபம் துச்சமென்றும் அறிக. காரண ரூபத்தின் நாமங்கள் பல. இது வேதத்தின் முக்கிய சித்தாந்தமாம். இதிலுாச புராணங்களில் வியாசர் கூறிய சித்தாந்தம் இதுவேயாம்; நானா வன்று. இந்த மர்மத்தைப் பண்டிதர்க ளறியாமல் பிறர் மதத்தைக் கண்டிக்கின்றார்கள். பாரதத்திற்கு வியாக்கியாநமெழுதின நீலகண்ட பண்டிதர் அவ்வியாக்கியாநத்தின் ஆரம்பத்தில் இப்பிரசங்கத்தைச் செய்திருக்கின்றார். அவ்விடத்திலேயே உத்தமமான சுருதி சித்தாந்தங்களை யு முள்ளபடி கூறி யிருக்கின்றார்.

510. புராணத்திற் கூறிய ஸ்துதி நிக்தைகளில்

வியாசர் அபிப்பிராயம்.

சகல புராணங்களின் கர்த்தா வியாசர் ஒருவரே. அவர் ஸ்கந்த புராணத்திற் சிவனுக்கு ஸ்வதந்திராதி ஈசுவர தர்மங்க ளுளவென்று கூறியிருக்கின்றார்; ஏனைய தேவதைகளுக்குச் சிவ கிருபையால் எல்லா விபூதிகளுங் கிடைக்கின்றனவென்று கூறியிருக்கின்றார். ஆகையால், இவர்களுக்கு ஜீவதர்மம் கூறப்பட்டது. அங்ஙனமே, விஷ்ணு புராண பத்ம புராணங்களில் விஷ்ணுவிற்கு ஈசுவரத் தன்மை கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அவ்வாறே, சிலரைப் புராணங்களிலும், சிலரை உப புராணங்களிலுமாக விஷ்ணு சிவன் என்ப

வர்களுக்கு வேறான கணேசாதி தேவதைகளுக்கு ஈசுவரத்தன்மை கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இவ்விதத்தால், வியாசர் வாக்கியத்தில் விரோதம் காணப்படுகின்றது.

அதற்குச் சமாதானம் இதுவாம்: எல்லோரும் ஈசுவரர்களே யாவர். எந்தப் பிரகாரத்தில் பிற தெய்வம் நிந்திக்கப்பட்டிருக்கின்றதோ அதன் நிந்தையால் அதன் உபாஸையை விடுதலில் வியாஸருக்கு அபிப்பிராய மில்லை. ஆனால், வைஷ்ணவ புராணத்திற் சிவாதி தேவதைகளின் நிந்தை விஷ்ணுவின் ஸ்துதியினால் விஷ்ணு வபாசனையிற் பிரவிருத்தித்தற்கு ஹேதுவாம். அவ்வாறே, சிவ புராணத்திற் செய்த விஷ்ணுவாதிகளின் நிந்தையும் அவற்றின் உபாசனைகளை விட்டுவிட வேண்டுமென்னும் கருத்தன்று. ஆனால், அந்த நிந்தை சிவ உபாஸனையிற் பிரவிருத்தியுண்டாகும் பொருட்டாம். ஒரு பிரகாரத்தில் பிற தேவதையின் நிந்தை அதன் உபாஸனையைத் தள்ளுவதற்கா யிருக்கும் பகஷத்தில் எல்லாத் தேவதைகளி னுபாஸனைகளையுந் தள்ளும்படி நேரிடும். அகையால் அந்நிய தேவதையின் நிந்தை ஒன்றானது ஸ்துதியின் பொருட்டாம்; மற்றவற்றி னுபாஸனையை விட்டுவிடுவதன் பொருட்டன்று.

திருஷ்டாந்தம்:— வேதத்தில் அக்கிரிஹோத்திரத்திற்கு இரண்டு காலங்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. ஒன்று சூரியோதயத்திற்கு முன்னும், மற்றொன்று சூரியோதயத்திற்குப் பின்னுமாம். அங்கு முற்காலப் பிரசங்கத்தில் பிற்காலம் நிந்திக்கப்பட்டிருக்கின்றது; பிற்காலப் பிரசங்கத்தில் முற்காலம் நிந்திக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அங்கு அக்கிரிஹோத்திரத்தை விட்டுவிட வேண்டுமென்னும் அபிப்பிராயம் நிந்தைக் கிருக்குமாயின், இவ்விரண்டு காலங்களிலும் ஹோமத்தை விட்டுவிடும்படி நேரிடும். நித்திய கர்மத்தை விடுதல் பொருந்தாது. ஆகையால், முற்காலத்தினது ஸ்துதியின் பொருட்டுப் பிற்கால நிந்தையும், பிற்கால ஸ்துதியின்பொருட்டு முற்கால நிந்தையுஞ் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. அங்ஙனமே, ஒரு தெய்வத்தி னுபாஸனாப் பிரசங்கத்தில் பிறதேவதையின் நிந்தைக்குத் தாற்பரியம் அத்தெய்வத்தின் ஸ்துதியிலாம்; பிற தெய்வத்தின் நிந்தையில் தாற்பர்ய மன்று

511. ஐந்து தேவதைகளி னுபாஸகரும் ஒரே
(பிரஹ்மலோக) பலனை யடைதல்.

சாகார பேதத்தால் சிலர் உதயத்திற்கு முன் ஹோமஞ்செய்கின்றனர்; சிலர் உதயத்திற்குப் பின் செய்கின்றனர். இருவருக்கும் பலன் ஒன்றும் அதுபோல், இச்சா பேதத்தால் ஐந்து தேவதைகளுக்குள் எதை யுபாஸித்தாலும் ஐந்துபாஸகர்களாலும் பிரஹ்ம லோகமே யடையப்படும். அவ்விடத்தில் போகங்கள் அதுபவிக்கப்பட்டு விதேக மோக்ஷம் சித்திக்கின்றது. விஷ்ணு முதலிய தேவதைகளி னுபாஸகையால் வைகுண்டாதி லோகங்கள் அடையப்படு மென்று புராணங்களிற் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. பிரஹ்ம லோகம் அடையப்படுவதாகக் கூறப்பட வில்லையாயினும், உத்தம உபாஸர்கள் விதேக முக்திக்கு அதிகாரிகளா யிருக்கின்றமையின், தேவ யாந மார்க்கமாக அவர்கள் பிரஹ்ம லோகத்திற்கே போகின்றார்கள். ஆனால், ஒரே பிரஹ்ம லோகம் விஷ்ணு உபாஸகனுக்குவைகுண்டரூபமாயும், அங்குள்ளவர்கள் சதுர்ப்புஜ பார்ஷத் ரூபங்களோடு கூடினவர்களாயும் பிரதீதியாகின்றார்கள்; தானுஞ் சதுர்ப்புஜ மூர்த்தியாகவே யாகின்றான். அங்ஙனமே, சிவோபாஸகனுக்குப் பிரஹ்ம லோகமே சிவ லோகமாகவும், அங்குள்ளோர் திரிநேத்திர ஸ்வரூபிகளாகவும் பிரதீதியாகின்றார்கள்; தன்னையும் அப்படியே காண்கின்றான். இவ்விதமாக எல்லா உபாஸகர்களுக்கும் பிரஹ்ம லோகமே தமது உபாஸ்யத்தின் லோகமாகக் காணப்படுகின்றது. ஏனெனின், இது நியமமாம்.—தேவ யாந மார்க்க மின்றி வேறு மார்க்கத்தாற் செல்லுகின்றவன் மீண்டும் சம்சாரத்திற்கு வருகின்றான். தேவ யாந மார்க்க மொன்றே பிரஹ்மலோகத்திற்குச் செல்லும் மார்க்கமாம். ஆகையால், விதேக மோக்ஷத்திற்கு யோக்கியர்களாகிய உபாஸகர் எல்லாம் பிரஹ்ம லோகத்திற்குப் போகின்றார்கள். அந்தப் பிரஹ்ம லோகத்தில், உபாஸகனுடைய இச்சாநுசாரமாகச் சகல சாமக்கிரிகளுடன் கூடியதாக அவனுக்குப் பிரதீதியாகும்படியான இத்தன்மைய அற்புத மகிமை

ஐந்து தேவதைகளின் உபாஸகர்களுக்கும்
பல என்னென்ற யாம்.

512. ஒரே பரமாத்மாவினிடத்தில் நானா நாம ரூபங்கள் சம்பவிக்கின்றன.

அதில் இந்தச் சங்கை யுண்டாகின்றது:—ஐந்து தேவதைகளுக்கும் நாம ரூபங்கள் வெவ்வேறாய்க் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. ஈசுவரனே ஒருவன். ஒரு ஈசுவரனுக்கு நானா ரூபங்கள் சம்பவியா.

அதற்குச் சமாதானம் இதுவாம்:—பாமாத்தமாக நாம ரூபங்கள் எவையும் பரமாத்மாவினிடத்திலில்லை. மந்த புத்தி யுள்ளவர்களது உபாஸனையின் பொருட்டு நாம ரூப ரகித பரமாத்மாவிற்கு மாயையினு லாக்கப்பட்ட கற்பித நாம ரூபங்கள் கூறப்படுகின்றன. ஆகையால், ஒரே பரமாத்மாவினிடத்தில் மாயையாற் கற்பிக்கப்பட்ட நாம ரூபங்கள் அநேகம் பொருந்துகின்றன. இவ்விதத்தால் சர்வ புராண வாக்கியங்களின் விதோதமும் சிவிரூத்திபாய் விடுகின்றது.

513. எல்லாப் புராணங்களுக்கும் காரண காரியப் பிரஹ்மங்களினது உபாஸனையின் கிரமத்தால் கோள்ளப்படுந் தன்மையிலும் தள்ளப்படுந் தன்மையிலும் தாற்பரிய மாதல்.

புராண வாக்கியங்களி லுண்டாம் விதோத சங்கைக்கு முக்கிய சமாதானம் இதுவாம்:—விஷ்ணு, சிவன், கணேசன், தேவி, சூரியன் முதலிய ஒவ்வொன்றன் நாமம் யாவும் காரணப் பிரஹ்மத்தினதும், காரியப் பிரஹ்மத்தினது மாம். மாயா விசிஷ்ட காரணத்தைப் பிரஹ்ம மென்கின்றார்கள். காரியமான ஹிரண்யகர்ப்பனையும் பிரஹ்ம மென்கின்றார்கள். இவ்விதமாகக் காரணப் பிரஹ்மத்தையும் காரியப் பிரஹ்மத்தையும் விஷ்ணு, சிவன், கணேசர், தேவி, சூரியன் என்னும் பதங்கள் அறிவிக்கின்றன. இவ்வாதே, இவ்வைந்து பதங்களுக்கும் நாராயணன், நீலகண்டன், விக்கிரேசன், சக்தி, பாது முதலிய அநேகம் பரிபாய பதங்க ளுள. அவை யாவும் காரண காரியப் பிரஹ்மங்க ளிரண்டையும் போதிக்கின்றன. சிலவிடத்துக் காரணப் பிரஹ்மத்தையும், சிலவிடத்துக் காரியப் பிரஹ்மத்தையும் சந்தர்ப்பத்திற்குத் தகுந்தபடி போதிக்கின்றன. எங்ஙனம்:—ஸைந்தவ பதம், குதிரையையும் உப்பையும் அறிவிக்கின்றது; போஜந சந்தர்ப்பத்தில் அது உப்பையும், நடை சந்தர்ப்பத்தில்

சூகிரையையும் அறிவிக்கின்றது. அதுபோல், வைஷ்ணவ புராணத்தில் விஷ்ணு - நாராயணன் முதலிய பதங்கள் காரணப் பிரஹ்மத்தையும், சிவன் - கணேசன் - சூரியன் முதலிய பதங்கள் காரியப் பிரஹ்மத்தையும் போதிக்கின்றன.

514. ஆதலால் வைஷ்ணவ கிரந்தங்களில் விஷ்ணுவின் ஸ்துதிக்கும் சிவாதிகளின் நிந்தைக்கும் வியாஸர் அபிப்பிராயம் இதுவாம்:— காரணப் பிரஹ்மம் உபாஸிக்கத் தக்கது; காரியப் பிரஹ்மம் உபாஸிக்கத் தக்க தன்று.

அங்ஙனமே, ஸ்கந்த புராணுதி சைவ கிரந்தங்களில் சிவன் மகேசன் முதலிய பதங்கள் காரணப் பிரஹ்மத்தையும், விஷ்ணு - கணேசன் - தேவி - சூரியன் முதலிய பதங்கள் காரியப் பிரஹ்மத்தையும் போதிக்கின்றன. ஆகையால், இந்தப் புராணங்களிலும் காரணப் பிரஹ்மத்தின் ஸ்துதியும், காரியப் பிரஹ்மத்தின் நிந்தையும் இருக்கின்றன.

அங்ஙனமே, கணேச புராணத்தில் கணேச பதம் காரணப் பிரஹ்மத்திற்கும், விஷ்ணு சிவன் முதலிய பதங்கள் காரியப் பிரஹ்மத்திற்கும் வாசகங்களாயின. ஆகையால், காரணத்தின் ஸ்துதியும், காரியத்தின் நிந்தையும் இருக்கின்றன.

அங்ஙனமே, காளி புராணத்தில் காளி தேவி முதலிய பதங்கள் காரணப் பிரஹ்மத்தையும், விஷ்ணு - சிவன் - கணேசன் - சூரியன் முதலிய பதங்கள் காரியப் பிரஹ்மத்தையும் போதிக்கின்றன. ஆகையால், காளி பதத்தினு லறிவிக்கும் காரணத்தின் ஸ்துதியும், விஷ்ணு, சிவாதி பதங்களினு லறிவிக்கும் காரியத்தின் நிந்தையு மிருக்கின்றன.

அங்ஙனமே, ஸௌர புராணத்தில் சூரிய பாறு முதலிய பதங்களால் காரணப் பிரஹ்மத்தின் ஸ்துதியும், விஷ்ணு - சிவன் முதலிய பதங்களால் காரியப் பிரஹ்மத்தின் நிந்தையும் போதிக் கப்படுகின்றன.

இவ்விதமாகச் சகல புராணங்களிலும் காரிய காரணங்களின் பெயர் வடிவ சங்கேத பேத மிருக்கின்றது; கொள்ளும்படியாயும் தள்ளும்படியாயு மிருக்கின்ற அர்த்தத்தில் பேத மில்லை. சகல புராணங்களிலும் காரணப் பிரஹ்மத்தி னுபாஸனை கொள்ளத்தக்க

தாம், காரியப் பிரஹ்மத்தி னுபாஸனை தள்ளுதக்கதாம். ஆகையால், சகல புராணங்களும் ஓரே காணப் பிரஹ்மத்தி னுபாஸியத் தன்மையினைப் போதிக்கின்றன. இவற்றிற்குத் தம்முள் விரோத மில்லை.

515. மூர்த்திப் பிரதிபாதந்தின் அபிப்பிராயம்.

சதுர்ப் புஜ, திரி நேத்திர, ஸதுண்ட, அஷ்ட புஜாதி மூர்த்தி கள் மாயையின் பரிணாமமாயும் சேதநத்தின் விவர்த்தமாயும் இருப் பதால், காரியங்களா யிருக்கின்றன. அவற்றிற்கும் உபாஸனை கூறப்பட்டிருக்கின்றதா மாயினும், அந்தச் சதுர்ப் புஜாதி மூர்த்தி களுக்கு மாயா விசிட்ட காரணத் தோடு விசாரிக்கு மிடத்துப் பேத மில்லை. ஆகையால், அவ் வாகாரங்களைப் பாதித்துக் காரண ரூபத்தால் அவற்றை உபாசிப்பதில் கருத்தாம். ஏனெனின், ஆகாரம் காரியமாம்; ஆகையால், அது துச்சமாம். காணம் சத்தி யமாம். எவனுடைய மந்தப் பிரஞ்ஞை ஆகாரத்திலேயே ஸ்திரமா யிருக்கின்றதோ அவன் சாஸ்திரத்திற் கூறப்பட்ட ஆகாரத் தையே உபாஸித்தல் வேண்டும். அதனாலும் பிரஞ்ஞை நிச்சல மாகிக் காரணப் பிரஹ்மத்தி னுபாஸனையில் ஸ்திதப்படுகின்றது.

516. காரணப் பிரஹ்ம உபாஸனை இவ்வாறு கூறப்பட்டிருக்கின்றது:- பிரஹ்மம் ஜகத்தின் காரணன், சத்திய காமன், சத் திய சங்கற்பன், சர்வஞ்ஞன், சுதந்திரன், சர்வப் பிரேரகன், கிரு பாஞ் என றிவ்வாறு ஈசுவர தர்மங்களைத் திபானித்தல் வேண்டும். மூர்த்தியைத் திபானித்தல் வேண்டு மென்பது சாஸ்திரத்தின் கருத் தன்று. சாஸ்திரத்தில் அநேக மூர்த்திகளைக் கூறியது உபா ஸனையின்பொருட் டன்று. ஆனால், எல்லா மூர்த்திகளுங் கா ரணப் பிரஹ்மத்தி னுபலக்ஷணங்களே. எந்த வஸ்து எதன் ஏக தேசத்திலும், ஏககாலத்திலும் வியாவர்த்தகமாய் மிருக்கின்றதோ அது உபலக்ஷண மெனப்படும்.

எங்ஙனம் “காகமுடையது தேவதத்தன் வீடு” என்னும் வாக் கியத்தில் தேவதத்தன் வீட்டிற்குக் காகம் உபலக்ஷணமா யிருக் கின்றது. ஏனெனின், வீட்டின் ஒரு பக்கத்திலும் எப்போதாவ தொரு காலத்திலும் காகம் உட்கார்ந்திருக்கின்றது, எப்போதும் உட்கார்ந்திருக்கின்ற தில்லை. மற்றக் கிரகங்களினின்றும் தேவதத் தனது கிரகத்தை வேறுபிரித் தறவிக் கின்றதோ, அங்ஙனம்

ஐகத்தின் காரணம் பிறம்மமாம். அதன் ஏகதேசத்தில் எப்போதாவது மூர்த்தி யிருக்கின்றது. சதுர்ப் புஜாதி மூர்த்திகள் காரணப் பிரஹ்மத்திலேயே இருக்கின்றன; வேறிடத்தில் இல்லை. ஆகையால், விபாவர்த்தகங்களா யிருத்தலால் உபலக்ஷணங்களா யிருக்கின்றன.

உபலக்ஷணத்தின் பிரயோஜனம் இதுவாம்:—விசேஷிய வஸ்துவினது ஸ்வரூபத்தின் ஞான முண்டாம். எங்ஙனம், காகத்தால் தேவதத்தன் வீடு அறியப்படுகின்றதோ, காகத்தினால் வேறு பிரயோஜன மில்லையோ, அங்ஙனமே சதுர்ப் புஜாதி ஆகாரங்களால் நிராகாரமான காரணப் பிரஹ்மத்தின் ஞானமே உபாஸனையின் பொருட்டு மூர்த்தியைக் கூறுதலின் பிரயோஜனமாம்; வேறில்லை.

517. ஆகாரங்களில் ஆக்கிரக முள்ள சைவராதியர்க்குத் துக்கத்தி னடைவு.

மந்தப் பிரஞ்ஞை யுள்ளவர்கள் சாஸ்திரத்தின் கருத்தை யறியாமல் அந்த ஆகாரங்களில் ஆக்கிரகஞ் செய்கின்றார்கள்; சிபால ஸாரமேய நியாயத்தால் பரஸ்பரம் கலகஞ் செய்கின்றார்கள்.

மனைவியின் சகோதரனைச் சிபால நென்பர். நாயினை ஸாரமேய மென்பர். திருஷ்டாந்தத்தினை நியாய மென்பர். ஒருவனுடைய சிபாலனுக்குப் பெயர் உத்பாலகன். அவன் விரோதியின் பெயர் தாவகன். அப்புருடன் வீட்டிலிருந்த நாய்க்குப் பெயர் தாவகன். மற்றொருவன் வீட்டிலிருந்த நாய்க்குப் பெயர் உத்பாலகன். அங்கு அப்புருஷனுடைய ஸ்திரீ முதல் முதல் வீட்டுக்குவந்தாள். அப்போது இரண்டுநாய்களும் பரஸ்பரம் எப்போதும் சண்டை செய்துகொள்ளும். அங்கு அந்த ஸ்திரீயின் பதி, மாமியார் முதலியோர் உத்பாலகனை வைது தம் தாவகனைப் பெருமைப்படுத்துவார்கள். அப்போது அந்த ஸ்திரீக்கு என் சகோதரனை வைது அவன் சத்துருவைப் பெருமைப் படுத்துகின்றார்கள் என்னும் மயக்க முண்டாயிற்று. அதனால், தூஷிக்கப்பட்டவளாய்க் கணவனோடு பிணங்கினாள். எங்ஙனம் அவர்களது அபிப்பிராயத்தை யறியாமல் சமமான பெயரால் பிரமித்து ஸ்திரீ துக்க மடைந்தனளோ, அங்ஙனமே வைஷ்ணவக் கிரந்தத்தில் சிவன் முதலிய பெயர்களால் காரியப் பிரஹ்மம் நிந்திக்கப்பட்டிருக்கின்ற

தென்னும் அபிப்பிராயத்தை யறிபாமல் சைவர் முதலியோர் துக்கிக்கின்றனர். அங்ஙனமே, விஷ்ணு நாமத்தால் காரியப் பிரஹ்மம் நிந்திக்கப்பட்டிருக்கின்ற தென்பதை யறிபாமல் வைஷ்ணவர்கள் துக்கிக்கின்றார்கள். சகல புராணங்களுக்கும் அபிப்பிராயம் காரணப் பிரஹ்மம் உபாசிக்கத் தக்கது, காரியப் பிரஹ்மம் தள்ளத் தக்கது என்பதாம்.

மாயா விசுஷ்ட சேதநம் காரணப் பிரஹ்மமாம். மாயையா லுண்டான காரிய விசுஷ்ட சேதநம் காரியப் பிரஹ்மமாம் இவ்வர்த்தமே பாரத வியாக்கியாரத்தின் ஆரம்பத்தி லெழுதப்பட்டிருக்கின்றது. சகல வேதாந்தங்களின் சித்தாந்தமும் இதுவே யாம்.

518. உத்தர மீமாம்சையின் பிரமாணத் தன்மையும்
மற்றவற்றின் அப்பிரமாணத் தன்மையும்.

தன் குமாரன வார்த்தையைக் கேட்டுப் புராணங்களின் விரோத சங்கைக்குச் சமாதானமடைந்து மந்திற் சுகமடைந்தான். ஆறு சாஸ்திரங்களின் பரஸ்பர விரோத சங்கை நீங்காமையால் அற்ப சுக முண்டாயிற்று; விசேஷ சுக முண்டாகவில்லை. அதனால், எந்தச் சாஸ்திரார்த்தத்தை யங்கீகரிக்கலாமோ, அந்தச் சத்தியமான சாஸ்திரம் பா தென்று மைந்தனை வினாவின்.

519. தர்க்க திருஷ்டி தன் தகப்பன் வார்த்தையைக் கேட்டுப் பரமப் பிரமாணமான வார்த்தையைக் கூறினான். உத்தர மீமாம்சையி னுபதேசம் சிறிதும் வேத விருத்த மல்ல வென்று கூறினான். ஏனைய ஐந்து சாஸ்திரங்களும் வேத விருத்தங்களா யிருக்கின்றமையின், அவற்றை அசுத்த மென் றறிதல் வேண்டும். அவற்றுள், சில அம்சங்கள் வேதாநுசாரிகளா யிருக்கின்றமையின், மந்தாதிகாரிகள் அவற்றை பதுஷ்டிக்கின்றார்கள்.

ஆறு சாஸ்திரங்களின் கர்த்தா சர்வஞ்ஞ ரெனப்படுவர். சாங்கியத்தின் கர்த்தா கபில ராவர்; பாதஞ்சலத்தின் கர்த்தா பதஞ்சலியாவர்; இவர் சேஷாவதாரமாம். நியாய சாஸ்திரத்தின் கர்த்தா கௌதம ராவர்; வைசேஷிக சாஸ்திரத்தின் கர்த்தா கனுத ராவர்; பூர்வ மீமாம்சையின் கர்த்தா ஜைமிநி யாவர்; உத்தர மீமாம்சையின் கர்த்தா வியாச ராவர்.

இவ்வெல்லோரது மாகாத்மியமும் பிரசித்தமாம். ஆதலால், இவர்களுடைய வசநவடிவ சாஸ்திரங்கள் முற்றும் சமாநப் பிரமாண மாதல் வேண்டுமா மாயினும், சகல வாக்கியங்களினும் வேத வாக்கியம் பிரபலப் பிரமாணமா யிருக்கின்றது. ஏனெனின்,

வேதத்தின் கர்த்தா சர்வஞ்ஞான ஈசுவரன். அவரிடத்தில் பிராந்தி, சந்தேகம், விப்ரஸிப்பை (வஞ்சகத் தன்மை) முதலிய தோஷங்கள் பொருந்தா. இந்தச் சாஸ்திரங்களின் கர்த்தாக்கள் ஜீவர்கள். இவர்களிடத்திற் பிராந்தி முதலிய தோஷங்கள் பொருந்தும்.

சாஸ்திரகாரர்களும் சர்வஞ்ஞாந ளென்று கூறப்பட்டிருப்பினும், அவர்களுடைய சர்வஞ்ஞாத் தன்மை யோக மாகாத்மியத்தா லுண்டா யிருக்கின்றது. ஆதலால், அவர்கள் யுஞ்ஜாந யோகிக ளாவர்.

ஈசுவரனுடைய சர்வஞ்ஞாத் தன்மை ஸ்வபாவ சித்தமாயிருக்கின்றது. ஆகையால், ஈசுவரன் யுக்த யோகி யாவர்.

சிந்தனை செய்வதால் பதார்த்த ஞான முண்டாகின்றவனுக்கு யுஞ்ஜாந யோகி யென்று பெயர்.

எவனுக்கு எப்போதும் ஏகரசமாய் எல்லாப் பதார்த்தங்களும் அபரோக்ஷமாய்ப் பிரதீதி யாகின்றனவோ அவனுக்கு யுக்த யோகி யென்று பெயர். இத்தன்மையன் ஈசுவரனாவன்.

யுக்த யோகியாற் செய்யப்பட்ட வேத வசநம் பிரபலமாம்.

யுஞ்ஜாந யோகிகளாற் செய்யப்பட்ட சாஸ்திர வசநம் தூர்ப்பலமாம்.

520. ஆகையால், வேதாநுசாரமான சாஸ்திரம் பிரமாணமாம்; வேத விருத்தம் அப்பிரமாணமாம். ஐந்து சாஸ்திரங்கள் எங்ஙனம் வேத விருத்தமோ, அங்ஙனமே, சாரீரகாதி கிரந்தங்களில் ஸ்பஷ்டமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. உத்தர மீமாம்சை எந்த அம்சத்திலும் வேத விருத்த மன்று. ஆகையால், அது பிரமாணமாம். ஏனைய சாஸ்திரங்களும் சில அம்சங்களில் வேதாநுசாரியா யிருக்கின்றன வென்பதனைப் பார்த்து மந்த புத்தியுள்ளவர்கள் அவற்றில் விசுவாசஞ் செய்கின்றார்கள்: ஆனால் அநேக அம்

சங்களில் (அவை) வேத விருத்தங்களா யிருக்கின்றமையின், தன் னத் தக்கனவாம்; சில அம்சங்களில் வேதாநுசாரிகளா யிருப்ப தால் கொள்ளத்தக்கனவா மாயின், ஐஐ சாஸ்திரமும் அந்நிம் சாம்சத்தில் வேதாநுசாரியா யிருக்கின்றது; அதுவும், அங்கீகரிக்கத் தக்கதாகும். ஆனால், ஐஐ சாஸ்திரத் தள்ளத்தக்கதே; தக்க தன்று.

சுகத் சசுவர அவதாராவார். அவரைப் புத்தரென்று கூறுகின்றனர். அவருடைய வசனமும் வேதத்திற்குச் சமானமான பிரமாண மாதல் வேண்டும். அங்ஙனமாயினும், சிப்ரவிப்ஐயாகிய நிமித்தத்தால் சுகத் புத்தரானார். ஆகலால், அவருடைய வசனம் எவ்விதத்தினாலும் அப்பிரமாணமேயாம். வஞ்சிக்கும் இச்சையினை சிப்ரவிப்ஐ யென்பார். ஆகையால், எல்லா அம்சங்களிலும் வேதத்தை அநுசரித்திருக்கின்ற உத்தர மீமாம்சையே எவ்விதத்தாலும் முழுசுடாவால் அங்கீகரிக்கத் தக்கதாம்.

உத்தர மீமாம்சை விபாசரால் சூத்திர ரூபமாகச் செய்யப் பட்டு அதன் விபாக்கியானமும் அநேகரால் அநேகவிதமாய்ச் செய்யப்பட்டிருப்பினும், பூஜப்பாதான சங்கராற் செய்யப் பட்ட விபாக்கியானமே வேதாநுசாரியா யிருக்கின்றது; மற்றவை யன்று. இது ஐந்தாவது தாங்கத்திற் பிரதிபாதஞ் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. ஆதலின், ஏனைய ஐந்து சாஸ்திரங்களும் அப்பிரமாணங்களாம்.

521. அந்நிய சாஸ்திரங்களை விடுதலில் திருஷ்டாந்தமும் ஏதுவும்.

நில் முன் சகல சாஸ்திரங்களும் மோக்ஷத்திற் குபயோகங்க ளென்று கூறியது தர்க்க திருஷ்டியின் காரத்தைக் கிரகிக்கும் விவேகத்தாற் கூறியதாம். ஒருவனைச் சத்துரு கத்தியால் வீசினான்; அதனால் இரத்தம் வெளிப்பட்டுத் தெய்வ கதியால் அவனது ரோகம் நிவர்த்தியாயிற்று. அப்போது காரத்தைக் கிரகிக்கும் புருஷன் கத்தியை வீசினது தனக்கு உபகாரஞ் செய்ததாக நினைக்கின்றான். அதுபோல, அந்நிய சாஸ்திரங்களாலும் எவ்விதத்திலாவது அந்தக்கரணத்தின் சுத்தியும் நிச்சலத் தன்மையும் உண்டாய்ப் புருஷன் நிவிருத்தி யடைந்து வேதாநுசாரமான நிச்சயம் செய்யின் மோக்ஷ முண்டாகும். முற்றும்

அவற்றிலேயே ஆக்கிரகஞ் செய்யின், அந்தகோலாங்கூலநியாயத் தினால் அவன் அநர்த்தத்தை யடைவான். ஆகையால், சகல சாஸ்திரங்களையும் விட்டு அத்தைவத விபாக்கிபாநத்தின்படி உத்தர மீமாம்சை அங்கீகரிக்கத் தக்கதாம்.

522. அந்தகோலாங்கூல நியாயம் இதுவாம்:—ஒரு தநிகனது ஆபரணம் பூண்ட புத்திரனைத் திருடர்கள் காட்டிற்குக் கொண்டுபோய் ஆபரணங்களைக் கழற்றிக்கொண்டு அவன் கண்ணைக் குத்தி விட்டுப்போய்விட்டார்கள். அப்பொழுது அழுது கொண்டிருந்த பாலகனைத் தயையைற்றவனையும் வஞ்சனை யுற்றவனையும் முள்ள ஒருவன் சந்தித்து, பலமும் உண்மத்தமு முள்ள ஒரு காளையின் வாலை அவனைப் பிடிக்கச் செய்து நீ இதன் வாலை விடாது பிடித்துக்கொண்டு போனால் உனது கிராமத்தில் இது கொண்டுபோய் விடும் என்று கூறினான். துயருற்ற பாலகன் அவன் வசநத்தில் விசுவாசம் வைத்துத் துக்கத்தினை அதுபவித்து நஷ்டமானான். அங்ஙனமே, விஷய ரூப சோரன் விவேக ரூப நேத் திரத்தைக் கெடுத்துச் சம்சார ரூப வநத்தில் கொண்டுபோய் விடுகின்றான். அப்போது தயையற்றவனையும் வஞ்சகனாய் மிருக்கின்ற பேதவாதி அந்நிய சாஸ்திரங்களின் சித்தாந்தத்தில் அவனுக்கு விசுவாசம் வரும்படி செய்து என்னுடைய உபதேசமே உனக்குப் பரமசுகப் பிராப்திக்குக் காரணமாகும், அதனை விடாதே பென்று கூறுகின்றான். அவன் வாக்கியத்தில் விசுவாசம் வைத்துப் புருஷார்த்த சுக மின்றியாவனாய் ஜந மரண ரூப மகத்தான துக்கத்தைப் பதுபவிக்கின்றான். ஆகையால், அந்நிய சாஸ்திரங்கள் தள்ளத் தக்கனவாம்.

523. இராஜா இறத்தலும், பிரஹ்ம லோக மடைதலும்.

இவ்விதமாகச் சுபசந்ததி யென்னும் அரசன் தாக்க திருஷ்டியின் வசநத்தைக் கேட்டுச் சகல சந்தேகங்களும் துக்கங்களு மற் றவனாய்ப் பூரணநந்தத்தை யடைந்தான். காரணப் பிரஹ்ம வுபாசனை செய்து சித்தத்தை ஸ்திரப்படுத்தினான். தாக்க திருஷ்டிபைத் தன்னுண்மைபான குருவாகப் பாவித்து ராஜ்ய முழுமையும் அவனுக்குக் கொடுத்தான். தாக்கதிருஷ்டி புத்திரனாயினும், உத்தமமான உபதேசத்தைச் செய்தமையின், அவன் குருபையை யடைந்தான். இது பிரஹ்ம சித்தையின் மாகாத் மியமாம்.

524. சில காலஞ் சென்ற பின் அரசன் தன் பிராணனை விட்டு முநிக ளடையும் பிரஹ்ம லோகத்தை யடைந்தான். அரசனுடைய மரணத்திற்குத் தேச காலங்கள் கூறப்படவில்லை. அதற்கு அபிப்பிராயம் இதுவாம்:—உபாசகனுடைய மரணத்தில் தேச காலங்களின் அபேகை யில்லை. பகலி விறந்தாலும், இரவி விறந்தாலும், தக்ஷிணயந்தி விறந்தாலும், உத்தராயணத்தி விறந்தாலும், சுத்தமான இடத்தில் அல்லது அசுத்தமான விடத்தி விறந்தாலும், எவ்விதத்தினாலும் உபாசகையின் பலத்தால் (உபாசகனுக்கு) தேவயான மார்க்க வாயிலாகப் பிரஹ்ம லோகத்தின் அடைவுண்டாகின்றது. அதிருஷ்டியின் பிரசங்கத்தில் முன் எந்தத் தேச காலங்களின் அபேகை கூறப்பட்டதோ அது யோகத்தோடு கூடிய உபாசகனுக்குக் கூறியதாம். கேவலம் ஈசுவரனைச் சரண மடைந்த உபாசகனுக்குத் தேச காலங்களின் அபேகை யில்லை. இந்த அர்த்தத்தைச் சூத்திரகாரரும் பாஷ்யகாரரும் பிரதிபாதனஞ் செய்திருக்கின்றார்கள்.

525. தர்க்க திருஷ்டியின் தேகம் விழுதலும், பரமாத்மாவோடு அபேத மாதலும்.

அப்போது தர்க்க திருஷ்டி இராஜ்ய காரியங்க ளெல்லாவற்றையுங் கவனமாய்ச் செய்தான்: அவற்றிற் சிறிதும் பற்று வைக்கவில்லை; பிரஹ்ம நிச்சயத்தினையே கொண்டிருந்தான்; பிராரப்தம் முடியவே நிச்சல விட்டை யடைந்தான். ஆத்மா அஃதாவது கூடஸ்த சாக்ஷி பரமாத்மாவிலேக்கிய மடைந்தது, தேகம் சாம்பலாய் விட்டது. கூடஸ்தனுக்குப் பரமாத்மாவுடன் எப்போதும் அபேத மிருப்பினும், உபாதியினாலாகிய பேத மிருக்கின்றது; உபாதி லயத்தால் அதனாலாகிய பேதத்தி னபாவ முண்டாகின்றது.

பரமாத்மாவோடு அபேதம் கூறியதன் அபிப்பிராயம் இதுவாம்:—விதேக முக்தியில் ஈசுவரனோடு அபேதஞ் சித்திக்கின்றது; சுத்த சேதநமாகிய பிரஹ்மத்துடன் அபேதஞ் சித்திக்கின்றதில்லை. இது சாரீரக பாஷ்யத்தின் 4-வது அத்தியாயத்தில் பிரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆண்டு இது பிரசங்கமாம்:—

விதேக முக்தியில் சத்திய சங்கற்பாதிகளின் அடைவு ஐயமிக்க மதத்திற் கூறப்பட்டிருக்கின்றது; ஒளடுலோமி மதத்தில் சத்திய சங்கற்பாதிகளின் அபாவம் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

சித்தாந்த மதத்தில் சத்திய சங்கற்பாதிகளின் பாவாபாவங்க ளிரண்டும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அதற்கு அபிப்பிராயம் இது வாம்:—(விதேக முக்தியில்) ஈசுவரனோடு அபேத முண்டாகித் தருவது. ஈசுவரனுது சத்திய சங்கற்பாதிகள் முக்தனிடத்து அந்நிய ஜீவர்களால் வியவகரிக்கப்படுகின்றன. அந்த ஈசுவரன் பரமார்த்த திருஷ்டியாற் சுத்தர்; அவரிடத்தில் ஒரு குணமு மில்லை: ஆனால், அவர் நிர்க்குணர்; ஆகையால், சத்திய சங்கற்பாதிக ளில்லை.

சம்சார தசையிலும் ஜீவன் பரமார்த்தமாக நிர்க்குணமும் சுத் தமுமா மாயினும், அவனுக்குச் சம்சார தசையில் அவித்தையால் கர்த்திருத்துவ போக்திருத்துவங்கள் பிரதிதியாகின்றன.

ஈசுவரனுக்கு எக்காலத்திலும் தன்னிடத்திலாவது வேறிடத் திலாவது சம்சாரம் பிரதிதியாகின்ற தில்லை. ஆகையால், ஈசுவரன் எப்போதும் அசங்கனும், நிர்க்குணனும், சுத்தனு மாகின்றான். ஆகவே, ஈசுவரனோடுள்ள அபேதமே சுத்தப் பிரஹ்மத்தோ டுள்ள அபேதமாம்.

ஈசுவரனோடுள்ள அபேதத்தினைச் சுத்தப் பிரஹ்மத்தோடுள்ள அபேத மென்று கொள்ளாவிடின், ஈசுவரனுக்குச் சுத்தப் பிரஹ் மத்தின் பிராப்தி ஒருகாலத்து முண்டாக மாட்டாது; ஏனெனின், ஜீவனைப் போல் ஈசுவரனுக்கு உபதேசத்தா லுண்டாகும் ஞானமும், விதேக மோகூழும் ஒருகாலத்திலு முண்டாகமாட்டா. எப்போது மடைந்துள்ள அவருடைய ரூபம் சுத்த மன்று; ஆதலால், ஜீவ னிலும் குறைவாக ஈசுவரனும் சதா பத்த (கட்டுண்டோ) னென்று சித்திக்கும். ஆகையால், இது கொள்ளத்தக்கதாம்:—

ஈசுவரனுக்கு ஆவரண மில்லை: ஆகையால், உபதேச ஞானங் களின் அபேசைஷ்ய மில்லை: ஆவரண மில்லாமையாற் பிராந்தி யில்லை: ஆதலால், ஈசுவரன் நித்திய ஸர்வஞ்ஞன்; நித்தியமுத்தன். மாயை யும் அதன் காரியமும் ஆத்மாவ்நிடத்திற் பிரதிதியாகின்ற தில்லை; ஆகையால், சதா அசங்கன்; இதனாலேயே சுத்தன்.

இவ்வாற்றால், ஈசுவரனோ டுண்டாம் அபேதமே சுத்த சேத நத்தோ டுண்டாம் அபேதமாம்.

திருஷ்டாந்தத்தினாலும் ஈசுவரனோடே அபேதஞ் சித்திக் கின்றது. எங்ஙனம் மடத்திற் கடாபாவ முண்டாகுமாயின், மடா காசத்தில் கடாகாசம் லயமாகின்றது, மகாகாசத்தில் லயமாகின்ற தில்லைபோ, அங்ஙனமே, வித்துவானுடைய சரீரம் ஈசுவரனுற் செய்யப்பட்ட பிரஹ்மாண்டத்தில் நஷ்டமாகின்றது. பிரஹ்மாண்ட மெல்லாம் ஈசுவர சரீரமாகிய மாயையில் அந்தர்ப் பூதமா யிருக் கின்றது. வித்துவானுடைய ஆத்மா விதேக மோகூதத்தில் பிரஹ் மாண்டத்திற்கு வெளியிற் செல்லுவ தில்லை. ஆதலால், ஈசுவர

னோடு அபேதஞ் சித்திக்கின்றது. ஆனால், சாங்கனம் மடாகாசத் தோடு கடாகாசத்திற்கு அபேதஞ் சித்திக்கின்றதோ அந்த மடாகாசம் மடாகாச ரூபமாகவே தா; அங்ஙனமே ஈசுவரனோடு அபேத முண்டா இ ஈசுவரன் சுத்தப் பிரஹ்மமே யாவன். ஆதலால், சுத்தப் பிரஹ்மத்தின் பிராப்தி யுண்

526. இந்தப் பாஷா ஸுலைச் செய்ததன் பிரயோஜனம்.

நேக இரத்திரங்கள் அடங்கியதும் இரகசியமான வேத ரத்தங்கள் அடங்கியதுமான விசாரகாகரஞ் செய்யப்பட்டு விவேகத்துடன் பிரகடரஞ் செய்யப்பட்டது.

வியாகரண சாஸ்திரம் முழுமையும் படித்தேன்; சாங்கிய நியாய சாஸ்திரங்களையும் மிகு சிரமப்பட்டுப் படித்தேன்; அவ்வைதக் கிரந்தங்கள் முழுமையும் படித்தேன்; படிக்காத கிரந்த மொன்று மில்லை; கடிதமான அந்நிப மதஸ்தர்களுடைய சித்தார்தங்களையும் பிரயாசத்துடன் ஆராய்ந்து பார்த்தேன் : வேதங்களையும் முழுதுப் பார்த்தேன் : அப்படிப்பட்ட நிச்சல நாசனாகிய என்னால் இந்தப் பாஷா கிரந்தம் செய்யப்பட்டது. இதை எழுதியதற்காக நான் வெட்கப்பட வில்லை. பிரோபகார சிந்தையே இதனை எழுதியதற்குக் காரணமாம். வியாகரண மின்றி ஸ்மஸ்கிருத கிரந்தங்களைப் படிக்கச் சக்தி யற்ற மந்த புத்தி புள்ளவர்கள் இந்தக் கிரந்தத்தை அநாயாசமாகப் படித்துப் பரமாநந்தத்தை யடைவார்கள்.

527. மங்கலாசரண பூர்வகமான கிரந்த சமாப்தி.

தில்லிமா நகரத்தின் மேற் பிசையில் பதினெட்டுக் குரோச தூரத்திலுள்ள சிஹ்டெளலி பென்னும் ஊரில் இந்நூல் முற்றுப் பெற்றது.

* அரிய ஞாந் விதேக முத்தியில் ஸபேதம் பழுவெனத் தோடு பெரிய வந்தத் தாது ரூபப் பெயரை என்னு வேதமூர் தெரியத் துதிக்கு நாம ரூபஞ் செறிவெயி சாரி யுட்கலத் தரிய வத்தி பாதிப் பிரியந் தாது பதத்தி னிலக்கியமாம்.

ந் முத்தி விதேக முத்தி வர்ணன மென்னும் பெயருள்ள

ஏழாந் தரங்கம் முற்றுப் பெற்றது.

விசாரகாகரம் முற்றுப் பெற்றது.

* ஞானிகள் விதேக முத்தியில் ஏதனோடு அபேத மாகின் றார்களோ அந்தத் தாதுவின் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தினை சான்றது வேதங்களும் துதிக்கின்றன. நாம ரூபமான வியபிசாரியில் உட்கலத் துள்ள வகமான உஷ்ணம் யற்ற அஸ்தி பாதிப் பிரிய வடிவம் தாது பதத்தின் இலக்கியமாம்.

நககுறள்

பரிமேருழகருரை

தேளிபொருள் விளக்கம், கருத்துரை, குறிப்புரை.

தீருந்தமான 2 - வது பதிப்பு

இங்கிலீஷ் மொழி பெயர்ப்புடன்

பண்டிதர் - ஸ்ரீமத் கோ. வடிவேலு செட்டியாரவர்களாவியற்றப்பட்டது.

இரண்டாவது

ரூபாய் 8-0-0.

கைவல்லிய நவநீத வசனம்

வினாவிடை ரூபமாயுள்ளது;

விரைவுரையுடன் கூடியது;

பண்டிதர் ஸ்ரீமத் கோ. வடிவேலு செட்டியாரவர்களா

வியற்றப்பட்டது.

ரூபாய் 2-8-0.

சிவப்பிரகாசப் பெருந்திரட்டு

(குறுந்திரட்டேன்)

இது சொருபாந்தரால் திரட்டப் பட்டது;

இதுகாறும் வெளிவாராதது; சரஸ்திரரூபமாயுள்ளது.

விலை ரூபாய் 3-0-0.

சர்வதரிசன சங்கிரகம்.

ரூபாய் 2-8-0.

இது ஸ்ரீ சங்கரபீடத் தாசிரியரா யெழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீவித்யா
ரண்ய சுவாமிகளாலருளிச் செய்யப்பட்டது. இதில் உலகாயத முதல் அத்
வைத வேதார்த்த மீரூக 16-மத சித்தார்த்தங்க ளடங்கியிருக்கின்றன. இது
பிரஹ்மஸ்ரீ விஷ்ணுபுரம் ராமச்சந்திர சாஸ்திரிகளவர்களால் தமிழில்
மொழிபெயர்க்கப்பட்டது; மதங்களின் சொரூபங்களையறிய விரும்பு
வோர்க்குப் பெருங் கருவியாயுள்ளது.

சுவாமி விவேகாநந்தர்

இராஜயோகம்.

இதுகாறும் தமிழில் வெளிவராதது. நுபாய் ஒன்று.

இதில் ஸ்வாமி விவேகாநந்தர் 1893-வது வருஷத்தில் அமெரிக்காவில் செய்த அடியிற் குறிப்பிட்டிருக்கும் 8 உபந்யாசங்க ளடங்கி யிருக்கின்றன. குருமுகமாக அறிய வேண்டிய பல அரிய விஷயங்கள் மிகத் தெளிவாக விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

(அவதாரிகை, முதற் சோபானங்கள், பிராணன், அத்யாத்மப் பிராணன், அத்யாத்மப் பிராண நியமனம், பிரத்யாகாரம்-தாரண, தியாரசமாதி, இராஜயோகச் சுருக்கம்).

மெய்ஞ்ஞான போதம்.

இது 1911-வது வருடத்து லோகோபகாரியின் முதற்பக்கத்திற் பிரசுரமான வேதாந்த விஷயங்கள் அடங்கிய புத்தகம். இதில் 52 வேதாந்த உபந்யாசங்க ளிருக்கின்றன; இஃது உபசார்த்தத்திற் கேதுவான ஆத்மநாதம் விவேகத்தை யுண்டாக்குவதற்குப் பரமசாதனமா 0-12-0.

தர்க்கபரிபாஷை.

இது நியாய சாஸ்திரத்தை யநுசரித்துப் பிரமாண முதல் நிக்கிரக ஸ்தான மீறாகப் பதினாறு பாதார்த்தங்களை நிரூபிப்பது. பண்டிதர் - ஸ்ரீமத் கோவடிவேலு செட்டியா ரவர்களா வியற்றப்பட்ட விரிவான குறிப்புரையுடன் கூடியது. ராயல் 16 பக்க அளவில் 420 பக்கக்கொண்டது. 1-0-0.

திருவாசகம்.

இது பிழையறப் பரிசோதித்து,

கிளேஸ் கடிதத்தில் அச்சிடப் பட்டுள்ளது.

பாக்கெட் சைஸ் 5½X3½ அங்குல அளவு.

காலிகோ பைண்ட் - அஞ் பன்னிரண்டு.

வேதாந்த பரிபாஷை.

இது வேதாந்த வித்வத் சிரோமணி யென்று மிகப் பிரசித்தி பெற்றுள்ள தர்மராஜ தீட்சிதராவ் வியற்றப்பட்டது. பரிசு சேதமுடையது. இதனால் வேதாந்தத்திற்குரிய பிரமாணங்க ளிவ்வன வென்பதும் அவற்றின் பயனும் தெளிவாயறிந்து கொள்ளலாம். 0-10-0.

வியாச தாத்பர்ய நிர்ணயம்.

சம்ஸ்கிருதத்தில் அய்யண்ண தக்ஷிதரென்னும் பெயரிய வித்துவானால் வசூ வடிவமாக இயற்றப்பட்டுள்ளது. இதன் முதற் பரிச்சேதத்தில் சகல வாதிகளையும் பக்தபாத மீன்றி வாதி பிரதிவாதி மத்தியஸ்த

பூர்வகம் கண்டித்து வியாச பகவானது தாதபாயம் அதவைதமய ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இரண்டாம் பரிச்சேதத்தில் பிரஹ்மப் பிராப்தி அபூர்த்திருப சகுணப் பிரஹ்மத்தானேயே ஆகும் என மற்றையோர்களைக் கண்டித்து நன்கு ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இது கோவிலூர் ஸ்ரீ காசிகாநந்த சுவாமிகளால் தமிழில் வசந வடிவமாக மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருக்கின்றது. வேதாந்திகள் பிற மதஸ்தரைக் கண்டித்தற்கு இந்நூல் இன்றி யமையாததாகும். 0—8—0.

நைஷ்கர்மிய சித்தி.

இது சர்வ தர்சனங்களுக்கும் வியாக்யானஞ் செய்த சுரேஸ்வராச்சாரியா ரவர்களால் செய்யப்பட்டது. இந்நூலில் மோட்சத்திற்குக் கர்மம் சாதகம் அன்று என்பதை நான்கு அத்தியாயங்களால் கத்திய பத்திய வடிவமாக நன்கு நிரூபிக்கப் பட்டிருக்கின்றது. இக் கிரந்தத்தான் சம்ஸ்கிருதத்திலுள்ள பஞ்சசித்திகளுள் (நைஷ்கர்மிய சித்தி, இஷ்ட சித்தி, அத்வைதப் பிரஹ்ம சித்தி, அத்வைத சித்தி, சுவராஜ்ய சித்தி) முதன் முதல் செய்ததாம். இது சம்ஸ்கிருதத்தில் மிகு பிரசித்தமும் கம்பீரமுமாயிருப்பதை நோக்கித் தமிழ் மக்கட் குபயோகமாமாறு ஸ்ரீ கோவிலூர் காசிகாநந்த சுவாமிகளால் வசநவடிவமாக மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கின்றது. இதுகாறும் தமிழில் வெளிவந்திருக்கும் விசாரசாகர முதலிய லட்சண கிரந்தங்கட் கெல்லாம் இதுவே மூலமாம். 0—8—0.

சுவராஜ்ய சித்தி.

இந்நூல் பெரிய ஞான வாசிட்டும் 32000 சுலோகங்களுக்கும் அரும்பெரும் வியாக்யானஞ் செய்த ஸ்ரீ ஆநந்த போதேந்திர சரஸ்வதி சுவாமிகளினால் முன்று பிரகரண ரூபமாக வியற்றப்பட்டது. இதில் வேதாந்த விஷயங்கள் மந்தரு முணருமாறு நன்கு பிரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இதற்குக் கல்பநீருமம் என்னும் பெரிய வியாக்கியாசமும் மற்றொரு சிறிய வியாக்யாசமு மிருக்கின்றன. இதனை வாங்கி வாசிப்போர் அடிமைத் தன்மையினின்றும் நீங்கி, சுதந்தரத் தன்மையினை யடைவர். இதனருமை கருதி ஸ்ரீ கோவிலூர் - காசிகாநந்த சுவாமிகளவர்களால் இது மிக லலிதமான வசந நடையில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கின்றது. இந்நூல் விச்சமயம் மற்றநூல் கைவிடாது வாசித்தற்குரிய தாம். 0—8—0.

சித்தாந்த பிந்து.

இது ஸ்ரீ சங்கராடகவத் பாதாசாரிய சுவாமிகள் அருளிச் செய்த நகரகலோகியின் வியாக்கியாசமாம். இவ்வியாக்கியானஞ் செய்தவர் ஆரிய பாவையில் மகாக்கியாதிபெற்ற மதுசூதன சரஸ்வதி சுவாமிகளாவர். இந்நூல் ஆத்மா இன்னது அநாத்மா இன்னது என்பது பற்றிச் சூருகியாதிப் பிரமாணங்களுடன் யுத்தி சகிதமாக நன்கு விளக்கிக் கூறுகின்றனமையின் வேதாந்த சாஸ்திரத்திற்கு ஒரு நிறவுகோல் போல்வதாம்.

விலை அறு எட்டு.